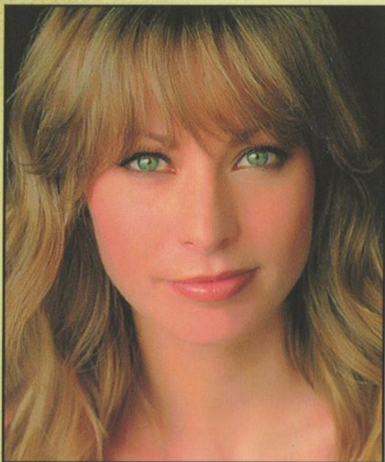
Josephine Angelini

ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ

Φωτογραφία: THEO & JULIET

Η Τζόζεφιν Αντζελίνι γεννήθηκε
και μεγάλωσε στη Μασαχουσέτη.
Σπούδασε θέατρο στο New York
University's Tisch School of the Arts.
Σήμερα ζει στο Λος Άντζελες
με το σεναριογράφο σύζυγό της.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ

ΑΝΤΡΕΑ ΚΡΕΜΕΡ

Μπελαντόνα

ΣΚΟΤ ΓΟΥΕΣΤΕΡΦΕΛΝΤ

Λεβιάθαν

ΑΜΑΝΤΑ ΧΟΚΙΝΓΚ

Ανταλλαγή

Διχασμός

ΑΪΖΑΚ ΜΑΡΙΟΝ

Θερμά Σώματα

ΕΪΠΡΙΛΙΝ ΠΑΪΚ

Φτερά

Μαγεία

ΤΖΟΖΕΦΙΝ ΑΝΤΖΕΛΙΝΙ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ
ΑΘΗΝΑ

Σειρά: ΕΦΗΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Τίτλος πρωτοτύπου: STARCROSSED
Συγγραφέας: JOSEPHINE ANGELINI
Γλωσσική επιμέλεια: ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΕΡΕΣΤΕΤΖΗ

Copyright © Josephine Angelini, 2011
Copyright © 2012 για την ελληνική γλώσσα:
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ ΑΒΕ
Σόλωνος 98 – 106 80 Αθήνα. Τηλ.: 210 3661200, Fax: 210 3617791
http://www.livanis.gr

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Παραγωγή: Εκδοτικός Οργανισμός Λιβάνη

ISBN 978-960-14-2523-8

Στο λατρεμένο σύζυγό μου...

1

«Ναι, ομως αν μου αγοραζες ένα αυτοκίνητο τώρα, θα ήταν δικό σου σε δύο χρόνια, όταν θα πάω στο πανεπιστήμιο. Σχεδόν καινούριο», είπε η Έλεν αισιόδοξα. Δυστυχώς, ο πατέρας της δεν ήταν κορόιδο.

«Λένη, επειδή η πολιτεία της Μασαχουσέτης θεωρεί πως δεν υπάρχει πρόβλημα να πιάνουν τιμόνι παιδιά δεκαέξι χρονών...» άρχισε να λέει ο Τζέρι.

«Σχεδόν δεκαεφτά», του υπενθύμισε η κόρη του.

«...Αυτό δε σημαίνει ότι είμαι υποχρεωμένος να συμφωνήσω». Εκείνος είχε το πάνω χέρι, όμως η κοπέλα μέχρι στιγμής δεν είχε χάσει τον αγώνα.

«Ξέρεις, η Γουρούνα δεν αντέχει πάνω από ένα δυο χρόνια ακόμη», επέμεινε αναφερόμενη στο παμπάλαιο τζιπ που οδηγούσε ο πατέρας της, για το οποίο είχε την υποψία πως πρέπει να ήταν παρκαρισμένο έξω από το κάστρο όπου υπογράφηκε η Μάγκνα Κάρτα. «Σκέψου, επίσης, πόσα χρήματα θα γλιτώναμε σε βενζίνες έτσι και αγοράζαμε ένα υβριδικό ή ένα πλήρως ηλεκτροκίνητο. Τα αυτοκίνητα του μέλλοντος, μπαμπά».

«Ναι, καλά», ήταν το μόνο σχόλιο που έκανε ο Τζέρι.

Τώρα είχε χάσει.

Η Έλεν Χάμιλτον βόγκηξε σιγανά και έστρεψε το βλέμμα πέρα από την κουπαστή του πορθμείου που την έφερνε πίσω στο Ναντάκετ. Προσπάθησε να φανταστεί πώς θα ήταν να πρέπει για άλλη μια χρονιά να πηγαίνει με το ποδήλατό της στο σχολείο το Νοέμβριο και, όταν το χιόνι θα έπεφτε πυκνό, να παρακαλεί να την πάει κάποιος με το αμάξι ή, ακόμη χειρότερα, να παίρνει το λεωφορείο. Ανατρίχιασε στη σκέψη και

προσπάθησε να διώξει αυτές τις εικόνες από το μυαλό της. Ορισμένοι από τους τουρίστες στο πλοίο την κοίταζαν επίμονα, πράγμα όχι και τόσο ασυνήθιστο, οπότε προσπάθησε να αποστρέψει το πρόσωπό της όσο πιο διακριτικά μπορούσε. Όταν κοίταζε τον εαυτό της στον καθρέφτη, το μόνο που έβλεπε ήταν τα βασικά –δύο μάτια, μία μύτη κι ένα στόμα–, όμως οι άνθρωποι που δεν ήταν από το νησί είχαν την τάση να την κοιτούν αδιάκριτα, πράγμα πολύ ενοχλητικό.

Ευτυχώς για την Έλεν, οι περισσότεροι από τους τουρίστες που βρίσκονταν στο πορθμείο εκείνο το απόγευμα είχαν έρθει για να απολαύσουν τη θέα, όχι το πρόσωπό της. Μάλιστα, ήταν τόσο αποφασισμένοι να συγκεντρώσουν στη μνήμη τους μερικά όμορφα τοπία, πριν από το τέλος του καλοκαιριού, ώστε αισθάνονταν την υποχρέωση να αναφωνούν με θαυμασμό σε κάθε ξεχωριστή εικόνα που πρόσφερε ο Ατλαντικός, αν και η Έλεν δεν καταλάβαινε προς τι όλος εκείνος ο ενθουσιασμός. Η ίδια θεωρούσε πως το να μεγαλώνεις σε ένα νησάκι ήταν κακός μπελάς. Ανυπομονούσε να φτάσει η στιγμή να πάει στο πανεπιστήμιο, ώστε να φύγει από εκεί, να απομακρυνθεί από την πολιτεία αλλά και από ολόκληρη την ανατολική ακτή, αν ήταν δυνατό.

Αυτό δε σήμαινε πως σιχαινόταν την οικογενειακή ζωή της. Για την ακρίβεια, με τον πατέρα της τα πήγαιναν περίφημα. Η μητέρα της τους είχε εγκαταλείψει όταν η Έλεν ήταν μωρό ακόμη, όμως ο Τζέρι είχε μάθει από νωρίς πώς να προσφέρει στην κόρη του όση προσοχή έπρεπε. Δε στεκόταν διαρκώς πάνω από το κεφάλι της, κι όμως ήταν πάντοτε παρών όποτε τον χρειαζόταν. Παρότι την εκνεύριζε κάπως αυτό το θέμα με το αυτοκίνητο, ήξερε πως δε θα μπορούσε να έχει καλύτερο πατέρα.

«Ε, Λένη! Πώς πάει το εξάνθημα;» ρώτησε δυνατά μια γνώριμη φωνή. Στράφηκε και είδε να έρχεται προς το μέρος της η Κλερ, η καλύτερη φίλη της από τότε που ήταν μωρά. Παραμέριζε τους τουρίστες στο πέρασμά της με επιδέξιες σπρωξιές.

Οι επισκέπτες, που δεν ήταν μαθημένοι στη θάλασσα, παραπατούσαν και έφευγαν από μπροστά της, λες και ήταν δίμετρη πυγμάχος κι όχι ένα λεπτοκαμωμένο κορίτσι που ισορροπούσε ντελικάτα πάνω σε

σανδάλια-πλατφόρμες. Πέρασε με άνεση μέσα από τον πανικό που είχε προκαλέσει και στάθηκε στην κουπαστή δίπλα στην Έλεν.

«Γκιγκλς*! Βλέπω πως έκανες κι εσύ κάποια ψώνια για την επιστροφή στο σχολείο», είπε ο Τζέρι καθώς αγκάλιαζε με το ένα χέρι τη φορτωμένη με πακέτα Κλερ.

Η Κλερ Αόκι, γνωστή και ως Γκιγκλς, ήταν ζόρικη περίπτωση. Όποιος έβλεπε το ύψους ενός μέτρου και εξήντα εκατοστών σώμα της και τα λεπτά, ασιατικά χαρακτηριστικά της και δεν κατόρθωνε να διακρίνει τη μαχητικότητα στο βλέμμα της κινδύνευε να υποφέρει τα πάνδεινα στα χέρια ενός επικίνδυνα υποτιμημένου αντιπάλου. Το παρατσούκλι της, Γκιγκλς, ήταν το προσωπικό της βαρίδι. Το κουβαλούσε από τότε που ήταν μωρό. Οι φίλοι και οι συγγενείς της, βέβαια, είχαν το ελαφρυντικό πως ήταν αδύνατο να αντισταθούν στο να της το κολλήσουν. Η Κλερ είχε, με διαφορά, το καλύτερο γέλιο σε ολόκληρο το σύμπαν. Δεν ήταν ποτέ βεβιασμένο ή στριγκό. Μπορούσε να κάνει όποιον το άκουγε να χαμογελάσει.

«Μέσα πέσατε, κύρη της κολλητής μου», απάντησε η Κλερ. Αγκάλιασε με τη σειρά της τον Τζέρι με ειλικρινή αγάπη, προσπερνώντας το γεγονός ότι την προσφώνησε με το φοβερό και τρομερό παρατσούκλι της. «Θα μπορούσα να πω δυο κουβέντες με τη θυγατέρα σας; Λυπάμαι που γίνομαι τόσο αγενής, όμως είναι κάτι άκρως απόρρητο. Δεν πρέπει να βγει παραέξω. Θα σας το έλεγα...» άρχισε να εξηγεί η Κλερ.

«Όμως έπειτα θα έπρεπε να με σκοτώσεις», ολοκλήρωσε τη φράση της ο Τζέρι με σοφό ύφος. Αμέσως απομακρύνθηκε προς την πλευρά του μπαρ για να αγοράσει ένα αναψυκτικό με άφθονη ζάχαρη, όσο η κόρη του, ένθερμη υπέρμαχος της υγιεινής διατροφής, είχε την προσοχή της στραμμένη αλλού.

«Τι έχεις στη σακούλα, μπαμπά;» ρώτησε η Κλερ. Άρπαξε τα πράγματα της Έλεν κι άρχισε να ψαχουλεύει. «Τζιν, ζακέτα, μπλουζάκι, εσώρ... Όπα! Πηγαίνεις κι αγοράζεις εσώρουχα με τον μπαμπά σου; Αηδία!»

«Ναι, λες κι έχω άλλη επιλογή!» γκρίνιαξε η Έλεν και της άρπαξε τη

---

* Κυριολεκτικά «γέλιο», «χάχανα». (Σ.τ.Μ.)

σακούλα. «Χρειαζόμουν καινούρια σουτιέν! Άλλωστε, ο μπαμπάς μου κρύβεται στο βιβλιοπωλείο, όση ώρα δοκιμάζω τα ρούχα. Όμως, πίστεψέ με, η σκέψη και μόνο πως βρίσκεται λίγο παρακάτω, ενώ αγοράζω εσώρουχα, είναι βασανιστική», είπε κι ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της, που είχε αρχίσει να κοκκινίζει.

«Δεν μπορεί να είναι και τόσο δύσκολο. Λες και θα προσπαθούσες να αγοράσεις κάτι προκλητικό. Αμάν, ρε Λένη, σαν τη γιαγιά μου πας και ντύνεσαι!» Η Κλερ σήκωσε ένα ζευγάρι λευκά, βαμβακερά σλιπ. Η Έλεν άρπαξε τα συντηρητικά εσώρουχα και τα έκρυψε βαθιά στη σακούλα, ενώ η φίλη της άφηνε ελεύθερο το υπέροχο γέλιο της.

«Ξέρω, είμαι τόσο σπαστικιά, που καταντά αρρώστια», απάντησε η Έλεν έχοντας συγχωρέσει, ως συνήθως, στη στιγμή τα πειράγματα της Κλερ. «Δε φοβάσαι μην κολλήσεις κι εσύ κάνοντας παρέα με μια χαμένη σαν και του λόγου μου;»

«Μπα, όχι. Είμαι τόσο τέλεια, που έχω ανοσία. Άλλωστε, κάτι περιπτώσεις σαν τη δική σου είναι οι πιο ενδιαφέρουσες. Είστε τόσο υπέροχα ευάλωτες στη διαφθορά. Άσε που ξετρελαίνομαι με τον τρόπο που κοκκινίζεις κάθε φορά που μιλώ για εσώρουχα».

Η Κλερ υποχρεώθηκε να αλλάξει στάση καθώς κάμποσοι τουρίστες που ήθελαν να βγάλουν φωτογραφίες στριμώχτηκαν κοντά τους. Εκμεταλλευόμενη την κίνηση του καταστρώματος, τους παραμέρισε με μία από εκείνες τις μαγικές κινήσεις της. Οι τουρίστες απομακρύνθηκαν παραπατώντας, σχολιάζοντας γελαστοί πως «είχε κύμα», καθώς δεν είχαν καταλάβει καν πως η Κλερ τούς είχε παραμερίσει. Η Έλεν άγγιξε το μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς που φορούσε πάντοτε και εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να γείρει πάνω στην κουπαστή για να χαμηλώσει το κορμί της στο ύψος της φίλης της.

Δυστυχώς για την απίστευτα ντροπαλή Έλεν, τραβούσε την προσοχή έχοντας φτάσει στο ένα μέτρο και ογδόντα εκατοστά, ενώ συνέχιζε να ψηλώνει. Είχε προσευχηθεί στον Ιησού, στον Βούδα, στον Μωάμεθ και στον Βισνού να σταματήσουν αυτή την ανάπτυξη, όμως εξακολουθούσε να νιώθει τα άκρα της να πονούν και τους μυς της να σφίγγονται, καθώς συνέχιζε να ψηλώνει. Έβρισκε παρηγοριά στη σκέψη πως, του-

λάχιστον, αν ξεπερνούσε το ένα μέτρο και ογδόντα τρία εκατοστά, θα ήταν αρκετά ψηλή, ώστε να περάσει πάνω από τα κάγκελα ασφαλείας και να πέσει στο κενό από την κορυφή του φάρου στο Σκόνσετ*.

Οι πωλήτριες μια ζωή τής έλεγαν πόσο τυχερή ήταν, όμως ούτε εκείνες μπορούσαν να της βρουν ρούχα στο νούμερό της. Το είχε πάρει απόφαση πως, προκειμένου να αγοράσει οικονομικά τζιν που να ήταν αρκετά μακριά, έπρεπε να τα πάρει μερικά νούμερα μεγαλύτερα, όμως αν δεν ήθελε να της πέφτουν από τη μέση, ήταν αναγκασμένη να νιώθει τον αέρα να τη βρίσκει γύρω από τους αστραγάλους. Η Έλεν ήταν σίγουρη πως οι δήθεν «τρελές από τη ζήλια» πωλήτριες δεν κυκλοφορούσαν με τους αστραγάλους τους παγωμένους. Ή με το μισό πισινό τους να φαίνεται.

«Ίσιωσε το κορμί σου», της είπε αυστηρά η Κλερ αμέσως μόλις είδε τη φίλη της να καμπουριάζει, οπότε εκείνη υπάκουσε. Η Κλερ είχε ένα κόλλημα με τη σωστή στάση, πράγμα που μάλλον σχετιζόταν με την υποδειγματικά τυπική Γιαπωνέζα μητέρα της και την ακόμη πιο τυπική γιαγιά της, η οποία εξακολουθούσε να φορά κιμονό.

«Εντάξει! Λοιπόν, στο θέμα μας», ανακοίνωσε η Κλερ. «Θυμάσαι εκείνο το πελώριο, πανάκριβο κτιριακό συγκρότημα που ανήκε ένα φεγγάρι στον τύπο που έπαιζε στους New Egland Patriots;»

«Αυτό στο Σκόνσετ λες; Βέβαια. Τι έγινε;» ρώτησε η Έλεν φέρνοντας στο μυαλό της την ιδιωτική παραλία του σπιτιού, ενώ ένιωθε ανακουφισμένη που ο πατέρας της δεν έβγαζε αρκετά χρήματα από το κατάστημά του, ώστε να αγοράσει σπίτι πιο κοντά στη θάλασσα.

Ήταν παιδί όταν κόντεψε να πνιγεί κι από τότε βαθιά μέσα της πίστευε ότι ο Ατλαντικός προσπαθούσε να τη σκοτώσει. Αυτή τη μικρή παράνοια τη φύλαγε για τον εαυτό της... Αν και εξακολουθούσε να είναι απαίσια κολυμβήτρια. Πραγματικά, μπορούσε να μείνει στην επιφάνεια για μερικά λεπτά κάθε φορά, όμως ήταν απελπιστικά κακή. Τελικά, βούλιαζε λες και ήταν πέτρα, όσο αλμυρό κι αν υποτίθεται πως ήταν το νερό του ωκεανού, όσο κι αν προσπαθούσε η ίδια.

---

* Το πλήρες όνομα του νησιού είναι Σιασκόνσετ, όμως οι ντόπιοι κόβουν τελείως την πρώτη συλλαβή. (Σ.τ.Μ.)

«Πουλήθηκε σε μια μεγάλη οικογένεια», είπε η Κλερ. «Ή σε δύο. Δεν είμαι σίγουρη, αλλά νομίζω πως υπάρχουν δύο πατεράδες και είναι αδέρφια. Έχουν και οι δύο παιδιά... Άρα τα παιδιά είναι ξαδέρφια, σωστά;» Η Κλερ ζάρωσε το μέτωπό της. «Τέλος πάντων. Το θέμα είναι πως οι καινούριοι ιδιοκτήτες έχουν ένα κάρο παιδιά. Και όλα περίπου στην ίδια ηλικία. Είναι, ας πούμε, *δύο αγόρια* που θα πηγαίνουν στην τάξη μας».

«Α, μάλιστα. Μισό να μαντέψω», είπε η Έλεν απόλυτα σοβαρή. «Έριξες τις κάρτες ταρό και είδες πως και τα δύο αγόρια θα σε ερωτευτούν απεγνωσμένα και στη συνέχεια θα μονομαχήσουν μέχρι θανάτου για το ποιος θα σε κερδίσει».

Η Κλερ κλότσησε τη φίλη της στο καλάμι. «Όχι, βλαμμένο. Είναι ένα για την καθεμιά μας».

Η Έλεν έτριψε το πόδι της κάνοντας δήθεν πως την πονούσε. Ακόμη κι αν η Κλερ την είχε κλοτσήσει με όλη της τη δύναμη, το χτύπημα δε θα ήταν αρκετά δυνατό για να αφήσει μελανιά.

«Ένα για την καθεμιά μας; Δε συνηθίζεις να βρίσκεις τέτοιες απλές και εύκολες λύσεις», σχολίασε πειρακτικά η Έλεν. «Παραείναι απλό. Δεν το πιστεύω. Περίμενε, πώς σου ακούγεται αυτό; Θα ερωτευτούμε και οι δύο το ίδιο αγόρι ή το λάθος αγόρι –αυτό που δε θα είναι ερωτευμένο μαζί μας– και ύστερα θα *μονομαχήσουμε μεταξύ μας* μέχρι θανάτου».

«Τι σε έπιασε και πετάς τέτοιες κοτσάνες;» ρώτησε όλο γλύκα η Κλερ παρατηρώντας τα νύχια της και κάνοντας πως δεν καταλάβαινε.

«Κλερ, χωρίς παρεξήγηση, είσαι τελείως προβλέψιμη», είπε η Έλεν γελώντας. «Κάθε χρόνο ξεσκονίζεις εκείνες τις κάρτες που αγόρασες στο Σάλεμ, τότε που είχαμε πάει εκδρομή, και κάθε φορά προβλέπεις διάφορα καταπληκτικά πράγματα που θα συμβούν. Όμως, κάθε χρονιά, το μόνο που με καταπλήσσει είναι ότι δεν έχεις πέσει σε κώμα από τη βαρεμάρα μέχρι τις διακοπές του χειμώνα».

«Γιατί αντιστέκεσαι;» διαμαρτυρήθηκε η Κλερ. «Το ξέρεις πως κάτι απίθανο θα μας συμβεί. Εσύ κι εγώ είμαστε τόσο τέλειες, ώστε αποκλείεται να είμαστε *συνηθισμένες*».

Η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω κανένα απολύτως πρόβλη-

μα να είμαι συνηθισμένη. Για την ακρίβεια, θα μου στοίχιζε αφάνταστα αν έπεφτες μια φορά μέσα στις προβλέψεις σου».

Η Κλερ έγειρε το κεφάλι στο πλάι και κάρφωσε το βλέμμα στη φίλη της. Η Έλεν τράβηξε τα μαλλιά της, που τα είχε πιασμένα πίσω από τα αφτιά της, ώστε να κρύψει το πρόσωπό της. Δεν της άρεσε καθόλου να την παρατηρούν.

«Το ξέρω αυτό. Μόνο που δε νομίζω πως θα μπορέσεις να ταιριάξεις στο ρόλο της απλής κοπέλας», είπε η Κλερ σκεφτική.

Η Έλεν άλλαξε θέμα. Μίλησαν για τα μαθήματά τους στο σχολείο, για το στίβο, καθώς και για το αν έπρεπε να κάνουν αφέλειες. Η Έλεν ήθελε κάτι καινούριο, όμως η Κλερ ήταν κάθετα αντίθετη με την περίπτωση να ακουμπήσει η φίλη της ψαλίδι στα μακριά, ξανθά μαλλιά της. Τότε, συνειδητοποίησαν ότι είχαν πλησιάσει επικίνδυνα στο σημείο εκείνο του πορθμείου που το ονόμαζαν «φωλιά των ανώμαλων», οπότε απομακρύνθηκαν βιαστικά.

Και οι δυο τους απεχθάνονταν το συγκεκριμένο μέρος του σκάφους, όμως η Έλεν είχε μια ιδιαίτερη ευαισθησία σε αυτό. Της θύμισε εκείνον τον απαίσιο τύπο που την παρακολουθούσε ένα καλοκαίρι, μέχρι τη μέρα που απλά εξαφανίστηκε από το πορθμείο. Αντί να νιώσει ανακούφιση όταν συνειδητοποίησε πως ο περίεργος δεν επρόκειτο να επιστρέψει, η Έλεν αισθάνθηκε σαν να έφταιγε εκείνη για κάποιο λόγο. Αυτό δεν το είχε αναφέρει ποτέ στη φίλη της, όμως είχε δει μια έντονη λάμψη και λίγο μετά μύρισε κάτι σαν καμένα μαλλιά. Έπειτα ο τύπος απλά *εξαφανίστηκε*. Η Έλεν εξακολουθούσε να ανακατεύεται κάθε φορά που το θυμόταν, όμως καμώθηκε πως όλο αυτό ήταν κάτι αστείο. Γέλασε βεβιασμένα και άφησε την Κλερ να την οδηγήσει σε ένα άλλο σημείο του πορθμείου.

Ο Τζέρι ήρθε και τις βρήκε ενώ το σκάφος έδενε στο λιμάνι και άρχιζε η αποβίβαση. Η Κλερ τούς χαιρέτησε και υποσχέθηκε να προσπαθήσει να περάσει την επομένη από τη δουλειά για να δει τη φίλη της, όμως επειδή ήταν η τελευταία μέρα του καλοκαιριού, οι πιθανότητες ήταν λιγοστές.

Η Έλεν δούλευε μερικές μέρες την εβδομάδα στο κατάστημα του πα-

τέρα της, ο οποίος ήταν συνιδιοκτήτης του παντοπωλείου του νησιού. Εκτός από τις πρωινές εφημερίδες και μια κούπα φρέσκο καφέ, το κατάστημα διέθετε διαφόρων ειδών καραμέλες μέσα σε βάζα από αληθινό κρύσταλλο, καθώς και ζαχαρωτά γλυκόριζας σε σχήμα κορδονιού, που τα πουλούσαν με το μέτρο. Υπήρχαν πάντοτε φρεσκοκομμένα λουλούδια και χειροποίητες ευχετήριες κάρτες, ταχυδακτυλουργικά κόλπα και φάρσες για δωράκια, εποχικά είδη για τους τουρίστες, καθώς και μερικά απαραίτητα τρόφιμα, όπως γάλα και αβγά, για τους ντόπιους.

Πριν από περίπου έξι χρόνια, το παντοπωλείο είχε διευρύνει τους ορίζοντές του προσθέτοντας στα προϊόντα του τα Γλυκίσματα της Κέιτ στο βάθος του καταστήματος, οπότε η κίνηση αυξήθηκε θεαματικά. Η Κέιτ Ρότζερς ήταν, με απλά λόγια, μια ιδιοφυής ζαχαροπλάστισσα. Μπορούσε να πάρει οποιοδήποτε υλικό και να το μετατρέψει σε πίτα, κέικ, σφολιάτα, μπισκότο ή μάφιν. Ακόμη και λαχανικά που όλοι τα σιχαίνονταν, όπως τα λαχανάκια Βρυξελλών και το μπρόκολο, υπέκυπταν στην τέχνη της και σημείωναν εξίσου μεγάλη επιτυχία με τα γεμιστά κρουασάν.

Τριαντάρα μόλις, η Κέιτ ήταν δημιουργική και ευφυής. Από τη στιγμή που συνεργάστηκε με τον Τζέρι, ανακαίνισε την πίσω πλευρά του παντοπωλείου, μετατρέποντάς την σε στέκι των καλλιτεχνών και των συγγραφέων του νησιού. Και κατάφερε με κάποιο τρόπο να το πετύχει αυτό χωρίς να γίνει ο χώρος φωλιά ψηλομύτηδων. Η Κέιτ φρόντιζε ώστε όλοι όσοι αγαπούσαν πραγματικά τις φρεσκοψημένες λιχουδιές και τον πραγματικό καφέ –από επιχειρηματίες μέχρι ποιητές κι από υπαλλήλους μέχρι μεγαλοστελέχη– να αισθάνονται άνετα όταν κάθονταν στον πάγκο της διαβάζοντας τις εφημερίδες τους. Είχε τον τρόπο να τους κάνει όλους να νιώθουν καλοδεχούμενοι. Η Έλεν τη λάτρευε.

Όταν πήγε στη δουλειά την επόμενη μέρα, βρήκε την Κέιτ να προσπαθεί να αποθηκεύσει μια παρτίδα αλεύρι και ζάχαρη. Το θέαμα ήταν θλιβερό.

«Λένη! Δόξα τω Θεώ, ήρθες νωρίς. Μήπως θα μπορούσες να με βοηθήσεις;» Η Κέιτ έγνεψε προς τα εικοσάκιλα τσουβάλια.

«Αναλαμβάνω εγώ. Όχι, μην το τραβάς από τη γωνία, θα κοψομε-

σιαστείς», την προειδοποίησε η Έλεν σπεύδοντας να σταματήσει τις αναποτελεσματικές προσπάθειές της. «Γιατί δε σε βοήθησε ο Λιούις; Δεν είχε βάρδια σήμερα το πρωί;» ρώτησε αναφέροντας έναν από τους άλλους υπαλλήλους.

«Η παράδοση έγινε αφότου είχε φύγει ο Λιούις. Φρόντισα να το τρενάρω ώσπου να έρθεις, όμως ένας πελάτης παραλίγο να σκοντάψει, οπότε έπρεπε τουλάχιστον να δείξω πως έκανα κάποια προσπάθεια να το μετακινήσω το αναθεματισμένο τσουβάλι», αποκρίθηκε η Κέιτ.

«Θα τακτοποιήσω εγώ το αλεύρι, αν μου φτιάξεις κάτι να τσιμπήσω», είπε η κοπέλα πειρακτικά και έσκυψε για να σηκώσει το τσουβάλι.

«Έγινε», απάντησε με ευγνωμοσύνη η Κέιτ κι έφυγε αμέσως χαμογελώντας. Η Έλεν περίμενε μέχρι να της γυρίσει την πλάτη, οπότε φόρτωσε με άνεση το τσουβάλι στον ώμο της και τράβηξε χαλαρή προς το εργαστήρι, όπου το άνοιξε και άδειασε λίγο αλεύρι στο μικρότερο, πλαστικό δοχείο που χρησιμοποιούσε η Κέιτ στην κουζίνα. Όση ώρα τακτοποιούσε προσεκτικά τα υπόλοιπα πράγματα στην αποθήκη, η Κέιτ τής έφτιαξε μια γαλλική, αφριστή, ροζ λεμονάδα. Η Έλεν λάτρευε αυτές τις λεμονάδες και η Γαλλία ήταν ένα από τα πολλά μέρη που δεν έβλεπε την ώρα να επισκεφτεί.

«Δεν είναι το ότι έχεις απίστευτη δύναμη, παρότι είσαι τόσο λεπτή, αυτό που με ενοχλεί. Όχι, αυτό που μου τη δίνει πραγματικά στα νεύρα», είπε η Κέιτ κόβοντας μερικά κεράσια και λίγο τυρί για να τσιμπήσει η Έλεν, «είναι ότι ποτέ σου δε λαχανιάζεις. Ούτε καν όταν έχει *τόση* ζέστη».

«Και βέβαια λαχανιάζω», είπε ψέματα η κοπέλα.

«Αναστενάζεις. Δεν είναι το ίδιο».

«Μόνο που έχω μεγαλύτερους πνεύμονες από σένα».

«Ναι, αλλά μια και είσαι ψηλότερη, κανονικά θα χρειαζόσουν και *περισσότερο* οξυγόνο, σωστά;»

Τσούγκρισαν τα ποτήρια τους και απόλαυσαν τη λεμονάδα τους συμφωνώντας πως είχαν πατσίσει. Η Κέιτ ήταν λιγότερο ψηλή και περισσότερο γεμάτη από την Έλεν, όμως αυτό δεν την έκανε ούτε κοντή ούτε παχιά. Η Έλεν, όποτε έβλεπε την Κέιτ, σκεφτόταν τη λέξη «τσουπωτή»,

που για εκείνη σήμαινε «με σέξι καμπύλες». Όμως, δεν τη χρησιμοποιούσε ποτέ, σε περίπτωση που την παρεξηγούσε η Κέιτ.

«Η λέσχη βιβλίου έχει συνάντηση απόψε;» ρώτησε η Έλεν.

«Αμέ. Αμφιβάλλω, όμως, αν θα θελήσει κάποιος να συζητήσει για τον Κούντερα», είπε η Κέιτ χαμογελώντας λοξά και ανακατεύοντας τα παγάκια στο ποτήρι της.

«Γιατί; Παίζει κάποιο καυτό κουτσομπολιό;»

«Όχι απλώς καυτό, τσουρουφλιστό. Στο νησί μετακόμισε μια απίστευτα μεγάλη οικογένεια».

«Λες γι' αυτούς που αγόρασαν το σπίτι στο Σκόνσετ;» ρώτησε η Έλεν. Ακούγοντας την καταφατική απάντηση της Κέιτ, στριφογύρισε τις κόρες των ματιών της.

«Μπα, τι μας λες; Δεν ξεπέφτεις στο επίπεδό μας;» είπε πειρακτικά η Κέιτ τινάζοντας προς το μέρος της τις σταγόνες νερού που είχαν σχηματιστεί στην εξωτερική πλευρά του ποτηριού της.

Η Έλεν τσίριξε, δήθεν ενοχλημένη, και ύστερα χρειάστηκε να αφήσει την Κέιτ για λίγο, προκειμένου να εξυπηρετήσει μερικούς πελάτες. Μόλις τελείωσε, επέστρεψε κοντά της και συνέχισε τη συζήτηση.

«Όχι. Απλά δε νομίζω πως είναι και τόσο παράξενο μια μεγάλη οικογένεια να αγοράσει ένα μεγάλο σπίτι. Ειδικά αν σκοπεύουν να ζουν εκεί όλο το χρόνο. Είναι πιο λογικό αυτό από το να έχει ένα ηλικιωμένο ζευγάρι πλουσίων για εξοχικό ένα σπίτι τόσο πελώριο, ώστε να χάνονται κάθε φορά που πηγαίνουν στο γραμματοκιβώτιο».

«Σωστά», συμφώνησε η Κέιτ. «Όμως, πραγματικά νόμιζα πως θα σε ενδιέφερε περισσότερο η οικογένεια Δήλος. Θα αποφοιτήσεις μαζί με ορισμένα από τα μέλη της».

Η Έλεν κοντοστάθηκε για λίγο κλωθογυρίζοντας το όνομα στη σκέψη της. Δεν της έλεγε τίποτε. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε; Όμως, σε μια γωνιά του μυαλού της το *Δήλος* επαναλαμβανόταν αδιάκοπα σαν αντίλαλος.

«Λένη; Πού ταξιδεύεις;» ρώτησε η Κέιτ. Τη διέκοψαν τα πρώτα μέλη της λέσχης βιβλίου που είχαν αρχίσει να καταφθάνουν από νωρίς, αναστατωμένα και ήδη παραδομένα στην ακατάσχετη φημολογία.

Η Κέιτ έπεσε μέσα στην πρόβλεψή της. *Η Αβάσταχτη Ελαφρότητα του Είναι* αποδείχτηκε ασήμαντη απέναντι στην άφιξη των νέων, μόνιμων κατοίκων, ειδικά από τη στιγμή που τα κουτσομπολιά αποκάλυψαν ότι μετακόμιζαν εκεί από την Ισπανία. Απ' ό,τι είχε ακουστεί, κατάγονταν από τη Βοστόνη και είχαν μετακομίσει στην Ευρώπη πριν από τρία χρόνια για να βρεθούν κοντά στους συγγενείς τους, όμως τώρα, ξαφνικά, είχαν αποφασίσει να επιστρέψουν. Αυτό το «ξαφνικά» ήταν το στοιχείο στο οποίο εστίαζαν όλοι τα σχόλιά τους. Η γραμματέας του σχολείου, μιλώντας με κάποια μέλη της λέσχης, άφησε να εννοηθεί πως τα παιδιά γράφτηκαν με τόση καθυστέρηση, σε σχέση με την καταληκτική ημερομηνία, ώστε οι γονείς κατέφυγαν σχεδόν στη δωροδοκία για να τους εξασφαλίσουν θέση. Χρειάστηκαν επίσης ένα σωρό ειδικές συμφωνίες προκειμένου τα έπιπλά τους να βρίσκονται εγκαίρως εκεί, κατά την άφιξή τους. Η εντύπωση που επικράτησε ήταν πως η οικογένεια Δήλος αναχώρησε από την Ισπανία βιαστικά, οπότε τα μέλη της λέσχης συμφωνούσαν ότι πρέπει να προηγήθηκε κάποια ρήξη στις σχέσεις των νεοφερμένων με τους συγγενείς τους.

Από όλη εκείνη τη φλυαρία, η Έλεν κατάλαβε σίγουρα πως η οικογένεια Δήλος ήταν μάλλον αντισυμβατική. Αποτελούνταν από δύο πατεράδες, που ήταν αδέρφια, τη μικρότερη αδερφή τους, μία μητέρα (ο ένας πατέρας ήταν χήρος) και πέντε παιδιά. Όλοι τους θα ζούσαν μαζί στο σπίτι και λέγεται πως ήταν απίστευτα ευφυείς, όμορφοι και πλούσιοι. Η Έλεν στριφογύρισε πάλι αγανακτισμένη τις κόρες των ματιών της ακούγοντας τα κουτσομπολιά που έδιναν σχεδόν μυθικές διαστάσεις στους νεοφερμένους. Για την ακρίβεια, μετά βίας άντεχε να τα ακούει.

Προσπάθησε να μείνει πίσω από το ταμείο και να αγνοήσει τους ενθουσιώδεις ψιθύρους, όμως ήταν αδύνατο. Κάθε φορά που άκουγε να αναφέρεται ένα μέλος της οικογένειας, η προσοχή της στρεφόταν εκεί, λες και κάποιος είχε βροντοφωνάξει το όνομά του εκνευρίζοντάς την. Έφυγε από το ταμείο και πήγε στα περιοδικά, όπου βάλθηκε να ισιώνει τα ράφια, μόνο και μόνο για να έχει κάτι να απασχολείται.

Καθώς ξεσκόνιζε τα ράφια και αράδιαζε τα δοχεία με τις καραμέλες, έβαζε νοερά σε σειρά τα ονόματα των παιδιών. *Ο Έκτορας είναι ένα χρό-*

νο μεγαλύτερος από τον Ιάσονα και την Αριάδνη, που είναι δίδυμοι. Ο Λούκας και η Κασσάνδρα είναι αδέρφια, ξαδέρφια των τριών άλλων.

Άλλαξε νερό στα λουλούδια και εξυπηρέτησε μερικούς πελάτες. *Ο Έκτορας δε θα βρίσκεται εδώ για την πρώτη μέρα του σχολείου, καθώς είναι ακόμη στην Ισπανία με τη θεία του, την Πανδώρα, αν και κανείς στην πόλη δεν ξέρει το γιατί.*

Η Έλεν φόρεσε ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια που της έφταναν μέχρι τους ώμους, έβαλε μια μακριά ποδιά και βάλθηκε να ψάχνει στα σκουπίδια για ανακυκλώσιμα υλικά που είχαν παραπέσει εκεί. *Ο Λούκας, ο Ιάσονας και η Αριάδνη θα είναι στην τάξη μου. Άρα είμαι περικυκλωμένη.* Η Κασσάνδρα είναι η μικρότερη. Πηγαίνει στην πρώτη λυκείου και είναι μόνο δεκατεσσάρων.

Πήγε στην κουζίνα, στην πίσω πλευρά του παντοπωλείου, και γέμισε το επαγγελματικό πλυντήριο πιάτων. Σφουγγάρισε το πάτωμα και άρχισε να μετρά τα χρήματα. *Τι ηλίθιο όνομα το «Λούκας». Είναι τελείως λάθος. Ακούγεται άσχημα.*

«Λένη;»

«Τι! Αμάν, ρε μπαμπά! Δε βλέπεις πως μετράω;» είπε η Έλεν κατεβάζοντας τις παλάμες της με τόση δύναμη στον πάγκο, ώστε έκανε μια στοίβα κερμάτων να πεταχτούν στον αέρα. Ο Τζέρι σήκωσε τα χέρια του, σαν να ήθελε να την ηρεμήσει.

«Αύριο είναι η πρώτη μέρα του σχολείου», της υπενθύμισε προσπαθώντας να ακουστεί όσο πιο ουδέτερος μπορούσε.

«Το ξέρω», αποκρίθηκε κοφτά εκείνη. Εξακολουθούσε να νιώθει ανεξήγητα εκνευρισμένη, αλλά προσπαθούσε να μην ξεσπάσει στον πατέρα της.

«Κοντεύει έντεκα, καλή μου», επέμεινε εκείνος. Η Κέιτ ξεπρόβαλε από το πίσω δωμάτιο για να δει ποιος ήταν ο λόγος της φασαρίας.

«Εδώ είσαι ακόμη; Χίλια συγγνώμη, Τζέρι», είπε μπερδεμένη. «Έλεν, σου είπα στις εννέα να κλειδώσεις το μαγαζί και να γυρίσεις στο σπίτι».

Είχαν μείνει και οι δύο να κοιτάζουν την κοπέλα, που είχε τακτοποιήσει όλα τα χαρτονομίσματα και τα κέρματα σε προσεκτικές στοίβες.

«Ξεχάστηκα με τις δουλειές», ήταν η ισχνή δικαιολογία της.

Αφού αντάλλαξε ένα ανήσυχο βλέμμα με τον Τζέρι, η Κέιτ ανέλαβε το μέτρημα των χρημάτων και τους έστειλε στο σπίτι. Ζαλισμένη ακόμη, η Έλεν την αποχαιρέτισε με ένα φιλί και προσπάθησε να καταλάβει πόσα πράγματα της είχαν ξεφύγει τις τρεις τελευταίες ώρες της ζωής της.

Ο Τζέρι φόρτωσε το ποδήλατο της κόρης του στη σχάρα του τζιπ και έβαλε μπρος αμίλητος. Έριξε μερικές κλεφτές ματιές προς το μέρος της στη διάρκεια της διαδρομής, όμως δεν είπε λέξη ως τη στιγμή που σταμάτησαν μπροστά στο σπίτι.

«Έχεις φάει;» ρώτησε ήσυχα σηκώνοντας τα βλέφαρά του.

«Δεν... Ναι;» Η Έλεν δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ή πότε είχε φάει τελευταία φορά. Στο μυαλό της υπήρχε η αμυδρή ανάμνηση της Κέιτ να της κόβει μερικά κεράσια.

«Μήπως είσαι νευρική επειδή αρχίζει αύριο το σχολείο; Η δευτέρα λυκείου είναι πολύ σημαντική τάξη».

«Μάλλον, ναι», απάντησε εκείνη αφηρημένα. Ο Τζέρι έριξε μια ματιά προς το μέρος της και δάγκωσε το κάτω χείλος του.

«Έλεγα μήπως θα ήταν καλό να μιλήσεις στο δρα Κάνινγκχαμ για εκείνα τα χάπια για τη φοβία. Ξέρεις, αυτά για τους ανθρώπους που δυσκολεύονται όταν βρίσκονται μέσα σε πλήθος. Αγοραφοβία! Αυτή είναι η λέξη», είπε ξαφνικά καθώς θυμήθηκε. «Μήπως θα σε βοηθούσαν;»

Η Έλεν χαμογέλασε και έσυρε πάνω στην αλυσίδα του το φυλαχτό που φορούσε στο λαιμό της. «Δε νομίζω, μπαμπά. Δε φοβάμαι τους ξένους, απλώς είμαι ντροπαλή».

Ήξερε πως έλεγε ψέματα. Το θέμα δεν είχε να κάνει *μονάχα* με το ότι ήταν ντροπαλή. Κάθε φορά που ανοιγόταν και τραβούσε την προσοχή των άλλων, ακόμη και άθελά της, το στομάχι της πονούσε τόσο πολύ, ώστε ήταν σαν να είχε ίωση ή να την έπιαναν οι κράμπες της περιόδου –αλλά πολύ *έντονες* κράμπες–, όμως προτιμούσε χίλιες φορές να πέσει στη φωτιά παρά να το πει στον πατέρα της.

«Κι εσύ δεν έχεις πρόβλημα μ' αυτό; Το ξέρω πως δε θα το ζητούσες ποτέ από μόνη σου, όμως μήπως χρειάζεσαι βοήθεια; Γιατί έχω την αίσθηση πως αυτή η κατάσταση σε κρατά πίσω...» είπε ο Τζέρι ανακινώ-

ντας ένα από τα θέματα που αποτελούσαν από παλιά επίκεντρο των καβγάδων τους.

Η Έλεν τον πρόλαβε πριν προχωρήσει. «Μια χαρά είμαι! Αλήθεια. Δε θέλω να μιλήσω με το γιατρό, ούτε να πάρω φάρμακα. Το μόνο που χρειάζομαι είναι να πάω στο σπίτι και να φάω», είπε σχεδόν απνευστί και κατέβηκε από το τζιπ.

Ο πατέρας της την παρακολούθησε χαμογελώντας αμυδρά καθώς εκείνη άρπαζε το βαρύ, παλιομοδίτικο ποδήλατό της από τη σχάρα και το ακουμπούσε στο έδαφος. Χτύπησε το κουδούνι ζωηρά και χαμογέλασε πλατιά στον Τζέρι.

«Ορίστε, μια χαρά είμαι».

«Αν ήξερες πόσο δύσκολο είναι αυτό που μόλις έκανες για το μέσο κορίτσι της ηλικίας σου, θα καταλάβαινες τι εννοώ. Δεν είσαι ένα συνηθισμένο κορίτσι, Έλεν. Προσπαθείς να δώσεις αυτή την εντύπωση, όμως δεν είσαι. Είσαι όπως ήταν *εκείνη*», είπε αφήνοντας τη φωνή του να σβήσει.

Για χιλιοστή φορά η Έλεν αναθεμάτισε τη μητέρα της, από την οποία δεν είχε καμιά ανάμνηση, που ράγισε τη χρυσή καρδιά του πατέρα της. Πώς θα μπορούσε μια γυναίκα να εγκαταλείψει έναν τόσο ευγενικό άνθρωπο χωρίς να πει ούτε ένα αντίο; Χωρίς να αφήσει έστω μια φωτογραφία σαν αναμνηστικό;

«Εντάξει, κέρδισες! Δεν είμαι ένα συνηθισμένο κορίτσι, είμαι ξεχωριστή, ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι», είπε πειρακτικά η Έλεν αποζητώντας να του φτιάξει τη διάθεση. Τον σκούντησε με το γοφό της καθώς περνούσε από δίπλα του ανεβάζοντας το ποδήλατο στο γκαράζ. «Λοιπόν, τι έχουμε για φαγητό; Πεθαίνω της πείνας κι αυτή την εβδομάδα είναι η σειρά σου να λιώσεις στην κουζίνα».

2

ΚΑΘΩΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ να μη διαθέτει δικό της αυτοκίνητο, η Έλεν αναγκάστηκε να πάει με το ποδήλατό της στο σχολείο το επόμενο πρωί. Κανονικά, στις οχτώ παρά τέταρτο, θα πρέπει να είχε δροσιά έξω, αν όχι

λίγη ψύχρα, καθώς ο άνεμος ερχόταν από την πλευρά της θάλασσας, όμως αμέσως μόλις ξύπνησε, η Έλεν ένιωσε το θερμό, πνιγηρό από την υγρασία αέρα να απλώνεται στο σώμα της σαν μουσκεμένη γούνα. Είχε πετάξει από πάνω της τα σεντόνια στη διάρκεια της νύχτας, είχε στύψει το μπλουζάκι της, είχε πιει ολόκληρο το ποτήρι με το νερό στο κομοδίνο της, αλλά και πάλι ξύπνησε εξουθενωμένη από τη ζέστη. Ο καιρός κάθε άλλο παρά περιβάλλον νησιού θύμιζε και εκείνη δεν είχε απολύτως καμιά διάθεση να σηκωθεί και να πάει στο σχολείο.

Έκανε πετάλι με αργό ρυθμό προσπαθώντας να μην καταλήξει να μυρίζει ιδρώτα την υπόλοιπη μέρα. Συνήθως δεν ίδρωνε πολύ, όμως είχε ξυπνήσει με τόσο βαρύ κεφάλι εκείνο το πρωί, ώστε δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε βάλει αποσμητικό. Ανεβοκατέβαζε τους αγκώνες της σαν φτερούγες κοτόπουλου, πασχίζοντας να μυρίσει τον εαυτό της καθώς προχωρούσε με το ποδήλατο, και με ανακούφιση οσμίστηκε το φρουτώδες, ήπιο άρωμα κάποιου είδους προστασίας. Ήταν ανεπαίσθητο, οπότε πρέπει να είχε βάλει χθες αποσμητικό, όμως η δράση του δε θα χρειαζόταν να διαρκέσει παρά μόνο μέχρι την προπόνηση στο στίβο μετά το σχολείο. Κι αυτό θα συνιστούσε θαύμα, όμως τι να γίνει.

Καθώς κατηφόριζε την οδό Σέρφσαϊντ, αισθανόταν τις απαλές τούφες γύρω από το πρόσωπό της να παρασύρονται από τον άνεμο και να κολλούν στα μάγουλα και στο μέτωπό της. Η απόσταση από το σπίτι μέχρι το σχολείο ήταν μικρή, όμως με τόση υγρασία, το επιμελημένο χτένισμά της για την πρώτη μέρα είχε μετατραπεί σε απερίγραπτο χάλι, ώσπου να κλειδώσει το άθλιο ποδήλατό της στις ειδικές σχάρες. Το κλείδωσε από συνήθεια, όπως έκανε την τουριστική περίοδο, και όχι γιατί θα καταδεχόταν κανείς στο σχολείο να το κλέψει. Ευτυχώς, δηλαδή, γιατί η κλειδαριά της ήταν εξίσου χάλια.

Έλυσε το αναμαλλιασμένο χτένισμά της, προσπάθησε να ξεμπλέξει τις χειρότερες τζίβες με τα δάχτυλά της και έπιασε ξανά τα μαλλιά της επιλέγοντας αυτή τη φορά μια βαρετή, χαμηλή αλογοουρά. Αναστενάζοντας απογοητευμένη, φόρτωσε την τσάντα με τα βιβλία της στον έναν ώμο και το σάκο της γυμναστικής στον άλλον. Έσκυψε το κεφάλι και έσυρε τα βήματά της προς την είσοδο.

Έφτασε εκεί ένα δευτερόλεπτο πριν από την Γκρέτσεν Κλίφορντ, οπότε αναγκάστηκε να της κρατήσει την πόρτα για να περάσει. «Ευχαριστώ, φρικιό. Κοίτα να μην ξεχαρβαλώσεις τους μεντεσέδες, εντάξει;» είπε υπεροπτικά η Γκρέτσεν περνώντας όλο τουπέ μπροστά από την Έλεν.

Εκείνη στάθηκε στο κεφαλόσκαλο σαν χαμένη κρατώντας την πόρτα για να περάσουν κι άλλοι μαθητές, οι οποίοι με τη σειρά τους την αντιμετώπισαν σαν να δούλευε εκεί. Το Ναντάκετ ήταν μικρό νησί και οι πάντες γνωρίζονταν μεταξύ τους εκνευριστικά καλά, όμως υπήρχαν φορές που η Έλεν ευχόταν να ήξερε η Γκρέτσεν λιγότερα πράγματα για την ίδια. Ήταν φίλες κολλητές μέχρι την πέμπτη τάξη. Μια μέρα, εκεί που η Έλεν, η Γκρέτσεν και η Κλερ έπαιζαν κρυφτό στο σπίτι της Γκρέτσεν, η Έλεν γκρέμισε κατά λάθος την πόρτα του μπάνιου από τους μεντεσέδες της ενώ η φίλη της ήταν μέσα. Είχε προσπαθήσει να ζητήσει συγγνώμη, όμως την επόμενη μέρα η Γκρέτσεν άρχισε να τη στραβοκοιτάζει και να την αποκαλεί «φρικιό». Από τότε έμοιαζε να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να τη βασανίζει. Την όλη κατάσταση δεν ευνοούσε το γεγονός ότι πλέον η πρώην φίλη της συναναστρεφόταν τα πιο δημοφιλή άτομα στο σχολείο, ενώ η Έλεν κρυβόταν ανάμεσα στους σπασίκλες.

Ήθελε να δώσει πληρωμένη απάντηση στην Γκρέτσεν, να ξεφουρνίσει κάτι έξυπνο, όπως θα έκανε η Κλερ, όμως οι λέξεις σκάλωσαν στο λαιμό της. Τελικά, αρκέστηκε να κατεβάσει την ασφάλεια της πόρτας, ώστε να πιάσει στο κεφαλόσκαλο και να μείνει ανοιχτή για όλους τους υπόλοιπους. Μία ακόμη χρονιά παραδομένη στην ασημαντότητα ξεκίνησε πλέον επίσημα.

Την ώρα της πρωινής συνάθροισης των μαθητών η Έλεν είχε υπεύθυνο καθηγητή τον κύριο Χέργκεσιμερ. Ήταν επικεφαλής του τομέα φιλολογίας και τρομερά στιλάτος για πενηντάρης. Φορούσε μεταξωτά μαντίλια όταν είχε ζέστη, φανταχτερά, κασμιρένια κασκόλ όταν έκανε κρύο, και οδηγούσε μια συλλεκτική κάμπριο Alfa Romeo. Ο τύπος είχε λεφτά με το τσουβάλι και δεν ήταν αναγκασμένος να δουλεύει, όμως επέλεγε να διδάσκει στο λύκειο. Έλεγε πως το έκανε γιατί δεν ήθελε να είναι υποχρεωμένος να αντιμετωπίζει αγράμματους και άξεστους στην καθημε-

ρινότητά του. Αυτή, τέλος πάντων, τη δικαιολογία χρησιμοποιούσε. Προσωπικά, η Έλεν πίστευε ότι το έκανε γιατί λάτρευε τη διδασκαλία. Κάποιοι μαθητές δεν τον καταλάβαιναν και έλεγαν πως προσπαθούσε να μιμηθεί τους Βρετανούς ψηλομύτηδες, όμως εκείνη τον θεωρούσε από τους καλύτερους καθηγητές που θα είχε ποτέ στη ζωή της.

«Δεσποινίς Χάμιλτον», είπε ευδιάθετα ενώ η Έλεν διέσχιζε το κατώφλι. Το κουδούνι χτύπησε την ίδια ακριβώς στιγμή. «Συνεπής, ως συνήθως. Είμαι βέβαιος ότι θα καταλάβετε τη θέση δίπλα στη στενή σας φίλη. Όμως πρώτα θα ήθελα να σας προειδοποιήσω. Με την πρώτη εκδήλωση εκείνου του ταλέντου που χάρισε στη μια σας το προσωνύμιο *Γκιγκλς*, θα σας χωρίσω».

«Ό,τι πεις, *Χέργκι*», πετάχτηκε η Κλερ. Η Έλεν πήγε και κάθισε στο διπλανό θρανίο. Ο Χέργκι στριφογύρισε τις κόρες των ματιών του ακούγοντας το ελαφρώς θρασύ σχόλιο της Κλερ, όμως στην πραγματικότητα ήταν ευχαριστημένος.

«Μου γεννά ικανοποίηση το γεγονός ότι τουλάχιστον ένας από τους μαθητές μου γνωρίζει ότι η λέξη "προσωνύμιο" είναι συνώνυμο της λέξης "παρατσούκλι", κι ας επέλεξε να απαντήσει με θρασύ ύφος. Λοιπόν, δεσποινίδες και κύριοι, μία ακόμη προειδοποίηση: Καθώς προετοιμάζεστε για τις εξετάσεις σας φέτος, θα έχω την απαίτηση ο καθένας σας να είναι σε θέση να μου δίνει τον ορισμό μιας νέας και ενδιαφέρουσας λέξης κάθε πρωί».

Η τάξη βόγκηξε. Μονάχα ο κύριος Χέργκεσιμερ θα μπορούσε να αποδειχτεί τόσο σαδιστής, ώστε να τους βάζει εργασίες για την ώρα της πρωινής συνάθροισης. Ήταν τελείως αφύσικο.

«Θα μπορούσαμε αύριο να μάθουμε τη λέξη *αυθάδης;*» ρώτησε ο Ζακ Μπραντ νευρικά.

Συνήθως για κάποιο λόγο ήταν νευρικός, χαρακτηριστικό που τον συνόδευε από το νηπιαγωγείο. Δίπλα στον Ζακ καθόταν ο Ματ Μίλις, ο οποίος γύρισε προς το συμμαθητή του και κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να ήθελε να του πει: «Στη θέση σου δε θα τραβούσα το σχοινί».

Ο Ματ, ο Ζακ και η Κλερ παρακολουθούσαν μαθήματα για προχωρημένους μαθητές. Ήταν φίλοι μεταξύ τους, όμως καθώς μεγάλωναν,

άρχισαν να συνειδητοποιούν πως μόνο ο ένας μπορούσε να αποφοιτήσει πρώτος και να εξασφαλίσει θέση στο Χάρβαρντ. Η Έλεν έμενε μακριά από αυτό τον ανταγωνισμό, ειδικά όταν άρχισε να συμπαθεί τον Ζακ όλο και λιγότερο τα τελευταία χρόνια. Από τη στιγμή που ο πατέρας του πήρε τη θέση του προπονητή της ομάδας ράγκμπι και άρχισε να πιέζει το γιο του να είναι πρώτος τόσο στο γήπεδο όσο και στην τάξη, ο Ζακ έγινε τόσο ανταγωνιστικός, ώστε η Έλεν με δυσκολία άντεχε πλέον να τον συναναστρέφεται.

Ένα κομμάτι του εαυτού της τον λυπόταν. Μάλιστα, θα τον λυπόταν ακόμη περισσότερο, αν δεν ήταν τόσο επιθετικός απέναντί της. Ο Ζακ ήθελε να βρίσκεται διαρκώς στο επίκεντρο της προσοχής –πρόεδρος της λέσχης του, αρχηγός της ομάδας, ο άνθρωπος που γνώριζε όλα τα κουτσομπολιά–, όμως ούτε στιγμή δεν έδινε την εντύπωση πως απολάμβανε αυτή την κατάσταση. Η Κλερ επέμενε πως ήταν κρυφά ερωτευμένος με την Έλεν, όμως εκείνη δεν το πίστευε με τίποτε. Μάλιστα, υπήρχαν φορές που ένιωθε πως ο Ζακ τη μισούσε κι αυτό την ενοχλούσε. Όταν ήταν στην πρώτη δημοτικού, μοιραζόταν μαζί της στο διάλειμμα τα μπισκότα του, που είχαν σχήμα ζώων, ενώ τώρα αναζητούσε διαρκώς ευκαιρίες για να τσακωθούν. Πότε έγιναν τόσο περίπλοκα τα πράγματα και γιατί δεν μπορούσαν να είναι όλοι φίλοι, όπως στο δημοτικό;

«Κύριε Μπραντ», είπε με στόμφο ο κύριος Χέργκεσιμερ. «Μπορείτε να επιλέξετε τη λέξη "αυθάδης", εφόσον το επιθυμείτε, όμως από ένα μαθητή με τις δικές σας πνευματικές ικανότητες, θα περίμενα κάτι περισσότερο. Ίσως μια έκθεση με θέμα κάποιο παράδειγμα αυθάδειας στην αγγλική λογοτεχνία;» Ο καθηγητής κατένευσε. «Ναι, πέντε σελίδες για τη χρήση αυτής της έννοιας από τον Σάλιντζερ στο αμφιλεγόμενο βιβλίο του *Ο Φύλακας στη Σίκαλη* μέχρι τη Δευτέρα, αν έχετε την ευγενή καλοσύνη».

Η Έλεν μπορούσε σχεδόν να μυρίσει τις παλάμες του Ζακ, καθώς σφίγγονταν σε γροθιές, από απόσταση δύο θέσεων. Η ικανότητα του Χέργκι να φορτώνει με επιπλέον διάβασμα όποιο μαθητή έκανε τον εξυπνάκια ήταν θρυλική και τώρα φάνταζε αποφασισμένος να δώσει το

στίγμα του από την πρώτη κιόλας μέρα εστιάζοντας στον Ζακ. Η Έλεν ευχαρίστησε τη θεά τύχη που ο Χέργκι δεν είχε βάλει την ίδια στο στόχαστρό του.

Βιάστηκε να χαρεί. Λίγη ώρα αφότου μοίρασε το πρόγραμμα, ο κύριος Χέργκεσιμερ την κάλεσε στην έδρα. Είπε στους άλλους μαθητές ότι μπορούσαν να συζητήσουν ελεύθερα, οπότε εκείνοι άρχισαν αμέσως να φλυαρούν ενθουσιασμένοι, καθώς ήταν η πρώτη μέρα του σχολείου. Ο Χέργκι ζήτησε από την Έλεν να φέρει μια καρέκλα δίπλα του, αντί να την αφήσει να στέκεται όρθια απέναντί του, με την έδρα ανάμεσά τους. Φαίνεται πως δεν ήθελε να ακούσουν οι υπόλοιποι μαθητές τι είχε να πει. Αυτό την έκανε να χαλαρώσει κάπως, όχι όμως για πολύ.

«Βλέπω ότι αποφάσισες φέτος να μη γραφτείς σε κάποιο από τα μαθήματα για προχωρημένους», είπε ο καθηγητής κοιτάζοντάς την πάνω από τους φακούς των γυαλιών του.

«Θεώρησα πως δε θα μπορούσα να ανταποκριθώ στην επιπλέον μελέτη», μουρμούρισε εκείνη περνώντας τις παλάμες κάτω από τους μηρούς της και ρίχνοντας πάνω τους το βάρος της για να τις ακινητοποιήσει.

«Πιστεύω πως είσαι ικανή για πολύ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι είσαι διατεθειμένη να παραδεχτείς», είπε ο Χέργκι συνοφρυωμένος. «Ξέρω ότι δεν είσαι τεμπέλα, Έλεν. Γνωρίζω επίσης ότι είσαι μία από τις εξυπνότερες μαθήτριες στην τάξη σου. Επομένως, τι σε εμποδίζει να εκμεταλλευτείς στο μέγιστο όσα έχει να σου προσφέρει αυτό το εκπαιδευτικό σύστημα;»

«Πρέπει να δουλέψω», αποκρίθηκε εκείνη ζαρώνοντας τους ώμους. «Πρέπει να κάνω οικονομίες, αν θέλω να πάω στο κολέγιο».

«Αν παρακολουθήσεις τα επιπλέον μαθήματα και πάρεις καλούς βαθμούς στις εξετάσεις σου, θα έχεις περισσότερες πιθανότητες να εξασφαλίσεις αρκετά χρήματα για τις σπουδές σου μέσω κάποιας υποτροφίας παρά αν εργάζεσαι με το βασικό μισθό στο κατάστημα του πατέρα σου».

«Ο μπαμπάς μου με χρειάζεται. Δεν είμαστε πλούσιοι, όπως οι άλλοι σε αυτό το νησί, όμως είμαστε δεμένοι», απολογήθηκε εκείνη.

«Αξίζουν μπράβο και στους δυο σας, Έλεν», είπε ο Χέργκι σε σοβαρό τόνο. «Όμως, πλησιάζεις στο τέλος των μαθητικών σου χρόνων και είναι καιρός να αρχίσεις να σκέφτεσαι το μέλλον σου».

«Το ξέρω», συμφώνησε εκείνη κατανεύοντας. Καταλάβαινε, από την ανησυχία που έκανε το πρόσωπο του καθηγητή να ζαρώνει πως ενδιαφερόταν πραγματικά και απλώς προσπαθούσε να τη βοηθήσει. «Πιστεύω πως θα καταφέρω να εξασφαλίσω μια αρκετά καλή αθλητική υποτροφία μέσω του στίβου. Βελτίωσα πολύ τους χρόνους μου μέσα στο καλοκαίρι. Αλήθεια».

Ο κύριος Χέργκεσιμερ απέμεινε να κοιτάζει την ανήσυχη έκφρασή της, που τον ικέτευε να σταματήσει να την πιέζει, και τελικά υποχώρησε. «Εντάξει. Όμως, αν κάποια στιγμή νιώσεις ότι χρειάζεσαι μια μεγαλύτερη ακαδημαϊκή πρόκληση, ευχαρίστως να εγγραφείς στο μάθημα αγγλικών για προχωρημένους μαθητές που παραδίδω αυτό το εξάμηνο, όποια στιγμή το αποφασίσεις».

«Σας ευχαριστώ, κύριε Χέργκεσιμερ. Αν αισθανθώ ότι μπορώ να τα βγάλω πέρα με την επιπλέον μελέτη, θα σας ενημερώσω», είπε η Έλεν ανακουφισμένη επειδή της επέτρεψε να ξεγλιστρήσει.

Καθώς πήγαινε στο θρανίο της, συνειδητοποίησε ότι έπρεπε πάση θυσία να κρατήσει σε απόσταση τον Χέργκι από τον πατέρα της. Δεν ήθελε οι δυο τους να αρχίσουν να επικοινωνούν και να αποφασίσουν ότι έπρεπε οπωσδήποτε να εγγραφεί σε ειδικά μαθήματα και να διεκδικήσει ειδικές διακρίσεις. Η σκέψη και μόνο ήταν αρκετή για να της προκαλέσει στομαχόπονο. Γιατί δεν μπορούσαν όλοι να την αφήσουν στην ησυχία της; Κατά βάθος, ανέκαθεν ένιωθε πως ήταν διαφορετική, όμως θεωρούσε πως το είχε κρύψει με αρκετή επιτυχία στην πορεία της ζωής της. Φαίνεται όμως πως, χωρίς να το συνειδητοποιήσει, εξέπεμπε σημάδια του φρικιού που έκρυβε μέσα της. Έπρεπε να προσπαθήσει να περάσει απαρατήρητη, όμως αναρωτιόταν πώς θα κατάφερνε να το πετύχει αυτό, έτσι που ψήλωνε όλο και περισσότερο κάθε μέρα.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Κλερ αμέσως μόλις η Έλεν επέστρεψε στη θέση της.

«Τίποτε. Ο Χέργκι αποφάσισε να μου κάνει ξανά κήρυγμα. Θεωρεί

πως δε βάζω τα δυνατά μου», απάντησε η κοπέλα όσο πιο αδιάφορα μπορούσε.

«Δίκιο έχει. Δεν κάνεις ποτέ τα μαθήματά σου», πετάχτηκε ο Ζακ, περισσότερο θιγμένος απ' ό,τι θα έπρεπε.

«Σκάσε, Ζακ», είπε η Κλερ σταυρώνοντας τα μπράτσα της επιθετικά. Του γύρισε την πλάτη και στράφηκε στη φίλη της. «Πάντως, είναι αλήθεια, Λένη. Ποτέ δεν κάνεις τα μαθήματά σου». Ο τόνος της φωνής της ακούστηκε απολογητικός.

«Καλά, καλά. Δε με παρατάτε και οι δυο σας;» είπε η Έλεν γελώντας βεβιασμένα. Το κουδούνι χτύπησε, οπότε μάζεψε τα πράγματά της. Ο Ματ Μίλις τής χαμογέλασε, όμως απομακρύνθηκε βιαστικά καθώς έβγαιναν από την αίθουσα. Εκείνη ένιωσε ενοχές καθώς συνειδητοποίησε πως δεν του είχε μιλήσει ακόμη. Δεν ήταν πρόθεσή της να τον αγνοήσει, ειδικά την πρώτη μέρα του σχολείου.

Σύμφωνα με την Κλερ, «όλοι» ήξεραν πως ο Ματ και η Έλεν «έπρεπε» να είναι μαζί. Ο Ματ ήταν έξυπνος, γοητευτικός, αρχηγός της ομάδας του γκολφ. Εξακολουθούσε να είναι κάπως σπασίκλας, όμως επειδή η Έλεν ήταν ουσιαστικά ένας παρίας στο σχολείο από τη στιγμή που η Γκρέτσεν είχε αρχίσει να διαδίδει φήμες για εκείνη, αποτελούσε φιλοφρόνηση το ότι όλοι θεωρούσαν πως ήταν αρκετά καλή για να σταθεί στο πλευρό ενός αγοριού όπως ο Ματ.

Δυστυχώς, ποτέ της δεν αισθάνθηκε κάτι ιδιαίτερο απέναντί του. Μηδέν ρίγη. Εκείνη η μοναδική φορά που τους είχαν σπρώξει μαζί σε μια ντουλάπα, στη διάρκεια ενός πάρτι, για να φιληθούν είχε αποδειχτεί καταστροφική. Η Έλεν ένιωσε λες και φιλούσε τον αδερφό της, ενώ ο Ματ αισθάνθηκε σαν να τον απέρριπτε. Αργότερα ήταν πολύ ευγενικός, όμως όσες φορές κι αν αστειεύτηκε για εκείνο το περιστατικό, εξακολουθούσε να υπάρχει μια περίεργη ένταση ανάμεσά τους. Εκείνη ένιωθε πραγματικά πως της έλειπε, όμως φοβόταν πως, αν του το έλεγε, θα την παρεξηγούσε. *Τον τελευταίο καιρό ό,τι κι αν κάνω οι άλλοι το παρεξηγούν,* σκέφτηκε.

Το υπόλοιπο πρωί μπήκε στον αυτόματο πιλότο πηγαίνοντας από τη μία αίθουσα στην επόμενη. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στα μα-

θήματα και κάθε φορά που προσπαθούσε να πιέσει τον εαυτό της εκνευριζόταν.

Κάτι δεν πήγαινε καλά εκείνη τη μέρα. Οι πάντες –από τους αγαπημένους της καθηγητές μέχρι τους λιγοστούς συμμαθητές που θα συναντούσε με χαρά– την εκνεύριζαν, ενώ κάθε τόσο, εκεί που προχωρούσε στο διάδρομο, ένιωθε λες και βρισκόταν σε αεροπλάνο, σε ύψος χιλιάδων ποδιών. Τα αφτιά της βούλωναν, όλοι οι ήχοι γύρω της ακούγονταν πνιχτοί, ενώ το κεφάλι της έκαιγε. Ύστερα, το ίδιο ξαφνικά όσο εμφανιζόταν, η δυσφορία υποχωρούσε. Ακόμη κι έτσι όμως, υπήρχε μια πίεση, μια ενέργεια ολόγυρά της σαν να ετοιμαζόταν να ξεσπάσει καταιγίδα, παρότι ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος και γαλανός.

Τα πράγματα χειροτέρεψαν την ώρα του φαγητού. Ρίχτηκε με όρεξη στο σάντουιτς που είχε μαζί της, θεωρώντας πως ο πονοκέφαλος ήταν το αποτέλεσμα χαμηλού ζαχάρου, όμως έκανε λάθος. Ο Τζέρι τής είχε ετοιμάσει το αγαπημένο της σάντουιτς –καπνιστή γαλοπούλα, ξινόμηλο και μπρι σε μπαγκέτα–, όμως της στάθηκε αδύνατο να φάει πάνω από μία μπουκιά. Κι αυτή, τελικά, την έφτυσε.

«Φόλα το σάντουιτς του πατέρα σου πάλι;» ρώτησε η Κλερ. Τον πρώτο καιρό της συνεργασίας του με την Κέιτ, ο Τζέρι είχε πειραματιστεί με την προετοιμασία δημιουργικών γευμάτων. Η Τραγωδία του Σάντουιτς με Θρεψίνη και Αγγούρι της πειραματικής περιόδου αποτελούσε θρύλο στο τραπέζι τους.

«Όχι, είναι μια χαρά, μόνο που δεν μπορώ να το φάω», είπε η Έλεν παραμερίζοντάς το. Η φίλη της πήρε ευχαρίστως το υπόλοιπο και βάλθηκε να το τρώει.

«Μμ, είναι πραγματικά νόστιμο», μουρμούρισε μπουκωμένη. «Τι τρέχει;»

«Τίποτε, απλά νιώθω κάπως...»

Η Κλερ σταμάτησε να μασουλά και την κοίταξε ανήσυχη.

«Δεν είμαι άρρωστη. Άντε, κατάπιε την μπουκιά σου», έσπευσε να την καθησυχάσει η Έλεν. Είδε τον Ματ να πλησιάζει και τον χαιρέτησε ζωηρά προσπαθώντας να επανορθώσει για την αβλεψία της νωρίτερα στην τάξη.

Ήταν απορροφημένος στη συζήτησή του με την Γκρέτσεν και τον Ζακ, οπότε δεν απάντησε, όμως πήγε από συνήθεια στη θέση του, στο τραπέζι όπου κάθονταν οι σπασίκλες. Τόσο η Γκρέτσεν όσο και ο Ζακ είχαν ξεχαστεί με την κουβέντα κι έτσι δεν παρατήρησαν ότι είχαν περάσει στο χώρο όπου συγκεντρώνονταν οι σπασίκλες.

«Άκουσα πως ήταν αστέρες του κινηματογράφου στην Ευρώπη», έλεγε ο Ζακ.

«Πού το άκουσες αυτό;» ρώτησε ο Ματ δύσπιστος. «Είναι γελοίο».

«Πληροφορήθηκα από τουλάχιστον δύο πηγές πως η Αριάδνη ήταν μοντέλο. Το σίγουρο είναι πως έχει την εμφάνιση για κάτι τέτοιο», επέμεινε με πάθος ο Ζακ, που δεν ήθελε με τίποτε να κάνει λάθος, ούτε καν στα κουτσομπολιά.

«*Σιγά την καλλονή*. Δεν είναι αρκετά λεπτή για να σταθεί ως μοντέλο», σφύριξε πικρόχολα μέσα από τα δόντια της η Γκρέτσεν. Δεν είχε καταλάβει πως ακουγόταν και έτσι βιάστηκε να προσθέσει: «Εννοείται πως τη βρίσκω *συμπαθητική*, αν σου αρέσει αυτό το εξωτικό, χυμώδες στιλ. Όμως, δε συγκρίνεται καν με το δίδυμο αδερφό της, τον Ιάσονα, ή τον ξάδερφό της! Αυτός ο Λούκας είναι *απίθανος*», είπε με κομμένη την ανάσα.

Τα αγόρια αντάλλαξαν ένα βλέμμα όλο νόημα, όμως συμφώνησαν σιωπηλά πως τα κορίτσια υπερτερούσαν αριθμητικά και θα ήταν καλύτερο να μην επιμείνουν.

«Ο Ιάσονας είναι σχεδόν *υπερβολικά* όμορφος», αποφάνθηκε με κάθε σοβαρότητα η Κλερ, αφού το σκέφτηκε λίγο. «Ο Λούκας, όμως, είναι τρελό μανάρι. Πιθανότατα το πιο όμορφο αγόρι που έχω δει ποτέ μου. Και η Αριάδνη είναι κουκλάρα, Γκρέτσεν. Απλά, ζηλεύεις».

Εκείνη ξεφύσηξε θυμωμένη και έφερε τη γροθιά πάνω στο γοφό της. «Λες κι εσύ δε ζηλεύεις», ήταν η μόνη απάντηση που είχε.

«Φυσικά και τη ζηλεύω. Σχεδόν όσο και τη Λένη, όχι όμως το ίδιο». Η Έλεν ένιωσε τη φίλη της να γυρίζει προς το μέρος της για να δει την αντίδρασή της, όμως είχε τους αγκώνες στο τραπέζι και το κεφάλι ακουμπισμένο στις παλάμες τρίβοντας τους κροτάφους της.

«Λένη;» είπε ο Ματ δίπλα της. «Έχεις πονοκέφαλο;» Προσπάθησε να

την αγγίξει στον ώμο. Εκείνη σηκώθηκε όρθια απότομα, μουρμούρισε μια δικαιολογία και έφυγε βιαστικά.

Μέχρι να φτάσει στις τουαλέτες των κοριτσιών, ένιωθε καλύτερα, όμως έριξε λίγο κρύο νερό στο πρόσωπό της για να συνέλθει. Τότε θυμήθηκε πως είχε φορέσει μάσκαρα εκείνο το πρωί, σε μια προσπάθεια να προσέξει λίγο την εμφάνισή της. Κοίταξε τα μαυρισμένα μάτια της στον καθρέφτη και έβαλε τα γέλια. Σε όλα τα μαθητικά της χρόνια δεν είχε ξαναζήσει χειρότερη πρώτη μέρα στο σχολείο.

Κουτσά στραβά κατάφερε να αντέξει τις τρεις τελευταίες ώρες, κι όταν χτύπησε επιτέλους το κουδούνι, τράβηξε ανακουφισμένη προς τα αποδυτήρια των κοριτσιών για να βάλει τα ρούχα της προπόνησης.

Η καθηγήτρια της γυμναστικής, η κυρία Ταρ, ήταν πολύ ανεβασμένη. Η ομιλία της, σχετικά με τις πιθανότητές τους να κερδίσουν κάποιες κούρσες εκείνη τη χρονιά, ήταν εξωφρενικά αισιόδοξη. Τους είπε πόσο πίστευε σε αυτές, τόσο ως αθλήτριες όσο και ως νεαρές γυναίκες. Ύστερα η κυρία Ταρ στράφηκε στην Έλεν.

«Χάμιλτον, θα τρέχεις με τα αγόρια φέτος», ανακοίνωσε χωρίς περιστροφές. Έπειτα έδωσε εντολή σε όλες να βγουν στο στίβο.

Η Έλεν κάθισε στον πάγκο για λίγο προσπαθώντας να ζυγίσει τις επιλογές της ενώ οι άλλες κοπέλες έβγαιναν έξω. Δεν ήθελε να δημιουργήσει θέμα, όμως έτρεμε στη σκέψη πως θα υποχρεωνόταν να προπονείται με τα αγόρια. Οι κάτω κοιλιακοί της άρχισαν να κάνουν σπασμούς.

«Τράβα να της μιλήσεις! Μην την αφήσεις να σε κάνει ό,τι θέλει», είπε αγανακτισμένη η Κλερ φεύγοντας.

Σαστισμένη κι έχοντας το φόβο πως θα την πιάσει πονόκοιλος, η Έλεν κούνησε καταφατικά το κεφάλι και σηκώθηκε.

«Κυρία Ταρ; Δεν μπορούμε να κάνουμε ό,τι κάναμε πάντα;» φώναξε. Η καθηγήτρια κοντοστάθηκε και στράφηκε για να την ακούσει, όμως δεν έδειχνε ευχαριστημένη. «Θέλω να πω, γιατί δεν μπορώ να κάνω προπόνηση με τα υπόλοιπα κορίτσια; Αφού κι εγώ κορίτσι είμαι». Αυτό ήταν το τελικό, αδύναμο επιχείρημά της.

«Αποφασίσαμε ότι πρέπει να αρχίσεις να πιέζεις περισσότερο τον εαυτό σου», απάντησε η κυρία Ταρ με ψυχρή φωνή. Η Έλεν ανέκαθεν εί-

χε την αίσθηση πως η γυμνάστρια δεν τη συμπαθούσε ιδιαίτερα και πλέον ήταν σίγουρη γι' αυτό.

«Μα δεν είμαι αγόρι. Δεν είναι δίκαιο να με βάλετε να τρέχω ανώμαλο δρόμο μαζί τους», προσπάθησε να αντιτείνει. Έδειξε κοφτά με δύο δάχτυλα το σημείο ανάμεσα στον αφαλό της και στο ηβικό οστό.

«Κράμπες;» ρώτησε η κυρία Ταρ, ενώ μια υποψία συμπάθειας χρωμάτισε τη φωνή της. Η Έλεν έγνεψε καταφατικά, οπότε η γυμνάστρια συνέχισε. «Ο κύριος Μπραντ κι εγώ παρατηρήσαμε κάτι ενδιαφέρον στους χρόνους σου, Έλεν. Άσχετα από το ποιες είναι οι συναθλήτριές σου, άσχετα από το πόσο γρήγορες ή αργές είναι, εσύ πάντοτε τερματίζεις είτε δεύτερη είτε τρίτη. Πώς γίνεται αυτό; Έχεις κάποια απάντηση;»

«Όχι. Δεν ξέρω. Τι να σας πω; Εγώ απλώς τρέχω, εντάξει; Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ».

«Όχι, δεν κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς», αντέτεινε αυστηρά η γυμνάστρια. «Κι αν θέλεις να εξασφαλίσεις υποτροφία, θα πρέπει να αρχίσεις να *κερδίζεις* αγώνες. Μίλησα με τον κύριο Χέργκεσιμερ...» Η Έλεν βόγκηξε δυνατά, όμως η κυρία Ταρ συνέχισε απτόητη. «Το σχολείο μας είναι μικρό, Χάμιλτον, κοίτα να το συνηθίσεις. Ο κύριος Χέργκεσιμερ μου είπε πως ελπίζεις σε κάποια αθλητική υποτροφία. Όμως, αν θέλεις να εξασφαλίσεις μία, θα πρέπει να την κερδίσεις. Ίσως, αν σε αναγκάσουμε να συναγωνιστείς τα αγόρια, θα σε μάθουμε να παίρνεις στα σοβαρά το ταλέντο σου».

Η σκέψη πως θα έπρεπε να φανερώσει την ταχύτητά της μπροστά στα μάτια όλων είχε σωματικό αντίκτυπο στην Έλεν. Φοβόταν τόσο πολύ πως θα την έπιανε κράμπα ή πονόκοιλος, ώστε άρχισε να την καταλαμβάνει μια μίνι κρίση πανικού. «Θα το κάνω, θα κερδίσω αγώνες, μονάχα, σας παρακαλώ, μη με βάλετε ξέχωρα από τις άλλες», ικέτεψε ενώ οι λέξεις έβγαιναν βιαστικά από τα χείλη της, σαν να παραληρούσε καθώς κρατούσε την ανάσα της για να ελέγξει τον πόνο.

Η κυρία Ταρ ήταν ζόρικη γυναίκα, όχι όμως και άκαρδη. «Είσαι εντάξει;» ρώτησε ανήσυχα τρίβοντας την Έλεν ανάμεσα στις ωμοπλάτες της. «Φέρε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια σου».

«Καλά είμαι, νευρική αντίδραση είναι», εξήγησε η κοπέλα σφίγγοντας τα δόντια. Αφού συνήλθε κάπως, συνέχισε. «Αν σας ορκιστώ πως θα κερδίσω περισσότερους αγώνες, θα με αφήσετε να τρέχω με τα κορίτσια;»

Η κυρία Ταρ παρατήρησε την απόγνωση στο πρόσωπό της και κατένευσε ελαφρώς ταραγμένη, καθώς είχε σταθεί μάρτυρας σε μια τόσο έντονη κρίση πανικού. Άφησε την Έλεν να προπονηθεί με τα κορίτσια, όμως της ξεκαθάρισε ότι είχε την απαίτηση να τη δει να κερδίζει. Κι όχι μονάχα μερικές φορές.

Καθώς έτρεχε, η Έλεν κοίταζε το έδαφος. Μια ακαδημαϊκή υποτροφία θα ήταν κάτι σπουδαίο, όμως αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να ανταγωνιστεί την Κλερ για τους καλύτερους βαθμούς κι αυτό αποκλειόταν.

«Γεια, φιλενάδα», είπε η Έλεν προλαβαίνοντας με άνεση την κολλητή της, που ήδη είχε λαχανιάσει και ιδρώσει.

«Τι έγινε; Τι αφόρητη ζέστη!» αναφώνησε η Κλερ ζορισμένη.

«Νομίζω πως όλοι οι καθηγητές έχουν βαλθεί να δουν αν γίνεται να μου φορτωθούν ταυτόχρονα».

«Καλώς όρισες στη ζωή μου», είπε ξέπνοα η Κλερ. «Τα γιαπωνεζάκια μεγαλώνουν... με τουλάχιστον δύο... ανθρώπους στο σβέρκο τους... Το συνηθίζεις». Ακολούθησαν μερικές ακόμη δύσκολες στιγμές, στη διάρκεια των οποίων πάσχιζε να ακολουθήσει το ρυθμό της Έλεν. «Μήπως γίνεται... να κόψουμε ταχύτητα;» πρότεινε. «Δεν είμαστε όλοι από... τον πλανήτη Κρίπτον».

Η Έλεν προσάρμοσε το ρυθμό της, αν και ήξερε πως θα μπορούσε να αποσπαστεί στο τελευταίο χιλιόμετρο. Σπάνια έβαζε τα δυνατά της στην προπόνηση, όμως ήταν σίγουρη πως, ακόμη κι έτσι, θα μπορούσε άνετα να τερματίσει πρώτη. Το γεγονός αυτό την τρόμαζε, οπότε έκανε ό,τι συνήθως, κάθε φορά που το ζήτημα της απίστευτης ταχύτητάς της τρύπωνε στο μυαλό της. Το αγνόησε κι έπιασε την κουβέντα με τη φίλη της.

Καθώς τα δύο κορίτσια κατέβαιναν τη Σέρφσαϊντ κι από εκεί διέσχιζαν τα έλη μέχρι τη λίμνη Μιάκομετ, η Κλερ μιλούσε ασταμάτητα για τα αγόρια της οικογένειας Δήλος. Είπε στη φίλη της τουλάχιστον τρεις φο-

ρές ότι ο Λούκας τής είχε κρατήσει την πόρτα για να περάσει στο τέλος του μαθήματος. Η κίνηση αυτή αποδείκνυε όχι μόνο ότι ήταν κύριος, αλλά και ότι ήδη την είχε ερωτευτεί. Ο Ιάσονας, όπως συμπέρανε η Κλερ, ήταν είτε γκέι είτε σνομπ, γιατί της είχε ρίξει μονάχα μία ματιά, προτού τραβήξει το βλέμμα του. Την ενοχλούσε επίσης το γεγονός ότι ντυνόταν πολύ προσεγμένα, λες και ήταν Ευρωπαίος ή ποιος ξέρει τι.

«Μα έζησε τρία χρόνια στην Ισπανία, φιλενάδα. Κατά κάποιο τρόπο, Ευρωπαίος είναι. Γίνεται να σταματήσουμε να συζητάμε γι' αυτούς; Με πιάνει πονοκέφαλος».

«Γιατί είσαι το μοναδικό άτομο στο σχολείο που δεν ενδιαφέρεται για την οικογένεια αυτή; Δεν έχεις ούτε την περιέργεια να τους δεις πώς είναι;»

«Όχι! Και νομίζω πως είναι θλιβερό το ότι μια ολόκληρη πόλη κάθεται και τους χαζεύει, λες και είμαστε τίποτε άξεστοι που δεν ξανάδαν άνθρωπο!» φώναξε αγανακτισμένη η Έλεν.

Η Κλερ σταμάτησε απότομα κι απέμεινε να την κοιτάζει. Η φίλη της δε συνήθιζε να εκφράζεται έτσι επιθετικά, πόσω μάλλον να αρχίζει να φωνάζει, όμως τώρα έμοιαζε ανήμπορη να συγκρατηθεί.

«Αν ακούσω μία λέξη ακόμη για τους νεοφερμένους, θα πεθάνω από ανία!» συνέχισε η Έλεν, παρότι είχε διακρίνει την έκπληξη της Κλερ. «Έχω αηδιάσει με την εμμονή που δείχνει η πόλη μου γι' αυτούς κι ελπίζω να μη χρειαστεί ποτέ να τους συναντήσω, να τους δω ή ακόμη και να αναπνεύσω τον ίδιο αέρα μαζί τους!»

Άρχισε να τρέχει αφήνοντας την Κλερ να στέκεται μόνη της στη διαδρομή. Τερμάτισε πρώτη, ακριβώς όπως είχε υποσχεθεί, όμως το έκανε γρηγορότερα απ' ό,τι θα ήθελε. Η κυρία Ταρ γύρισε και την κοίταξε σοκαρισμένη όταν είδε το χρόνο της. Η Έλεν πέρασε σαν βολίδα από μπροστά της και όρμησε στα αποδυτήρια. Άρπαξε τα πράγματά της και έφυγε αμέσως, χωρίς να αλλάξει ή να χαιρετήσει κάποια από τις συναθλήτριές της.

Στην επιστροφή άρχισε να κλαίει. Περνούσε με το ποδήλατό της μπροστά από τις τακτοποιημένες αράδες των γκρίζων ξύλινων σπιτιών με τα μαύρα ή λευκά παντζούρια τους, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Ο

ουρανός έμοιαζε να πλακώνει την καψαλισμένη γη. Σαν να πίεζε τις οροφές των παλιών φαλαινοθηρικών, επιχειρώντας τελικά να τα ισοπεδώσει, κάμπτοντας την πεισματική αντίσταση που προέβαλλαν εδώ και μερικούς αιώνες. Η Έλεν δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε θυμώσει τόσο ή γιατί είχε παρατήσει σύξυλη την καλύτερη φίλη της. Είχε ανάγκη να ηρεμήσει λίγο και να απομονωθεί.

Στη Σέρφσαϊντ είχε σημειωθεί ένα τροχαίο. Κάποιο γιγαντιαίο τζιπ είχε προσπαθήσει να στρίψει σε ένα στενό, ηλιοψημένο παράδρομο και είχε ανατραπεί. Οι επιβάτες ήταν εντάξει, όμως το όχημά τους, που θύμιζε φάλαινα ξεβρασμένη στη στεριά, είχε διακόψει την κυκλοφορία και στα δύο ρεύματα. Εκνευρισμένη όπως ήταν, η Έλεν ήξερε ότι δε θα μπορούσε καν να περάσει μπροστά από τους αποχαυνωμένους νησιώτες χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της. Αποφάσισε να ακολουθήσει μια μεγάλη παράκαμψη. Έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης. Πέρασε μπροστά από τον κινηματογράφο, το πορθμείο και τη βιβλιοθήκη, η οποία είχε αρχιτεκτονική αρχαιοελληνικού ναού και ξεχώριζε σαν τη μύγα μες στο γάλα, σε μια πόλη που κατά τα άλλα αποτελούσε μνημείο των τεσσάρων αιώνων πουριτανικής αρχιτεκτονικής παράδοσης. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που η Έλεν λάτρευε τη βιβλιοθήκη. Το Αθήναιον, όπως ονομαζόταν, ήταν ένας αστραφτερός, λευκός φάρος αλλοκοτιάς καταμεσής της ανιαρής πόλης. Κατά κάποιο τρόπο, η Έλεν ταυτιζόταν και με τα δύο αυτά στοιχεία. Ένα μέρος του εαυτού της έβγαζε τον καθαρό πραγματισμό του Ναντάκετ πέρα για πέρα, ενώ το άλλο μισό χανόταν σε μαρμάρινους κίονες και επιβλητικές σκάλες που απλά δεν ταίριαζαν με τον τόπο όπου είχαν χτιστεί. Όπως περνούσε από εκεί με το ποδήλατό της, έστρεψε το βλέμμα στο Αθήναιον και χαμογέλασε. Την παρηγορούσε η σκέψη πως μπορεί και η ίδια να ξεχώριζε, όμως τουλάχιστον δεν ξεχώριζε *τόσο* πολύ.

Όταν έφτασε στο σπίτι, έκανε ένα παγωμένο ντους προσπαθώντας να συνέλθει, προτού τηλεφωνήσει στην Κλερ για να της ζητήσει συγγνώμη. Η φίλη της δε σήκωσε το τηλέφωνο. Της άφησε ένα μεγάλο μήνυμα στον τηλεφωνητή, στο οποίο έριχνε την ευθύνη για το ξέσπασμά της στις ορμόνες, στη ζέστη, στο άγχος, σε οτιδήποτε μπορούσε να σκεφτεί,

παρότι ήξερε πως τίποτε από όλα αυτά δεν ευθυνόταν για την αντίδρασή της. Ήταν πολύ ευερέθιστη όλη τη μέρα.

Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά κι επικρατούσε άπνοια. Η Έλεν άνοιξε όλα τα παράθυρα του λιτού, διώροφου σπιτιού, όμως δεν μπήκε ούτε υποψία αύρας. Τι αλλόκοτος καιρός ήταν αυτός; Η άπνοια ήταν κάτι σχεδόν ανήκουστο στο Ναντάκετ, καθώς η ζωή τόσο κοντά στον ωκεανό σήμαινε πως πάντοτε φυσούσε αέρας. Η Έλεν φόρεσε ένα λεπτό μπλουζάκι κι ένα από τα πιο κοντά παντελόνια της. Μια και ήταν πολύ σεμνή για να πάει οπουδήποτε ντυμένη τόσο ελαφρά, αποφάσισε να μαγειρέψει. Εξακολουθούσε να είναι η εβδομάδα του πατέρα της στο ρόλο του σκλάβου της κουζίνας, οπότε τυπικά εκείνος ήταν υπεύθυνος για όλα τα ψώνια, τα γεύματα και τα πιάτα για μερικές ακόμη μέρες, όμως η Έλεν έπρεπε κάτι να βρει για να απασχοληθεί, ειδάλλως θα τρελαινόταν.

Τα ζυμαρικά, γενικά, ήταν το φαγητό που έφτιαχνε με τη μεγαλύτερη άνεση και τα λαζάνια ήταν η βασίλισσα των ζυμαρικών. Αν τα ετοίμαζε μόνη της, θα απασχολούνταν πολλή ώρα, ακριβώς όπως ήθελε, οπότε έβγαλε το αλεύρι και τα αβγά και στρώθηκε στη δουλειά.

Όταν γύρισε ο Τζέρι, το δεύτερο πράγμα που παρατήρησε, μετά τη θεσπέσια μυρωδιά, ήταν ότι στο σπίτι έκανε τρομερή ζέστη. Βρήκε την κόρη του να κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας, έχοντας αλεύρι κολλημένο στο ιδρωμένο πρόσωπο και στα χέρια της. Έπαιζε με το περιδέραιο σε σχήμα καρδιάς που της είχε χαρίσει η μητέρα της όταν ήταν μωρό, κρατώντας το ανάμεσα στον αντίχειρα και στο δείκτη της. Ο Τζέρι κοίταξε τριγύρω με τους ώμους σφιγμένους και τα μάτια γουρλωμένα.

«Ετοίμασα φαγητό», του είπε η Έλεν σε ουδέτερο τόνο.

«Σε πείραξε κάτι που έκανα;» ρώτησε εκείνος επιφυλακτικά.

«Φυσικά και όχι. Γιατί το σκέφτηκες αυτό, τη στιγμή που εγώ απλώς μαγείρεψα;»

«Γιατί συνήθως, όταν μια γυναίκα περνά ώρες ετοιμάζοντας ένα πολύπλοκο γεύμα και ύστερα κάθεται στο τραπέζι με μια έκφραση τσατίλας, αυτό σημαίνει πως κάποιος άντρας, κάπου, έκανε μια κολοσσιαία βλακεία», απάντησε ο πατέρας της παραμένοντας νευρικός. «Υπήρξαν κι άλλες γυναίκες στη ζωή μου, εκτός από σένα, ξέρεις».

«Τελικά πεινάς ή όχι;» ρώτησε η Έλεν χαμογελαστή προσπαθώντας να διώξει την κακοκεφιά της.

Η πείνα νίκησε. Ο Τζέρι έραψε το στόμα του και πήγε να πλύνει τα χέρια του. Η Έλεν είχε να φάει από την ώρα του πρωινού και κανονικά έπρεπε να είναι ξελιγωμένη. Όμως, όταν δοκίμασε την πρώτη πιρουνιά, συνειδητοποίησε πως δε θα κατάφερνε να συνεχίσει. Άκουγε αυτά που της έλεγε ο πατέρας της όσο πιο προσεκτικά μπορούσε και έσπρωχνε αμήχανα μπουκιές από το αγαπημένο της φαγητό στο πιάτο, ενώ ο Τζέρι καταβρόχθιζε δύο κομμάτια. Τη ρωτούσε πώς πέρασε τη μέρα της και την ίδια στιγμή προσπαθούσε στα κλεφτά να ρίξει λίγο περισσότερο αλάτι στο φαγητό του. Η Έλεν εμπόδιζε τις απόπειρές του, όπως έκανε πάντοτε, όμως δεν είχε δύναμη να του δώσει κάτι περισσότερο από μονοσύλλαβες απαντήσεις.

Παρότι πήγε στο κρεβάτι της στις εννέα, αφήνοντας τον πατέρα της να παρακολουθήσει έναν αγώνα μπέιζμπολ στην τηλεόραση, εξακολουθούσε να είναι ξύπνια τα μεσάνυχτα, όταν άκουσε τον αγώνα να λήγει επιτέλους και τον πατέρα της να ανεβαίνει στο δωμάτιό του. Ήταν κουρασμένη και ήθελε να κοιμηθεί, όμως κάθε φορά που πήγαινε να την πάρει ο ύπνος, άκουγε ψιθύρους.

Στην αρχή σκέφτηκε πως οι ψίθυροι ήταν πραγματικοί, πως κάποιος της έκανε πλάκα. Ανέβηκε στη μικρή βεράντα, στην οροφή πάνω από το υπνοδωμάτιό της, και προσπάθησε να δει όσο πιο μακριά μπορούσε στο σκοτάδι. Επικρατούσε απόλυτη άπνοια, δε φυσούσε καν μια αύρα ικανή να λικνίσει τις τριανταφυλλιές γύρω από το σπίτι. Κάθισε εκεί για λίγο, με το βλέμμα στραμμένο στην πυκνή, κατάμαυρη έκταση του ωκεανού που απλωνόταν σαν λάδι πέρα από τα φώτα των γειτόνων.

Είχε καιρό να ανέβει εκεί πάνω, όμως εξακολουθούσε να αισθάνεται ένα ρομαντικό ρίγος καθώς αναλογιζόταν πώς μαράζωναν οι γυναίκες τα παλιά χρόνια σε εκείνες τις βεράντες αναζητώντας ώρες ατέλειωτες στον ορίζοντα τα κατάρτια των πλοίων με τα οποία ταξίδευαν οι άντρες τους. Όταν ήταν μικρούλα, φανταζόταν πως η μητέρα της ταξίδευε με κάποιο από εκείνα τα πλοία και επέστρεφε κοντά της έπειτα από ένα

διάστημα αιχμαλωσίας στα χέρια πειρατών ή του καπετάνιου Άχαμπ* ή κάποιου εξίσου παντοδύναμου ανθρώπου. Η Έλεν είχε περάσει ώρες εκεί πάνω αναζητώντας στον ορίζοντα κάποιο σημάδι από ένα πλοίο που, όπως συνειδητοποίησε αργότερα, δεν επρόκειτο ποτέ να φτάσει στο λιμάνι του Ναντάκετ.

Στριφογυρίζοντας αμήχανα πάνω στο ξύλινο πάτωμα, θυμήθηκε πως είχε ακόμη εκεί τα πράγματά της. Χρόνια ολόκληρα ο Τζέρι επέμενε πως η κόρη του θα έπεφτε από εκεί πάνω και θα σκοτωνόταν, οπότε της απαγόρευε να ανεβαίνει μόνη της. Όμως, όσες φορές κι αν την τιμώρησε, εκείνη τελικά πήγαινε στα κρυφά για να φάει μπάρες δημητριακών και να ονειροπολήσει. Έπειτα από μερικούς μήνες, αντιμέτωπος με την ασυνήθιστη απειθαρχία της κόρης του, ο Τζέρι τελικά υποχώρησε και της έδωσε άδεια να ανεβαίνει εκεί, εφόσον δεν έσκυβε πάνω από τα κάγκελα. Μάλιστα, της είχε φτιάξει κι ένα αδιάβροχο κιβώτιο για να αποθηκεύει μέσα κάποια πράγματα.

Η Έλεν άνοιξε το κιβώτιο, έβγαλε τον υπνόσακο που φύλαγε εκεί και τον άπλωσε πάνω στις σανίδες της βεράντας. Στα ανοιχτά υπήρχαν κάποια σκάφη, τα οποία κανονικά δε θα έπρεπε να μπορεί να ακούσει ή να δει από τέτοια απόσταση, όμως εκείνη μπορούσε. Έκλεισε τα μάτια και επέτρεψε στον εαυτό της να απολαύσει τον ήχο ενός μικρού ιστιοφόρου, καθώς τα πανιά του πλατάγιζαν και οι σανίδες του έτριζαν πέρα μακριά, στα νερά που πάφλαζαν νωχελικά. Μόνη, μακριά από αδιάκριτα βλέμματα, μπορούσε να είναι ο εαυτός της και πραγματικά να αφεθεί. Όταν τελικά το κεφάλι της άρχισε να βαραίνει, γύρισε στο δωμάτιό της και προσπάθησε ξανά να αποκοιμηθεί.

Στεκόταν σε ένα βραχώδες, λοφώδες τοπίο, τόσο ηλιοψημένο, ώστε ο ολόστεγνος αέρας έμοιαζε να σπαρταρά και να χορεύει σχηματίζοντας λωρίδες, λες και ο ουρανός άρχιζε να λιώνει. Τα βράχια ήταν ωχρά κίτρι-

---

* Στο μυθιστόρημα του Χέρμαν Μέλβιλ *Μόμπι Ντικ* ο κάπτεν Άχαμπ κυνηγά λυσσαλέα την κακιά φάλαινα που τον έχει σακατέψει. (Σ.τ.Ε.)

να και κοφτερά, ενώ εδώ κι εκεί χαμηλά στο έδαφος φύτρωναν ατίθασοι, μικροί θάμνοι, γεμάτοι αγκάθια. Ένα μοναχικό, σκεβρωμένο δέντρο βρισκόταν στην επόμενη πλαγιά.

Η Έλεν ήταν μόνη της. Και ύστερα δεν ήταν.

Κάτω από τα θλιβερά κλαδιά του καχεκτικού δέντρου ξεπρόβαλαν τρεις μορφές, τόσο λεπτές και μικροκαμωμένες, ώστε στην αρχή η Έλεν σκέφτηκε πως πρέπει να ήταν μικρά κορίτσια. Όμως κάτι στον τρόπο που οι μύες των αποστεωμένων χεριών τους πλέκονταν σαν σχοινιά γύρω από τα κόκαλά τους την έκανε να συνειδητοποιήσει πως οι μορφές εκείνες ήταν πολύ γερασμένες. Και οι τρεις είχαν τα κεφάλια τους σκυφτά, ενώ τα πρόσωπά τους καλύπτονταν ολότελα από πυκνά, μπερδεμένα, μαύρα μακριά μαλλιά. Φορούσαν σκισμένα, λευκά φορέματα και μια γκριζόλευκη σκόνη τις σκέπαζε μέχρι τα γόνατά τους. Από εκεί και κάτω η επιδερμίδα τους μαύριζε, καλυμμένη από λωρίδες βρομιάς και ξεραμένου αίματος από τα πόδια τους που είχαν σακατευτεί περπατώντας σε εκείνη την αφιλόξενη ερημιά.

Η Έλεν αισθάνθηκε ξεκάθαρο, έντονο φόβο. Οπισθοχώρησε ενστικτωδώς, με αποτέλεσμα να κόψει τα ξυπόλυτα πέλματά της πάνω στα βράχια και να πληγιάσει τα πόδια της στα αγκάθια. Τα τρία εκτρώματα έκαναν ένα βήμα προς το μέρος της και οι ώμοι τους άρχισαν να τραντάζονται από βουβούς λυγμούς. Σταγόνες αίμα κυλούσαν κάτω από τα πέπλα των πυκνών μαλλιών και λέκιαζαν τα ρούχα τους. Ψιθύριζαν ονόματα χύνοντας εκείνα τα φρικτά δάκρυα.

Η Έλεν ξύπνησε από ένα χαστούκι. Ένιωθε τσούξιμο και μούδιασμα στο μάγουλό της και το σταθερό ήχο ενός τηλεφώνου σε αναμονή στο αριστερό αφτί της. Το πρόσωπο του πατέρα της, σε απόσταση μερικών εκατοστών από το δικό της, ήταν συσπασμένο από την ταραχή και εμφάνιζε σημάδια ενοχής. Ποτέ ως τότε δεν την είχε χτυπήσει. Χρειάστηκε να πάρει μερικές τρεμάμενες ανάσες, προτού καταφέρει να της μιλήσει. Το ρολόι στο κομοδίνο έδειχνε 3:16.

«Ούρλιαζες. Αναγκάστηκα να σε ξυπνήσω», ψέλλισε.

Η Έλεν ξεροκατάπιε με δυσκολία προσπαθώντας να υγράνει την πρησμένη γλώσσα και το φραγμένο λαρύγγι της. «Δεν πειράζει. Εφιάλτης ήταν», ψιθύρισε και ανακάθισε στο κρεβάτι της.

Τα μάγουλά της ήταν υγρά. Από ιδρώτα ή από δάκρυα; Δεν ήξερε... Σκούπισε την υγρασία και χαμογέλασε στον πατέρα της προσπαθώντας να τον καθησυχάσει. Απέτυχε.

«Τι στο διάβολο συνέβη, Λένη; Αυτό δεν ήταν ένας απλός εφιάλτης», είπε ο Τζέρι με μια αλλόκοτη, στριγκή φωνή. «Έλεγες κάτι περίεργα πράγματα. Απαίσια πράγματα».

«Σαν τι δηλαδή;» ρώτησε εκείνη με ξερή φωνή. Διψούσε τρομερά.

«Κυρίως ονόματα, σειρές από ονόματα. Κι έπειτα βάλθηκες να επαναλαμβάνεις τις λέξεις "αίμα για το αίμα" και "δολοφόνοι". Τι στο διάβολο ονειρευόσουν;»

Η Έλεν θυμήθηκε τις τρεις γυναίκες, τις *τρεις αδερφές*, σκέφτηκε, και αποφάσισε πως δεν μπορούσε να μιλήσει στον πατέρα της γι' αυτές. Ανασήκωσε τους ώμους και είπε ψέματα. Κατάφερε να πείσει τον Τζέρι πως μια δολοφονία αποτελούσε μάλλον συνηθισμένο αντικείμενο ενός εφιάλτη, ενώ του ορκίστηκε πως ποτέ πια δε θα καθόταν να παρακολουθήσει θρίλερ μόνη της. Με τα πολλά, τον έπεισε να γυρίσει στο κρεβάτι του.

Το ποτήρι στο κομοδίνο ήταν άδειο και το στόμα της τόσο στεγνό, ώστε το ένιωθε να τσούζει και να πονά. Κατέβασε τα πόδια από το κρεβάτι για να πάει στο μπάνιο να πιει νερό, όμως μόλις ακούμπησε το ξύλινο πάτωμα, πόνεσε. Άναψε το φως για να δει καλύτερα, αλλά ήξερε ήδη τι επρόκειτο να αντικρίσει.

Τα πέλματά της ήταν γεμάτα βαθιά κοψίματα και καλυμμένα από χώματα και σκόνες, τα καλάμια της γδαρμένα, κατασημαδεμένα από αγκάθια.

3

Το πρωι, όταν ξύπνησε η Έλεν και κοίταξε τα πόδια της, οι πληγές είχαν εξαφανιστεί. Σχεδόν πίστεψε πως τις είχε φανταστεί... μέχρι που είδε

πως τα σεντόνια της ήταν λερωμένα από ξεραμένο, καφέ αίμα και χώματα.

Προκειμένου να διαπιστώσει αν είχε τα λογικά της, αποφάσισε να αφήσει τα σεντόνια στο κρεβάτι, να πάει στο σχολείο και να διαπιστώσει αν παρέμεναν βρόμικα όταν θα γύριζε στο σπίτι. Αν ήταν καθαρά όταν θα επέστρεφε, τότε η όλη ιστορία ήταν μια παραίσθηση και η ίδια λιγάκι τρελή. Αν εξακολουθούσαν να είναι βρόμικα όταν θα γύριζε στο σπίτι, τότε προφανώς ήταν τόσο τρελή, ώστε να υπνοβατεί όλη τη νύχτα λερώνοντας με χώματα και αίμα το κρεβάτι της χωρίς να το θυμάται.

Δοκίμασε να φάει ένα μπολ με γιαούρτι και μούρα για πρωινό, όμως η προσπάθεια δεν πήγε ιδιαίτερα καλά, οπότε δεν μπήκε καν στον κόπο να πάρει μαζί το μεσημεριανό της. Αν πεινούσε, θα μπορούσε να αγοράσει αργότερα κάτι πιο ελαφρύ για το στομάχι της, όπως, για παράδειγμα, σούπα και φρυγανιές.

Πηγαίνοντας με το ποδήλατο στο σχολείο, παρατήρησε πως είχε αφόρητη ζέστη και υγρασία για δεύτερη συνεχόμενη μέρα. Η μοναδική κίνηση του αέρα ήταν αυτή που προκαλούσαν οι τροχοί του ποδηλάτου της. Καθώς το κλείδωνε στη σχάρα, συνειδητοποίησε πως δεν επικρατούσε απλώς άπνοια, αλλά επίσης δεν ακουγόταν κανένας από τους συνηθισμένους ήχους εντόμων και πουλιών. Επικρατούσε μια απόκοσμη σιωπή, λες κι ολόκληρο το νησί δεν ήταν τίποτ' άλλο από ένα πλοίο παγιδευμένο στη νηνεμία καταμεσής στον απέραντο ωκεανό.

Η Έλεν έφτασε νωρίτερα απ' ό,τι την προηγούμενη μέρα και οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι μαθητές. Η Κλερ την είδε να μπαίνει. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της και η Έλεν κατάλαβε ότι την είχε συγχωρέσει. Η φίλη της προχώρησε προς τα πίσω κόντρα στο ρεύμα των μαθητών για να πάνε μαζί μέχρι την αίθουσα όπου είχαν μάθημα.

Καθώς πλησίαζαν η μία την άλλη, η Έλεν ένιωσε ξαφνικά σαν να προσπαθούσε να κινηθεί μέσα σε χυλό. Σταμάτησε. Είχε την αίσθηση πως οι πάντες στο διάδρομο εξαφανίστηκαν. Μέσα στο ξαφνικά άδειο σχολείο άκουσε το σύρσιμο ξυπόλυτων ποδιών και τους πνιχτούς λυγμούς μιας απερίγραπτης οδύνης.

Στράφηκε απότομα και πρόλαβε να δει μια σκονισμένη, λευκή μορ-

φή, με τους ώμους καμπουριασμένους, τρεμάμενους, να χάνεται στη γωνία. Η Έλεν συνειδητοποίησε πως η γυναίκα που θρηνούσε είχε περάσει πίσω από κάποιον, έναν πραγματικό άνθρωπο που την κοιτούσε με σαστιμάρα. Εστίασε το βλέμμα της στη μορφή αυτή. Ήταν ένα κορίτσι με μελαψή επιδερμίδα και μακριά, μαύρη πλεξούδα ριγμένη πάνω στον έναν ώμο. Τα φυσικά κόκκινα χείλη της σχημάτιζαν ένα Ο έκπληξης. Στα μάτια της Έλεν έμοιαζε σαν πορσελάνινη κούκλα, τόσο τέλεια ώστε δε θα μπορούσε να είναι ολότελα αληθινή.

Τότε ο ήχος επανήλθε και ο διάδρομος κατακλύστηκε ξανά από βιαστικούς μαθητές. Η Έλεν στεκόταν ακίνητη φράζοντας το δρόμο, με το βλέμμα καρφωμένο σε μια γυαλιστερή, μαύρη πλεξούδα που αναπηδούσε στην πλάτη ενός κοριτσιού καθώς χανόταν σε μια αίθουσα.

Ολόκληρο το σώμα της Έλεν άρχισε να τρέμει παραδομένο σε ένα συναίσθημα που της πήρε λίγη ώρα να αναγνωρίσει. Ήταν οργή.

«Χριστός και Παναγία, Λεν! Θα λιποθυμήσεις;» ρώτησε ανήσυχη η Κλερ.

Προσπάθησε να εστιάσει το βλέμμα της στη φίλη της και πήρε μια τρεμάμενη ανάσα. Συνειδητοποίησε πως κολυμπούσε στον κρύο ιδρώτα και έτρεμε. Άνοιξε το στόμα, όμως δεν ακούστηκε κιχ.

«Θα σε πάω τώρα αμέσως στη νοσοκόμα», είπε η Κλερ. Την άρπαξε από το χέρι και άρχισε να την τραβά προσπαθώντας να την κάνει να κινηθεί. «Ματ», φώναξε κοιτώντας πίσω από τον ώμο της Έλεν. «Μπορείς να με βοηθήσεις με τη Λένη; Νομίζω πως πάει να λιποθυμήσει».

«Δεν πάω να λιποθυμήσω», είπε απότομα εκείνη έχοντας συνέλθει ξαφνικά και συνειδητοποιώντας πόσο αλλόκοτα φερόταν.

Χαμογέλασε ντροπαλά και στους δυο τους για να μετριάσει την τραχύτητα της απάντησής της. Ο Ματ έφερε το μπράτσο γύρω από τη μέση της, οπότε εκείνη του χάιδεψε απαλά το χέρι για να του δείξει ότι μπορούσε να την αφήσει. Την κοίταξε ανήσυχος.

«Είσαι κατάχλομη κι έχεις κύκλους κάτω από τα μάτια σου», παρατήρησε.

«Κουράστηκα κάπως όπως ερχόμουν με το ποδήλατο», άρχισε να εξηγεί εκείνη.

«Μη μου πεις πως είσαι μια χαρά», την προειδοποίησε η Κλερ. Τα μάτια της γυάλιζαν από τα δάκρυα που πήγαιναν να αναβλύσουν, ενώ κι ο Ματ δεν έδειχνε σε ιδιαίτερα καλύτερη διάθεση. Η Έλεν ήξερε πως αυτό το περιστατικό δε θα μπορούσε να περάσει έτσι απλά. Ακόμη κι αν είχε αρχίσει να τρελαίνεται, δεν έπρεπε να ξεσπάσει πάνω στους φίλους της.

«Όχι, έχεις δίκιο. Μάλλον έπαθα ηλίαση».

Ο Ματ έγνεψε καταφατικά αποδεχόμενος αυτή τη δικαιολογία ως τη μόνη λογική. «Κλερ, πήγαινέ τη στις τουαλέτες των κοριτσιών. Εγώ θα πω στον Χέργκι τι συνέβη, ώστε να μη σας βάλει απουσία. Κι εσύ κοίτα να φας κάτι. Χθες το μεσημέρι δεν έβαλες μπουκιά στο στόμα σου», της θύμισε.

Η Έλεν αιφνιδιάστηκε κάπως διαπιστώνοντας ότι εκείνος το θυμόταν αυτό, όμως ο Ματ είχε έφεση στις λεπτομέρειες. Ήθελε να σπουδάσει νομικά κι εκείνη ήταν σίγουρη πως μια μέρα θα γινόταν σπουδαίος.

Η Κλερ έκανε παπί την Έλεν στις τουαλέτες των κοριτσιών ρίχνοντάς της ασταμάτητα νερό στην πλάτη, ενώ υποτίθεται πως απλώς θα της έβρεχε το λαιμό. Φυσικά, κατέληξαν να παίξουν ένα απίστευτο μπουγέλο, πράγμα που φάνηκε να ηρεμεί την Κλερ, μια και ήταν η πρώτη φυσιολογική αντίδραση που αποσπούσε από τη φίλη της τις τελευταίες μέρες. Η Έλεν αισθανόταν πως είχε ξεπεράσει τα όρια της εξάντλησης και πλέον τα πάντα φάνταζαν αστεία.

Ο Χέργκι τούς ετοίμασε δικαιολογητικά απουσιών, οπότε οι δύο φίλες δε βιάστηκαν να πάνε στα μαθήματά τους της πρώτης ώρας. Το να εξασφαλίσεις ένα τέτοιο δικαιολογητικό από τον κύριο Χέργκεσιμερ ήταν σαν να κέρδιζες το πρώτο λαχείο. Ένας μαθητής μπορούσε να πάει οπουδήποτε και να κάνει οτιδήποτε για μια ολόκληρη περίοδο και κανένας καθηγητής δεν του προκαλούσε πρόβλημα.

Στην καφετέρια αγόρασαν πορτοκάλια για να τονώσουν το χαμηλό ζάχαρο της Έλεν. Μια που βρέθηκαν εκεί, μοιράστηκαν κι ένα κεκάκι σοκολάτας. Η Έλεν κατάφερε με αρκετή δυσκολία να το φάει και σαν από θαύμα άρχισε να νιώθει καλύτερα. Ύστερα πήγαν και στάθηκαν μπροστά στο δίμετρο ανεμιστήρα στη μεγάλη αίθουσα για να δροσιστούν,

τραγουδώντας εναλλάξ πάνω στη στροβιλιζόμενη φτερωτή του, ακούγοντας η μία τη φωνή της άλλης να κατακερματίζεται σε αμέτρητα κομμάτια, μέχρι που τις έπιασαν ακατάσχετα γέλια.

Η Έλεν είχε τόσο χαλαρή διάθεση μετά την κοπάνα από το μάθημα χάρη στο δικαιολογητικό που της παραχώρησε ο Χέργκι και την κατανάλωση άφθονης ζάχαρης χωρίς να έχει φάει τίποτ' άλλο, ώστε δεν μπορούσε καν να θυμηθεί σε ποια αίθουσα έπρεπε να πάει. Εκείνη και η Κλερ περπατούσαν χαλαρές στο λάθος διάδρομο, τη λάθος στιγμή, όταν το κουδούνι χτύπησε σηματοδοτώντας το τέλος της πρώτης ώρας. Κοιτάχτηκαν και ανασήκωσαν τους ώμους σαν να έλεγαν: «Ε, καλά, τι να κάνουμε τώρα;» Έπειτα έσκασαν στα γέλια. Τότε ήταν που η Έλεν είδε τον Λούκας πρώτη φορά.

Ο ουρανός απελευθέρωσε επιτέλους όλο τον άνεμο που συγκρατούσε εδώ και δύο μέρες. Δυνατές ριπές πνιγηρού, καυτού αέρα εισέβαλαν μέσα από κάθε ανοιχτό παράθυρο στο σχολείο που έβραζε. Παρέσυραν σελίδες χαρτιού, ποδόγυρους από φούστες, λυτά μαλλιά, σκόρπιες συσκευασίες και διάφορα άλλα αντικείμενα, πετώντας τα όλα προς το ταβάνι, σαν καπέλα τη μέρα της αποφοίτησης. Για μια στιγμή η Έλεν είχε την αίσθηση πως όλα έμειναν εκεί πάνω, παγωμένα στο απόγειο της τροχιάς τους, σαν να αιωρούνταν αβαρή στο διάστημα.

Ο Λούκας στεκόταν μπροστά στο ντουλαπάκι του, περίπου επτά μέτρα πιο πέρα, με το βλέμμα καρφωμένο στην Έλεν, ενόσω ο κόσμος περίμενε να επιστρέψει η βαρύτητα. Ήταν ψηλός, πάνω από ένα κι ογδόντα πέντε, τουλάχιστον, και γεροδεμένος, αν και οι μύες του ήταν μακριοί και λιπόσαρκοι, όχι ογκώδεις. Είχε κοντά, μαύρα μαλλιά και ηλιοκαμένη επιδερμίδα που τόνιζε το λευκό χαμόγελο και τα καταγάλανα μάτια του.

Αντικρίζοντας το βλέμμα του, η Έλεν ένιωσε να αφυπνίζεται. Για πρώτη φορά στη ζωή της κατάλαβε τι ήταν το ατόφιο, φαρμακερό μίσος.

Δε συνειδητοποίησε ότι έτρεχε καταπάνω του, όμως άκουγε τις φωνές των τριών αδερφών που θρηνούσαν να εντείνονται και να μετατρέπονται σε ουρανομήκη οδυρμό. Τις έβλεπε να στέκονται πίσω από το

ψηλό, μελαχρινό αγόρι, που *ήξερε* ότι ήταν ο Λούκας, και το μικρότερο, καστανό αγόρι δίπλα του. Οι αδερφές τραβούσαν τα μαλλιά τους με μανία, μέχρι που τους έμεναν ματωμένες τούφες στις χούφτες. Έστρεφαν επικριτικά τους δείκτες καταπάνω στα δύο αγόρια και έσκουζαν ονόματα, το ένα μετά το άλλο, ονόματα ανθρώπων που είχαν δολοφονηθεί πριν από καιρό. Ξαφνικά συνειδητοποίησε τι έπρεπε να κάνει.

Στο κλάσμα δευτερολέπτου που χρειάστηκε για να καλύψει τη μεταξύ τους απόσταση, η Έλεν είδε το άλλο αγόρι να ρίχνεται καταπάνω της, όμως τον σταμάτησε ο Λούκας, ο οποίος άπλωσε το χέρι και τον έριξε πίσω στα ντουπαλάκια. Την ίδια στιγμή ολόκληρο το σώμα της κοπέλας σταμάτησε και τεντώθηκε.

«Κασσάνδρα! Μείνει εκεί που είσαι», φώναξε ο Λούκας κοιτώντας πίσω από τον ώμο της Έλεν, ενώ το πρόσωπό του βρισκόταν σε απόσταση ελάχιστων εκατοστών από το δικό της. «Είναι *πολύ* δυνατή».

Τα χέρια της Έλεν έκαιγαν και τα κοκαλάκια στους καρπούς της ήταν σαν να συνθλίβονταν. Το αγόρι την είχε αρπάξει από τους καρπούς προκειμένου να κρατήσει τις παλάμες της μακριά από το λαιμό του, όπως συνειδητοποίησε εκείνη. Είχαν μείνει σε αυτή τη στάση, κι αν κατάφερνε να φέρει τα δάχτυλά της δύο εκατοστά πιο κοντά, θα άγγιζε το λαιμό του.

Και τότε τι; ρώτησε μια φωνή μέσα στο κεφάλι της. *Καρύδωσέ τον!* απάντησε μια άλλη.

Τα εντυπωσιακά γαλάζια μάτια του Λούκας γούρλωναν σαστισμένα. Η Έλεν είχε αρχίσει να τον καταβάλλει. Ένα από τα μακριά νύχια της έγδαρε την παλλόμενη επιδερμίδα πάνω από τη χοντρή αρτηρία που λαχταρούσε να κόψει. Την επόμενη στιγμή, πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε, ο Λούκας τη γύρισε από την άλλη πλευρά και την έσφιξε πάνω στο στήθος του συγκρατώντας τα μπράτσα της πάνω στο στήθος της και παίρνοντας θέση ανάμεσα στα πόδια της. Η στάση στην οποία την είχε οδηγήσει την κρατούσε εκτός ισορροπίας, την καθιστούσε ανήμπορη να κατεβάσει το πόδι της πάνω στα δικά του. Την είχε ακινητοποιήσει.

«Ποια είσαι; Ποιος είναι ο Οίκος σου;» ψιθύρισε στο αφτί της τρα-

ντάζοντάς τη, σαν να ήθελε να υπογραμμίσει το ερώτημά του. Εκείνη βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν μπορούσε να καταλάβει τι της έλεγε.

Εξουδετερωμένη και ανήμπορη ούρλιαζε από οργή, όμως λίγο μετά σταμάτησε. Τώρα που δεν μπορούσε να δει τα μάτια του, άρχισε να συνειδητοποιεί πως οι μισοί καθηγητές του σχολείου προσπαθούσαν να την τραβήξουν από πάνω του. Όλοι τούς κοίταζαν σαστισμένοι.

Η Έλεν διπλώθηκε στα δύο, καθώς η κοιλιά της πιάστηκε από τις κράμπες. Αμέσως ο Λούκας την άφησε, λες και η κοπέλα είχε μεταμορφωθεί σε αναμμένο σπίρτο. Το σώμα του άρχισε να συσπάται κι εκείνη έπεσε στο δάπεδο.

«Δεσποινίς Χάμιλτον! Δεσποινίς... Έλεν. Έλεν, κοίταξέ με», είπε ο κύριος Χέργκεσιμερ. Είχε γονατίσει στο πάτωμα δίπλα της, ενώ εκείνη ανάσαινε λαχανιασμένη προσπαθώντας να χαλαρώσει τους μυς της. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε το ιδρωμένο πρόσωπο του καθηγητή. Ήταν αναμαλλιασμένος, τα γυαλιά του είχαν στραβώσει πάνω στην πάλη. Για μια στιγμή η Έλεν αναρωτήθηκε αν ήταν εκείνη που τον χτύπησε κι ύστερα ξέσπασε σε κλάματα.

«Τι μου συμβαίνει;» κλαψούρισε σιγανά.

«Δεν έγινε τίποτε. Ηρέμησε», είπε αυστηρά ο κύριος Χέργκεσιμερ. «Κι εσείς πηγαίνετε στις τάξεις σας. Αμέσως!» βρυχήθηκε γυρνώντας προς τους μαθητές που έστεκαν τριγύρω χάσκοντας. Όλοι σκόρπισαν καθώς ο καθηγητής σηκωνόταν και αναλάμβανε τον έλεγχο της κατάστασης.

«Εσείς, παιδιά», είπε δείχνοντας τον Λούκας και τον Ιάσονα, «θα έρθετε μαζί μου στο διευθυντή. Κύριε Μίλις! Δεσποινίς Αόκι! Θα μεταφέρετε τη δεσποινίδα Χάμιλτον στο γραφείο της νοσοκόμας και στη συνέχεια θα πάτε *αμέσως* στο επόμενο μάθημά σας. Κατανοητό;»

Ο Ματ πλησίασε αμέσως και πέρασε το μπράτσο της Έλεν γύρω από τον ώμο του βοηθώντας την να σηκωθεί. Η Κλερ έπιασε την παλάμη της φίλης της και την έσφιξε καθησυχαστικά. Η Έλεν έριξε μια ματιά και είδε τον Λούκας να κοιτάζει προς τα πίσω, προς το μέρος της, καθώς ακολουθούσε ήσυχα τον κύριο Χέργκεσιμερ. Ένα νέο κύμα απέχθειας τη σάρωσε και δάκρυα ανάβλυσαν ξανά από τα μάτια της. Ο Ματ την καθο-

δηγούσε ενώ εκείνη έκλαιγε. Χάιδευε αμήχανα τα μαλλιά της και ταυτόχρονα τη βοηθούσε να περπατήσει προς το γραφείο της νοσοκόμας. Στο άλλο πλευρό της προχωρούσε η Κλερ ταραγμένη και βουβή.

«Τι σου έκανε, Λένη;» ρώτησε ξαναμμένος ο Ματ.

«Π-π-πρώτη φορά τον έβλεπα στη ζ-ζ-ζωή μου!» τραύλισε η Έλεν κι άρχισε να κλαίει ακόμη πιο δυνατά.

«Σπουδαία ιδέα, Ματ! Κάνε της ερωτήσεις! Θα βγάλεις τώρα το σκασμό;» είπε αγριεμένη η Κλερ προσπαθώντας να συγκρατηθεί.

Στην υπόλοιπη διαδρομή δε μίλησαν. Όταν έφτασαν στο γραφείο της νοσοκόμας, εξήγησαν στην κυρία Κρέιν τι είχε συμβεί και φρόντισαν να προσθέσουν πως η συμμαθήτριά τους είχε έρθει στο σχολείο εκείνο το πρωινό έχοντας πάθει ηλίαση. Η κυρία Κρέιν έβαλε την Έλεν να ξαπλώσει, σκέπασε με μια δροσερή πετσέτα τα μάτια της και γύρισε στο γραφείο της για να ειδοποιήσει τον Τζέρι.

«Ο πατέρας σου έρχεται, καλή μου. Όχι, όχι, κράτησε τα μάτια σου καλυμμένα. Το σκοτάδι θα βοηθήσει», είπε η νοσοκόμα περνώντας μπροστά από το κρεβάτι της κοπέλας. Η Έλεν την άκουσε να βγαίνει βιαστικά στο διάδρομο για να μιλήσει με κάποιον και ύστερα να επιστρέφει και να κάθεται πίσω από το γραφείο της.

Έμεινε ξαπλωμένη νιώθοντας ανακούφιση που την είχαν αφήσει στην ησυχία της και σχετικά μόνη. Της ήταν αδύνατο να βάλει δύο λογικές σκέψεις στη σειρά, πόσω μάλλον να δώσει πειστικές εξηγήσεις στον οποιονδήποτε. Την τρόμαζε περισσότερο το ότι ήξερε πως για κάποιο λόγο αυτό που είχε επιχειρήσει να κάνει ήταν *σωστό* ή, τουλάχιστον, αυτό που έπρεπε να κάνει. Βαθιά μέσα της ήξερε πως θα είχε σκοτώσει εκείνο το αγόρι, αν μπορούσε, και δεν αισθανόταν ίχνος ενοχής γι' αυτό. Μέχρι που αντίκρισε τον πατέρα της.

Ήταν ένα ράκος. Η κυρία Κρέιν τού περιέγραψε όλα όσα συνέβησαν εξηγώντας του πως η κόρη του είχε πάθει σοβαρή ηλίαση και ότι ενδεχομένως αυτό προκάλεσε το αλλόκοτο ξέσπασμά της. Εκείνος άκουσε υπομονετικά τη νοσοκόμα και στη συνέχεια την παρακάλεσε να τον αφήσει μόνο με την κόρη του για λίγο. Έτσι κι έγινε.

Στην αρχή ο Τζέρι δεν είπε λέξη. Απλώς στεκόταν πάνω από το κρε-

βάτι της Έλεν, ενώ εκείνη ανακάθισε και άγγιζε νευρικά το περιδέραιό της. Τελικά κάθισε δίπλα της.

«Δε θα μου έλεγες ψέματα τέτοια ώρα, σωστά;» τη ρώτησε σιγανά. Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Είσαι άρρωστη;»

«Δεν ξέρω, μπαμπά. Δεν αισθάνομαι καλά... Όμως δεν ξέρω τι έχω», του απάντησε ειλικρινά.

«Πρέπει να σε πάμε στο γιατρό, ξέρεις».

«Το υπέθεσα», είπε εκείνη κατανεύοντας. Αντάλλαξαν ένα χαμόγελο και ύστερα, ξαφνικά, έστρεψαν και οι δύο τα πρόσωπά τους προς την είσοδο ακούγοντας βιαστικά βήματα που πλησίαζαν στο γραφείο της νοσοκόμας.

Ο Τζέρι σηκώθηκε και στράφηκε προς την πόρτα παίρνοντας θέση μπροστά από την κόρη του. Ένας ψηλός, απίστευτα γυμνασμένος άντρας, σαραντάρης, όρμησε στο δωμάτιο. Η Έλεν πετάχτηκε από το κρεβάτι και στάθηκε στην απέναντι πλευρά του, αναζητώντας ενστικτωδώς τριγύρω κάποια άλλη έξοδο. Δεν υπήρχε καμιά. Είχε την αίσθηση πως επρόκειτο να πεθάνει.

Στη γωνιά του μικροσκοπικού δωματίου, μία από τις οδυρόμενες αδερφές έκανε την εμφάνισή της. Το πρόσωπό της καλυπτόταν από τα λερά μαλλιά της. Πεσμένη στα γόνατα, πρόφερε διάφορα ονόματα και έλεγε «αίμα για το αίμα» χτυπώντας διαρκώς το μέτωπό της στον τοίχο.

Η Έλεν κάλυψε με τις παλάμες τα αφτιά της. Κατάφερε να αποστρέψει το βλέμμα της από τη φρίκη που εκτυλισσόταν στη γωνιά του δωματίου και βρήκε αρκετό κουράγιο, ώστε να αντικρίσει το μεγαλόσωμο άντρα. Όπως κοιτάχτηκαν, σαν να θύμισαν κάτι ο ένας στον άλλον. Πρώτη φορά τον έβλεπε, όμως για κάποιο λόγο ήξερε πως έπρεπε να τον φοβάται· πολύ. Στην αρχή, το γεμάτο γωνίες πρόσωπό του απέπνεε αποφασιστικότητα, όμως πολύ γρήγορα τη θέση της πήρε η ταραχή και ύστερα η σύγχυση. Τα μάτια του καρφώθηκαν στον Τζέρι και μια σχεδόν κωμική όψη σαστιμάρας εκτόνωσε μια κατάσταση που διαφορετικά θα κατέληγε σε τρομερή σύγκρουση.

«Εσύ είσαι ο... πατέρας της δεσποινίδας που επιτέθηκε στο γιο μου;» ρώτησε κομπιάζοντας.

Ο Τζέρι έγνεψε καταφατικά, κοφτά. «Αυτή είναι η κόρη μου, η Έλεν», αποκρίθηκε γνέφοντας προς τα πίσω. «Ονομάζομαι Τζέρι Χάμιλτον».

«Κάστορας Δήλος», συστήθηκε ο μεγαλόσωμος άντρας. «Η σύζυγός μου, η Νόελ, δε θα καταφέρει να έρθει. Και η μητέρα της Έλεν;»

Ο Τζέρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Είμαστε μονάχα η Λένη κι εγώ», είπε αποφασιστικά.

Το βλέμμα του Κάστορα έπεσε γρήγορα στην Έλεν και ύστερα πίσω στον πατέρα της. Σούφρωσε τα χείλη του, σαν να είχε βάλει κάτι σε τάξη στο μυαλό του. «Ζητώ συγγνώμη. Δεν ήταν πρόθεσή μου να θίξω προσωπικά σας ζητήματα. Μήπως θα ήταν εύκολο να πούμε δυο κουβέντες μόνοι μας;»

«ΟΧΙ!» φώναξε η Έλεν. Ρίχτηκε γύρω από το κρεβάτι, άρπαξε τον πατέρα της από το μπράτσο και τον τράβηξε μακριά από τον Κάστορα.

«Τι έχεις πάθει;» φώναξε ο Τζέρι. Προσπάθησε, χωρίς να τα καταφέρει, να απαλλαγεί από τη λαβή της κόρης του.

«Σε παρακαλώ, μην τον πλησιάσεις!» τον ικέτευσε εκείνη, ενώ δάκρυα ανάβλυζαν από τα μάτια της.

Αφήνοντας ένα βογκητό απογοήτευσης, ο Τζέρι έφερε τα μπράτσα του γύρω από την Έλεν και την κράτησε στην αγκαλιά του καθησυχαστικά. «Δεν είναι καλά τον τελευταίο καιρό», εξήγησε στον Κάστορα, ο οποίος παρακολουθούσε τη σκηνή με συμπάθεια.

«Έχω κι εγώ θυγατέρα», είπε ήσυχα ο άντρας, σαν να ήταν υπεραρκετή αυτή η εξήγηση.

Η κυρία Κρέιν και ο διευθυντής, ο δρ Χούβερ, όρμησαν στο δωμάτιο, λες και προσπαθούσαν να προλάβουν τον Κάστορα.

«Κύριε Δήλος», άρχισε να λέει ο διευθυντής ενοχλημένος, όμως η φωνή του Κάστορα έσβησε τη δική του.

«Ελπίζω η κόρη σου να νιώσει σύντομα καλύτερα, Τζέρι. Έπαθα κι εγώ ηλίαση στο παρελθόν και μου είπαν πως είχα κάνει ένα σωρό αλλόκοτα πράγματα. Μπορεί να προκαλέσει παραισθήσεις, ξέρεις», είπε χωρίς να απευθύνεται συγκεκριμένα κάπου.

Η Έλεν τον είδε να ρίχνει μια κλεφτή ματιά πρώτα σε εκείνη και ύστερα στη γωνιά του δωματίου, όπου η οδυρόμενη αδερφή εξακολουθούσε

να θρηνεί γέρνοντας το σώμα της μπρος και πίσω. Άραγε την έβλεπε κι εκείνος, αναρωτήθηκε η κοπέλα, κι αν ναι, πώς στην ευχή ήταν δυνατό δύο άνθρωποι να μοιράζονται την ίδια παραίσθηση;

«Λοιπόν... εντάξει. Επομένως, δεν τίθεται θέμα παραπόνων;» ρώτησε ο δρ Χούβερ αβέβαιος, κοιτάζοντας τους δύο άντρες.

«Όσον αφορά εμένα και το γιο μου, σαφώς το θέμα θεωρείται λήξαν. Περισσότερο ανησυχώ για σας, δεσποινίς», είπε ο Κάστορας γυρνώντας ευγενικά προς την Έλεν. «Ο Λούκας μού είπε ότι χρειάστηκε να βάλει... Πώς να το πω; Δύναμη... Μήπως σας τραυμάτισε;» ρώτησε ο άντρας. Επιφανειακά, έδειχνε να έχει εξαιρετικά καλούς τρόπους, όμως εκείνη δεν το πίστευε. Προσπαθούσε να εκτιμήσει πόσο δυνατή ήταν.

«Μια χαρά είμαι», απάντησε κοφτά. «Ούτε γρατσουνιά».

Τα μάτια του γούρλωσαν σχεδόν ανεπαίσθητα. Η Έλεν δεν ήξερε για ποιο λόγο προκαλούσε έναν ενήλικο άντρα, πολύ μεγαλόσωμο, ο οποίος μάλιστα βρισκόταν στο άνθος της ηλικίας του, όμως πολύ απλά της ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί. Συνήθως, οι λογομαχίες την ενοχλούσαν τόσο πολύ, ώστε δεν άντεχε καν να παρακολουθεί εκείνες τις απαίσιες εκπομπές στην τηλεόραση, όπου οι πάντες φώναζαν στους πάντες. Κι όμως τώρα, για δεύτερη φορά το τελευταίο μισάωρο, επιδίωκε να συγκρουστεί με κάποιον πολύ πιο μεγαλόσωμο και δυνατό απ' ό,τι εκείνη. Ευτυχώς, δεν αισθανόταν την ίδια ακαταμάχητη ανάγκη να σκοτώσει τον Κάστορα, όπως είχε νιώσει απέναντι στο γιο του. Ποτέ κανείς δεν την είχε εξοργίσει τόσο όσο ο Λούκας, όμως και πάλι δε θα την πείραζε να ρίξει μερικές ψιλές στον πατέρα του. Αυτή η παρόρμηση της προκαλούσε βαθιά σύγχυση.

«Χαίρομαι που είσαι εντάξει», απάντησε ο Κάστορας χαμογελαστός εκτονώνοντας την κατάσταση. Στράφηκε προς το διευθυντή και δήλωσε σαφέστατα ότι ο ίδιος και η οικογένειά του δεν επιθυμούσαν την τιμωρία της κοπέλας. Ο ίδιος θεωρούσε πως η Έλεν είχε επηρεαστεί από την αδιαθεσία της και το ζήτημα έπρεπε να ξεχαστεί. Η αποχώρησή του ήταν εξίσου ξαφνική με την άφιξή του.

Αμέσως μόλις έσβησε ο ήχος των βημάτων του, η οδυρόμενη αδερφή εξαφανίστηκε και οι ψίθυροι σταμάτησαν. Η Έλεν δεν ένιωθε πλέον ορ-

γή. Ξάπλωσε αποκαμωμένη στο κρεβάτι, σαν μπαλόνι που ξεφούσκωνε ταχύτατα.

«Καλύτερα να την πάρεις στο σπίτι τώρα, Τζέρι», πρότεινε η κυρία Κρέιν με αποφασιστική φωνή και καθησυχαστικό χαμόγελο. «Άφθονα υγρά, μακριά από δυνατό φως και ένα κρύο μπάνιο, ώστε να πέσει η θερμοκρασία του σώματός της. Σύμφωνοι;»

«Μάλιστα, κυρία Κρέιν. Ευχαριστώ πολύ», απάντησε εκείνος και για μια στιγμή έγινε ξανά έφηβος, όπως την τελευταία φορά που είχε βρεθεί στο γραφείο της νοσοκόμας.

Η Έλεν κράτησε το κεφάλι σκυμμένο προχωρώντας μέχρι το χώρο στάθμευσης, όμως ένιωθε τα βλέμματα των άλλων μαθητών πάνω της. Τη στιγμή που καθόταν στη θέση του συνοδηγού, στην καμπίνα της Γουρούνας, είδε την πόρτα δίπλα στο γραφείο του διευθυντή να ανοίγει και τα δύο αγόρια της οικογένειας Δήλος να αποχωρούν μαζί με τον πατέρα τους. Το βλέμμα του Λούκας στράφηκε κατευθείαν προς το μέρος της και στάθηκε πάνω της. Ο Κάστορας πλησίασε και έφερε την παλάμη του στο σβέρκο του γιου του, ενώ του μιλούσε. Τελικά, ο Λούκας διέκοψε εκείνη την ιδιότυπη κόντρα με την Έλεν, κοίταξε για λίγο τον πατέρα του, κατένευσε και χαμήλωσε το βλέμμα.

Άρχισε να βρέχει. Μία, δύο και έπειτα τρεις μεγάλες σταγόνες καλοκαιρινής βροχής έπεσαν στο έδαφος και ξαφνικά η ατμόσφαιρα κατακλύστηκε από νερό. Η Έλεν έκλεισε με δύναμη την πόρτα και έριξε μια ματιά στον πατέρα της. Παρατηρούσε κι εκείνος την οικογένεια Δήλος.

«Σε ποιον ρίχτηκες;» τη ρώτησε προσπαθώντας να κρύψει ένα πλατύ χαμόγελο.

«Στον μεγαλύτερο», απάντησε η Έλεν, ενώ στα χείλη της είχε αρχίσει να σχηματίζεται ένα ελαφρύ μειδίαμα.

Ο Τζέρι κοίταξε την κόρη του, σφύριξε μία φορά κι έβαλε μπρος. «Είσαι τυχερή που δε σε χτύπησε άσχημα», είπε χωρίς να αστειεύεται αυτή τη φορά.

Η Έλεν κατένευσε υπάκουα, όμως σκεφτόταν πως, αν κάποιος στάθηκε τυχερός, αυτός ήταν ο Λούκας. Οι αλλόκοτες σκέψεις της τη φόβισαν τόσο, ώστε δε μίλησε άλλο στη διαδρομή μέχρι το σπίτι.

4

Η ΕΛΕΝ ΚΑΘΟΤΑΝ μέσα στο κρύο νερό της μπανιέρας, με τα φώτα του μπάνιου σβηστά, και άκουγε το τηλέφωνο να χτυπά ασταμάτητα. Δεν ήξερε τι θα μπορούσε να πει στον οποιονδήποτε και κάθε φορά που θυμόταν ότι είχε επιτεθεί στον Λούκας Δήλος, μπροστά σε ολόκληρο το σχολείο, βογκούσε δυνατά ταπεινωμένη. Θα αναγκαζόταν να εγκαταλείψει τη χώρα ή, τουλάχιστον, το Ναντάκετ, γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να ξεχαστεί το γεγονός ότι επιχείρησε να στραγγαλίσει το πιο καυτό αγόρι στο νησί.

Βόγκηξε ξανά και έριξε νερό στο πρόσωπό της, το οποίο εξακολουθούσε να βρίσκει τρόπο να κοκκινίζει, παρότι το σώμα της ήταν βουτηγμένο στο κρύο νερό. Τώρα που η οργή δεν απειλούσε να την τρελάνει, μπορούσε να σκεφτεί αντικειμενικά την περίπτωση του Λούκας. Κατέληξε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι η Κλερ δεν υπερέβαλλε όταν έλεγε πως ήταν το πιο όμορφο αγόρι που είχε δει στη ζωή της. Συμφωνούσε μαζί της. Είχε επιχειρήσει να τον σκοτώσει, όμως δεν ήταν τυφλή. Τα συνηθισμένα αγόρια, πολύ απλά, δεν ήταν φτιαγμένα με τον ίδιο τρόπο.

Δεν ήταν το ύψος του, τα χρώματά του ή οι μύες του που τον έκαναν τόσο όμορφο. Ήταν ο τρόπος με τον οποίο κινούνταν. Τον είχε δει μόλις δύο φορές, όμως καταλάβαινε ότι η εμφάνισή του τον απασχολούσε λιγότερο συχνά απ' ό,τι τους ανθρώπους γύρω του. Τα μάτια του, όσο όμορφα κι αν ήταν, κοιτούσαν προς τα *έξω*, όχι τον εαυτό του.

Βούτηξε το κεφάλι κάτω από το νερό και ούρλιαξε για να ξεσπάσει, χωρίς να τρομάξει τον πατέρα της. Όταν αναδύθηκε, ένιωθε κάπως καλύτερα, όμως εξακολουθούσε να είναι απογοητευμένη με τον εαυτό της. Μία από τις τρομερές επιπτώσεις της αίσθησης πως με κάποιο τρόπο γνώριζε ήδη τον Λούκας ήταν ότι άρχιζε να τον εξιδανικεύει, κάνοντάς τον τελειότερο απ' ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό. Κι αυτό ήταν μάλλον άβολο, αφού ταυτόχρονα εξακολουθούσε να θέλει να τον σκοτώσει.

Έβγαλε τη λαστιχένια τάπα με τα δάχτυλα του ποδιού της και παρατήρησε το νερό να υποχωρεί στις πλευρές της μπανιέρας, μέχρι που οι τελευταίες σταγόνες εξαφανίστηκαν στο σιφόνι. Ύστερα έμεινε γυμνή

μέσα στην μπανιέρα, κοιτάζοντας τα λευκά, ζαρωμένα πόδια της, μέχρι που πόνεσε ο πισινός της. Κάποια στιγμή, το ήξερε αυτό, θα έπρεπε να εγκαταλείψει το σκοτεινό μπάνιο και να προσπαθήσει να φερθεί φυσιολογικά.

Ντύθηκε και κατέβηκε να δει τι έκανε ο πατέρας της. Τον πέτυχε ακριβώς τη στιγμή που περνούσε το κατώφλι του σπιτιού. Είχε πεταχτεί για να αγοράσει παγωτό για το δείπνο, και μάλιστα όχι οποιοδήποτε, αλλά το λαχταριστό παγωτό που πουλούσε εκείνο το ζαχαροπλαστείο όπου η Έλεν τού είχε απαγορεύσει να πηγαίνει από τότε που ο γιατρός τού συνέστησε να προσέχει τη δίαιτά του.

«Για να πέσει η θερμοκρασία του σώματός σου», δικαιολογήθηκε με αθώο ύφος και τίναξε τη βροχή από τα μαλλιά του.

«Αυτά θα πεις στο δικαστήριο;» τον ρώτησε βάζοντας τα χέρια στη μέση της.

«Ναι. Και δεν πρόκειται να αλλάξω λέξη».

Η Έλεν αποφάσισε να μην επιμείνει. Θα είχε άφθονο χρόνο να ανησυχήσει για τη χοληστερίνη του το πρωί. Έπειτα από τόσες μέρες με ελάχιστο φαγητό, ένα πλούσιο παγωτό πιθανότατα δεν ήταν η καλύτερη ιδέα, όμως τρωγόταν ευχάριστα. Κάθισαν στο πάτωμα του καθιστικού παρακολουθώντας την αγαπημένη τους ομάδα στην τηλεόραση και περνώντας τον κουβά με το παγωτό και το κουτάλι ο ένας στον άλλον, ενώ έβριζαν τους αντιπάλους. Κανείς τους δε σήκωσε το τηλέφωνο, το οποίο εξακολουθούσε να χτυπά κάθε τόσο, κι ο Τζέρι δεν πίεσε την Έλεν να του εξηγήσει τι είχε συμβεί. Η μητέρα της Κλερ δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσει να ξεγλιστρήσει τόσο εύκολα. Κάποιες φορές το να σε μεγαλώνει μόνο ο πατέρας είχε τα πλεονεκτήματά του.

Η Έλεν χρειάστηκε να αλλάξει σεντόνια προτού πέσει στο κρεβάτι. Οι λεκέδες από την προηγούμενη νύχτα δεν είχαν εξαφανιστεί όπως έλπιζε, όμως απόψε την απασχολούσαν σοβαρότερα θέματα από την υπνοβασία. Κατ' αρχάς, άκουγε κάποιον ή κάτι να κινείται στη βεράντα της οροφής. Ο ήχος ήταν διαφορετικός από εκείνους της προηγούμενης νύχτας. Αυτή τη φορά άκουγε κανονικά βήματα ακριβώς από πάνω της, αντί για ακαθόριστους ψιθύρους τριγύρω της. Δεν ήξερε τι θα

ήταν χειρότερο: να ανέβει και να αντικρίσει μια συμμορία τερατόμορφων εισβολέων ή να μη βρει το παραμικρό; Για μια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως είχε αρχίσει να σαλτάρει. Αποφάσισε να *μην* ανέβει για να διαπιστώσει τι συνέβαινε. Αρκετά φαντάσματα είχε αντιμετωπίσει εκείνη τη μέρα.

Το επόμενο πρωί η Έλεν επισκέφτηκε τον δρα Κάνινγκχαμ. Έπειτα από μερικά λεπτά εξέτασης με τη βοήθεια ενός φακού που σημάδευε τα μάτια της και μερικά ελαφρά χτυπήματα στο στήθος, ο γιατρός ενημέρωσε τον πατέρα της πως δε φαινόταν να έχει προκληθεί κάποια μόνιμη βλάβη. Ύστερα έβαλε τις φωνές στην Έλεν τονίζοντάς της πως ήταν υπερβολικά ανοιχτόχρωμη για να κυκλοφορεί χωρίς καπέλο. Η ίδια δεν ήξερε πώς είχε συμβεί αυτό, όμως έπειτα από μια επίσκεψη στο γιατρό, το ξέσπασμά της θεωρήθηκε ασήμαντο, αποτέλεσμα της απροσεξίας της να μην καλύπτει το κεφάλι της. Τουλάχιστον η εξέταση την κράτησε μακριά από το σχολείο όλη τη μέρα.

Όταν γύρισε στο σπίτι, άνοιξε τον υπολογιστή της και πέρασε μερικές εκνευριστικές ώρες στο διαδίκτυο προσπαθώντας να βρει πληροφορίες για τις τρεις γυναίκες που την κατέτρεχαν. Κάθε αναζήτηση που επιχειρούσε την κατέκλυζε με τόσες πιθανότητες, ώστε η προσπάθειά της φάνταζε μάταιη, και δεν μπορούσε να περιορίσει το πεδίο της έρευνας, αφού δεν είχε το παραμικρό πραγματικό πλαίσιο για όσα είχε δει. Άραγε ήταν φαντάσματα; Δαίμονες; Ή μήπως ο προσωπικός τρόπος εκδήλωσης της τρέλας της; Κατά πάσα πιθανότητα η όλη ιστορία ήταν μια παραίσθηση και, τώρα που δεν ένιωθε τόσο εξοργισμένη, άρχισε σχεδόν να σκέφτεται το ενδεχόμενο να έπαθε *πράγματι* ηλίαση. Σχεδόν.

Η Κλερ πέρασε το απόγευμα για να της μεταφέρει άσχημα νέα. «Ολόκληρο το σχολείο θεωρεί πως έχεις πάρει το δρόμο για το τρελάδικο αυτή τη στιγμή που μιλάμε», είπε αμέσως μόλις κάθισαν στο καθιστικό. «Έπρεπε να είχες έρθει σήμερα».

«Γιατί;» ρώτησε η Έλεν μορφάζοντας. «Δεν έχει σημασία το πότε θα επιστρέψω. Κανείς δεν πρόκειται να ξεχάσει ό,τι έγινε».

«Αυτό είναι αλήθεια. Ήταν άσχημη φάση», συμφώνησε η Κλερ. Έκανε μια σύντομη παύση προτού σπεύσει να προσθέσει: «Μου έκοψες τη χολή, να ξέρεις».

«Λυπάμαι», απολογήθηκε η φίλη της χαμογελώντας αδύναμα. «Λοιπόν, *αυτός* ήταν σήμερα στο σχολείο;» Για κάποιο λόγο ένιωθε πως έπρεπε να μάθει, όμως δεν μπορούσε να προφέρει το όνομά του.

«Ναι. Με ρώτησε για σένα. Δηλαδή δε μου μίλησε ο ίδιος, αλλά ο Ιάσονας. Παρεμπιπτόντως, είναι μεγάλος κόπανος αυτός». Η Κλερ άρχισε να μιλά με αυξανόμενη ένταση. «Άκου φάση. Λοιπόν, έρχεται και με βρίσκει στο μεσημεριανό, εντάξει; Κι αρχίζει να μου κάνει ένα σωρό ερωτήσεις για σένα. Δηλαδή πόσο καιρό σε ξέρω, από πού είσαι, αν γνώρισα ποτέ τη μαμά σου προτού την κάνει...»

«Τη μαμά μου; Περίεργο αυτό», τη διέκοψε η Έλεν.

«Οπότε κι εγώ αρχίζω να του απαντώ με τη συνηθισμένη τάση μου στο δηκτικό λόγο», είπε η Κλερ με υπερβολικά αθώο ύφος.

«Μετάφραση: Τον πρόσβαλες».

«Τέλος πάντων. Και μετά ο μπούφος είχε τα καρύδια να με αποκαλέσει "κοριτσάκι"! Φαντάζεσαι θράσος;»

«Το φαντάζομαι. Εσένα να σε περιγράφει κάποιος ως "κοριτσάκι"», σχολίασε η Έλεν με μακρόσυρτη φωνή. «Τελικά τι του είπες;»

«Την αλήθεια. Ότι είμαστε φιλενάδες από μωρά κι ότι καμιά από τις δυο μας δε θυμάται τη μαμά σου, ότι φεύγοντας εκείνη δεν άφησε πίσω της ούτε φωτογραφίες ούτε τίποτ' άλλο, όμως ο πατέρας σου συνέχεια λέει πόσο απίστευτη καλλονή ήταν, πόσο έξυπνη, ταλαντούχα και δε συμμαζεύεται. Δε χρειάζεται να είναι κανείς πυρηνικός φυσικός για να καταλάβει πως η μαμά σου πρέπει να ήταν κούκλα. Θέλω να πω, κοίταξε τον πατέρα σου και κοίταξε *εσένα*», είπε η Κλερ με ένα βλέμμα όλο νόημα.

Η Έλεν μόρφασε στο άκουσμα της φιλοφρόνησης. «Αυτό ήταν; Ο Λούκας δεν είπε τίποτ' άλλο;» Οι παλάμες της είχαν σφιχτεί σε γροθιές. Δυσκολευόταν ακόμη και να προφέρει το όνομά του, χωρίς να νιώσει την ανάγκη να χτυπήσει κάποιον στο κεφάλι. Προφανώς, είτε εξακολουθούσε να την ταλαιπωρεί η ηλίαση είτε άρχισε πραγματικά να χάνει τα λογικά της.

«Αυτός δεν έχει πει λέξη. Πάντως, άκουσα μια φήμη πως ο Ζακ σε έθαβε κι ο Λούκας τον έκανε να το βουλώσει».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Έλεν κάπως πιο ζωηρά. «Δηλαδή πώς τον έκανε να το βουλώσει;»

«Δεν άφηνε κανέναν να σε κακολογήσει, αυτό είναι όλο. Ξέρεις πώς κάνουν ο Ζακ και η Γκρέτσεν. Όμως ο Λούκας δεν άκουγε λέξη. Επαναλάμβανε διαρκώς πως ένιωσε ότι είχες υψηλό πυρετό όταν... έκανε ό,τι έκανε. Πώς θα περιέγραφες εκείνη την κίνηση τώρα που το συζητάμε; Σαν ανάποδη αγκαλιά;»

Η Έλεν βόγκηξε και έκρυψε το πρόσωπό της στις παλάμες της.

«Μη στενοχωριέσαι», είπε η Κλερ και τη χάιδεψε τρυφερά στην πλάτη. «Δεν περιφέρεται κατηγορώντας σε πως είσαι θεόμουρλη, οπότε τουλάχιστον όρμησες σε έναν πραγματικά ευγενικό τύπο». Η Έλεν βόγκηξε ακόμη πιο δυνατά και προσπάθησε να κρυφτεί στον καναπέ, ενώ η φίλη της γελούσε εις βάρος της με την καρδιά της.

Εκείνη τη νύχτα η Έλεν είδε έναν ακόμη εφιάλτη που διαδραματιζόταν σε έναν ερημότοπο. Όταν ξύπνησε, ήταν τόσο κουρασμένη και καταπονημένη, ώστε για μια στιγμή σχεδόν πίστεψε ότι περπατούσε μέρες ολόκληρες, ακριβώς όπως είχε ονειρευτεί. Ανέκαθεν είχε την ικανότητα να αγνοεί περίεργα στοιχεία που τη χαρακτήριζαν, οπότε προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της πως αυτή η περίπτωση δε διέφερε, όμως τα χέρια της έτρεμαν καθώς μάζευε τα βρόμικα σεντόνια της και τα μετέφερε στο πλυντήριο.

Έβγαλε τη βρομιά από πάνω της στο ντους και προσπάθησε να επικεντρώσει την προσοχή της στο σχολείο, αν κι αυτό δεν της πρόσφερε καμία παρηγοριά. Αμέσως μόλις πατούσε το πόδι της εκεί, το φρικιό θα έμπαινε στο στόχαστρο όλων και το ήξερε αυτό.

Εξακολουθούσε να βρέχει, οπότε χρειάστηκε να την πάρουν η Κλερ και η μητέρα της με το αυτοκίνητο. Έφερε την παλάμη της πάνω στην κοιλιά της από φόβο μήπως την πιάσει κράμπα πριν ακόμη κατέβει από το όχημα. Ποτέ της δεν κατάλαβε πραγματικά γιατί της συνέβαινε αυτό.

Το μόνο που ήξερε ήταν ότι μερικές φορές, όταν έκανε κάτι που ωθούσε τους ανθρώπους να την κοιτάξουν επίμονα, την έπιανε ένας τρομερός σπασμός, τόσο έντονος ώστε την υποχρέωνε να διακόψει οτιδήποτε έκανε.

«Χαλάρωσε», είπε η Κλερ τη στιγμή που άνοιγαν τις πόρτες για να κατέβουν. «Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να τα βγάλεις πέρα σήμερα και ύστερα θα έχεις ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο προκειμένου να...» Άφησε τη φράση της στη μέση καθώς σκέφτηκε κάτι. «Όχι. Συγγνώμη, φιλενάδα, προσπάθησα να το δω αισιόδοξα, όμως η κατάσταση θα εξακολουθεί να είναι ζόρικη και τη Δευτέρα». Η κοπέλα άρχισε να γελά κι ο ήχος της φωνής της βελτίωσε κάπως τη διάθεση της Έλεν, ώσπου μπήκαν στο σχολείο.

Η κατάσταση ήταν χειρότερη απ' ό,τι είχε φανταστεί. Μερικές μαθήτριες της πρώτης κυριολεκτικά έμειναν με κομμένη την ανάσα αμέσως μόλις η Έλεν διάβηκε την είσοδο και μαζεύτηκαν για να την κουτσομπολέψουν. Ένα αγόρι της τρίτης, που φορούσε ένα δερμάτινο χαϊμαλί, της χαμογέλασε σαρδόνια και την αποκάλεσε «αγριόγατα» περνώντας από μπροστά της. Όπως στράφηκε για να τον κοιτάξει, είδε κατάπληκτη τα χείλη του να σχηματίζουν βουβά τις λέξεις «τηλεφώνησέ μου», προτού συνεχίσει το δρόμο του.

«Δε νομίζω να τα καταφέρω», ψιθύρισε η Έλεν. Η Κλερ έφερε την παλάμη στην πλάτη της και την έσπρωξε για να προχωρήσει.

Κάθε φορά που την κοίταζε κάποιος και γούρλωνε τα μάτια μόλις την αναγνώριζε, εκείνη ένιωθε να πλησιάζει ολοένα και περισσότερο σε μια κρίση πανικού. Το ίδιο μαρτύριο θα έπρεπε να υπομένει σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς; Προσπάθησε να χαθεί στη σκιά της Κλερ και συνειδητοποίησε πως, αν την ενδιέφερε να βρει μέρος για να κρυφτεί, θα έπρεπε να αποκτήσει πιο μεγαλόσωμες φίλες.

«Θα σταματήσεις να με πατάς;» διαμαρτυρήθηκε η Κλερ. «Γιατί δεν πας να κρυφτείς στου Χέργκι μέχρι να φέρω τα πράγματα από το ντουλάπι σου;»

Νιώθοντας ευγνωμοσύνη, η Έλεν χώθηκε στην αίθουσα πρωινής συνάθροισης των μαθητών και προσπάθησε να γίνει ένα με το θρανίο της.

Ο κύριος Χέργκεσιμερ τη ρώτησε αν αισθανόταν καλύτερα και ύστερα την αγνόησε τελείως όταν του απάντησε πως ήταν μια χαρά. Υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσε να τον φιλήσει γι' αυτό.

Ο Ματ τής έγνεψε απλά και κάθισε στη θέση του χωρίς να πει λέξη. Η Έλεν μάντεψε σωστά πως η Κλερ τον είχε απειλήσει να φερθεί σαν να είχε ξεχάσει όσα συνέβησαν, όμως διαρκώς προσπαθούσε να εμποδίσει τον εαυτό του να κοιτάξει προς το μέρος της, οπότε εκείνη καταλάβαινε πως το αγόρι εξακολουθούσε να ανησυχεί πολύ. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και του χαμογέλασε θερμά κι έτσι στη συνέχεια ο Ματ έδειχνε λιγότερο προβληματισμένος. Ο Ζακ γύρισε το κεφάλι και εστίασε το βλέμμα του στο παράθυρο αμέσως μόλις κάθισε στη θέση του, φροντίζοντας να δείξει πως δεν την κοίταζε.

Η Έλεν κατάφερε να περάσει το υπόλοιπο πρωινό χωρίς παρατράγουδα μέχρι την ώρα του μεσημεριανού. Καθώς περπατούσε προς την καφετέρια, συνειδητοποίησε πολύ καθυστερημένα ότι αναγκαστικά θα περνούσε μπροστά από το ντουλάπι του Λούκας. Ετοιμαζόταν να κάνει μεταβολή και να ακολουθήσει άλλη διαδρομή, πράγμα γελοίο, αφού κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι έπρεπε να κάνει κυριολεκτικά το γύρο του σχολείου, όταν την εντόπισαν.

Η Γκρέτσεν και ο Ζακ την πρόσεξαν καθώς κοντοστεκόταν αναποφάσιστη στη μέση του διαδρόμου. Βρίσκονταν μπροστά στα ντουλάπια τους, τα οποία συμπτωματικά ήταν ακριβώς δίπλα σε εκείνα του Λούκας και του Ιάσονα. Η μνήμη της Έλεν ξεθόλωσε λίγο και θυμήθηκε τα εμβρόντητα πρόσωπα της Γκρέτσεν και του Ζακ να αιωρούνται κάπου στο βάθος, ενώ εκείνη επιχειρούσε να στραγγαλίσει τον Λούκας. Τύχαινε τα ντουλάπια τους να βρίσκονται μαζί, όμως η Έλεν τα έβαλε με την τρομερή ατυχία της όλα τα πλέον δημοφιλή άτομα της τάξης τους να σταθούν αυτόπτες μάρτυρες τη στιγμή της απόλυτης γελοιοποίησής της.

Δεν είχε άλλη επιλογή. Θα έπρεπε να περάσει από μπροστά τους. Η Γκρέτσεν και ο Ζακ δεν είπαν λέξη και τα πρόσωπά τους δε φανέρωσαν κανένα συναίσθημα όταν η Έλεν πέρασε βιαστικά με τους ώμους σχεδόν κολλημένους στα αφτιά της. Τουλάχιστον δεν ήταν εκεί ο Λούκας, σκέφτηκε, και τρύπωσε στην καφετέρια.

«Ίσιωσε την πλάτη σου! Θα πάθεις σκολίωση έτσι που κάνεις», τη μάλωσε η Κλερ καθώς η Έλεν έφτανε στο τραπέζι τους.

«Συγγνώμη. Είναι που χρειάστηκε να περάσω μπροστά από το ντουλάπι *του*», εξήγησε χαμηλόφωνα εκείνη. Ο Ματ άφησε έναν ήχο αποδοκιμασίας.

«Μπορείς να ηρεμήσεις, Λένη», είπε απότομα. «Κανείς τους δεν είναι στο σχολείο σήμερα».

«Υποτίθεται πως απουσιάζουν όλοι, γιατί η θεία τους και το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας έφτασαν επιτέλους στο νησί σήμερα το πρωί», εξήγησε η Κλερ.

«Α, μάλιστα, τέλεια», μουρμούρισε η Έλεν. «Το σόι έχει κι άλλο μέλος».

«Ναι, τον *Έκτορα*. Πηγαίνει στην τρίτη», πρόσθεσε η φίλη της με διάθεση να τη διαφωτίσει, χωρίς όμως να ξέρει πως το άκουσμα του ονόματός του δε βοηθούσε καθόλου την Έλεν. Μάλιστα, για κάποιον ανεξήγητο λόγο την εκνεύρισε.

«Δεν έχουμε ακόμη νέα γι' αυτόν. Ο Ζακ πιθανότατα θα μου τηλεφωνήσει μέσα στο Σαββατοκύριακο για να με ενημερώσει σχετικά με τις τελευταίες εξελίξεις», είπε ο Ματ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ήδη ξέρει πού βρίσκονται όλοι και τι κάνουν».

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε βασανιστικά αργά, αν και η Έλεν ένιωθε ανακούφιση στη σκέψη ότι δεν επρόκειτο να συναντήσει τυχαία τα παιδιά της οικογένειας Δήλος ούτε να δει τις λάμιες που έμοιαζαν να εμφανίζονται κάθε φορά που τα έβλεπε. Μάλιστα, άρχισε να διασκεδάζει στη διάρκεια της προπόνησης, ενώ έτρεχε μέσα στην ομίχλη και πλατσούριζε στα λασπόνερα μαζί με την Κλερ. Η κυρία Ταρ δεν έκανε το παραμικρό σχόλιο για τον απογοητευτικά αργό χρόνο της Έλεν, όταν τερμάτισε, αν και η κοπέλα ήξερε πως η ανοχή αυτή δε θα συνεχιζόταν για πολύ. Έπρεπε να εξασφαλίσει μια αθλητική υποτροφία και η καθηγήτρια δε σκόπευε να το ξεχάσει.

Η Έλεν πέρασε τη μέρα προσπαθώντας να μη δίνει στόχο και πήγε στη δουλειά το βράδυ μάλλον ανακουφισμένη, ώσπου συνειδητοποίησε ότι πολλά παιδιά από το σχολείο της περνούσαν από εκεί για να αγοράσουν κάποιο γλύκισμα ή αναψυκτικό.

«Γιατί δεν πηγαίνεις στην αποθήκη να τακτοποιήσεις μερικά πράγματα;» πρότεινε η Κέιτ χαϊδεύοντας τρυφερά το μπράτσο της κοπέλας. «Θα σταματήσουν να έρχονται για να χαζέψουν, αν νομίσουν πως έφυγες γι' απόψε».

«Δεν έχουν τίποτε καλύτερο να κάνουν βράδυ Παρασκευής;» αναρωτήθηκε η Έλεν αποκαρδιωμένη.

«Καλά, σε ποιο νησί μεγάλωσες εσύ;» είπε η Κέιτ σαρκαστικά. Η κοπέλα ακούμπησε για λίγο το μέτωπό της στον ώμο της νεαρής γυναίκας ξεκλέβοντας μια στιγμή ανακούφισης, προτού ισιώσει το σώμα της. «Αφού θα πας στην αποθήκη, κάνε και μια απογραφή των αποθεμάτων. Δεν υπάρχει βιασύνη», πρόσθεσε η Κέιτ ενώ η Έλεν κατευθυνόταν προς την πίσω πλευρά του καταστήματος.

Η απογραφή συνήθως δεν ήταν η αγαπημένη δουλειά της, όμως εκείνο το βράδυ τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Απορροφήθηκε τόσο πολύ καταγράφοντας κάθε αντικείμενο στο κατάστημα, ώστε, πριν το καταλάβει, είχαν αρχίσει να κλειδώνουν και να κάνουν ό,τι έκαναν συνήθως πριν φύγουν.

«Λοιπόν; Τι συνέβη πραγματικά ανάμεσα σε σένα και σε αυτόν τον Λούκας;» ρώτησε η Κέιτ χωρίς να σηκώσει το κεφάλι από τις στοίβες των λογαριασμών που τακτοποιούσε.

«Μακάρι να 'ξερα». Η Έλεν αναστέναξε ακουμπώντας στο σκουπόξυλο.

«Όλοι για σας τους δύο μιλούν. Και δεν εννοώ μονάχα τα παιδιά», συνέχισε η Κέιτ χαμογελώντας λοξά. «Λοιπόν, τι τρέχει;»

«Κοίτα, αν είχα κάποια εξήγηση, πίστεψέ με, θα έβγαινα στους δρόμους και θα τη διαλαλούσα. Δεν ξέρω γιατί του επιτέθηκα. Και το κακό είναι πως η επίθεση δεν είναι το χειρότερο κομμάτι αυτής της υπόθεσης».

«Οπ! Αυτό πρέπει να το εξηγήσεις», είπε η Κέιτ και άφησε κατά μέρος τα χρήματα. «Έλα, λοιπόν. Πες μου. Ποιο είναι το χειρότερο;»

Η κοπέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι και βάλθηκε να πηγαινοφέρνει τη σκούπα στο πάτωμα.

Ανέκαθεν υπήρχε μια φωνή στο κεφάλι της, η οποία ψιθύριζε πιθα-

νές εξηγήσεις για την αλλοκοτιά της, λέξεις όπως *φρικιό* ή *τέρας* ή ακόμη και *μάγισσα*. Όσο επιδέξια κι αν προσπαθούσε να κάνει εκείνη τη φωνή να σωπαίνει, αυτή τελικά επανερχόταν.

Το χειρότερο ενδεχόμενο που μπορούσε να σκεφτεί η Έλεν ήταν η διαπίστωση ότι στην πραγματικότητα ίσχυε κάτι από όλα αυτά.

«Δεν είναι τίποτε», μουρμούρισε χωρίς να μπορέσει να σηκώσει το κεφάλι.

«Ό,τι κι αν είναι, δεν πρόκειται να εξαφανιστεί επειδή αρνείσαι να μιλήσεις γι' αυτό, ξέρεις», επέμεινε η Κέιτ. Η Έλεν ήξερε πως είχε δίκιο, όπως επίσης ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να την εμπιστευτεί. Άλλωστε, είχε ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον γι' αυτό, διαφορετικά θα τρελαινόταν.

«Βλέπω εφιάλτες. Για την ακρίβεια, είναι ο ίδιος εφιάλτης ξανά και ξανά και φαντάζει απίστευτα αληθινός. Σαν να μεταφέρομαι κάπου όταν κοιμάμαι».

«Δηλαδή πού;» ρώτησε η Κέιτ τρυφερά. Πέρασε μπροστά από τον πάγκο και υποχρέωσε την κοπέλα να σταματήσει το σκούπισμα και να συγκεντρωθεί.

Η Έλεν έφερε στο μυαλό της τον άγονο, αφιλόξενο τόπο όπου είχε υποχρεωθεί να περιπλανιέται τις τελευταίες νύχτες.

«Είναι ένας ερημότοπος. Τα πάντα ξεθωριασμένα, άχρωμα. Στο βάθος ακούω τρεχούμενο νερό, σαν να κυλά κάπου κάποιο ποτάμι, όμως δεν μπορώ να φτάσω εκεί. Είναι σαν να προσπαθώ να ανακαλύψω κάτι, νομίζω».

«Ένας ερημότοπος, ε; Ξέρεις, αυτή είναι μια αρκετά συνηθισμένη ονειρική εικόνα», τη διαβεβαίωσε η Κέιτ. «Εμφανίζεται σε όλα τα βιβλία που αναλύουν τα όνειρα, σε κάθε χώρα που έχω ταξιδέψει».

Η Έλεν ξεροκατάπιε εκνευρισμένη και κατένευσε. «Ναι, όμως εγώ ξυπνώ κάθε πρωί και τα πόδια μου...» Άφησε τη φράση της στη μέση συνειδητοποιώντας πόσο παλαβή ακουγόταν. Για μια στιγμή η Κέιτ κοίταξε επίμονα την κοπέλα.

«Υπνοβατείς, καλή μου; Αυτό είναι;» Την έπιασε από τους ώμους ενθαρρύνοντάς την να την κοιτάξει κατάματα. Η Έλεν σήκωσε τα χέρια ψηλά και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν ξέρω τι κάνω. Όμως νιώθω απίστευτα κουρασμένη». Μερικά δάκρυα εξάντλησης κύλησαν από τα μάτια της. «Ακόμη κι όταν καταφέρνω να κοιμηθώ, ξυπνώ και νιώθω λες κι έτρεχα όλη τη νύχτα. Νομίζω πως τρελαίνομαι». Γέλασε νευρικά. Η Κέιτ έκλεισε την κοπέλα στην αγκαλιά της, που μύριζε γλυκίσματα.

«Ησύχασε. Θα βρούμε τη λύση», της είπε καθησυχαστικά. «Έχεις μιλήσει στον πατέρα σου ή όχι ακόμη;»

«Όχι. Και δε θέλω να το κάνεις ούτε εσύ», επέμεινε η Έλεν και έκανε λίγο πίσω για να κοιτάξει την Κέιτ στα μάτια. Εκείνη της έριξε μια εξεταστική ματιά και η κοπέλα συνέχισε. «Την επόμενη εβδομάδα, εφόσον εξακολουθώ να είμαι τρελή, θα του μιλήσω, όμως νομίζω πως και οι δυο μας περάσαμε αρκετές εντάσεις αυτές τις μέρες».

Η Κέιτ κατένευσε. «Αποφάσισε εσύ πότε είσαι έτοιμη να το συζητήσεις μαζί του κι εγώ θα είμαι εκεί. Μικρή μου *παλαβιάρα*», είπε πειρακτικά χαμογελώντας. Η Έλεν ανταπέδωσε το χαμόγελο. Αισθανόταν ευγνωμοσύνη που είχε την Κέιτ, η οποία μπορούσε να την ακούει σοβαρά, όποτε το χρειαζόταν, κι έπειτα να παύει να είναι σοβαρή την κατάλληλη στιγμή.

«Νομίζω ότι μπορούμε να αφήσουμε τα υπόλοιπα». Η Κέιτ αγκάλιασε μια τελευταία φορά την Έλεν. «Έτοιμη να φύγουμε;» ρώτησε γυρνώντας το κεφάλι στο πλάι και προχώρησε πίσω από τον πάγκο για να βάλει την είσπραξη στο χρηματοκιβώτιο.

Η κοπέλα αποθήκευσε τη σκούπα της και κατευθύνθηκε προς την πίσω πόρτα. Αφού έκλεισε τα φώτα, γύρισε για να κλειδώσει, ενώ η Κέιτ προχώρησε με τα κλειδιά στο χέρι προς το δρομάκι, εκεί όπου είχε παρκάρει το αυτοκίνητό της.

Καμιά τους δεν άκουσε το παραμικρό. Την επόμενη στιγμή η Έλεν διέκρινε με την άκρη του ματιού της μια θολή και ανεπαίσθητη λάμψη μπλε φωτός, ενώ μια *οσμή* διαπέρασε τα ρουθούνια της. Ήταν η αηδιαστική και ταυτόχρονα ανατριχιαστικά οικεία μυρωδιά καψαλισμένης τρίχας, ανάμεικτη με πνιγηρό όζον. Η Κέιτ σωριάστηκε στο έδαφος σαν μαριονέτα με κομμένους σπάγκους. Ενστικτωδώς η Έλεν άπλωσε τα χέρια προσπαθώντας να ανακόψει την πτώση της νεαρής γυναίκας, όμως ο

άγνωστος που τους επιτέθηκε βρήκε την ευκαιρία να περάσει μια κουκούλα στο κεφάλι της κοπέλας από πίσω.

Ήταν τέτοιος ο αιφνιδιασμός, ώστε δεν πρόλαβε να ουρλιάξει. Όπως παρασυρόταν προς τα πίσω, πάνω σε ένα μαλακό στήθος, σχηματίστηκε ξαφνικά στο μυαλό της η σκέψη πως τους είχε επιτεθεί μια γυναίκα.

Ανέκαθεν ήξερε ότι ήταν δυνατή κι όχι απλώς σχετικά δυνατή για κορίτσι. Δυνατή σαν αρκούδα. Λύγισε τα γόνατά της και στήριξε τις φτέρνες της στο πεζοδρόμιο, έτοιμη να προκαλέσει στην επίδοξη απαγωγέα το σοκ της ζωής της. Έπειτα λύγισε την πλάτη της και προσπάθησε να ξεφύγει από τη λαβή της άγνωστης, οπότε έκπληκτη διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε. Η αθέατη γυναίκα ήταν εξίσου απίστευτα δυνατή. Όμως η Έλεν είχε περισσότερα να χάσει.

Οι σόλες των αθλητικών της έγιναν κομμάτια από την πίεση καθώς έσπρωχνε. Έκανε ένα βήμα κι ύστερα ένα δεύτερο αφήνοντας πίσω τα κατεστραμμένα παπούτσια της καθώς έσερνε τη γυναίκα μαζί της. Τότε η Έλεν άκουσε ένα γδούπο, μια πνιχτή φωνή, κι αμέσως έγειρε απότομα μπροστά καθώς ξέφυγε από τη λαβή.

Όπως πάλευε για να βγάλει τη μαύρη, βελούδινη κουκούλα, άκουσε μια σειρά από χτυπήματα, γδούπους και πνιχτές ανάσες. Ακολούθησαν ένα ρεύμα αέρα και το τρεχαλητό κάποιου που έφευγε βιαστικά, ακριβώς τη στιγμή που η Έλεν κατάφερε να βγάλει την κουκούλα και παραμέριζε τα μαλλιά της.

Ο Λούκας Δήλος στεκόταν από πάνω της. Το σώμα του ήταν σφιγμένο, τα μάτια του παρακολουθούσαν στο βάθος κάτι που η Έλεν δεν μπορούσε να δει από τη θέση της στο έδαφος.

«Έχεις χτυπήσει;» ρώτησε το αγόρι με σιγανή, ασταθή φωνή, ενώ εξακολουθούσε να κοιτάζει κάπου πίσω της. Στο χείλος του είχε αίμα και το πουκάμισό του ήταν σκισμένο. Η Έλεν μετά βίας πρόλαβε να απαντήσει ότι ήταν εντάξει, προτού ακούσει τις οδυρόμενες αδερφές να ψιθυρίζουν.

Ο νεαρός στράφηκε και την κοίταξε. Όταν τα ψυχρά, γαλάζια μάτια του συνάντησαν το θερμό, καστανό βλέμμα της, ένα ρίγος διέτρεξε τα πόδια της. Πετάχτηκε πάνω, λύγισε το σώμα της και πήρε θέση μάχης.

Αμέσως οι ψίθυροι μετατράπηκαν σε οιμωγές. Η Έλεν διέκρινε τα σκυμμένα κεφάλια και τα τρεμάμενα, λευκά κορμιά των τριών αδερφών να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται εναλλάξ στα όρια του οπτικού πεδίου της. Υποχώρησε κι έκλεισε τα μάτια σφιχτά, στηριγμένη στη δύναμη της θέλησής της και μόνο. Η οργή της ήταν τόσο έντονη, ώστε ένιωθε λες και τα όργανα του σώματός της είχαν παραδοθεί στη φωτιά.

«Σε παρακαλώ, φύγε, Λούκας», είπε ικετευτικά. «Με βοήθησες μόλις τώρα και είμαι ευγνώμων. Όμως, εξακολουθώ να θέλω, να θέλω *πολύ* να σε σκοτώσω».

Ακολούθησε μια σύντομη παύση, στη διάρκεια της οποίας η Έλεν άκουσε την ανάσα του να σκαλώνει.

«Είναι και για μένα δύσκολο, ξέρεις», απάντησε το αγόρι με πνιχτή φωνή.

Ακολούθησε ένας γοργός, συρτός ήχος από το σημείο όπου στεκόταν ο Λούκας, ένα ρεύμα αέρα, κι ύστερα η Έλεν τόλμησε να ανοίξει τα μάτια. Εκείνος είχε εξαφανιστεί κι ευτυχώς οι θλιβερές οπτασίες χάθηκαν μαζί του.

Γονάτισε δίπλα στην Κέιτ προσπαθώντας να διαπιστώσει αν αιμορραγούσε. Έπεσε στα τέσσερα για να επιθεωρήσει κάθε ορατό εκατοστό του κορμιού της, όμως κατά περίεργο τρόπο δεν υπήρχαν κοψίματα, μώλωπες ή εκδορές. Η νεαρή γυναίκα ανάσαινε κανονικά, αλλά εξακολουθούσε να είναι αναίσθητη. Η Έλεν ρισκάρισε να τη σηκώσει, με την ελπίδα ότι έκανε καλά μετακινώντας την. Ξάπλωσε προσεκτικά την Κέιτ στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου κι ύστερα πήγε τρέχοντας στη θέση του οδηγού και σχημάτισε τον αριθμό του κινητού του πατέρα της. Έβαλε μπρος το αυτοκίνητο τη στιγμή που το τηλέφωνο άρχισε να καλεί.

«Μπαμπά! Συνάντησέ με στο νοσοκομείο», είπε απότομα αμέσως μόλις απάντησε εκείνος.

«Τι συνέβη; Μήπως έχεις...» άρχισε να λέει πανικόβλητος ο Τζέρι.

«Δεν έπαθα τίποτε εγώ. Η Κέιτ δεν είναι καλά. Κατευθύνομαι προς τα Επείγοντα και δε γίνεται να μιλώ και να οδηγώ ταυτόχρονα. Έλα να με βρεις εκεί», είπε και πάτησε αμέσως μετά το πλήκτρο τερματισμού

της κλήσης πετώντας το τηλέφωνο στο κάθισμα του συνοδηγού χωρίς να περιμένει απάντηση.

Τώρα έπρεπε να σκεφτεί ένα πραγματικά πειστικό ψέμα, και μάλιστα γρήγορα, γιατί το νοσοκομείο απείχε λίγα μόλις λεπτά.

Τηλεφώνησε στην αστυνομία, σταματώντας μπροστά στα Επείγοντα, και περιορίστηκε να πει ότι η φίλη της είχε δεχτεί επίθεση και ότι βρισκόταν στο νοσοκομείο. Ύστερα χασομέρησε για λίγο στο αμάξι, αφού δεν ήξερε πώς να μεταφέρει την Κέιτ στο χώρο των εξωτερικών ιατρείων. Δεν ήθελε να την αφήσει μόνη της, όμως από την άλλη δε γινόταν να τη σηκώσει και να αποκαλύψει την απίστευτη δύναμή της μπροστά σε τόσους ανθρώπους, οπότε στο τέλος μπήκε μέσα μόνη της.

«Βοήθεια...» μουρμούρισε συνεσταλμένα στη νοσοκόμα που βρισκόταν στο γραφείο υποδοχής. Αυτή η προσέγγιση δεν έφερε αποτέλεσμα, οπότε δυνάμωσε τη φωνή της και άρχισε να χοροπηδά. «Βοήθεια! Η φίλη μου βρίσκεται εδώ έξω και είναι αναίσθητη!» Αμέσως οι άνθρωποι του νοσοκομείου άρχισαν να τρέχουν.

Μόλις έφτασε εκεί ο πατέρας της και πληροφορήθηκαν οι δυο τους πως η Κέιτ θα συνερχόταν πλήρως, η Έλεν έδωσε κατάθεση στην αστυνομία. Τους είπε πως μια γυναίκα, την οποία δεν κατάφερε να δει, είχε κάνει την Κέιτ να λιποθυμήσει χρησιμοποιώντας κάτι που έβγαζε μια γαλαζωπή λάμψη. Μόλις εκείνη είδε την Κέιτ να πέφτει, πήγε τρέχοντας στο δρομάκι. Η κίνηση αυτή μάλλον τρόμαξε την επιτιθέμενη, γιατί βιάστηκε να τραπεί σε φυγή. Φυσικά, η Έλεν δεν ανέφερε το παραμικρό για την παραλίγο απαγωγή, την πάλη που ακολούθησε ή για το γεγονός ότι ο Λούκας Δήλος είχε εμφανιστεί από το πουθενά για να αποκρούσει την επίθεση της υπερφυσικά δυνατής γυναίκας. Το τελευταίο που χρειαζόταν ήταν να περιπλέξει κι άλλο την υπόθεση ή να συνδέσει με οποιονδήποτε τρόπο τον Λούκας Δήλος με τον εαυτό της. Άλλωστε, τι γύρευε εκείνος εκεί πέρα;

«Τι συνέβη στα παπούτσια σου;» ρώτησε ο αστυνομικός. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Πώς μπόρεσε να παραβλέψει το γεγονός ότι ήταν ξυπόλυτη;

«Δεν τα φορούσα από πριν», απάντησε μεμιάς κι ύστερα συνέχισε πιο διστακτικά. «Νωρίτερα είχαν σκιστεί... εκεί που τακτοποιούσα κάποια πράγματα στην αποθήκη. Οπότε τα έβγαλα. Όταν είδα την Κέιτ πεσμένη, τα πέταξα κάτω και ήρθα αμέσως εδώ». Το χειρότερο ψέμα στην ιστορία των ψεμάτων, σκέφτηκε. Ο αστυνομικός όμως κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Βρήκαμε ένα ζευγάρι σκισμένα αθλητικά στο δρομάκι», είπε, λες και η Έλεν τού είχε περιγράψει αυτό ακριβώς που περίμενε. Στη συνέχεια εξήγησε στην κοπέλα ότι η Κέιτ είχε δεχτεί επίθεση με κάποια συσκευή ηλεκτροσόκ και, καθώς το άτομο που τους επιτέθηκε είχε αποφορτίσει το όπλο, αδειάζοντάς το πάνω στη νεαρή γυναίκα, υποχρεώθηκε να τραπεί σε φυγή όταν είδε κάποιον να έρχεται εκεί.

«Κάτι τελευταίο», είπε ο αστυνομικός λίγο πριν φύγει. «Πώς κατάφερες να τη σηκώσεις και να τη βάλεις στο αμάξι μόνη σου;» Τόσο εκείνος όσο κι ο πατέρας της απέμειναν να την κοιτάζουν για λίγο απορημένοι.

«Με τη δύναμη της θέλησης ίσως;» ρώτησε η Έλεν ελπίζοντας πως θα έχαβαν τη δικαιολογία.

«Ήταν τυχερή που βρισκόσουν εκεί. Αντέδρασες πολύ γενναία». Ο αστυνομικός τής χαμογέλασε επιδοκιμαστικά. Η Έλεν δεν άντεχε να ακούει επαίνους, ενώ είχε πει ψέματα. Έσκυψε το κεφάλι, είδε τα ξυπόλυτα πόδια της κι αυτό της θύμισε πόσο ανόητη ήταν που δεν κάλυψε εξαρχής αυτή τη λεπτομέρεια. Έπρεπε να μάθει να είναι περισσότερο προσεκτική.

Μόλις οι αστυνομικοί ολοκλήρωσαν τις ερωτήσεις τους προς την Κέιτ, η Έλεν και ο Τζέρι μπήκαν στο δωμάτιο για να τη δουν. Σε αντίθεση με την Έλεν, εκείνη είχε προλάβει να ρίξει μια γρήγορη ματιά στη γυναίκα προτού δεχτεί την επίθεση.

«Ήταν μεγαλύτερη στα χρόνια, κοντά στα εξήντα, τουλάχιστον. Είχε κοντά, γκρίζα μαλλιά. Έδειχνε εντελώς άκακη, όμως τελικά φαίνεται πως δεν ήταν», σχολίασε η Κέιτ απογοητευμένη. «Τι στο διάβολο; Από πότε άρχισαν οι καλοσυνάτες, ηλικιωμένες κυρίες να επιτίθενται στους ανθρώπους;» Προσπαθούσε να αστειευτεί με την κατάσταση, όμως η

Έλεν καταλάβαινε ότι ήταν πραγματικά ταραγμένη. Το πρόσωπό της ήταν χλομό, τα μάτια της γυάλιζαν γουρλωμένα.

Ο Τζέρι αποφάσισε να περάσει τη νύχτα με την Κέιτ και να την πάει στο σπίτι της όταν θα έπαιρνε εξιτήριο. Οι γιατροί τής είπαν ότι θα ήταν καλύτερα να μην οδηγήσει για μερικές μέρες, οπότε η Έλεν προσφέρθηκε να πάρει το αυτοκίνητό της και να της το φέρει την Κυριακή. Εκείνη την ευχαρίστησε για την εξυπηρέτηση, όμως η κοπέλα είχε τους λόγους της που ήθελε το αυτοκίνητο της Κέιτ. Υπήρχε μία ακόμη λεπτομέρεια την οποία έπρεπε να τακτοποιήσει προτού επιστρέψει στο σπίτι.

Είχε αρκετό χρόνο για να φοβηθεί καθώς διέσχιζε το νησί ακολουθώντας την οδό Μάιλστοουν προς το κτήμα των Δήλος στο Σκόνσετ. Όσο περισσότερο πλησίαζε τόσο εντονότερο γινόταν το τρέμουλο, όμως δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να βεβαιωθεί ότι ο Λούκας θα κρατούσε το στόμα του κλειστό σχετικά με την επίθεση, διαφορετικά κινδύνευε η ίδια να έχει άσχημα μπλεξίματα. Όχι πως πίστευε ότι το αγόρι θα μιλούσε πουθενά. Τα μέλη της οικογένειας κατέβαλλαν συστηματικές προσπάθειες να δίνουν την εντύπωση φυσιολογικών ατόμων, όμως η Έλεν ήξερε ότι κάθε άλλο παρά τέτοια ήταν. Κανένας άνθρωπος με φυσιολογική δύναμη δε θα μπορούσε να εμποδίσει την Έλεν να τον πνίξει, αν η ίδια το αποφάσιζε. Ο Λούκας ήταν σαν κι εκείνη.

Η σκέψη αυτή έκανε το στομάχι της να ανακατευτεί. Πώς μπορούσε να έχει την παραμικρή σχέση με κάποιον που μισούσε τόσο παθιασμένα; Σε πρώτη φάση έπρεπε να βεβαιωθεί ότι ο νεαρός δε θα ανέφερε ποτέ στην αστυνομία τη συμμετοχή του, όμως στη συνέχεια ήταν αποφασισμένη να εξακολουθήσει να τον μισεί απ' όσο μεγαλύτερη απόσταση μπορούσε, χωρίς να πέσει στον ωκεανό.

Έπρεπε να συγκεντρωθεί για να δει μέσα στην ομίχλη. Στο λιγοστό φως των πρώτων πρωινών ωρών, μακριά από τα γνώριμα μέρη της, σε ιδιωτικό χώρο, δεν ήταν σίγουρη πού ξεκινούσε η στροφή προς το δρόμο που έβγαζε στο σπίτι. Σταμάτησε το αυτοκίνητο και κατέβηκε συνεχίζοντας πεζή προς τα εκεί που ακουγόταν ο ήχος του ωκεανού. Το συγκρότημα το είχε δει μονάχα από την παραλία, οπότε αναζητούσε στη

μνήμη της οποιοδήποτε σημάδι που θα μπορούσε να αναγνωρίσει ερχόμενη από την αντίθετη κατεύθυνση. Τότε άκουσε ένα συρτό, βαρύ ήχο πίσω της. Έκανε απότομα μεταβολή και είδε τον Λούκας να κινείται σταθερά προς το μέρος της με μεγάλες, αποφασιστικές δρασκελιές.

«Τι γυρεύεις εδώ πέρα;» τη ρώτησε και η φωνή του ήταν κάτι ανάμεσα σε αλύχτισμα και ψίθυρο. Η Έλεν πισωπάτησε μερικά βήματα κι ύστερα πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει και να μην υποχωρήσει άλλο. Στο γκρίζο φως διέκρινε τα λευκά σώματα των τριών αδερφών. Σέρνονταν ανάμεσα στο αμμουδερό χορτάρι, σκαρφάλωναν στα διαδοχικά αναχώματα και πλάνταζαν από τους λυγμούς.

«Πώς βρέθηκες πίσω μου; Με ακολουθούσες;» τον ρώτησε επικριτικά.

«Ναι, αυτό έκανα», της απάντησε απότομα εξακολουθώντας να την πλησιάζει. «Τι στο διάβολο γυρεύεις στο κτήμα της οικογένειάς μου;»

Με μεγάλη καθυστέρηση συνειδητοποίησε ότι, προσεγγίζοντας το σπίτι του, είχε ξεπεράσει κάποιο όριο. Εκεί όπου νωρίτερα υπήρχε μίσος, η Έλεν μπορούσε τώρα να διακρίνει τη βία. Αυτή παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά του προσθέτοντας ένα απειλητικό στοιχείο στη στάση του. Εξακολουθούσε να κινείται με χάρη, όμως η όψη του ήταν σχεδόν αφόρητα σκληρή. *Ωραία*, σκέφτηκε η Έλεν. *Ώρα να λογαριαστούμε.*

Έγειρε τον ώμο της και κάλυψε την απόσταση μεταξύ τους πέφτοντας με δύναμη στο στήθος του και στη συνέχεια στο έδαφος, με τον Λούκας από κάτω της. Ανασηκώθηκε και επιχείρησε να κατεβάσει τη γροθιά της στο πρόσωπό του, όμως αυτός πρόλαβε και της άρπαξε τα χέρια. Η Έλεν βρισκόταν από πάνω και κανονικά έπρεπε να έχει τον έλεγχο της κατάστασης, όμως ποτέ της δεν είχε χτυπήσει άνθρωπο, ενώ καταλάβαινε από τον τρόπο που εκείνος δε σπατάλησε ούτε μια κίνηση ότι πάλευε όλη του τη ζωή. Τον ένιωσε να κάνει κάτι με τους γοφούς του και την επόμενη στιγμή βρέθηκε εκείνος από πάνω. Τα χέρια της ακινητοποιήθηκαν πάνω από το κεφάλι της, ενώ οι φτέρνες της έμειναν να σέρνονται άσκοπα στο έδαφος. Δοκίμασε να δαγκώσει το πρόσωπό του, όμως ο Λούκας τράβηξε αμέσως το κεφάλι του.

«Κάτσε ακίνητη, αλλιώς σε σκοτώνω», την προειδοποίησε με σφιγμέ-

να δόντια. Είχε λαχανιάσει, όχι από κούραση, αλλά γιατί προσπαθούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του. «Γιατί ήρθες εδώ;» ρώτησε σχεδόν ικετευτικά.

Η Έλεν έπαψε να αντιστέκεται και κοίταξε το εξοργιστικό πρόσωπό του. Ο Λούκας είχε τα μάτια του κλειστά. Δοκίμαζε το ίδιο τέχνασμα που είχε χρησιμοποιήσει κι εκείνη στο δρομάκι, όπως συνειδητοποίησε η κοπέλα. Έτσι, έκλεισε τα μάτια της κι αισθάνθηκε κάπως καλύτερα.

«Είπα ψέματα στην αστυνομία. Δεν τους ανέφερα πως ήσουν κι εσύ εκεί απόψε», γρύλισε καθώς το απίστευτο βάρος του της έκοβε την ανάσα. «Θα με λιώσεις!»

«Ωραία», είπε αυτός και μετακίνησε το βάρος του, με κάποιο τρόπο ελάφρυνε, επιτρέποντάς της να γεμίσει με αέρα τους πνεύμονές της. «Έχεις κι εσύ τα μάτια σου κλειστά;» ρώτησε κι ακούστηκε περισσότερο περίεργος παρά θυμωμένος.

«Ναι. Βοηθά λιγάκι», του απάντησε σιγανά. «Τις βλέπεις κι εσύ, έτσι δεν είναι; Τις τρεις γυναίκες;»

«Φυσικά και τις βλέπω», αποκρίθηκε ο Λούκας με σαστισμένη φωνή.

«Ποιες είναι;»

«Οι *Ερινύες*. Οι Κόρες της Νύχτας. Πραγματικά δεν καταλαβαίνεις...» Σταμάτησε απότομα όταν μια γυναίκα φώναξε το όνομά του από την πλευρά όπου η Έλεν υπέθεσε ότι βρισκόταν το σπίτι του. «Ανάθεμα. Δε γίνεται να σε βρουν εδώ, ειδάλλως είσαι νεκρή. Φύγε!» τη διέταξε. Κύλησε από πάνω της, πετάχτηκε όρθιος κι άρχισε να τρέχει.

Αμέσως μόλις απελευθερώθηκε, η Έλεν το έβαλε στα πόδια και δεν κοίταξε στιγμή πίσω. Ένιωθε σχεδόν τις τρεις αδερφές να απλώνουν τα γλοιώδη χέρια τους και τα ματωμένα ακροδάχτυλά τους για να αγγίξουν το σβέρκο της. Πανικόβλητη έτρεξε στο αυτοκίνητο της Κέιτ, ρίχτηκε πίσω από το τιμόνι και απομακρύνθηκε οδηγώντας όσο πιο γρήγορα τολμούσε.

Έχοντας διανύσει ένα χιλιόμετρο περίπου, χρειάστηκε να σταματήσει για να πάρει μερικές βαθιές ανάσες και τότε διαπίστωσε ότι μπορούσε να μυρίσει τον Λούκας στα ρούχα της. Έβγαλε αηδιασμένη το μπλου-

ζάκι της και γύρισε στο σπίτι φορώντας μόνο το σουτιέν της. Δε θα την έβλεπε κανείς, όμως ακόμη κι αν την πετύχαινε κάποιος, θα νόμιζε ότι είχε βγει για ένα πολύ πρωινό μπάνιο. Στην αρχή άφησε το μπλουζάκι της στο κάθισμα του συνοδηγού, όμως η μυρωδιά συνέχιζε να αναδίδεται. Της μύριζε κομμένο χορτάρι, ψητό ψωμί και χιόνι. Ούρλιαξε εξοργισμένη και πέταξε το μπλουζάκι έξω από το παράθυρο.

Ήταν εξαντλημένη, στα όρια της κατάρρευσης, όταν έφτασε στο σπίτι, όμως δεν μπορούσε να πέσει στο κρεβάτι χωρίς να κάνει ντους. Έπρεπε να απαλλαγεί από τη μυρωδιά του Λούκας, διαφορετικά θα την κατέτρεχε στα όνειρά της. Ήταν μέσα στη βρόμα. Οι αγκώνες και η πλάτη της είχαν λεκέδες από γρασίδι, ενώ τα πόδια της είχαν γίνει κατάμαυρα.

Καθώς παρακολουθούσε τη βρομιά να χάνεται από τις γάμπες και τους αστραγάλους της παρασυρμένη από το νερό, θυμήθηκε τις τρεις αδερφές και τον αέναο οδυρμό τους. Ο Λούκας τις είχε αποκαλέσει Ερινύες και πραγματικά το όνομα τους ταίριαζε. Η Έλεν είχε ακούσει τον Χέργκι να τις αναφέρει κάποια στιγμή, όμως όσο κι αν προσπάθησε, της στάθηκε αδύνατο να θυμηθεί σε ποια ιστορία εμφανίζονταν. Για κάποιο λόγο στο μυαλό της έρχονταν εικόνες από πανοπλίες και χιτώνες, όμως δεν μπορούσε να είναι σίγουρη.

Πήρε μια ελαφρόπετρα και έβγαλε από πάνω της και το τελευταίο ίχνος βρομιάς προτού κλείσει τις βρύσες. Έπειτα έμεινε στον ατμό για να απλώσει στο σώμα της μια λοσιόν με γλυκιά μυρωδιά και την άφησε να ποτίσει την επιδερμίδα της εξαφανίζοντας και το τελευταίο ίχνος του Λούκας. Όταν τελικά έφτασε κατάκοπη στο κρεβάτι, τυλιγμένη ακόμη με μια νοτισμένη πετσέτα, ο ήλιος είχε ανατείλει από ώρα.

Διέσχιζε τον ερημότοπο ακούγοντας τα ξερά χόρτα να τσακίζονται σε κάθε βήμα της. Μικρά σύννεφα σκόνης σηκώνονταν ολόγυρα στα ξυπόλυτα πέλματά της και κολλούσαν πάνω στην υγρασία που κυλούσε στα πόδια της, λες και η σκόνη μέσα στην οποία βάδιζε αποζητούσε τόσο απεγνωσμένα λίγο νερό, ώστε πηδούσε από το έδαφος για να ρουφήξει λαί-

μαργα τον ιδρώτα της. Ακόμη κι ο αέρας ήταν σκονισμένος. Δεν ακουγόταν ούτε βουητό εντόμου στα χαμόκλαδα ούτε ήχος από κάποιο ζώο. Ο ουρανός ήταν εκτυφλωτικά φωτεινός, στο στερέωμα διακρινόταν κάποιο αδύναμο, γαλαζωπό φως, όμως ήλιος δεν υπήρχε. Ούτε άνεμος ούτε σύννεφα, μονάχα ένα βραχώδες, ανεμοδαρμένο τοπίο ως εκεί που έφτανε το μάτι της. Μέσα της ήξερε πως κάπου εκεί κοντά υπήρχε ένα ποτάμι, οπότε συνέχιζε να περπατά, να περπατά, να περπατά...

Η Έλεν ξύπνησε μερικές ώρες αργότερα με βαριά άκρα, πονοκέφαλο και βρόμικα πόδια. Σηκώθηκε αποκαμωμένη από το κρεβάτι, ξέπλυνε την ολοένα και πιο οικεία νυχτερινή βρομιά και φόρεσε ένα ελαφρύ φόρεμα. Κάθισε στον υπολογιστή της για να αναζητήσει πληροφορίες για τις Ερινύες.

Η πρώτη ιστοσελίδα που επισκέφτηκε της προκάλεσε ρίγος. Αμέσως μόλις την άνοιξε, αντίκρισε ένα απλό, γραμμικό σχέδιο στην επιφάνεια κάποιου αγγείου. Ήταν μια τέλεια απόδοση των τριών φρικιαστικών πλασμάτων που την καταδίωκαν εδώ και μέρες. Το κείμενο που συνόδευε την εικόνα περιέγραφε με σχεδόν απόλυτη ακρίβεια την εμφάνιση των τριών οδυρόμενων αδερφών, όμως στη συνέχεια οι πληροφορίες την μπέρδεψαν. Στην αρχαία ελληνική μυθολογία υπήρχαν τρεις *Ερινύες*, Κόρες της Νύχτας, και τα δάκρυά τους ήταν σταγόνες αίματος, ακριβώς όπως στα οράματα της Έλεν. Όμως, σύμφωνα με όσα διάβασε, αποστολή τους ήταν να καταδιώκουν και να τιμωρούν όσους διέπραξαν κάποιο έγκλημα. Αποτελούσαν την ενσάρκωση της οργής των νεκρών. Η Έλεν ήξερε ότι δεν ήταν τέλεια, όμως ποτέ της δεν είχε κάνει κάτι πραγματικά κακό κι οπωσδήποτε τίποτε που να προκαλούσε την εμφάνιση τριών μυθολογικών μορφών, προσωποποιήσεων της εκδίκησης.

Καθώς συνέχιζε την ανάγνωση, έμαθε ότι οι Ερινύες εμφανίστηκαν αρχικά στην *Ορέστεια*, έναν κύκλο θεατρικών έργων του Αισχύλου. Έπειτα από δύο γεμάτες ώρες, στη διάρκεια των οποίων βρέθηκε αντιμέτωπη με την πρώτη –και πλέον αιματοβαμμένη– σαπουνόπερα στην ιστορία, κατάφερε επιτέλους να βάλει σε μια σειρά την υπόθεση.

Η ουσία ήταν πως ένας δύστυχος νεαρός, ο Ορέστης, υποχρεώθηκε να σκοτώσει τη μητέρα του, γιατί εκείνη είχε φονεύσει τον πατέρα του, τον Αγαμέμνονα. Όμως η μητέρα έκανε αυτό το έγκλημα, επειδή ο σύζυγός της νωρίτερα είχε σκοτώσει την κόρη τους, τη λατρεμένη αδερφή του Ορέστη, την Ιφιγένεια. Κι η υπόθεση περιπλεκόταν περισσότερο. Ο Αγαμέμνονας σκότωσε την κόρη του, γιατί οι θεοί είχαν ζητήσει μια θυσία για να αφήσουν τους ανέμους να πνεύσουν, ώστε να μπορέσουν οι Έλληνες να ταξιδέψουν με τα πλοία τους στην Τροία και να ξεσπάσει ο Τρωικός Πόλεμος. Ο δύσμοιρος Ορέστης δεσμευόταν από τους νόμους της δικαιοσύνης να στερήσει τη ζωή της μητέρας του, πράγμα που έκανε, και για *εκείνη* την αμαρτία καταδιώχτηκε ως τα πέρατα της γης από τις Ερινύες μέχρι που κατέληξε μισότρελος. Η ειρωνεία ήταν πως ποτέ του δεν είχε άλλη επιλογή. Από την πρώτη στιγμή ήταν καταδικασμένος να τον κυνηγούν οι Ερινύες; ό,τι κι αν επέλεγε να κάνει.

Ακόμη κι όταν η Έλεν κατανόησε την υπόθεση της τραγωδίας, εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει τι σχέση είχε με τη δική της περίπτωση. Οι Ερινύες ήθελαν να σκοτώσει τον Λούκας, αυτό ήταν σαφές, όμως αν το έκανε, μήπως στη συνέχεια άρχιζαν να καταδιώκουν *εκείνη*, επειδή είχε διαπράξει φόνο; Πίστευε πως οι Ερινύες δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για το τι είναι δικαιοσύνη, εφόσον απαιτούσαν να κάνεις φόνο και στη συνέχεια σε τιμωρούσαν για την πράξη αυτή. Ήταν ένας φαύλος κύκλος και η Έλεν δεν ήξερε πώς ή γιατί είχαν ξεκινήσει όλα αυτά. Οι Ερινύες εμφανίστηκαν απλά στη ζωή της μια μέρα, λες και είχαν μετακομίσει στο νησί μαζί με την οικογένεια των νεοφερμένων.

Ένιωσε ένα κύμα αδρεναλίνης να διατρέχει το σώμα της. Μήπως οι νεοφερμένοι ήταν δολοφόνοι; Η θεωρία αυτή δεν της φαινόταν πειστική. Ο Λούκας είχε αρκετές ευκαιρίες να τη σκοτώσει, όμως δεν το είχε κάνει. Μάλιστα, συγκρούστηκε με ένα άλλο άτομο για να τη σώσει. Η Έλεν δεν είχε καμιά αμφιβολία πως ο νεαρός *ήθελε* να τη σκοτώσει, όμως ήταν γεγονός ότι ποτέ του δε σήκωσε καν το χέρι του να τη χτυπήσει. Κι αν κάποια στιγμή την πόνεσε, ήταν γιατί προσπαθούσε να αποκρούσει τις δικές της επιθέσεις.

Έκλεισε τον υπολογιστή της και κατέβηκε στο ισόγειο για να αναζη-

τήσει τον πατέρα της. Διαπιστώνοντας ότι ο Τζέρι δεν ήταν εκεί, πήγε στο αυτοκίνητο και πήρε το κινητό της από τη θέση του συνοδηγού. Ο πατέρας της της είχε στείλει γραπτό μήνυμα ενημερώνοντάς την ότι βρισκόταν ακόμη στο σπίτι της Κέιτ. Κοίταξε την ώρα αποστολής του μηνύματος: 3 π.μ. Τι έκανε εκεί τέτοια ώρα; Μια καταπληκτική, αν και ελαφρώς ενοχλητική, σκέψη πέρασε από το μυαλό της.

Θα ήταν λογικό να τα φτιάξουν οι δυο τους, σκέφτηκε. Γελούσαν μαζί, συνεργάζονταν με επιτυχία και προφανώς νοιάζονταν ο ένας για τον άλλον. Η Κέιτ ήταν μερικά χρόνια νεότερη και πιθανότατα μπορούσε να έχει όποιον *τύπο* ήθελε, όμως η Έλεν δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να βρει καλύτερο *άντρα* από τον πατέρα της. Άλλωστε κι ο Τζέρι είχε δικαίωμα σε ένα νέο ξεκίνημα. Η μητέρα της Έλεν τού είχε φερθεί απαίσια, αλλά εκείνος ποτέ δεν την ξεπέρασε, πράγμα που ενοχλούσε αφάνταστα την κόρη του.

Έτριψε το φυλαχτό που είχε περασμένο στο λαιμό της. Για πολλοστή φορά σκέφτηκε να το βγάλει το αναθεματισμένο από πάνω της, όμως ήξερε ότι δεν μπορούσε. Κάθε φορά που προσπαθούσε να το αφήσει στην άκρη, την έπιανε εμμονή με αυτό. Της ήταν αδύνατο να σταματήσει να το σκέφτεται. Τελικά υποχωρούσε και το φορούσε ξανά για να ανακτήσει κάπως την πνευματική γαλήνη και ηρεμία της. Συνειδητοποιούσε πως αυτό πιθανότατα σήμαινε ότι είχε ορισμένα σοβαρά μητρικά συμπλέγματα, όμως σε σύγκριση με όλα τα άλλα προβλήματα που αντιμετώπιζε, το συγκεκριμένο ήταν το λιγότερο σοβαρό. Ξαφνικά στο μυαλό της σχηματίστηκε η μορφή του Λούκας να αιωρείται πάνω από το πρόσωπό της στο σκοτάδι, με τα μάτια κλεισμένα σφιχτά. Έπρεπε να βρει κάτι να κάνει για να ξεχαστεί, πριν αρχίσει να σπάει ό,τι έβρισκε μπροστά της, κι έτσι αποφάσισε να ψωνίσει τρόφιμα.

Από την Κυριακή το πρωί η Έλεν θα αναλάμβανε επίσημα καθήκοντα στην κουζίνα, στο πλαίσιο ενός προγράμματος εναλλάξ εβδομαδιαίας υπηρεσίας που είχε ξεκινήσει αμέσως μόλις μεγάλωσε αρκετά για να μαγειρεύει, όμως στο σπίτι δεν υπήρχε τίποτε για το βραδινό τους. Έτσι, ετοίμασε μια λίστα, πήρε χρήματα για τα ψώνια από το βάζο των μπισκότων και κατέβηκε στην αγορά με το αυτοκίνητο της Κέιτ. Στο χώρο

στάθμευσης είδε ένα γιγαντιαίο, πολυτελές τζιπ. Κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι. Στο νησί ζούσαν πολλοί αηδιαστικά πλούσιοι άνθρωποι, οι οποίοι οδηγούσαν οχήματα υπερβολικά μεγάλα για τους παλιούς, πλακόστρωτους δρόμους, όμως για κάποιο λόγο το συγκεκριμένο τζιπ ήταν ιδιαίτερα ενοχλητικό. Ήταν υβριδικό, οπότε η Έλεν δεν μπορούσε να αποδώσει την ενόχλησή της απόλυτα στο ζήτημα της επιβάρυνσης του περιβάλλοντος, όμως έπιασε τον εαυτό της να εκνευρίζεται ούτως ή άλλως.

Πήρε ένα καρότσι και το οδήγησε μέσα στο κατάστημα. Όπως χαιρετούσε κάποια παιδιά από το σχολείο που δούλευαν στα ταμεία, άρχισε να ακούει τις Ερινύες να ψιθυρίζουν. Σκέφτηκε να φύγει τρέχοντας, όμως οι πάντες στο σχολείο τη θεωρούσαν ήδη τρελή. Αν έφευγε τρέχοντας τώρα, λες και είχε δει φάντασμα, τα κουτσομπολιά θα πολλαπλασιάζονταν.

Πίεσε τον εαυτό της να σπρώξει το καρότσι πιο μέσα και προχώρησε με το κεφάλι σκυφτό, ώστε να αποφύγει να δει τις Ερινύες, όμως δεν μπορούσε να κάνει το παραμικρό για να μην ακούει τις φωνές τους. Έπρεπε απλά να κινηθεί γρήγορα και να τελειώσει με τα ψώνια το συντομότερο. Επέτρεψε στον εαυτό της να οικτίρει για μια στιγμή την άδικη κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί. Δεν της άξιζε αυτός ο κατατρεγμός. Δεν ήταν δίκαιο. Κινήθηκε γρήγορα μέσα στο κατάστημα παίρνοντας μονάχα τα λιγοστά πράγματα που θα χρειαζόταν για να μαγειρέψει μια δυο μέρες. Οι ξέφρενες σκέψεις της διακόπτονταν από φωνές, πραγματικές φωνές, οι οποίες έρχονταν από το διπλανό διάδρομο.

«Δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ», είπε μια νεανική, αλλά απρόσμενα σοβαρή φωνή. Η Έλεν υπέθεσε ότι ανήκε στην Κασσάνδρα.

«Το ξέρω», απάντησε μια αντρική φωνή, μάλλον του Ιάσονα. «Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να την πλησιάσουμε σύντομα. Δε νομίζω πως ο Λούκας θα αντέξει για πολύ ακόμη».

Η Έλεν πάγωσε. Τι εννοούσαν λέγοντας «να την πλησιάσουμε»; Απέμεινε να σκέφτεται, σαν σε αργή κίνηση, ώσπου συνειδητοποίησε ότι έρχονταν προς το μέρος της από την άκρη του διαδρόμου. Όπως έκανε να οπισθοχωρήσει, έπεσε άγαρμπα πάνω σε κάποιο άτομο που στεκό-

ταν ακριβώς πίσω της. Οι οδυρμοί των Ερινυών δυνάμωσαν τόσο, ώστε κατέληξαν να γίνουν αφόρητοι.

Πισωγύρισε απότομα και χρειάστηκε να γείρει σχεδόν τελείως πίσω το κεφάλι της για να αντικρίσει το πρόσωπο πάνω από το πελώριο αντρικό στήθος που της έφραζε το δρόμο. Κάτω από ξανθά, σγουρά μαλλιά, δύο καταγάλανα μάτια καρφώνονταν στο πρόσωπό της. Της πέρασε από το μυαλό η σκέψη πως ο νεαρός αυτός άντρας ήταν μια ξανθιά εκδοχή του Αδάμ, όπως τον απέδωσε ο Μιχαήλ Άγγελος στην οροφή της Καπέλα Σιξτίνα, και είχε μόλις απελευθερωθεί από το κονίαμα και κυκλοφορούσε πελώριος και τρισδιάστατος. Πρώτη φορά στη ζωή της φοβήθηκε τόσο πολύ έναν άνθρωπο.

Έκανε αμέσως ένα βήμα προς τα πίσω και έπεσε πάνω στο καρότσι της. Η ανάσα της σκάλωσε επώδυνα στο λαρύγγι της καθώς παραπατούσε. Αισθάνθηκε τα άκρα της αδέξια από το φόβο. Ακολούθησε μια έντονη, στιγμιαία λάμψη κι ο νεαρός τραβήχτηκε. Το σώμα του συσπάστηκε αυθόρμητα.

Η Έλεν μύρισε τον αηδιαστικό συνδυασμό καψαλισμένης τρίχας και όζοντος, που πάντοτε την έκανε να σκέφτεται πως κάτι κακό είχε κάνει. Για μια στιγμή θυμήθηκε το πορθμείο καθώς παρατηρούσε το ξανθό τέρας μπροστά της προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί. Έπειτα από μια στιγμή σαστιμάρας, ο σωματώδης νεαρός συνήλθε και έγειρε προς το μέρος της, ενώ ένα σατανικό χαμόγελο απλώθηκε στο αγγελικό πρόσωπό του. Βρισκόταν αρκετά κοντά κι έτσι η Έλεν αισθανόταν τη θερμότητα που εξέπεμπε το σώμα του.

«Έκτορα!» είπε επιτακτικά μια γνώριμη φωνή. Η Έλεν είχε μονάχα μια στιγμή στη διάθεσή της για να συνειδητοποιήσει ότι φώναξε ο Λούκας, προτού νιώσει να την αρπάζει από το χέρι και να την απομακρύνει από τον πελώριο ξάδερφό του. Με την οργή να αντικαθιστά αστραπιαία το φόβο, γύρισε απότομα προς το μέρος του Λούκας και τίναξε το χέρι του από πάνω της.

«Μη με αγγίζεις», γρύλισε με σφιγμένα δόντια. Αισθανόταν ζαλισμένη. «Γιατί σου είναι αδύνατο να μείνεις μακριά μου;»

«Εσένα γιατί σου είναι αδύνατο να μείνεις στο σπίτι σου;» της ανταπ-

πάντησε αμέσως εκείνος. «Δε διασκέδασες αρκετά στο δρομάκι χθες τη νύχτα;»

«Έχω δουλειές να κάνω! Δε θα μπορούσα να μείνω κρυμμένη στο δωμάτιό μου για την υπόλοιπη ζωή μου, μόνο και μόνο επειδή κάποια γυναίκα...» Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι είχε αρχίσει να φωνάζει. Συγκρατήθηκε και χαμήλωσε τη φωνή της. Μια σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. «Συνεχίζεις να με ακολουθείς;»

«Είσαι τυχερή που περιορίζομαι σε αυτό. Τώρα *γύρνα σπίτι*», βρυχήθηκε σιγανά το αγόρι και την άρπαξε ξανά από το χέρι.

«Πρόσεχε, Λούκας», τον προειδοποίησε ο ξάδερφός του, όμως εκείνος απλώς χαμογέλασε.

«Δεν μπορεί να το ελέγξει ακόμη», απάντησε.

«Να ελέγξω ποιο πράγμα;» ρώτησε η Έλεν με πνιχτή, οργισμένη φωνή έχοντας ξεπεράσει τα όρια της υπομονής της.

«Δεν είναι εδώ ο κατάλληλος χώρος. Ούτε η κατάλληλη στιγμή», αποκρίθηκε από κάπου κοντά ο Ιάσονας με σιγανή, κοφτή φωνή. Ο Λούκας κατένευσε και άρχισε να οδηγεί την Έλεν προς την έξοδο.

Εκείνη τράβηξε απότομα το χέρι της σπάζοντας ξανά τη λαβή του. Ο Λούκας την άρπαξε απτόητος από την παλάμη και την έσφιξε με δύναμη. Η Έλεν είχε δύο επιλογές: είτε θα επέμενε να αντιστέκεται μπροστά στα μάτια όσων βρίσκονταν εκεί, είτε θα αποχωρούσε ήσυχα κρατώντας το χέρι του πιο αηδιαστικού αγοριού σε ολόκληρο τον κόσμο. Ήταν τόσο εξοργισμένη, ώστε ένιωθε μια καταπιεσμένη κραυγή να πλακώνει τους πνεύμονές της, όμως δεν μπορούσε να αντιδράσει.

Ο Λούκας την πέρασε σπρώχνοντας μπροστά από μια καστανή καλλονή, η οποία, όπως υπέθεσε η Έλεν, ήταν η ξαδέρφη του, η Αριάδνη. Εκείνη προσπάθησε να της χαμογελάσει με συμπάθεια, παρότι ήταν φανερό ότι την τάραζαν οι Ερινύες, όπως και όλους τους άλλους. Για μια στιγμή, η Έλεν σκέφτηκε να ανταποδώσει το χαμόγελο, όμως δε διέθετε τον αυτοέλεγχο της Αριάδνης. Ήταν τόσο εξοργισμένη, ώστε δεν μπορούσε να ελέγξει την αντίδρασή της. Φευγαλέα σκέφτηκε πως η καστανή κοπέλα πρέπει να ήταν το πιο ευγενικό άτομο στον κόσμο, αφού μπορούσε να επιχειρήσει να δείξει καλοσύνη σε μια τέτοια στιγμή.

«Μην τολμήσεις καν να *κοιτάξεις* την αδερφή μου», γρύλισε ο Λούκας και έσφιξε τα δόντια πιέζοντας αγριεμένος το χέρι της Έλεν ενώ περνούσαν μπροστά από τη μικρούλα Κασσάνδρα. Εκείνη άνοιξε το στόμα για να πει κάτι στον αδερφό της κι αμέσως το έκλεισε αποστρέφοντας το πρόσωπό της.

«Δεν έχω καθόλου φαγητό στο σπίτι. Τι θα ετοιμάσω για το βράδυ;» μούγκρισε η Έλεν καταφέρνοντας να βγάλει φωνή από το φραγμένο λαρύγγι της.

«Σου δίνω την εντύπωση ότι με ενδιαφέρει αυτό;» ρώτησε εκείνος και την έβγαλε με το ζόρι από το κατάστημα.

«Δεν μπορεί να μου φέρεσαι έτσι», επέμεινε η Έλεν. Στο μεταξύ ο νεαρός την οδηγούσε στο χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων. «Μισούμε ο ένας τον άλλον. Εντάξει. Γιατί, λοιπόν, να μη φροντίσουμε να μείνουμε σε απόσταση;»

«Και πώς έχει πάει αυτή η προσπάθεια ως τώρα;» ρώτησε ο Λούκας περισσότερο απογοητευμένος παρά σαρκαστικός. «Έρχεσαι συστηματικά σε αυτό το κατάστημα, την ίδια ώρα, κάθε Σάββατο, ή μήπως σήμερα πέρασες αυθόρμητα από εδώ;»

«Όχι, ποτέ δεν έρχομαι το Σάββατο. Είναι η χειρότερη μέρα της εβδομάδας. Όμως, χρειαζόμουν κάποια πράγματα», διαμαρτυρήθηκε η Έλεν. Ο Λούκας γέλασε ειρωνικά κι έσφιξε πιο δυνατά το μπράτσο της.

Ξαφνικά η κοπέλα συνειδητοποίησε πόσο πολλά τυχαία γεγονότα και παρορμήσεις είχαν κατευθύνει τις αποφάσεις της τελευταία. Τώρα που το σκεφτόταν καλύτερα, ήταν λες και είχε πάψει να αποφασίζει η ίδια εδώ και μέρες.

«Οι Ερινύες δεν πρόκειται να μας επιτρέψουν να μείνουμε σε απόσταση», της είπε ο Λούκας με βαριά φωνή.

«Τότε μπορούμε να ακολουθήσουμε κάποιο πρόγραμμα ή κάτι τέτοιο...» άρχισε να λέει η Έλεν, όμως ήξερε πως ήταν μια ανόητη πρόταση και την άφησε στη μέση, πριν προλάβει εκείνος να την καταρρίψει. Μια πανάρχαια, υπερφυσική δύναμη την ωθούσε να τον σκοτώσει. Πιθανότατα δε θα ανέτρεπε τα σχέδιά της κάτι τόσο κοινότοπο όσο ένα πρόγραμμα.

«Η οικογένειά μου δεν έχει αποφασίσει ακόμη τι θα κάνει με αυτή την υπόθεση, με σένα... Όχι ακόμη. Όμως, θα τα πούμε σύντομα», δήλωσε ο Λούκας. Έφτασαν στο αυτοκίνητό της. Την έριξε πάνω στην πόρτα του οδηγού, σαν να του ήταν αδύνατο να αντισταθεί στην ευκαιρία να την πληγώσει μια τελευταία φορά. «Τώρα τράβα στο σπίτι σου και μείνε εκεί», τη διέταξε ξανά και στάθηκε από πάνω της, ενώ εκείνη προσπαθούσε να βρει το σωστό κλειδί.

Για μια στιγμή, όπως έβγαινε με την όπισθεν από το χώρο στάθμευσης, της πέρασε από το μυαλό να μαρσάρει απότομα και να τον χτυπήσει με το αυτοκίνητο, όμως δεν ήθελε να χαλάσει το χρώμα της Κέιτ. Δάκρυα οργής άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της αμέσως μόλις έφυγε από εκεί. Δε σταμάτησαν ώσπου έφτασε στο σπίτι και βάλθηκε να ρίχνει κρύο νερό στο πρόσωπό της, πάνω από το νεροχύτη της κουζίνας.

Ένιωθε ταπεινωμένη με εκατό διαφορετικούς τρόπους. Για την ταπείνωση αυτή εν μέρει έφταιγε και η ίδια όταν αποφάσισε να επιτεθεί στον Λούκας στο σχολείο, όμως κι εκείνος έμοιαζε αποφασισμένος να τη μειώνει. Πλέον, δεν της επιτρεπόταν καν να πηγαίνει για ψώνια. Πώς θα το εξηγούσε αυτό στον πατέρα της;

Φέρνοντας στο μυαλό της τον Τζέρι, ακυρώθηκαν, πριν ακόμη γεννηθούν, οι όποιες σκέψεις διαφυγής. Υστερούσε αριθμητικά σε απελπιστικό βαθμό, κι εκτός και αν ήταν αποφασισμένη να αφήσει μόνο τον πατέρα της να τα βγάλει πέρα όπως μπορούσε, έπρεπε να περιμένει ώσπου τα νεαρά μέλη της οικογένειας Δήλος να *αποφασίσουν* πώς θα την αντιμετώπιζαν. Έγειρε πάνω στο νεροχύτη της κουζίνας και κάρφωσε το βλέμμα στη θήκη με τα μαχαίρια στον πάγκο. Αν είχε στριμώξει τον Λούκας, έτσι όπως τη στρίμωξε εκείνος, θα είχε διαλέξει ήδη ποιο μαχαίρι θα χρησιμοποιούσε. Αυτό που δεν ήξερε ήταν το *γιατί*. Γιατί έτρεφαν τέτοιο μίσος ο ένας για τον άλλον; Σε τι θα μπορούσε να αποσκοπεί όλος εκείνος ο θυμός;

Ξαφνικά θυμήθηκε τον Έκτορα, τον τρόπο με τον οποίο της είχε χαμογελάσει. Αλλεπάλληλα ρίγη διέτρεξαν τα μπράτσα της. Αν κάποια στιγμή τύχαινε να βρεθεί μόνη μαζί του, ήξερε πως θα τη σκότωνε. Δε θα

την τραμπούκιζε απλώς, όπως ο Λούκας, αλλά πραγματικά, ευχαρίστως, θα τη σκότωνε.

Εξακολουθούσε να γέρνει πάνω στο νεροχύτη μισή ώρα αργότερα όταν επιτέλους επέστρεψε στο σπίτι ο πατέρας της. Πάγωσε όπως έμπαινε μέσα και κοίταξε ολόγυρα στην κουζίνα.

«Κάτι λάθος έχω κάνει πάλι;» ρώτησε με μάτια γουρλωμένα.

«Γιατί με ρωτάς συνέχεια αυτό το πράγμα;» είπε θυμωμένη η Έλεν.

«Επειδή τις τελευταίες μέρες, κάθε φορά που γυρίζω στο σπίτι, με κοιτάζεις λες και ξέχασα τα γενέθλιά σου ή έκανα κάτι εξίσου ασυγχώρητο».

«Έχεις λόγους να αισθάνεσαι ενοχές;»

«Όχι! Δεν έκανα τίποτε! Τίποτε *κακό*», είπε ο πατέρας της με σοβαρό ύφος, όμως το ξαναμμένο πρόσωπό του τον πρόδωσε.

«Να ρωτήσω τι τρέχει με σένα και την Κέιτ ή θα ακούσω τίποτε αηδιαστικό;»

«Για σιγά. Δεν τρέχει τίποτε. Θα μείνουμε φίλοι», απάντησε βλοσυρά ο Τζέρι. Η κόρη του καταλάβαινε πως πίσω από αυτή την απόφαση κρύβονταν πολλά πράγματα, όμως δεν είχε πραγματικά διάθεση να τα ακούσει εκείνη τη στιγμή.

«Εσύ χάνεις», αποκρίθηκε ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους της. Ο Τζέρι τίναξε απότομα το κεφάλι αιφνιδιασμένος από το πικρόχολο σχόλιο.

«Παλιά δε μιλούσες έτσι, Έλεν».

Σταύρωσε τα μπράτσα και απέστρεψε το βλέμμα της, χωρίς να κοιτάζει τίποτε συγκεκριμένα, τόσο ντροπιασμένη, ώστε δεν άντεχε να αντικρίσει το θλιμμένο βλέμμα του πατέρα της. Μπορούσε να αντέξει το φόβο της καταδίωξης από μοχθηρά πνεύματα, βγαλμένα από τον Άδη, όχι όμως αν αυτή η κατάσταση τη μετέτρεπε σε ένα απαίσιο πλάσμα. Ό,τι κι αν αποφάσιζαν οι νεοφερμένοι, έλπιζε πως θα κατέληγαν κάπου σύντομα. Άρχισε να μουρμουρίζει μια δικαιολογία, όμως γλίτωσε από την ανάγκη να δώσει εξηγήσεις, καθώς ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Τζέρι πήγε να ανοίξει και λίγο μετά φώναξε την Έλεν να έρθει.

«Τι τρέχει;» ρώτησε εκείνη βγαίνοντας από την κουζίνα. Στο κατώ-

φλι στεκόταν ένας υπάλληλος από το κατάστημα κουβαλώντας ένα σωρό σακούλες με προμήθειες.

«Λέει πως αυτά εδώ είναι για σένα», αποκρίθηκε ο Τζέρι κρατώντας ένα σημείωμα με το όνομα της Έλεν.

«Δεν παρήγγειλα εγώ αυτά τα πράγματα», είπε η κοπέλα στον νεαρό.

«Η παραγγελία δόθηκε από κάποια κυρία Νόελ Δήλος, με οδηγίες να παραδοθεί στη δεσποινίδα Έλεν Χάμιλτον. Είναι όλα πληρωμένα», απάντησε εκείνος δείχνοντας πως βιαζόταν να φύγει.

Ο Τζέρι έδωσε πουρμπουάρ στον υπάλληλο και πήγε τα ψώνια στην κουζίνα, ενώ η Έλεν διάβαζε το σημείωμα.

Δεσποινίς Χάμιλτον,

Λυπάμαι ειλικρινά για την αχαρακτήριστη συμπεριφορά του γιου μου απέναντί σας σήμερα. Σας παρακαλώ να δεχτείτε αυτά τα λίγα τρόφιμα που έστειλα, έστω κι αν σας είναι αδύνατο να δεχτείτε τη συγγνώμη μου. Καταλαβαίνω τι σημαίνει να προσπαθείς να ετοιμάσεις φαγητό για μια οικογένεια χωρίς τις απαραίτητες προμήθειες, αν και ο Λούκας μού φαίνεται πως δεν το αντιλαμβάνεται.

Νόελ Δήλος

Απέμεινε να κοιτάζει το σημείωμα πολύ περισσότερη ώρα απ' ό,τι χρειάστηκε για να το διαβάσει. Η χειρονομία τη συγκίνησε. Ήταν μια απίστευτα ευγενική πράξη. Η Έλεν σχημάτισε την εντύπωση πως η Νόελ Δήλος ήταν διαφορετική, αν και δεν μπορούσε να φανταστεί πώς.

«Τι εννοεί λέγοντας "αχαρακτήριστη συμπεριφορά", Λένη;» ρώτησε ο Τζέρι διαβάζοντας το σημείωμα πάνω από τον ώμο της. Η Έλεν καταλάβαινε πως μέσα του φούντωνε η οργή. «Τι σου έκανε πάλι αυτός ο Λούκας;»

«Όχι, μπαμπά, δεν έγινε τίποτε. Η γυναίκα υπερβάλλει», απάντησε η κοπέλα προσπαθώντας να υποβαθμίσει όσο μπορούσε το περιστατικό.

«Τότε δε γίνεται να δεχτούμε αυτά τα πράγματα. Πρέπει να στοιχίζουν πάνω από εκατό δολάρια», επέμεινε ο Τζέρι.

«Οχ, αμάν πια!» βόγκηξε η Έλεν στρέφοντας το πρόσωπο προς το ταβάνι. Πήρε βαθιά ανάσα και άρχισε να εξηγεί σχεδόν απνευστί τι είχε συμβεί. «Εντάξει, κέρδισες. Ο Λούκας κι εγώ τσακωθήκαμε ξανά σήμερα, όμως δεν ήταν τίποτε το ιδιαίτερο. Συγκριτικά με την προηγούμενη φορά, τουλάχιστον. Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως εκείνος ξεκίνησε κι εγώ δεν μπόρεσα να ψωνίσω τα πράγματα που χρειαζόμουν. Κάποιο από τα άλλα παιδιά της οικογένειας Δήλος που βρισκόταν στο κατάστημα πρέπει να είπε στη μαμά του πως δεν κατάφερα να κάνω τα ψώνια μου κι αυτή μάλλον το παρεξήγησε κι έστειλε όλα αυτά τα πράγματα, γιατί προφανώς είναι μια πραγματικά ευγενική γυναίκα, αλλά δε θέλω να της πεις τίποτε. Γίνεται, σε παρακαλώ, σε *παρακαλώ*, να το αφήσουμε εδώ;»

«Τι στο διάβολο συμβαίνει με σένα και αυτόν το νεαρό;» ρώτησε ο Τζέρι έπειτα από λίγο εντελώς σαστισμένος. Ύστερα μια σκέψη τού πέρασε από το μυαλό. «Μήπως εσείς οι δύο τα έχετε φτιάξει;» ρώτησε έντρομος. Η κόρη του έσκασε στα γέλια.

«Όχι, δεν τα έχουμε φτιάξει. Αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε είναι να *μην* αλληλοσκοτωθούμε. Όμως, η προσπάθεια δεν εξελίσσεται καλά», απάντησε βέβαιη πως η απόλυτη αλήθεια ήταν τόσο ασύλληπτη, ώστε ο πατέρας της θα νόμιζε πως τον κορόιδευε. Είχε δίκιο.

Ο Τζέρι την κοίταξε παραπονεμένος. «Ποτέ σου δεν είχες αγόρι. Μήπως ήρθε ο καιρός να μιλήσουμε για το τι κάνουν οι άντρες και οι γυναίκες όταν αγαπιούνται;»

«Ούτε για αστείο», αποκρίθηκε αποφασιστικά η Έλεν.

«Ωραία», είπε ο πατέρας της ανακουφισμένος. Ακολούθησε μια σύντομη, αμήχανη σιωπή. «Δηλαδή... μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτά τα τρόφιμα, σωστά;»

«Εννοείται», αποκρίθηκε εκείνη και έκανε μεταβολή τραβώντας προς την κουζίνα, ενώ ο Τζέρι πήγε σχεδόν τρέχοντας στο καθιστικό και αναζήτησε παρηγοριά στα αθλητικά.

Αμέσως μόλις η Έλεν ετοίμασε λίγη μπρουσκέτα, σερβιρισμένη με καταπληκτική βουβαλίσια μοτσαρέλα, φρέσκια ντομάτα και βασιλικό, ραντισμένη με εκείνο το απίθανο ισπανικό ελαιόλαδο που είχε στείλει η κυ-

ρία Δήλος, η σκέψη της πήγε στον πατέρα της και στην παντελή άγνοιά του για τις δυνάμεις που απειλούσαν να διαλύσουν τη ζωή της. Με όλα όσα της συνέβαιναν, ήξερε πως ίσως να μην της απέμεναν πολλά βράδια για να δειπνήσει μαζί του παρακολουθώντας κάποιον αγώνα στην τηλεόραση, όμως η σκέψη αυτή δεν την τάραξε τόσο όσο θα την επηρέαζε πριν από μία εβδομάδα. Αν η οικογένεια Δήλος ήθελε να λογαριαστεί μαζί της, μπορούσε να το προσπαθήσει. Η ίδια είχε σιχαθεί να είναι διαρκώς οργισμένη. Θα έδινε τη μάχη της και είτε θα τους σκότωνε είτε θα πέθαινε. Πραγματικά δεν την ενδιέφερε. Εφόσον κατάφερνε να κρατήσει τον πατέρα της μακριά από όλη εκείνη την απίθανη ελληνική τραγωδία, ένιωθε ικανή να αντιμετωπίσει οτιδήποτε προέκυπτε στην πορεία.

5

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ στο σχολείο ήταν πραγματικό βασανιστήριο. Τη Δευτέρα η Έλεν επιχείρησε να μείνει μακριά από τα παιδιά της οικογένεια Δήλος, όμως κάθε προσπάθειά της να αποφύγει την επαφή μαζί τους έμοιαζε να την οδηγεί κατευθείαν πάνω τους. Ξεκίνησε νωρίς για το σχολείο, για να φτάσει εκεί πριν από αυτούς, αλλά την ίδια στιγμή εκείνοι ήρθαν με το μαύρο, πελώριο τζιπ που είχε δει έξω από το κατάστημα. Έτρεξε να κλειδώσει το ποδήλατό της και να μαζέψει τα πράγματά της, όμως η βιασύνη της την έφερε δίπλα στον Ιάσονα και στον Έκτορα. Βράδυνε το βήμα της για να τους αφήσει να την προσπεράσουν, όμως έτσι βρέθηκε δίπλα στον Λούκας, ο οποίος βοηθούσε τη μικρή του αδερφή να κατεβάσει το τσέλο της από το αυτοκίνητο. Η Έλεν έκανε αναστατωμένη ένα βήμα μπροστά κι ύστερα γύρισε στο ποδήλατό της κι έμεινε να στέκεται εκεί, όση ώρα χρειάστηκαν οι άλλοι για να μπουν στο σχολείο και να της αδειάσουν το δρόμο.

Αργότερα την ίδια μέρα πήρε άδεια για να γευματίσει έξω, όμως διαπίστωσε πως η Κασσάνδρα βρισκόταν ήδη στο αίθριο κι εξασκούνταν στις θέσεις των δαχτύλων της χωρίς να χρησιμοποιεί το δοξάρι στο τσέ-

λο της. Όταν την είδε, η Έλεν σταμάτησε απότομα. Έκανε μεταβολή για να ξαναμπεί μέσα, αλλά έπεσε πάνω στην Αριάδνη. Η επαφή έκανε την Έλεν να ανατριχιάσει τόσο έντονα, ώστε πόνεσαν οι πόροι του δέρματός της. Παρότι προσπάθησε να φερθεί ευγενικά και να χαμογελάσει απολογητικά, τα χέρια της Αριάδνης σφίχτηκαν σε γροθιές γύρω από τη θήκη του βιολιού της. Η Έλεν απομακρύνθηκε παραπατώντας, ενώ και οι δύο μουρμούριζαν συγγνώμη.

«Η Κασσάνδρα κι εγώ πήραμε άδεια για να εξασκούμαστε έξω. Τις επόμενες μέρες, την ώρα του μεσημεριανού, θα είμαστε εδώ», εξήγησε γρήγορα η Αριάδνη αποφεύγοντας να την κοιτάξει στα μάτια καθώς απομακρυνόταν.

«Ευχαριστώ», κατάφερε να πει η Έλεν σπρώχνοντας σχεδόν τη λέξη μέσα από τα σφιγμένα δόντια της. Επέστρεψε στην καφετέρια για να προλάβει την Κλερ.

«Δε θα φάμε έξω;» ρώτησε η φίλη της και συνέχισε να προχωρά προς την έξοδο. Εντόπισε την Αριάδνη και την Κασσάνδρα εκεί κι έπειτα στράφηκε προς την Έλεν, σαν να μην πίστευε αυτό που υπαινισσόταν με την επιστροφή της. «Σοβαρολογείς; Δε χρειάζεται να καθίσουμε δίπλα τους, ξέρεις».

«Το ξέρω. Όμως δε θέλω να βρίσκομαι καν κοντά τους», αποκρίθηκε απολογητικά η Έλεν προσπαθώντας να ανοίξει το πακέτο με το φαγητό της. Η Κλερ στριφογύρισε εκνευρισμένη τις κόρες των ματιών της.

«Γεια», είπε ο Ματ φτάνοντας δίπλα τους. «Νόμιζα πως θα τρώγαμε στο αίθριο. Υπάρχουν πολλά ελεύθερα τραπέζια...» Η φωνή του έσβησε όταν είδε τα κορίτσια της οικογένειας Δήλος εκεί. Διέθετε αρκετό αυτοέλεγχο, ώστε να πνίξει ένα σφύριγμα θαυμασμού αντικρίζοντας το θαυμάσιο ντεκολτέ της Αριάδνης – αντίδραση αρκούντως εντυπωσιακή, αφού η Αριάδνη φορούσε ένα λεπτό μπλουζάκι και έσκυβε εκείνη τη στιγμή. Η Έλεν ήξερε ότι χαλούσε το οφθαλμόλουτρο του Ματ και στερούσε από την Κλερ την ηλιοθεραπεία της, όμως της ήταν αδύνατο να φάει έξω.

«Πηγαίνετε εσείς, παιδιά. Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε και τους άφησε απότομα προχωρώντας προς την καφετέρια.

«Λένη! Τι στο διάβολο;» φώναξε η Κλερ. «Μήπως θα μπορούσες να αφήσεις τις υστερίες;»

Η φωνή της ακολούθησε την Έλεν πέρα από τη γωνία του διαδρόμου. Η λέξη *υστερίες* έμοιαζε να αντηχεί στον αέρα, καθώς εκείνη βρισκόταν αντιμέτωπη με τον Έκτορα και τον Ιάσονα μπροστά στα ντουλάπια τους. Μιλούσαν με την Γκρέτσεν και την Έιμι Χαρτ, μια κοπέλα της τρίτης που συμμετείχε στις μαζορέτες. Και τα δύο κορίτσια φλέρταραν ασύστολα. Η Γκρέτσεν και η Έιμι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και ύστερα γύρισαν ταυτόχρονα και κάρφωσαν με τα βλέμματά τους την Έλεν, λες και ήταν σκουπίδι. Οι Ερινύες άρχισαν να ψιθυρίζουν. Η κοπέλα πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να τις αγνοήσει.

«Γεια, Έλεν», είπε ο Έκτορας με ζωηρή φωνή και απόκοσμα ανέκφραστα μάτια. Το σώμα του έγειρε σχεδόν ανεπαίσθητα προς το μέρος της, σαν να μην μπορούσε να συγκρατήσει την επιθυμία του να απλώσει το χέρι και να την αρπάξει. Ο Ιάσονας χτύπησε παιχνιδιάρικα τον αδερφό του στο στήθος με πολύ περισσότερη δύναμη απ' όση θα μπορούσαν να φανταστούν οι φυσιολογικοί άνθρωποι, όπως η Έιμι και η Γκρέτσεν.

«Τι έχουμε πει;» του υπενθύμισε.

«Εγώ ένα "γεια" είπα απλώς στην Έλεν. Για σου, Έλεν. Έλεν Χάμιλτον, γεια. Έχεις περάσει τελευταία από το Σκόνσετ;» ρώτησε χλευαστικά.

«Όχι, δεν έχει περάσει», απάντησε ο Λούκας πίσω της. Η Έλεν έκανε αμέσως μεταβολή και τον αγριοκοίταξε. «Κι αυτό το ξέρω πολύ καλά», πρόσθεσε τόσο σιγανά, ώστε δεν υπήρχε περίπτωση να τον ακούσουν οι κανονικοί άνθρωποι. Όμως η κοπέλα τον άκουσε.

Ξαφνικά ένιωσε πως αρκετά είχε υποχωρήσει εκείνη τη μέρα. Παρακινημένη από τις Ερινύες έκανε ένα αδιόρατο βήμα προς τον Λούκας. Τον είδε να παίρνει απότομα ανάσα κι αστραπιαία κατάλαβε ότι κι εκείνος πιθανότατα είχε διαθέσει πολύ χρόνο προσπαθώντας να απαλλαγεί από τη μυρωδιά της μετά τη σύντομη συμπλοκή τους κοντά στο σπίτι του, όπως και η ίδια προσπαθώντας να γλιτώσει από τη δική του. Η σκέψη αυτή της προξένησε τόση χαρά, ώστε σχεδόν γέλασε.

«Πες στη Νόελ πως το ελαιόλαδο που έστειλε είναι το νοστιμότερο

που δοκίμασα ποτέ», είπε η Έλεν χαμογελώντας αμυδρά, μοχθηρά. Είδε τα μάτια του να γουρλώνουν ελαφρά από το φόβο και κατάλαβε πως είχε μαντέψει σωστά. Η μητέρα του είχε κάτι το διαφορετικό. «Όποτε θελήσει να δοκιμάσει τα ορεκτικά μου, είναι κάτι περισσότερο από καλοδεχούμενη στο σπίτι μου».

Ο Λούκας έκανε μια κίνηση προς το μέρος της, όμως ξαφνικά ο Ιάσονας βρέθηκε δίπλα της παραμερίζοντάς τη διακριτικά, ενώ ταυτόχρονα έσπρωχνε με δύναμη τον ξάδερφό του πάνω στα ντουλάπια. Η Έλεν εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να συνεχίσει το δρόμο της, όμως δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να πετάξει μια τελευταία σπόντα.

«Τους χαιρετισμούς μου στη θεία σου», μουρμούρισε γυμνώνοντας τα δόντια της και πέρασε μπροστά από τον Έκτορα μιμούμενη άψογα τον απειλητικό τόνο του.

Δε στάθηκε να περιμένει απάντηση. Όπως προχωρούσε άνετη στο διάδρομο, ένιωθε τα βλέμματα των τριών αγοριών να καρφώνονται στην πλάτη της, όμως αυτό δεν της προκάλεσε τον παραμικρό εκνευρισμό. Ήταν τόσο ευχαριστημένη με τον εαυτό της, ώστε ξέχασε ακόμη και να καμπουριάσει.

Τα πράγματα την Τρίτη δεν ήταν ιδιαίτερα καλύτερα, όμως τουλάχιστον η Έλεν είχε πάψει να προσπαθεί να αλλάξει το πρόγραμμά της για να αποφύγει τα παιδιά της οικογένειας Δήλος. Αντίθετα, εκείνα άλλαζαν το πρόγραμμά τους για να την αποφύγουν... οπότε, φυσικά, έπεφτε πάνω τους όλη τη μέρα. Ήταν λες και σε κάθε γωνιά του διαδρόμου συναντούσε κάποιον από αυτούς.

Η κατάσταση δυσκόλευε λόγω του ότι οι φίλοι της είχαν αρχίσει να εκνευρίζονται μαζί της. Η Κλερ πίστευε πως η Έλεν φερόταν σαν δειλό ανθρωπάκι. Ο Ματ μούτρωνε και ξεφυσούσε κάθε φορά που την έβλεπε να τινάζεται γιατί είχε ανταλλάξει μια ματιά με τον Λούκας.

Την Τετάρτη η φατρία των Δήλος άλλαξε τακτική. Νωρίς το πρωί η Έλεν πήγε στο ντουλάπι της και βρήκε τον Ιάσονα να την περιμένει εκεί γερμένος στον τοίχο, λες και τον είχαν αφήσει για διακοσμητικό. Το σώμα του έμοιαζε πλασμένο να χαλαρώνει, σαν αιλουροειδές, λες και ήταν ικανός να τεντωθεί και να πάρει έναν υπνάκο ανά πάσα στιγμή. Είχε πιο

λεπτή κορμοστασιά από τον ξάδερφο και τον αδερφό του κι όταν στεκόταν δίπλα τους φάνταζε μικρόσωμος, αλλά με τον ίδιο τρόπο που ένας πάνθηρας είναι μικρός συγκρινόμενος με ένα λιοντάρι ή έναν ταύρο. Στα μάτια της Έλεν, έτσι όπως τον αντίκρισε μόνο του στο σχετικά άδειο διάδρομο, ήταν μεγάλος. Πίεσε τον εαυτό της να συνεχίσει να προχωρά, κι όταν γύρισε και την κοίταξε, εκείνη παρατήρησε ότι ο Ιάσονας είχε τις πιο απίστευτα μακριές βλεφαρίδες που είχε δει ποτέ σε αγόρι.

«Έχεις μια στιγμή;» τη ρώτησε συγκρατημένα αλλά ευγενικά. Η Έλεν διέκρινε την προσπάθεια που κατέβαλλε για να συγκεντρωθεί. Πιθανότατα πάσχιζε όπως κι εκείνη να αγνοήσει τις Ερινύες.

«Εντάξει», απάντησε κρατώντας το βλέμμα της στο πάτωμα. Παρατήρησε πως τα παιδιά που είχαν ντουλάπια κοντά στο δικό της δε βιάζονταν καθόλου να μαζέψουν τα πράγματά τους. Ήθελε όσο τίποτ' άλλο να φύγουν, όμως δεν υπήρχε κανένας στο σχολείο που θα προσπερνούσε την ευκαιρία να έχει πρώτη θέση σε έναν ακόμη πιθανό καβγά.

«Κάποιοι από μας έχουμε την άποψη ότι θα ήταν καλή ιδέα αν προσπαθούσαμε να ρίξουμε τους τόνους», είπε βιαστικά σαν να ήθελε να τελειώνει όσο το δυνατό συντομότερα. Η Έλεν σκέφτηκε για λίγο.

«Κάποιοι; Θέλεις να πεις ότι δεν έχετε πάρει ομόφωνη απόφαση; Σχετικά με μένα, εννοώ», ρώτησε η Έλεν με νόημα.

«Όχι, λυπάμαι», αποκρίθηκε εκείνος καταλαβαίνοντας αμέσως τι εννοούσε. «Όμως θεωρούμε... δηλαδή, τουλάχιστον ορισμένοι από μας θεωρούμε πως θα έπρεπε να προσπαθούμε να φερόμαστε καλύτερα μεταξύ μας».

«Δε βλέπω πώς θα μπορούσαμε να το καταφέρουμε αυτό. Έχεις να προτείνεις κάτι;» ρώτησε η Έλεν. Δεν ήθελε να φανεί επιθετική, όμως της ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί. Άκουσε ένα κορίτσι που κοντοστεκόταν εκεί γύρω να πλαταγίζει αποδοκιμαστικά τη γλώσσα του.

«Εμείς απλώς θέλουμε να γίνουμε φίλοι. Ή, αν όχι φίλοι, τουλάχιστον όχι εχθροί. Σκέψου το», είπε ο Ιάσονας κι έφυγε.

Χρειάστηκε τρεις προσπάθειες για να καταφέρει να ξεκλειδώσει το ντουλάπι της, έτσι όπως στέκονταν και την κοίταζαν όλοι τριγύρω. Πασχίζοντας να μην επιτεθεί στον Ιάσονα καθώς απομακρυνόταν, δε διέ-

θετε άλλα αποθέματα υπομονής. Ήθελε να βάλει τις φωνές σε όλους, να ουρλιάξει, να τους ζητήσει να πάψουν να την κρίνουν, όμως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Τι θα μπορούσε να πει; *Συνήθως δεν είμαι τόσο αγενής... Απλώς, είμαι κάπως υπερευαίσθητη αυτό τον καιρό, γιατί με καταδιώκουν τρία φαντάσματα που κλαίνε με ματωμένα δάκρυα και δε με αφήνουν να κοιμηθώ τη νύχτα;*

Την ώρα του μεσημεριανού αιφνιδιάστηκε βλέποντας την Αριάδνη και την Κασσάνδρα να κάθονται στο συνηθισμένο της τραπέζι μαζί με τους φίλους της. Ακόμη κι από μακριά, η Έλεν διέκρινε πως ο Ματ είχε αναψοκοκκινίσει καταπιέζοντας τις ορμόνες του. Η Γκρέτσεν και ο Ζακ, που ποτέ δεν κάθονταν μαζί τους, ήταν επίσης εκεί γλείφοντας τις δημοφιλείς κοπέλες. Η Έλεν κοντοστάθηκε στο κατώφλι για μια στιγμή. Σκεφτόταν πως ίσως προλάβαινε να απομακρυνθεί απαρατήρητη όταν την εντόπισε η Αριάδνη και της έγνεψε να πλησιάσει.

Στη διάρκεια εκείνου του άβολου μεσημεριανού, η Αριάδνη ήταν όσο πιο ευγενική μπορούσε απέναντι στην Έλεν και, παρότι τα χαμόγελα της Κασσάνδρας έμοιαζαν κάπως ζορισμένα, ήταν άφθονα. Παρά την ειλικρινή αυτή εκδήλωση φιλίας, η Έλεν ήταν τόσο εκνευρισμένη από την αφόρητη παρουσία των Ερινυών, οι οποίες έμοιαζαν να αιωρούνται στην περιφέρεια του οπτικού της πεδίου, ώστε η εριστική συμπεριφορά της έκανε αρκετές φορές την Γκρέτσεν να την κοιτάξει σκανδαλισμένη, ενώ και η Κλερ την παρατηρούσε ανήσυχη. Φεύγοντας από την καφετέρια, η Κλερ πήρε την Έλεν παράμερα.

«Θα σου πέσουν τα μούτρα αν φερθείς λίγο ευγενικά;» ρώτησε.

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο πολύ προσπαθώ», απάντησε η κοπέλα με σφιγμένα δόντια.

«Προσπάθησε περισσότερο. Δίνεις την εντύπωση μιας απαίσιας ψηλομύτας και το ξέρω πως δεν είσαι, οπότε μη μου αρχίσεις τις δικαιολογίες». Η Κλερ συνέχισε αγνοώντας τις διαμαρτυρίες της. «Καταλαβαίνω πως κάτι περίεργο συμβαίνει. Κάτι που δε μου έχεις πει. Δε με πειράζει αυτό. Όμως πρέπει να αρχίσεις να *προσποιείσαι* πως τους συμπαθείς, διαφορετικά κάτι άτομα σαν την Γκρέτσεν και τον Ζακ θα φροντίσουν να σου κάνουν τη ζωή μαρτύριο μέχρι να αποφοιτήσεις».

Η Έλεν κούνησε καταφατικά το κεφάλι, υπάκουα. Ήξερε πως οι συμβουλές αυτές ήταν σωστές, όμως η ζωή της ήταν ήδη αρκετά απαίσια, χωρίς να χρειάζεται να κάνει την καλή στα παιδιά της οικογένειας Δήλος. Πάντως, την επόμενη μέρα έβαλε τα δυνατά της και πάσχισε να χαμογελάσει στην Αριάδνη και στον Ιάσονα καθώς περνούσε από μπροστά τους στο διάδρομο. Η προσπάθεια δεν ήταν ιδιαίτερα πετυχημένη, έμοιαζε περισσότερο με γκριμάτσα παρά με χαμόγελο, όμως έγινε δεκτή με ικανοποίηση από τα δίδυμα αδέρφια.

Ο Έκτορας ήταν διαφορετική περίπτωση. Προφανώς δε συμμεριζόταν την άποψη ότι έπρεπε όλοι να κάνουν μια προσπάθεια να συνυπάρξουν και έπειτα από μία ακόμη εξουθενωτική μέρα, στη διάρκεια της οποίας η Έλεν πίεζε τον εαυτό της να μην τινάζεται κάθε φορά που έβλεπε τον Λούκας, χρειάστηκε να περάσει μπροστά από τον Έκτορα πηγαίνοντας για προπόνηση. Λες και τον παρέσυρε ένα αόρατο χέρι, εκείνος άλλαξε πορεία και άρχισε να την ακολουθεί. Μουρμούριζε διαρκώς το όνομά της, σαν να σιγοτραγουδούσε ένα σκοπό. Η Έλεν αναζήτησε απεγνωσμένα τριγύρω κάποιο άλλο παιδί, ένα μάρτυρα σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι, κι αναστέναξε ανακουφισμένη όταν είδε μερικά κορίτσια να έρχονται προς το μέρος της. Οι κοπέλες πρόσεξαν ότι σχεδόν έτρεχε για να απομακρυνθεί από τον Έκτορα και την κοίταξαν λες και είχε βγάλει κέρατα. Τα περισσότερα κορίτσια στο σχολείο θα έσπευδαν να τον πλησιάσουν, αν τους χαμογελούσε με αυτό τον τρόπο.

Ολόκληρη τη νύχτα της Πέμπτης η Έλεν έμεινε ξύπνια από τα βογκητά των Ερινυών, λες και κάποιο από τα παιδιά της οικογένειας των νεοφερμένων βρισκόταν εκεί κοντά. Την Παρασκευή χρειάστηκε να σηκωθεί το χάραμα για να πάει με το αυτοκίνητο την Κέιτ και τον Τζέρι στο αεροδρόμιο. Θα ταξίδευαν στη Βοστόνη προκειμένου να πάρουν μέρος σε ένα συνέδριο μικρών επιχειρηματιών εκείνο το Σαββατοκύριακο και η Έλεν ανυπομονούσε να περάσει μερικές μέρες μόνη της. Από τη μια η έλλειψη ύπνου, από την άλλη η καθημερινή ταλαιπωρία στο σχολείο, την έκαναν να αισθάνεται τελείως αποκαμωμένη. Έπρεπε μόνο να αντέξει μία ακόμη μέρα στο σχολείο και ύστερα θα μπορούσε να τρυπώσει στο

κρεβάτι της και να κρυφτεί εκεί μέχρι τη Δευτέρα. Ίσως, τελικά, κατάφερνε και να κοιμηθεί.

Δυστυχώς, ενώ νόμιζε πως πλησίαζε στη γραμμή τερματισμού, στην πραγματικότητα είχε μπροστά της μια παγίδα, όπως διαπίστωσε φτάνοντας στο σχολείο. Στην αρχή δεν καταλάβαινε γιατί τη σκουντούσαν οι άλλοι τόσο πολύ και υπέθεσε πως ήταν κάποια καινούρια μόδα που της είχε ξεφύγει, ώσπου η Κλερ άρχισε να φωνάζει σε όλους να την αφήσουν ήσυχη. Τότε η Έλεν πρόσεξε τι της έλεγαν οι μαθητές όταν έπεφταν πάνω της.

Άτομα με τα οποία δεν είχε ανταλλάξει λέξη ως τότε ψιθύριζαν «σκύλα» και «βρόμα» καθώς διασταυρώνονταν μαζί της στο διάδρομο. Εκείνη η μέρα σημαδεύτηκε από διαδοχικές προσβολές. Σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις αναγκάστηκε να τρέξει στις τουαλέτες των κοριτσιών για να κρυφτεί. Τελικά οι ώρες κύλησαν χωρίς να συναντήσει κανένα από τα παιδιά της οικογένειας Δήλος, όμως το αντίτιμο ήταν ότι έγινε στόχος των επιθέσεων όλων των υπόλοιπων μαθητών. Μέχρι να φτάσει η ώρα να αλλάξει για την προπόνηση αισθανόταν τόσο ράκος, ώστε δεν ήξερε αν θα έμπηγε τα κλάματα ή αν θα έκανε εμετό. Μόλις βρέθηκε έξω, πρόλαβε την Κλερ, κι ας μην την κρατούσαν τα πόδια της. Ευτυχώς, τα υπόλοιπα κορίτσια έτρεχαν σε αρκετή απόσταση πίσω τους στη διαδρομή.

«Δεν καταλαβαίνω, αυτούς τι τους νοιάζει;» ξέσπασε αγανακτισμένη. «Τι σημασία έχει αν συμπαθώ τα παιδιά της οικογένειας ή όχι;»

«Δεν είναι μονάχα αυτό το θέμα», απάντησε ευγενικά η φίλη της.

«Δηλαδή τι άκουσες;» ρώτησε η Έλεν αναζητώντας απεγνωσμένα μια εξήγηση.

«Κυκλοφορεί η φήμη πως ο Λούκας και ο Έκτορας τσακώνονται για σένα, οπότε είναι φυσικό όλα τα κορίτσια να σε μισούν», αποκρίθηκε η Κλερ, με την ελπίδα πως η φήμη ήταν απλώς γελοία, χωρίς όμως να είναι απόλυτα σίγουρη.

«Πλάκα μού κάνεις τώρα».

Η Κλερ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Έμαθα πως ο Λούκας και ο Έκτορας πιάστηκαν στα χέρια χθες, μετά το σχολείο, στην προπόνηση. Γι' αυτό και δεν ήταν εδώ σήμερα. Πήραν αποβολή».

«Τι συνέβη;» ρώτησε η Έλεν αποσβολωμένη.

«Ο Λούκας είδε τον ξάδερφό του να βγαίνει πίσω σου από τα αποδυτήρια των κοριτσιών και τρελάθηκε. Άρχισε να του φωνάζει να μείνει μακριά σου. Απ' ό,τι άκουσα, κατά κάποιο τρόπο είπε πως... ήσουν δική του», απάντησε διστακτικά η Κλερ. Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ο Λούκας εννοούσε πως ήταν δική του όταν θα ερχόταν η ώρα να τη σκοτώσουν, όμως αυτό δεν μπορούσε να το αποκαλύψει στη φίλη της.

«Όλα τα κορίτσια με μισούν, επειδή ο Λούκας με παρακολουθεί και νομίζει πως κάτι τρέχει μεταξύ μας; Δεν είναι άδικο αυτό; Εγώ τον σιχαίνομαι», είπε παθιασμένα η Έλεν. Έπειτα έκανε παύση. Μία ακόμη σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. «Όμως, έτσι εξηγείται μονάχα το γιατί με μισούν *τα κορίτσια*. Υπάρχει και κάτι άλλο, σωστά;»

«Α, ναι. Κάτι πολύ χειρότερο, γιατί δεν τιμωρήθηκαν απλώς με αποβολή», συνέχισε η Κλερ ζαρώνοντας το μέτωπο από την ανησυχία. «Ο Ζακ είπε πως ο Έκτορας και ο Λούκας πιάστηκαν πολύ άσχημα στα χέρια μπροστά σε όλη την ομάδα του ράγκμπι, στους προπονητές, σε όλους. Ήταν άσχημη φάση. Σαν να ήθελαν να αλληλοσκοτωθούν. Ο Ιάσονας μπήκε ανάμεσά τους και κατάφερε να τους χωρίσει, όμως ήταν πολύ αργά. Κι έτσι... Πώς να το πω... Τους έδιωξαν οριστικά από την ομάδα, όλους τους. Γι' αυτό και σε μισεί ολόκληρο το σχολείο, κορίτσια και αγόρια», πρόσθεσε ολοκληρώνοντας την αφήγηση. «Και τα τρία αγόρια της οικογένειας Δήλος υποτίθεται πως είναι καταπληκτικοί, περίφημοι αθλητές, οπότε όλοι λένε ότι κατέστρεψες τη μοναδική ελπίδα που είχε το σχολείο να τα πάει καλά στο πρωτάθλημα».

«Εντάξει, τώρα είμαι σίγουρη πως μου κάνεις πλάκα», είπε η Έλεν αργά. «Έχουν βαλθεί να μου καταστρέψουν τη ζωή». Ακόμη κι εκείνη τη στιγμή, παραδομένη στην απογοήτευσή της, δεν μπορούσε να καταλάβει πως και η ίδια κατέστρεφε τις δικές τους ζωές.

Είχαν συμπληρώσει μόλις δύο εβδομάδες στην πόλη και ήδη και τα τρία αγόρια είχαν χαρακτηριστεί απείθαρχα. Αν συνεχίζονταν αυτά τα περιστατικά, θα αποβάλλονταν οριστικά από το σχολείο και τότε τι θα έκαναν; Θα αναγκάζονταν να περνούν κάθε μέρα απέναντι, γιατί στο

νησί δεν υπήρχε άλλο λύκειο. Κι όλα αυτά, η συμπλοκή, η αποβολή, οι επιθέσεις των άλλων μαθητών στην Έλεν, είχαν συμβεί *αφότου* τα παιδιά συμφώνησαν μεταξύ τους να κάνουν μια προσπάθεια να συνυπάρξουν.

Μια τρομερή αλήθεια άρχισε να διαφαίνεται. Ακόμη κι αν κατάφερνε να ελέγξει την οργή της, και τα μέλη της οικογένειας Δήλος κατόρθωναν να ελέγξουν τη δική τους, οι Ερινύες δε θα τους επέτρεπαν να συμβιώσουν. Η συμπλοκή ανάμεσα στον Λούκας και στον Έκτορα αποδείκνυε ότι τα ξαδέρφια έπρεπε να στραφούν εναντίον της, διαφορετικά θα ξεσπούσαν το ένα στο άλλο. Δεν υπήρχε κάποια λύση που θα επέτρεπε σε όλους να συνεχίσουν ήσυχα την πορεία τους. Για κάποιο λόγο, τον οποίο η Έλεν εξακολουθούσε να μην αντιλαμβάνεται, οι Ερινύες απαιτούσαν να χυθεί αίμα χωρίς να τις ενδιαφέρει πώς θα συνέβαινε αυτό.

«Δηλαδή δεν τρέχει τίποτε με σένα και τον Λούκας;» ρώτησε η Κλερ επιφυλακτικά. Η Έλεν συνήλθε απότομα αφήνοντας κατά μέρος τις μαύρες σκέψεις.

«Σοβαρολογείς τώρα; Κάθε φορά που τον *κοιτάζω*, μου έρχεται να βγάλω τα μάτια μου», απάντησε με ειλικρίνεια η κοπέλα.

«Ορίστε! Αυτό ακριβώς εννοώ! Να τι δεν καταλαβαίνω», αναφώνησε η φίλη της. «Εσύ ποτέ σου δε μίσησες άνθρωπο, ούτε καν την Γκρέτσεν που σου φέρεται απαίσια από την πέμπτη δημοτικού. Απομακρύνθηκες από κοντά της, σαν να μην είχε καμιά σημασία, ενώ κάποτε ήσασταν κολλητές, όπως είσαι μαζί μου. Κι όμως, αυτή η ιστορία με τον Λούκας μοιάζει να σε βασανίζει! Από τότε που μετακόμισε εδώ, είσαι διαρκώς εκνευρισμένη. Δεν μπορώ να καταλάβω. Λες και η μοναδική λογική εξήγηση είναι αυτή που λένε όλοι». Η Κλερ δαγκώθηκε.

«Σαν τι λένε δηλαδή;» ρώτησε η Έλεν και σταμάτησε απότομα. Έκαναν ελαφρό τροχάδην και θα μπορούσαν να συνεχίσουν, όμως ήθελε μια ξεκάθαρη απάντηση. Ανάγκασε τη φίλη της να σταματήσει και να την κοιτάξει. «Τι λένε όλοι;» επανέλαβε. Η Κλερ αναστέναξε και αποφάσισε να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα.

«Λένε πως εσύ και ο Λούκας γνωριστήκατε τυχαία στην παραλία,

πριν αρχίσει το σχολείο, και το κάνατε. Ύστερα σου είπε ψέματα πως δήθεν βρισκόταν εδώ μόνο για διακοπές, ώστε να μη χρειαστεί να σου τηλεφωνήσει. Αυτός ήταν ο λόγος που αντέδρασες έτσι όταν τον είδες στο διάδρομο, επειδή σε εκμεταλλεύτηκε, ενώ εσύ τον ερωτεύτηκες».

«Τι λες τώρα; Τρομερό σενάριο», σχολίασε η Έλεν σαν να μην την αφορούσε η φήμη αυτή.

«Ναι, όμως είναι αλήθεια;» ρώτησε η Κλερ ικετευτικά. Η Έλεν αναστέναξε και έφερε το μπράτσο της γύρω από τη φίλη της παρακινώντας την να περπατήσει δίπλα της.

«Πρώτα απ' όλα, ο Λούκας κι εγώ δεν ειδωθήκαμε ποτέ πριν από εκείνο το περιστατικό στο διάδρομο, άρα αποκλείεται να συνέβη οτιδήποτε μεταξύ μας. Δεύτερον, θα σου το είχα πει, ακόμη κι αν είχα φιλήσει κάποιο αγόρι, έπειτα από εκείνη την απογοήτευση με τον Ματ στην ντουλάπα, στο γυμνάσιο. Τρίτον, κι αυτό πιθανότατα είναι το πιο σημαντικό, ποτέ δεν ήμουν τόσο στενή φίλη με την Γκρέτσεν όσο με σένα. Είσαι η καλύτερή μου φίλη, Κλερ». Την αγκάλιασε, ώσπου εκείνη υποχώρησε και χαμογέλασε. «Φέρομαι περίεργα τον τελευταίο καιρό, το ξέρω, και πραγματικά λυπάμαι. Μου συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Θέλω να σου πω τα πάντα, όμως δεν μπορώ, γιατί ακόμη δεν έχω καταλάβει κι εγώ τι γίνεται. Επομένως, σε παρακαλώ, μείνε στο πλευρό μου, ακόμη κι αν είμαι συνέχεια θυμωμένη και απαίσια».

«Το ξέρεις πως είμαι πάντοτε στο πλευρό σου, όμως θέλεις να σου μιλήσω με απόλυτη ειλικρίνεια;» Η Κλερ σταμάτησε ξανά και γύρισε προς το μέρος της. «Το ξέρω πως κανονικά πρέπει να πω ότι όλα αυτά δεν έχουν σημασία, πως τα πράγματα θα πάρουν το δρόμο τους, να σε φλομώσω με όλες εκείνες τις ψυχολογικές ανοησίες, όμως δεν μπορώ να το κάνω. Δε νομίζω πως η κατάσταση θα βελτιωθεί από μόνη της κι ανησυχώ για σένα».

Μετά την προπόνηση η Έλεν πήγε να κρατήσει το μαγαζί. Είχε προσφερθεί να δώσει ρεπό στον Λιούις κι έτσι το μαραθώνιο Σαββατοκύριακο, στη διάρκεια του οποίου θα έμενε μόνος στο μαγαζί, αφού η Κέιτ και ο

Τζέρι βρίσκονταν στη Βοστόνη, θα ξεκινούσε γι' αυτόν με μια καλή, ολονύχτια ξεκούραση.

Οι πελάτες εξακολουθούσαν να την κοιτάζουν περίεργα, καθώς η είδηση του ξεσπάσματός της έφτασε στα αφτιά όλων των μόνιμων κατοίκων, όμως εκείνη είχε πάρα πολλές δουλειές να κάνει και δεν την έπαιρνε να επηρεαστεί. Μέχρι να τελειώσει με το καθάρισμα και να ετοιμάσει τα πάντα για τον Λιούις, που θα ερχόταν το πρωί, ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Τη στιγμή που κλείδωνε και κατευθυνόταν προς τη Γουρούνα ήταν σε επιφυλακή μήπως διακρίνει κάποιο σημάδι κινδύνου, όμως της πέρασε φεύγοντας από εκεί και παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής. Είχε το νου της, όμως αυτό δεν την ωφέλησε. Η επίθεση ξεκίνησε, αφότου η Έλεν πάρκαρε μπροστά στο σπίτι και κατευθύνθηκε προς τα εκεί.

Το πρώτο που αισθάνθηκε ήταν ευγνωμοσύνη. Τουλάχιστον οι νεοφερμένοι έκαναν υπομονή μέχρι να βρεθεί σε απόσταση ασφαλείας ο Τζέρι, πριν έρθουν να τη σκοτώσουν. Ένα νευρώδες χέρι τυλίχτηκε γύρω από το λαιμό της, την τράβηξε προς τα πίσω και την πίεσε προς τα κάτω, μέχρι που η Έλεν έπεσε στα γόνατα. Η ανάσα της κόπηκε και βρέθηκε γυρισμένη μπροστά με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν μπορούσε να δει τον επιτιθέμενο πίσω της. Αναρωτήθηκε ποιος είχε επικρατήσει στην κόντρα σχετικά με το «είναι δική μου», ο Λούκας ή ο Έκτορας; Λευκά και μπλε στίγματα άρχισαν να εμφανίζονται στα μάτια της από την έλλειψη οξυγόνου. Φαντάστηκε τον πατέρα της να γυρίζει στο σπίτι και να αντικρίζει το πτώμα της εκεί έξω κι ένιωσε πως, όσο κι αν μειονεκτούσε αριθμητικά, έπρεπε να αντισταθεί. Δεν μπορούσε να τον αφήσει να χάσει και άλλο αγαπημένο του πρόσωπο. Δε θα το ξεπερνούσε ποτέ.

Δίπλωσε το χέρι της και τίναξε με δύναμη τον αγκώνα της πάνω στο θώρακα του επίδοξου δολοφόνου της διοχετεύοντας εκεί όση αντοχή τής απέμενε. Άκουσε ένα βογκητό κι αμέσως μετά ένιωσε τη λαβή να χαλαρώνει. Οι παλάμες της σύρθηκαν στο έδαφος καθώς άπλωνε τα χέρια για να ανακόψει την πτώση της. Πήρε δύο βαθιές ανάσες προτού σηκώσει το κεφάλι, αιφνιδιασμένη από το γεγονός ότι δεν της είχε ορμήσει κάποιο άλλο μέλος της οικογένειας.

Ο Λούκας την κοίταζε στα μάτια. Το δεξί χέρι του ήταν απλωμένο καθώς είχε αρπάξει τον Έκτορα από το πουκάμισο. Το περίεργο ήταν πως ο ξάδερφός του κοίταζε προς τα πίσω, στην αντίθετη κατεύθυνση από τη δική της. Μετά βίας είχε χρόνο να συνειδητοποιήσει αυτό το γεγονός, προτού μιλήσει ο Λούκας. Καθώς άνοιγε το στόμα του, οι Ερινύες άρχισαν να ωρύονται πίσω του. Η Έλεν αναρωτήθηκε γιατί τους πήρε τόση ώρα να εμφανιστούν, όμως δεν πρόλαβε να το σκεφτεί περισσότερο.

«Ιάσονα! Αριάδνη! Φέρτε την πίσω ζωντανή», διέταξε ο Λούκας τονίζοντας τη λέξη *ζωντανή* και κοιτάζοντας επίμονα τον Έκτορα. Τα δίδυμα έφυγαν τρέχοντας προς την κατεύθυνση στην οποία κοίταζε νωρίτερα ο ξάδερφός του. Η Έλεν εκμεταλλεύτηκε εκείνη τη στιγμή για να πεταχτεί πάνω και να τραπεί σε φυγή.

Ποτέ ως τότε δεν είχε δοκιμάσει να τρέξει με όλες τις δυνάμεις της. Ήξερε πως, αν το επιχειρούσε, θα ανακάλυπτε πως όλοι οι εφιάλτες που τη βασάνιζαν σε σχέση με τον εαυτό της θα έβγαιναν αληθινοί. *Τέρας, φρικιό, ζώο, μάγισσα.* Όλα εκείνα τα λόγια που ψιθύριζε στον εαυτό της κάθε φορά που έκανε κάτι το οποίο κανονικά ήταν αδύνατο, θα ανάβλυζαν ασυγκράτητα, αν αφηνόταν κάποια στιγμή. Όμως, όταν άκουσε τον Έκτορα να προφέρει με λύσσα το όνομά της, δεν κάθισε να σκεφτεί τι θα σήμαινε αυτό ή πώς θα ένιωθε αν έτρεχε όσο γρηγορότερα μπορούσε. Απλώς το έκανε.

Κάτι την οδήγησε στα έλη. Εκείνη η σκοτεινή, επίπεδη έκταση που απλωνόταν κάτω από το ωχρό φως της Σελήνης φάνταζε για κάποιο λόγο ασφαλέστερη απ' ό,τι οι δρόμοι και τα σπίτια της κοινότητάς της. Αν είχε φτάσει το τέλος της, θα πέθαινε μόνη, χωρίς να χρειαστεί να θυσιαστούν φυσιολογικοί άνθρωποι για να σώσουν την άμοιρη Έλεν Χάμιλτον, τη γειτόνισσα και φίλη τους.

Αν επρόκειτο να κάνει μεταβολή και να αντισταθεί, ήθελε να το επιχειρήσει κάτω από τον απέραντο ουρανό που σκέπαζε τα ακατοίκητα μέρη του νησιού της, κι όχι εγκλωβισμένη ανάμεσα στα γραφικά, ξύλινα σπίτια. Τράβηξε δυτικά, κατά μήκος της βορινής πλευράς του νησιού. Τα ήρεμα νερά του όρμου Ναντάκετ πάφλαζαν στα αριστερά της, ενώ

ο Λούκας και ο Έκτορας φώναζαν το όνομά της πίσω της. Ήδη την πλησίαζαν.

Διέσχισε την οδό Πόλπις διατρέχοντας περιμετρικά τη λίμνη Σεζατσάτσα, ώσπου αντίκρισε τον ίδιο τον Ατλαντικό, όχι το γαλήνιο συγγενή του, τον όρμο Ναντάκετ, αλλά τα αφρισμένα νερά πέρα από τα όρια της ηπείρου. Έπρεπε να κρυφτεί, όμως το έδαφος ήταν επίπεδο και ανοιχτό, ο ουρανός ανέφελος και φωτεινός. Έστρεψε το βλέμμα προς τα σκοτεινά κύματα που λαμπύριζαν σαν μελανό αλουμινόχαρτο στο σεληνόφως και παρακάλεσε να σηκωθεί μια ομίχλη ή ένα σύννεφο για να την κρύψει. Ο αναθεματισμένος ωκεανός τής χρωστούσε χάρη. Κόντεψε να της πάρει τη ζωή όταν ήταν παιδί, σκέφτηκε υστερικά, και έπρεπε να της το ξεπληρώσει. Έπειτα από μερικές ακόμη τεράστιες δρασκελιές, η ικεσία της εισακούστηκε σαν από θαύμα. Συνέχισε να τρέχει βόρεια, κατά μήκος της ακτής, κι από εκεί προς το ακατοίκητο, αμμουδερό ακρωτήρι, στη βόρεια άκρη του νησιού, πέφτοντας σε μια νοτισμένη, αλμυρή ομίχλη.

Στον υγρό αέρα η Έλεν μπορούσε να ακούσει τους διώκτες της πιο καθαρά και ήξερε πως το ίδιο ίσχυε και για εκείνους. Πανικόβλητη και εξουθενωμένη ρίχτηκε στα τυφλά στην ομίχλη πιέζοντας τον εαυτό της να τρέξει γρηγορότερα. Στα όρια πλέον της κατάρρευσης ένιωσε το σώμα της να ελαφραίνει και τη βαριά ανάσα της να ανακουφίζεται απρόσμενα. Το επώδυνο τράνταγμα που προκαλούσαν στις αρθρώσεις και στη σπονδυλική στήλη της οι γιγαντιαίες δρασκελιές της διακόπηκε ξαφνικά. Εξακολουθούσε να κινείται, όμως πλέον δεν ένιωθε τίποτ' άλλο πέρα από το κρύο και τον άνεμο που παράσερνε τα μαλλιά της. Πέρασε σαν βολίδα τα όρια της ομίχλης και αντίκρισε μόνο σκοτάδι και αστέρια ολόγυρά της. Παντού λαμπύριζαν αστέρια. Κοίταξε προς τα κάτω.

Φώτα τρεμόπαιζαν διαγράφοντας ένα γνώριμο, πλαγιαστό κόμμα καταμεσής στον ωκεανό. Κοίταξε τριγύρω αναζητώντας το αεροπλάνο που κανονικά θα φιλοξενούσε το σώμα της σε αυτό το ύψος και είδε τα άκρα της να αιωρούνται στο κενό, ανάλαφρα και γραμμωμένα, σαν να ήταν βυθισμένα στο νερό. Κοίταξε ξανά προς τα κάτω και συνειδητοποίησε πως το φωτεινό κόμμα που τρεμόπαιζε εκεί ήταν το πανέμορφο νη-

σί της. Το οπτικό πεδίο της συρρικνώθηκε σχηματίζοντας μια ολοένα και στενότερη, σκοτεινή σωλήνα. Χωρίς να ακουστεί το παραμικρό, λιποθύμησε και έπεσε από τον ουρανό που λίγο νωρίτερα την είχε κάνει δική του.

6

Ηταν νυχτα στον ερημότοπο. Η Έλεν αιφνιδιάστηκε διαπιστώνοντας πως ο χρόνος υπήρχε εκεί. Η σκέψη αυτή την μπέρδεψε τόσο, ώστε κοίταξε ολόγυρα αβέβαιη για το πού βρισκόταν. Μερικές στιγμές αργότερα συμπέρανε πως, ναι, περιπλανιόταν στον ερημότοπο, όμως αυτή τη φορά το λοφώδες τοπίο ήταν πιο επίπεδο και ανοιχτό. Ο σκοτεινός, άδειος ουρανός έμοιαζε να εκτείνεται πιο χαμηλά, βαρύτερος κατά κάποιο τρόπο. Ύστερα κοίταξε πίσω από τον ώμο της. Χρειάστηκε μερικές στιγμές για να κατανοήσει τι ήταν αυτό που έβλεπε.

Χιλιόμετρα μακριά απλωνόταν μια γραμμή κατά μήκος της στεριάς και του ουρανού, εκεί όπου το επίπεδο, νυχτερινό τοπίο έδινε και πάλι τη θέση του στο πιο οικείο, ορεινότερο τοπίο. Οι διαφορετικές χρονικές ζώνες έστεκαν η μία πλάι στην άλλη, σαν δύο πίνακες στο ατελιέ ενός ζωγράφου, ακίνητες, αμετάβλητες, αμφότερες εξίσου αληθινές. Εδώ ο χρόνος ήταν ένας τόπος αμετακίνητος. Και για κάποιο λόγο αυτό φάνταζε λογικό.

Η Έλεν περπάτησε. Έκανε κρύο στη νυχτερινή εκδοχή του ερημότοπου και τα δόντια της κροτάλιζαν ασταμάτητα. Στο πρωινό τοπίο δεν υπήρχε καταφύγιο από τη ζέστη, οπότε ήξερε πως στο νυχτερινό δε θα υπήρχε ίχνος ζεστασιάς, όσο έντονα κι αν έτριβε τα χέρια της, όσο κι αν έτρεμε. Διέκρινε κάποιον μπροστά της. Κάποιον που παραδινόταν στον πανικό.

Έτρεξε προς το μέρος του, ώσπου διαπίστωσε ότι ήταν ο Λούκας. Πεσμένος στα τέσσερα ψηλάφιζε το μέρος, λες και ήταν τυφλός, άρπαζε απότομα τις κοφτερές πέτρες, ρήμαζε τα χέρια του πάνω τους. Ήταν πολύ φοβισμένος. Η Έλεν τον φώναξε, όμως εκείνος δεν την άκουγε. Γο-

νάτισε δίπλα του και κράτησε το πρόσωπό του στις παλάμες της. Ο Λούκας στην αρχή τραβήχτηκε, όμως ύστερα άπλωσε τα χέρια ανακουφισμένος. Σχημάτισε με τα χείλη του το όνομά της, όμως δεν ακούστηκε κανένας ήχος. Στην αγκαλιά της έμοιαζε πανάλαφρος. Τον βοήθησε να σταθεί όρθιος, αν και ήταν τόσο φοβισμένος, ώστε καμπούριασε στηριγμένος στα τρεμάμενα πόδια του. Έκλαιγε βουβά. Η Έλεν ήξερε πως την ικέτευε να τον αφήσει εκεί και να προχωρήσει. Φοβόταν τόσο, ώστε δεν τολμούσε να κάνει βήμα, όμως εκείνη ήξερε πως δεν μπορούσε να λάβει υπόψη της τις ικεσίες του, αλλιώς ο Λούκας δε θα έφευγε ποτέ από αυτό το σκοτεινό, έρημο τόπο.

Παρά τα ουρλιαχτά του τον ανάγκασε να σηκωθεί και να περπατήσει.

Η Έλεν πονούσε φρικτά. Ήθελε να βογκήξει, όμως δεν είχε τη δύναμη να βγάλει τον παραμικρό ήχο. Άκουγε τον ωκεανό κάπου εκεί κοντά, αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί ούτε να ανοίξει τα μάτια της για να δει πού βρισκόταν. Αισθάνθηκε το κεφάλι της να λικνίζεται απαλά πάνω κάτω, σαν να ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα πάνω σε μια τραχιά σχεδία, και τα χείλη της ανασηκώθηκαν σχηματίζοντας το πιο αμυδρό χαμόγελο ευγνωμοσύνης. Κάτι είχε ανακόψει την πτώση της και τώρα τη στήριζε προσεκτικά. Εστίασε την προσοχή της σε αυτή τη μικρή καλοτυχία καθώς μοίραζε τον πόνο της σε διαχειρίσιμα μέρη και τον αντιμετώπιζε λίγο λίγο με κάθε χτύπο της καρδιάς. Μετά τους πρώτους δέκα χτύπους μέτρησε ως το είκοσι. Κατόπιν ζήτησε από τον εαυτό της να συνεχίσει μέχρι το σαράντα και ούτω καθεξής. Αφουγκράστηκε έναν άλλο, σταθερό ρυθμό από κάτω της και λίγη ώρα αργότερα η καρδιά της είχε συντονιστεί με τον ήχο που πήγαζε από τη σωσίβια λέμβο της. Οι χτύποι τους συντονίστηκαν ενθαρρύνοντας ο ένας τον άλλον. Η Έλεν έμεινε ακίνητη, τελείως ακίνητη.

Έπειτα από ένα διάστημα που έμοιαζε πως διήρκεσε πολλές ώρες εξακολουθούσε να είναι ακίνητη, όμως μπορούσε επιτέλους να ανοίξει τα

μάτια και να εστιάσει το βλέμμα της. Το μόνο που διέκρινε στις σαρωτικές, εκτυφλωτικές δέσμες φωτός που εξέπεμπε κάποιος μακρινός φάρος ήταν τείχη άμμου. Κάτω από το δεξί μάγουλό της υπήρχε ένα ζεστό μπλουζάκι. Μερικές στιγμές αργότερα συνειδητοποίησε πως το μπλουζάκι φορούσε ένας άνθρωπος. Ήταν ξαπλωμένη πάνω σε έναν άντρα. Ο όγκος κάτω από το κεφάλι της ήταν το στήθος του, το λίκνισμα ήταν ο ρυθμός της ανάσας του. Τρόμαξε. Τα αγόρια την είχαν πιάσει.

«Έλεν;» είπε ο Λούκας με φωνή αχνή, βαριά. «Άφησε κάποιον ήχο. Αν ζεις...» κατάφερε να προσθέσει με δυσκολία. Δεν ακούστηκε σαν να σχεδίαζε να τη σκοτώσει, οπότε κι εκείνη απάντησε.

«Ζω. Δεν μπορώ να κουνηθώ», ψιθύρισε. Κάθε συλλαβή έστελνε κύματα πόνου προς τα έξω. Έμοιαζαν να πηγάζουν από το διάφραγμά της.

«Περίμενε. Άκουσε τα κύματα. Ηρέμησε», είπε ο Λούκας παλεύοντας να προφέρει την κάθε λέξη, ενώ το βάρος του σώματός της προσπαθούσε να βγάλει τον αέρα από μέσα του.

Ήξερε πως δεν μπορούσε ούτε το χέρι της να σηκώσει, κι έτσι χαλάρωσε, όπως της ζήτησε, και απέμεινε να παρακολουθεί τον κόσμο να ανεβοκατεβαίνει με κάθε ανάσα που έπαιρνε εκείνος. Έμειναν εκεί, στο φως και στο σκοτάδι που εναλλάσσονταν σε κάθε περιστροφή του φάρου, ακούγοντας το κύμα να αφρίζει στην άμμο.

Καθώς ο απερίγραπτος πόνος άρχισε να δίνει τη θέση του σε μια αίσθηση οριακά υποφερτή, η Έλεν μπόρεσε να παρατηρήσει περισσότερα πράγματα στο κορμί της. Απ' ό,τι μπορούσε να δει, το εξωτερικό της σχήμα έμοιαζε γενικά φυσιολογικό, όμως μέσα της ένιωθε πολτοποιημένη και μαλακή, λες και ήταν μπισκότο σοκολάτας που μόλις είχε βγει από φούρνο μικροκυμάτων. Τα κόκαλά της μετά βίας στήριζαν τους μυς και τον ιστό που θα έπρεπε να στηρίζουν κανονικά, ενώ στο μυαλό ένιωθε ένα μυρμήγκιασμα, μια ζέστη. Αναγνώρισε εκείνη την αίσθηση. Ήταν παρόμοια με αυτό που είχε βιώσει την εποχή που μάθαινε να οδηγεί μηχανάκι και κατά λάθος είχε πέσει. Ένα κομμάτι του εαυτού της ήξερε εκεί-

νη τη στιγμή πως είχε σπάσει το χέρι της, όμως μέχρι να βγάλουν ακτινογραφία, το κόκαλο ήταν γερό σαν πρώτα. Το μυρμήγκιασμα σήμαινε πως θεραπεύονταν τα τραύματά της.

Με κάποιο τρόπο είχε πέσει από τον ουρανό και είχε επιβιώσει. Τελικά ήταν πράγματι τέρας. Φρικιό. Ίσως και μάγισσα. Άρχισε να κλαίει.

«Μη φοβάσαι», κατάφερε να πει ο Λούκας καταβάλλοντας προσπάθεια. «Ο πόνος θα περάσει».

«Κανονικά έπρεπε να έχω σκοτωθεί», κλαψούρισε σιγανά εκείνη μέσα από το πολτοποιημένο σαγόνι της. «Είμαι τέρας;»

«Όχι. Όχι τέρας. Είσαι μία από μας», απάντησε το αγόρι με ελαφρώς δυνατότερη φωνή. Τα τραύματά του επουλώνονταν εξίσου γρήγορα με τα δικά της.

«Και τι είστε εσείς;»

«Αυτοαποκαλούμαστε Επίγονοι», απάντησε ο Λούκας.

«Παιδιά;» μουρμούρισε η Έλεν φέρνοντας στο μυαλό της τον ορισμό της λέξης. Την είχε συναντήσει σε μία από εκείνες τις απαίσιες ασκήσεις εύρεσης ορισμών που τους έβαζε ο Χέργκι. «Παιδιά τίνος;»

Ο Λούκας τής απάντησε. Η Έλεν τον άκουσε, αλλά δεν τον κατάλαβε. Η λέξη *ημίθεος* απείχε τόσο πολύ απ' ό,τι περίμενε να ακούσει, ώστε χρειάστηκε να τη σκεφτεί για λίγο. Είχε προετοιμάσει τον εαυτό της για κάποια φρικιαστική αλήθεια, ενδεχομένως και για κάποια σατανική εκδοχή που θα απαντούσε στο ερώτημα γιατί ήταν έτσι.

«Τι πράγμα;» αναφώνησε σαν χαμένη. Ήταν τόσο σαστισμένη, ώστε σταμάτησε να κλαίει. Το οπτικό πεδίο της άρχισε να τραντάζεται και η Έλεν συνειδητοποίησε πως ο Λούκας γελούσε.

«Αχ! Μη! Με κάνεις να γελάω», είπε, αν και το στήθος του συνέχιζε να ανεβοκατεβαίνει γοργά.

Της φαινόταν αστείο που το κεφάλι της χοροπηδούσε κι έτσι άρχισε κι εκείνη να γελά. Το μετάνιωσε, αλλά έμοιαζε ανήμπορη να σταματήσει. Λες κι ο πόνος ήταν τόσο αφόρητος, ώστε μόνο με το γέλιο μπορούσε να τον αντιμετωπίσει.

«Πονάει άσχημα αυτό», είπε ο Λούκας αρχίζοντας να ανακτά την αυτοκυριαρχία του.

«Αν σταματήσεις, θα σταματήσω κι εγώ», αποκρίθηκε η Έλεν νιώθοντας να καταλαγιάζει το ξέσπασμα του γέλιου.

Ανάμεσα στα σποραδικά χαχανητά έστρεψαν ξανά την προσοχή τους στη σιωπηλή αντιμετώπιση του πόνου τους, ενώ περίμεναν να αποκατασταθούν τα σώματά τους. Παρά τον πόνο, ο χρόνος περνούσε καθησυχαστικά. Από το ένα αφτί η Έλεν άκουγε το σταθερό χτύπο της καρδιάς του Λούκας, ενώ από το άλλο τα κρωξίματα γλάρων. Η αυγή πλησίαζε κι εκείνη αισθανόταν απόλυτα ασφαλής για πρώτη φορά εδώ και εβδομάδες.

«Γιατί δε σε μισώ τώρα πια;» ρώτησε όταν ένιωσε πως τα οστά του κεφαλιού της ήταν αρκετά συμπαγή, ώστε να μπορεί να μιλήσει σωστά.

«Το ίδιο ακριβώς αναρωτιόμουν κι εγώ. Νομίζω πως οι Ερινύες έφυγαν». Ο Λούκας αναστέναξε βαριά λες και είχε απαλλαγεί από ένα τρομερό βάρος, παρότι η Έλεν ήξερε πως το κεφάλι της πιθανότατα ήταν βαρύ σαν μπάλα του μπόουλινγκ. «Φοβήθηκα για μια στιγμή όταν βρεθήκαμε στον αέρα. Ήταν πολύ δύσκολο να μη σου επιτεθώ».

«Βρεθήκαμε; Α, μπορείς και πετάς!» είπε η κοπέλα αρχίζοντας τώρα να καταλαβαίνει.

Θυμήθηκε τη συνήθεια του Λούκας να εμφανίζεται και να εξαφανίζεται τόσο ξαφνικά, καθώς και τους γδούπους και τα συρσίματα που άκουγε ενώ εκείνος απογειωνόταν και προσγειωνόταν. Δεν τον είχε δει ποτέ να πετά, γιατί δεν της είχε περάσει η σκέψη να κοιτάξει ψηλά.

«Πώς βρέθηκες από κάτω μου;» ρώτησε η Έλεν αλλάζοντας ελαφρά θέση.

«Σε έπιασα στον αέρα. Σε είδα να λιποθυμάς και ανέκοψα την πτώση σου όσο καλύτερα μπορούσα, όμως βρισκόμασταν ήδη πολύ κοντά στο έδαφος όταν κατάφερα να περάσω το χέρι μου γύρω σου». Άλλαξε κι εκείνος ελαφρά στάση κι ύστερα μόρφασε από τον πόνο. «Δεν το πιστεύω πως ζούμε ακόμη».

«Ούτε κι εγώ. Νόμιζα πως είχες έρθει για να με σκοτώσεις απόψε, όμως εσύ τελικά με βοήθησες», σχολίασε εντυπωσιασμένη, κατάπληκτη ακόμη από τη διαπίστωσή της. «Μου έσωσες τη ζωή».

Ήταν λες και η πτώση είχε διώξει κάθε ίχνος οργής από μέσα της. Δε μισούσε καθόλου τον Λούκας. Ένιωσε την πίεση των χεριών του, που ακουμπούσαν στην πλάτη της, να αυξάνεται ελαφρά για μια στιγμή κι ύστερα να χαλαρώνει ξανά.

«Ο ήλιος ανατέλλει», είπε ο Λούκας. «Ελπίζω πως οι δικοί μου θα μπορέσουν να μας δουν τώρα».

«Εγώ το μόνο που βλέπω είναι το στήθος σου με το δεξί μου μάτι και αμμόλοφους με το αριστερό. Πού βρισκόμαστε;»

«Στο βάθος του κρατήρα που άνοιξε η πρόσκρουσή μας στο τελευταίο κομμάτι της παραλίας πριν από το Γκρέιτ Πόιντ, ακριβώς πάνω στην άκρη της πιο στενής λωρίδας άμμου στο βορειότατο άκρο του νησιού».

«Άρα... εύκολα θα μας βρουν», σχολίασε με πειρακτική διάθεση η Έλεν.

«Ναι, σαν να λέμε στην πίσω αυλή του σπιτιού μου», αστειεύτηκε ο Λούκας κι ύστερα μόρφασε από τον πόνο, καταφέρνοντας όμως να γελάσει. Σώπασε για λίγο προτού μιλήσει ξανά. «Ποια είσαι;» ρώτησε τελικά.

«Είμαι η Έλεν Χάμιλτον», απάντησε εκείνη διστακτικά, αλλά δεν ήταν βέβαιη τι εννοούσε. Ευχήθηκε να μπορούσε να δει το πρόσωπό του.

«Ο πατέρας σου ονομάζεται Χάμιλτον, όμως δεν είναι αυτός ο Οίκος σου», είπε το αγόρι. Η Έλεν καταλάβαινε πως η λέξη *Οίκος* άρχιζε με κεφαλαίο *Ο* από τον τρόπο που την πρόφερε. «Κανονικά, θα έπρεπε να πάρεις το όνομα της μητέρας σου ως Επίγονος, όχι του θνητού πατέρα σου. Ποια ήταν;» ρώτησε σαν να σκόπευε να της κάνει αυτή την ερώτηση όλη τη νύχτα.

«Την έλεγαν Μπεθ Σμιθ».

«Μπεθ Σμιθ. Ναι, καλά», είπε εκείνος σαρκαστικά.

«Ορίστε;»

«Προφανώς χρησιμοποιούσε ψευδώνυμο».

«Δεν το ξέρεις αυτό. Τίποτε δεν ξέρεις για τη μητέρα μου. Πώς μπορείς να λες πως δεν είναι αυτό το όνομά της;» ρώτησε η Έλεν ενοχλημένη.

Ποτέ δε γνώρισε τη μητέρα της και τώρα αυτός ο άγνωστος μιλούσε

λες και ήξερε περισσότερα πράγματα από εκείνη. Πληγώθηκε οφείλοντας να παραδεχτεί πως ίσως και να ήταν έτσι. Στο μεταξύ, για πρώτη φορά εδώ και ώρες, είχε κάτι παραπάνω από μια σαφή αίσθηση πως ήταν ξαπλωμένη πάνω του και δεν ήθελε να βρίσκεται εκεί τώρα πια. Προσπάθησε να βάλει δύναμη στο χέρι της, όμως ένας τρομερός πόνος διέτρεξε το κορμί της αποκλείοντας κάθε τέτοιο ενδεχόμενο. Έπειτα από μερικές αδύναμες προσπάθειες να κυλήσει από πάνω του εγκατέλειψε την προσπάθεια. Τον ένιωθε να χαμογελά, ενώ τα χέρια του σφίγγονταν για να την κρατήσουν σε περίπτωση που κατάφερνε να μετακινηθεί.

«Ξέρω ότι η μητέρα σου δε λεγόταν Σμιθ, γιατί μπορείς να πετάς, Έλεν. Κάθισε ήσυχη τώρα, με πονάς», της είπε ειλικρινά.

«Συγγνώμη», αποκρίθηκε εκείνη συνειδητοποιώντας ξαφνικά πως ο Λούκας είχε δεχτεί όλο το βάρος της όταν προσέκρουσαν στο έδαφος. Τα τραύματά του πιθανότατα ήταν πολύ χειρότερα από τα δικά της, τα οποία ήταν ήδη φρικτά.

Παρατηρώντας την άμμο να γίνεται γκρίζα, ύστερα ροζ και μετά κοραλί, καθώς ανέτελλε ο ήλιος, αναλογίστηκε πως αυτή ήταν η δεύτερη αυγή που αντίκριζε σε ισάριθμες μέρες. Από τις δύο προτιμούσε ασυζητητί αυτή εδώ. Πονούσε πολύ περισσότερο, όμως ταυτόχρονα ήταν ζωντανή και εντελώς απαλλαγμένη από την οργή. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλο ήταν το βάρος του μίσους μέχρι τη στιγμή που της επιτράπηκε να το αποτινάξει.

Άκουσε μια φωνή να καλεί τον Λούκας και, παρότι ήξερε πως κινδύνευαν, έτσι όπως κείτονταν ανήμποροι μέσα στον κρατήρα, δεν ήθελε να τους βρουν. Τι θα γινόταν αν οι Ερινύες επέστρεφαν μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια;

«Εδώ!» φώναξε αδύναμα το αγόρι.

«Στάσου», είπε ικετευτικά η Έλεν. «Τι θα γίνει αν οι δικοί σου εξακολουθούν να βλέπουν τις Ερινύες όταν με κοιτάζουν; Δεν μπορώ να αμυνθώ σε αυτή την κατάσταση».

«Κανείς δε θα σε πειράξει», της υποσχέθηκε ο Λούκας σφίγγοντας ελαφρά τα μπράτσα του γύρω της.

«Μα ο Έκτορας...» μουρμούρισε εκείνη.

«Θα έπρεπε να τα βάλει πρώτα μαζί μου», της απάντησε αποφασιστικά το αγόρι.

«Ναι, αλλά ξέρεις...» είπε αφήνοντας επίτηδες τη φράση της στη μέση, καθώς δεν ήθελε να τον προσβάλει επισημαίνοντας το προφανές.

«Σωστά», αποκρίθηκε εκείνος και γέλασε πνιχτά καταλαβαίνοντας τι εννοούσε η Έλεν. «Το ξέρω πως δεν είμαι στην καλύτερη κατάσταση αυτή τη στιγμή, όμως άκουσέ με που σου λέω. Δε θα επιτρέψω σε κανένα τους να σε πειράξει, ούτε καν στον πελώριο ξάδερφό μου. Ξέρεις, δεν είναι τόσο τρομερός όσο φαντάζεσαι». Κατάφερε να γυρίσει το κεφάλι του αρκετά προς το πλάι, ώστε να συναντήσει το βλέμμα της.

«Είναι συγγενής σου. Είναι λογικό να τον υπερασπίζεσαι».

«Τότε θα το αφήσω πάνω σου. Δεν μπορώ να μας κρύψω, όμως δε θα τους φανερώσω πού βρισκόμαστε, αν δε θέλεις να το κάνω», είπε ο Λούκας κι άφησε το κεφάλι του να ακουμπήσει και πάλι κάτω.

Έμειναν εκεί ακούγοντας τα μέλη της οικογένειάς του να φωνάζουν το όνομά του ξανά και ξανά, όμως ο Λούκας κράτησε το λόγο του. Δεν έβγαλε άχνα, αν και τινάχτηκε ελαφρά μόλις άκουσε την εξουθενωμένη φωνή της Κασσάνδρας. Ήταν απελπισμένη και φοβισμένη. Όπως όλοι τους. Και γι' αυτό έφταιγε η Έλεν. Λίγες στιγμές αργότερα η κοπέλα δεν άντεξε άλλο.

«Εδώ!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε. «Εδώ κάτω είμαστε!»

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε προσεκτικά το αγόρι.

«Όχι». Γέλασε νευρικά προτού φωνάξει και πάλι, αυτή τη φορά με τη βοήθεια του Λούκας.

Από την πλευρά της παραλίας ακούστηκαν πολλές φωνές και τρεχαλητά πάνω στην άμμο. Λίγο μετά, η Έλεν ένιωσε τον Λούκας να προσπαθεί να αλλάξει θέση στο κεφάλι του, ώστε να κοιτάξει κάποιον που στεκόταν από πάνω τους.

«Γεια, μπαμπά», είπε απολογητικά.

Ο Κάστορας μουρμούρισε ένα είδος επίκλησης, την οποία η Έλεν δεν κατάλαβε, όμως το νόημά της ήταν απόλυτα σαφές. Ύστερα άρχισε να δίνει εντολές, ενώ η κοπέλα αισθάνθηκε κάποιον να πέφτει με γδούπο δίπλα της.

«Ω θεοί», μονολόγησε ψιθυριστά η Αριάδνη. «Έλεν; Θα επιχειρήσω να σε κυλήσω στο πλάι, εντάξει; Πρώτα όμως θα προσπαθήσω να επιταχύνω κάπως την αποκατάσταση των οστών σου. Θα νιώσεις μια θερμότητα, όμως μη φοβηθείς. Η ίαση είναι ένα από τα χαρίσματα που διαθέτουμε ο Ιάσονας κι εγώ. Αδερφέ, ανάλαβε τα πόδια της», φώναξε προς τα πάνω.

Η Έλεν αντιλήφθηκε ένα δεύτερο γδούπο κι ύστερα αισθάνθηκε τα δίδυμα να περνούν τα χέρια τους προσεκτικά κατά μήκος των χεριών και των ποδιών της. Ένιωθε στα κόκαλά της ένα κάψιμο σχεδόν αφόρητο, που την έκανε να αναρωτηθεί μήπως θα ήταν καλύτερα χωρίς κανενός είδους «ίαση». Μια στιγμή πριν φτάσει στα όριά της και τους ικετεύσει να σταματήσουν, το κάψιμο ευτυχώς σταμάτησε. Τα δίδυμα αδέρφια μέτρησαν ως το τρία και τη γύρισαν ανάσκελα με προσοχή, σαν να ήταν νερουλή τηγανίτα. Η Έλεν προσπάθησε να δείξει θάρρος, όμως δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή. Κάθε μυς, κάθε πόντος επιδερμίδας, κάθε κόκαλο στο κορμί της κατακλύστηκε από τον πόνο, λες και κάποιος την είχε γεμίσει με πυρακτωμένα θραύσματα γυαλιού.

Έσφιξε τα δόντια και πήρε βαθιές, χαλαρωτικές ανάσες προτού νιώσει πως είχε ανακτήσει τον αυτοέλεγχό της αρκετά, ώστε να ανοίξει τα μάτια της. Αμέσως αντίκρισε τα φωτεινά, καστανά μάτια της Αριάδνης, στεφανωμένα από τις ίδιες απίστευτα μακριές βλεφαρίδες με εκείνες του αδερφού της, να την παρατηρούν με συμπόνια. Η κοπέλα την κοίταξε προσεκτικά κι ύστερα της χαμογέλασε αδύναμα. Η Έλεν είχε την εντύπωση πως η Αριάδνη έμοιαζε καταπονημένη, λες και η «ίαση» είχε προσωπικό κόστος για εκείνη. Τα καλοσχηματισμένα χείλη της ήταν ωχρά, ενώ συνήθως είχαν το κατακόκκινο χρώμα του κερασιού, και τα μακριά, καστανά μαλλιά της ήταν κολλημένα στα ιδρωμένα μάγουλά της.

«Μην ανησυχείς. Το πρόσωπό σου ήδη άρχισε να ανακτά το κανονικό του σχήμα. Ώσπου να βραδιάσει, θα είσαι και πάλι ο γνωστός, θεσπέσιος εαυτός σου», είπε και χάιδεψε τα μαλλιά της καθησυχαστικά. «Μείνε ακίνητη. Επιστρέφω αμέσως».

Η Έλεν έριξε μια ματιά γύρω της. Για πρώτη φορά μπορούσε να δει πού είχε περάσει τη νύχτα μαζί με τον Λούκας. Χρειάστηκε λίγη ώρα για

να συνειδητοποιήσει ότι βρίσκονταν μέσα σε έναν κρατήρα στο έδαφος, με βάθος τουλάχιστον ενάμισι μέτρο και τριπλάσια διάμετρο, και περισσότερη ώρα για να αντιληφθεί πως τον κρατήρα δημιούργησαν τα σώματά τους όταν προσέκρουσαν στο έδαφος. Αισθανόταν το νερό να μουσκεύει τα ρούχα της, καθώς ανάβλυζε από τη νοτισμένη άμμο, και διαπίστωσε ότι ο Λούκας πέρασε όλη τη νύχτα ξαπλωμένος μέσα σε έναν κρύο νερόλακκο. Γύρισε το κεφάλι στο πλάι για να μπορέσει να τον κοιτάξει.

Κατά μήκος του σώματός του υπήρχε ένα αμυδρό βαθούλωμα στο σχήμα του κορμιού της Έλεν, ενώ το στήθος του είχε σχεδόν καταρρεύσει από το βάρος του κεφαλιού και των ώμων της. Το πρόσωπό του ήταν συσπασμένο σε μορφασμό. Μουρμούριζε σιγανά ένα σκοπό, σαν να ήθελε να αναγκάσει τις φωνητικές του χορδές να κάνουν κάτι άλλο, πέρα από το να ουρλιάξουν. Ο πατέρας του έστεκε από πάνω του κοιτάζοντας το γιο κατάματα, μιλώντας σιγανά. Η Έλεν είδε τον Λούκας να γνέφει σχεδόν ανεπαίσθητα, καταφατικά, να δαγκώνει το κάτω χείλος του, ύστερα να παίρνει βαθιά ανάσα και να σφίγγεται. Το στήθος του πήρε ένα κάπως πιο φυσιολογικό σχήμα. Αμέσως μετά το αγόρι άφησε ξαφνικά την ανάσα του και αναστέναξε, σαν να είχε μόλις απαλλαγεί από ένα τρομερό βάρος. Ένα δάκρυ κύλησε από την άκρη του ματιού του και κατέληξε στα μαλλιά του.

Ο πατέρας του είπε κάτι καθησυχαστικό και ύστερα βγήκε προσεκτικά από τον κρατήρα και άρχισε να συζητά κάποιο θέμα στρατηγικής με τον Έκτορα. Έπειτα από μερικές στιγμές, κατά τις οποίες επανακτούσε στο σωστό ρυθμό αναπνοής, ο Λούκας έγειρε το κεφάλι στο πλάι για να μπορέσει να κοιτάξει την Έλεν.

«Νομίζω πως το χειρότερο πέρασε», είπε σφίγγοντας το χέρι της. Εκείνη δεν είχε καταλάβει πως κρατιόνταν χέρι χέρι, όμως ένιωσε όμορφα. Ανταπέδωσε ήπια το σφίξιμο και χαμογέλασε. Ο Λούκας ήταν σε φρικτή κατάσταση. Πολύ χειρότερη απ' ό,τι θα μπορούσε να υποθέσει η Έλεν.

«Πανεύκολο», του είπε ανάλαφρα προσπαθώντας να του αποσπάσει την προσοχή. «Λοιπόν, τι κάνεις την επόμενη Παρασκευή το βράδυ;»

«Τι έχεις κατά νου;»

«Θα μπορούσαμε να αρχίσουμε να κοπανιόμαστε με αυτοκίνητα», του πρότεινε με πειρακτική διάθεση.

«Το έκανα το περασμένο Σαββατοκύριακο με τον Ιάσονα», απάντησε δήθεν μετανιωμένος.

«Τότε μήπως να πηγαίναμε στο ζωολογικό κήπο και να ριχνόμασταν στα λιοντάρια;» αντιπρότεινε αμέσως θέλοντας απεγνωσμένα να στρέψει κάπου αλλού την προσοχή του, πέρα από το τσακισμένο στήθος του.

«Μπα, αυτό το έκαναν οι Ρωμαίοι. Κάτι άλλο πιο πρωτότυπο;»

«Κάτι θα σκεφτώ», τον προειδοποίησε.

«Δε βλέπω την ώρα», αποκρίθηκε ξέπνοα εκείνος κι ύστερα γύρισε το κεφάλι του για να αντιμετωπίσει άλλο ένα έντονο κύμα πόνου.

«Ε! Είναι κανείς εκεί;» φώναξε η Έλεν. Η φωνή της κατέληξε σε κραυγή βλέποντας το αγόρι να σπαρταρά. «Ο Λούκας δεν είναι και τόσο καλά!»

«Όχι, δεν είναι και *τόσο καλά*», είπε η Κασσάνδρα τραχιά και πικρόχολα από ένα σημείο κοντά στα πόδια της κοπέλας. Η Έλεν δεν είχε αντιληφθεί ότι βρισκόταν και κάποιος άλλος στον κρατήρα μαζί τους, όση ώρα εκείνη και ο Λούκας κρατιόνταν από το χέρι και αντάλλασσαν αστεία, όμως είχε την αίσθηση πως η Κασσάνδρα δεν ήταν ευχαριστημένη με όσα είχε δει.

«Κατεβάστε τις σανίδες. Είναι ώρα να τους μετακινήσουμε», φώναξε η Κασσάνδρα στον πατέρα της, σαν να ήταν εκείνη επικεφαλής.

Η Έλεν γούρλωσε τα μάτια ακούγοντας ένα δεκατετράχρονο κορίτσι να μιλά έτσι στους μεγαλύτερούς του, και μάλιστα αυτοί να υπακούνε, όμως οι σανίδες κατέβηκαν γρήγορα χωρίς να ειπωθεί το παραμικρό σχόλιο. Ο Ιάσονας και η Αριάδνη μετέφεραν προσεκτικά την Έλεν και τον Λούκας πάνω στις μακριές σανίδες και τους ζήτησαν να μείνουν ακίνητοι. Τα δίδυμα πλησίασαν τις παλάμες τους, που έμοιαζαν να φεγγίζουν, μερικά εκατοστά πάνω από το σώμα του Λούκας και η Έλεν τον είδε να τρίζει τα δόντια του, καθώς τα ξαδέρφια του επιτάχυναν την αποκατάστασή του. Ακριβώς τη στιγμή που το αγόρι ήταν έτοιμο να αρχίσει να

ουρλιάζει, τα δίδυμα σταμάτησαν, κοιτάχτηκαν επικοινωνώντας χωρίς λόγια κι ύστερα κατένευσαν καταπονημένα. Τα μάγουλά τους είχαν χάσει το χρώμα τους και έμοιαζαν γκρίζα, όμως και οι δύο έδειχναν ταυτόχρονα μια περίεργη ικανοποίηση, σαν να μην τους πρόσφερε τίποτε μεγαλύτερη χαρά από το να βοηθούν κάποιον άλλον. Η κοπέλα προσπάθησε να τους ευχαριστήσει, όμως η Αριάδνη τής ζήτησε να φυλάξει τις δυνάμεις της.

Παραμένοντας ξαπλωμένη, η Έλεν και ο Λούκας μεταφέρθηκαν έξω από τον κρατήρα και φορτώθηκαν πλάι πλάι στα πίσω καθίσματα του ίδιου τεράστιου τζιπ για το οποίο η Έλεν είχε κάνει τόσες άσχημες σκέψεις. Τώρα που το έβλεπε να χρησιμεύει ως νοσοκομειακό όχημα, έδωσε σιωπηλά την υπόσχεση να μην κακολογήσει ποτέ ξανά τα μεγάλα αυτοκίνητα.

Ο Κάστορας βρισκόταν στο τιμόνι κι ανυπομονούσε να ξεκινήσει. Όσο περισσότερο έμεναν στην παραλία τόσο ψηλότερα ανέβαινε ο ήλιος κι αντίστοιχα αυξάνονταν οι πιθανότητες να τους εντοπίσουν. Η Κασσάνδρα θα έφευγε μαζί τους, όμως ο Ιάσονας, η Αριάδνη και ο Έκτορας θα έμεναν πίσω για να καλύψουν τον κρατήρα και να αφήσουν την παραλία σε όσο το δυνατό πιο φυσιολογική κατάσταση.

«Δε γίνεται να βάλουμε ένα μεγάλο βράχο στο κέντρο και να πούμε πως ήταν αστεροειδής;» ρώτησε ο Έκτορας εξαντλημένος.

«Λες να το πίστευαν αυτό;» αναρωτήθηκε ο Ιάσονας ζωηρεύοντας αμέσως με την προοπτική να δει το κρεβάτι του καμιά ώρα νωρίτερα.

«Όχι», απάντησε η Κασσάνδρα αποφασιστικά. «Αυτό το μέρος του νησιού είναι εθνικός δρυμός. Κυκλοφορούν παντού επιστήμονες. Θα καταλάβαιναν πως ο βράχος δεν ήρθε από το διάστημα».

Ο Ιάσονας και ο Έκτορας άφησαν ένα πανομοιότυπο βογκητό και στρώθηκαν στη δουλειά. Άλλη μια φορά κανείς δεν αμφισβήτησε την άποψη του κοριτσιού. Η Έλεν είχε υποθέσει από την πρώτη στιγμή πως ο Λούκας ήταν ο αρχηγός των παιδιών και ο Κάστορας ο αρχηγός ολόκληρης της οικογένειας, όμως τώρα σκεφτόταν πως ίσως στην οικογένεια Δήλος λειτουργούσε μια άλλη, λιγότερο παραδοσιακή δυναμική. Όποτε μιλούσε η Κασσάνδρα, όλοι άκουγαν προσεκτικά, συμπεριλαμ-

βανομένου του Κάστορα. Κι απ' ό,τι φαινόταν, το κορίτσι δε χρειαζόταν την επίδραση των Ερινυών για να αντιπαθήσει την Έλεν. Κι αυτό της θύμισε πως...

«Δε βλέπω τις Ερινύες!» αναφώνησε ξαφνικά.

«Κανείς μας δεν τις βλέπει», απάντησε ο Κάστορας σκεπτικός. Η Έλεν άκουσε ένα δερμάτινο τρίξιμο, καθώς εκείνος έστριψε στο κάθισμά του για να τους κοιτάξει. «Θα ασχοληθούμε με αυτό το θέμα αργότερα. Για την ώρα, εσείς οι δύο έχετε ανάγκη από ξεκούραση».

Η κοπέλα δεν μπορούσε να διαφωνήσει με αυτή τη διαπίστωση. Για την ακρίβεια, μετά βίας κατόρθωνε να κρατά ανοιχτά τα μάτια της. Αμέσως μόλις άκουσε το ρυθμικό γουργουρητό του κινητήρα, αποκοιμήθηκε, ακριβώς όπως ένα δύστροπο μωρό στη διάρκεια ενός ταξιδιού.

Ξύπνησε πάνω σε ένα μεγάλο, λευκό κρεβάτι τη στιγμή που ο ήλιος έδυε. Το παράθυρο του δωματίου έκλεινε σαν σε κάδρο τον ουρανό, ο οποίος με τη σειρά του αποκάλυπτε μια πανδαισία χρωμάτων που σίγουρα θα ξετρέλαινε τους ζωγράφους του νησιού.

Κούνησε τα δάχτυλά της. Όταν ολοκλήρωσε με επιτυχία αυτή τη δοκιμή, ανασηκώθηκε στηριγμένη στα χέρια της και κάθισε. Όπως κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι, συνειδητοποίησε πως φορούσε ξένο νυχτικό και τίποτε απολύτως από κάτω. Ήξερε πως βρισκόταν σε διαδικασία ανάκαμψης από μια εμπειρία που την οδήγησε σχεδόν στο θάνατο, όμως εξακολουθούσε να είναι αρκετά ντροπαλή ώστε να κοκκινίσει. Το ρούχο που φορούσε θύμιζε περισσότερο νεγκλιζέ, καθώς τα νυχτικά γενικά ήταν πολύ πιο μακριά και αδιαφανή. Όταν όμως επιχείρησε να πατήσει στο δάπεδο, η ντροπαλότητά της έσβησε μεμιάς και η κραυγή που έβγαλε, αιφνιδιασμένη όπως ήταν, βρήκε γρήγορα ανταπόκριση.

«Πρόσεχε. Έλα, κρατήσου πάνω μου», είπε η Αριάδνη σπεύδοντας να τη βοηθήσει. «Είναι απίστευτο το πόσο γρήγορα θεραπεύεσαι. Ακόμη κι έτσι όμως, καλύτερα θα ήταν να μείνεις ξαπλωμένη».

Προσπάθησε να τη βάλει να ξαπλώσει, όμως η Έλεν έμεινε καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού και πήρε μερικές ανάσες.

«Ξέρεις, δεν μπορώ», απάντησε κοιτάζοντας αμήχανα την Αριάδνη.

«Θες να πας στο μπάνιο, ε;» μάντεψε εκείνη νευρικά. «Θα σε βοηθήσω. Μονάχα, μην τα κάνεις πάνω μου».

Η Έλεν γέλασε με ευγνωμοσύνη. Η Αριάδνη έδινε σε μια δύσκολη κατάσταση έναν όσο το δυνατό πιο χιουμοριστικό τόνο, ώστε να νιώσει η φιλοξενούμενη πιο άνετα. Κάτι τέτοιο θα έκανε και η Κλερ. Η Έλεν εξακολουθούσε να αισθάνεται άβολα, όμως με μερικά αστεία και λίγο τακτ τα κατάφεραν.

«Θα σε πείραζε να ρίξω μια ματιά για να δω πώς προχωρά η ίαση;» ρώτησε διακριτικά η Αριάδνη, ενώ η Έλεν ξάπλωνε πάλι στο κρεβάτι. «Αυτό σημαίνει πως θα ακουμπήσω τα χέρια μου πάνω σου και θέλω να είμαι βέβαιη ότι δεν έχεις αντίρρηση».

«Τώρα μόλις με είδες να κατουράω», απάντησε η Έλεν γελώντας αμήχανα. «Οπότε, ναι, δεν έχω πρόβλημα να ρίξεις μια ματιά. Όμως... στάσου, θα πονέσω;»

«Καθόλου. Μια ματιά μονάχα θα ρίξω. Δεν πρόκειται να μεγαλώσω τα κύτταρά σου. Αυτό σου προκαλεί πόνο. Δεν ξέρω αν θα σε παρηγορήσω, όμως ούτε και για μένα είναι εύκολο. Αντίθετα, είναι τρομερά εξουθενωτικό», εξήγησε η Αριάδνη χαμογελώντας. Έσπρωξε απαλά την Έλεν βάζοντάς την να ξαπλώσει.

«Εντάξει», είπε η κοπέλα διστακτικά. Ακούμπησε στα μαξιλάρια και περίμενε τον πόνο που υπολόγιζε πως θα ακολουθούσε σύντομα παρά τις αισιόδοξες διαβεβαιώσεις της Αριάδνης.

Εκείνη ακούμπησε τις παλάμες στα πλευρά της και συγκεντρώθηκε. Η Έλεν ένιωσε μια ελαφριά δόνηση, σαν να στεκόταν μπροστά σε ένα πελώριο ηχείο, όμως, όπως της υποσχέθηκε η Αριάδνη, δεν πόνεσε καθόλου. Μερικές στιγμές αργότερα η κοπέλα απομάκρυνε τα χέρια της και κοίταξε την Έλεν.

«Δε θα μπορούσα να ζητήσω καλύτερη ασθενή», είπε χαμογελώντας πλατιά. «Όταν είδα την έκταση των τραυμάτων που είχατε υποστεί εσύ κι ο Λούκας, αμφέβαλα. Όμως θα γίνεις απολύτως καλά».

«Σε ευχαριστώ», είπε με θέρμη η Έλεν. «Για την ίαση και που με βοήθησες να...»

«Εγώ σε ευχαριστώ που δεν κατούρησες πάνω μου». Η Αριάδνη γελούσε τη στιγμή που μια πανέμορφη γυναίκα, κοντά στα τριάντα, με λεπτά χαρακτηριστικά νεράιδας, ξεπρόβαλε από τη μισάνοιχτη πόρτα.

«Εσείς οι δύο διασκεδάζετε υπερβολικά. Δεν ταιριάζει αυτό σε αναρρωτήριο», είπε και μια σκανταλιάρικη έκφραση φώτισε τα κιτρινωπά, γατίσια μάτια της. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως εκείνα τα μάτια κατακλύζονταν συνήθως από μια καλόκαρδη πονηριά και γι' αυτό τη συμπάθησε αμέσως. Η γυναίκα τής θύμιζε την Κέιτ. Μπήκε στο δωμάτιο κουδουνίζοντας σαν πουγκί με κέρματα. Τα μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά, σαν μυτερά καρφάκια. Η Έλεν παρατήρησε πως οι καρποί της κρύβονταν κάτω από αλλεπάλληλα στρώματα αστραφτερών βραχιολιών και, παρότι δεν μπορούσε να τους δει, κρίνοντας από τους ήχους που άκουγε, υπέθεσε πως και οι αστράγαλοι της γυναίκας ήταν πιθανότατα στολισμένοι με κοσμήματα.

«Έλεν, αυτή είναι η θεία μου, η Πανδώρα. Δώρα, να σου συστήσω...» Η Αριάδνη χτύπησε τα δάχτυλά της πάνω στα σκεπάσματα σαν να έπαιζε τύμπανο. «Την περίφημη Έλεν Χάμιλτον!»

«Ναι, εγώ είμαι», απάντησε αδύναμα η κοπέλα. Η Πανδώρα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Απλά, κούκλα! Τώρα καταλαβαίνω γιατί αναστατώθηκε τόσο το αγόρι μας», είπε η γυναίκα χαμογελώντας με νόημα.

«Όχι! Αυτή η ιστορία έληξε! Δεν έχουμε ακούσει τις Ερινύες από την ώρα που συνήλθαμε στην παραλία», έσπευσε να διευκρινίσει η Έλεν. Όταν η Πανδώρα γύρισε και την κοίταξε απορημένη, η κοπέλα ένιωσε την ανάγκη να συνεχίσει να μιλά. «Τώρα πια δε θέλω να σκοτώσω κανέναν από την οικογένειά σας. Να το ξεκαθαρίσουμε αυτό».

«Χαίρομαι που το ακούω, γιατί απ' ό,τι μαθαίνω, διαθέτεις εντυπωσιακό οπλοστάσιο», είπε η Πανδώρα σαν να της απηύθυνε τη θερμότερη φιλοφρόνηση. Η Έλεν δεν είχε την παραμικρή ιδέα σε τι αναφερόταν, οπότε άλλαξε θέμα συζήτησης.

«Πώς είναι ο Λούκας;» ρώτησε επιφυλακτικά. Συνέχισε να την εκπλήσσει το γεγονός ότι μπορούσε να προφέρει το όνομά του χωρίς να τη σαρώνει η οργή. Η Πανδώρα και η Αριάδνη κοιτάχτηκαν.

«Θα γίνει καλά», απάντησε αποφασιστικά η γυναίκα. Κούνησε τους καρπούς της κάνοντας τα βραχιόλια να αστράψουν και να κουδουνίσουν, σχεδόν σαν να πίστευε πως ο εύθυμος ήχος τους ήταν ικανός να αποδιώξει κάθε μαύρη σκέψη.

«Ήταν σοβαρή η κατάστασή του, όμως συνέρχεται», πρόσθεσε η Αριάδνη με αισιόδοξο ύφος. Η Έλεν δεν άντεχε να κοιτάξει καμιά από τις δυο τους. Η αμήχανη στιγμή διακόπηκε από ένα γουργουρητό, το οποίο ακούστηκε από το στομάχι της φιλοξενούμενης και διήρκεσε πάρα πολλή ώρα.

«Λοιπόν, μου φαίνεται πως πεινάς», είπε η Πανδώρα. «Νομίζω, μάλιστα, πως με λίγη βοήθεια θα μπορούσες να κατέβεις τις σκάλες».

Η Έλεν εφοδιάστηκε από την ντουλάπα της Αριάδνης με ένα μακρύ, πετσετέ μπουρνούζι, το οποίο είχε το σήμα μιας δημοφιλούς ισπανικής ποδοσφαιρικής ομάδας. Ύστερα, με τη συνοδεία μερικών ακόμη αστείων σχετικά με το πώς μπορούσε να πάρει λίγο βάρος, οδηγήθηκε στο ισόγειο από τις δύο καινούριες φίλες της.

Όταν έφτασαν στην κουζίνα, τις υποδέχτηκε μια θεσπέσια μυρωδιά που ξεχυνόταν από το φούρνο. Το στομάχι της Έλεν βρυχήθηκε ξανά. Ο Έκτορας άκουσε το θόρυβο και ανασήκωσε το ένα του φρύδι, τη στιγμή που βοηθούσαν προσεκτικά τη φιλοξενούμενη να καθίσει σε μια καρέκλα στο τραπέζι της κουζίνας. Ο νεαρός είπε κάτι στη γυναίκα που ετοίμαζε το δείπνο και εκείνη γύρισε αμέσως για να δει την κοπέλα.

«Δεν περίμενα πως θα μας έκανες παρέα απόψε», είπε αιφνιδιασμένη. «Χαίρομαι πάρα πολύ».

«Σας ευχαριστώ. Θα ήθελα επίσης να σας ευχαριστήσω για τα τρόφιμα που στείλατε σε μένα και στον πατέρα μου», είπε η Έλεν. Κατάλαβε αμέσως ότι μπροστά της βρισκόταν η Νόελ Δήλος, όπως επίσης και ότι επρόκειτο για μια φυσιολογική γυναίκα χωρίς ίχνος από τις δυνάμεις των ημίθεων. Ένα έντονο, ασταμάτητο κύμα ενοχών θέριεψε στο στήθος της Έλεν. Είχε απειλήσει αυτή την ευάλωτη γυναίκα, που ζούσε σε μια οικογένεια υπερανθρώπων, και μάλιστα την είχε απειλήσει μιλώντας στο γιο και στα ανίψια της. Η Νόελ χαμογέλασε με κατανόηση διακρίνοντας τη μεταμέλεια στο πρόσωπο της Έλεν.

«Χαρά μου. Λοιπόν, ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Πώς μπορώ να επικοινωνήσω με τον πατέρα σου, ώστε να τον ενημερώσω ότι είσαι καλά;»

«Θα προτιμούσα να μην αναμειχθεί σε αυτή την υπόθεση», απάντησε νευρικά η Έλεν.

«Λείπεις μια ολόκληρη νύχτα και μια ολόκληρη μέρα. Δε νομίζεις πως θα έχει ανησυχήσει;»

«Βρίσκεται στη Βοστόνη αυτό το Σαββατοκύριακο. Επιστρέφει αύριο το βράδυ».

«Εντάξει, εσύ κρίνε, όμως θα μου επιτρέψεις να σου πω ότι θα ήταν καλύτερα αν εσύ και ο πατέρας σου συζητούσατε ειλικρινά γι' αυτό το θέμα», επέμεινε η Νόελ ρίχνοντάς της ένα διαπεραστικό βλέμμα. Ύστερα έκανε σβέλτα μεταβολή και καταπιάστηκε με το δείπνο. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως η εκτέλεσή της μπορεί να αναβλήθηκε, όμως δεν είχε εξασφαλίσει οριστική χάρη. «Είσαι έτοιμη να φας τώρα;» ρώτησε η γυναίκα στριφογυρίζοντας στην κουζίνα.

«Δε νομίζω να έχω νιώσει ποτέ μεγαλύτερη πείνα», απάντησε ειλικρινά η φιλοξενούμενη.

«Αυτό οφείλεται στην ίαση», εξήγησε η Νόελ χαμογελώντας με κάτι που σκέφτηκε καθώς έβαζε ψωμί, αλάτι και λάδι μπροστά στην Έλεν. Της πρόσφερε κι ένα μεγάλο ποτήρι γάλα προτού γνέψει ανυπόμονα. «Φάε. Δεν είναι τώρα καιρός για ντροπές, Έλεν. Το έχεις ανάγκη».

Καταβρόχθισε το ψωμί με ασυγκράτητη λαιμαργία. Η Νόελ χαμογέλασε ξανά και ζήτησε από τον Έκτορα να φέρει λίγο σκληρό τυρί από το ψυγείο. Εκείνος υπάκουσε, αν και απρόθυμα. Καθώς ακουμπούσε το τυρί στο τραπέζι, καμώθηκε πως φοβόταν να πλησιάσει τα δάχτυλά του στο στόμα της Έλεν.

«Κοίτα ποιος μιλάει», γκρίνιαξε η Πανδώρα. «Δεν έχουν περάσει ούτε δύο εβδομάδες από τότε που έπρεπε να μετρώ τα μαχαιροπίρουνα έπειτα από κάθε γεύμα για να σιγουρευτώ πως δεν είχες καταπιεί κανένα».

«Βρισκόσουν κι εσύ στο στάδιο της ανάρρωσης πριν από δύο εβδομάδες;» ρώτησε η Έλεν και την ίδια στιγμή θυμήθηκε πως ο Έκτορας και η Πανδώρα είχαν φτάσει στο νησί μετά την υπόλοιπη οικογένεια.

Είχαν συμβεί τόσα πράγματα σε λίγες μόλις εβδομάδες, ώστε της φαινόταν πως κάθε μέρα διαρκούσε όσο μια ολόκληρη εβδομάδα. Καθώς αναλογιζόταν με δέος πόσο πολύ είχε αλλάξει η ζωή της, παρατήρησε πως στην κουζίνα απλώθηκε ένα πέπλο σιωπής. Φαίνεται πως είχε θίξει άθελά της ένα ευαίσθητο θέμα, γιατί όλοι γύρω της αντάλλασσαν νευρικά βλέμματα.

«Συγγνώμη. Δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτη», έσπευσε να απολογηθεί.

«Όχι, δεν υπάρχει πρόβλημα. Απλώς, η πρόσφατη ανάρρωση του Έκτορα είναι μέρος ενός πολύ ευρύτερου θέματος», εξήγησε η Νόελ. «Για την ώρα, εσύ φρόντισε να φας καλά».

Στην αρχή αισθανόταν την επίμονη διστακτικότητα του μουσαφίρη, όμως αμέσως μόλις έφτασε μπροστά της η αχνιστή φακή, η Έλεν χάθηκε μέσα σε ένα χείμαρρο γεύσης. Θυμόταν αμυδρά πως και άλλα άτομα της οικογένειας έφερναν καρέκλες στο τραπέζι ή στέκονταν γύρω από το φούρνο για να δοκιμάσουν το ένα και το άλλο φαγητό, ετοίμαζαν ένα πιάτο ή απλώς κοντοστέκονταν για να πουν δυο κουβέντες, όμως ήταν τόσο επικεντρωμένη στις διαρκείς εναλλαγές των πιάτων μπροστά της, ώστε δεν έδινε προσοχή σε συγκεκριμένα άτομα. Η Νόελ έφερνε συνεχώς κι άλλο φαγητό. Μερικές φορές η Έλεν αντιλήφθηκε την Κασσάνδρα να ανεβοκατεβάζει δίσκους στη σκάλα, όμως συνειδητοποίησε πως αυτό ήταν φαγητό για τον Λούκας μόνο όταν κόντευε να την πάρει ο ύπνος πάνω από κάτι γλυκό, φτιαγμένο από ξηρούς καρπούς και ζύμη.

«Έτοιμη για παγωτό;» ρώτησε η Νόελ και μάζεψε αφηρημένα μια πυκνή τούφα από τα μακριά μαλλιά της Έλεν πίσω από τον ώμο της για να μην πέσει στο γλυκό.

«Νομίζω πως τυφλώθηκα», απάντησε η κοπέλα, που δεν μπορούσε πια να μασήσει, να καταπιεί και να δει κανονικά.

«Επιτέλους», αναστέναξε η Νόελ και αφέθηκε να καθίσει σε μια καρέκλα απέναντι από την Έλεν. Έδειχνε τόσο κουρασμένη όσο και η φιλοξενούμενή της. «Ιάσονα; Μήπως θα μπορούσες να την πας πάνω;»

«Βέβαια», απάντησε εκείνος και σήκωσε την Έλεν από την καρέκλα της. Ξαφνικά της είχε φύγει η νύστα.

«Μπορώ να περπατήσω! Αλήθεια, δε χρειάζεται να με κουβαλήσεις», είπε στριφογυρίζοντας στα μπράτσα του.

«Φυσικά και μπορείς. Κάθισε ήσυχη τώρα, γιατί θα μου πέσεις», απάντησε ο νεαρός χαμογελώντας ευγενικά. Η Έλεν δεν είχε άλλη επιλογή από το να χαλαρώσει και να του επιτρέψει να την κουβαλήσει.

Όταν έφτασαν στον πάνω όροφο, η Κασσάνδρα εμφανίστηκε πίσω από μία από τις πολλές πόρτες κρατώντας ένα δίσκο με βρόμικα πιάτα. Η Έλεν διέκρινε φευγαλέα τον Λούκας ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Σφίχτηκε και προσπάθησε να τεντώσει το λαιμό της για να δει καλύτερα πίσω από τους ώμους του Ιάσονα, όμως η Κασσάνδρα έκλεισε την πόρτα.

«Θα γίνει πράγματι καλά;» ρώτησε τον νεαρό, που τη μετέφερε στον ξενώνα.

«Ναι, βέβαια», είπε εκείνος, όμως δεν την κοίταξε στα μάτια όταν απάντησε. Γέλασε βεβιασμένα. «Απλώς, ο Λούκας κοιτάζει να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία για να τον νταντέψει η Κασσάνδρα. Δε θα έχει πρόβλημα», πρόσθεσε. Την απόθεσε στο κρεβάτι και στράφηκε για να φύγει.

«Λυπάμαι ειλικρινά», φώναξε η Έλεν τη στιγμή που ο Ιάσονας έφτανε στην πόρτα. Κοντοστάθηκε αμήχανα και γύρισε για να ακούσει, καθώς η κοπέλα προσπαθούσε με ολοένα και εντονότερο πάθος να εξωτερικεύσει όσα κρατούσε μέσα της. «Είχα φοβηθεί πολύ κι έτρεχα στην ομίχλη και ξαφνικά αισθάνθηκα πανάλαφρη και κρύωνα πολύ. Όταν κοίταξα κάτω και συνειδητοποίησα ότι πετούσα, λιποθύμησα. Από μικρή ήξερα πως ήμουν παράξενη, πως κάτι δεν πήγαινε καλά με μένα, όμως δεν ήξερα...» Άφησε τη φράση της στη μέση. Ο Ιάσονας επέστρεψε στο πλευρό της και άγγιξε τον ώμο της.

«Κανείς δε σε κατηγορεί», είπε, όμως η Έλεν έκανε ένα νεύμα με το χέρι, σαν να μην τον πίστευε.

«Κι όμως, με κατηγορείτε. Όλοι σας. Γιατί εγώ ξεκίνησα αυτή την ιστορία όταν επιτέθηκα στον Λούκας στο διάδρομο του σχολείου».

«Δεν το ξεκίνησες εσύ», επέμεινε ο Ιάσονας. «Ο πόλεμος αυτός άρχισε πριν από *χιλιάδες* χρόνια». Η Έλεν τον κοίταξε σαστισμένη, όμως εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι πριν προλάβει να του κάνει κάποια ερώ-

τηση. «Κοίταξε να κοιμηθείς και μην ανησυχείς για τον Λούκας. Ακόμη κι αν τον συγκρίνεις με άλλους Γιους του Απόλλωνα, είναι σκληρό καρύδι». Έκλεισε το φως καθώς έφευγε, όμως άφησε ανοιχτή την πόρτα μια ιδέα, σε περίπτωση που η φιλοξενούμενη χρειαζόταν να καλέσει βοήθεια μέσα στη νύχτα.

Η Έλεν χώθηκε στο πάπλωμα και προσπάθησε να χαλαρώσει, όμως η κούραση την έκανε νευρική, ενώ την επηρέαζε και η αλλοκοτιά του δωματίου. Και η *πτήση*. Μπορούσε να πετάξει, αυτό πλέον ήταν αναμφισβήτητο. Δεν ήταν απλώς μια χαρισματική αθλήτρια που έκανε παρανοϊκές σκέψεις σχετικά με την πιθανότητα να είναι αποτέλεσμα κάποιου γενετικού πειράματος. Μπορούσε να *πετάξει*, που να πάρει, κι αυτό ήταν αεροδυναμικά αδύνατο για έναν *Homo sapiens*, οπότε σήμαινε πως εκείνη ήταν κάτι άλλο. Διαφορετικό από άνθρωπο.

Η μόνη εξήγηση ήταν αυτό που είχε αναφέρει ο Λούκας, όμως και πάλι δεν έβγαζε νόημα. Οι θεοί των αρχαίων Ελλήνων ήταν μυθολογικά πλάσματα, ανθρωπομορφικές εκφάνσεις ισχυρών δυνάμεων της φύσης, όχι ιστορικά πρόσωπα με βιολογικούς απογόνους – τουλάχιστον έτσι είχε μάθει στο σχολείο. Τώρα όμως δεν ήταν και τόσο σίγουρη. Θυμήθηκε την αίσθηση της πτήσης, πώς ο αέρας είχε γίνει στερεός, εύπλαστος, και ήξερε ότι κατά βάθος δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Με κάποιο τρόπο ανήκε στους ημίθεους κι αυτό ήταν κάτι που έπρεπε να το αποδεχτεί.

Τις πρώτες πρωινές ώρες ξύπνησε ξαφνικά και κοίταξε τριγύρω το σκοτεινό, ξένο δωμάτιο. Νωρίτερα ονειρευόταν πως πετούσε και ήταν θαυμάσιο, ώσπου συνειδητοποίησε πως δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς να προσγειωθεί. Η πρώτη σκέψη που έκανε όταν ξύπνησε ήταν ότι έπρεπε να ζητήσει από τον Λούκας να της μάθει. Τότε της πέρασε από το μυαλό πως ίσως εκείνος να μην κατάφερνε ποτέ ξανά να πετάξει.

Παρά τις διαβεβαιώσεις των δικών του πως ήταν καλά, η Έλεν ήξερε ότι δε θα κατάφερνε να κοιμηθεί πάλι χωρίς να σιγουρευτεί. Είχε ανάγκη να δει το πρόσωπό του φυσιολογικό, μαυρισμένο, όχι φοβισμένο και ωχρό, όπως τότε που βρέθηκαν μαζί στον ερημότοπο.

Ακούμπησε τα πέλματά της στο πάτωμα και δοκίμασε την αντοχή

τους βάζοντας όλο και περισσότερη δύναμη μέχρι που βεβαιώθηκε ότι μπορούσε να σταθεί όρθια. Διέσχισε παραπατώντας το διάδρομο προς το δωμάτιο του Λούκας. Ποτέ της δεν είχε φορέσει νάρθηκα στο πόδι ούτε είχε τραυματιστεί από τον αθλητισμό, όμως έτσι όπως έσερνε τα βήματά της, φαντάστηκε πως η αίσθηση που είχε τώρα πρέπει να ήταν παρόμοια, αν όχι πολύ πολύ χειρότερη. Οι μύες της δεν τεντώνονταν όσο συνήθως. Αισθανόταν τις αρθρώσεις της πρησμένες και αφύσικα ζεστές. Μέχρι να φτάσει στην πόρτα του Λούκας και να τη σπρώξει αθόρυβα, την είχε καλύψει ένα λεπτό, αρρωστιάρικο στρώμα ιδρώτα. Εκείνος ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και κοίταζε τη Σελήνη από το παράθυρό του. Στράφηκε απότομα και αντίκρισε την Έλεν, όπως ξεπρόβαλε στο κατώφλι. Πέρασε έτσι μια στιγμή.

«Γεια», ψιθύρισε ο Λούκας.

«Γεια», του απάντησε η Έλεν. «Μπορώ να μπω;»

«Ναι. Κάνε ησυχία όμως». Έγνεψε προς την Κασσάνδρα, η οποία κοιμόταν σε έναν καναπέ στην απέναντι πλευρά του δωματίου. «Είχε μείνει ξύπνια δύο συνεχόμενες μέρες».

Η Έλεν προχώρησε στο δωμάτιο σκυφτή σαν γερόντισσα, μορφάζοντας από την πίεση στα πόδια της. Ένιωθε σαν εκείνες τις απίθανες γριές μάγισσες των παραμυθιών και άρχισε να γελά πνιχτά στη σκέψη πως κυνηγούσε παιδάκια για να τα διώξει από τον καραμελένιο κήπο της.

«Δεν έπρεπε να έρθεις μόνη. Κουράστηκες πολύ», τη μάλωσε τρυφερά.

«Ήμουν μια χαρά μέχρι πριν από λίγο, αλλά η απόσταση ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι νόμιζα. Αυτό το σπίτι είναι πελώριο», ψιθύρισε η κοπέλα στρέφοντας το ταλαιπωρημένο σώμα της στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι του.

«Δε θα καταφέρεις να καθίσεις εκεί για πολλή ώρα. Έλα εδώ», πρότεινε εκείνος και παραμέρισε τα σκεπάσματά του. «Καλύτερα να ξαπλώσεις».

Η Έλεν κοίταξε διστακτικά το κρεβάτι του. Είχε περάσει ολόκληρη την προηγούμενη νύχτα κολλημένη πάνω του, όμως τώρα για κάποιο λόγο τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αν ξάπλωνε δίπλα του, θα ήταν

από επιλογή. Τον είδε να της χαμογελά λοξά και συνειδητοποίησε πως ο Λούκας θεωρούσε ανόητο το φέρσιμό της. Κι αυτό ήταν η αλήθεια νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν από την προσπάθεια να την κρατήσουν όρθια. Πάσχισε να καθίσει όσο πιο προσεκτικά μπορούσε για να μην τον ενοχλήσει, όμως την τελευταία στιγμή τα πόδια της υποχώρησαν και ουσιαστικά σωριάστηκε στο κρεβάτι δίπλα του.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε τραβώντας τα σκεπάσματα πάνω τους.

«Δεν πειράζει. Πρόσεχε με τα πέλματά σου, γιατί έχω νάρθηκες στα πόδια μου», την προειδοποίησε. Η Έλεν έριξε μια ματιά κάτω από τα σκεπάσματα και διαπίστωσε πως το κάτω μέρος του σώματός του ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους. «Βλέπεις; Είσαι απόλυτα ασφαλής μαζί μου». Της χαμογέλασε πλατιά μέσα στο σκοτάδι κι εκείνη ανταπέδωσε το χαμόγελο, μέχρι που θυμήθηκε για ποιο λόγο έκανε αυτή την εξαντλητική διαδρομή ως το δωμάτιό του. Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της.

«Πόσο άσχημα είναι; Μπορείς να καταλάβεις ή ακόμη;» τον ρώτησε σοβαρά. Ανασηκώθηκε στον έναν αγκώνα για να τον κοιτάξει στο πρόσωπο και να εντοπίσει τυχόν καλοπροαίρετα ψέματα. Στο λιγοστό σεληνόφως που τρύπωνε από το παράθυρο μπορούσε να διακρίνει το έντονο γαλάζιο των ματιών του.

«Θα γίνω καλά», αποκρίθηκε ο Λούκας τόσο σιγανά, ώστε τα χείλη του μετά βίας κουνήθηκαν.

«Τελείως; Δηλαδή θα μπορέσεις να... Ξέρεις... να περπατάς και να τρέχεις και... να πετάς και όλα τα σχετικά;»

«Ναι, βέβαια», της ψιθύρισε πριν εκείνη προλάβει καν να ολοκληρώσει. «Θα είμαι σαν καινούριος σε μία μέρα από τώρα».

Η Έλεν συνειδητοποίησε πως θα τον φιλούσε. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να γείρει προς τα κάτω. Της φάνηκε τόσο φυσικό αυτό, σαν να ήταν το *σωστό* να τον φιλήσει, ώστε είχε φτάσει στα μισά προτού σταματήσει και κάνει πίσω σαστισμένη από την έλλειψη αυτοκυριαρχίας που έδειχνε. Τον είδε να ξεροκαταπίνει.

«Ξάπλωσε, Έλεν», της είπε. Εκείνη υπάκουσε αμέσως για να κρύψει την αμηχανία της.

Για μερικά λεπτά ανέπνεαν και οι δυο τους πολύ γρηγορότερα απ' ό,τι θα έπρεπε, όμως σε λίγο ο Λούκας χαλάρωσε αρκετά, ώστε να πιάσει το χέρι της και να το κρατήσει κάτω από τα σκεπάσματα. Η Έλεν παρακολούθησε το στήθος του καθώς ανεβοκατέβαινε με έναν τρόπο που της ήταν πλέον οικείος και αποκοιμήθηκε χαμογελώντας.

7

«Επειδη δεν ηθελα να ξυπνήσω τον Λούκας!» ακούστηκε ένας θυμωμένος ψίθυρος.

Η Έλεν δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε βρεθεί η Αριάδνη στο τραπέζι του τσαγιού πάνω στη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ. Κι αυτό γιατί η κοπέλα δεν μπορούσε να πετάξει.

«Γιατί μου πηγαίνεις κόντρα;» επέμεινε η Κασσάνδρα σιγανά. Χμ. Η Έλεν δεν μπορεί να βρισκόταν πάνω στη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ, επομένως πρέπει να ήταν στο κρεβάτι, όμως δεν μπορούσε να καταλάβει τι δουλειά είχε η Κασσάνδρα στο κρεβάτι μαζί της. Μακάρι να μπορούσε να ανοίξει τα μάτια και να δει.

«Δε σε αμφισβητώ. Όμως τι μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε η Νόελ.

«Θα μπορούσαμε να φύγουμε. Να τα μαζέψουμε και να επιστρέψουμε στην Ευρώπη».

«Τώρα υπερβάλλεις», ξεφύσηξε η Αριάδνη χωρίς να μπει καν στον κόπο να ψιθυρίσει.

«Δύο νύχτες στη σειρά, Αριάδνη. Έφαγαν το ίδιο φαγητό. Μοιράστηκαν την ίδια στέγη και το ίδιο κρεβάτι και τώρα έχουν μάρτυρες!» είπε η Κασσάνδρα εξίσου δυνατά.

«Ναι, όμως δεν έχουν κάνει το σημαντικότερο!» φώναξε η Αριάδνη.

«Κορίτσια!»

Παρότι ήταν ακόμη τόσο κουρασμένη, ώστε ένιωθε κολλημένη στο κρεβάτι, οι φωνές έκαναν την Έλεν να ανοίξει τα μάτια. Είδε την Αριάδνη, την Κασσάνδρα και τη Νόελ να στέκονται πάνω από το κρεβάτι της. Διόρ-

θωση: Στέκονταν πάνω από το κρεβάτι του Λούκας, στο οποίο ήταν ξαπλωμένη η Έλεν. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα μεμιάς και το κεφάλι της στράφηκε απότομα για να τον κοιτάξει. Εκείνος μόρφαζε καθώς ξυπνούσε, ενώ ένας τραχύς ήχος άρχιζε να βγαίνει από το βάθος του λαρυγγιού του.

«Τραβάτε να τσακωθείτε κάπου αλλού», βόγκηξε το αγόρι γυρνώντας προς το μέρος της Έλεν. Κόλλησε πάνω της πασχίζοντας αδέξια να απαλλαγεί από τους νάρθηκες και προσπαθώντας να κρύψει το πρόσωπό του στο λαιμό της. Εκείνη τον σκούντησε και στράφηκε για να κοιτάξει τη Νόελ, την Αριάδνη και την έξαλλη Κασσάνδρα.

«Ήρθα να δω πώς ήταν και μετά δεν μπορούσα να γυρίσω στο κρεβάτι μου», δικαιολογήθηκε καταντροπιασμένη.

Άθελά της αναφώνησε όταν το ένα χέρι του Λούκας πέρασε πάνω από το μηρό της και γραπώθηκε από την καμπύλη που σχημάτιζε ο γοφός με τη μέση της. Τότε τον ένιωσε να ξυπνά, σαν να είχε μόλις συνειδητοποιήσει πως τα μαξιλάρια δεν είχαν το σχήμα κλεψύδρας. Το κεφάλι του τινάχτηκε πάνω και κοίταξε τριγύρω έτοιμος να δώσει μία ακόμη μάχη.

«Α, ναι», είπε στην Έλεν καθώς θυμήθηκε τι είχε προηγηθεί. Το βλέμμα του χαλάρωσε και το πρόσωπό του ξαναπήρε μια νωχελική όψη. Χαμογέλασε στα μέλη της οικογένειάς του και τεντώθηκε μέχρι που μόρφασε. Ύστερα έτριψε το πονεμένο στήθος του έχοντας χάσει πια την καλή του διάθεση. «Θα μπορούσατε να μας αφήσετε μόνους;» ρώτησε.

Η μητέρα, η αδερφή και η ξαδέρφη του πότε σταύρωναν τα μπράτσα τους και πότε έφερναν τα χέρια στη μέση τους. Ταπεινωμένη η Έλεν προσπάθησε να απαλλαγεί από τα σεντόνια και να κατέβει από το κρεβάτι χωρίς να τραβήξει περισσότερο την προσοχή τους. Η Κασσάνδρα έκανε επιτόπου μεταβολή και βγήκε θυμωμένη από το δωμάτιο.

«Αριάδνη, βοήθησε την Έλεν», είπε ευγενικά η Νόελ βλέποντας πόσο δυσκολευόταν η κοπέλα. Ύστερα στράφηκε και βρυχήθηκε θυμωμένη προς το διάδρομο. «Έκτορα! Έλα εδώ και βοήθησε τον ξάδερφό σου!»

«Καλά είμαι», διαμαρτυρήθηκε η Έλεν και στάθηκε στα αδύναμα πόδια της χρησιμοποιώντας το απλωμένο χέρι της Αριάδνης μονάχα για να

διατηρεί την ισορροπία της. Συνειδητοποίησε ότι φορούσε εκείνο το εξωφρενικό, μεταξωτό ρετάλι που η Αριάδνη είχε το θράσος να αποκαλεί νυχτικό, αν και δεν την απασχόλησε η λεπτομέρεια αυτή την προηγούμενη νύχτα όταν αποφάσισε να ξεπορτίσει από τον ξενώνα.

«Όπα! Πολύ... ενδιαφέρον αυτό», σχολίασε ο Έκτορας όταν μπήκε στο δωμάτιο και είδε την Έλεν.

«Ποιο πράγμα είναι ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Ιάσονας, που περνούσε από το διάδρομο. Έριξε μια ματιά στο δωμάτιο κι αμέσως κατάλαβε τι είχε δει ο αδερφός του. «Τι λες τώρα!»

Έμειναν και οι δύο να χαζεύουν την Έλεν, η οποία στεκόταν ημίγυμνη, πιασμένη στα πράσα, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι του Λούκας. Ύστερα οι δύο νεαροί κοιτάχτηκαν, τίναξαν ταυτόχρονα τα κεφάλια προς τα πίσω κι έσκασαν στα γέλια.

«Εντάξει, εντάξει. Αρκετά», είπε ο Λούκας θέλοντας να δικαιολογηθεί. «Ανησυχούσε για μένα και ήρθε να δει τι κάνω, όμως μέχρι να φτάσει εδώ, κόντευε να σωριαστεί. Δεν ήθελα να ξυπνήσω την Κασσάνδρα για να τη βοηθήσει να επιστρέψει στον ξενώνα, οπότε της πρότεινα να ξαπλώσει δίπλα μου. *Προφανώς*, απλώς κοιμηθήκαμε. Τώρα θα μπορούσατε όλοι, εκτός από τον Έκτορα ή τον Ιάσονα, να φύγετε από το δωμάτιό μου, σας παρακαλώ; Κι εσύ το ίδιο, μαμά. Πρέπει να κάνω ένα ντους».

Η Έλεν επέστρεψε στον ξενώνα χωρίς να δεχτεί καμιά βοήθεια, εκτός από όση ήταν απολύτως απαραίτητη. Ένιωθε τόσο ντροπιασμένη, ώστε το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει το συντομότερο από το σπίτι, αλλά για να το καταφέρει αυτό, έπρεπε να αποδείξει πως ήταν υγιής.

«Όχι, ευχαριστώ, τα καταφέρνω και μόνη μου», είπε στην Αριάδνη όταν τη ρώτησε αν χρειαζόταν βοήθεια για να κάνει μπάνιο.

«Εντάξει. Αν χρειαστείς κάτι, φώναξέ με», απάντησε η κοπέλα και τη λοξοκοίταξε.

Δύο φορές χρειάστηκε να καθίσει η Έλεν στο δάπεδο του ντους για να ξεκουραστεί, όμως τελικά κατάφερε να βγάλει όλη την ενοχλητική άμμο από τα μαλλιά της και να σκουπιστεί με την πετσέτα χωρίς να φωνάξει την Αριάδνη. Χρειάστηκε δέκα λεπτά για να φορέσει τα δικά της

φρεσκοπλυμένα ρούχα, όμως άξιζε ο κόπος. Το μόνο που ήθελε ήταν να τους ευχαριστήσει και να φύγει χωρίς να τραβήξει περισσότερο την προσοχή τους.

Όταν κατέβηκε στο ισόγειο, βρήκε όλη την οικογένεια συγκεντρωμένη στην κουζίνα, ανάμεσά τους και τον Λούκας. Το πρόσωπό του φωτίστηκε σαν επιγραφή νυχτερινού κέντρου μόλις την είδε. Εκείνη κινήθηκε αμέσως προς το μέρος του και κάθισε. Οι ελπίδες της για μια όσο γινόταν αθόρυβη αποχώρηση ακυρώθηκαν από αυτή την ενστικτώδη αντίδραση. Δε σκόπευε να μείνει για το πρωινό, όμως αισθανόταν σαν να είχε σχεδόν ανάγκη να βρίσκεται κοντά του.

«Πάνω που ετοιμαζόμασταν να στείλουμε κάποιον πάνω για να βεβαιωθεί πως δεν είχες πέσει στο σιφόνι», αστειεύτηκε η Νόελ.

«Η Έλεν είναι ντροπαλή. Ήθελε να ντυθεί μόνη της», εξήγησε η Αριάδνη ρίχνοντας μέλι σε μια γαβάθα δημητριακά, προτού την ακουμπήσει μπροστά στην κοπέλα.

«Ντροπαλή; Ναι, βέβαια», σχολίασε σαρκαστικά ο Έκτορας και έδωσε το μπέικον στον Λούκας.

«Αν δεν κάνω λάθος, εκείνο ήταν το νυχτικό *της αδερφής σου*, σωστά;» ρώτησε ο Λούκας ατάραχος βάζοντας φαγητό στο πιάτο της Έλεν και στο δικό του. Ο ξάδερφός του επέλεξε φρόνιμα να κρατήσει το στόμα του κλειστό.

«Ναι, βέβαια», απάντησε η Αριάδνη στη θέση του χωρίς να έχει καταλάβει τον υπαινιγμό. «Είναι τρομερά άνετο. Τι συμβαίνει; Γιατί γελάτε όλοι σας;»

«Τίποτε, Αριάδνη. Ξέχνα το», είπε ο Ιάσονας καλύπτοντας τα μάτια με την παλάμη του. Όλοι είχαν σκάσει στα γέλια, ακόμη και ο Κάστορας με τη Νόελ.

Η Έλεν ήταν διχασμένη. Δεν ήθελε να γελάσει με το αστείο, γιατί εν μέρει ήταν εις βάρος της, όμως δεν μπορούσε να αντισταθεί. Έπνιξε ένα γέλιο και εστίασε το βλέμμα στο γεμάτο πιάτο της. Ήταν ένα από εκείνα τα πρωινά που σχεδόν πάντοτε συνοδεύονται από έναν υπνάκο μετά, όμως δεν έβλεπε την ώρα να πάει κάπου για να κρυφτεί. Σκέφτηκε να μη φάει για να μπορέσει να φύγει νωρίτερα.

«Το ξέρω πως πεινάς», είπε ο Λούκας τόσο σιγανά, ώστε μόνο εκείνη τον άκουσε. «Τι συμβαίνει;»

«Πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα να γυρίσω στο σπίτι. Αρκετά σας ενόχλησα...» Άφησε τη φράση της στη μέση καθώς εκείνος κουνούσε αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν είναι αυτός ο λόγος», είπε με σιγουριά. «Τι τρέχει;»

«Νιώθω εντελώς ηλίθια! Ξύπνησα ημίγυμνη στο κρεβάτι σου, με τη μισή σου οικογένεια πάνω από τα κεφάλια μας. Δεν το καταλαβαίνεις; Αυτό δεν ήταν καθόλου καλό», αποκρίθηκε με σφιγμένα δόντια και αναψοκοκκινισμένα μάγουλα. Ο νεαρός χαμογέλασε καλοσυνάτα βλέποντας τα μάγουλά της να παίρνουν χρώμα.

«Αν δεν είχε συμβεί αυτό, θα ήθελες να μείνεις;» ρώτησε ξαφνικά πολύ σοβαρά, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω της. Εκείνη έσκυψε το κεφάλι και κατένευσε εξακολουθώντας να κοκκινίζει. «Γιατί»; επέμεινε ο Λούκας.

«Πρώτον, έχω κάποιες ερωτήσεις», απάντησε διακινδυνεύοντας να του ρίξει μια ματιά. Το αγόρι εξακολουθούσε να την κοιτάζει με μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος;» ψιθύρισε.

«Εσείς οι δύο αρκετά φλυαρήσατε. Πρέπει να φάτε καλά», ακούστηκε η φωνή της Νόελ από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Η Έλεν τινάχτηκε και η αντίδρασή της αυτή έκανε τον Λούκας να γελάσει. Όρμησαν στο φαγητό με όλη την ένταση δύο ανθρώπων που κυριολεκτικά ξαναδημιουργούσαν τα σώματά τους κύτταρο προς κύτταρο. Όταν σήκωσε τελικά το κεφάλι της η Έλεν έπειτα από μία ολόκληρη ώρα ασταμάτητου φαγητού, οι υπόλοιποι είχαν τελειώσει το πρωινό τους, αλλά εξακολουθούσαν να κάθονται στο τραπέζι πίνοντας καφέ και δίνοντας ο ένας στον άλλον τις διάφορες ενότητες της εφημερίδας. Ήταν λες και πάντοτε περνούσαν τη μισή Κυριακή απολαμβάνοντας ένα πλούσιο πρωινό και την υπόλοιπη μέρα περίμεναν στην κουζίνα να έρθει η ώρα του δείπνου. Χαμένη στην όμορφη ατμόσφαιρα, η Έλεν αιφνιδιάστηκε συλλαμβάνοντας τον εαυτό της να αισθάνεται καλά.

Ο Λούκας εξακολουθούσε να είναι σκυμμένος πάνω από το πιάτο

του, οπότε η Έλεν πήρε τις σελίδες των αθλητικών, όταν τις άφησε κάτω ο Έκτορας, και διάβασε τις τελευταίες ειδήσεις για την αγαπημένη της ομάδα του μπέιζμπολ, τους Red Sox, οι οποίοι είχαν δύσκολο πρόγραμμα το Σεπτέμβριο. Πρέπει να μουρμούριζε δυνατά όπως διάβαζε, γιατί όταν κάποια στιγμή άφησε τις σελίδες με τα στατιστικά, διαπίστωσε ότι είχε τραβήξει την προσοχή όλων των αντρών στο τραπέζι.

«Ώστε "η καλή άμυνα κερδίζει πρωταθλήματα";» ρώτησε ο Κάστορας χαμογελώντας ενθουσιασμένος.

«"Έχουμε ένα σωρό τραυματισμούς και κανέναν παίκτη να καλύψει τις τελευταίες περιόδους", σωστά;» επανέλαβε ο Ιάσονας απευθυνόμενος στην Έλεν. Ύστερα κοίταξε τον Λούκας. «Εντάξει, κέρδισες», είπε αινιγματικά.

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκε ο ξάδερφός του χαμογελώντας αδύναμα. Έγειρε προς τα πίσω κι έκλεισε τα μάτια. Η Έλεν είδε σταγόνες ιδρώτα να σχηματίζονται στο μέτωπό του. Άγγιξε το κεφάλι του για να δει αν είχε πυρετό, όμως ο Ιάσονας είχε αρχίσει ήδη να σηκώνεται.

«Τον κρατώ, Έλεν», είπε κάνοντας το γύρο του τραπεζιού. Ετοιμάστηκε να σηκώσει στα χέρια τον Λούκας, όμως εκείνος δεν τον άφησε. Προτίμησε να περάσει το μπράτσο του γύρω από τον ώμο του ξαδέρφου του και του επέτρεψε να τον στηρίξει για να σηκωθεί.

«Μέχρι τις σκάλες μονάχα, εντάξει;» ρώτησε ο Λούκας. Ο Ιάσονας κατένευσε, καθώς ο δεσμός μεταξύ τους ήταν τόσο ισχυρός, ώστε έμοιαζαν να μη χρειάζονται λέξεις για να επικοινωνήσουν. Η Έλεν είδε τη Νόελ να σηκώνει τα χέρια ταραγμένη, ανήμπορη.

«Άφησέ τον να βρει το ρυθμό του», είπε τρυφερά ο Κάστορας στη σύζυγό του. Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι σαν να ήταν κάτι που είχαν ζήσει αμέτρητες φορές. Ύστερα έστρεψε την προσοχή της στα απομεινάρια του πρωινού.

«Έκτορα! Σειρά σου να καθαρίσεις το τραπέζι!»

Η Έλεν παρατήρησε πως η Νόελ είχε την τάση να εκτονώνει το θυμό της όσο πιο προσεκτικά μπορούσε. Χρειαζόταν ένα γερό ξέσπασμα, όμως δεν μπορούσε να βάλει τις φωνές στον Λούκας, αφού ήταν τραυ-

ματισμένος, ούτε στον Ιάσονα, μια και βοηθούσε τον ξάδερφό του, οπότε επέλεξε το επόμενο διαθέσιμο αγόρι. Το ίδιο πράγμα είχε κάνει η Νόελ την ώρα που ξυπνούσε η Έλεν: Σε εκείνη μίλησε τρυφερά κι ύστερα φώναξε στον Έκτορα να έρθει. Ο καημένος έμοιαζε να είναι ο μόνιμος στόχος του θυμού της κι από τον τρόπο που στάθηκε πάνω από το νεροχύτη, κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του, έδωσε στην Έλεν την εντύπωση πως από τότε που τραυματίστηκε ο Λούκας, αυτός τα άκουγε για όλους τους. Για μια στιγμή σχεδόν τον λυπήθηκε, όμως όταν είδε πόσο ανήσυχα κοίταζε η Νόελ τον Λούκας να απομακρύνεται μορφάζοντας από την κουζίνα, δεν μπόρεσε να την κατηγορήσει.

Προτού φύγει από το δωμάτιο, ο Λούκας κοντοστάθηκε.

«Μπαμπά...» είπε χωρίς να στραφεί τελείως προς τα πίσω. «Η Έλεν έχει κάποιες ερωτήσεις».

Καθισμένος στην κεφαλή του τραπεζιού, ο Κάστορας κατένευσε προβληματισμένος για λίγο κι ύστερα σηκώθηκε. «Το περίμενα», είπε χαμογελώντας καλοσυνάτα στην Έλεν. «Θα ήθελες να έρθεις στο γραφείο μου;»

Την οδήγησε σε μια ήσυχη γωνιά του τεράστιου σπιτιού, σε ένα γραφείο όπου τα μισά πράγματα ήταν ακόμη πακεταρισμένα. Η θέα προς τον ωκεανό ήταν καταπληκτική. Δερμάτινες καρέκλες και κούτες με βιβλία γραμμένα σε διαφορετικές γλώσσες διεκδικούσαν μια θέση στο πάτωμα, ανάμεσα σε τυλιγμένα χαλιά και πίνακες που περίμεναν να κρεμαστούν. Δύο μεγάλα τραπέζια είχαν τοποθετηθεί στις απέναντι πλευρές του δωματίου. Οι επιφάνειές τους ήταν καλυμμένες από διάφορα χαρτιά, φακέλους και δέματα.

Κατά μήκος του πίσω τοίχου υπήρχε μια μεγάλη, σπαστή μπαλκονόπορτα, η οποία οδηγούσε σε ένα αίθριο που συνόρευε με την παραλία. Μπροστά στην μπαλκονόπορτα υπήρχαν δύο καναπέδες και μία μεγάλη πολυθρόνα. Τα τρία έπιπλα ήταν τοποθετημένα αντικριστά.

Η Κασσάνδρα καθόταν στην τεράστια πολυθρόνα και διάβαζε ένα βιβλίο, το οποίο άφησε κατά μέρος μόλις ο οικοδεσπότης και η φιλοξενούμενή του μπήκαν στο δωμάτιο. Η Έλεν περίμενε πως το κορίτσι θα έφευγε ή, τουλάχιστον, θα της ζητούσε ο Κάστορας να τους αφήσει μόνους,

όμως λίγο αργότερα έγινε σαφές πως η Κασσάνδρα τούς περίμενε για να συζητήσουν. Το πώς γνώριζε πως θα προέκυπτε, έστω, η συζήτηση ήταν κάτι το αδιανόητο για την Έλεν, όμως ο Κάστορας δεν έδειξε να αιφνιδιάζεται.

Πρότεινε στην κοπέλα να καθίσει στον έναν καναπέ και ο ίδιος πήρε θέση στον άλλον. Έριξε μια ματιά στην Κασσάνδρα, η οποία έμοιαζε με νάνο καθισμένο στην πελώρια πολυθρόνα, κι ύστερα ξεκίνησε.

«Πόσα πράγματα ξέρεις για την ελληνική μυθολογία;» ρώτησε.

«Εννοείτε τις ιστορίες όπως ο Τρωικός Πόλεμος; Τα έργα του Ομήρου και τα λοιπά;» αποκρίθηκε εκείνη με μια νέα ερώτηση. Όταν ο Κάστορας κατένευσε, η κοπέλα ζάρωσε τους ώμους. «Ξέρω κάποια πράγματα. Μια βασίλισσα ονόματι Ελένη εγκατέλειψε τον άντρα της και το έσκασε με έναν πρίγκιπα της Τροίας, τον Πάρη. Ο άντρας της την κυνήγησε με χίλια πλοία γεμάτα Έλληνες στρατιώτες και ακολούθησε πολύχρονος πόλεμος. Θυμάμαι και κάτι για ένα ξύλινο άλογο... και τίποτε περισσότερο». Η Έλεν χαμογέλασε αμήχανα. «Ποτέ δε διάβασα το βιβλίο».

«Κοίτα, ο πόλεμος δεν ξέσπασε *ακριβώς* έτσι. Όμως για την ώρα αυτά που ξέρεις είναι αρκετά», είπε η Κασσάνδρα, η οποία της έδωσε το βιβλίο που διάβαζε νωρίτερα. Ήταν μια ανθολογία που περιλάμβανε τόσο την *Ιλιάδα* όσο και την *Οδύσσεια*.

«Κράτησέ το. Έχουμε πολλά αντίτυπα», είπε και χαμογέλασε λοξά.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε την Κασσάνδρα να αποπειράται να αστειευτεί, οπότε η Έλεν τής χαμογέλασε βεβιασμένα.

«Είμαι σίγουρος πως ο γιος μου σου έχει πει ήδη ότι είμαστε απόγονοι αυτών που είναι γνωστοί ως οι θεοί του Ολύμπου», άρχισε να εξηγεί ο Κάστορας. Όταν είδε την Έλεν να μορφάζει αμήχανα, κούνησε το κεφάλι καταφατικά, ευδιάθετα. «Φαντάζομαι πως είναι δύσκολο να το συλλάβει κανείς, όμως πρέπει να καταλάβεις ότι ο Όμηρος ήταν ιστορικός και ότι η *Ιλιάδα* και η *Οδύσσεια* είναι καταγραφές ενός πραγματικού πολέμου, που έλαβε χώρα πριν από χιλιάδες χρόνια. Οι περισσότεροι αρχαίοι μύθοι και οι περίφημες τραγωδίες βασίζονται στις ιστορίες πραγματικών ανθρώπων. Οι θεοί είναι αληθινοί και έχουν παιδιά με θνητούς.

Αυτά είναι μισοί άνθρωποι, μισοί θεοί. Εμείς είμαστε οι απόγονοί τους. Οι Επίγονοί τους».

«Εντάξει», είπε η Έλεν καταλαβαίνοντας πόσο βεβιασμένο ακούστηκε το γέλιο της. «Ας πούμε ότι πιστεύω πως όλα αυτά συνέβησαν πράγματι. Οι θεοί, λοιπόν, απέκτησαν παιδιά από ανθρώπους; Μα καλά, όλη αυτή η μαγεία, όλη αυτή η θεϊκή δύναμη, ή ό,τι είναι τέλος πάντων, δε χάθηκε από τις γενιές των απογόνων; Οι θεοί έζησαν πριν από *πάρα πολλά* χρόνια».

«Τα χαρίσματα δεν εξασθενούν», απάντησε η Κασσάνδρα. «Ορισμένοι Επίγονοι είναι ισχυρότεροι από κάποιους άλλους, ενώ υπάρχουν κι αυτοί που διαθέτουν ευρύτερο φάσμα δυνάμεων, αλλά η ισχύς αυτών των ικανοτήτων δεν εξαρτάται από το πόσο ισχυροί ήταν οι γονείς τους».

Ο Κάστορας κατένευσε και ανέλαβε να εξηγήσει στην Έλεν.

«Για παράδειγμα, η σύζυγός μου είναι μια απλή θνητή, όμως και τα δύο παιδιά μας είναι ισχυρότερα από μένα. Κι εγώ είμαι πολύ ισχυρός», είπε χωρίς τη διάθεση να καυχηθεί. «Πιστεύουμε πως έχει κάποια σχέση με το γεγονός ότι οι θεοί είναι αθάνατοι. Ποτέ δε σβήνουν, επομένως το ίδιο συμβαίνει με τα χαρίσματα που μας έδωσαν, όσες γενιές κι αν μεσολαβήσουν. Για την ακρίβεια...» άρχισε να λέει, όμως άφησε τη φράση του στη μέση κοιτάζοντας την Κασσάνδρα.

«Με τα χρόνια δυναμώνουμε και κάθε επόμενη γενιά Επιγόνων προικίζεται με όλο και περισσότερα χαρίσματα σε σχέση με τους γονείς τους. Όμως, εξακολουθούν να διίστανται οι απόψεις σχετικά με το γιατί συμβαίνει αυτό», ολοκλήρωσε η Κασσάνδρα.

«Εντάξει», είπε η Έλεν απευθυνόμενη περισσότερο στον εαυτό της. «Το ήξερα πως μάλλον δεν είμαι ένα ολότελα ανθρώπινο πλάσμα. Είναι ανακούφιση να ξέρω τι είμαι τελικά και πως δεν είμαι κάτι απαίσιο. Όμως θα μπορούσα να κάνω άλλη μια ερώτηση; Τι είναι οι Ερινύες; Και γιατί έπαψαν να μας κατατρέχουν;»

Η ερώτηση προκάλεσε μια παρατεταμένη παύση. Η Κασσάνδρα και ο Κάστορας κοιτάχτηκαν σαν να προσπαθούσαν να διαβάσουν ο ένας τη σκέψη του άλλου, πριν αρχίσει να μιλά το κορίτσι.

«Δεν είμαστε απόλυτα σίγουροι για τους λόγους που τις έκαναν να αποχωρήσουν. Στο παρελθόν υπήρξαν φήμες για κάποια ζευγάρια Επιγόνων, συνήθως έναν άντρα και μια γυναίκα, οι οποίοι κατάφεραν να είναι μαζί και να μην αντικρίζουν τις Ερινύες, όμως κάτι τέτοιο δεν αποδείχτηκε ποτέ. Απ' όσα μπορούμε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα, εσύ και ο Λούκας είστε οι πρώτοι που το κατορθώσατε. Νομίζω πως ίσως έχει κάποια σχέση με το γεγονός ότι σώθηκε μια ζωή. Πιστεύω πως με κάποιο τρόπο καταφέρατε να σώσετε ο ένας τη ζωή του άλλου κι αυτό σας απελευθέρωσε από τον κύκλο της εκδίκησης. Όμως δεν μπορώ να είμαι βέβαιη γι' αυτό».

Η Έλεν θυμήθηκε φευγαλέα τον Λούκας στον ερημότοπο, τυφλό, χαμένο, ανήμπορο να σταθεί στα πόδια του. Έδιωξε μακριά την απαίσια εικόνα.

«Εκδίκηση;» επανέλαβε. Ο Κάστορας διέκρινε την απορία της.

«Ο Τρωικός Πόλεμος έγινε πριν από πάρα πολλά χρόνια και οι απώλειες ήταν μεγάλες. Ήταν ο χειρότερος πόλεμος που είχε γνωρίσει ο κόσμος μέχρι τότε και διαπράχθηκαν πολλά εγκλήματα. Κανείς δε γνωρίζει πώς προέκυψαν οι Ερινύες. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι άρχισαν να κατατρέχουν το γένος μας μετά το τέλος του πολέμου. Η κατάσταση αυτή ξεκίνησε από την οικογένεια του Αγαμέμνονα, όμως καθώς περνούσαν τα χρόνια επεκτάθηκε και στους Τέσσερις Τρανούς Οίκους ωθώντας τον έναν να συγκρουστεί με τον άλλον. Στην πορεία του χρόνου εξελίχθηκε σε μια βεντέτα αίματος κι έτσι οδηγηθήκαμε στο παρόν, όπου ο κάθε Οίκος βρίσκεται σε πόλεμο με όλους τους υπόλοιπους μέχρι θανάτου».

Η Έλεν θυμήθηκε την ιστορία του Ορέστη, ο οποίος υποχρεώθηκε να σκοτώσει την ίδια τη μητέρα του για να πάρει εκδίκηση για τον πατέρα του, τον Αγαμέμνονα, που είχε σκοτώσει νωρίτερα την αδερφή του. Εξακολουθούσε να της φαίνεται τρομερά άδικο, σαν να είχαν δημιουργήσει οι Ερινύες μια κατάσταση όπου κανείς δεν μπορούσε να κερδίσει και όλοι κατέληγαν νεκροί.

«Με τον όρο "Οίκοι" αναφερόμαστε στις τέσσερις διαφορετικές γενιές Επιγόνων», παρενέβη η Κασσάνδρα όταν πρόσεξε ότι η Έλεν συνο-

φρυώθηκε στο άκουσμα της λέξης. «Ήταν βασιλικές γενιές της αρχαίας Ελλάδας».

«Δηλαδή εννοείς πως είστε Έλληνες;» ρώτησε η Έλεν προσπαθώντας να βγάλει τον άμοιρο Ορέστη από το μυαλό της και να συνεχίσει να παρακολουθεί τη συζήτηση. Ο Κάστορας χαμογέλασε.

«Πλέον δε θεωρούμε τους εαυτούς μας είτε Έλληνες είτε Τρώες, αλλά μέλη τεσσάρων διαφορετικών οίκων, οι οποίοι θεμελιώθηκαν από τέσσερις διαφορετικούς θεούς. Το ποιος ήταν Έλληνας και ποιος Τρώας δεν έχει σημασία για μας. Εκείνος ο πόλεμος έληξε πριν από πολλά χρόνια», είπε σιγανά. «Κι από τότε οι Ερινύες είναι η κατάρα μας, η τιμωρία μας».

«Αυτές ωθούν μέλη αντίπαλων Οίκων να αλληλοσκοτώνονται για να αποδοθεί ο φόρος αίματος που οφείλουμε στους προγόνους μας. Είναι ένας φαύλος κύκλος. Το αίμα πληρώνεται με αίμα κι αυτό οδηγεί σε περισσότερες αιματοχυσίες», ψιθύρισε η Κασσάνδρα, ενώ η Έλεν ανατρίχιασε αντικρίζοντας το άδειο βλέμμα της.

«Αυτό το στοιχείο το γνωρίζω. Ο Ορέστης υποχρεώθηκε να σκοτώσει τη μητέρα του, γιατί εκείνη είχε σκοτώσει τον πατέρα του, επειδή αυτός νωρίτερα είχε σκοτώσει την κόρη τους», είπε η Έλεν. «Όμως, διάβασα αυτά τα έργα και τελικά έχουν ευτυχή κατάληξη. Ο Απόλλωνας έπεισε τις Ερινύες να συγχωρήσουν τον Ορέστη».

«Αυτή η λεπτομέρεια είναι ολότελα φανταστική», είπε ο Κάστορας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του. «Οι Ερινύες ποτέ δε συγχωρούν ούτε ξεχνούν».

«Δηλαδή, για να καταλάβω, οι οικογένειές μας αλληλοσκοτώνονται από την εποχή του Τρωικού Πολέμου;» ρώτησε η Έλεν. «Αν είναι έτσι, δε γίνεται να έχουμε απομείνει πολλοί».

«Πράγματι. Η οικογένειά μας ανήκει στον Οίκο των Θηβών. Υπήρχε η άποψη πως ήταν ο μοναδικός που είχε απομείνει... ως τη στιγμή που οι Ερινύες μάς οδήγησαν σε σένα, φυσικά», εξήγησε ο Κάστορας.

«Εγώ σε ποιον Οίκο ανήκω;»

«Αυτό δε θα το μάθουμε πριν ανακαλύψουμε ποια ήταν η μητέρα σου», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα.

«Την έλεγαν Μπεθ Σμιθ», είπε η Έλεν ελπίζοντας πως ο Λούκας έκα-

νε λάθος και ότι ο πατέρας του θα τη θυμόταν από κάπου. Όμως ο Κάστορας κούνησε αρνητικά το κεφάλι, χωρίς να φανεί αγενής.

«Όποια κι αν ήταν, προφανώς το όνομα που χρησιμοποίησε ήταν ψεύτικο για να σας προστατέψει. Το βέβαιο είναι πως μου θυμίζεις κάποια παλιά γνωστή, όμως οι Επίγονοι δεν κληροδοτούν πάντοτε τα εξωτερικά τους χαρακτηριστικά, όπως οι θνητοί», είπε ο Κάστορας και αναδεύτηκε στη θέση του. «Για παράδειγμα, ο Λούκας δε θυμίζει σε τίποτε εμένα, δε θυμίζει καν ένα χαρακτηριστικό Γιο του Απόλλωνα, όπως συμβαίνει με μένα ή τον αδερφό μου. Εμείς οι Επίγονοι είμαστε μισοί άνθρωποι, μισοί αρχέτυπα και κάθε τόσο ένα μέλος μας μοιάζει περισσότερο με την ιστορική μορφή με την οποία του προόρισαν οι Μοίρες να μοιάσει στη ζωή του παρά με τους γονείς του».

«Κι εγώ μοιάζω με κανέναν;» ρώτησε η Έλεν.

«Δε θα θέλαμε να οδηγηθούμε σε βιαστικά συμπεράσματα. Μήπως έχεις κάποιες φωτογραφίες ή κάποιο βίντεο της μητέρας σου; Έτσι, θα μπορούσαμε να επιβεβαιώσουμε ποια ήταν», είπε ζωηρά ο Κάστορας σαν να πλησίαζαν στη λύση ενός στρυφνού γρίφου που τους προβλημάτιζε.

«Δεν έχω τίποτε. Καμιά φωτογραφία», απάντησε η Έλεν απογοητευμένη. Η Κασσάνδρα ξεφύσηξε δυνατά και κατένευσε σαν να επιβεβαιωνόταν κάποια υποψία της.

«Το έκανε για να σε προστατέψει πιθανότατα. Αν διέκοπτε κάθε σχέση μαζί σου και φρόντιζε να μεγαλώσεις σε ένα νησάκι, κοντά σε μια περιορισμένη ομάδα φίλων, θα μειώνονταν οι πιθανότητες να σε εντοπίσει κάποιος αντίπαλος Οίκος», σχολίασε το κορίτσι σαν ντετέκτιβ που συνδυάζει διάφορα σκόρπια στοιχεία.

«Προφανώς, η προσπάθεια αυτή απέτυχε», κάγχασε η Έλεν.

«Για μεγάλο διάστημα είχε αποτέλεσμα, όμως οι Ερινύες δε θα επέτρεπαν να συνεχιστεί για πάντα», είπε σιγανά ο Κάστορας.

Η Έλεν έσυρε το φυλαχτό της πάνω στην αλυσίδα του και τους το έδειξε. «Αυτό είναι το μοναδικό ενθύμιο που έχω από εκείνη. Ένα κόσμημα. Μήπως σας λέει κάτι;» ρώτησε με ένταση.

Μια πλευρά του εαυτού της ανέκαθεν έλπιζε πως το περιδέραιο ήταν

σημαντικό και πως ίσως μια μέρα έδινε απαντήσεις σε όλες τις απορίες της. Στα πιο τολμηρά όνειρά της φανταζόταν πως το φυλαχτό θα την οδηγούσε μια μέρα στη μητέρα της. Η Κασσάνδρα και ο Κάστορας κοίταξαν το κόσμημα σε σχήμα καρδιάς, όμως δεν παρατήρησαν κάτι ιδιαίτερο.

«Είναι πολύ όμορφο», είπε ευγενικά η Κασσάνδρα.

«Ναι, δε βρίσκεις; Όμως είναι αγορασμένο από το Tiffany, επομένως πιθανότατα υπάρχουν χιλιάδες σαν κι αυτό. Απλώς, είναι το μοναδικό ενθύμιο που έχω», εξήγησε η Έλεν χωρίς να τους κρύψει τίποτε. «Ο πατέρας μου λέει πως η μητέρα πρέπει να σχεδίαζε να φύγει από καιρό, γιατί μέχρι να καταλάβει εκείνος πως μας εγκατέλειψε, όλες οι φωτογραφίες είχαν εξαφανιστεί. Δεν απέμεινε καμιά. Χάθηκαν ακόμη κι αυτές για τις οποίες νόμιζε πως η μητέρα μου αγνοούσε την ύπαρξή τους».

Ξαφνικά η Έλεν σηκώθηκε κι άρχισε να βηματίζει άσκοπα πέρα δώθε. Περπάτησε μέχρι το βάθος της βιβλιοθήκης κοιτάζοντας όλα τα βιβλία που είχε συλλέξει η οικογένεια, όλα τα παλιά έπιπλα που πιθανότατα κληροδοτούσε η μια γενιά στην επόμενη. Η Έλεν είχε στερηθεί αυτή την οικογενειακή παράδοση κι αισθάνθηκε ένα κενό, αφού δε γνώριζε ποια ήταν η μητέρα της ούτε από πού καταγόταν. Ταυτόχρονα όμως διέκρινε και μια προοπτική σε αυτή την άγνοια.

«Τα μέλη της οικογένειάς σας έχουν στενούς δεσμούς, το βλέπω αυτό. Γνωρίζετε ανά πάσα στιγμή πού βρίσκεται ο καθένας σας. Όμως η μητέρα μου έκανε κάτι δραστικό, σωστά; Τράπηκε σε φυγή». Η Έλεν πάλευε να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσει τις σκέψεις της κι αποφάσισε πως ο καλύτερος τρόπος ήταν να κάνει μια ερώτηση. «Γιατί ήσασταν τόσο σίγουροι πως ο Οίκος των Θηβών ήταν ο τελευταίος που απέμεινε; Πώς θα μπορούσατε να το γνωρίζετε αυτό;»

«Παρακολουθούμε πάρα πολύ στενά τον αριθμό των μελών μας, Έλεν», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα.

«Εντάξει, αλλά πώς μπορείτε να το γνωρίζετε με βεβαιότητα;»

«Είναι βαρβαρικό το έθιμο», εξήγησε ο Κάστορας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. Όταν του έγνεψε η Έλεν να συνεχίσει, εκείνος δέχτηκε.

«Όταν ένας ημίθεος σκοτώνει έναν άλλον, μέλος κάποιου αντίπαλου Οίκου, ακολουθεί μια παραδοσιακή γιορτή προς τιμή του νικητή, η οποία ονομάζεται Θρίαμβος. Θεωρείται σπουδαία τιμή».

«Όμως αυτό δε σημαίνει πως *η μητέρα μου* είναι νεκρή. Ίσως απλώς αγνοείται! Δεν ξέρετε καν ποια είναι!» αντέτεινε η Έλεν. Τα δάκρυα κύλησαν από τις άκρες των βλεφαρίδων της και έπεσαν στην μπλούζα της.

«Το γεγονός της ύπαρξής σου αποδεικνύει πως τα πάντα είναι δυνατά», είπε η Κασσάνδρα. Όμως δεν μπόρεσε να κοιτάξει την κοπέλα στα μάτια.

«Την ίδια εποχή περίπου με τη γέννησή σου οι Οίκοι είχαν επιδοθεί σε έντονες συγκρούσεις, που θεωρούνταν πως συνιστούσαν την τελική αναμέτρηση. Σημειώθηκαν πολλοί θάνατοι», πρόσθεσε ο Κάστορας κοιτάζοντας τις παλάμες του σαν να περίμενε να δει αίμα πάνω τους.

Η Έλεν έστρεψε την πλάτη και στους δύο προσπαθώντας να πάρει ανάσες ενώ δάκρυζε, όμως χρειάστηκε να περάσουν μερικές στιγμές ακόμη, ώσπου να σιγουρευτεί ότι δε θα ξεσπούσε σε λυγμούς. Δεν ήξερε καν γιατί ήταν τόσο ταραγμένη. Ανέκαθεν νόμιζε ότι μισούσε τη μητέρα της.

«Έλεν, καταλαβαίνουμε πως ίσως χρειαστείς λίγο χρόνο προτού συνεχίσουμε. Έχουμε πολλά πράγματα να συζητήσουμε, όμως δεν πρόκειται να χαθούμε. Μπορούμε να ολοκληρώσουμε αυτή τη συζήτηση όταν θα είσαι έτοιμη. Στο μεταξύ, σε παρακαλώ να πιστέψεις ότι θέλουμε πραγματικά να σε βοηθήσουμε», είπε ευγενικά ο Κάστορας από κάποιο σημείο στην απέναντι πλευρά του δωματίου.

Τους άκουσε που σηκώθηκαν για να φύγουν, όμως δε βρήκε τη δύναμη να τους χαιρετήσει. Έπειτα άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στο αίθριο. Η θέα της πεντακάθαρης παραλίας και του βαθυγάλανου νερού που πάφλαζε μετρίασε την ένταση των συναισθημάτων της και, πριν το καταλάβει, βρέθηκε να περπατά στην άμμο.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Λούκας πίσω της.

Η Έλεν περιορίστηκε σε ένα καταφατικό νεύμα χωρίς να αιφνιδιαστεί από την παρουσία του. Έμειναν και οι δύο να κοιτάζουν την παρα-

λία παρακολουθώντας ένα μεγάλο, μαλλιαρό σκυλί να χοροπηδά ευτυχισμένο στο κύμα. Λίγο αργότερα ο Λούκας προχώρησε και στάθηκε δίπλα της.

«Είμαι ανακουφισμένη», είπε η κοπέλα. Έστρεψε το πρόσωπό της προς το μέρος του. «Ολόκληρη τη ζωή μου νόμιζα ότι η μητέρα μου με μισούσε τόσο πολύ, ώστε δεν ήθελε καν να ξέρω την όψη της». Μια έκφραση πόνου σκοτείνιασε το πρόσωπο του Λούκας, όμως η Έλεν συνέχισε πριν προλάβει να τη διακόψει. «Δεν εννοώ πως μια αρχαία έριδα είναι κάτι θετικό, όμως τουλάχιστον αποτελεί σοβαρό *λόγο* για τον οποίο με εγκατέλειψε. Ποτέ ως τώρα δεν είχα μια τέτοια εξήγηση».

«Ίσως ζει ακόμη, ξέρεις», επέμεινε ο Λούκας. «Άσχετα από το τι μπορεί να πιστεύουν η Κασσάνδρα κι ο πατέρας μου».

«Δεν είμαι σίγουρη για το πώς πρέπει να νιώσω γι' αυτό», απάντησε ειλικρινά η Έλεν. «Η Κέιτ μού στάθηκε περισσότερο μητέρα απ' ό,τι η Μπεθ ή όπως την έλεγαν, τέλος πάντων. Φαντάζομαι πως θα αποφασίσω πώς αισθάνομαι όταν ανακαλύψω την αλήθεια. Όλη την αλήθεια».

«Καλό αυτό», είπε ο νεαρός. Χαμογέλασε για λίγο κοιτάζοντας το νερό, προτού μια άλλη σκέψη περάσει από το μυαλό του κάνοντας το πρόσωπό του να σκοτεινιάσει. «Για την ώρα τουλάχιστον».

Καθώς ο Λούκας έσφιξε τα δάχτυλά της, η Έλεν αιφνιδιάστηκε και πάλι από το γεγονός ότι είχαν πλέξει τα χέρια τους, ενώ είχε την προσοχή της στραμμένη αλλού. Δεν ήξερε ποιος από τους δύο ξεκίνησε αυτή την καινούρια συνήθειά τους, όμως συνειδητοποίησε πως θα ήταν σχεδόν αδύνατο να την αποφύγει. Ποτέ ως τότε δεν είχε κρατήσει το χέρι ενός αγοριού και κανονικά αυτό θα έπρεπε να την κάνει να ντρέπεται, όμως δεν ήταν έτσι. Το ένιωθε σαν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο να τον αγγίζει. Η σκέψη αυτή την έκανε να κουνήσει το κεφάλι σαστισμένη. Σήκωσε το βλέμμα και είδε πως κι εκείνος παρατηρούσε τα χέρια τους κάνοντας πιθανότατα την ίδια ακριβώς σκέψη.

«Θέλεις να καθίσουμε για λίγο;» τον ρώτησε συνειδητοποιώντας ξαφνικά πως την τελευταία φορά που τον είδε του ήταν αδύνατο να περπατήσει χωρίς τη βοήθεια του Ιάσονα.

«Μπα, όχι. Όμως θα έτρωγα ευχαρίστως κάτι ακόμη». Έριξε μια αφηρημένη ματιά πίσω του προς το σπίτι.

«Κι εγώ το ίδιο. Θεέ μου, είμαι ένα γουρούνι!» είπε η Έλεν. Η ακόρεστη όρεξή της συνέχιζε να την εκπλήσσει.

«Πέρασες ώρες χωρίς να φας στη διάρκεια της ίασης», εξήγησε εκείνος καθώς την απομάκρυνε από την παραλία. «Μη λες ανοησίες».

«Ξέρεις, αν εξαιρέσουμε τον αφόρητο πόνο, νομίζω πως η ίαση θα μπορούσε να μου αρέσει. Σε κουβαλούν στα χέρια, σε ταΐζουν ασταμάτητα. Είναι λες και γίνεσαι ξανά μωρό, μόνο που τώρα είσαι αρκετά μεγάλος για να το εκτιμήσεις».

«Μπορεί, αλλά δεν είναι και τόσο ευχάριστο όταν πρέπει να πας στο μπάνιο».

«Όχι! Ειδικά όταν βρίσκεσαι ανάμεσα σε ξένους», πρόσθεσε η Έλεν περιμένοντας πως θα ακούσει τον Λούκας να γελά ή να της δίνει κάποια έξυπνη απάντηση. Όμως τίποτε από τα δύο δε συνέβη.

«Δεν είμαστε ξένοι», είπε σιγανά το αγόρι και βράδυνε το βήμα του για να την κοιτάξει στα μάτια.

«Όχι πια, σωστά», συμφώνησε εκείνη. Ένιωσε τα μάγουλά της να αναψοκοκκινίζουν και χαμήλωσε τα μάτια. Το βλέμμα του ήταν τόσο ειλικρινές, τόσο γαλανό, ώστε η Έλεν ένιωσε πως, αν δεν πίεζε τον εαυτό της να αποστρέψει έγκαιρα τη ματιά της, θα χανόταν μέσα του και δε θα σταματούσε ποτέ να τον κοιτάζει.

Προχώρησαν με τα χέρια πλεγμένα. Όταν πλησίασαν στο σπίτι, η Έλεν παρατήρησε πως η Κασσάνδρα τούς παρακολουθούσε επίμονα από ένα μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου. Δεν έδειχνε ευχαριστημένη.

Στην κουζίνα βρήκαν τη Νόελ να έχει καταπιαστεί ήδη με τα τσουκάλια και τα τηγάνια. Τους έδωσε ένα μεγάλο παγωτό, μπισκότα, ξηρούς καρπούς και σος καραμέλας και τους είπε πως ήταν αρκετά δυνατοί για να ετοιμάσουν μόνοι το επιδόρπιό τους. Κατόπιν έστρεψε και πάλι την προσοχή της σε ένα πελώριο κομμάτι κρέας που πάλευε να το χωρέσει στο φούρνο. Έπειτα από αυτή την κραιπάλη, που δελέασε και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας να έρθουν στην κουζίνα για να χαλάσουν την όρεξή τους, η Νόελ είπε σε όλους πως δεν υπήρχε λόγος να σηκωθούν

από τις θέσεις τους, αφού το δείπνο θα ήταν έτοιμο στα επόμενα είκοσι λεπτά.

«Δε γίνεται να μείνω. Πρέπει να επιστρέψω στο σπίτι», παραδέχτηκε η Έλεν απογοητευμένη παίζοντας με μερικά μουλιασμένα φιστίκια που είχαν απομείνει στο μπολ της.

«Αποκλείεται. Δεν πρόκειται να πας πουθενά», είπε ο Λούκας.

«Όχι, αλήθεια. Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, να πάρω το τζιπ και να πάω στο αεροδρόμιο για να παραλάβω την Κέιτ και τον πατέρα μου».

«Θα μπορούσε να το αναλάβει κάποιος από μας», πρότεινε η Αριάδνη από τον πάγκο στα δεξιά της Έλεν.

«Κάθισε κάτω, δεσποινίς, είσαι ακόμη αποκαμωμένη από την ίαση. Και μη νομίσεις πως όλο αυτό το ρουζ που φοράς μπορεί να με ξεγελάσει», είπε η Πανδώρα με σπινθηροβόλο βλέμμα. Κούνησε το δάχτυλό της κάνοντας τα βραχιόλια της να χορεύουν και να λαμπυρίζουν. «Θα χαιρόμουν *πραγματικά* να γνωρίσω τον πατέρα σου, Έλεν».

«Όχι, δεν πρέπει!» αντέδρασε η κοπέλα υπερβολικά έντονα, προτού ανακτήσει τον αυτοέλεγχό της και συνεχίσει με πιο σταθερό τόνο. «Ο πατέρας μου δεν έχει ιδέα για όλα αυτά. Σας παρακαλώ. Είναι πολύ ευγενικό που προσφέρεστε, όμως αν μπορούσατε να με πάτε στο σπίτι μου, θα το εκτιμούσα πολύ». Δεν μπορούσε να σηκώσει το βλέμμα, όμως ήξερε πως όλοι αντάλλασσαν ματιές όλο νόημα. Η Αριάδνη άγγιξε το χέρι της Έλεν κι άνοιξε το στόμα για να πει κάτι, όμως ο Λούκας μίλησε πρώτος.

«Θα σε πάω εγώ στο σπίτι», είπε και σηκώθηκε από τον πάγκο τραβώντας την Έλεν από το χέρι. «Πάμε».

«Δεν είσαι σε κατάσταση να μετακινηθείς». Η Νόελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι, όμως ο γιος της ήδη κατευθυνόταν προς το μέρος της χαμογελώντας πονηρά.

«Με το αυτοκίνητο θα την πάω, δε θα την πετάξω ως εκεί», είπε και άρπαξε ξαφνικά τη μητέρα του πριν εκείνη προλάβει να αντιδράσει. Της έδωσε ένα φιλί στο κεφάλι κάνοντας έναν υπερβολικά ρουφηχτό ήχο. Δεν πρέπει να ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο, όμως ήταν αρκετά αστείο ώστε

να κάνει τη Νόελ να γελάσει και να παραδεχτεί πως ο γιος της ήταν αρκετά δυνατός για να οδηγήσει.

Η Έλεν θέλησε να ευχαριστήσει ξεχωριστά το κάθε μέλος της οικογένειας, όμως ο Λούκας καμώθηκε πως ροχάλιζε, την άρπαξε από το χέρι και την έσυρε στην έξοδο. «Καλά, καλά. Ούτως ή άλλως, κι αύριο εδώ θα είσαι», είπε.

«Ορίστε;» ρώτησε η κοπέλα αναψοκοκκινισμένη και σαστισμένη καθώς ο νεαρός την οδηγούσε σε ένα πελώριο γκαράζ, γεμάτο εντυπωσιακά αυτοκίνητα. Την έβαλε να καθίσει σε μια μικρή, κλασική καμπριολέ Mercedes κι έβαλε μπροστά το αμάξι τη στιγμή που άνοιγε την γκαραζόπορτα.

«Εδώ θα είσαι κι αύριο το απόγευμα», είπε ο Λούκας απαντώντας τελικά στην ερώτησή της. Το αυτοκίνητο βγήκε από το γκαράζ, άφησε πίσω το συγκρότημα και κατευθύνθηκε προς την οδό Μάιλστοουν.

«Δε γίνεται. Έχω τρέξιμο», του υπενθύμισε η Έλεν.

«Κι εγώ ράγκμπι. Θα σε φέρω εδώ αφού τελειώσουμε. Μπορώ να περάσω και το πρωί να σε πάρω για το σχολείο, αν θέλεις».

«Νόμιζα πως δε θα σου επέτρεπαν να συμμετάσχεις στην ομάδα».

«Αυτό το θέμα έχει σχεδόν τακτοποιηθεί», είπε το αγόρι και χαμογέλασε πλατιά. «Κοίτα, το μόνο που θα πω είναι ότι είδα την ομάδα πώς παίζει. Και, πίστεψέ με, έχουν ανάγκη εμένα και τα ξαδέρφια μου».

«Κανονικά, αυτό το σχόλιο έπρεπε να με θίξει, όμως έχω δει κι εγώ την ομάδα να παίζει», είπε η Έλεν ανταποδίδοντας το πλατύ χαμόγελο. «Όπως και να έχει, δε γίνεται να έρθω αύριο. Δουλεύω κάθε Δευτέρα βράδυ».

«Την Τρίτη τότε», επέμεινε ο Λούκας.

«Δε γίνεται. Πρέπει να μαγειρέψω δείπνο για τον πατέρα μου», έσπευσε να δικαιολογηθεί εκείνη.

«Μπορεί να έρθει κι αυτός. Η μαμά μου θέλει να τον γνωρίσει», πρότεινε ο Λούκας, αν και δεν ακουγόταν σίγουρος όπως πρώτα. Έριξε μια ματιά στην κοπέλα. «Μήπως δε θέλεις να έρθεις;»

«Δεν είναι αυτό», του απάντησε η Έλεν νιώθοντας στριμωγμένη και εκνευρισμένη χωρίς να ξέρει το γιατί. «Ο πατέρας μου δε θα το επιτρέ-

ψει, εντάξει;» Κοίταξε από το παράθυρο το γήπεδο του γκολφ κι ένιωσε τον Λούκας να πιάνει το χέρι της και να το τινάζει ελαφρά για να την αναγκάσει να στραφεί προς το μέρος του.

«Κανείς δε θα μιλήσει στον πατέρα σου για σένα, εφόσον δεν το θέλεις», είπε κοιτάζοντας μια το δρόμο και μια εκείνη.

«Δεν είναι αυτό. Δε με αφήνει να βγαίνω μέσα στην εβδομάδα», του εξήγησε και στράφηκε για να τον κοιτάξει, όμως ο νεαρός είχε καρφώσει το βλέμμα στο δρόμο έντονα συνοφρυωμένος. Καθώς τα λεπτά περνούσαν μέσα στη σιωπή, η Έλεν αισθάνθηκε πως η διάθεση του Λούκας χειροτέρευε διαρκώς.

«Όχι. Δε γίνεται αυτό», είπε ξαφνικά και σταμάτησε το αμάξι στην άκρη του δρόμου τραβώντας απότομα το χειρόφρενο και στρέφοντας το πρόσωπό του προς το μέρος της. Όταν την είδε τρομαγμένη, πήρε μια τρεμάμενη ανάσα για να ηρεμήσει προτού συνεχίσει. «Δεν ξέρω αν σου το εξήγησε αυτό ο πατέρας μου, όμως οι διάφοροι Οίκοι είναι απόγονοι διαφορετικών θεών», άρχισε να λέει.

«Ναι, κάτι τέτοιο μου είπε κι εκείνος», αποκρίθηκε σιγανά η Έλεν. Αισθανόταν σαν παιδί στο γραφείο του διευθυντή και δεν μπορούσε να καταλάβει το λόγο. Εκείνος δοκίμασε να της χαμογελάσει, όμως εγκατέλειψε την προσπάθεια.

«Ο Οίκος της οικογένειάς μου, ο Οίκος των Θηβών, αποτελείται από απογόνους του Απόλλωνα. Είναι κυρίως γνωστός ως ο θεός του φωτός, όμως ήταν επίσης ο θεός της μουσικής, της ίασης και της *αλήθειας*. Οι Ψευδοανιχνευτές, δηλαδή οι Επίγονοι που μπορούν να διαισθανθούν τα ψέματα, είναι πολύ σπάνιοι, όμως εγώ είμαι ένας από αυτούς. Πάντοτε αναγνωρίζω ένα ψέμα όταν το ακούω, κι αν μάλιστα προέρχεται από κοντινό μου άνθρωπο, μου είναι ανυπόφορο. Επομένως, δεν μπορείς να μου πεις ψέματα, Έλεν. Σε καμιά περίπτωση. Αν δε θέλεις να μου πεις την αλήθεια, σε παρακαλώ, κάνε μου τη χάρη και μην πεις τίποτε», την παρακάλεσε.

«Πονάς;» τον ρώτησε η κοπέλα καθώς η πληροφορία αυτή είχε κεντρίσει την περιέργειά της.

«Έχω προσπαθήσει να εξηγήσω στον Ιάσονα πώς αισθάνομαι, όμως

ποτέ δεν κατάφερα να το περιγράψω σωστά. Μοιάζει κάπως με την αίσθηση που έχει κανείς όταν χάσει κάτι πολύ σημαντικό και δεν μπορεί να το βρει, αλλά είναι πολύ χειρότερο. Όσο περισσότερη ώρα διαρκεί το ψέμα τόσο μεγαλύτερη μανία με πιάνει να ανακαλύψω την αλήθεια. Οπότε, αρχίζω να ψάχνω και να ψάχνω...»

«Απλώς, χρειάζομαι λίγο χρόνο για να προσαρμοστώ», έσπευσε να ομολογήσει η Έλεν. «Δεν είμαι έτοιμη να μιλήσω στον πατέρα μου για μένα ή για τη μητέρα μου, γιατί δεν ξέρω πόσο θα του στοίχιζε αυτό. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν θα του αποκαλύψω κάποτε την αλήθεια. Όμως αυτό που γνωρίζω είναι πως χρειάζομαι λίγο χρόνο για να συνηθίσω όλα αυτά τα πράγματα. Μερικές μέρες, τουλάχιστον».

Αμέσως το πρόσωπο του Λούκας χαλάρωσε κι ανάσανε ανακουφισμένος.

«Και γιατί δεν το είπες από την αρχή;»

«Επειδή είναι... Είναι πολύ...» Άφησε τη φράση της στη μέση χωρίς να καταλαβαίνει γιατί της ήταν τόσο δύσκολο να συνεχίσει.

«Πολύ ωμό. Σαν να στέκεσαι γυμνή μπροστά στους άλλους», ολοκλήρωσε τη σκέψη της ο Λούκας. Η κοπέλα κατένευσε. «Τι να πω, λυπάμαι. Όμως, μαζί μου θα πρέπει είτε να λες την αλήθεια είτε να σωπαίνεις». Κατέβασε το χειρόφρενο, έβαλε ταχύτητα και ξαναπήρε το δρόμο. Αμέσως μόλις σταμάτησε να αλλάζει ταχύτητες, έπιασε το χέρι της και ακούμπησε την παλάμη της πάνω στο πόδι του. Όταν το φως που λιγόστευε τον υποχρέωσε να ανάψει τα φώτα, προτίμησε να αφήσει το τιμόνι παρά το χέρι της.

Ο Λούκας σταμάτησε στο δρομάκι μπροστά από το σπίτι της Έλεν, πίσω από τη Γουρούνα, κι έσβησε τα φώτα και τον κινητήρα. «Μείνε εδώ λιγάκι», είπε προτού κατέβει από το αυτοκίνητο και χαθεί στην πίσω πλευρά του σπιτιού.

Η Έλεν τέντωσε το λαιμό της αναζητώντας τον καθώς περίμενε, όμως δεν άκουγε τίποτε, ούτε καν τον ήχο των βημάτων του. Ενοχλημένη που την είχε παρατήσει έτσι, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πλησίασε τη Γουρούνα για να δει καλύτερα. Παρατήρησε πως η τσάντα της ήταν πεσμένη στο έδαφος δίπλα στον μπροστινό τροχό. Οχ. Τη μάζεψε

από κάτω και έβγαλε το κινητό της. Είχε ένα σωρό αναπάντητες κλήσεις.

Θυμήθηκε πως η τσάντα της είχε πέσει κάτω γιατί κάποιος της είχε επιτεθεί και ξαφνικά συνειδητοποίησε πως αυτός ο κάποιος δεν ήταν ο Έκτορας ή ο Λούκας, όπως είχε υποθέσει τότε.

Τώρα που μπορούσε να ανατρέξει σε εκείνο το συμβάν χωρίς να στρεβλώνουν την κρίση της οι Ερινύες, κατάλαβε πως κάποιος άλλος την περίμενε να γυρίσει στο σπίτι εκείνο το βράδυ. Κάποιος με λεπτά, νευρώδη χέρια –μια γυναίκα, σκέφτηκε, φέρνοντας στο νου της το άρωμα καλλυντικών– την είχε αρπάξει από πίσω, όμως τράπηκε σε φυγή όταν εμφανίστηκαν τα μέλη της οικογένειας Δήλος. Ο Λούκας είχε στείλει την Αριάδνη και τον Ιάσονα να την καταδιώξουν, όμως η γυναίκα πρέπει να είχε ξεφύγει, αφού δεν την ανέφεραν καθόλου στη διάρκεια του Σαββατοκύριακου. Λόγω της αναστάτωσης των τελευταίων ημερών, η Έλεν είχε ξεχάσει τελείως την επίθεση.

«Λούκας...» φώναξε προχωρώντας προς τις σκιές στο πλάι του σπιτιού της. Έλειπε πάρα πολλή ώρα. Ξαφνικά άκουσε έναν πνιχτό γδούπο πίσω της.

«Σου ζήτησα να περιμένεις στο αυτοκίνητο. Για τη δική σου ασφάλεια, Έλεν», αποκρίθηκε ο Λούκας ενοχλημένος. Γύρισε απότομα προς το μέρος του και έγνεψε νευρικά με το κινητό που συνέχιζε να κρατά.

«Εκείνη τη γυναίκα! Ψάχνεις εκείνη τη γυναίκα που επιτέθηκε στην Κέιτ και σε μένα», είπε καταλαβαίνοντας επιτέλους όσα είχαν συμβεί. «Είναι κι εκείνη Επίγονος. Δεν εξηγείται αλλιώς!»

«Ναι, φυσικά και είναι...» τη διέκοψε ο νεαρός. «Όμως, άκουσέ με. Είναι δύο οι γυναίκες, δύο διαφορετικά άτομα σε αναζητούν, κι εμείς δεν καταφέραμε ακόμη να εντοπίσουμε καμιά τους».

Ένα ζευγάρι φώτα έπεσαν πάνω στο σπίτι και στο δρομάκι. Ένα αυτοκίνητο σταματούσε εκεί. Ο Λούκας στάθηκε μπροστά στην Έλεν και κοίταξε με άνεση κατευθείαν στα φώτα που την τύφλωναν, εμποδίζοντάς την να διακρίνει τους επιβάτες του οχήματος. «Ο πατέρας σου είναι», είπε.

«Έλεν; Επιτέλους, σε βρίσκω! Πού στο καλό είχες εξαφανιστεί;» φώ-

ναξε ο Τζέρι και κατέβηκε από το ταξί πριν προλάβει καν ο οδηγός να σταματήσει τελείως. Χρόνια είχε να δει τον πατέρα της τόσο θυμωμένο. «Σου τηλεφώνησα εκατό φορές. Εσύ δεν αργείς ποτέ! Φοβήθηκα πως κάτι σου συνέβη!»

«Πώς βρέθηκες εδώ;» ρώτησε αιφνιδιασμένη η κοπέλα.

«Βρήκαμε θέσεις σε πτήση που έφευγε νωρίτερα. Δεν έλαβες κανένα από τα μηνύματά μου;»

«Εγώ...» μουρμούρισε η Έλεν κρατώντας ψηλά το κινητό της σαν χαμένη. Ήξερε πως έπρεπε να βρει κάποια δικαιολογία, όμως ταυτόχρονα γνώριζε πως ήταν απελπιστικά κακή στα ψέματα. Άρχισε να πανικοβάλλεται. Ο Λούκας άρπαξε το κινητό από το χέρι της και την ίδια στιγμή η Έλεν άκουσε ένα σχεδόν ανεπαίσθητο σπάσιμο.

«Το τηλέφωνό της είναι χαλασμένο», είπε το αγόρι δίνοντας το κινητό στον πατέρα της για να το ελέγξει. Το τηλέφωνο έγινε κομμάτια στο χέρι του Τζέρι. «Πέρασα από εδώ για να δω γιατί δεν απαντούσε και τη βρήκα δίπλα στο αυτοκίνητο. Ετοιμαζόταν να έρθει να σας παραλάβει». Η Έλεν έμεινε να τον κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό προσπαθώντας να καταλάβει πώς κάποιος που απαιτούσε ειλικρίνεια από τους άλλους είχε τόσο εύκολο το ψέμα.

«Πώς το κατάφερες αυτό, Λένη;» ρώτησε ο Τζέρι απογοητευμένος καθώς παρατηρούσε το κονιορτοποιημένο σάντουιτς από πλαστικό και μικροτσίπ. «Ήταν ολοκαίνουρια η συσκευή».

«Το ξέρω!» είπε η κοπέλα με κάπως υπερβολική ένταση. «Ψευτοπράγμα, σωστά; Λυπάμαι πολύ, μπαμπά, δεν είχα ιδέα πως θα επιστρέφατε νωρίτερα. Ειλικρινά».

«Μπα, δεν πειράζει», αποκρίθηκε εκείνος κάπως αμήχανα τώρα που δεν ανησυχούσε τόσο. Πατέρας και κόρη κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν. Όλα ήταν εντάξει. Ύστερα ο Τζέρι στράφηκε στον Λούκας. «Κάπου σε ξέρω εσένα», είπε καχύποπτα αναγνωρίζοντάς τον για πρώτη φορά κι αντιμετωπίζοντάς τον αμέσως με δυσπιστία.

Για μια στιγμή η Έλεν είδε τον Λούκας μέσα από τα μάτια του πατέρα της: Ένας απίστευτα γοητευτικός νεαρός άντρας, υπερβολικά καλογυμνασμένος, υπερβολικά καλοντυμένος και με ένα υπερβολικά κα-

λό αυτοκίνητο δε θα μπορούσε να είναι συμπαθητικός σε κανέναν πατέρα.

«Είμαι ο Λούκας Δήλος», συστήθηκε εκείνος και άπλωσε το χέρι του.

«Καλά, εσύ δε μισούσες αυτόν το νεαρό;» ρώτησε την κόρη του ο Τζέρι χωρίς περιστροφές, ενώ έσφιγγε το προτεταμένο χέρι. Ο Λούκας γέλασε και ήταν τόσο ειλικρινές και καλόκαρδο το γέλιο του, ώστε ο Τζέρι τον μιμήθηκε.

«Τα βρήκαμε», εξήγησε η Έλεν.

«Ωραία», είπε ο πατέρας της. Ύστερα πέρασε δίπλα από το εντυπωσιακό καμπριολέ του νεαρού για να πληρώσει το ταξί και να πάρει τις αποσκευές του. «Ή ίσως όχι», διόρθωσε τον εαυτό του. Η Έλεν εκμεταλλεύτηκε εκείνη τη στιγμή για να στριφογυρίσει εκνευρισμένη τις κόρες των ματιών της και να δείξει στον Λούκας το κινητό της.

«Τι θα γίνει με εκείνη τη γυναίκα; Πώς θα μου πεις τώρα την υπόλοιπη ιστορία;» ψιθύρισε επιτακτικά. «Αν χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο στην κουζίνα, ο πατέρας μου θα με ακούσει».

«Συγγνώμη», ψιθύρισε ο Λούκας, ενώ τα μάτια του έλαμπαν σκανταλιάρικα. «Δεν μπόρεσα να σκεφτώ κάτι άλλο».

«Αύριο», τον προειδοποίησε η Έλεν. «Θέλω να μάθω τα πάντα».

«Θα περάσω να σε πάρω μισή ώρα πριν χτυπήσει το κουδούνι. Θα πιούμε καφέ», υποσχέθηκε ο νεαρός.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε καχύποπτα ο Τζέρι καθώς ερχόταν και πάλι κοντά τους.

«Ο Λούκας πρέπει να φύγει, τον περιμένουν οι δικοί του για το βραδινό», αποκρίθηκε η Έλεν. Εκείνος μόρφασε στο άκουσμα του ψέματος, όμως κατάλαβε τον υπαινιγμό.

«Χάρηκα που σας γνώρισα, κύριε Χάμιλτον», είπε και γύρισε στο αυτοκίνητό του.

«Να πάρει, μακάρι να είχες ακμή. Ή κάποιο πρόβλημα με τους αδένες σου», απάντησε ο Τζέρι.

«Μπαμπά!» ξεφύσηξε η Έλεν ντροπιασμένη. «Καληνύχτα, Λούκας», είπε απολογητικά.

«Καληνύχτα, Έλεν», απάντησε εκείνος σιγανά, με φωτεινό βλέμμα.

«Εντάξει, φτάνουν οι καληνύχτες. Στο σπίτι, Έλεν», είπε ο Τζέρι και χαμογέλασε νευρικά. Έστρεψε κυριολεκτικά την κόρη του προς το σπίτι και της έδωσε μια απαλή σπρωξιά προς την πόρτα. «Νομίζω πως θα το προτιμούσα αν συνέχιζες να τον μισείς».

Η Έλεν άκουσε τον Λούκας να γελά καθώς έβαζε μπρος το αυτοκίνητό του. Ο ζεστός ήχος την έκανε να χαμογελάσει.

Ο Λούκας δε βιάστηκε να επιστρέψει από την πλευρά του νησιού όπου έμενε η Έλεν. Χρειαζόταν χρόνο για να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του προτού βρεθεί αντιμέτωπος με την οικογένειά του. Όχι πως αυτό θα τον ωφελούσε πραγματικά. Η Κασσάνδρα και ο Ιάσονας πάντοτε καταλάβαιναν πώς αισθανόταν και τη συγκεκριμένη περίοδο ήταν ούτως ή άλλως υπερευαίσθητοι απέναντί του. Ανησυχούσαν για εκείνον από τη μέρα που συνέβη το περιστατικό στο διάδρομο, όταν την είχε πρωτοδεί, και τώρα τα πράγματα θα χειροτέρευαν. Ήταν *ήδη* χειρότερα. Ο Ιάσονας πιθανότατα θα προσπαθούσε να τον πάρει κατά μέρος για να μιλήσουν αναλυτικά κι ο Λούκας δεν είχε την υπομονή για κάτι τέτοιο. Δεν ήθελε τον οίκτο κανενός. Το μόνο που ζητούσε ήταν να τον αφήσουν μια φορά στην ησυχία του.

Έφτασε στο γκαράζ και έμεινε εκεί με τον κινητήρα σβηστό για μερικά λεπτά προσπαθώντας να επαναφέρει τα συναισθήματά του εκεί όπου ανήκαν. Τις τελευταίες μέρες ένιωθε μια ιδιαίτερη συναισθηματική φόρτιση, λες κι αν χαλάρωνε τις άμυνές του, ό,τι κρατούσε μέσα του θα πεταγόταν έξω σαν πυροτέχνημα που έσκαγε. Αυτό που ήξερε σίγουρα ήταν ότι δε θα άντεχε να αντικρίσει την Κασσάνδρα, όχι τη συγκεκριμένη στιγμή, και επίσης γνώριζε ότι πιθανότατα τον περίμενε. Βγήκε από το αυτοκίνητο και πέταξε μέχρι το παράθυρο του δωματίου του για να την αποφύγει.

Φυσικά, όμως, εκείνη θεωρούσε μια τέτοια κίνηση αναμενόμενη κι έτσι τον περίμενε ήδη καθισμένη στον καναπέ του δωματίου του. Ο Λούκας χαμογέλασε μελαγχολικά πριν ακόμη ανοίξει το παράθυρό του. Έπρεπε να ξέρει πως ήταν μάταιο να επιδιώξει να ξεγελάσει τη μικρή του αδερφή.

«Δε θέλω να το συζητήσω, Κασσάνδρα», είπε με φωνή που έλπιζε ότι θα ακουγόταν ήρεμη αλλά και αποφασιστική.

«Δεν αποφασίζεις εσύ γι' αυτό», αποκρίθηκε θλιμμένα η αδερφή του.

«Όχι. Είμαστε Επίγονοι. Δεν αποφασίζουμε τίποτε για τη ζωή μας, έτσι δεν είναι;» είπε πικρόχολα ο Λούκας καθώς έμπαινε από το παράθυρο και προσγειωνόταν.

Το σώμα του επωμίστηκε ξανά το φορτίο της βαρύτητας, τα πόδια του άγγιξαν το έδαφος και από τη μια στιγμή στην άλλη πέρασε από την πτήση στο βάδισμα.

«Έλειψες αρκετή ώρα», σχολίασε με νόημα η αδερφή του.

«Έμεινα στην περιοχή της για λίγο, μήπως εντοπίσω κάποιο ίχνος εκείνων των γυναικών», απάντησε ήρεμα και δεν έλεγε ψέματα.

«Σου το είπα, δε χρειάζεται να ανησυχείς. Είναι ασφαλής, τουλάχιστον για μερικές ακόμη μέρες», είπε η Κασσάνδρα κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. «Για σένα, πάλι, δεν είμαι και τόσο σίγουρη».

«Δεν την άγγιξα».

«Ούτε μπορείς να μείνεις μακριά της, όμως».

Δεν μπορούσε. Ακόμη κι όταν τον κατέτρεχαν οι Ερινύες κάθε φορά που την έβλεπε, δεν κατάφερνε να μείνει μακριά της. Δεν ήξερε πώς να το περιγράψει. Σαν να του φαινόταν αφύσικο να είναι χώρια της. «Δε χρειάζεται να ανησυχείς. Δεν πρόκειται να την αγγίξω».

«Δεν είναι αυτό το μόνο ζήτημα που με απασχολεί», άρχισε να λέει η αδερφή του με προειδοποιητικό τόνο.

Τη διέκοψε κουρασμένος από τους υπαινιγμούς. «Ναι, εντάξει, όμως αυτό είναι το θέμα που σας απασχολεί *περισσότερο*, Κασσάνδρα, εσένα και τους άλλους». Έβγαλε το ρολόι του και το ακούμπησε προσεκτικά στο κομοδίνο του. Αρνούνταν να την κοιτάξει και ήξερε πως αυτό την πλήγωνε, όμως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια. Το ξέρεις, σωστά;» ρώτησε η Κασσάνδρα, που ξαφνικά δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά η γλυκιά, μικρή αδερφή του. Στράφηκε, την κοίταξε κι ένιωσε την καρδιά του να μαλακώνει. Εκείνη επωμιζόταν βαρύτερο φορτίο απ' ό,τι ο ίδιος, το ήξερε αυτό. Μερικές

φορές η πικρία του τον έκανε να φέρεται άσχημα, όμως ήταν βέβαιος πως η αδερφή του ήξερε ότι την αγαπούσε κι ότι δε θα σταματούσε να την αγαπά, ακόμη κι αν του ζητούσε να απαρνηθεί αυτό που ήθελε περισσότερο σε ολόκληρο τον κόσμο. Όλα αυτά, βέβαια, δεν τους διευκόλυναν σε κάτι, όμως από την άλλη ποτέ κανείς δεν τους είχε ρωτήσει τι ήθελαν από τη ζωή τους.

«Τι σημασία έχει πώς αισθάνεται ο καθένας μας;» μουρμούρισε. «Αν πάρω την Έλεν, ο πόλεμος θα ξεσπάσει ξανά. Όσο κι αν εύχομαι να ήταν αλλιώς τα πράγματα, αυτό δεν αλλάζει».

«Αυτό δεν το *γνωρίζω*», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα. Ο τόνος της φωνής της έδειχνε πως είχε σοβαρές αμφιβολίες. «Δεν είμαι ακόμη αρκετά ισχυρή».

«Ναι, όμως είσαι μάλλον σίγουρη», είπε ο αδερφός της. Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού νιώθοντας σαν να κουβαλούσε το βάρος δύο ολόκληρων πλανητών. «Και μην προσπαθήσεις να καμωθείς πως δεν είσαι σίγουρη, γιατί ούτε καν εσύ δεν μπορείς να μου πεις ψέματα».

8

Η ΕΛΕΝ ΠΕΡΑΣΕ τις επόμενες ώρες ακούγοντας τις λεπτομέρειες από το ταξίδι του πατέρα της και διαβεβαιώνοντάς τον ότι ο Λούκας δεν ήταν το αγόρι της. Πολύ γρήγορα κατάλαβε ότι ο μοναδικός τρόπος για να πάψει ο Τζέρι να τη ρωτά για τον Λούκας ήταν να του κάνει εκείνη ερωτήσεις για την Κέιτ. Άλλωστε, ήθελε πραγματικά να μάθει τι έτρεχε μεταξύ τους. Ο Τζέρι εξακολουθούσε να επιμένει πως οι δυο τους ποτέ δεν υπήρξαν οτιδήποτε άλλο πέρα από φίλοι.

Απογοητευμένη από το γεγονός ότι ο πατέρας της προφανώς εξακολουθούσε να είναι πληγωμένος από τη μητέρα της, το μόνο που ήθελε ήταν να βρει τρόπο να ανέβει στο δωμάτιό της για να σκεφτεί, όμως έπρεπε να περιμένει να τελειώσουν πρώτα το φαγητό τους. Μέχρι να φάει ο Τζέρι, να τσακωθούν για το πόσο αλάτι μπορούσε να βάζει στο φαγητό του και να συζητήσουν για το μαγαζί, η Έλεν ήταν τόσο κουρα-

σμένη, ώστε παραλίγο να αποκοιμηθεί στο χείλος του νιπτήρα καθώς βούρτσιζε τα δόντια της.

Την επόμενη μέρα δεν έφαγε πρωινό, ετοίμασε μόνη το μεσημεριανό της και αποχαιρέτισε τον πατέρα της πριν εκείνος προλάβει να κατέβει κάτω. Τη φώναξε τη στιγμή που έμπαινε στο αυτοκίνητο του Λούκας, όμως η Έλεν έκανε πως δεν τον άκουσε.

«Να μην περιμένουμε να δούμε τι θέλει;» ρώτησε ο νεαρός.

«Όχι. Πάμε», του είπε η κοπέλα κάπως υπερβολικά γρήγορα.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και ξεκίνησε, ενώ ο Τζέρι έφτανε στο κατώφλι. Η Έλεν χαιρέτησε τον πατέρας της από μακριά, όμως ήξερε πως θα είχε πολλά να της πει αργότερα για εκείνο το περιστατικό. Αναλυτικά.

«Λοιπόν, είμαι ακόμη καινούριος εδώ, οπότε δεν ξέρω τα στέκια. Πού θα βρούμε μια καλή καφετέρια σε αυτή την πλευρά του νησιού;» ρώτησε ο Λούκας.

«Δεν ξέρω. Το News Store ίσως;» πρότεινε η Έλεν ζαρώνοντας τους ώμους. «Όμως δε νομίζω πως θα μπορέσουμε να κουβεντιάσουμε εκεί».

«Τι θα έλεγες γι' αυτό εδώ;» είπε ο Λούκας σταματώντας σε ένα υποκατάστημα μιας αλυσίδας που ήταν δημοφιλής στις τάξεις των τουριστών.

Η Έλεν μόρφασε, αλλά συμφώνησε. Υπήρχαν κι άλλες συντηρητικές επιλογές, ωστόσο γνώριζε όλους τους ανθρώπους που εργάζονταν σε εκείνα τα μέρη. Για τη συγκεκριμένη συζήτηση χρειαζόταν λίγη ανωνυμία.

Κάθισαν αμίλητοι στη σειρά και περίμεναν να πάρουν τραπέζι πριν αρχίσουν να συζητούν. Η Έλεν πάσχιζε να μην κοιτάζει συνέχεια τον Λούκας, όμως ήταν δύσκολο. Της προκαλούσε κατάπληξη το πόσο άνετος έδειχνε, οπουδήποτε κι αν πήγαινε, λες κι ολόκληρος ο κόσμος τού ήταν τόσο οικείος όσο το δωμάτιό του.

Προσπάθησε να τον παρακολουθήσει με την άκρη του ματιού της, ίσως να τον πετύχει κάποια στιγμή να δείχνει αμήχανος ή να σέρνει τα πόδια του, όπως εκείνη όταν βρισκόταν έξω, όμως δεν παρατήρησε τί-

ποτε τέτοιο. Πραγματικά δεν τον ενδιέφερε αν οι άνθρωποι τον κοίταζαν ή όχι. Δε ζητούσε υποσυνείδητα συγγνώμη από τον κόσμο για την παρουσία του καμπουριάζοντας ή σταυρώνοντας τα μπράτσα ή παίζοντας με τα κλειδιά του. Η Έλεν αισθανόταν νευρικότητα βλέποντάς τον να στέκεται εκεί και να μην κάνει τίποτ' άλλο, όμως ταυτόχρονα εντυπωσιαζόταν. Γιατί να καμπουριάζει εκείνη ή να ντρέπεται επειδή καταλάμβανε περισσότερο χώρο απ' ό,τι οι πιο πολλοί άνθρωποι; Ίσιωσε κάπως το κορμί της και συνέχισε να τον κοιτάζει.

«Εντάξει, είδες αρκετά;» ρώτησε εκείνος αντιμετωπίζοντας με χαμόγελο τον απροσποίητο θαυμασμό της Έλεν.

«Όχι ακόμη», αποκρίθηκε η κοπέλα και του ανταπέδωσε ένα εξίσου θερμό χαμόγελο.

«Ωραία».

Αμέσως μόλις κάθισαν, ο Λούκας τη ρώτησε τι ήθελε να μάθει. Η Έλεν χρειάστηκε να σκεφτεί για λίγο. Δεν ήταν απόλυτα βέβαιη.

«Φαντάζομαι πως το πρώτο που πρέπει να μάθω είναι ποιος χτύπησε την Κέιτ», είπε, αν και έτρεμε την απάντηση.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», αποκρίθηκε εκείνος κι ακούστηκε ειλικρινής. Η Έλεν απογοητεύτηκε. Ήξερε από την προηγούμενη βραδιά πως, παρότι ο Λούκας δεν άντεχε να του λένε ψέματα, αυτό δεν τον εμπόδιζε να λέει ο ίδιος μερικές... παραλλαγές της αλήθειας.

«Αυτό δεν είναι λογικό, Λούκας», είπε επιφυλακτικά η κοπέλα. «Ο πατέρας σου μου είπε πως είμαι η μοναδική του... είδους μας... που δεν αποτελώ μέλος του Οίκου σας. Πώς γίνεται να μη γνωρίζεις δύο γυναίκες οι οποίες, βάσει αυτού του σκεπτικού, είναι συγγενείς σου;»

Ο νεαρός κατένευσε σαν να καταλάβαινε για ποιο λόγο αμφέβαλλε η Έλεν για την απάντηση που της έδωσε. «Ο Οίκος των Θηβών είναι πολύ μεγάλος. Η στενή οικογένειά μας –δηλαδή όσοι από μας επιστρέψαμε στις Ηνωμένες Πολιτείες– είναι απλώς ένα μικρό παρακλάδι, όμως ο κύριος κορμός του Οίκου των Θηβών είναι πολύ μεγαλύτερος. Τα μέλη του είναι γνωστά ως οι Εκατό Εξάδελφοι, αν και πλέον αριθμούν πολύ περισσότερα από εκατό άτομα, υπό την ηγεσία του θείου μου, του Τάνταλου». Κοίταζε τον καφέ του, ενώ ο νους του έμοιαζε να ταξιδεύει.

«Έχω πολλούς μακρινούς συγγενείς, τα ονόματα των οποίων δε γνωρίζω, πόσω μάλλον να τους έχω δει».

«Εφόσον ο θείος σου είναι αρχηγός, δεν μπορείς να τον ρωτήσεις απλά ποιος από τα ξαδέρφια σου προσπαθεί να με σκοτώσει;»

«Ίσως ο Τάνταλος τους ανέθεσε αυτή την αποστολή», απάντησε προβληματισμένος. «Όμως, δεν είμαστε ακόμη βέβαιοι γι' αυτό. Ο θείος μου, ο Πάλλας, ο πατέρας του Έκτορα, του Ιάσονα και της Αριάδνης, επέστρεψε στην Ευρώπη μετά την πρώτη επίθεση εναντίον σου για να διαπιστώσει τι γνωρίζει ο Τάνταλος». Η Έλεν παρατήρησε προσεκτικά το πρόσωπο του νεαρού. Ήταν γεμάτο γωνίες. Τα γαλανά μάτια του γυάλιζαν.

«Εννοείς ότι επέστρεψε για να κατασκοπεύσει τα υπόλοιπα μέλη του Οίκου σας;» ρώτησε η Έλεν αιφνιδιασμένη. Ο Λούκας κατένευσε. «Μα γιατί να μπει σε τέτοιο κόπο η οικογένειά σου; Είμαι ευγνώμων, φυσικά, αλλά και πάλι δεν καταλαβαίνω. Τι μου κρύβεις;»

Ο νεαρός έφαγε με όρεξη το κρουασάν του για μια στιγμή κι ύστερα ξεφύσηξε.

«Οι Εκατό Εξάδελφοι είναι ένα είδος θρησκευτικής οργάνωσης. Πιστεύουν κάτι το οποίο η οικογένειά μου δεν ασπάζεται, και μάλιστα τόσο φανατικά, ώστε είναι διατεθειμένοι να σκοτώσουν γι' αυτό. Αυτός είναι ο λόγος που φύγαμε από την Ισπανία. Ο Έκτορας...» Άφησε τη φράση του στη μέση και ύστερα κούνησε αρνητικά το κεφάλι σαν να ήθελε να αποδιώξει τις σκέψεις που είχαν παρεισφρήσει στο μυαλό του, πριν στρέψει ξανά την προσοχή του στην Έλεν. «Η ουσία είναι ότι διατρέχεις σοβαρό κίνδυνο. Σε παρακολουθώ από την πρώτη στιγμή που σε είδα, όμως είναι αδύνατο να σε προστατεύω διαρκώς. Αν κάποια από εκείνες τις δύο γυναίκες σε εντοπίσει και δεν είμαι εγώ εκεί, θα επιχειρήσει να σε σκοτώσει κι εσύ δεν ξέρεις ακόμη πώς να προστατεύεις τον εαυτό σου».

«Ε, δε χρειάστηκε ποτέ ως τώρα να το κάνω», είπε η Έλεν, που τα είχε χαμένα. «Θέλω να πω ότι ζούμε στο *Ναντάκετ*. Ο πατέρας μου κι εγώ τις περισσότερες φορές ξεχνάμε να κλειδώσουμε την πόρτα του σπιτιού μας!»

«Είσαι ιδιαίτερα σημαντική για μας. Περισσότερο απ' όσο μπορώ να σου εξηγήσω αυτή τη στιγμή», συνέχισε ο Λούκας και έγειρε μπροστά κρατώντας τις παλάμες της. «Το ξέρω πως είπες ότι χρειαζόσουν μερικές μέρες κι εγώ δεν ήθελα να σε τρομάξω βομβαρδίζοντάς σε με όλες αυτές τις πληροφορίες, όμως πρέπει να ξεκινήσεις εκπαίδευση το συντομότερο δυνατό. Η οικογένειά μου θα σε διδάξει πώς να μάχεσαι».

«Εννοείς στο τζούντο και σε τέτοια πράγματα;»

«Κατά κάποιο τρόπο», αποκρίθηκε ο Λούκας και χαμογέλασε καθησυχαστικά. «Μη δείχνεις τόσο ανήσυχη. Με τα χαρίσματα που διαθέτεις, θα σκίζεις σε χρόνο μηδέν».

«Τι είδους χαρίσματα;» ρώτησε η Έλεν διστακτικά.

«Πραγματικά δεν ξέρεις, έτσι δεν είναι;» απόρησε εκείνος.

«Γεια, Λούκας, πώς πάει;» ρώτησε ο Ζακ μπαίνοντας στην καφετέρια. Το χαμόγελό του έσβησε αμέσως μόλις είδε με ποια καθόταν ο συμμαθητής του. Πίσω του στέκονταν μερικά παιδιά από την ομάδα του ράγκμπι κι όλοι τους χάζευαν με το στόμα ανοιχτό το απίθανο ζευγάρι.

«Γεια, Ζακ. Είπα να πιω έναν καφέ. Εσύ;» απάντησε ο Λούκας παντελώς ατάραχος. Η Έλεν τού χαμογέλασε χλιαρά και κατέβασε τα μαλλιά της, που τα είχε πιασμένα πίσω από τα αφτιά της, για να κρύψει το πρόσωπό της. Ο Λούκας άπλωσε το χέρι πάνω από το τραπέζι και τράβηξε τα μαλλιά της πίσω από τον ώμο της.

«Κι εγώ το ίδιο, ναι», μουρμούρισε ο Ζακ, που κόντεψε να πέσει κάτω έτσι όπως προσπαθούσε να απομακρυνθεί, ενώ το εμβρόντητο βλέμμα του καρφωνόταν εναλλάξ στην Έλεν και στο συνοδό της. «Τα λέμε σε λίγο», είπε και πήγε να σταθεί με τους υπόλοιπους στην ουρά.

Η Έλεν δάγκωσε το χείλος της κοιτάζοντας συνεχώς τον καφέ της, ενώ ταυτόχρονα έτριβε το στομάχι της κάτω από το τραπέζι όσο πιο διακριτικά μπορούσε. *Αχ, ας μη με πιάσουν κράμπες*, σκέφτηκε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Λούκας παρατηρώντας την.

«Τίποτε. Γίνεται να φύγουμε;» τον παρακάλεσε. Ήθελε απεγνωσμένα να αλλάξει θέμα συζήτησης, να φύγει από εκεί, ίσως να ανοίξει η γη και να την καταπιεί, αν ήταν εύκολο.

«Φυσικά», είπε ο νεαρός και σηκώθηκε. Της έριξε ένα ανήσυχο βλέμ-

μα. «Το ξέρω πως δεν είναι τίποτε, Έλεν, και θα προτιμούσα να μου έλεγες την αλήθεια, όποια κι αν είναι αυτή. Η Αριάδνη έδωσε και στα τρία αγόρια της οικογένειας κανονική διάλεξη σχετικά με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες εδώ και χρόνια, ξέρεις. Και λέγοντας "διάλεξη", εννοώ πως μας άλλαξε τα φώτα».

«Να θυμηθώ να της πω ότι της χρωστώ χάρη, όμως δεν είναι αυτό που νομίζεις». Η Έλεν τον άρπαξε από το χέρι και τον τράβηξε προς την πόρτα. Ο Λούκας χαιρέτησε από μακριά τον Ζακ φεύγοντας. Εκείνος ανταπέδωσε το χαιρετισμό, αλλά εξακολουθούσε να σουφρώνει τα χείλη του.

«Νομίζω πως αμαύρωσα τη φήμη σου. Λυπάμαι», είπε η Έλεν καθώς έμπαιναν στη μικρή, ασημένια Mercedes.

«Δεν καταλαβαίνω, τι εννοείς;» ρώτησε ο Λούκας φεύγοντας από το χώρο στάθμευσης.

«Να, ο Ζακ και οι άλλοι μας είδαν μαζί», απάντησε η κοπέλα και ήταν σαφές τι εννοούσε.

«Και λοιπόν;»

«Ο Ζακ και η Γκρέτσεν δε μου έχουν ιδιαίτερη συμπάθεια, πράγμα που κατά κάποιο τρόπο με τοποθετεί στον αντίποδα των δημοφιλών μαθητών στο σχολείο», εξήγησε αμήχανα η Έλεν. Ένα πελώριο χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του νεαρού. Αμέσως έσφιξε το χέρι της, όμως χρειάστηκε να το αφήσει για να αλλάξει ταχύτητα.

«Πρέπει να αρχίσω να οδηγώ με αυτόματο κιβώτιο», μουρμούρισε πριν συνεχίσει. «Νομίζεις ότι δεν είσαι δημοφιλής; Μέσα στην πρώτη ώρα από τη στιγμή που βρέθηκα στο νησί άκουσα για την πανέμορφη, την τέλεια, την *ονειρεμένη* Έλεν Χάμιλτον. Το ξέρεις πως έτσι σε αποκαλούν τα αγόρια, σωστά; Ονειρεμένη Χάμιλτον;» Η Έλεν απέφυγε την παλάμη του, όμως τελικά ο Λούκας την έπιασε και την έσφιξε πιο δυνατά.

«Σταμάτα, Λούκας. Δεν το θεωρώ αστείο. Στο μεταξύ, μου λες τι σημαίνει *αυτό*;» ρώτησε η Έλεν σηκώνοντας ψηλά τις πλεγμένες παλάμες τους.

«Δεν ξέρω», απάντησε εκείνος και έγειρε παραξενεμένος το κεφάλι. «Όμως είναι όμορφα έτσι, δε συμφωνείς; Κοίτα, γιατί δε μου λες τι πραγ-

ματικά σε ενοχλεί αν μας δουν μαζί; Φοβάσαι πως ο κόσμος θα αρχίσει να σχολιάζει;»

«Ναι και όχι. Δεν καταλαβαίνεις, γιατί δεν έχεις ζήσει αρκετό διάστημα εδώ, όμως τα άτομα που σου ανέφερα έχουν κάποιο πρόβλημα μαζί μου και ορισμένοι κάνουν ό,τι μπορούν για να μου φερθούν απαίσια. Ποτέ μου δεν ταίριαξα μαζί τους».

«Και ποτέ δεν πρόκειται να ταιριάξεις», είπε σοβαρά ο Λούκας. «Όπου κι αν πας, πάντοτε θα είσαι διαφορετική, Έλεν. Είναι καιρός να το συνηθίσεις αυτό».

«Μα το έχω συνηθίσει! Είχα μια ολόκληρη ζωή για να το συνηθίσω!» αναφώνησε η κοπέλα καθώς έφταναν στο χώρο στάθμευσης του σχολείου.

«Ωραία. Τώρα ηρέμησε και άκουσέ με μια στιγμή. Εκείνοι οι τύποι δε μας κοίταζαν επειδή σε μισούν. Μας κοίταζαν γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς στην ευχή έπεισα ένα κορίτσι που προσπάθησε να με στραγγαλίσει τις προάλλες να μπει στο αμάξι μου και να πάμε για καφέ».

«Α, ναι. Το είχα ξεχάσει αυτό», είπε η Έλεν με το βλέμμα στραμμένο στο έδαφος καθώς έβγαινε από το αυτοκίνητο. Έριξε την τσάντα στον ώμο της.

«Κι εγώ θα ήθελα να το ξεχάσουμε. Αν δεν αναφερθούμε ποτέ ξανά στο ότι προσπαθήσαμε να αλληλοσκοτωθούμε, εγώ δε θα είχα καμιά αντίρρηση», είπε σιγανά ο Λούκας. Την έπιασε σφιχτά από το χέρι και την έφερε κοντά του, έτσι που ο ώμος της ακουμπούσε στο μπράτσο του καθώς προχωρούσαν προς το σχολείο.

Όλοι είχαν γυρίσει και τους κοίταζαν. Οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι σαστισμένα πρόσωπα και στόματα που έχασκαν. Κάθε συζήτηση διακοπτόταν προσωρινά και στη συνέχεια ξεκινούσε και πάλι με διπλάσια ένταση μόλις η Έλεν και ο Λούκας απομακρύνονταν λίγο. Η κοπέλα προσπάθησε να τραβήξει το χέρι της, όμως εκείνος αρχικά αντιστάθηκε. Τελικά την άφησε μόλις συνειδητοποίησε ότι η Έλεν δεν το έκανε επειδή ντρεπόταν, αλλά γιατί κόντευε να πανικοβληθεί.

«Λένη;» ακούστηκε επιφυλακτική η φωνή της Κλερ. Η Έλεν χαμογέ-

λασε φευγαλέα στον Λούκας και τράβηξε προς την πλευρά της φίλης της.

«Πού χάθηκες όλο το Σαββατοκύριακο;» ρώτησε η Κλερ κοιτάζοντας καχύποπτα το αγόρι.

«Προσπάθησες να μου τηλεφωνήσεις;» είπε η Έλεν ευγνώμων για την ευκαιρία που της δόθηκε να απομακρυνθεί από τον Λούκας και, με λίγη τύχη, από όλα εκείνα τα επίμονα βλέμματα.

«Μια και δυο φορές; Καλά, τι σου συνέβη;»

«Έσπασε το τηλέφωνό μου», αποκρίθηκε η Έλεν απολογητικά. Ύστερα στράφηκε στον Λούκας. «Πρέπει να περάσω από το ντουλάπι μου πριν από την πρώτη ώρα. Ευχαριστώ που με έφερες», του είπε κοφτά.

«Έγινε. Τα λέμε αργότερα, λοιπόν», αποκρίθηκε εκείνος αποδεχόμενος το έμμεσο αίτημα να φύγει όσο πιο ευγενικά μπορούσε. Πριν προλάβει το αγόρι να απομακρυνθεί τρία βήματα, η Κλερ άρπαξε την Έλεν από το μπράτσο και την έσυρε προς το ντουλάπι της.

«Αυτό, πάλι, τι ήταν;» ρώτησε σχεδόν φωνάζοντας. Η Έλεν τής έκανε νόημα να χαμηλώσει τη φωνή της, ενώ πάλευε με το συνδυασμό του λουκέτου.

«Καθίσαμε και μιλήσαμε», της απάντησε γρήγορα. «Δε μισούμε πια ο ένας τον άλλον».

«Μιλήσατε, ε; Ναι, καλά. Είμαι σίγουρη πως οι γλώσσες σας είχαν κάποια συμμετοχή, αλλά δε νομίζω πως τις χρησιμοποιήσατε για να μιλήσετε». Η φίλη της έδειχνε θυμωμένη, όμως ξαφνικά η Έλεν θύμωσε ακόμη περισσότερο.

«Σταμάτα, Κλερ! Το εννοώ! Πέρασα ένα πραγματικά δύσκολο Σαββατοκύριακο. Λυπάμαι που δε σκέφτηκα να σου τηλεφωνήσω χθες το βράδυ, όμως ο πατέρας μου τα είχε πάρει άσχημα, γιατί τον έστησα στο αεροδρόμιο».

«Εντάξει, πες μου τώρα τι συνέβη!» είπε η Κλερ με αμυντική διάθεση. «Όχι ότι χρειάζεται να εξηγήσεις κάτι. Όλοι βλέπουν πως εσύ κι ο Λούκας γίνατε ξαφνικά ζευγάρι».

«Δεν ξέρω τι είμαστε, πάντως δεν είναι κάτι που μπορώ να περιγρά-

ψω κολλώντας του μια βολική ετικέτα, όπως "ζευγάρι", εντάξει;» Στρεσαρισμένη η Έλεν άρχισε να κοιτάζει τα βιβλία της και συνειδητοποίησε πως δεν είχε μελετήσει κανένα από τα μαθήματά της.

«Γιατί δεν μπορείς να είσαι ειλικρινής απέναντί μου; Κοιμήθηκες μαζί του», την κατηγόρησε η Κλερ. Το βλέμμα της ήταν πληγωμένο. Η Έλεν ήξερε πως ήταν αδύνατο να την αφήσει εντελώς απέξω.

«Θες την αλήθεια; Ναι, κοιμήθηκα μαζί του. Δύο φορές. Όμως όχι έτσι όπως φαντάζεσαι», απάντησε ειλικρινά. Ανάγκασε τη φίλη της να κάνει μεταβολή και μαζί κατευθύνθηκαν προς την αίθουσα του Χέργκι. «Ούτε καν φιληθήκαμε».

«Τρίχες!» αποφάνθηκε η Κλερ μουλαρώνοντας καταμεσής στο διάδρομο.

«Ρώτησέ τον μόνη σου. Είστε στα ίδια μαθήματα όλη τη μέρα», απάντησε η Έλεν απόλυτα σοβαρή. Το κουδούνι χτύπησε και χρειάστηκε να τρέξουν για να καλύψουν τα τελευταία βήματα και να προλάβουν να μπουν στην αίθουσα πριν ο καθηγητής κλείσει την πόρτα.

Η Έλεν πέρασε ένα απαίσιο πρωινό. Αρκετοί καθηγητές σκέφτηκαν να την τιμωρήσουν γιατί ήταν αδιάβαστη και όλα τα κορίτσια στο σχολείο ήταν έξω φρενών μαζί της, επειδή είχε έρθει με το αμάξι του Λούκας. Οι σχέσεις της με τις συμμαθήτριές της ήταν ανέκαθεν τεταμένες. Χρόνια ολόκληρα έκανε ό,τι μπορούσε για να είναι ευγενική απέναντί τους, όμως τελικά είχε εγκαταλείψει την προσπάθεια όταν παρατήρησε πως, αν κρατούσε το κεφάλι σκυφτό και το στόμα κλειστό, μπορούσε να περνά σχετικά απαρατήρητη.

Αυτή η ισορροπία είχε χαθεί πλέον, από τη στιγμή που την είδαν να έρχεται στο σχολείο με τον Λούκας. Ξεπέρασε ένα είδος θεωρητικού ορίου, παραβίασε την ανακωχή που είχαν συνάψει αρνούμενη να τις ανταγωνιστεί, οπότε τα κορίτσια τής κήρυξαν τον πόλεμο. Όλη τη μέρα διαπίστωνε πως, αν κοίταζε οπουδήποτε αλλού πέρα από τον πίνακα ή το θρανίο της, την περίμεναν μοχθηρά βλέμματα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η Γκρέτσεν διέδιδε απαίσιες φήμες εις βάρος της σε όποιον είχε διάθεση να την ακούσει, ενώ η Κλερ εξακολουθούσε να είναι χολωμένη.

Η Έλεν δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει με ανακούφιση όταν είδε τον

Λούκας μπροστά στο ντουλάπι του πριν από το μεσημεριανό. Πρέπει να ήταν το μοναδικό άτομο σε ολόκληρο το σχολείο που της χαμογέλασε.

«Τι έγινε, με συμπάθησες ξανά;» ρώτησε βλέποντάς τη να προχωρά προς το μέρος του.

«Αχ, μην αρχίζεις κι εσύ», βόγκηξε η Έλεν. «Τι συμβαίνει, μου κόλλησαν στόχο στην πλάτη;»

«Μη δίνεις σημασία στα κουτσομπολιά, Έλεν. Δεν μπορούν να μας βλάψουν», αποκρίθηκε το αγόρι παίρνοντας τη σοφή απόφαση να μην την πικάρει άλλο.

«Εσένα ίσως δεν μπορούν να σε βλάψουν», μουρμούρισε η κοπέλα. Έφερε την παλάμη πάνω στην κοιλιά της. Ο Λούκας παρατήρησε την κίνηση αυτή κι ετοιμαζόταν να τη ρωτήσει ποιο ήταν το πρόβλημα όταν εμφανίστηκαν τα ξαδέρφια του.

«Έχει έρθει η μητέρα σου», είπε ο Ιάσονας στον Λούκας, ο οποίος κατένευσε σαν να την περίμενε.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Έλεν.

«Τίποτε. Θα συναντηθούμε με το διευθυντή, γιατί η μητέρα μου θα προσπαθήσει να τον πείσει να μας επαναφέρει στην ομάδα», εξήγησε το αγόρι.

«Θα παίξει το χαρτί της δύστυχης μάνας που μεγαλώνει ένα σωρό γομάρια κι ύστερα θα τους παρακαλέσει να μας αφήσουν να πλακώνουμε παιδιά από άλλα σχολεία, αντί να δερνόμαστε αναμεταξύ μας. Κι όλα αυτά για τη δόξα του σχολείου μας, εννοείται», είπε ο Ιάσονας και χαμογέλασε πλατιά. «Τα καταφέρνει κάθε φορά. Είναι σαν να λέμε ο Αϊνστάιν των ενοχών».

«Ναι, όμως είναι σωστό να σας αφήσουν να παίξετε;» ρώτησε η Έλεν σμίγοντας τα φρύδια αποδοκιμαστικά. «Θέλω να πω ότι έχετε ένα τεράστιο πλεονέκτημα απέναντι στους υπόλοιπους».

«Για δες ποια μιλάει», είπε ο Έκτορας ενοχλημένος.

«Η Έλεν τρέχει γιατί έχει ανάγκη μια υποτροφία για το κολέγιο», εξήγησε ο Λούκας ρίχνοντας μια αυστηρή ματιά στον ξάδερφό του. «Εμείς ασχολούμαστε με τον αθλητισμό γιατί αυτό περιμένουν οι άλλοι από μας.

Στην πραγματικότητα είναι ενοχλητικό, γιατί πρέπει να προσποιούμαστε πως είμαστε αφόρητα αδύναμοι και αργοί».

«Άσε που την περισσότερη ώρα κοιτάμε να μη σακατέψουμε κανέναν παρά να παίξουμε κανονικά», πρόσθεσε ο Ιάσονας χαμογελώντας μελαγχολικά. «Η αλήθεια είναι πως θα προτιμούσαμε χίλιες φορές να πλακωνόμαστε *μεταξύ μας* παρά να κάνουμε ότι χτυπάμε θνητούς, όμως αυτό δε θα φάνταζε καθόλου φυσιολογικό».

«Λοιπόν, καλή τύχη με τις θεατρικές σας προσπάθειες», ευχήθηκε ζωηρά η Έλεν και παραμέρισε για να αφήσει τον Ιάσονα και τον Έκτορα να περάσουν.

«Θα σε βρω μετά το σχολείο», της υποσχέθηκε ο Λούκας και ακολούθησε τα ξαδέρφια του. Έριξε μια ματιά προς τα πίσω προβληματισμένος. Η Έλεν προσπάθησε να του χαμογελάσει, όμως η έκφρασή της ήταν τόσο προσποιητή, ώστε αναρωτήθηκε αν εκείνος μπορούσε να διακρίνει το ψέμα σε αυτή.

Μπήκε σκυφτή στην καφετέρια ελπίζοντας να διασχίσει την αίθουσα χωρίς να τραβήξει ιδιαίτερα την προσοχή των άλλων. Είδε την Γκρέτσεν να λέει κάτι στην Έιμι Χαρτ και την επόμενη στιγμή όλες οι μαζορέτες που κάθονταν εκεί άρχισαν να κακαρίζουν εις βάρος της Έλεν. Χρειάστηκε πάρα πολλή ώρα για να συνέλθει. Μέχρι να προσανατολιστεί ξανά, όλοι στην καφετέρια είχαν γυρίσει και την κοίταζαν. Κατέφυγε στο τραπέζι όπου καθόταν συνήθως με τον Ματ και την Κλερ, βέβαιη πως είχε αρχίσει να νιώθει ήδη άλλη μια κράμπα.

«Μπορείς, σε παρακαλώ, να πάψεις να καμπουριάζεις;» φώναξε αυστηρά η Κλερ. «Δεν υπάρχει τίποτε πιο θλιβερό από το να σε παρακολουθώ να εύχεσαι να ανοίξει το πάτωμα να σε καταπιεί κι ορκίζομαι πως έτσι και σε πετύχω να το ξανακάνεις, θα τα πάρω και δεν ξέρω τι θα κάνω».

Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Η Έλεν έκανε αμέσως μεταβολή και τράπηκε σε φυγή. Προσπάθησε να φάει το μεσημεριανό της στις τουαλέτες, καθισμένη σε ένα νιπτήρα, όμως ο χώρος ήταν τόσο αηδιαστικός, ώστε αναγκάστηκε να παρατήσει το σάντουιτς έπειτα από μερικές μπουκιές.

Κατάφερε να αντέξει τις τρεις τελευταίες ώρες και πήγε τρέχοντας

στα αποδυτήρια των κοριτσιών μόλις χτύπησε το τελευταίο κουδούνι, όμως η Κλερ ήταν ήδη εκεί και την περίμενε.

«Συγγνώμη που σου φώναξα νωρίτερα», είπε ντροπαλά η φίλη της. Ήταν τόσο χαριτωμένη όταν ζητούσε συγγνώμη, ώστε η Έλεν δεν μπορούσε καν να της θυμώσει, πόσω μάλλον να της κρατήσει κακία.

«Ξέχνα το. Ήμουν χάλια τον τελευταίο καιρό. Κι εγώ θα θύμωνα, αν ήμουν στη θέση σου». Πέρασε με θέρμη το μπράτσο της γύρω από τους ώμους της φίλης της και την οδήγησε έξω, αφού άλλαξαν.

«Κάτι τελευταίο και μετά θα σε αφήσω στην ησυχία σου μέχρι να αποφασίσεις μόνη σου να μου μιλήσεις», είπε η Κλερ καθώς περνούσαν μπροστά από το γήπεδο του ράγκμπι. Η Έλεν δεν είχε την υπομονή να αντέξει κι άλλες ερωτήσεις.

«Ούτε καν φιληθήκαμε, Κλερ», είπε θέλοντας να προλάβει τη φίλη της.

«Σοβαρά;» αναφώνησε εκείνη. Η Έλεν κατένευσε και σκούντησε πειρακτικά την Κλερ με το γοφό της.

«Σοβαρά, σοβαρά. Παραλίγο να τον φιλήσω μια φορά, όμως μου είπε να ξαπλώσω και να κοιμηθώ».

«Εντάξει, με *δουλεύεις!*» φώναξε η Κλερ. Η Έλεν την άρπαξε και κόλλησε την παλάμη στο στόμα της.

«Εκεί πέρα είναι. Πώς κάνεις έτσι;» μουρμούρισε γνέφοντας προς το μέρος του με το πιγούνι. «Σου το είπα πως, έτσι και γινόταν κάτι, θα σου το έλεγα. Δεν προσπαθώ να σου κρατήσω μυστικά».

Η Κλερ χαμογέλασε με νόημα στην Έλεν.

«Μια ζωή κρατάς μυστικά. Όμως δεν πειράζει. Όταν είσαι έτοιμη να μου το πεις, θα το κάνεις», είπε υπομονετικά. Ύστερα όρμησε πάνω στη φίλη της προσπαθώντας να την πετάξει κάτω. Η Έλεν χάρηκε, καμώθηκε πως γονάτιζε από την επίθεση της μικροκαμωμένης Κλερ, ενώ και οι δυο τους γελούσαν υστερικά. Η όμορφη στιγμή κράτησε ελάχιστα.

«Κορίτσια, παίζει κάτι μεταξύ σας;» ακούστηκε η εύθυμη φωνή ενός αγοριού.

«Κάνε όρεξη», απάντησε η Κλερ. «Για μισό λεπτό. Πώς βρεθήκατε εδώ τόσο γρήγορα;»

Η Έλεν γύρισε ανάσκελα, φύσηξε για να παραμερίσει τα ανάκατα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της και είδε τον Λούκας και τον Ιάσονα να στέκονται από πάνω τους.

«Σε είδαμε να πέφτεις και τρέξαμε για να βεβαιωθούμε πως όλα είναι εντάξει», είπε ο Λούκας προσπερνώντας την ερώτηση της Κλερ.

«Ευχαριστώ. Είναι τρομερή αντίπαλος», απάντησε η Έλεν και άφησε την Κλερ να τη γυρίσει τούμπα άλλη μια φορά πριν τη βοηθήσει ο Λούκας να σηκωθεί.

«Ένα μέτρο και εξήντα εκατοστά ατόφιου τρόμου», καυχήθηκε η Κλερ και άπλωσε το χέρι περιμένοντας πως ο Ιάσονας θα μιμούνταν τον ξάδερφό του και θα τη βοηθούσε να σηκωθεί. Εκείνος όμως σταύρωσε επιδεικτικά τα μπράτσα μπροστά στο στήθος του.

«Αυτό είναι το ύψος σου χωρίς εκείνα τα γελοία παπούτσια;» ρώτησε περιπαικτικά. «Νομίζω πως γεννήθηκα ψηλότερος».

«Είμαι σίγουρη. Ένα μέτρο βλακείας και εξήντα εκατοστά γελοιότητας», μουρμούρισε η Κλερ και σηκώθηκε.

«Κλερ!» αναφώνησε η Έλεν σοκαρισμένη. Οι ώμοι του Λούκας τραντάζονταν από τα γέλια. Ο Ιάσονας έδειξε να μην τον πειράζει το αστείο, όμως η Έλεν υποψιάστηκε πως το αγόρι είχε πληγωθεί.

Συγκράτησε τα γέλια της κι έδωσε μια μικρή τσιμπιά στη φίλη της σαν τιμωρία. Εκείνη έσκουξε δήθεν πειραγμένη, επισημαίνοντας πως αυτές οι τσιμπιές απαγορεύονταν από τότε που ήταν δέκα χρονών, κι ετοιμαζόταν να πει κάτι ακόμη στον Τζέισον όταν ο προπονητής τους φώναξε τα δύο αγόρια να επιστρέψουν.

Η Έλεν παρακολούθησε τον Λούκας καθώς επέστρεφε τρέχοντας χαλαρά στο γήπεδο. Έτσι όπως κινούνταν στον ήλιο, πρέπει να ήταν ό,τι ομορφότερο είχε δει στη ζωή της.

«Γαμώτο. Αργήσαμε», είπε η Κλερ. Τάχυναν το ρυθμό τους για να προλάβουν τις συναθλήτριές τους, αφού έπρεπε να τρέξουν μέχρι την αφετηρία, όπου τις περίμενε η κυρία Ταρ με τον πίνακα των σημειώσεων. Είχε αρχίσει ήδη να καταγράφει τους χρόνους τους κι έτσι η Έλεν και η Κλερ συνέχισαν να τρέχουν, στρέφοντας τα κεφάλια τους προς τα πίσω για να δώσουν τα στοιχεία τους στην προπονήτρια καθώς διέσχιζαν

την αφετηρία. Η κυρία Ταρ σημείωσε τους χρόνους τους κουνώντας αρνητικά το κεφάλι.

«Μου χρωστάς ένα λεπτό λιγότερο από τον προηγούμενο χρόνο σου, επειδή άργησες, Χάμιλτον!» φώναξε προς το μέρος τους.

«Ό,τι πείτε, κυρία!» απάντησε η Έλεν φωναχτά κι έπειτα χαμήλωσε τη φωνή της για να μαλώσει την Κλερ. «Γιατί του μίλησες έτσι;» ρώτησε νιώθοντας άσχημα για τον Ιάσονα.

«Γιατί αισθάνθηκα υπέροχα όταν του την είπα!» απάντησε εκείνη χωρίς καμιά διάθεση να απολογηθεί.

«Εγώ τον συμπαθώ τον Ιάσονα», είπε η Έλεν συνειδητοποιώντας ότι ήταν αλήθεια. Εκείνος της φερόταν πάντοτε ευγενικά κι έμοιαζε να είναι φρόνιμο παιδί. «Είναι πραγματικά καλός τύπος κι εσύ του μίλησες απαίσια».

«Φυσικά τον συμπαθείς, γιατί είναι ευγενικός με όλους. Με όλους, εκτός από μένα. Δεν παρακολουθείς μαθήματα μαζί μας και δεν τον έχεις δει να το κάνει, όμως κάθε φορά που συζητάμε ένα θέμα στην τάξη, μονίμως προσπαθεί να με ταπώσει. Διαφωνεί με ό,τι κι αν πω. Ακόμη κι όταν στην πραγματικότητα συμφωνεί μαζί μου, διαφωνεί για να παίξει το συνήγορο του διαβόλου».

«Και γιατί νομίζεις πως συμπεριφέρεται έτσι;» ρώτησε η Έλεν χαμογελώντας αμυδρά.

«Τον ρώτησα και ξέρεις τι γύρισε και μου είπε;» συνέχισε η Κλερ φορτώνοντας ακόμη περισσότερο. «Πως όλοι οι άλλοι στο σχολείο φοβούνται να αντιπαρατεθούν μαζί μου, εκτός από εκείνον, και ότι θα μου κάνει καλό να ζοριστώ λιγάκι μια φορά στη ζωή μου!»

«Άκου θράσος, να σε προκαλεί να σκεφτείς διεξοδικότερα», σχολίασε η Έλεν δήθεν σοκαρισμένη.

«Πίστεψέ με, δεν το κάνει για να με βοηθήσει. Απλώς προσπαθεί να αποδείξει πως είναι εξυπνότερος από μένα».

«Είναι;»

«Α, δεν ξέρω. Μπορεί. Πάντως, ο Λούκας είναι εξυπνότερος από όλους μας, οπότε πάει το αριστείο. Έπειτα είναι και η Αριάδνη. Κι αυτή είναι πολύ έξυπνη, όμως νομίζω πως την έχω βάλει από κάτω. Θα δούμε», είπε η Κλερ δαγκώνοντας το κάτω χείλος της.

Την ανησυχούσε σοβαρά όλος εκείνος ο νέος ανταγωνισμός, ενώ η Έλεν δεν την είχε ρωτήσει καν πώς πήγαιναν τα μαθήματα ως τώρα. Απ' ό,τι καταλάβαινε, η φίλη της ουσιαστικά είχε εγκαταλείψει το όνειρό της να αποφοιτήσει πρώτη στην τάξη της και η Έλεν δεν το είχε καν αντιληφθεί.

«Σου φέρθηκα απαίσια τις τελευταίες μέρες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε νιώθοντας ξαφνικά αηδιασμένη με τον εαυτό της.

«Δε θα έλεγα απαίσια», αποκρίθηκε η Κλερ χαμογελώντας πονηρά. «Πάντως, θα μπορούσες να μου κάνεις μια χάρη για να πατσίσουμε».

«Ό,τι θέλεις», απάντησε η Έλεν αμέσως.

«Αν μπορούσες να κρατήσεις τον Λούκας ξύπνιο κι απασχολημένο τη νύχτα πριν από τις εξετάσεις...» είπε η Κλερ έχοντας ήδη σηκώσει τα χέρια για να αποκρούσει τα προσποιητά χτυπήματα της φίλης της. «Δεν καταλαβαίνω γιατί αντιστέκεσαι, Λένη. Κατ' αρχάς, είναι κούκλος. Έπειτα είναι τόσο κούκλος, ώστε πρέπει να το αναφέρεις δύο φορές. Επίσης, σε είδε να πέφτεις κι άφησε την προπόνηση για να βεβαιωθεί πως είσαι καλά. Αυτό, αν θες να ξέρεις, το λένε αφοσίωση».

Η Έλεν δεν ήξερε τι να απαντήσει. Δεν μπορούσε να της εξηγήσει πως ο Λούκας έπρεπε να σιγουρευτεί πως ήταν εντάξει μόνο και μόνο επειδή κάποιοι συγγενείς του προσπαθούσαν να τη σκοτώσουν. Η εικόνα της Κέιτ να κείτεται αναίσθητη στο έδαφος επέστρεψε μεμιάς στο μυαλό της και το στομάχι της πετάρισε. Όπως η Κέιτ, η Κλερ κινδύνευε, γιατί βρισκόταν κοντά της.

«Πρέπει να επιταχύνω», είπε επιτακτικά η Έλεν. Αμέσως η Κλερ κατένευσε.

«Δείξε στον Λούκας πως αυτά τα πόδια δεν είναι μόνο για να τα λιμπίζεται και τηλεφώνησέ μου μετά», είπε χαρωπά προτού απομακρυνθεί η Έλεν.

Μόλις άφησε αρκετά πίσω τη φίλη της, η Έλεν αναστέναξε και προσπάθησε να αντισταθεί στις τύψεις που φούντωναν μέσα της. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα έκανε αν κάποιος έβλαπτε την Κλερ. Η σκέψη αυτή την έκανε να ξεχαστεί, άργησε να κόψει ταχύτητα και παραλίγο να εμφανιστεί μπροστά στην κυρία Ταρ υπερβολικά νωρίς. Τελευταία στιγ-

μή θυμήθηκε να κρυφτεί πίσω από κάτι θάμνους και περίμενε εκεί αρκετά λεπτά προτού καμωθεί πως βάζει τα δυνατά της στα τελευταία μέτρα για να τερματίσει. Ακόμη κι έτσι, τερμάτισε πρώτη, φυσικά, κι έπειτα χρειάστηκε να περιμένει άλλη μία ώρα για να τελειώσει την προπόνηση ο Λούκας. Αν ήταν να συνεχίσει να τη φέρνει με το αυτοκίνητο στο σχολείο κάθε πρωί, η Έλεν αποφάσισε πως έπρεπε να βρει άλλο τρόπο να πηγαίνει στη δουλειά μετά.

Αμέσως μόλις η κοπέλα διάβηκε το κατώφλι του μαγαζιού, η Κέιτ άρχισε να την ακολουθεί παντού κοιτάζοντάς την κατάπληκτη.

«Τι παιδί είναι αυτό!» κατάφερε να πει με τα πολλά έπειτα από μερικές στιγμές αφωνίας. «Τι... παίδαρος! Θα μπορούσα να καταλήξω στη φυλακή και μόνο που σκέφτομαι αυτά που σκέφτομαι».

«Κέιτ!» αναφώνησε η Έλεν πετώντας της μια πετσέτα που την είχε σφίξει στη γροθιά της. «Νόμιζα πως ήσουν φεμινίστρια!»

«Και τι σχέση έχει αυτό;»

«Εσύ δεν έλεγες πάντοτε πως δεν μπορεί να υπάρξει ισότητα, αν το ένα φύλο αντιμετωπίζει το άλλο σαν αντικείμενο;»

«Ναι, εντάξει, όμως αυτός είναι μανάρι!» είπε η Κέιτ κάνοντας αέρα με την παλάμη της. «Όταν ήμουν στην ηλικία σου, όλα τα αγόρια προσπαθούσαν να αποδείξουν πόσο γραμμένο είχαν το κατεστημένο προσπαθώντας να ξεπεράσουν τους άλλους στην ασχήμια. Τρομερή αδικία!»

«Συνέχισε να κάνεις έτσι, και θα πω στον πατέρα μου ότι απέκτησε ανταγωνιστή», αστειεύτηκε η Έλεν, όμως το πείραγμα δεν είχε την επίδραση που περίμενε. Η Κέιτ σταμάτησε αμέσως να γελά και το πρόσωπό της κατσούφιασε.

«Δε νομίζω πως θα τον ενδιέφερε αυτό», είπε και έσπευσε να αλλάξει θέμα συζήτησης. «Όμως, εδώ δε μιλάμε για μένα. Μιλάμε για σένα, τον Λούκας και τη σημασία των προφυλακτικών».

Έπειτα από μερικούς γύρους αρνήσεων και κάποια διαλείμματα για να εξυπηρετήσουν πελάτες, η Κέιτ αποδέχτηκε τελικά το γεγονός πως η Έλεν εξακολουθούσε να είναι αγνή σαν το χιόνι σε απάτητες κορυφές.

«Καλά, γκέι είναι;» αναρωτήθηκε. «Θέλω να πω, δε βλέπει τι κορίτσαρο έχει μπροστά του;»

«Δεν τον έχω ρωτήσει, όμως είμαι μάλλον σίγουρη πως δεν είναι», απάντησε η Έλεν και αναστέναξε. «Ειλικρινά, δεν ξέρω τι παίζει με μας».

«Δεν υπάρχει λόγος βιασύνης, ούτε και να αφήσεις κανέναν να σε κάνει να αισθανθείς άσχημα, αν θέλεις να περιμένεις. Άλλωστε, είναι πιο διασκεδαστικό αν το τρενάρεις λίγο», είπε η Κέιτ χαμογελώντας θερμά, όμως άλλαξε θέμα συζήτησης μόλις είδε πως η κοπέλα ένιωθε άβολα.

Παρότι η φίλη της φαινόταν πεπεισμένη πως τελικά θα προχωρούσαν πέρα από το αθώο στάδιο του να πιάνονται από το χέρι, ξαφνικά η Έλεν δεν ήταν και τόσο σίγουρη. Τη μία και μοναδική φορά που είχε δοκιμάσει να φιλήσει τον Λούκας, εκείνος της είπε να πέσει να κοιμηθεί. Παρά τα όσα μπορεί να έλεγαν οι άλλοι γι' αυτούς, στην πραγματικότητα δεν ήταν κάτι περισσότερο από φίλοι. Ο Λούκας μπορούσε να έχει όποια ήθελε, κι αν η αντίδραση της Κέιτ ήταν χαρακτηριστική, στις πιθανές συντρόφους του συμπεριλαμβάνονταν και γυναίκες που είχαν αποφοιτήσει εδώ και χρόνια από το λύκειο.

Αυτή η σκέψη δε βοηθούσε καθόλου την αυτοπεποίθηση της Έλεν. Καταλάβαινε πως του άρεσε –τον είχε πετύχει να την κοιτάζει επίμονα και άκουσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά όταν ξάπλωσε δίπλα του–, όμως για κάποιο λόγο έδειχνε να μη θέλει να προχωρήσει. Άραγε, έτσι ήταν όλες οι σχέσεις στην αρχή ή μήπως άθελά της έκανε κάτι που τον απωθούσε; Ποτέ της δεν είχε αγόρι και πραγματικά δεν ήξερε τι ήταν το «φυσιολογικό».

Μετά τη δουλειά γύρισε στο σπίτι και πίεσε τον εαυτό της να διαβάσει όλα τα μαθήματα πριν πέσει στο κρεβάτι. Μέχρι να κλείσει το φως, η ώρα ήταν περασμένες δύο. Αισθανόταν κατάκοπη, όμως και πάλι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κάτι της ξέφευγε ή ίσως είχε παρεξηγήσει κάτι. Προφανώς ο Λούκας απολάμβανε τη συντροφιά της κι ένιωθε την ανάγκη να την προστατέψει, όμως τίποτε από αυτά δε σήμαινε πως την έβλεπε ερωτικά. Ίσως δεν ήταν ο τύπος του. Ίσως είχε ήδη κοπέλα στην Ισπανία. Η Έλεν φαντάστηκε μια μελαχρινή σειρήνα με μακριά, κατάμαυ-

ρα κυματιστά μαλλιά, ηλιοκαμένη επιδερμίδα και σέξι σπανιόλικη προφορά να περιμένει την επιστροφή του Λούκας στην Ευρώπη.

Έπεσε απογοητευμένη στο κρεβάτι, έβαλε το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι της και ορκίστηκε να μην παίξει το ρόλο της θλιμμένης κοπέλας που τρέχει πίσω από ένα αγόρι το οποίο ποτέ δε θα γίνει δικό της. Χρειαζόταν περισσότερες πληροφορίες για τον Λούκας, όμως μια και ήταν καινούριος στο σχολείο και κανείς δεν ήξερε το παρελθόν του με τα κορίτσια, έπρεπε να δει τι θα μπορούσε να μάθει από την Αριάδνη, ελπίζοντας πως δε θα καρφωνόταν από τις ερωτήσεις της.

9

«ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΣΗΚΩΝΕΙΣ έτσι το πιγούνι σου και θα σου το τσακίσω», γκάριξε ο Έκτορας. Την τελευταία μιάμιση ώρα είχε φωνάξει πολλές φορές.

Η Έλεν χαμήλωσε υπάκουα το πιγούνι και σήκωσε τις γροθιές της για να προστατέψει το πρόσωπό της. Κράτησε το κέντρο βάρους της χαμηλά και άρχισε να διαγράφει με τα πόδια της τόξα σαρώνοντας το έδαφος, σε περίπτωση που υπήρχαν εκεί εμπόδια τα οποία θα έπρεπε να παραμερίσει. Διέγραφε κύκλους γύρω από τον Έκτορα, προσέχοντας ιδιαίτερα τους γοφούς του, αν πεταγόταν για να τη σωριάσει στο ταπί. Έκανε ακριβώς όσα της είχε μάθει. Τότε εκείνος χαμογέλασε λοξά και της τράβηξε μια γροθιά στο πρόσωπο κινώντας τα χέρια του με απίστευτη ταχύτητα. Η Έλεν έσκασε με τον πισινό κάτω για δέκατη φορά και λίγο αργότερα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε, ενώ τα μάτια της είχαν αρχίσει ήδη να ξεθολώνουν.

«Πάλι το αριστερό σου ήταν, σωστά;» ρώτησε ήρεμα.

«Τι στο διάβολο κάνεις, μου λες;» είπε απορημένος ο Έκτορας. Ο τόνος της φωνής του θύμισε στην Έλεν τον κύριο Χέργκεσιμερ. «Είσαι γρηγορότερη από μένα. Γιατί δε με αποφεύγεις;»

Η κοπέλα ζάρωσε τους ώμους και σηκώθηκε παίρνοντας ξανά θέση άμυνας. Αμέσως ο νεαρός κατέβασε τη γροθιά του στο στομάχι της και την ανάγκασε να γονατίσει.

«Αρκετά, Έκτορα», φώναξε ο Λούκας με βραχνή φωνή. Η Έλεν ύψωσε το χέρι καθώς σηκωνόταν και του έγνεψε πως ήταν εντάξει. Ξανά.

Δεν ήθελε να ανακατευτεί ο Λούκας. Για κάποιο λόγο, το πρώτο κανονικά μάθημα αυτοάμυνας της Έλεν είχε αποκτήσει προσωπικό χαρακτήρα για τον Έκτορα, οπότε η κοπέλα ήθελε να τον αφήσει να το τραβήξει μέχρι τέλους, ώστε να εκτονωθεί και να λήξει εκείνη η άτυπη κόντρα. Τα χτυπήματα πονούσαν, όμως οι κράμπες ήταν πολύ χειρότερες, επομένως μπορούσε να τα αντέξει. Αμέσως μόλις στάθηκε στα πόδια της, ο Έκτορας την γκρέμισε ξανά σαρώνοντάς τα με ένα χαμηλό χτύπημα.

«Πρόσεχε!» φώναξε ο Λούκας. «Πρώτη φορά παλεύει, ηλίθιε!»

Η Έλεν σήκωσε το κεφάλι και είδε τον Ιάσονα να ακουμπά την παλάμη του στον ώμο του Λούκας εμποδίζοντάς τον να κατέβει στο ταπί. «Μια χαρά είμαι, παιδιά. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας», είπε όσο πιο εύθυμα μπορούσε και σηκώθηκε ξανά. Ο Έκτορας δε χάρηκε με τον τόνο της φωνής της.

«Γιατί δεν παίρνεις το μάθημα στα σοβαρά;» της φώναξε. Εκείνη έσκυψε για να φτύσει τη γεύση αίματος στο στόμα της, ενώ την ίδια στιγμή ο Έκτορας έγειρε προς τα πίσω και τη χτύπησε ξανά με τη γροθιά του στο κεφάλι.

«Σταμάτα!» ούρλιαξε η Κασσάνδρα από κάποιο σημείο έξω από το οπτικό πεδίο της Έλεν. «Δεν είναι από τη φύση της μαχήτρια, εντάξει; Πότε θα το χωρέσεις αυτό στο χοντροκέφαλό σου;»

Η Έλεν ένιωθε απαίσια. Ήξερε πως πρέπει να είχε τα χάλια της για να φτάσει να αντιδράσει έτσι κάποια που ούτε καν τη συμπαθούσε.

Μέχρι να καταφέρει να σηκωθεί στα γόνατά της, η Κασσάνδρα δε βρισκόταν πλέον στο προπονητήριο όπου οι Επίγονοι φύλαγαν τους σάκους του μποξ και το κλουβί μάχης*. Κατάπιε μια γουλιά σάλιου ανάμεικτου με αίμα κι αμέσως το μετάνιωσε όταν ένιωσε ένα από τα δόντια της να της στέκεται στο λαιμό.

---

* Ειδικά διαμορφωμένο κλουβί για τη διεξαγωγή αγώνων μάχης σε κλουβί (cage fighting), που ανήκει στην κατηγορία των Μεικτών Πολεμικών Τεχνών (Mixed Martial Arts). (Σ.τ.Ε.)

«Θα μπορούσα να έχω λίγο νερό, παρακαλώ;» ρώτησε την Αριάδνη, η οποία στεκόταν από πάνω της με ένα βρεγμένο πανί.

Στην απέναντι πλευρά του κλουβιού είδε τον Ιάσονα να στέκεται ανάμεσα στον Λούκας και στον Έκτορα. Το μπλουζάκι του ήταν μισοσκισμένο και έτρεχε αίμα από ένα κόψιμο στο κεφάλι του, ωστόσο συνέχιζε να προσπαθεί να εμποδίσει τα δύο αγόρια να πιαστούν στα χέρια. Ο Έκτορας φώναζε στον Λούκας προβάλλοντας τα επιχειρήματά του.

«Μπορεί να αντέξει τα πάντα. Τα πάντα! Τη χτύπησα δυνατότερα απ' ό,τι έχω χτυπήσει οποιονδήποτε άλλο, αλλά εκείνη σηκώθηκε αμέσως! Όμως αρνείται να *αντεπιτεθεί*!» βρυχήθηκε ο νεαρός με φωνή τραχιά από τα νεύρα. Είδε την Έλεν να τον κοιτάζει κι έστρεψε επικριτικά το δείκτη του καταπάνω της. «Νομίζεις πως μπορείς να κάτσεις στην άκρη και να αφήσεις τον Λούκας να δώσει τις μάχες σου; Είσαι δυνατότερη από όλους εμάς μαζί, αλλά δεν καταδέχεσαι να πολεμήσεις, πριγκίπισσα;»

Ο Ιάσονας έπλεξε και τα δυο του χέρια γύρω από τον αδερφό του και προσπάθησε να τον συγκρατήσει καθώς εκείνος τιναζόταν και χτυπιόταν.

«Δεν *προσπαθώ* να τις φάω!» ψεύδισε η Έλεν πίσω από το σπασμένο δόντι της που ξαναφύτρωνε ταχύτατα. Η Αριάδνη έκλεισε τα χέρια της γύρω από την κοπέλα και τη συγκράτησε, ενώ έριχνε ένα δολοφονικό βλέμμα στο μεγάλο της αδερφό.

«Πώς τολμάς, Έκτορα; Αυτή δε μεγάλωσε όπως εμείς, που συνέχεια παλεύαμε μεταξύ μας. Απλώς δεν το έχει μέσα της», τον επέκρινε.

Ο Έκτορας έδειξε να ντροπιάζεται από τον τόνο της αδερφής του και τελικά σταμάτησε την προσπάθεια να ξεφύγει από τη λαβή του Ιάσονα. Αφέθηκε για λίγο στα χέρια του αδερφού του κι ύστερα τον παραμέρισε απότομα. Με ένα αβίαστο άλμα πήδηξε πάνω από την ύψους πέντε μέτρων περίφραξη που κύκλωνε το ταπί και προσγειώθηκε με έναν εσκεμμένα δυνατό γδούπο στην απέναντι πλευρά.

«Το καλό που της θέλω να *αλλάξει*. Γιατί δεν ανέχομαι κανείς από τους ανθρώπους που αγαπώ να *πεθάνει* για να υπερασπιστεί αυτή την τεμπέλα», είπε αγριεμένος. Τη στιγμή που έβγαινε από την αίθουσα, ο Λούκας έτρεξε στην Έλεν.

«Λυπάμαι πολύ». Άπλωσε τα χέρια και την πήρε από την αγκαλιά της Αριάδνης. «Δε θα χρειαστεί να τον αντιμετωπίσεις ποτέ ξανά».

«Γιατί όχι;» ρώτησε εκείνη και τον παραμέρισε, ενώ η φωνή της συνέχιζε να ακούγεται περίεργα από τα πολλά χτυπήματα που είχε δεχτεί στο κεφάλι. «Μπορεί να μην είμαι μαχήτρια από τη φύση μου, όμως έχει δίκιο. Πρέπει να μάθω να πολεμώ, διαφορετικά ενδέχεται να πάθει κακό κάποιος άλλος. Κάποιος σαν τον πατέρα μου ή την Κλερ ή την Κέιτ... Εκείνες οι γυναίκες εξακολουθούν να με αναζητούν. Τι θα τις εμπόδιζε να χτυπήσουν τους ανθρώπους που νοιάζομαι;»

Ο Λούκας πρόλαβε να την πιάσει τη στιγμή που σωριαζόταν. Παρατήρησε πόντο πόντο το χτυπημένο της πρόσωπο καθώς την έβγαζε από το κλουβί και τη μετέφερε σε ένα βοηθητικό χώρο, όπου βρίσκονταν τα αποδυτήρια και το ιατρείο.

Τη βοήθησε να καθίσει πάνω σε ένα ατσάλινο τραπέζι και πήγε να φέρει γάζες, μια λεκάνη νερό και, περιέργως, ένα χυμό φρούτων κι ένα βάζο ακατέργαστο μέλι. Δεν είπε λέξη, μονάχα της έγνεψε να ανοίξει το στόμα της κι ύστερα άρχισε να ρίχνει μέλι πάνω στη γλώσσα της. Αμέσως μόλις οι γευστικοί κάλυκες αναγνώρισαν την πυκνή, γλυκιά γεύση, η Έλεν κατάλαβε. Το μέλι ήταν η ιδανική υγιεινή τροφή για ημίθεους. Μια πρωτόγονη ανάγκη ξύπνησε μέσα της. Άρπαξε τον καρπό του και με τα δύο χέρια και τον κράτησε εκεί μέχρι που βρέθηκε να γλείφει το άδειο βάζο.

Όταν τελείωσε το μέλι, κατάφερε επιτέλους να συνέλθει. Σήκωσε το κεφάλι και συνάντησε το βλέμμα του, οπότε κατένευσε σαν να ήθελε να του πει πως ένιωθε καλύτερα τώρα. Χωρίς να πει λέξη, ο Λούκας πέρασε το πλαστικό καλαμάκι στο κουτί του χυμού και της το έδωσε να το κρατήσει, ενώ εκείνος άρχισε να περιποιείται τα τραύματά της με τον επίδεσμο και λίγο ζεστό νερό.

Η Έλεν δυσκολευόταν να δει καλά. Τα πάντα έμοιαζαν θολά, τα μάτια της δεν μπορούσαν να εστιάσουν στον Λούκας. Ήταν περίεργο. Το βλέμμα της διαρκώς έχανε την επαφή με τη μορφή του, σαν να γλιστρούσε και να αδυνατούσε να σταθεί πάνω του. Πάσχισε να διακρίνει την έκφρασή του καθώς φρόντιζε τις πληγές της, όμως της ήταν σχεδόν αδύνατο να τον δει. Τα λεπτά περνούσαν και το σώμα της αυτοθεραπευό-

ταν, οπότε ο Λούκας εμφανίστηκε ξανά στο οπτικό πεδίο της και η Έλεν μπόρεσε να δει πως οι ρυτίδες ανησυχίας που αυλάκωναν το μέτωπό του σταδιακά μαλάκωναν και χάνονταν. Ο Λούκας σκούπισε όσο αίμα είχε απομείνει και αναστέναξε.

«Γιατί δεν απέφυγες τα χτυπήματα του Έκτορα;» ρώτησε σιγανά σπάζοντας την παρατεταμένη σιωπή. «Γιατί δεν απέκρουσες τις επιθέσεις με τα χέρια σου;»

«Είναι γρηγορότερος από μένα», απάντησε εκείνη, όμως και οι δύο ήξεραν πως δεν ήταν αυτή η αλήθεια. Διακρίνοντας μια έκφραση αμφιβολίας στο πρόσωπό του, συνέχισε να δικαιολογεί τη στάση της. «Ήξερα πως, αν άρχιζα να αποκρούω τα χτυπήματά του, θα εξοργιζόταν περισσότερο κι έτσι κάποια στιγμή δε θα είχα άλλη επιλογή από το να τον χτυπήσω τόσο δυνατά, ώστε να μην μπορέσει να ανταποδώσει».

«Ξέρεις, μόλις τώρα περιέγραψες το σκοπό μιας συμπλοκής», είπε ο Λούκας και χαμογέλασε αμυδρά.

«Αν είναι έτσι, τότε δε θέλω να έχω καμιά σχέση με αυτή», δήλωσε με σοβαρότητα η Έλεν. «Δε θέλω να χτυπάω ανθρώπους, Λούκας. Δεν μπορείς να με μάθεις κάτι άλλο;»

«Σαν τι;» ρώτησε εκείνος μπερδεμένος.

«Για παράδειγμα, αυτό που έκανες στο διάδρομο του σχολείου την πρώτη φορά που ειδωθήκαμε. Θυμάσαι που με έστρεψες ανάποδα και στάθηκες ανάμεσα στα πόδια μου, έτσι που δεν μπορούσα να σε φτάσω; Δε με τραυμάτισες, αλλά και πάλι με είχες εξουδετερώσει. Ή αυτό που έκανες στον κήπο σας τις προάλλες; Θυμάσαι; Όταν είχα βρεθεί από πάνω σου κι εσύ έκανες εκείνη την κίνηση με τους γοφούς σου;» είπε όλο και πιο αισιόδοξη. Ο Λούκας κατένευσε και απέστρεψε το βλέμμα.

«Η τεχνική ονομάζεται ζίου ζίτσου. Είναι χρήσιμη όταν αντιμετωπίζεις κάποιον σε μάχη σώμα με σώμα και θα προτιμούσα να μη βρεθείς τόσο κοντά στους αντιπάλους σου. Όμως θα σου τη μάθω, αν αυτό θέλεις», είπε εκείνος σιγανά.

Καθώς σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε, η Έλεν συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να βλέπει στίγματα. Χρειάστηκε να στηριχτεί ακουμπώντας τις παλάμες στη μέση του. Καθώς τα στίγματα χάνονταν, μπό-

ρεσε να δει τα μάγουλά του να κοκκινίζουν κι ένιωσε κύματα θερμότητας να εκπέμπονται από την επιδερμίδα του. Μύρισε το άρωμά του κι αυτό την έκανε να νιώσει ήρεμη, ήσυχη, σχεδόν μεθυσμένη.

«Και να πετάω», πρόσθεσε βγάζοντας ξαφνικά τον εαυτό της από εκείνη τη νωχελική διάθεση. «Πρέπει να με μάθεις πώς να απογειώνομαι. Όταν μάθω να πετάω, θα μπορώ να ξεφεύγω από τους κακούς».

«Θα σε μάθω και να πετάς», είπε απαλά ο Λούκας και κατένευσε σκύβοντας το κεφάλι. Η Έλεν προσπάθησε να τον κοιτάξει στα μάτια, όμως εκείνος την απέφευγε. Πέρασε την παλάμη της πάνω από το πρόσωπό της και την είδε γεμάτη αίματα.

«Τόσο απαίσια είμαι αυτή τη στιγμή;» ρώτησε και αποτραβήχτηκε νιώθοντας ξαφνικά αμήχανη. Προς έκπληξή της, εκείνος δεν απάντησε, μονάχα την έφερε κοντά του και την αγκάλιασε.

«Υποσχέσου μου κάτι», είπε με το πρόσωπο κρυμμένο στα μαλλιά της. Περίμενε να του γνέψει καταφατικά προτού συνεχίσει. «Υποσχέσου μου πως την επόμενη φορά που θα παλέψεις δε θα είσαι παθητική, αφήνοντας τον άλλον να σε σακατεύει, μέχρι που να μην μπορεί να σηκώσει τα χέρια του από την κούραση».

«Αν μπορώ να το αποφύγω, πίστεψέ με, θα το κάνω», είπε η Έλεν γελώντας πνιχτά, όμως ο Λούκας έκανε πίσω για να την κοιτάξει κατάματα.

«Δε θα αντέξω να ξαναδώ ό,τι έγινε πριν. Με καταλαβαίνεις;» ρώτησε αυστηρά.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αργά, καταφατικά και είδε το πρόσωπό του να χαλαρώνει κάπως. Το βλέμμα του ήταν τόσο έντονο, ώστε η Έλεν χρειάστηκε να κοιτάξει τριγύρω για να βρει κάτι άλλο να επικεντρώσει την προσοχή της.

«Το πουκάμισό σου», είπε δείχνοντας το ματωμένο αποτύπωμα του προσώπου της στο στήθος του. «Τώρα που το θυμήθηκα, νομίζω πως διέλυσα αυτά τα ρούχα προπόνησης που μου έδωσε η Αριάδνη. Να βρω καινούρια να φορέσω ή τελειώσαμε;»

«Τελειώσαμε. Μπορείς να βάλεις τα δικά σου ρούχα, αφού πλυθείς», είπε ζωηρά εκείνος σαν να ήθελε να ξορκίσει τη δυσθυμία του. Την κράτησε μια τελευταία φορά και παρατήρησε τα σημεία όπου νωρίτερα

απλώνονταν οι πληγές της. Μερικές στιγμές αργότερα την άφησε. «Το σίγουρο είναι πως αναρρώνεις γρήγορα. Ακόμη κι έτσι όμως, θα συνεχίσεις να έχεις μερικές ξεγυρισμένες μελανιές, οπότε αν ήμουν στη θέση σου, θα απέφευγα τον Τζέρι την υπόλοιπη βραδιά».

«Μπα, θα του πω ότι με χτυπάς», είπε η Έλεν ανασηκώνοντας τους ώμους. Κατέβηκε με ένα άλμα από το μεταλλικό τραπέζι.

«Κι εγώ θα του πω ότι γουστάρεις τρελά», ανταπέδωσε το πείραγμα εκείνος. Η φωνή του ακούστηκε βαριά, αργή. Η Έλεν στράφηκε και τον κοίταξε. Αισθάνθηκε ξανά εκείνη τη ζάλη. Για μια στιγμή ο Λούκας βρέθηκε μια ανάσα μακριά της, όμως ύστερα έκανε πίσω.

Τη στιγμή που έβγαινε από τα αποδυτήρια, έβγαλε το ματωμένο πουκάμισό του και το πέταξε στα σκουπίδια. Διαπιστώνοντας ότι η όρασή της σταθεροποιήθηκε ξανά, η Έλεν παρατήρησε τη γυμνή του πλάτη ενώ απομακρυνόταν. Καθώς τα τελευταία στίγματα έσβηναν από το οπτικό πεδίο της, αποφάσισε πως, αν ο Λούκας ήταν γκέι, τότε εκείνη θα έκανε εγχείρηση αλλαγής φύλου. Ο τύπος το άξιζε με το παραπάνω.

Ενώ πλενόταν, της δόθηκε η ευκαιρία να κοιτάξει το στόμα της. Ο αριστερός κεντρικός κοπτήρας βρισκόταν ακόμη στο στάδιο του φυτρώματος και η Έλεν δεν μπορούσε παρά να γελάσει με τη γελοία όψη της. Το πώς κατάφερε ο Λούκας να παραμείνει σοβαρός κοιτάζοντάς την τη στιγμή που εκείνη έμοιαζε με φαφούτικο εξάχρονο παιδί ήταν πραγματικά ακατανόητο. Τότε συνειδητοποίησε πως πρέπει να είχε δει αυτή την εικόνα τόσες φορές, ώστε δεν του έκανε πλέον καμιά εντύπωση. Η Έλεν θυμήθηκε αυτό που είχε πει η Αριάδνη, ότι δηλαδή μεγάλωσαν παλεύοντας ασταμάτητα μεταξύ τους. Σαν να την είχε καλέσει με τις σκέψεις της, η Αριάδνη εμφανίστηκε στο κατώφλι των αποδυτηρίων για να δει πώς τα πήγαινε η Έλεν.

«Μήπως χρειάζεσαι βοήθεια με το χέρι σου;» ρώτησε διστακτικά.

«Όχι, όμως πέρασε μέσα», απάντησε η κοπέλα. Ίσως της δινόταν η ευκαιρία να ρωτήσει αν ο Λούκας είχε κορίτσι σε άλλη χώρα. «Πώς είναι η Κασσάνδρα;»

«Υπερβολικά ευαίσθητη, αλλά θα συνέλθει. Εσένα έδειρε ο Έκτορας και, μια και ξέρω πώς νιώθεις όταν σε πιάσει στα χέρια του, θα σε ρωτήσω χωρίς περιστροφές: Έχεις ακόμη σπασμένα κόκαλα;»

«Τίποτε δεν είναι σπασμένο. Δηλαδή όχι πια», απάντησε η Έλεν. Διαπιστώνοντας ότι η Αριάδνη ήταν τόσο θηλυκή, με καμπύλες, υπέροχη, της ήταν αδύνατο να φανταστεί πώς θα μπορούσε να τη χτυπήσει κάποιος. «Δηλαδή αυτό το πράγμα το κάνετε συχνά μεταξύ σας; Την πάλη, εννοώ». Η Αριάδνη κουνούσε αρνητικά το κεφάλι πριν ακόμη ολοκληρώσει τη φράση της η Έλεν.

«Όχι. Προπονούμαστε μαζί για να διατηρούμαστε σε φόρμα, όμως μονάχα τα αγόρια παλεύουν κανονικά, κι αυτό μόνο όταν πρέπει να εκτονωθούν. Κυρίως ο Λούκας και ο Έκτορας, προφανώς».

«Δεν τα πηγαίνουν και πολύ καλά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι και όχι», απάντησε η Αριάδνη επιλέγοντας προσεκτικά τις λέξεις της. «Ο Έκτορας είναι πραγματικά περήφανος, γενικά όμως είναι ιδιαίτερα περήφανος για την καταγωγή και την οικογένειά μας. Δεν του αρέσει το γεγονός ότι διασπάσαμε τον Οίκο των Θηβών. Μη με παρεξηγήσεις, δεν πιστεύει όλες εκείνες τις βλακείες που κάνουν οι Εκατό Εξάδελφοι, όμως δεν του αρέσει καθόλου να βλέπει τον Οίκο μας διαιρεμένο. Κι ο Λούκας αισθάνεται πως είναι δική του ευθύνη να κάνει τον Έκτορα να πειθαρχήσει, γιατί βασικά είναι ο μοναδικός που έχει αυτή τη δυνατότητα».

«Πρέπει να είναι πολύ δύσκολο να χωρίζεσαι από την υπόλοιπη οικογένειά σου», σχολίασε με συμπάθεια η Έλεν.

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή», είπε η Αριάδνη και χαμογέλασε βεβιασμένα.

«Αυτό οφείλεται στις πεποιθήσεις των συγγενών σας;» ρώτησε η Έλεν όσο πιο διακριτικά μπορούσε. «Ο Λούκας δεν πρόλαβε να μου εξηγήσει...»

«Ο Τάνταλος και οι Εκατό Εξάδελφοι πιστεύουν ότι, εφόσον απομείνει μόνο ένας Οίκος, θα μπορέσουν να ανασύρουν την Ατλαντίδα», είπε η Αριάδνη. «Αυτός είναι ο λόγος που η οικογένειά μας ανέκαθεν ζούσε δίπλα στη θάλασσα. Βοστόνη, Ναντάκετ, Κάντιθ*... Όλες αυτές οι πόλεις βρίσκονται κοντά στον Ατλαντικό. Όλοι οι Επίγονοι έλκονται σε αυτόν».

---

* Μία από τις αρχαιότερες πόλεις της Ιβηρικής Χερσονήσου και της Ευρώπης. Πρόκειται για την αρχαία πόλη Γάδειρα κοντά στο Στενό του Γιβραλτάρ. Συνδέεται με τον Ηρακλή ο οποίος έφτασε ως εκεί για την ολοκλήρωση του δέκατου άθλου του, την απαγωγή των βοδιών του Γηρυόνη. (Σ.τ.Ε.)

«Μα αυτό είναι παράλογο!» αναφώνησε η Έλεν πριν συνειδητοποιήσει ότι η Αριάδνη σοβαρολογούσε. «Θέλω να πω ότι η Ατλαντίδα είναι ένας μύθος, σωστά;» Η σκέψη πως υπήρχε κάπου μια πολιτεία, βαθιά κάτω από τα σκοτεινά, αδιαπέραστα κύματα, έκανε την Έλεν να ανατριχιάσει άθελά της. Ήπιε μια γουλιά από το χυμό για να κρύψει τη βίαιη αντίδρασή της και περίμενε την Αριάδνη να συνεχίσει.

«Είναι μύθος ο Όλυμπος; Ή ο παράδεισος; Τα πάντα εξαρτώνται από το τι πιστεύεις και οι περισσότεροι Επίγονοι θεωρούν πως η Ατλαντίδα είναι πραγματική, όμως το πρόβλημα είναι ότι δεν μπορούμε να φτάσουμε εκεί πριν καταφέρουμε ορισμένα πράγματα. Βλέπεις, αμέσως μετά τη λήξη του Τρωικού Πολέμου ακολούθησε μια σημαντικότατη προφητεία από την Τρωάδα Κασσάνδρα. Προφήτεψε, λοιπόν, πως εφόσον απομείνει μόνο ένας Οίκος Επιγόνων, θα μπορέσουμε να ανασύρουμε την Ατλαντίδα και να την κάνουμε οριστικά δική μας. Οι Εκατό Εξάδελφοι θεωρούν πως η προφητεία σημαίνει ότι, αν εμείς οι ημίθεοι εξασφαλίσουμε πρόσβαση στην Ατλαντίδα, τότε θα γίνουμε αθάνατοι ακριβώς όπως οι θεοί του Ολύμπου».

«Εντυπωσιακό», μουρμούρισε η Έλεν. «Και γιατί δεν το θέλετε αυτό;»

«Είναι μεγάλος ο πειρασμός, σωστά; Με τη μόνη διαφορά ότι, αν και οι Τέσσερις Οίκοι ενωθούν ή αν απομείνει μονάχα ένας ενοποιημένος Οίκος, θα παραβιάζαμε την Ανακωχή».

«Ποια ανακωχή;»

«Την Ανακωχή που τερμάτισε τον Τρωικό Πόλεμο».

«Νόμιζα πως στον πόλεμο νίκησαν οι Έλληνες. Δεν εξόντωσαν όλους τους Τρώες; Δεν έκαψαν την Τροία;»

«Ακριβώς».

«Επομένως, αφού νίκησαν οι Έλληνες, με ποιους έκαναν Ανακωχή;»

«Από την πρώτη στιγμή υπήρχε ένα τρίτο στρατόπεδο, το οποίο ενεπλάκη στον Τρωικό πόλεμο». Η Αριάδνη χαμογέλασε βλέποντας την Έλεν να απορεί. «Οι θεοί. Πολεμούσαν οι ίδιοι στο πεδίο της μάχης, δίπλα στα παιδιά τους και στους ήρωες που έχαιραν της εύνοιάς τους. Πολεμούσαν *μεταξύ τους* και είχαν επενδύσει πολλά στο αποτέλεσμα του πολέμου. Το γεγονός αυτό περιέπλεκε τα πάντα. Οι Επίγονοι που πολέμησαν

στο στρατόπεδο των Ελλήνων υποχρεώθηκαν τελικά να κάνουν μια συμφωνία με τον Δία».

Η Αριάδνη τής εξήγησε πως ο Τρωικός Πόλεμος ήταν ο πλέον καταστροφικός που είχαν γνωρίσει οι αρχαίοι. Αυτή ήταν η πρώτη φορά κατά την οποία οι διάφοροι Οίκοι συνένωσαν τις δυνάμεις τους, ώστε να συγκροτήσουν έναν κολοσσιαίο στρατό. Ο πόλεμος διέλυσε το μεγαλύτερο μέρος του δυτικού κόσμου, τερματίζοντας σχεδόν τον πολιτισμό όπως τον γνωρίζουμε, κι αποδείχτηκε εξίσου καταστροφικός για τους θεούς του Ολύμπου όσο και για τους ανθρώπους. Από την πρώτη στιγμή οι θεοί ενεπλάκησαν στον πόλεμο. Επέλεξαν στρατόπεδα, είτε μέσω των ημίθεων παιδιών τους είτε μέσω ηρώων που τους είχαν ευχαριστήσει ιδιαίτερα. Μάλιστα, κάποιοι θεοί κατέβηκαν από τον Όλυμπο για να συμμετάσχουν στον πόλεμο. Ο Απόλλωνας ανέλαβε ηνίοχος στο άρμα του Έκτορα, η Αθηνά πολέμησε στο πλευρό του Αχιλλέα κι ο Ποσειδώνας βοήθησε και τις δύο παρατάξεις αλλάζοντας γνώμη με την ίδια συχνότητα που μεταβαλλόταν η παλίρροια. Ακόμη και η Αφροδίτη, η θεά του έρωτα, κατέβηκε σε μια περίπτωση στο πεδίο της μάχης για να προστατέψει τον Πάρη και καθώς τον σήκωνε από κάτω για να τον γλιτώσει από βέβαιο θάνατο, τραυματίστηκε στο χέρι από ελληνική λεπίδα.

«Μόλις ο πατέρας της, ο Δίας, είδε το τραύμα της κόρης του, της απαγόρεψε να επιστρέψει στην Τροία. Εκείνη τον παράκουσε, φυσικά, κι αυτό τον εξόργισε, όχι αρκετά όμως ώστε να τον ωθήσει να εμπλακεί. Μόνο όταν η κόρη του, η Αθηνά, και ο γιος του, ο Άρης, κόντεψαν να στείλουν ο ένας τον άλλον στα Τάρταρα, μια κόλαση από όπου είναι αδύνατο για τους αθανάτους να επιστρέψουν, συνειδητοποίησε ο Δίας ότι έπρεπε να αναλάβει δράση. Ο πόλεμος των ανθρώπων είχε αρχίσει να διαλύει την οικογένειά του, ενώ απειλούσε και την ηγεμονία του στους ουρανούς.

»Όταν πια αποφάσισε να δράσει, ήταν σχεδόν πολύ αργά. Δέκα χρόνια είχαν περάσει από την έναρξη του πολέμου και όλοι οι Ολύμπιοι είχαν εμπλακεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε ο μόνος τρόπος που είχε ο Δίας για να υποχρεώσει τους θεούς να σταματήσουν να πολεμούν μεταξύ τους ήταν να εμποδίσει τους Επιγόνους να πολεμήσουν. Υποχρεώθηκε να δι-

απραγματευτεί με τους θνητούς παραχωρώντας τους κάτι που ήθελαν. Έπειτα από δέκα χρόνια, στη διάρκεια των οποίων οι θεοί ανακατεύονταν στις υποθέσεις τους, παρέτειναν τον πόλεμο και επιδείνωναν την κατάσταση, το μόνο που ήθελαν τόσο οι Έλληνες όσο και οι Τρώες ήταν να τους αφήσουν ήσυχους. Οι θνητοί, οι Επίγονοι, ζήτησαν από τους θεούς να επιστρέψουν στον Όλυμπο και να μείνουν εκεί και σε αντάλλαγμα συμφώνησαν να τερματίσουν τον πόλεμο.

»Ο Δίας συμφώνησε. Εφόσον οι Επίγονοι τερμάτιζαν τον πόλεμο, δεν τον ενδιέφερε το πώς, ορκίστηκε στη Στύγα πως οι θεοί θα αποσύρονταν στον Όλυμπο και θα άφηναν τον κόσμο στην ησυχία του. Όμως, προτού επικυρώσει οριστικά τον όρκο του, ήθελε να λάβει κάποια εγγύηση πως ένας τέτοιος τρομερός πόλεμος δε θα απειλούσε ποτέ ξανά τον Όλυμπο. Έτσι όπως έβλεπε τα πράγματα, η επιτυχία των Ελλήνων να ενώσουν τους Οίκους των Επιγόνων, προκειμένου να πολεμήσουν τους Τρώες, ήταν αυτό που παραλίγο να καταστρέψει τον Όλυμπο. Ο Δίας ήθελε να είναι βέβαιος πως μια τέτοια πλήρης συμμετοχή δε θα συνέβαινε ποτέ ξανά. Καθώς έθετε τη σφραγίδα του στην Ανακωχή και έδινε τον απαράβατο όρκο του πως οι Ολύμπιοι θα αποχωρούσαν από τη γη, ορκίστηκε ταυτόχρονα πως θα επέστρεφε για να εξοντώσει τους Επιγόνους σε περίπτωση που οι Οίκοι συνενώνονταν ξανά».

«Αυτό μοιάζει με την τακτική που ακολούθησαν οι Σύμμαχοι μετά το Β′ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν διαίρεσαν τη Γερμανία», σχολίασε η Έλεν. «Μοίρασαν τη χώρα στα τέσσερα ελπίζοντας πως έτσι θα απέφευγαν τον Γ′ Παγκόσμιο Πόλεμο».

«Ακριβώς έτσι», συμφώνησε η Αριάδνη. «Οι Μοίρες έχουν εμμονή με τους κύκλους και επαναλαμβάνουν τα ίδια μοτίβα ξανά και ξανά σε ολόκληρο τον κόσμο, ειδικά σε θέματα που αφορούν τις Τρεις Μεγάλες Δυνάμεις, δηλαδή τον πόλεμο, τον έρωτα και την οικογένεια». Έκανε μια σύντομη παύση καθώς κάποια μαύρη σκέψη κλωθογύριζε στο μυαλό της πριν ολοκληρώσει την αφήγησή της. «Τέλος πάντων, η Τροία προδόθηκε από ένα δικό της άνθρωπο και παραδόθηκε στις φλόγες. Έπειτα από μερικούς μήνες σύγχυσης, τεχνασμάτων και εκδίκησης, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων περιγράφεται στην *Οδύσσεια*, οι Ολύμπιοι αποχώρη-

σαν οριστικά από τη γη. Ο Δίας ορκίστηκε πως σε περίπτωση που οι Οίκοι συνενώνονταν ξανά, θα επέστρεφε και πρακτικά ο Τρωικός Πόλεμος θα συνεχιζόταν από εκεί όπου τον είχαν αφήσει».

«Και τον είχαν αφήσει λίγο πριν από την οριστική καταστροφή κάθε πολιτισμού», είπε η Έλεν προσπαθώντας να φανταστεί τι θα σήμαινε το τέλος του πολιτισμού στη σύγχρονη εποχή. «Εφόσον ο Τρωικός Πόλεμος ήταν τόσο καταστροφικός όταν δόθηκε μονάχα με σπαθιά και βέλη, τι θα συνέβαινε αν συνεχιζόταν με σύγχρονα όπλα;»

«Ναι. Αυτό σκεφτήκαμε κι εμείς», είπε η Αριάδνη και χαμήλωσε το κεφάλι αφήνοντας το βλέμμα να πέσει στα πόδια της. «Αυτός είναι ο λόγος που η οικογένειά μου –ο πατέρας μου, ο θείος Κάστορας και η θεία Πανδώρα– αποσπάστηκε από τον κορμό του Οίκου των Θηβών. Ακόμη κι αν ο Τάνταλος έχει δίκιο, ακόμη κι αν η συνένωση αποτελεί το κλειδί για την αθανασία, δεν πιστεύουμε πως αξίζει να καταστραφεί ολοκληρωτικά ο πλανήτης».

«Μεγάλη θυσία αυτή. Θέλω να πω ότι προφανώς είναι η σωστή απόφαση, όμως η αθανασία...» Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι αναλογιζόμενη τη σημασία αυτής της υπόθεσης. «Κι ο Τάνταλος με τους Εκατό Εξαδέλφους σάς άφησαν απλά να φύγετε;» ρώτησε σαν να της φαινόταν απίστευτο.

«Τι άλλη επιλογή είχαν; Δεν μπορούν να μας σκοτώσουν, αφού είμαστε συγγενείς, όμως τον τελευταίο καιρό άρχισαν να μας απειλούν, να προσπαθούν να μας φοβίσουν, ώστε να επιστρέψουμε στις τάξεις τους, και κάποιοι από μας –εντάξει, ο Έκτορας– προέβαλαν αντίσταση. *Επιδίωκε* τις συγκρούσεις, τσιμπούσε ευχαρίστως το δόλωμα κάθε φορά που τον αποκαλούσαν δειλό, επειδή δεν ήθελε να πολεμήσει τους θεούς. Σύμφωνα με τις παραδόσεις μας, το να σκοτώσεις συγγενή σου είναι η χειρότερη αμαρτία στην οποία θα μπορούσες να υποπέσεις, κι εκείνος κόντεψε να το κάνει, Έλεν. Η οικογένειά μου έφυγε από την Ισπανία, γιατί ο Έκτορας έμπλεξε σε μια τρομερή σύγκρουση και παραλίγο να σκοτωθεί, όμως το χειρότερο ήταν πως λίγο έλειψε να σκοτώσει *συγγενή* του. Δεν υπάρχει συγχώρεση για όποιον σκοτώσει το αίμα του», πρόσθεσε η Αριάδνη με πνιχτή φωνή.

«Ναι, μα ο Οίκος σας δεν είναι ο τελευταίος. Υπάρχει κι ο δικός μου», είπε η Έλεν αρχίζοντας να συνειδητοποιεί όλη την αλήθεια.

«Κανείς δε γνώριζε την ύπαρξή σου. Πριν από περίπου δύο δεκαετίες σημειώθηκε η Τελική Σύγκρουση μεταξύ των Οίκων. Και οι Τέσσερις Οίκοι εξαπέλυσαν επίθεση ο ένας ενάντια στον άλλον, επιχειρώντας να εξοντώσουν τους υπόλοιπους. Ο Οίκος των Θηβών επικράτησε, ενώ κυριάρχησε η άποψη πως οι άλλοι τρεις, ο Οίκος του Ατρέα, ο Οίκος των Αθηνών και ο Οίκος της Ρώμης, εξαλείφθηκαν. Όμως, παρότι οι υπόλοιποι υποτίθεται πως ήταν νεκροί, η Ατλαντίδα δεν αναδύθηκε ούτε επέστρεψαν οι θεοί. Ο πατέρας, η θεία και ο θείος μου νόμιζαν ότι *εμείς* ήμαστα εκείνοι που απέτρεπαν την επανέναρξη του πολέμου, αρνούμενοι να συνταχθούμε με τον Τάνταλο και τους δικούς του. Θεωρούσαμε πως ήταν *αδύνατο* να υπάρχει άλλη εξήγηση, αφού υποτίθεται πως δεν είχαν απομείνει άλλοι Επίγονοι ζωντανοί». Η Αριάδνη πήρε βαθιά ανάσα και κοίταξε την Έλεν. «Όμως, από την πρώτη στιγμή ο λόγος ήσουν εσύ. Με κάποιο τρόπο η μητέρα σου σε έκρυψε εδώ, διέσωσε τον Οίκο σας, όποιος κι αν είναι αυτός, και εμπόδισε την επανέναρξη του πολέμου. Εκείνη, ή πιο σωστά *εσύ*, εμποδίσε παράλληλα τον Τάνταλο να φτάσει στην Ατλαντίδα».

Η Έλεν έμεινε σιωπηλή για λίγο συνειδητοποιώντας πόσοι ασύλληπτα ισχυροί ημίθεοι την ήθελαν νεκρή. Οι Εκατό Εξάδελφοι πίστευαν πως, αν ο Οίκος των Θηβών ενοποιούνταν, όντας ο τελευταίος Οίκος Επιγόνων στον πλανήτη, εκείνοι θα γίνονταν θεοί και η ζωή της Έλεν ήταν το μόνο εμπόδιο στο δρόμο τους. Ήταν επίσης το μόνο πράγμα που απέτρεπε τους Ολύμπιους από το να επιστρέψουν στη γη και να ξεκινήσουν τον Απόλυτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Επομένως, τα μέλη της οικογένειας Δήλος έπρεπε να την προστατέψουν, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως στην πορεία θα έχαναν τη ζωή τους. Κι εκείνη αρνούνταν να μάθει πώς να πολεμά. Δεν ήταν παράξενο, λοιπόν, που ο Έκτορας τη μισούσε.

«Λυπάμαι πολύ», είπε τελικά συγκλονισμένη από την εγωιστική συμπεριφορά της σε τέτοιο βαθμό, ώστε η φωνή της δεν είχε σχεδόν καθόλου συναίσθημα. «Η οικογένειά σου στέκεται στο πλευρό μου, απέναντι στους ίδιους τους συγγενείς σας».

«Το δικό σου φορτίο είναι βαρύτερο», είπε η Αριάδνη πιάνοντας την παλάμη της Έλεν. Κάτι άλλο ετοιμαζόταν να πει, όμως τη διέκοψε η Πανδώρα, η οποία όρμησε στα αποδυτήρια αναζητώντας τις δύο κοπέλες.

«Πώς πάει; Μήπως θα χρειαστεί να μεταφέρω κάποια στο νοσοκομείο;» ρώτησε χωρίς να αστειεύεται τελείως. «Τι αίματα είναι αυτά εδώ κάτω;»

«Μην ανησυχείς, εντάξει είναι», απάντησε η Αριάδνη και γέλασε καθώς σηκωνόταν.

Κάτι εξακολουθούσε να προβληματίζει την Έλεν. Υπήρχε ένα κενό στη διήγηση της Αριάδνης.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε ξαφνικά στρέφοντας το βλέμμα της στο απορημένο πρόσωπο της κοπέλας. «Όπως διδαχτήκαμε εμείς την ιστορία, ο Οδυσσέας ξεγέλασε τους Τρώες με ένα γιγαντιαίο ξύλινο άλογο. Οι πάντες έχουν ακουστά το δούρειο ίππο. Όμως, εσύ είπες πως κάποιος *πρόδωσε* την Τροία και δε νομίζω πως το είπες κατά λάθος».

«Έλπιζα πως δε θα το πρόσεχες αυτό», είπε η Αριάδνη μοιάζοντας να τα βάζει με τον εαυτό της. «Δεν υπήρξε κανένα ξύλινο άλογο. Είναι ένα ωραίο παραμύθι, όμως δεν έχει καμιά βάση. Ο Οδυσσέας είχε συμμετοχή, αυτό είναι αλήθεια, όμως το μόνο που έκανε ήταν να καταφέρει την Ελένη να εκμεταλλευτεί την ομορφιά της, ώστε να γοητεύσει τους φρουρούς και να τους πείσει να ανοίξουν τις πύλες τη νύχτα. Στην πραγματικότητα αυτό μονάχα χρειάστηκε. Αυτός είναι και ο λόγος που εμείς οι Επίγονοι δε δίνουμε ποτέ στα παιδιά μας αυτό το όνομα. Για μας, το να ονομάσουμε την κόρη μας Ελένη είναι σαν να δίνει ένας χριστιανός στο παιδί του το όνομα του Ιούδα».

Η Έλεν προσπέρασε τον πατέρα της τρέχοντας κι ανέβηκε πάνω αμέσως μόλις γύρισε στο σπίτι, με τη δικαιολογία πως ήθελε να πέσει νωρίς για ύπνο. Έκανε τα μαθήματά της και ύστερα πίεσε τον εαυτό της να ξαπλώσει, όμως δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Το μυαλό της προσπαθούσε να βάλει σε μια σειρά όλα όσα της είχε πει η Αριάδνη εκείνο το απόγευμα, όπως, για παράδειγμα, το πόσο πρέπει να τη μισούσε η μητέρα

της για να της δώσει ένα τέτοιο καταραμένο όνομα, κυρίως όμως σκεφτόταν την αίρεση των Εκατό Εξαδέλφων. Για να πάψει να την απασχολεί η σκέψη ότι πάρα πολλοί άνθρωποι την ήθελαν νεκρή, προκειμένου να αποκτήσουν την αιώνια ζωή, κατέβηκε από το κρεβάτι και επιχείρησε να πετάξει.

Προσπάθησε να κάνει πιο ανάλαφρες σκέψεις, να φανταστεί κάτι που την ανέβαζε. Μάλιστα, δοκίμασε και να σκοντάψει για να πάρει μια πρώτη ώθηση, όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να χοροπηδά πάνω κάτω, ώσπου άκουσε τον πατέρα της να της φωνάζει από τη σκάλα να κόψει τα καραγκιοζιλίκια.

Με την ελπίδα πως ένα ξεσκόνισμα της αρχαίας ιστορίας θα τη βοηθούσε να κοιμηθεί, πήρε την ανθολογία που της είχε χαρίσει η Κασσάνδρα και διάβασε όσο περισσότερο μπορούσε. Είχε την αίσθηση πως κάθε σελίδα ήταν γεμάτη περιπτώσεις όπου οι θεοί μπλέκονταν στον κόσμο των ανθρώπων. Καταλάβαινε γιατί οι πρόγονοί της κάποια στιγμή αποφάσισαν πως το να προσεύχονται να υπάρξει θεϊκή παρέμβαση δεν ήταν τελικά και τόσο καλή ιδέα. Ένα άλλο πράγμα που παρατήρησε ήταν το πόσο αντιπαθούσε την Ελένη της Τροίας. Η Έλεν του Ναντάκετ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί εκείνη δεν επέστρεψε στο σύζυγό της. Άνθρωποι *έχαναν τις ζωές τους*. Υποσχέθηκε στον εαυτό της πως δε θα έκανε ποτέ τις ίδιες επιλογές που είχε κάνει η συνονόματή της.

Είχε φτάσει στο σημείο εκείνο όπου ο Αχιλλέας, που της φαινόταν ως ο πιο διάσημος ψυχοπαθής του κόσμου, είχε κλειστεί στη σκηνή του και μελαγχολούσε για χάρη μιας κοπέλας, όταν άκουσε έναν ξεκάθαρο ήχο βημάτων πάνω από το κεφάλι της. Ύστερα άλλον έναν. Βασισμένη στην υπερφυσική ακοή που ανέκαθεν ήξερε ότι διέθετε, αλλά μόλις πρόσφατα είχε αρχίσει να επιτρέπει στον εαυτό της να την εκμεταλλεύεται, εστίασε την προσοχή της στον πατέρα της κι αφουγκράστηκε το θώρακά του να τρίβεται πάνω στην πολυθρόνα καθώς ανέπνεε. Ο Τζέρι παρακολουθούσε το νυχτερινό δελτίο ειδήσεων στην τηλεόραση και, απ' ό,τι άκουσε η Έλεν, όλα ήταν φυσιολογικά. Στη βεράντα της οροφής, όμως, πάνω από το κεφάλι της επικρατούσε πλέον μια άκρως ύποπτη σιωπή.

Κατέβηκε αθόρυβα από το κρεβάτι της κι άρπαξε ένα παλιό μπα-

στούνι του μπέιζμπολ από την ντουλάπα της. Αφού το έφερε πάνω στον ώμο της, έτοιμη να το χρησιμοποιήσει, άρχισε να κινείται πλάγια φέρνοντας το ένα πόδι πάνω από το άλλο, βγήκε από το υπνοδωμάτιό της και πήγε στα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη βεράντα. Κοντοστάθηκε για μια στιγμή στο πλατύσκαλο, ανάμεσα στα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο ισόγειο κι εκείνα που έβγαζαν στην οροφή, εστιάζοντας και πάλι την ακοή της στον πατέρα της. Έπειτα από μερικές στιγμές ανησυχίας τον άκουσε να πλαταγίζει τη γλώσσα του, καθώς παρακολουθούσε στην τηλεόραση τα καμώματα κάποιας βουλευτίνας που διψούσε για δημοσιότητα, οπότε η Έλεν χαλάρωσε. Ο Τζέρι εξακολουθούσε να είναι εντάξει, επομένως η κοπέλα βεβαιώθηκε πως όποιος κι αν περπατούσε στην οροφή, δεν είχε φτάσει ακόμη κάτω. Έχοντας σκοπό να μην του το επιτρέψει, ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη βεράντα.

Αμέσως μόλις βγήκε έξω, ένιωσε τον ψυχρό φθινοπωρινό αέρα να διαπερνά το λεπτό βαμβάκι του νυχτικού της καθιστώντας το άχρηστο απέναντι στα στοιχεία της φύσης. Με την άκρη του ματιού της διέκρινε μια σκιά στο φως των αστεριών και τίναξε το ρόπαλό της προς τα εκεί, όμως το ξύλο ακινητοποιήθηκε προτού διαγράψει ολόκληρο το τόξο του. Άκουσε έναν υγρό γδούπο καθώς το ξύλο έβρισκε πάνω σε επιδερμίδα.

«Γαμώτο, εγώ είμαι!» ψιθύρισε αγριεμένα ο Έκτορας. Η Έλεν τον είδε να κρύβεται στις σκιές τινάζοντας το δεξί του χέρι σαν να τον έτσουζε.

«Τι στο διάβολο; Έκτορα, εσύ είσαι;» μουρμούρισε η κοπέλα. Εκείνος πλησίασε για να τον δει καλύτερα αποφεύγοντας ένα σκούρο όγκο στο πάτωμα. Η Έλεν παρατήρησε προσεκτικότερα το σχήμα του και κατάλαβε πως ήταν ο υπνόσακός της, εκείνος που φύλαγε μέσα στο αδιάβροχο μπαούλο που της είχε δώσει ο πατέρας της. «Τι κάνεις εδώ πέρα;»

«Σαν τι σου φαίνεται να κάνω;» ρώτησε ο νεαρός αμήχανα, ενώ συνέχιζε την προσπάθεια να συνεφέρει την παλάμη του.

«Κατασκήνωση;» είπε η κοπέλα σαρκαστικά. Τότε κατάλαβε. Όλοι εκείνοι οι ήχοι που άκουγε τη νύχτα και νόμιζε πως προέρχονταν από τις Ερινύες είχαν μια πολύ πιο απτή πηγή. «Κάθε νύχτα είσαι εδώ πάνω, έτσι δεν είναι;»

«Σχεδόν. Πάντοτε κάποιος από μας έρχεται εδώ για να σε προσέχει»,

αποκρίθηκε κι ύστερα άρπαξε την Έλεν από το μπράτσο, όπως έκανε να του γυρίσει την πλάτη ντροπιασμένη. «Συνήθως είναι ο Λούκας, γιατί μόνο αυτός μπορεί να έρθει πετώντας», συνέχισε. Λες κι αυτό έκανε καλύτερα τα πράγματα.

«Και δε σκεφτήκατε ποτέ να ρωτήσετε αν σας ήθελα εδώ να κρυφακούτε τον πατέρα μου κι εμένα;» ρώτησε εξοργισμένη.

Ο Έκτορας της χαμογέλασε πνίγοντας ένα γέλιο. «Ναι, καταλαβαίνω πως δε θα ήθελες να βγουν παραέξω όλες εκείνες οι συζητήσεις για την πολιτική και το μπέιζμπολ. Άκρως απόρρητα θέματα», είπε στριφογυρίζοντας τις κόρες των ματιών του.

«Κάθεσαι εδώ πάνω όλη τη νύχτα, ενώ κοιμάμαι;» ρώτησε η κοπέλα χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. Ξαφνικά ο νεαρός κατάλαβε γιατί ήταν τόσο ταραγμένη, οπότε έπαψε να χαμογελά.

«Έχεις καιρό να δεις εφιάλτη», άρχισε να λέει.

«Γύρνα στο σπίτι, Έκτορα», τον διέκοψε η Έλεν κι έκανε να φύγει.

«Όχι», απάντησε αμέσως εκείνος και άπλωσε το χέρι μπροστά στην πόρτα για να της φράξει το δρόμο. «Δε με νοιάζει αν ντρέπεσαι. Δε με νοιάζει αν θέλεις να είμαστε εδώ. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που θα ήθελαν να σε δουν νεκρή, πριγκίπισσα, και δυστυχώς η οικογένειά μου δεν μπορεί να σε αφήσει απροστάτευτη μέχρι να επιβεβαιώσω ότι μπορείς να προστατέψεις τον εαυτό σου».

«Και γιατί είσαι *εσύ* αυτός που θα αποφασίσει πότε είμαι έτοιμη;» Η Έλεν σταύρωσε τα μπράτσα και έτριψε τους ώμους της. Ο αέρας που φυσούσε από την πλευρά της θάλασσας ήταν κρύος.

«Γιατί όλοι ξέρουν πως είμαι ο μοναδικός που δε θα σου χαριστώ. Και για να μην έχουμε παρεξηγήσεις, δεν πρόκειται να ζητήσω συγγνώμη επειδή φροντίζω να μην πέσεις στα χέρια κάποιας από εκείνες τις παλαβές που γυροφέρνουν στο νησί», την προειδοποίησε. Τα δόντια της κοπέλας κροτάλιζαν. Την κοίταξε που στεκόταν εκεί τρέμοντας και η Έλεν θα μπορούσε να πάρει όρκο πως για μια στιγμή το αγόρι έμοιαζε να αισθάνεται ενοχές. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στο πλάι και βλαστήμησε σιγανά. «Πάντως, *ίσως* έπρεπε να σου είχαμε πει ότι κοιμόμαστε εδώ πάνω», παραδέχτηκε τελικά.

«Λες; Το καταλαβαίνω, Έκτορα. Διατρέχω μεγάλο κίνδυνο. Όμως θα έπρεπε τουλάχιστον να με είχατε ενημερώσει γι' αυτό».

«Εντάξει! Το κατάλαβα!» είπε εκείνος γρυλίζοντας σχεδόν από τον εκνευρισμό του. «Όπως και να 'χει, δεν πρόκειται να αφήσουμε εσένα ή τον πατέρα σου απροστάτευτους τη νύχτα».

Ξαφνικά η Έλεν δεν ένιωθε πια θυμό. Για την ακρίβεια, καταλαβαίνοντας ότι ο Έκτορας και η οικογένειά του είχαν θέσει υπό την προστασία τους και τον πατέρα της, αισθάνθηκε απερίγραπτη ευγνωμοσύνη. Έμεινε εκεί να του χαμογελά για μια στιγμή.

«Σε ευχαριστώ», του είπε σιγανά.

Εκείνος πάγωσε, πάνω που ξεφυσούσε, και την κοίταξε σαστισμένος, μην μπορώντας να πιστέψει πως η διάθεσή της είχε αλλάξει τόσο γρήγορα. «Αυτό ήταν; Τέρμα οι καβγάδες;» ρώτησε καχύποπτα.

«Γιατί, μήπως *θέλεις* να...» άρχισε να λέει η Έλεν, όμως τη διέκοψε η φωνή του πατέρα της από κάτω.

«Λένη;» φώναξε ο Τζέρι από το διάδρομο, μπροστά από το δωμάτιο της κόρης του. Τόσο πολύ είχε ξεχαστεί με τον Έκτορα, ώστε παρέλειψε να αφουγκραστεί τον πατέρα της.

«Ναι!» φώναξε η Έλεν γνέφοντας απεγνωσμένα στον νεαρό να παραμερίσει. Άλλαξε θέση μαζί του και πρόλαβε να μπει μέσα την τελευταία στιγμή.

«Πάλι εκεί πάνω κοιμάσαι;» ρώτησε ο Τζέρι βλέποντας την Έλεν να κλείνει την πόρτα που οδηγούσε στην οροφή και να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια. «Κάνει πάρα πολύ κρύο έξω».

«Έχεις ιδέα πόσο περασμένη είναι η ώρα; Πήγαινε να κοιμηθείς», τον μάλωσε η κοπέλα και πέρασε βιαστικά από μπροστά του.

«Το ξέρω, τώρα πήγαινα να ξαπλώσω... Για μισό λεπτό! *Εσύ* να πας να κοιμηθείς», γκρίνιαξε ο Τζέρι έχοντας θυμηθεί καθυστερημένα ποιος ήταν ο γονιός.

Όπως πηδούσε στο κρεβάτι της και χωνόταν κάτω από το πάπλωμά της, η Έλεν θα έπαιρνε όρκο πως άκουσε τον Έκτορα να χαχανίζει μοναχός του ψηλά πάνω στην οροφή.

10

Μαγιόρκα, Ισπανία

Ο ΚΡΕΟΝΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣΤΑΘΗΚΕ πέντε λεπτά παρακολουθώντας τη δημοσιογράφο προτού αποφασίσει να ξεπροβάλει από τις σκιές. Εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι πίσω της, σε απόσταση μισού βήματος. Εκείνη στράφηκε απότομα και πήρε τρομαγμένη μια ανάσα τόσο γρήγορη, ώστε ακούστηκε σαν λυγμός. Είναι μάλλον συναρπαστικό το να βλέπεις μια γυναίκα φοβισμένη, σκέφτηκε ο Κρέοντας, ειδικά όταν πρόκειται για μια ενοχλητική σκύλα, όπως αυτή εδώ. Λίγος φόβος δε βλάπτει. Υπενθυμίζει στους κοινούς θνητούς ποια είναι η θέση τους και ο Κρέοντας ήθελε η συγκεκριμένη θνητή να έχει κατά νου ότι μπορεί να κατόρθωσε να εκβιάσει για την πραγματοποίηση αυτής της συνάντησης, απειλώντας πως θα βάλει την αστυνομία να ερευνήσει τις υποθέσεις της οικογένειάς του, όμως δεν είχε εκείνη τον έλεγχο.

Αυτός ήταν ο λόγος που ο Κρέοντας επέλεξε τις αποβάθρες τη νύχτα. Ήθελε να διαπιστώσει πόσο αποφασισμένη ήταν να κάνει ένα ρεπορτάζ για την οικογένειά του. Το γεγονός πως ήρθε να τον συναντήσει αποδείκνυε πως διέθετε κότσια, αν όχι εγκέφαλο, και για το λόγο αυτό ο Κρέοντας αποφάσισε πως άξιζε να της διαθέσει λίγο από το χρόνο του. Άλλωστε, η γυναίκα έκανε έναν τόσο ευχάριστο ήχο όταν τρόμαξε. Ίσως του δινόταν η ευκαιρία να τον ακούσει ξανά.

Της χαμογέλασε αθώα, σαν να ήθελε να της δείξει ότι της έκανε ένα μικρό αστείο. Εκείνη τον κοίταξε κατάματα, ταυτόχρονα όμως πισωπάτησε ένα βήμα, πράγμα που σήμαινε πως ήταν γενναία αλλά και φοβισμένη. Του άρεσε να συναντά αυτά τα δύο χαρακτηριστικά ταυτόχρονα. Αισθανόταν σαν να είχε κερδίσει κάτι.

«Άλλη μια φορά ζητώ να συναντήσω τον πατέρα, αλλά εμφανίζεται ο γιος», είπε η γυναίκα μιλώντας στα αγγλικά με προφορά.

«Μιλώ άπταιστα ισπανικά», αποκρίθηκε ο Κρέοντας στη μητρική της γλώσσα εξακολουθώντας να της χαμογελά. «Κι εσείς γνωρίζετε πως ο πατέρας μου δε συναντά δημοσιογράφους».

«Ο πατέρας σας δε συναντά κανέναν. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκομαι εδώ», συνέχισε η γυναίκα επιμένοντας να μιλά στα αγγλικά. Εκείνος ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του αρνούμενος να τσιμπήσει το δόλωμα. Η δημοσιογράφος σταύρωσε τα μπράτσα της και τον παρατήρησε. «Ο Τάνταλος Δήλος δεν έχει επιτρέψει σε κανέναν να τον δει εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια. Περίεργο δε βρίσκετε;»

«Του αρέσει να διαφυλάσσει την ηρεμία του», αποκρίθηκε ο Κρέοντας αφήνοντας τις λέξεις να διαπεράσουν το σφιγμένο χαμόγελό του.

«Η ηρεμία είναι η μοναδική πολυτέλεια που δεν μπορεί να αγοράσει ένας δισεκατομμυριούχος αριστοκράτης. Έχετε ακούσει τις διάφορες φήμες για τον πατέρα σας, σωστά;»

«Ασύστολα ψεύδη», είπε ο Κρέοντας όσο πιο ατάραχα μπορούσε, όμως το βλέμμα της φανέρωνε τόση δυσπιστία, ώστε παραλίγο να χάσει τον αυτοέλεγχό του. *Πώς τολμά;*

Στην πορεία των χρόνων είχαν κυκλοφορήσει διάφορες ιστορίες στις λαϊκές εφημερίδες σχετικά με τον πατέρα του. Κάποιες ανέφεραν πως είχε σακατευτεί, πως είχε χάσει τα λογικά του εξαιτίας κάποιας ψυχαναγκαστικής διαταραχής, όπως παλιότερα ο Χάουαρντ Χιουζ*, πως ήταν νεκρός. Ο Κρέοντας γνώριζε τουλάχιστον πως ο πατέρας του ήταν ζωντανός, ενώ είχε διαψεύσει κατηγορηματικά όλες τις άλλες κατηγορίες πολλές φορές. Όμως η αλήθεια ήταν πως δεν τον είχε δει ούτε είχε μιλήσει μαζί του εδώ και δεκαεννέα χρόνια. *Κανείς* δεν είχε δει τον Τάνταλο, εκτός από τη μητέρα του Κρέοντα, τη Μίλντρεντ Δήλος.

Εκείνη επέμενε πως ο άντρας της κρυβόταν για να προστατέψει τον εαυτό του και τον Οίκο των Θηβών, όμως ποτέ δεν εξήγησε στο γιο της

* Ο ψυχωτικός και μεγαλομανής μεγιστάνας Χάουαρντ Χιουζ (1905-1976) ήταν από τα πιο πολυσυζητημένα πρόσωπα του επιχειρηματικού κόσμου. Ως κινηματογραφικός παραγωγός παρήγαγε τα φιλμ «Άγγελοι της Κόλασης» και «Ο Σημαδεμένος». Υπήρξε μανιακός αεροπλόος και είχε εμμονή με την πτήση και τα αεροσκάφη σχεδιάζοντας ο ίδιος μερικά από αυτά. Ο υποχονδριακός φόβος του για τα μικρόβια ήταν παροιμιώδης. Κλεινόταν επί μήνες στις σουίτες των ξενοδοχείων του χωρίς να θέλει να δει κανέναν. (Σ.τ.Ε.)

γιατί δεν του τηλεφωνούσε ο πατέρας του, έστω μια φορά. Ένα τηλεφώνημα φάνταζε κάτι εντελώς ασήμαντο.

«Ασύστολα ψεύδη; Είστε βέβαιος γι' αυτό;» επέμεινε η δημοσιογράφος αμέσως μόλις τον είδε να χάνεται στις αμφιβολίες του. Εκείνος παρατήρησε ότι η γυναίκα συνέχιζε να μιλά στα αγγλικά, σχεδόν σαν να τον χλεύαζε. «Εδώ και χρόνια, εσείς, η μητέρα σας, ολόκληρη η οικογένειά σας ισχυρίζεστε πως όλα αυτά είναι ψέματα, όμως πώς μπορείτε να είστε βέβαιοι; Πείτε μου, ποια ήταν η τελευταία φορά που είδατε *ο ίδιος* τον πατέρα σας; Γνωρίζω πως δεν ήταν παρών στην αποφοίτησή σας από το πανεπιστήμιο».

Ο Κρέοντας έτριξε τα δόντια του. «Ο πατέρας μου είναι ιδιαίτερα κλειστός άνθρωπος. Δεν...»

«Πφ!» αναφώνησε χλευαστικά η γυναίκα διακόπτοντάς τον με μια θρασύτατη χειρονομία. Δεν έπρεπε να το είχε κάνει αυτό. «Εδώ δε μιλάμε για έναν κλειστό άνθρωπο, αλλά για έναν παράφρονα! Είναι δυνατό οποιοσδήποτε άνθρωπος, για να διαφυλάξει την προσωπική του ζωή, να εγκαταλείψει το γιο του, μόνο και μόνο για να μην εμφανιστεί στις εφημερίδες;»

Το χέρι του Κρέοντα τινάχτηκε μπροστά και την άρπαξε από το λαιμό πριν καν προλάβει εκείνη να αντιδράσει. Ο λαιμός της ήταν τόσο μικρός, τόσο λεπτός και εύθραυστος. Ο Κρέοντας είχε την αίσθηση πως κρατούσε ένα γατάκι. Τα μάτια της γούρλωσαν από το φόβο. Οι κόρες διαστάλθηκαν και δάκρυα σχηματίστηκαν αντανακλαστικά στη σκοτεινή επιφάνειά τους, σαν σταγόνες πάχνης. Ήταν υπέροχη, παραδομένη στον τρόμο, μια τέλεια μάσκα ικεσίας, καμωμένη από αλαβάστρινη επιδερμίδα, με γουρλωμένα μάτια και, το καλύτερο από όλα, το στόμα της, ένα οβάλ στεφάνι κατακόκκινης έκπληξης, σαν να περίμενε ένα φιλί. Ήθελε να την κρατήσει εκεί μέρες ολόκληρες, όμως ένα ηδονικό κλάσμα του δευτερολέπτου αργότερα άκουσε έναν ξερό ήχο.

Σαν την οθόνη μιας τηλεόρασης που έσβηνε, το φως στο βλέμμα της συρρικνώθηκε σε δύο κουκκίδες κι ύστερα χάθηκε τελείως.

Ο Κρέοντας πέταξε το πτώμα στο νερό και επέστρεψε τρέχοντας στην ακρόπολη τόσο γρήγορα, ώστε κανένας φυσιολογικός άνθρωπος

δε θα μπορούσε να τον δει να περνά, ακόμη κι αν στεκόταν σε απόσταση εκατοστών.

Εξακολουθώντας να τρέμει, ακροβατώντας ανάμεσα στην ταραχή και στον ενθουσιασμό, τράβηξε γραμμή για το δωμάτιό του, όμως πάγωσε μόλις άνοιξε την πόρτα. Η μητέρα του τον περίμενε εκεί. Καθόταν δίπλα στην έτοιμη βαλίτσα του, με τα λεπτά, περιποιημένα χέρια της σταυρωμένα προσεκτικά πάνω στα πόδια της, κρατώντας κάτι. Το κεφάλι της έγειρε στο πλάι καθώς τον παρατηρούσε. Χρειάστηκε να του ρίξει μια ματιά μόνο για να καταλάβει ότι η συνάντηση την οποία είχε κανονίσει η ίδια, η συνάντηση που υποτίθεται πως δε θα ήταν τίποτε περισσότερο από μια χειρονομία καλής θέλησης, είχε βίαιη κατάληξη.

«Ήταν ανάγκη να τη σκοτώσεις;» ρώτησε σοβαρά χωρίς ίχνος επικριτικού τόνου. Αν μη τι άλλο, η Μίλντρεντ ήταν πρακτικός άνθρωπος.

«Εκείνη με προκάλεσε», αποκρίθηκε ο Κρέοντας. Πέρασε μπροστά από τη μητέρα του και άρπαξε το χερούλι της βαλίτσας του. «Άλλωστε, είναι καλύτερα έτσι και το ξέρεις».

Η Μίλντρεντ χαμήλωσε το βλέμμα και κατένευσε αποδεχόμενη πως ο γιος της είχε δίκιο. Δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη δημοσιογράφος που είχε «εξαφανιστεί» στην πορεία του χρόνου.

«Δεδομένης της κατάστασης, θεωρώ σωστή την απόφασή σου να απουσιάσεις για ένα διάστημα». Του πρότεινε το αεροπορικό εισιτήριο που είχε πάρει από την μπροστινή θήκη της βαλίτσας του και του το ανέμισε πριν προλάβει εκείνος να φύγει από το δωμάτιο. Ο Κρέοντας σταμάτησε αμέσως συνειδητοποιώντας πως τον είχε καταλάβει. «Αυτή που δε θεωρώ σωστή είναι η επιλογή του προορισμού σου. Τι πιστεύεις ότι θα καταφέρεις πηγαίνοντας εκεί; Ο πατέρας σου έχει απαγορεύσει στους Εκατό Εξαδέλφους ακόμη και να πλησιάσουν το Ναντάκετ».

Ο Κρέοντας πήρε βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Η προσπάθεια απέτυχε. «*Αυτοί* φταίνε που δεν έχουμε ό,τι είναι δικαιωματικά δικό μας. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, αφού όλοι οι άλλοι Οίκοι έχουν εξοντωθεί! Πρέπει να καταλάβω πώς αντέχουν να ζουν έτσι, τη στιγμή που έχουν καταδικάσει τους υπόλοιπους συγγενείς τους σε βέβαιο θάνατο. Η αθανασία είναι δικαιωματικά δική μου και άσχετα από το τι επιτρέπει ή απα-

γορεύει ο πατέρας μου, δεν πρόκειται να καθίσω άπραγος και να τους επιτρέψω να μου τη στερήσουν!»

Άρπαξε τις αποσκευές του, πήρε το εισιτήριο από τα απρόθυμα χέρια της μητέρας του και την άφησε πίσω. Κατέβηκε βιαστικά τα πανάρχαια σκαλιά στην πίσω πλευρά της ακρόπολης, ενώ η καρδιά του εξακολουθούσε να χτυπά δυνατά από τον ενθουσιασμό του.

Έξω τον περίμενε ένα μαύρο αυτοκίνητο χωρίς κάποιο ιδιαίτερο διακριτικό. Ο σοφέρ της μητέρας του βρισκόταν πίσω από το τιμόνι, έτοιμος να τον μεταφέρει στο αεροδρόμιο. Ο Κρέοντας συνειδητοποίησε πως η Μίλντρεντ γνώριζε από την πρώτη στιγμή ότι ο γιος της θα σκότωνε εκείνη τη γυναίκα. Πιθανότατα το ήξερε απ' όταν κανόνιζε τη συνάντησή τους.

«Παιδί μου;» φώναξε κάτω από την τοξωτή πύλη. «Τη σκότωσες ώστε να έχεις λόγο να φύγεις;»

Ο Κρέοντας στράφηκε και την αντίκρισε καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Εσύ με έστειλες εκεί για να τη σκοτώσω;»

Η μητέρα του χαμογέλασε, όμως το βλέμμα της ήταν αφηρημένο, το μυαλό της ταξίδευε αλλού, έκανε πολλές σκέψεις ταυτόχρονα. Περπάτησε με αργά βήματα προς το μέρος του υποχρεώνοντάς τον να την περιμένει, παρότι σίγουρα ήξερε πως τον κατέκλυζε η αδρεναλίνη. Στάθηκε μπροστά του σε απόσταση αναπνοής και τον κοίταξε στα μάτια. Τα σμιλεμένα χείλη της τεντώθηκαν σχηματίζοντας μια λεπτή γραμμή καθώς τον προειδοποιούσε:

«Μείνε μακριά από τον Έκτορα».

Την Τετάρτη το πρωί η Έλεν βγήκε τρέχοντας από το σπίτι και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητο του Λούκας πριν προλάβει ο Τζέρι να σκεφτεί να βγει έξω για να πει δυο λογάκια σε εκείνο το νεαρό, όπως απειλούσε νωρίτερα. Η κοπέλα δεν ήταν τελείως σίγουρη αν ο πατέρας της σοβαρολογούσε ή απλώς ήθελε να δει τις αντιδράσεις της, όμως δε σκόπευε να το διακινδυνεύσει. Δεν ήταν δίκαιο να υποστεί ο Λούκας τον πα-

ραδοσιακό γονικό έλεγχο, τη στιγμή που οι δυο τους δεν ήταν καν επίσημα ζευγάρι.

«Έτοιμος;» είπε γρήγορα η Έλεν επιχειρώντας να αποσπάσει την προσοχή του Λούκας.

«Μήπως να περιμένουμε;» ρώτησε εκείνος βλέποντας τον Τζέρι να στέκεται στο κατώφλι.

«Όχι, ξεκίνα! Γρήγορα! Δεν ξέρω αν έχει αποφασίσει να το κάνει ή όχι», απάντησε αλαφιασμένη η Έλεν και χαιρέτησε από μακριά τον πατέρα της.

«Τι πράγμα να κάνει;» ρώτησε ο Λούκας. Έβαλε ταχύτητα και ξεκίνησε.

«Να προσπαθήσει να σου μιλήσει, άντρας προς άντρα», αποκρίθηκε η κοπέλα ανακουφισμένη.

«Μάλιστα. Σε αυτή την περίπτωση...» Ο νεαρός πάτησε φρένο κι έβαλε όπισθεν.

«Τι κάνεις;» Η Έλεν έφερε την παλάμη της πάνω στη δική του για να τον εμποδίσει να αλλάξει ταχύτητα.

«Θα πάω στο σπίτι και θα μιλήσω στον πατέρα σου. Δε θέλω να νιώθει πως δεν μπορεί να μου έχει εμπιστοσύνη με την κόρη του».

«Λούκας, ορκίζομαι σε όποιο θεό πιστεύεις πως θα κατέβω από το αμάξι και θα πάω με τα πόδια στο σχολείο, έτσι και τολμήσεις να μιλήσεις στον πατέρα μου».

Εκείνος χαμογέλασε, έβαλε ξανά πρώτη και απομακρύνθηκε από το σπίτι. «Ποιος σου είπε πως αξίζει να πιστεύεις στους θεούς;» ρώτησε και τη λοξοκοίταξε. Η Έλεν τού έριξε μια γροθιά στο μπράτσο.

«Το έκανες για να με δεις να φρικάρω, έτσι δεν είναι;» ρώτησε αγανακτισμένη.

«Μην κατηγορείς εμένα, εσύ ντρέπεσαι για τον πατέρα σου. Άλλωστε, είσαι πολύ χαριτωμένη όταν πανικοβάλλεσαι», είπε ο Λούκας χαμογελώντας πλατιά.

Η κοπέλα προσπάθησε να ανταποδώσει το χαμόγελο, όμως τα χείλη της δε συνεργάστηκαν. Δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Η λέξη *χαριτωμένη* θα μπορούσε είτε να ενισχύσει τις ελπίδες της είτε να τις θάψει.

Όλοι οι άνθρωποι που τους αναγνώριζαν στο δρόμο κορνάριζαν και τους χαιρετούσαν. Το κορνάρισμα, όταν έβλεπες φίλους να περνούν, συνηθιζόταν στο νησί και ήταν κάτι με το οποίο μεγάλωσε η Έλεν, όμως είχε την αίσθηση πως αυτό το πρωί όλοι κρατούσαν πατημένες τις κόρνες τους περισσότερο απ' ό,τι συνήθως.

«Λοιπόν, άκουσε», είπε ο Λούκας αλλάζοντας τον τόνο της φωνής του από σκανδαλιάρικο σε λίγο πιο σοβαρό. «Ο Έκτορας μου είπε πως τον βρήκες πάνω στη στέγη σας».

«Ναι», απάντησε η κοπέλα και γλίστρησε χαμηλότερα στο κάθισμά της για να μην τη βλέπουν. «Ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτό...»

«Κι εγώ ήθελα να σου εξηγήσω γιατί δε σου το αναφέραμε νωρίτερα. Τους ζήτησα να αφήσουν εμένα να σου το πω κι αυτό σκόπευα να κάνω». Έριξε μια ματιά προς το μέρος της, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει πώς ένιωθε για όσα της έλεγε. «Απλώς δε βρήκα τον *τρόπο* να σου το πω εγκαίρως. Δεν ήθελα να νομίσεις πως ήμουν κανένας περίεργος τύπος που κρυβόταν στη στέγη σου».

«Δε θα σου πω ψέματα, άλλωστε δεν μπορώ να σου πω ψέματα, σωστά;» είπε η Έλεν με ένα πλατύ χαμόγελο. «Ταράχτηκα αρκετά, όμως τώρα πια δεν έχω πρόβλημα. Εφόσον η οικογένειά σου είναι πρόθυμη να προστατέψει τη δική μου, φαντάζομαι πως λίγη παρακολούθηση αντέχεται».

Αναγκάστηκε να σταματήσει, γιατί κάποιος κορνάριζε επίμονα, με ιδιαίτερα εκνευριστικό τρόπο. Ήθελε να γυρίσει και να του πει, όποιος κι αν ήταν, να πάει να πνιγεί, όμως δεν μπόρεσε να το κάνει. Ήταν οι γείτονές της κι έπρεπε να είναι ευγενική. Δεν την είχαν πιάσει κράμπες, όμως υποψιαζόταν πως ίσως και να συνέβαινε αυτό. Κόλλησε τη γροθιά της στο στομάχι της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε επίμονα ο Λούκας. «Σε έχω ξαναδεί να το κάνεις αυτό. Πονάς;»

«Όχι, όμως νομίζω πως ίσως σε λίγο πονέσω. Μην ανησυχείς, δεν μπορείς να βοηθήσεις σε κάτι. Δηλαδή θα μπορούσες να φύγεις και να μην κάνεις ποτέ ξανά παρέα μαζί μου», απάντησε η Έλεν.

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί», είπε εκείνος ανασηκώνοντας τα φρύ-

δια. «Όμως τι είναι αυτά που λες; Μήπως είσαι αλλεργική σε μένα ή δεν ξέρω εγώ τι;»

«Όχι», αποκρίθηκε η κοπέλα γελώντας. «Νομίζω πως είμαι αλλεργική στο να τραβώ την προσοχή των άλλων. Κι όταν είμαστε μαζί, αυτό συμβαίνει συχνά».

«Ναι, αλλά δεν οφείλεται αποκλειστικά σε μένα, σωστά; Δηλαδή αισθάνεσαι αυτούς τους πόνους κι όταν δεν είμαι παρών;»

«Ναι. Τους είχα σε όλη μου τη ζωή. Δεν ξέρω τι ακριβώς τους προκαλεί. Το μόνο που γνωρίζω είναι πως μερικές φορές, όταν με κοιτάζουν επίμονα οι άνθρωποι, με πιάνει τρομερός πόνος στο στομάχι».

«Αλλεργική στην προσοχή», μονολόγησε ο Λούκας και έπιασε αφηρημένα το χέρι της Έλεν. Χρειάστηκε να το αφήσει για να κατεβάσει ταχύτητα καθώς έφταναν στο σχολείο, όμως αμέσως μόλις βγήκαν από το αυτοκίνητο, αναζήτησε ξανά την παλάμη της κι έπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά της.

Η κοπέλα τον παρατηρούσε καθώς στέκονταν μαζί μπροστά στο ντουλάπι της. Έμοιαζε αφηρημένος. Το μέτωπό του ήταν ζαρωμένο, το βλέμμα του κοίταζε το κενό, όμως το πιο ενοχλητικό από όλα ήταν πως έμοιαζε θολός.

«Τι κάνεις τώρα; Με έπιασε πονοκέφαλος», ψιθύρισε η Έλεν σχηματίζοντας το συνδυασμό του λουκέτου της.

«Συγγνώμη», είπε εκείνος και επανήλθε στο κανονικό. «Καμπυλώνω το φως. Συμβαίνει μερικές φορές όταν συγκεντρώνομαι σε κάτι».

Η Έλεν θυμήθηκε από αυτά που είχε διαβάσει πως ο Απόλλωνας ήταν ο θεός του φωτός κι εκείνη τη στιγμή ο Λούκας έκανε με το φως κάποια πράγματα που ήταν αδύνατα έξω από μια ταχυδακτυλουργική παράσταση. Συνειδητοποίησε πως τον είχε δει κι άλλη φορά να το κάνει αυτό, στα αποδυτήρια στο σπίτι του, όμως είχε δεχτεί τόσα χτυπήματα στο κεφάλι, ώστε νόμισε πως έφταιγε η όρασή της.

«Δεν ανησυχείς μήπως το παρατηρήσει κάποιος;»

«Ξέρεις, μερικές φορές το κάνω επίτηδες για να σταματήσω τους άλλους να με κοιτάζουν όταν θέλω λίγη ηρεμία για να σκεφτώ. Οι άνθρωποι δυσκολεύονται να πιεστούν να κοιτάξουν πράγματα που δεν μπο-

ρούν να δουν καλά ή πράγματα που κανονικά θα ήταν αδύνατο να συμβαίνουν».

«Γιατί το βλέμμα τους γλιστρά, δεν μπορεί να σταθεί εκεί», πρόσθεσε η Έλεν καθώς θυμήθηκε πώς το βλέμμα της είχε στραφεί από το πρόσωπο του Λούκας τότε στα αποδυτήρια, παρότι εκείνη πάσχιζε να το εστιάσει πάνω του.

«Ακριβώς. Αν δίνω την εντύπωση ότι είμαι μακριά ή μοιάζω θολός, οι περισσότεροι άνθρωποι απλώς με μπλοκάρουν από το οπτικό πεδίο τους», είπε και της χαμογέλασε με νόημα. «Εσύ καμπουριάζεις για να κάνεις τους άλλους να πάψουν να σε κοιτάζουν. Εγώ θολώνω. Είναι χρήσιμο και σε μια σύγκρουση, μονάχα που είναι σχεδόν αδύνατο να το κάνεις όταν κινείσαι γρήγορα».

«Τι γίνεται, θα μου αποκαλύψεις όλα τα μυστικά σου;» ρώτησε πειρακτικά η Έλεν και έβαλε τα βιβλία στο σάκο της κλείνοντας το ντουλάπι. «Δεν είναι και τόσο έξυπνο αυτό, Χουντίνι».

«Σοβαρά; Για να δούμε, τι μπορείς να μου κάνεις, *Σπίθα*», είπε ο Λούκας με ένα πλατύ χαμόγελο καθώς υποχωρούσε.

Σπίθα; σκέφτηκε η κοπέλα απορημένη. Όμως το αγόρι είχε περάσει ήδη από τη δίφυλλη πόρτα στο βάθος του διαδρόμου κι εκείνη έπρεπε να πάει στην τάξη της.

Μόλις χτύπησε το κουδούνι για το πρόγευμα, σηκώθηκε και βγήκε έξω όσο πιο γρήγορα μπορούσε, σκοπεύοντας να πάρει μερικές απαντήσεις, όμως μέχρι να φτάσει στην καφετέρια, η Αριάδνη είχε καθίσει ήδη στο τραπέζι όπου σύχναζαν οι σπασίκλες, περικυκλωμένη από θαυμαστές.

Η Έλεν δε θα έπρεπε να απορεί για το ότι η Αριάδνη καθόταν στο τραπέζι τους, από τη στιγμή που παρακολουθούσε όλα τα μαθήματα του προγράμματος για προχωρημένους μαθητές. Δυστυχώς για τον Ματ, η παρουσία της συνήθως συγκέντρωνε πλήθος αγοριών, που έσπευδαν να μαζευτούν σαν προβατάκια γύρω από τη βοσκοπούλα τους. Η Έλεν προσπάθησε να ανοίξει δρόμο για να μπει στον κύκλο και είχε σχεδόν εγκαταλείψει την προσπάθεια όταν την εντόπισε η Αριάδνη.

«Ζακ; Θα μπορούσες να κάνεις λίγο χώρο για την Έλεν, σε παρακαλώ;» ρώτησε χαμογελώντας γοητευτικά.

«Μην ενοχλείσαι, Ζακ. Μπορεί να καθίσει στη θέση μου», είπε η Κλερ με καυστικά εύθυμο τόνο καθώς εγκατέλειπε το κάθισμα δίπλα στην Αριάδνη.

Πέρασε ξυστά δίπλα από την Έλεν, όπως εκείνη πλησίαζε, και ψιθύρισε κάτι για τους «παλιούς φίλους» που δεν ήταν πια αρκετά ενδιαφέροντες για να κάθονται στο ίδιο τραπέζι από τη στιγμή που *κάποια* απέκτησε ένα δημοφιλές αγόρι. Πριν προλάβει η Έλεν να ξεκινήσει ένα γερό καβγά με την Κλερ, η Αριάδνη την τράβηξε δίπλα της για να εμποδίσει ένα από τα μεθυσμένα από τις ορμόνες αγόρια να την πλησιάσει κι άλλο.

Μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι για το μάθημα, όλα τα παιδιά με τα οποία έκανε συνήθως παρέα η Έλεν είχαν απομακρυνθεί από το τραπέζι, που ήταν δικό τους από την πρώτη χρονιά. Το θλιμμένο πρόσωπο του Ματ έκανε την Έλεν να αναρωτηθεί πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που μπόρεσαν να συζητήσουν οι δυο τους. Πρέπει να ήταν μήνες.

Η Κλερ δεν την περίμενε στη διαδρομή όταν ξεκίνησε η προπόνηση. Ήταν αφελές από την πλευρά της να προσπαθήσει να αποφύγει την Έλεν ξεκινώντας πρωτύτερα, γιατί και οι δυο τους ήξεραν πως θα την προλάβαινε, όσο πίσω κι αν είχε μείνει, όμως το μήνυμα ήταν σαφές. Μόλις πλησίασε η Έλεν τρέχοντας χαλαρά, η φίλη της δε γύρισε καν να την κοιτάξει.

«Συνέχισε να τρέχεις, Χάμιλτον. Δεν έχω καμιά διάθεση να σου μιλήσω τώρα», είπε η Κλερ και άλλαξε πορεία για να την αποφύγει υψώνοντας αποτρεπτικά την παλάμη της.

Από τα πολλά χρόνια της φιλίας τους, η Έλεν ήξερε πως η Κλερ είχε ανάγκη να την τιμωρήσει λίγο πριν μπορέσει να το ξεπεράσει. Έπειτα θα μιλούσαν στο τηλέφωνο, θα φίλιωναν και την επόμενη μέρα τα πάντα θα ήταν όπως πρώτα. Αυτή τη φορά, πάντως, ευχόταν να μπορού-

σαν να περάσουν κατευθείαν στο τελευταίο στάδιο, ειδικά από τη στιγμή που εκείνη δεν της είχε κάνει το παραμικρό, όμως ήξερε πως ήταν μάταιο να πιέσει την Κλερ. Έτσι, υπάκουσε και την προσπέρασε.

Αφού έτρεξε μερικά λεπτά μόνη της, βαρέθηκε το ρυθμό των θνητών. Κοίταξε το ρολόι της, ώστε να υπολογίσει πόση ώρα ακριβώς έπρεπε να σκοτώσει πριν επιστρέψει στη διαδρομή, και άρχισε να διασχίζει τα έλη με απίστευτη ταχύτητα. Ήξερε πως ο Λούκας μπορούσε να κινηθεί προς τα πάνω και να αρχίσει να πετά, όμως μέχρι στιγμής αυτή η μέθοδος δεν είχε αποτέλεσμα στην περίπτωσή της. Ίσως έπρεπε να τρέξει για να απογειωθεί σαν αεροπλάνο. Τώρα της δινόταν η ευκαιρία να δοκιμάσει στην πράξη αυτή τη θεωρία.

Καθώς άφηνε πίσω της τη διαδρομή και περνούσε στο ελώδες έδαφος που εκτεινόταν γύρω από τη λίμνη Μιάκομετ, αισθάνθηκε εκείνη την ελαφρότητα που στο μυαλό της συνδεόταν με την πτήση. Ένιωσε ένα πετάρισμα στο στομάχι και μια οριακά ελεγχόμενη αγριάδα, για την οποία υπέθεσε πως ήταν έκφραση της δύναμης των Επιγόνων. Στατικός ηλεκτρισμός διέτρεξε την επιδερμίδα της. Ήταν σαν να είχε τρίψει ένα μπαλόνι σε ολόκληρο το σώμα της και να το κράτησε αρκετά μακριά, ώστε ολόκληρη η επιφάνειά της να νιώθει την έλξη ενός ηλεκτρικού πεδίου.

Κάνοντας ένα δοκιμαστικό άλμα, υψώθηκε στον αέρα. Στην αρχή νόμισε πως τα είχε καταφέρει, ότι πετούσε, όμως σύντομα αισθάνθηκε το σώμα της να φτάνει στο απόγειο ενός πολύ μεγάλου τόξου και να αρχίζει την κάθοδο. Απλώς είχε πηδήξει ψηλότερα από κάθε άλλη φορά –πάρα πολύ ψηλά– και ο εγκέφαλός της εξακολουθούσε να νομίζει πως, όταν θα έπεφτε στο έδαφος, θα έσκαγε σαν καρπούζι και θα πέθαινε.

Προσπάθησε να γραπωθεί από τον αέρα και, παρότι ένα κομμάτι του εαυτού της ήξερε πώς να τον κάνει να την κρατήσει, είτε φοβόταν πάρα πολύ είτε δε φοβόταν αρκετά ώστε να τα καταφέρει αυτή τη φορά. Έπεσε στο έδαφος υπό γωνία κι άρχισε να γλιστρά, ενώ τα πόδια της έσκαβαν δύο βαθιά χαντάκια στη λάσπη.

Ήταν μια χαρά, φυσικά, όμως είχε ταραχτεί πολύ. Τα γόνατά της έτρεμαν και χρειάστηκε να γελάσει για να εκτονώσει εκείνο το τρελό συ-

ναίσθημα που πετάριζε στο στήθος της. Αφού ηρέμησε λίγο, σηκώθηκε όρθια. Έβγαλε τα πόδια της από τη λάσπη και περπάτησε προς το σχολείο νιώθοντας τελείως ηλίθια. Ήταν γεμάτη από τη δύσοσμη λέρα μέχρι τη μέση και προσπαθούσε να φανταστεί τι θέαμα θα παρουσίαζε καθώς επέστρεφε στο έδαφος μετά το άλμα της, με τα χέρια της να διαγράφουν ξέφρενους κύκλους, όπως των καρτούν όταν πέφτουν από γκρεμό.

Έριξε μια ματιά τριγύρω για να βεβαιωθεί πως κανείς δεν την είχε παρακολουθήσει σε εκείνη την ανόητη απόπειρα, από συνήθεια περισσότερο, αφού δεν περίμενε πως θα υπήρχε κανείς εκεί γύρω. Η καρδιά της σφίχτηκε όταν είδε μια σκούρα μουντζούρα να παίρνει τη μορφή ενός άντρα. Την ίδια στιγμή ο άγνωστος σταμάτησε ξαφνικά και άλλαξε κατεύθυνση, λίγο πέρα από το επόμενο ύψωμα. Την είχε δει να σηκώνεται από το έδαφος και να απομακρύνεται χασκογελώντας, αφότου είχε πέσει από ύψος δεκαπέντε μέτρων. Το χειρότερο ήταν πως η Έλεν κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον τρόπο που κινούνταν ο άγνωστος. Ήταν υπερβολικά γρήγορος για να είναι άνθρωπος.

Ενστικτωδώς, ολόκληρο το σώμα της σφίχτηκε. Χωρίς καν να το σκεφτεί, πήρε στο κατόπι τη σκοτεινή μορφή. Όποιος κι αν ήταν, προχωρούσε προς την κατεύθυνση του σχολείου, προς το μέρος όπου βρισκόταν η Κλερ, η οποία πιθανότατα συνέχιζε να τρέχει φυσώντας και ξεφυσώντας, αργή, μικρόσωμη, θνητή. Η εικόνα της Κέιτ που κειτόταν αναίσθητη στο έδαφος επέστρεψε αστραπιαία στο μυαλό της Έλεν και την ώθησε να τρέξει γρηγορότερα. Με τις δρασκελιές της κάλυπτε τεράστιες αποστάσεις, πηδούσε χωρίς δισταγμό πάνω από λοφάκια και θάμνους. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτ' άλλο πέρα από το να τον προλάβει.

Παρατήρησε πως δυσκολευόταν να τον εντοπίσει σε εκείνο το παράξενο, σκιερό φως, όμως καθώς πλησίαζε, το σκοτάδι που έμοιαζε να απλώνεται γύρω του υποχώρησε κάπως και έτσι κατάφερε να εντοπίσει τη θέση του. Ήταν λες και ρουφούσε το φως από την ατμόσφαιρα. Ο τρόπος με τον οποίο απλώνονταν γύρω του οι σκιές, σαν σκοτεινό φωτοστέφανο, είχε κάτι το ανατριχιαστικό. Ήταν προφανές ότι μπο-

ρούσε να ελέγχει το φως. Αυτό σήμαινε πως ήταν ένας ακόμη απόγονος του Απόλλωνα, ένας από τους Εκατό Εξαδέλφους του Οίκου των Θηβών, κι επομένως συνιστούσε απειλή.

Απ' ό,τι μπορούσε να δει η Έλεν, ο σκιώδης άντρας ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερός της, αλλά και πάλι όχι παραπάνω από είκοσι χρονών. Όταν έφτασε λίγα μόλις βήματα πίσω του, κατάφερε να διακρίνει πως είχε ανοιχτόχρωμα μαλλιά και επιδερμίδα. Αυξάνοντας ταχύτητα, άπλωσε το χέρι προσπαθώντας να τον πιάσει και του έσκισε το πουκάμισο. Τελικά, ο άντρας επέτρεψε στις τελευταίες σκιές που τον περιτριγύριζαν να παρασυρθούν από τον ήλιο που έλαμπε πάνω στους πελώριους, γυμνούς ώμους του. Από κοντά έμοιαζε τόσο πολύ με τον Έκτορα, τόσο στα χρώματα όσο και στη διάπλαση, ώστε θα μπορούσαν να είναι δίδυμοι. Εκτός από τα πρόσωπά τους. Εκεί δεν έμοιαζαν καθόλου. Ο άντρας αυτός είχε μια σκαμμένη όψη, μια τραχύτητα που τον έκανε να μοιάζει αρρωστιάρης.

Ξαφνικά, μια τρομερή κράμπα δίπλωσε το κορμί της σαν να ήταν χαρτί. Η Έλεν σωριάστηκε στο έδαφος σφαδάζοντας. Διπλώθηκε παίρνοντας εμβρυϊκή στάση, ανήμπορη να κινηθεί, ακόμη και να πάρει ανάσα. Ανάμεσα από τις μακριές λόγχες του χορταριού που κάλυπταν ένα μέρος του οπτικού πεδίου της μπόρεσε να δει τον ξανθό Εξάδελφο να την πλησιάζει, με μια έκφραση περιέργειας στο πρόσωπό του.

«Ενδιαφέρον», είπε ο άγνωστος με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. Κάτι πίσω από την Έλεν τράβηξε την προσοχή του, οπότε άρχισε να υποχωρεί. «Θα τα ξαναπούμε πολύ σύντομα, *preciosa*», της υποσχέθηκε και έφυγε τρέχοντας, ενώ μια δυσοίωνη ομίχλη πύκνωνε για να κρύψει το περίγραμμά του.

Η Έλεν προσπάθησε να του δώσει μια σκληρή, θαρραλέα απάντηση, όμως το μόνο που ακούστηκε ήταν ένα θλιβερό βογκητό. Ο νεαρός άντρας χάθηκε στη στιγμή, ενώ εκείνη έπρεπε να μείνει εκεί πεσμένη, μέχρι να την εντοπίσει κάποιος ή να συνέλθει αρκετά για να καταφέρει να περπατήσει. Τελικά άκουσε κάποιον να πλησιάζει.

«Έλεν;» είπε μια γνώριμη φωνή. «Αχ, όχι. Δεν έκανα λάθος, εσύ είσαι».

«Ματ», βόγκηξε η κοπέλα. «Φώναξε τον Λούκας».

Το αγόρι μπήκε στο οπτικό πεδίο της και γονάτισε μπροστά της. «Μήπως θα ήταν καλύτερα αν φώναζα τη νοσοκόμα; Ή ίσως ένα ασθενοφόρο;»

«Σε παρακαλώ. Τον Λούκας. Γρήγορα».

Ο Ματ αναστέναξε μια φορά, έτριψε την πλάτη της αμήχανα προσπαθώντας να την καθησυχάσει κι ύστερα σηκώθηκε κι έφυγε τρέχοντας. Μόλις κατάφερε να ελέγξει την αναπνοή της, η Έλεν είδε αρκετά πράγματα γύρω της, ώστε να συνειδητοποιήσει πως είχε σωριαστεί σχεδόν μέσα στο χώρο στάθμευσης του σχολείου, πολύ πιο κοντά στα κτίρια απ' ό,τι νόμιζε. Εξακολουθώντας να είναι κουλουριασμένη σαν μπάλα στο έδαφος, βάλθηκε να κοπανά το μέτωπο πάνω στα γόνατά της. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε φερθεί τόσο ανόητα. Με το αφτί κολλημένο στο έδαφος άκουσε βήματα να πλησιάζουν, βήματα υπερβολικά βαριά και γρήγορα για να ανήκουν σε φυσιολογικό άτομο, οπότε χαμογέλασε με ανακούφιση, παρότι εξακολουθούσε να πονά τρομερά.

«Ευχαριστώ, Ματ», άκουσε τον Λούκας να λέει από κάποιο σημείο πίσω της. «Πού πονάς;» τη ρώτησε ο νεαρός καθώς περνούσε μπροστά της, με τον Ιάσονα να ακολουθεί από κοντά. Η Έλεν έδειξε το στομάχι της και μίλησε με το βλέμμα της. Ο Λούκας κατένευσε και κοίταξε τριγύρω μπερδεμένος.

«Μήπως είδες τι συνέβη;» ρώτησε τον Ματ.

«Νομίζω πως έτρεχε πίσω από κάποιον. Δεν ξέρω», είπε εκείνος σκεπτικός. «Εγώ απλώς άκουσα από την Γκρέτσεν πως η Έλεν κυνηγούσε κάποιο τύπο, ύστερα έβγαλε μια φωνή και έπεσε κάτω».

«Είναι αλήθεια αυτό;» ρώτησε ο Λούκας με σφιγμένο πρόσωπο. Η κοπέλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι κι εκείνος της χαμογέλασε μετριάζοντας την ανησυχία στο βλέμμα του για χατίρι της. Παραμέρισε μερικές τούφες από το ιδρωμένο μέτωπό της κι έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του.

«Αναλαμβάνω εγώ», είπε ο Ιάσονας τόσο σιγανά ώστε δε θα τον άκουγε κανένας θνητός, κι έπειτα η Έλεν τον είδε να ξεμακραίνει γρήγορα.

«Θα ήταν καλύτερα να πάω μαζί του», ακούστηκε η φωνή του Έκτορα από κάποιο σημείο που η Έλεν ακόμη δεν έβλεπε.

«Όχι, δε θα ήταν καλύτερα», είπε αυστηρά ο Λούκας. «Θέλω να πας να βρεις τα κορίτσια. Μπορεί να υποφέρουν από τα ίδια συμπτώματα με την Έλεν, ίσως σε χρειάζονται. Εντάξει;»

«Εντάξει», είπε εκείνος χωρίς πικρία, αφού αντιλήφθηκε ξαφνικά τι υπαινισσόταν ο ξάδερφός του. Η Κασσάνδρα και η Αριάδνη ήταν ανυποψίαστες, απροστάτευτες και επομένως διέτρεχαν το μεγαλύτερο κίνδυνο να δεχτούν επίθεση από τον άγνωστο. Ο Έκτορας έφυγε τρέχοντας τόσο αθόρυβα, ώστε η Έλεν δεν μπορούσε καν να ακούσει τα βήματά του στο χορτάρι, οπότε δε γινόταν να μην εντυπωσιαστεί και ταυτόχρονα να μην τρομάξει κάπως από αυτή την ικανότητά του.

«Ματ, μπορείς να με βοηθήσεις να σηκώσω την Έλεν; Αν γίνεται να την πιάσεις από τα πόδια...» ζήτησε ο Λούκας με απολογητικό τόνο.

«Βέβαια, κανένα πρόβλημα», είπε εκείνος και πέρασε τα χέρια του κάτω από τα γόνατά της. «Χριστέ μου, Έλεν, μυρίζεις απαίσια! Ήταν ανάγκη να πέσεις σε όλους τους βούρκους του νησιού;» Η κοπέλα γέλασε πνιχτά, όμως πονούσε, οπότε σταμάτησε.

Η Έλεν αναρωτήθηκε για ποιο λόγο είχε ζητήσει ο Λούκας τη βοήθεια του Ματ, εφόσον δεν τη χρειαζόταν, όμως καθώς τους άκουγε να μιλούν και να συνεργάζονται για να τη μεταφέρουν στο τζιπ του Έκτορα, συνειδητοποίησε πως ο Λούκας πρέπει να ήταν ένας από τους εξυπνότερους ανθρώπους που είχε γνωρίσει στη ζωή της. Ζητώντας βοήθεια, όχι μόνο διευκολυνόταν στο να δίνει την εντύπωση ενός φυσιολογικού ατόμου, αλλά έκανε και τον Ματ να αισθάνεται χρήσιμος. Τον αντιμετώπιζε ως συνεργάτη και, το σημαντικότερο, ως άντρα. Η Έλεν ήξερε πως, αν κάποια στιγμή ο Λούκας ζητούσε τη συμπαράσταση του Ματ, με αυτή την απλή χειρονομία συμμετοχής του αγοριού αύξανε θεαματικά τις πιθανότητες να την εξασφαλίσει. Ένα νέο κύμα πόνου την κατέλαβε τόσο απότομα, ώστε σχηματίστηκαν σταγόνες ιδρώτα στο πάνω χείλος της. Εξέπνευσε φυσώντας αργά και προσπάθησε να αντιμετωπίσει ψύχραιμα τον πόνο.

Ο Λούκας άνοιξε την πίσω πόρτα του τζιπ και τη βοήθησε να ξαπλώσει. Ύστερα ρώτησε τον Ματ αν θα μπορούσε να μείνει μαζί τους μέχρι να έρθουν η αδερφή και τα ξαδέρφια του.

«Αν χειροτερέψει κι άλλο, δε θα καθίσω να τους περιμένω. Θα την πάω αμέσως στο νοσοκομείο. Σε περίπτωση που συμβεί αυτό, θα το εκτιμούσα πραγματικά αν έμενες εδώ για να τους πεις πού πήγα. Λογικά δε θα αργήσουν», εξήγησε ο Λούκας.

«Θα μείνω όση ώρα με χρειαστείς», προσφέρθηκε ο Ματ με τη συνήθη καλοσύνη του.

«Αμάν, ρε Ματ. Δεν έχεις βαρεθεί ακόμη να ασχολείσαι με μια αρρωστιάρα;» τον ρώτησε η Έλεν χαμογελώντας αδύναμα.

«Αν έχω βαρεθεί, λέει», απάντησε εκείνος χαμογελώντας λοξά. Το χαμόγελο έσβησε σύντομα. «Αυτή είναι η δεύτερη φορά φέτος. Εσύ παλιά δεν αρρώσταινες ποτέ, ούτε καν εκείνη τη φορά που πάθαμε όλοι γαστρεντερίτιδα μετά τα γενέθλια της Γκρέτσεν, όταν πηγαίναμε στην τετάρτη. Εμείς ξερνούσαμε τα άντερά μας επί δύο μέρες, όμως εσύ ήσουν μια χαρά».

«Α, ναι! Τι αηδία ήταν εκείνη! Πάντως, δεν πρέπει να έχεις παράπονο, είχα φέρει σε όλους σας μπισκότα και χυμό, θυμάσαι;» είπε η Έλεν με πειρακτική διάθεση. Προσπαθούσε να ελαφρύνει το κλίμα, όμως εξακολουθούσε να πονά. Πίεσε ξανά την κοιλιά της, οπότε ο Ματ συνοφρυώθηκε. Ανησυχούσε, το ίδιο κι εκείνη. Πρώτη φορά διαρκούσαν τόσο πολύ οι κράμπες της.

«Ίσως θα έπρεπε να σταματήσεις το στίβο», πρότεινε ξαφνικά το αγόρι.

«Νομίζω πως έχεις δίκιο», συμφώνησε ο Λούκας έκπληκτος και συνάμα ικανοποιημένος που το είχε προτείνει ο Ματ. «Προφανώς, δε σου κάνει καλό. Θα ήταν καλύτερα να σταματήσεις».

Η Έλεν αιφνιδιάστηκε τόσο, ώστε δεν μπόρεσε να απαντήσει. Απέμεινε να κοιτάζει τον Λούκας χάσκοντας μέχρι τη στιγμή που έφτασαν ο Έκτορας, η Κασσάνδρα και η Αριάδνη τερματίζοντας εκείνη τη συζήτηση. Τα κορίτσια μπήκαν στο τζιπ μαζί με τον Λούκας και την Έλεν, ενώ ο Έκτορας πήρε τα κλειδιά της Mercedes λέγοντας πως θα περίμενε τον Ιάσονα. Η Αριάδνη πρότεινε στον Ματ να τον πάνε στο σπίτι του με την πιο γλυκιά φωνή της, όμως εκείνος αρνήθηκε ευγενικά. Ύστερα από ένα σύντομο και πολύ χαμηλόφωνο διάλογο μεταξύ του Λούκας και του

Έκτορα, ο Λούκας κάθισε στη θέση του οδηγού και μετέφερε τα τρία κορίτσια στο συγκρότημα της οικογένειας Δήλος, οδηγώντας με ταχύτητα σε όλη τη διαδρομή. Στο δρόμο η Κασσάνδρα πέρασε στο πίσω κάθισμα και κούρνιασε δίπλα στην Έλεν παίρνοντας μια ήρεμη στάση που δεν ανταποκρινόταν στην ηλικία της.

«Κατάφερες να τον δεις καλά;» ρώτησε με γαλήνια, περίεργα ώριμη φωνή.

«Ναι», απάντησε η κοπέλα.

«Αν σου έδειχνα μερικές φωτογραφίες, θα μπορούσες να τον αναγνωρίσεις;»

«Όπως κάνουν στις αστυνομικές σειρές; Κανένα πρόβλημα», αποκρίθηκε με σιγουριά η Έλεν. «Είμαι βέβαιη πως δεν υπάρχουν τόσο πολλοί άνθρωποι στον κόσμο που μοιάζουν ακριβώς με μια μεγαλύτερη, ξανθότερη εκδοχή του Έκτορα, αλλά με τρομακτικό, βλογιοκομμένο πρόσωπο».

Διαισθάνθηκε μια μεταβολή στο κλίμα μέσα στο τζιπ.

«Ο Κρέοντας», ψιθύρισε η Κασσάνδρα.

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Λούκας σηκώνοντας το κεφάλι αμέσως για να δει μέσα από τον καθρέφτη την αδερφή του.

«Ναι», απάντησε εκείνη έχοντας μια ονειροπόλα έκφραση. «Και ο θείος Πάλλας τον ακολούθησε ως εδώ από την Ευρώπη. Περιμένει στο σπίτι». Φαίνεται πως ο Λούκας δε χρειαζόταν περισσότερες πληροφορίες. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του παντελονιού του και πάτησε ένα από τα πλήκτρα γρήγορης κλήσης.

«Ιάσονα, έλα. Η Κασσάνδρα τον βλέπει αυτή τη στιγμή», είπε με φοβισμένη φωνή. Άκουσε για λίγο αυτά που του έλεγε ο ξάδερφός του κι ύστερα συνέχισε να μιλά, ενώ ο Ιάσονας εξακολουθούσε να του κάνει ερωτήσεις. «Θα τα πούμε όταν μαζευτούμε όλοι στο σπίτι. Ο πατέρας σου μας περιμένει εκεί».

Η Έλεν ένιωθε σαν να της είχε ξεφύγει κάποια σημαντική λεπτομέρεια. «Ποιος είναι ο Κρέοντας;» ρώτησε την Κασσάνδρα αμέσως μόλις κατάφερε να ανακαθίσει.

«Ένας ξάδερφός μας», απάντησε αόριστα εκείνη.

«Είναι αυτός που επιτέθηκε στον Έκτορα στο Κάντιθ», είπε η Αριάδνη κι ένα τρέμουλο ράγισε στιγμιαία τη φωνή της. Έριξε μια ματιά στον Λούκας, ο οποίος ετοιμαζόταν να τη διακόψει, και συνέχισε. «Εντάξει, επιτέθηκαν ο ένας στον άλλον. Ο Κρέοντας είναι ένας ακραίος φανατικός κι επιδίωξε να συγκρουστεί με οποιονδήποτε μετριοπαθή, όχι μονάχα μ' εμάς. Όμως, αυτόν που θέλει να στριμώξει είναι ο Έκτορας. Ούτε καν εσύ δεν μπορείς να το αμφισβητήσεις αυτό, Λούκας».

«Α, μάλιστα, αναμενόμενο», σχολίασε η Έλεν και δίπλωσε τα χέρια πάνω από την κοιλιά της καθώς προσπαθούσε να αστειευτεί. Κανείς δε γέλασε. Ένιωσε το δεξί της χέρι να πιάνεται, οπότε το χαλάρωσε. Ένα κομμάτι υφάσματος έπεσε από τη σφιγμένη γροθιά της.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Κασσάνδρα.

«Χμ. Είναι του Κρέοντα. Τον πρόλαβα, κι όταν προσπάθησα να τον αρπάξω, του έσκισα το πουκάμισο», απάντησε η κοπέλα σαν να απολογούνταν.

«*Εσύ* καταδίωξες τον *Κρέοντα*, τον πρόλαβες και πλησίασες αρκετά κοντά, ώστε να του σκίσεις το πουκάμισο;» ρώτησε η Αριάδνη σαν να μην πίστευε στα αφτιά της. Προφανώς ήταν γρήγορος, ακόμη και για τα δικά τους μέτρα.

«Με είδε που προσπαθούσα να πετάξω, εντάξει;» άρχισε να λέει η Έλεν καθώς διαισθάνθηκε πως είχε κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος. «Δεν ήξερα ποιος ήταν. Το μόνο που γνώριζα ήταν πως με είχε δει να υψώνομαι δεκαπέντε μέτρα στον αέρα, οπότε έπρεπε να τον προλάβω προτού ξεφύγει».

«Τέλεια», είπε πικρόχολα η Κασσάνδρα. «Ήρθε ως εδώ για να τσεκάρει την οικογένειά μας, άντε το πολύ να πλακωθεί με τον Έκτορα, όμως τώρα που του φανερώθηκες, τα πάντα αλλάζουν».

«Τραβούσε γραμμή για το σχολείο», δικαιολογήθηκε η Έλεν.

«Ωραία, και τι θα γινόταν αν πήγαινε εκεί;» φώναξε η Κασσάνδρα, που ξαφνικά είχε γίνει έξαλλη. «Μήπως θα έκανε επίθεση σε κάποιον άχρηστο θνητό; Μάθε να χρησιμοποιείς το μυαλό σου, Έλεν! Για κάποιο λόγο, οι δύο γυναίκες που σου επιτέθηκαν δεν ενημέρωσαν τους υπόλοιπους Εκατό Εξαδέλφους για την ύπαρξή σου, πιθανότατα επειδή θέλουν

να σε σκοτώσουν χωρίς βοήθεια, ώστε να τιμηθούν με ένα Θρίαμβο. Μπορεί ο Κρέοντας να σκέφτεται με τον ίδιο τρόπο, όμως αν σκεφτεί διαφορετικά, θα το αναφέρει *σίγουρα* στον Τάνταλο. Κι αυτό σημαίνει πως ο μισός Οίκος θα βρίσκεται εδώ σε ελάχιστες μέρες... Κι εσύ δεν έχεις μάθει ακόμη πώς να κρατάς ένα σπαθί!»

«Άφησέ την ήσυχη, Κασσάνδρα!» είπε εκνευρισμένος ο Λούκας. «Εμείς ανατραφήκαμε από την πρώτη στιγμή γι' αυτό το σκοπό, ενώ η Έλεν είχε... πόσο χρόνο; Μία ολόκληρη εβδομάδα για να προσαρμοστεί;» Κοίταξε την αδερφή του μέσα από τον εσωτερικό καθρέφτη κι ακόμη και στο γυαλί το βλέμμα του πετούσε σπίθες. Το κορίτσι σήκωσε ψηλά τα χέρια.

«Έχεις δίκιο, Κασσάνδρα. Δε χρησιμοποίησα το μυαλό μου», είπε η Έλεν τρίβοντας το στομάχι της. «Ίσως θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μαζί του».

Η Αριάδνη άφησε έναν πνιχτό ήχο.

«Τι; Γιατί τον φοβάστε όλοι σας τόσο πολύ;» ρώτησε η Έλεν.

«Γιατί είναι ένας Άρχοντας των Σκιών», αποκρίθηκε δυσοίωνα η Αριάδνη από το μπροστινό κάθισμα. «Έχει την ικανότητα να σταματά το φως. Αυτό είναι αφύσικο».

Η Έλεν θυμήθηκε το σκοτάδι που είχε τυλιχτεί γύρω από τον Κρέοντα και κατάλαβε τι εννοούσε η Αριάδνη. Ο ήλιος αρνούνταν να ρίξει πάνω του το φως του κι εκείνη είχε νιώσει ενστικτωδώς πως αυτό δεν ήταν φυσιολογικό.

«Οι Άρχοντες των Σκιών είναι σπάνιοι», είπε ο Λούκας επιχειρώντας να εξηγήσει την κατάσταση κάπως πιο ήρεμα, όμως η Έλεν εξακολουθούσε να διακρίνει το φόβο στη φωνή του. «Δεν υπήρξαν πολλοί τέτοιοι στην ιστορία του Οίκου μας, όμως σε όλες τις περιπτώσεις, απ' ό,τι γνωρίζουμε, αποδείχτηκε πως ήταν... Πώς να το πω... σατανικοί».

Πέρασαν μερικά λεπτά μέσα στην ένταση, στη διάρκεια των οποίων η Κασσάνδρα είχε φέρει τις χούφτες πάνω από τα μάτια της σε μια στάση έντονης συγκέντρωσης. Τελικά στράφηκε και κοίταξε την Έλεν. Με ένα αποφασιστικό χαμόγελο διέλυσε την επίμονη αρνητικότητα.

«Λοιπόν, είσαι ασφαλής για την ώρα. Δε διακρίνω καμιά άμεση απει-

λή», είπε καθησυχαστικά παρατηρώντας την Έλεν να κρατά ακόμη την κοιλιά της. «Μήπως ξέρεις ποιος άνθρωπος σε είδε να καταδιώκεις τον Κρέοντα;»

«Η Γκρέτσεν. Μην ανησυχείς, κανείς δε θα της δώσει σημασία. Μονίμως διαδίδει διάφορες φήμες για μένα», απάντησε με σιγουριά η Έλεν. «Για μισό λεπτό. Πώς το ξέρεις πως κάποιος με είδε;»

«Ξέρεις τι είναι αυτές οι κράμπες που παθαίνεις; Η κατάρα που σε βαραίνει. Η μητέρα σου σε καταράστηκε να νιώθεις σχεδόν αφόρητο πόνο, σε περίπτωση που χρησιμοποιήσεις τις δυνάμεις σου μπροστά σε θνητούς», εξήγησε η Κασσάνδρα ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Ώστε *αυτό* είναι; Έχω τρελαθεί μία εβδομάδα προσπαθώντας να βρω εξήγηση!» είπε ο Λούκας και έστριψε το τζιπ στο μακρύ δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της οικογένειας.

«Φυσικά, δε θα μπορούσες να το καταλάβεις. Εσύ είσαι αγόρι», αποκρίθηκε η Αριάδνη. «Οι Καταραμένες Κράμπες είναι ένα σαδιστικό μέτρο, πραγματικά. Δεν είχα *διαβάσει* καν κάποια περίπτωση που να έχουν χρησιμοποιηθεί εδώ και αιώνες».

«Η μητέρα μου με καταράστηκε;» επανέλαβε η Έλεν κοιτώντας την Κασσάνδρα, η οποία κούνησε το κεφάλι καταφατικά και θλιμμένα.

«Τον παλιό καιρό, πριν από αιώνες, θεωρούνταν το μοναδικό μέσο προκειμένου να υποχρεώνονται οι γυναίκες Επίγονοι να συμβαδίσουν με τα μέτρα της τότε κοινωνίας. Οι μητέρες το χρησιμοποιούσαν στις κόρες τους για να τις εμποδίσουν να τραβούν υπερβολική προσοχή πάνω τους, γιατί οι γυναίκες υποτίθεται πως δεν μπορούσαν να είναι ξεχωριστές, ευφυείς ή ταλαντούχες». Η Κασσάνδρα ζάρωσε τη μύτη της, λες και είχε πει κάτι που έζεχνε καθώς έβγαινε από το στόμα της.

Η Έλεν απέμεινε να μονολογεί και να ψελλίζει για μερικά δευτερόλεπτα, ανήμπορη να συνειδητοποιήσει αυτό που είχε μόλις ακούσει. Το κορίτσι την έπιασε από το χέρι και της χαμογέλασε ευγενικά. «Αν σε παρηγορεί αυτό, πιθανότατα η κατάρα ήταν αυτή που σου επέτρεψε να παραμείνεις κρυμμένη όλα αυτά τα χρόνια».

«Όσο κι αν δε θέλω να παραδεχτώ πως ένα τόσο βάρβαρο μέτρο θα μπορούσε να αποδειχτεί χρήσιμο, οφείλω να συμφωνήσω», είπε η Αριάδνη

και άνοιξε την πόρτα της για να κατέβει από το αυτοκίνητο. «Αν δεν κουβαλούσες την κατάρα, μπορείς να φανταστείς τι θα υπέφερε ο θνητός πατέρας σου μεγαλώνοντας ένα νήπιο με όλη αυτή τη δύναμη; Έτσι και προσπαθούσε να σε τιμωρήσει, θα τον πετούσες από το παράθυρο. Η ώρα του ύπνου θα μετατρεπόταν σε λουτρό αίματος».

«Εντάξει, όταν το θέτεις έτσι...» συμφώνησε η Έλεν. Κατέβηκε από το τζιπ στηριγμένη στο χέρι που της είχε προτείνει ευγενικά ο Λούκας. Καθώς περπατούσε στο πλευρό του, πίσω από την Αριάδνη και την Κασσάνδρα, τραβώντας προς το σπίτι, άρχισε να γελά μόνη της.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε εκείνος.

«Από μικρή ήξερα πως η μητέρα μου με μισούσε και τώρα ανακαλύπτω ότι κυριολεκτικά με καταράστηκε», απάντησε η κοπέλα με ατάραχη φωνή. «Δε νομίζω ότι έχω ακούσει σε όλη μου τη ζωή κάτι που να εξηγεί πληρέστερα όσα μου συνέβαιναν».

«Η μητέρα σου προσπάθησε να σε προστατέψει», διαφώνησε ήπια ο Λούκας.

«Α, κλασική αγορίστικη απάντηση! Δεν υπέφερες ποτέ από κράμπες, γι' αυτό», μουρμούρισε η Έλεν. Κοντοστάθηκαν στο πλατύσκαλο.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα αν έβγαζες τα παπούτσια σου», είπε το αγόρι κοιτάζοντας τα πόδια της. Ήταν γεμάτη μαύρη λάσπη από τους βάλτους μέχρι τη μέση της.

«Καλύτερα να πιάσεις το λάστιχο», αντιπρότεινε η Έλεν γελώντας.

«Μπορώ να βρω κάτι ακόμη καλύτερο», είπε εκείνος με ένα πλατύ χαμόγελο και την τράβηξε από το χέρι για να τον ακολουθήσει στην πισίνα. «Τα υπαίθρια ντους είναι κατά κάποιο τρόπο υποχρεωτικά στην οικογένειά μας».

Την οδήγησε στο υπαίθριο ντους και την άφησε εκεί για να πάει στην αποθήκη να φέρει μερικές πετσέτες και μια αλλαξιά ρούχα. Όταν χάθηκε τελείως από τα μάτια της, η Έλεν γδύθηκε ντροπαλά στο χώρο του ντους. Τα καλαίσθητα ξύλινα τοιχώματά του σχημάτιζαν μια σπείρα, η οποία κάλυπτε τα επίμαχα σημεία του σώματός της, όμως τα πόδια και η κορυφή του κεφαλιού της εξακολουθούσαν να φαίνονται.

Είχε κάνει αμέτρητες φορές τέτοια ντους στην παραλία, ποτέ όμως

χωρίς να φορά μαγιό. Πλύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και κόντευε να τελειώσει όταν επέστρεψε ο Λούκας.

«Το μπλουζάκι είναι σίγουρα δικό μου, αλλά δεν έχω ιδέα σε ποιον ανήκει η φόρμα. Μην ανησυχείς όμως. Κανείς δε θα νοιαστεί», είπε καθώς της έδινε τα ρούχα και τη μεγάλη πετσέτα θαλάσσης πάνω από το ξύλινο παραβάν. Ύστερα ακούμπησε μια πλαστική σακούλα στο έδαφος. «Αυτή είναι για τη στολή και τα αθλητικά σου παπούτσια».

«Ευχαριστώ», φώναξε η Έλεν έχοντας απόλυτη όσο και οδυνηρή συναίσθηση της ελάχιστης απόστασης που μεσολαβούσε ανάμεσα σε εκείνον και στο γυμνό κορμί της. Ήταν φαιδρό, ουσιαστικά. Όλοι είναι γυμνοί κάτω από μερικά χιλιοστά ρούχων, όμως για κάποιο λόγο αυτή τη φορά η κατάσταση διέφερε. Έμοιαζε επικίνδυνη. Παρατήρησε τα πόδια του Λούκας πίσω από το άνοιγμα, στην κάτω πλευρά του παραβάν, καθώς έκανε να φύγει, κοντοστάθηκε και έπειτα απομακρύνθηκε βιαστικά. Η Έλεν αναστέναξε βαριά απελευθερώνοντας τον αέρα που δεν είχε συνειδητοποιήσει ως τότε ότι κρατούσε μέσα της.

Τα ρούχα που της είχε αφήσει ήταν πελώρια, αλλά μαλακά, άνετα και μύριζαν καθαριότητα. Σκουπίστηκε με την πετσέτα, ντύθηκε και βγήκε από το ντους κρατώντας τη σακούλα με τα βρόμικα ρούχα της.

Μέχρι να επιστρέψει με τον Λούκας στο σπίτι, ο Ιάσονας και ο Έκτορας κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας και παρακολουθούσαν την Κασσάνδρα και την Αριάδνη να λούζουν με τρυφερότητα έναν άντρα άγνωστο στην Έλεν. Ο Λούκας τη σύστησε πριν αγκαλιάσει θερμά το θείο του.

Ο Πάλλας Δήλος ήταν ένας μεγαλόσωμος, ξανθός άντρας, ο οποίος εξακολουθούσε να σφύζει από υγεία και νιάτα, παρότι είχε αρχίσει να γκριζάρει στους κροτάφους. Μοιραζόταν με τον Έκτορα το ίδιο επιφυλακτικό χαμόγελο και κοφτερό βλέμμα, όμως έμοιαζε να έχει περισσότερα στοιχεία από την ομορφιά του Ιάσονα και της Αριάδνης παρά από την απέριττη αρρενωπότητα του Έκτορα. Έσφιξε ευγενικά το χέρι της Έλεν, όμως το περίεργο βλέμμα του συνέχισε να την ακολουθεί πολλή ώρα αφότου έγιναν οι συστάσεις κι αυτό άρχισε να την κάνει να αισθάνεται άβολα. Αναρωτήθηκε αν αυτή ήταν η αντίδρασή του στο απαγο-

ρευμένο όνομά της ή αν είχε ακούσει μερικά διόλου κολακευτικά πράγματα για εκείνη από κάποιο μέλος της οικογένειας. Το επίμονο βλέμμα του έκανε την Έλεν νευρική. Προσπάθησε να κρυφτεί πίσω από τον Λούκας.

«Εντάξει, όλοι έξω. Πρέπει να αρχίσω τις ετοιμασίες για το δείπνο», είπε αυστηρά η Νόελ καθώς έμπαινε στην κουζίνα κουνώντας διαρκώς τα χέρια της, σαν να τους έδιωχνε. Ο Λούκας πήρε αμέσως την Έλεν και την οδήγησε στην πίσω πόρτα.

«Καλό είναι να μένεις μακριά από τη μητέρα μου όταν τη βλέπεις έτσι, διαφορετικά θα καταλήξεις να κόβεις λαχανικά για την επόμενη ώρα», τη συμβούλεψε. Βγήκαν έξω και προχώρησαν προς το πυκνό γρασίδι που φύτρωνε ανάμεσα στα γήπεδα του τένις και στην πισίνα.

«Δε με πειράζει να βοηθήσω», είπε η Έλεν και στράφηκε για να επιστρέψει στο σπίτι.

«Πειράζει εμένα», τη σταμάτησε ο Λούκας χαμογελώντας πονηρά και την τράβηξε από το χέρι. «Άλλωστε, νόμιζα πως ήθελες να μάθεις πώς να πετάς. Αυτός δεν ήταν ο λόγος που προκλήθηκε όλη αυτή η αναστάτωση σήμερα το απόγευμα;»

Η Έλεν καταλάβαινε πως ήταν ταραγμένος και προσπαθούσε να μην το φανερώσει. «Μια και το ανέφερες...» άρχισε να λέει ζαρώνοντας το πρόσωπό της αμήχανα.

«Ναι, ήταν άσχημη φάση. Και το φταίξιμο ήταν ολότελα δικό μου. Έπρεπε να σου είχα μάθει να πετάς αμέσως μόλις αναρρώσαμε, όμως δε νόμιζα πως...» είπε κι άφησε τη φράση του στη μέση κουνώντας το κεφάλι μετανιωμένος. «Ας το ξεχάσουμε. Το θέμα είναι πως, από τη στιγμή που κατάλαβα πως είχα την ικανότητα να πετάω, το μόνο που ήθελα ήταν να βρεθώ ξανά στον αέρα. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ ούτε να φάω. Ήταν βλακεία μου που νόμισα πως θα περιμένεις».

«Πόσων χρονών ήσουν όταν το ανακάλυψες;» ρώτησε η Έλεν.

«Δέκα ίσως; Όμως, χρειάστηκα χρόνο για να το κατανοήσω απόλυτα», αποκρίθηκε ο Λούκας σαν να ήθελε να την προετοιμάσει για κάτι. «Οι Επίγονοι γεννιούνται με όλα τα χαρίσματά τους, όμως χρειάζεται χρόνος για να ανακαλύψουν πώς να αξιοποιούν ορισμένα από αυτά. Ει-

δικά αν δεν υπάρχει κανένας άλλος που να διαθέτει το συγκεκριμένο χάρισμα, ώστε να λειτουργήσει ως μέντορας».

«Εσύ είχες; Μέντορα, εννοώ».

«Όχι. Δε γνωρίζω κανέναν άλλο Επίγονο που να μπορεί να πετά, εκτός από σένα. Όμως είχα κάποια βιβλία και την οικογένειά μου για στήριγμα». Σταμάτησε και στράφηκε για να την κοιτάξει. «Εσύ δεν είχες ποτέ σου τέτοια βοήθεια, επομένως ίσως είναι κάπως δυσκολότερο για σένα».

«Στα δύσκολα είμαι καλή, τα εύκολα δεν εμπιστεύτηκα ποτέ μου», απάντησε εκείνη γρήγορα, όμως ο Λούκας τής έριξε μια ματιά σαν να της έλεγε πως δεν είχε καταλάβει τι εννοούσε.

«Δε θέλω να απογοητευτείς, αν χρειαστούμε κάποιο χρόνο. Επομένως, πριν ξεκινήσουμε, πρέπει να σου εξηγήσω ορισμένα πράγματα», είπε το αγόρι παίρνοντας ξαφνικά πολύ σοβαρό ύφος. «Δύναμη, ταχύτητα, ευλυγισία, οξεία ακοή και όραση, ομορφιά, γρήγορη αποκατάσταση και ευφυΐα, αν και το τελευταίο σηκώνει αρκετή συζήτηση: Αυτά είναι χαρίσματα που διαθέτουν μάλλον όλοι οι Επίγονοι και δε χρειάζεται εκπαίδευση για να τα αξιοποιήσουμε. Όμως, υπάρχει μία άλλη ομάδα χαρισμάτων, τα οποία είναι σπάνια και τα περισσότερα απαιτούν προσπάθεια. Η πτήση είναι ένα από αυτά. Και από τα δυσκολότερα στην εκμάθηση».

«Ειλικρινά δε με απασχολεί πόσο δύσκολο είναι να το μάθω. Δε με ενδιαφέρει ακόμη κι αν χρειαστώ χρόνια. Πεθαίνω να βρεθώ ξανά στον αέρα!» αναφώνησε η Έλεν αναπηδώντας ανυπόμονα στα δάχτυλα των ποδιών της.

«Εντάξει, εντάξει! Πρώτα απ' όλα πρέπει να μείνεις ακίνητη. Τα άλματα ξεκινούν αργότερα όταν θα θέλεις ταχύτητα», είπε γελαστός ο Λούκας και έφερε τα χέρια του στη μέση της.

Εκείνη ένιωσε να της κόβεται η ανάσα από το απρόσμενο άγγιγμα. Προσπάθησε να μείνει ακίνητη, ακριβώς όπως της είχε πει, όμως δεν ήταν εύκολο. Πέρασαν μερικές στιγμές κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον.

«Κλείσε τα μάτια», της ψιθύρισε ο Λούκας. Ένιωσε την καρδιά της να χτυπά ξέφρενα κι είχε την αίσθηση πως εκείνος την άκουγε.

«Ηρέμησε», της είπε το αγόρι χαμογελώντας με τα μάτια κλειστά. «Προσπάθησε να ρίξεις τους σφυγμούς σου, αν μπορείς».

«Προσπαθώ. Είναι ανάγκη να στέκεσαι τόσο κοντά;» ρώτησε η Έλεν με αδύναμη και τρεμάμενη φωνή.

«Ναι. Δε θέλω να μου ξεφύγεις. Αυτό δε θα ήταν καλό», απάντησε ο Λούκας με απόλυτα ουδέτερη φωνή διατηρώντας την αυτοσυγκέντρωσή του. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Την επόμενη φορά που μίλησε, ακούστηκε πολύ ήρεμος, σαν να βρισκόταν κάπου αλλού.

«Λοιπόν. Επικεντρώσου στο σώμα σου. Πάρε βαθιά ανάσα και ακολούθησέ την καθώς εισέρχεται μέσα σου, ακριβώς όπως ο εγκέφαλός σου αιωρείται ήσυχα μέσα στον αέρα που αναπνέεις». Ο Λούκας περίμενε μερικές στιγμές για να φτάσει η Έλεν στο σημείο όπου βρισκόταν εκείνος.

Χρειάστηκε να πάρει μερικές ανάσες, όμως τελικά τα κατάφερε. Το αγόρι ήξερε ακριβώς πότε ήταν έτοιμη. «Ωραία. Τώρα βρίσκεσαι μέσα στον εαυτό σου», είπε θριαμβευτικά. «Μπορείς να νιώσεις το βάρος σου σε επίπεδα, συνδεδεμένα το ένα με το άλλο;»

Πράγματι, το αισθανόταν. Ένιωθε το βάρος της επιδερμίδας της πάνω στους μυς της και το βάρος τους πάνω στα κόκαλά της, όλα σε στοίβες, ακριβώς όπως της είχε πει. Υπήρχαν αμέτρητα εκατομμύρια κομματάκια της κι όλα αυτά προχωρούσαν παραταγμένα σαν στρατιώτες, σε διαφορετικές αλλά συνδεδεμένες σειρές. Αυτά ήταν τα κύτταρά της, συνειδητοποίησε αστραπιαία. Γέλασε σιγανά καθώς αναλογιζόταν πόσο περίεργο είναι να αποτελείσαι από αυτή την αμέτρητη στρατιά κι όμως ποτέ να μην το αισθάνεσαι. Άκουσε και τον Λούκας να γελά και ήξερε πως βρισκόταν εκεί, μαζί της, βιώνοντας καθετί που βίωνε εκείνη.

«Τώρα θέλω να κάνεις κάτι πραγματικά δύσκολο», είπε ο νεαρός με φωνή λεπτή, περίεργη, σχεδόν παιδική. «Θέλω να μείνεις μέσα, αλλά ταυτόχρονα να κοιτάξεις έξω, αν μπορείς. Μη φοβηθείς. Είμαι εδώ, μαζί σου».

Έκανε ό,τι της είπε, όμως η αίσθηση ήταν εξαιρετικά έντονη για να την αντιμετωπίσει.

Είχε χάσει κάποτε τα γυαλιά του ηλίου. Είχε ψάξει παντού, στην κουζίνα, στο καθιστικό, στο μπάνιο του πάνω ορόφου, όμως δεν τα έβρισκε πουθενά. Ήταν εκνευριστικό, γιατί ήξερε πως τώρα δα τα κρατούσε στο χέρι της, όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί τι τα είχε κάνει. Τελικά, της είπε ο πατέρας της πως τα γυαλιά ήταν πάνω στο κεφάλι της.

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι χρησιμοποιούσε λάθος αίσθηση. Στηριζόταν στην όραση, ενώ έπρεπε να βασιστεί στην αφή. Σήκωσε το χέρι κι ένιωσε τα γυαλιά στην παλάμη της, όμως ταυτόχρονα τα αισθάνθηκε με την επιδερμίδα του κεφαλιού της, κι όταν το σκέφτηκε, συνειδητοποίησε πως ένιωθε τα γυαλιά της εκεί από την πρώτη στιγμή. Απλώς είχε απορροφηθεί με το να *κοιτάζει* και δεν είχε σκεφτεί να *νιώσει*.

Η εμπειρία τώρα ήταν παρόμοια. Και πάλι συνειδητοποιούσε ότι υπήρχαν πολλοί διαφορετικοί τρόποι για να βιώσει τον κόσμο γύρω της. Εξακολουθούσε να έχει αίσθηση όλων εκείνων των εκατομμυρίων κυττάρων της, όμως παράλληλα αισθανόταν κάτι ακόμη. Ένιωσε τον εαυτό της να πέφτει προς κάτι πραγματικά πελώριο και ήξερε πως διέθετε μία ακόμη αίσθηση που θα μπορούσε να ανακόψει την πτώση.

Απερίγραπτα φοβισμένη, ενεργοποίησε ενστικτωδώς αυτή τη νέα αίσθηση. Έπρεπε να δημιουργήσει μια απόσταση ανάμεσα στη μικροσκοπική στρατιά της και σε εκείνο το γιγάντιο, χοντρό τέρας προς το οποίο έπεφτε, ένα τέρας προς το οποίο συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι έπεφτε κάθε δευτερόλεπτο κάθε μέρας της ζωής της.

Με καθυστέρηση μιας στιγμής που δεν της επέτρεπε να σταματήσει, αντιλήφθηκε πως το τέρας ήταν η γη και η αίσθηση της πτώσης ήταν η βαρύτητα και ότι αυτό που είχε κάνει την είχε απενεργοποιήσει. Την κατέκλυσε η αίσθηση του ιλίγγου ανατρέποντας την ισορροπία της. Γραπώθηκε από τον Λούκας κρύβοντας με απόγνωση το πρόσωπό της στο στήθος του. Αυτός ήταν το μόνο σταθερό αντικείμενο σε ολόκληρο το σύμπαν, κι αν τον άφηνε από τα χέρια της, ήξερε πως θα κατέληγε να στροβιλίζεται στο κενό για πάντα.

«Όλα εντάξει», της ψιθύρισε ο Λούκας στο αφτί. Η ανάσα του ήταν ζεστή, η φωνή του καθησυχαστική. «Δε θα σε αφήσω, Έλεν. Το υπόσχο-

μαι. Με εμπιστεύεσαι;» Η θερμοκρασία έπεσε και τρομερές ριπές αέρα ανακάτευαν τα μαλλιά της.

Κράτησε το πρόσωπό της κολλημένο στην εσοχή που σχηματιζόταν εκεί όπου ο ώμος του αγοριού έδινε τη θέση του στο λαιμό του. Έλεγε στον εαυτό της πως αυτή ήταν η αίσθηση του «δύσκολου», αυτή ήταν η πρόκληση που είχε το θράσος να πει στον Λούκας ότι προτιμούσε, αντί του «εύκολου».

«Ναι», ψιθύρισε νιώθοντας τον ψυχρό, λεπτό αέρα να τρυπώνει μέσα στα ρούχα της και να κλέβει τους ήχους που έβγαζε από τα χείλη της, αμέσως μόλις τους πρόφερε.

«Τότε, απόδειξέ το», της ψιθύρισε ο Λούκας με τη σειρά του. «Άνοιξε τα μάτια σου».

Έμειναν στον αέρα ώσπου ο ουρανός σκοτείνιασε σχεδόν ολότελα και η Έλεν κρύωνε τόσο, ώστε δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει. Ήταν πολλά αυτά που έπρεπε να μάθει. Το να αψηφάς τη βαρύτητα ήταν πολύ σημαντικό, όμως ήταν μονάχα το ένα μισό της πτήσης. Το άλλο μισό απαιτούσε λιγότερη πνευματική προσπάθεια, αλλά ταυτόχρονα ήταν πολύ δυσκολότερο. Η Έλεν έμαθε ότι, για να κινείται στον αέρα, δεν αρκούσε να κουνά τα χέρια ή να τινάζει τα πόδια της. Έπρεπε να χειραγωγεί τον αέρα ολόγυρά της. Ο Λούκας άρχισε να της μαθαίνει πώς να υποτάσσει τον αέρα στη βούλησή της, να τον πυκνώνει στη μία πλευρά και να τον αραιώνει στην άλλη, ώστε να δημιουργείται γύρω της ένα ρεύμα ακριβώς στα μέτρα του σώματός της. Όταν το έκανε εκείνος, ήταν σαν να επέπλεε κάτω από την επιφάνεια του νερού. Ο αέρας δε φυσούσε τα μαλλιά ή τα ρούχα του, αλλά έρρεε γύρω του, τον συγκρατούσε απαλά ή τον ωθούσε γρήγορα, ανάλογα με την ταχύτητα που ήθελε να αναπτύξει.

Ο Λούκας πέρασε το μεγαλύτερο μέρος αυτού του πρώτου μαθήματος αιωρούμενος μπροστά της, σαν να βρισκόταν στον ωκεανό, με τα μακριά του άκρα να ταξιδεύουν αβίαστα πάνω στα ρεύματα, τα δάχτυλά του τεντωμένα για να ελέγχουν τυχόν απρόβλεπτες μεταβολές. Είχε τα χέρια του απλωμένα, έτοιμος να την πιάσει, σε περίπτωση που κι-

νούνταν πολύ γρήγορα ή έπεφτε από ένα ρεύμα αέρα που είχε δημιουργήσει άνισα, προτού αρχίσει να στροβιλίζεται ανεξέλεγκτα. Η πτήση ήταν ένα σύνθετο χάρισμα και η Έλεν δεν είχε ακόμη την πλήρη αίσθησή του. Η όλη προσπάθεια έμοιαζε με το να οδηγείς αυτοκίνητο και ταυτόχρονα να σημαδεύεις όπλο. Απαιτούσε λεπτούς χειρισμούς και απόλυτη αυτοσυγκέντρωση.

Ο Λούκας τής έδειξε επίσης μερικά τεχνάσματα για να μην την εντοπίζουν όσοι «υστερούσαν βαρυτικά». Έτσι χαρακτήριζε τα άμοιρα πλάσματα που παρέμεναν παγιδευμένα στο έδαφος και τα οποία παρατηρούσαν οι δυο τους από ψηλά. Η Έλεν εξεπλάγη όταν πληροφορήθηκε πως οι πρώτες βραδινές ώρες ήταν οι πλέον επικίνδυνες για πτήση. Η δύση του ήλιου σηματοδοτούσε την ώρα εκείνη κατά την οποία οι άνθρωποι σήκωναν τα κεφάλια τους για να θαυμάζουν τη χρωματική πανδαισία, ενώ στο Ναντάκετ ήταν επίσης η ώρα κατά την οποία οι μισοί κάτοικοι του νησιού έβγαζαν το ψωμί τους τραβώντας φωτογραφίες ή ζωγραφίζοντας πίνακες.

Αρκετές φορές ο Λούκας χρειάστηκε να την αρπάξει και να την οδηγήσει προς τον ωκεανό, ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί. Απ' ό,τι κατάλαβε η Έλεν, η πτήση οποιαδήποτε ώρα της μέρας ήταν επικίνδυνη, όμως εφόσον έμενε αρκετά ψηλά, αν κάποιος την εντόπιζε, θα νόμιζε ότι ήταν πουλί. Οι νυχτερινές ώρες ήταν οι ασφαλέστερες, φυσικά, και τότε μπορούσε να πετά πιο κοντά στο έδαφος, κάτι που ο Λούκας τής υποσχέθηκε πως ήταν συναρπαστικό. Όμως η όλη εμπειρία ήταν συναρπαστική για την Έλεν, κι όταν ο νεαρός τής είπε τελικά πως έφτασε η στιγμή να επιστρέψουν, εκείνη κυριολεκτικά κλαψούρισε και του ζήτησε να μείνουν πέντε λεπτά ακόμη. Ο Λούκας γέλασε.

«Πίστεψέ με, καταλαβαίνω πώς νιώθεις, όμως έχω παγώσει», της είπε. Η Έλεν απομακρύνθηκε λίγο μισοκλείνοντας τα μάτια και χαμογελώντας αμυδρά. Πέρασε πάνω από τον ώμο και γύρω από την πλάτη του αγγίζοντάς τον απαλά καθώς πετούσε.

«Αύριο;» ρώτησε νιώθοντας ντροπαλή και ταυτόχρονα δυνατή. Εκείνος πλησίασε με χάρη και την έπιασε από το μπράτσο πριν προλάβει να ξεμακρύνει.

«Αύριο. Το υπόσχομαι», της είπε σιγανά καθώς την έφερνε κοντά του. «Όμως τώρα κοντεύει να νυχτώσει και η οικογένειά μου θα ανησυχήσει για μας, αν μείνουμε έξω περισσότερο απόψε».

Η Έλεν δεν μπορούσε να διαφωνήσει κι έτσι τον άφησε να την πιάσει από τους ώμους και να την οδηγήσει στο απαλό γρασίδι από όπου είχαν απογειωθεί. Αιωρήθηκε από πάνω του, ενώ εκείνος περνούσε επιδέξια στην κατάσταση της γήινης βαρύτητας.

«Τι κάνω τώρα;» ρώτησε η κοπέλα και ξαφνικά ένιωσε ξανά φόβο.

«Ηρέμησε. Το ξέρω πως η προσγείωση είναι δύσκολη, όμως είμαι δίπλα σου», απάντησε υπομονετικά ο Λούκας και στάθηκε στο έδαφος με τα χέρια τεντωμένα για να την κρατήσει και από τις δύο παλάμες, ενώ εκείνη αιωρούνταν από πάνω του.

«Νομίζω πως έχω δει έναν τέτοιο πίνακα», είπε η Έλεν ζαλισμένη από το φόβο. «Όμως η γυναίκα που εικονιζόταν είχε φτερά».

«Οι ημίθεοι, αλλά και οι θεοί, ανέκαθεν ενέπνεαν τους καλλιτέχνες, οι οποίοι πολλές φορές μάς ζωγράφισαν. Τα φτερά είναι φούμαρα, φυσικά, όμως δείχνουν όμορφα», είπε ο Λούκας με χαλαρό τόνο. Της έδινε λίγο χρόνο για να ηρεμήσει κι εκείνη το ήξερε.

«Εντάξει. Τι κάνω τώρα;» τον ρώτησε ήσυχα.

«Θέλω να ξανασηκώσεις τον κόσμο», της απάντησε.

«Τι εννοείς λέγοντας να σηκώσω τον κόσμο;» επανέλαβε σαστισμένη η Έλεν.

«Συγκεντρώσου. Μπορείς να *νιώσεις* τι εννοώ, το ξέρω ότι μπορείς, όμως πρέπει να με εμπιστευτείς».

«Σε εμπιστεύομαι», είπε η κοπέλα για πολλοστή φορά εκείνη τη μέρα, όμως τώρα τον κοίταζε στα μάτια. Της ανταπέδωσε το βλέμμα δείχνοντάς της την απόλυτη πίστη του στις ικανότητές της. Το πρόσωπό του έλαμπε από σιγουριά. Τίποτε δεν ήταν αδύνατο, εφόσον ο Λούκας πίστευε σε εκείνη. Έτσι, σήκωσε από κάτω τον κόσμο... κι έπεσε, ακριβώς όπως θα έπεφτε οποιοσδήποτε, αν επιχειρούσε να περπατήσει σε δύο μέτρα αέρα. Φυσικά, το αγόρι ήξερε τι να περιμένει κι έτσι την έπιασε εύκολα όπως έπεφτε στο έδαφος. Την άρπαξε στον αέρα και την κατέβασε προσεκτικά, ώσπου τα πόδια της άγγιξαν απαλά το χορτάρι.

Όταν τελικά βρέθηκε να στέκεται στα πόδια της, έχοντας περάσει τόση ώρα χωρίς να τα χρησιμοποιήσει, ένιωσε μια αστάθεια. Η όρασή της είχε επίσης επηρεαστεί, οπότε η κοπέλα στηρίχτηκε στον Λούκας για μια στιγμή πλέκοντας τα χέρια γύρω από το λαιμό του. Όταν πέρασε η ζάλη, κράτησε τα χέρια της εκεί ελπίζοντας να αισθανθεί μια ενθάρρυνση από μέρους του. Ο Λούκας όμως τραβήχτηκε και γέλασε βεβιασμένα.

«Βλέπεις; Παιχνιδάκι. Την επόμενη φορά φέρε τα πόδια από κάτω σου, λίγο πριν περάσεις από τη μια κατάσταση στην άλλη, και θα είσαι εντάξει», είπε σαν να μην έτρεχε τίποτε και άρχισε να περπατά προς το σπίτι. «Μαθαίνεις με πολύ ταχύτερους ρυθμούς απ' ό,τι εγώ, ξέρεις».

«Ναι, καλά. Θα είχα σκάσει στο έδαφος σαν τούβλο, αν δε με είχες πιάσει», αποκρίθηκε η Έλεν και τον σκούντησε καθώς περπατούσε γελώντας μαζί του, έστω κι αν η καρδιά της σφιγγόταν στο στήθος της.

Δεν *περίμενε* ακριβώς ένα φιλί, όμως το σίγουρο ήταν πως το *έλπιζε*. Ξαφνικά ένιωσε απίστευτα ανόητη, σαν να ήταν μέγιστη ηλιθιότητα το ότι *προσπάθησε* έστω να φιλήσει κάποιον που ήταν τόσο εξυπνότερος, σιγουρότερος για τον εαυτό του, εμπειρότερος από εκείνη. Σταύρωσε τα μπράτσα κι άνοιξε το βήμα της, όμως ο Λούκας δεν την άφηνε να τον προσπεράσει. Αντίθετα, της ξέπλεξε τα μπράτσα και την έπιασε από το χέρι. Η Έλεν διέθετε αρκετή περηφάνια, ώστε να νιώσει θιγμένη από την επιμονή του να της κρατά το χέρι, ενώ είχε αρνηθεί να τη φιλήσει.

«Μας βλέπουν», της είπε εκείνος τόσο σιγανά, ώστε μετά βίας τον άκουσε. Τον είδε να τινάζει ελαφρά το πιγούνι του προς την πλευρά του σπιτιού.

Ακολουθώντας το νεύμα του, είδε πως ο Πάλλας και ο Κάστορας κάθονταν στη σκοτεινή βεράντα, έξω από το κοινό γραφείο τους. Πρέπει να είχαν βγει εκεί για να συζητήσουν κατ' ιδίαν και τους διέκοψε η παρατεταμένη προσγείωση της Έλεν. Επίσης, μάλλον είχαν δει την προσπάθειά της να αποσπάσει ένα φιλάκι, πράγμα που της προκάλεσε τέτοιο τρόμο, ώστε χρειάστηκε να εξοστρακίσει αυτή τη σκέψη από το

μυαλό της για πάντα, διαφορετικά κινδύνευε να σκάσει από την ντροπή της.

«Μαθαίνει γρήγορα, έτσι δεν είναι, μπαμπά;» φώναξε ο Λούκας.

«Πολύ καλύτερα απ' ό,τι στην πρώτη της προσγείωση», απάντησε ευδιάθετα ο Κάστορας κι ύστερα στράφηκε στην Έλεν. «Χαίρομαι που διέκοψες την προσπάθεια να μιμηθείς έναν κομήτη».

«Ναι. Αποφάσισα επίσης στο εξής όλες τις προσγειώσεις μου να τις επιχειρώ ενώ διατηρώ τις αισθήσεις μου. Μειώνονται έτσι και τα έξοδα για τροφή», αποκρίθηκε στον ίδιο τόνο η κοπέλα χαρούμενη που είχε σκοτεινιάσει τόσο, ώστε δεν μπορούσαν να τη δουν να κοκκινίζει. Χαμογέλασε στον Πάλλαντα, όμως εκείνος δε γέλασε ούτε καν ανταπέδωσε το χαμόγελο. Απλώς συνέχισε να την παρατηρεί.

«Πολύ σοφό εκ μέρους σου», είπε ο Κάστορας. «Παρεμπιπτόντως, ελπίζω να μη σχεδιάζεις κι άλλες εκπαιδευτικές πτήσεις, Λούκας», πρόσθεσε προειδοποιητικά. «Η μητέρα σου έχει σχεδόν ετοιμάσει το δείπνο κι απόψε δεν έχει καμιά διάθεση να περιμένει τον οποιονδήποτε».

«Κατανοητό. Ευχαριστώ για την ενημέρωση», αποκρίθηκε ο Λούκας καθώς συνόδευε την Έλεν πίσω στο σπίτι. Κρίνοντας από τον τρόπο που την πίεζε να προχωρήσει γρήγορα, το αγόρι έμοιαζε να αποφεύγει εσκεμμένα τον πατέρα και το θείο του. Είτε συνέβαινε αυτό είτε κρατούσε την Έλεν μακριά τους.

«Εντάξει, τι τρέχει;» ρώτησε εκείνη αμέσως μόλις μπήκαν στο σκοτεινό γκαράζ και έκλεισαν την πόρτα πίσω τους. «Ο θείος σου φέρεται πολύ περίεργα όταν είμαι παρούσα. Τι ανακάλυψε στην Ευρώπη;»

«Κανείς δε σε έχει ακουστά εκεί ή, τουλάχιστον, κανείς δε μιλά για σένα. Ο θείος μου επέστρεψε γιατί ακολούθησε τον Κρέοντα ως εδώ, όμως απ' ό,τι γνωρίζουμε, αυτός ήρθε στη χώρα χωρίς να ενημερώσει την οικογένειά του. Πιστεύουμε πως θέλει να μας παρακολουθεί, ειδικά τον Έκτορα», είπε ο Λούκας, ενώ το πρόσωπό του σκοτείνιασε.

«Έμαθε κάτι ο θείος σου για εκείνες τις δύο γυναίκες; Αυτές που μου επιτέθηκαν;» ψιθύρισε νευρικά η Έλεν.

«Όχι, το μυστήριο γύρω από αυτές παραμένει. Καμιά από τις επαφές του θείου Πάλλαντα δε γνώριζε το παραμικρό. Δεν πιστεύουμε ότι

ο Τάνταλος έχει ενημερωθεί για την ύπαρξή σου, όμως κανείς δεν τον έχει δει εδώ και χρόνια, επομένως είναι δύσκολο να εκτιμήσουμε με βεβαιότητα ποια είναι τα σχέδιά του».

«Κανείς δεν έχει *δει* τον Τάνταλο;» ρώτησε η Έλεν εμβρόντητη. «Και τότε πώς ηγείται;»

«Μέσω της συζύγου του. Εκείνη μεταφέρει όλες τις εντολές στους Εκατό Εξαδέλφους εδώ και σχεδόν δεκαεννέα χρόνια».

«Γιατί;»

«Είναι μεγάλη ιστορία», απάντησε ο Λούκας ζαρώνοντας το μέτωπό του κι αποστρέφοντας το βλέμμα. Η Έλεν κατάλαβε πως αυτό σήμαινε ότι ήταν μια σημαντική ιστορία.

«Λατρεύω τις μεγάλες ιστορίες», είπε γέρνοντας το κεφάλι, έτσι ώστε να διασταυρωθούν τα βλέμματά τους. Όταν κατάφερε να κοιτάξει τα χαμηλωμένα μάτια του, του χαμογέλασε γλυκά, ώσπου τελικά εκείνος υποχώρησε. Την έπιασε αφηρημένα από το χέρι κι άρχισε να παίζει με τα δάχτυλά της καθώς μιλούσε.

«Ο πατέρας μου είχε κι άλλον αδερφό. Ήταν ο μικρότερος από τα αγόρια και ο αγαπημένος όλων. Ακόμη και ο Τάνταλος του είχε μεγάλη αδυναμία», είπε μορφάζοντας σαν να δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο θείος του ήταν ικανός να έχει μεγάλη αδυναμία σε οτιδήποτε. «Το όνομά του ήταν Αίας».

«Τι του συνέβη; Πέθανε;» ρώτησε διστακτικά η Έλεν. Ο Λούκας κατένευσε.

«Δολοφονήθηκε. Από ένα άτομο που του ήταν αδύνατο να αποχωριστεί», έσπευσε να προσθέσει. Εκνευρισμένος πέρασε την παλάμη πάνω από το πρόσωπό του προτού συνεχίσει. «Τέλος πάντων. Όταν σκοτώθηκε ο Αίας, ο θείος μου ο Τάνταλος κρύφτηκε για να προστατευτεί. Ως κεφαλή του Οίκου, φοβόταν τυχόν απόπειρα ανατροπής του. Από εκεί και μετά, όλες οι εντολές του μεταβιβάζονταν είτε εγγράφως είτε μέσω της συζύγου του, της Μίλντρεντ. Όμως κανείς δεν τον έχει συναντήσει από τότε».

«Μίλντρεντ; Αυτό δεν είναι ελληνικό όνομα».

«Είναι θνητή, φυσικά», απάντησε ο Λούκας ανασηκώνοντας το ένα

φρύδι. «Οι Επίγονοι που ανήκουν σε άλλους Οίκους συνήθως μας προκαλούν δολοφονική μανία, το ξέχασες; Δεν είναι η ιδανικότερη βάση για ένα γάμο. Η μόνη άλλη επιλογή θα ήταν να παντρευόμαστε τα ξαδέρφια μας».

«Α, μάλιστα. Ξέχασα τις Ερινύες για μια στιγμή. Άλλωστε, εφόσον έχει απομείνει μόνο ένας Οίκος, όλοι οι Επίγονοι που κυκλοφορούν είναι συγγενείς σας. Αηδία», είπε η Έλεν εκνευρισμένη με τον εαυτό της που της είχε διαφύγει ένα τόσο προφανές ζήτημα.

«Εσύ, όμως, δεν είσαι συγγενής μου», ψιθύρισε ο Λούκας τραβώντας τρυφερά το χέρι της για να το φέρει πιο κοντά του. Την επόμενη στιγμή, εντελώς ξαφνικά, έκανε μεταβολή κι άρχισε να την οδηγεί μέσα από το γκαράζ.

Θα μπορούσαν να είχαν προχωρήσει σε ευθεία γραμμή, περιμετρικά του κτιρίου, όμως εκείνος προτίμησε να την περάσει μέσα από το λαβύρινθο των αυτοκινήτων. Λίγο πριν φτάσουν στην πόρτα που έβγαζε στην κουζίνα, βράδυνε το βήμα του και στράφηκε για να την κοιτάξει χαμογελώντας. Η Έλεν άκουγε τη γρήγορη ανάσα του κι ένιωθε το χέρι του ανάλαφρο μέσα στο δικό της. Για μια στιγμή κινήθηκε προς το μέρος της, σαν να αναζητούσε τρόπο να φέρει το στήθος του πάνω στο δικό της και να συναντήσει τα χείλη της, όμως την τελευταία στιγμή έκανε μεταβολή και την οδήγησε μέσα στο σπίτι, λες και δεν είχε συμβεί το παραμικρό.

Και ίσως, πράγματι, τίποτε να μην είχε συμβεί. Η Έλεν ήταν τόσο μπερδεμένη. Όμως, αμέσως μόλις μπήκαν στην κουζίνα, είχε άλλα πράγματα να την απασχολήσουν. Όπως, για παράδειγμα, το βουητό των αφτιών. Αστραπιαία κατάλαβε γιατί ο Κάστορας και ο Πάλλας είχαν βγει έξω για να μιλήσουν. Ο θόρυβος εκεί μέσα ήταν απερίγραπτος.

Η Νόελ έκανε τα μαγικά της πάνω από το φούρνο, ενώ τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας έμοιαζαν να συγκεντρώνονται γύρω της το ίδιο αναπόφευκτα με το νερό που κυλά στη λοφοπλαγιά. Όλες οι καρέκλες ήταν πιασμένες, ενώ ο διαθέσιμος χώρος μπροστά στον πάγκο άλλαζε συνεχώς, καθώς η Νόελ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο άνοιγε δρόμο μέσα στο χώρο δουλειάς της. Όλοι συζητούσαν, γελούσαν και λογομαχού-

σαν ταυτόχρονα και, παρότι η Έλεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη, με κάποιο τρόπο οι άλλοι έμοιαζαν να συνεννοούνται περίφημα. Ήταν μια δηλιακή συμφωνία και η Νόελ ήταν ο μαέστρος.

Ως ξένη, η Έλεν μπορούσε να διακρίνει τον πραγματικό ρόλο αυτής της γυναίκας. Ήταν ο πυρήνας της οικογένειας, η καρδιά που τροφοδοτούσε όλους εκείνους τους μυς πάνω στους οποίους σκόνταφτε, ενώ προσπαθούσε να μαγειρέψει. Ήταν η προσωποποίηση της φιλόξενης εστίας και της ανοιχτής πόρτας και καλοδεχόταν, περίμενε ίσως, αδέσποτα όπως η Έλεν, που έφταναν στο σπίτι για να δοκιμάσουν το φαγητό της.

«Να και τα παιδιά», είπε η Νόελ χωρίς να σηκώσει το κεφάλι από το φούρνο. «Τηλεφώνησα στον πατέρα σου και τον προσκάλεσα για δείπνο. Σκέφτηκα πως θα ήσουν πολύ κουρασμένη για να μαγειρέψεις». Έφερε μια βόλτα τα λαχανικά που σοτάριζε με ένα επιδέξιο τίναγμα του καρπού, ακριβώς όπως είχε δει η Έλεν να κάνουν διάσημοι σεφ στην τηλεόραση. Η κοπέλα ανέκαθεν ήθελε να μάθει αυτή την κίνηση και για μια στιγμή το ελαφρώς σαστισμένο μυαλό της ξεχάστηκε. Ύστερα συνειδητοποίησε πως η Νόελ απευθυνόταν σε εκείνη.

«Προσκαλέσατε τον πατέρα μου;» ρώτησε η Έλεν με στριγκή φωνή.

«Φυσικά. Ο Πάλλας επέστρεψε επιτέλους και, αφού θα περνάς πολύ χρόνο στο σπίτι μας για να εκπαιδευτείς, αποφάσισα πως ήταν καιρός να γνωριστούν οι οικογένειές μας. Ζήτησα από τον Τζέρι να φέρει και την Κέιτ, όμως δουλεύει στο μαγαζί απόψε, οπότε η γνωριμία αυτή αναβάλλεται για άλλη φορά. Ο πατέρας σου θα βρίσκεται εδώ σε περίπου δεκαπέντε λεπτά, οπότε, αν πρέπει να χτενιστείς ή να πλυθείς πρώτα...» είπε η Νόελ γυρνώντας επιτέλους για να επιθεωρήσει το ανεμοδαρμένο κορίτσι που στεκόταν στην κουζίνα της φορώντας ρούχα τέσσερα νούμερα μεγαλύτερα από το κανονικό. «Στη θέση σου θα έκανα γρήγορα», ολοκλήρωσε χαμογελώντας με νόημα.

Η Έλεν κοίταξε τα λερωμένα από το γρασίδι πόδια της. Προσπάθησε να χτενίσει κάπως τα μαλλιά της με τα δάχτυλά της κι έσκουξε από τον πόνο όταν τραβήχτηκαν όλες οι κοντές τρίχες στο σβέρκο της. Η Αριάδνη γέλασε.

«Μοιάζεις λες και έκοβες βόλτες μέσα σε θάμνους. Όμως μπορώ να

το τακτοποιήσω αυτό». Απέσπασε το χέρι της Έλεν από την παλάμη του Λούκας και την έσυρε έξω από την κουζίνα.

Η κοπέλα δεν μπορούσε να πιστέψει πόσοι κόμποι είχαν σχηματιστεί στα μαλλιά της, όμως τελικά η Αριάδνη κατόρθωσε να τους ξεμπλέξει με τη βοήθεια λίγης λοσιόν και μιας ίσιας χτένας. Έπειτα η Έλεν έπλυνε τα πόδια της, έπιασε τα μαλλιά της αλογοουρά και φόρεσε βιαστικά ένα ζευγάρι σαγιονάρες που της δάνεισε η Αριάδνη. Είχε φτάσει στα μισά της σκάλας όταν συνειδητοποίησε πως της έπεφταν πολύ μεγάλες και κινδύνευε να πέσει και να τσακίσει το σβέρκο της.

«Τι στην ευχή φοράς;» ρώτησε ο Τζέρι μόλις την είδε. Η Έλεν έσκασε στα γέλια, εν μέρει επειδή ο πατέρας της είχε πει αυτό ακριβώς που σκεφτόταν κι εκείνη, αλλά κυρίως επειδή την κοίταζε σαν χαμένος.

«Δανεικά είναι. Τα αθλητικά μου ρούχα ήταν μέσα στον ιδρώτα. Κοίτα, είναι πελώρια, αλλά τουλάχιστον είναι καθαρά», είπε η κόρη του γνέφοντας προς το πελώριο μπλουζάκι και τη φόρμα με τα διπλωμένα μπατζάκια.

«Α, μάλιστα. Πάντως, δείχνουν... άνετα;» ρώτησε καχύποπτα ο Τζέρι.

«Την επόμενη φορά θα βάλω τουαλέτα», υποσχέθηκε η Έλεν. Συνεχίζοντας να γελά με τον πατέρα της, έκανε μεταβολή και διαπίστωσε πως η μισή οικογένεια Δήλος τούς παρακολουθούσε δείχνοντας να διασκεδάζει με τη σκηνή.

«Κατάλαβα τι εννοείς», είπε ο Κάστορας στον Λούκας και αντάλλαξαν οι δυο τους ένα βλέμμα, την ακριβή σημασία του οποίου δεν κατάλαβε η Έλεν, προτού ο πατέρας στραφεί στον Τζέρι χαμογελώντας θερμά.

«Χαίρομαι που σε βλέπω ξανά, Τζέρι», είπε ο Κάστορας και πρότεινε το χέρι στον καλεσμένο του.

«Επίσης, Κάστορα. Σκόπευα να προτείνω πρώτος να γευματίσουμε όλοι μαζί, όμως η σύζυγός σου προφανώς με πρόλαβε», αποκρίθηκε ευγενικά εκείνος.

«Καλώς όρισες στον κόσμο μου», απάντησε ο Κάστορας με ένα λακωνικό χαμόγελο καθώς οι δύο άντρες είχαν αρχίσει ήδη να τα πηγαίνουν περίφημα.

Οι συστάσεις ήταν όσο το δυνατό συντομότερες, δεδομένου ότι ήταν παρόντες τόσο πολλοί άνθρωποι, και ο Τζέρι τις χειρίστηκε άψογα. Επί είκοσι σχεδόν χρόνια δούλευε ως τοπικός καταστηματάρχης και ήταν συνηθισμένος να θυμάται τα ονόματα των ανθρώπων, αλλά και να προσαρμόζεται ακόμη και στους πιο εκκεντρικούς χαρακτήρες. Η κόρη του τον παρακολούθησε καθώς απαντούσε με τον κατάλληλο τρόπο, ώστε να κάνει τον έναν να χαμογελάσει, τον άλλον να γελάσει, έναν τρίτο να σταματήσει και να σκεφτεί. Ήταν περήφανη για τον πατέρα της, όχι μονάχα επειδή ήταν έξυπνος και αστείος, αλλά και γιατί ήξερε να βάζει όρια.

Βοηθούσε επίσης το γεγονός ότι τα μέλη της οικογένειας του Λούκας είχαν παρόμοιες προτιμήσεις τόσο στα θέματα συζήτησης όσο και στο φαγητό. Ο Τζέρι έφαγε με όρεξη και ύστερα πίεσε διακριτικά τη Νόελ, ώσπου του ομολόγησε πως, πριν γίνει μητέρα, ήταν σεφ εδώ και πολλά χρόνια, όταν ζούσε στη Γαλλία. Μάλιστα, αποκάλυψε πως μερικές φορές είχε επισκεφτεί ινκόγκνιτο το κατάστημά του. Δε δίστασε να δηλώσει πως τα κρουασάν της Κέιτ με θαλασσινό αλάτι, δεντρολίβανο και κρέμα γάλακτος ήταν το έργο μιας αντισυμβατικής ιδιοφυΐας. Ο Τζέρι χαμογελούσε πλατιά, όλο περηφάνια, λες και η Κέιτ ήταν ο κρυμμένος θησαυρός που είχε την τύχη να ανακαλύψει. Η Έλεν τον σκούντησε με τον αγκώνα της.

«Σε βλέπω να κοκκινίζεις», ψιθύρισε στον πατέρα της.

«Ναι, εσύ όμως όχι. Γιατί;» τη ρώτησε εκείνος.

«Δεν υπάρχει λόγος», απάντησε η κοπέλα, ενώ μια προδοτική λάμψη είχε αρχίσει να ροδίζει στα μάγουλά της.

«Α, μάλιστα», είπε ο Τζέρι χωρίς να το χάψει. «Μήπως είναι η ώρα που πρέπει να υποδυθώ τον ανήσυχο γονιό και να απαιτήσω να μου πεις με κάθε λεπτομέρεια τι τρέχει ανάμεσα σε σένα και στον κύριο Τέλειο εκεί πέρα;»

«Όχι. Είναι η ώρα που πρέπει να κοιτάξεις τη δουλειά σου και να απολαύσεις το δείπνο σου», είπε η κόρη του, που ακούστηκε ακριβώς σαν μαμά.

«Ωραία! Πάλι τη σκαπούλαρα», είπε χαμογελώντας εκείνος και ζήτησε δεύτερη μερίδα από τις πατάτες ογκρατέν της Νόελ.

Η υπόλοιπη βραδιά πέρασε καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να ελ-

πίζει η Έλεν. Κουβέντιαζε με τον Ιάσονα, αστειευόταν με την Αριάδνη και μάλιστα κάποια στιγμή μίλησε για λίγο με τον Πάλλαντα, ο οποίος ήταν έφορος μουσείου, σχετικά με τη δουλειά του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή έμοιαζε ψυχρός, αν όχι εχθρικός απέναντί της, όμως αμέσως μόλις άρχισαν να συζητούν για τη ζωγραφική, έδειξε να ανοίγεται κάπως. Η Έλεν δεν ήταν ειδική, όμως γνώριζε αρκετά πράγματα για την τέχνη, ώστε να κάνει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση. Με έκπληξη διαπίστωσαν και οι δύο ότι είχαν παρόμοιες προτιμήσεις, ενώ έζησαν και μια στιγμή αμοιβαίου σεβασμού καθώς μιλούσαν για έναν από τους αγαπημένους τους ζωγράφους. Η κοπέλα άρχισε να σκέφτεται πως θα μπορούσε να τα πάει καλά μαζί του, όμως όταν έληξε η σύντομη συζήτησή τους, τον είδε να της γυρνά την πλάτη έντονα συνοφρυωμένος.

Η Έλεν άκουσε ένα χαρωπό κουδούνισμα και στράφηκε όταν ένιωσε ένα άγγιγμα στο μπράτσο της.

«Μην το παίρνεις κατάκαρδα», είπε η Πανδώρα παρηγορητικά. «Κοίτα, αγαπώ όλους τους αδερφούς μου, όμως κάποιες φορές φέρονται γαϊδουρινά. Ειδικά ο Πάλλας».

«Μακάρι να καταλάβαινα τι έχω *κάνει*», αποκρίθηκε η κοπέλα εκνευρισμένη.

«Όχι, δε φταις εσύ! Δεν έκανες τίποτε. Όλη αυτή η ιστορία με τους Επιγόνους διαρκεί πολύ περισσότερα χρόνια απ' όσα φαντάζεσαι».

«Από την αυγή του χρόνου, σωστά;» ρώτησε η Έλεν προσπαθώντας να δείξει ευδιάθετη, παρότι εξακολουθούσε να είναι πληγωμένη από την αντίδραση του Πάλλαντα.

«Ναι, σωστά. Με την κυριολεκτική έννοια, αυτό είναι αλήθεια. Όμως όσον αφορά αυτή την οικογένεια, εννοώ κάτι πιο συγκεκριμένο. Κάτι που ανάγεται στην εποχή λίγο πριν γεννηθείς, τότε που τα πάντα άρχισαν να πηγαίνουν κατά διαβόλου».

Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε όταν η Πανδώρα την πήρε από το χέρι και την οδήγησε σε μια άκρη, όπου μπορούσαν να καθίσουν η μια δίπλα στην άλλη, μακριά από τους υπόλοιπους στο δωμάτιο. Απ' ό,τι φαινόταν, ό,τι κι αν ήταν αυτό που ήθελε να της πει, ήταν κάτι που έπρεπε να μείνει μεταξύ τους.

Η οικογένεια Δήλος ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να έχει κλίκες, κι αν η Έλεν έπρεπε να περιγράψει τα μέλη της με σχολικούς όρους, η Πανδώρα ήταν το ψαγμένο, μυστηριώδες κορίτσι με το οποίο όλοι ζητούσαν να κάνουν παρέα, όμως ελάχιστοι το επιδίωκαν συστηματικά.

«Επίτρεψέ μου να ξεκινήσω λέγοντας πως ο Πάλλας είναι εκείνος που πιέζεται περισσότερο, γιατί έχασε περισσότερα απ' ό,τι οι πιο πολλοί από μας», είπε θλιμμένα η Πανδώρα προτού ανακαθίσει και χαμογελάσει απολογητικά. «Μη με παρεξηγήσεις, ο αδερφός μου εξακολουθεί να είναι γαϊδούρι που σου φέρεται έτσι, όμως ίσως μπορέσεις να τον καταλάβεις λίγο καλύτερα αν δεις τα πράγματα από την άλλη πλευρά και προσπαθήσεις να καταλάβεις ότι η άφιξή σου στις ζωές μας αποτέλεσε εξίσου βόμβα για *μας* όπως και για *σένα*. Έχεις ακούσει πώς κληροδοτούνται τα εξωτερικά χαρακτηριστικά στο είδος μας;»

Η Έλεν ένιωσε το πρόσωπό της να συσπάται από την απορία, έτσι όπως βρέθηκε αντιμέτωπη με αυτή τη φαινομενικά άσχετη αλλαγή στην πορεία της συζήτησης.

«Σε γενικές γραμμές, ναι», απάντησε. «Ο Κάστορας ανέφερε κάτι σχετικά με τα αρχέτυπα κι ύστερα η Κασσάνδρα είπε πως όλοι μας μοιάζουμε με τους ανθρώπους που πολέμησαν στον Τρωικό Πόλεμο ή κάτι τέτοιο».

«Επομένως, όλοι μας έχουμε αυτά τα ανακυκλωμένα πρόσωπα, σωστά; Και δε μοιάζουμε πάντοτε με τους γονείς μας ή ακόμη και με Επιγόνους που ανήκουν στον Οίκο μας, αλλά αντίθετα με εκείνα τα ιστορικά πρόσωπα, τις ζωές των οποίων θέλουν οι Μοίρες να μας κάνουν να ξαναζήσουμε».

«Ναι, το καταλαβαίνω αυτό. Οι Μοίρες έχουν ιδιαίτερη προτίμηση στις επαναλήψεις».

«Και καθώς κάθε Επίγονος συνήθως έχει την τάση να ερωτεύεται παράφορα το άτομο με το οποίο "προορίζεται" να είναι μαζί και στη συνέχεια αρχίζει να κάνει ένα κάρο παιδιά σε νεαρή ηλικία, τα μέλη της μεγαλύτερης γενιάς έχουν σε μερικές περιπτώσεις το αμφιλεγόμενο προνόμιο να αντικρίζουν τα πρόσωπα ανθρώπων που γνώριζαν παλιότερα –κι εδώ είναι το μεγάλο αγκάθι–, τα πρόσωπα ανθρώπων με τους οποίους

κάποτε *πολέμησαν ως αντίπαλοι* σε νεότερη ηλικία. Κάποιες φορές τα πρόσωπα αυτά εμφανίζονται στα ίδια τους τα παιδιά ή σε κάποιο άτομο που αγαπούν τα παιδιά τους».

«Α, μάλιστα. Δεν ακούγεται ιδιαίτερα ευχάριστο αυτό», είπε η Έλεν, ενώ ένα απροσδιόριστο δέος άρχιζε να χρωματίζει τη φωνή της. «Ο Πάλλας με αντιπάθησε από την πρώτη στιγμή που με είδε. Λοιπόν, σε ποια μοιάζω εγώ;»

Η Πανδώρα αναστέναξε. Τα βραχιόλια στον καρπό της κουδούνιζαν καθώς έσφιγγε το χέρι της Έλεν.

«Είναι πραγματικά μεγάλη ατυχία», είπε απολογητικά. «Όμως είσαι φτυστή η Δάφνη Ατρέα, η γυναίκα που σκότωσε τον αδερφό μας, τον Αίαντα, πριν από είκοσι ένα χρόνια».

Η Έλεν παρατήρησε πως η γυναίκα κόμπιασε όταν πρόφερε το όνομά του. Για μια στιγμή είχε την εντύπωση πως η συνήθως χαρούμενη Πανδώρα θα άρχιζε να κλαίει.

«Μα δεν το έκανα εγώ! Δε σκότωσα *εγώ* τον αδερφό σας», είπε η κοπέλα ψιθυρίζοντας συγκλονισμένη από τη συναισθηματική φόρτιση που αντίκριζε. Ακούγοντας την ένταση στη φωνή της, η Πανδώρα συνήλθε από τις θλιβερές σκέψεις της και της έσφιξε την παλάμη.

«Το ξέρω αυτό!» αναφώνησε καλοσυνάτα. «Είναι εξωφρενικό να κατηγορηθείς εσύ, και οι περισσότεροι από μας δεν το κάνουν. Οπωσδήποτε όχι εγώ. Δεν μπορούμε καν να είμαστε βέβαιοι ότι ανήκεις στον Οίκο της».

«Ο Πάλλας όμως διαφωνεί», είπε η Έλεν καταλαβαίνοντας επιτέλους γιατί την είχε αντιπαθήσει από την πρώτη στιγμή. Η Πανδώρα κατένευσε διστακτικά.

«Όταν χάσαμε τον Αίαντα, ήταν σαν να χάσαμε ό,τι καλύτερο είχε η οικογένειά μας», συνέχισε η γυναίκα με το βλέμμα χαμηλωμένο, ενώ το κάτω χείλος της σκάλωσε για μια στιγμή στα δόντια της. «Ο Αίας ήταν... ο καλύτερος. Έπρεπε να τον είχες δει. Για την ακρίβεια, *μπορείς* να τον δεις».

Κούνησε το δεξί καρπό της απαλλάσσοντάς τον από τις αμέτρητες σειρές βραχιολιών. Εκεί, πιασμένο σφιχτά πάνω στην επιδερμίδα της,

κάτω από όλα εκείνα τα κοσμήματα, υπήρχε ένα φαρδύ μεταλλικό περικάρπιο. Άνοιξε την οβάλ πρόσοψή του αποκαλύπτοντας πως ήταν στην πραγματικότητα κούφιο, κάτι που πρώτη φορά έβλεπε η Έλεν. Στο εσωτερικό του υπήρχε μια φωτογραφία, στην οποία αρχικά η κοπέλα νόμιζε πως διέκρινε τον Έκτορα να γαργαλάει αλύπητα ένα κοριτσάκι με κοντά, σκούρα μαλλιά.

«Ο αδερφός μου, ο Αίας», είπε η Πανδώρα μελαγχολικά. «Είχε πάντοτε χρόνο για μένα, πράγμα σπουδαίο όταν μεγαλώνεις σε μια οικογένεια μεγάλη σαν τη δική μας. Είναι εύκολο να χαθείς μέσα στο σαματά, ειδικά όταν είσαι το νεαρότερο μέλος. Τον ακολουθούσα παντού, όπου κι αν πήγαινε, τον ικέτευα να μου δίνει δουλειές να κάνω. Άρχισε να με φωνάζει Βοηθό κι εγώ λάτρευα το παρατσούκλι μου».

Η Έλεν κοίταξε το ευτυχισμένο κοριτσάκι, το οποίο σπαρταρούσε κάτω από το γιγάντιο χέρι του μεγάλου αδερφού του, κι ύστερα παρατήρησε τα μάτια της Πανδώρας, που γυάλιζαν. «Μια ματιά σε αυτή τη φωτογραφία αρκεί για να καταλάβω πως σας αγαπούσε πάρα πολύ».

«Πράγματι, κι εγώ τον αγαπούσα. Φανταζόμουν πως ήταν ένας ένδοξος ιππότης κι εγώ ήμουν ο μοναδικός έμπιστος σύντροφός του. Κι εκείνος δεχόταν να υποδυθεί το ρόλο του. Ήταν τόσο υπομονετικός. Συχνά μου ανέθετε επικίνδυνες αποστολές, όπως, για παράδειγμα, να βρω τα κλειδιά του αυτοκινήτου του ή να καλέσω το ασανσέρ. Ήμουν επτά χρονών όταν πέθανε. Κανονικά, δεν έπρεπε να τον είχα ακολουθήσει εκείνη τη νύχτα, όμως το έκανα. Κι έτσι, ήμουν παρούσα όταν δολοφονήθηκε».

Η Έλεν ήταν έτοιμη να μιλήσει, να πει κάτι παρηγορητικό, αν μπορούσε, όμως η γυναίκα άλλαξε απότομα ύφος και συνέχισε. «Ήταν ίδιος ο Απόλλωνας», είπε με ένα πλατύ, αν κι ελαφρώς βεβιασμένο χαμόγελο. «Έμοιαζε πολύ με τον Έκτορα... μόνο που ήταν γλυκός, όχι ένας γκρινιάρης εξυπνάκιας. Μη με παρεξηγήσεις, αγαπώ τον ανιψιό μου, αλλά τι να λέμε τώρα! Είναι φορές που η γκρίνια του δεν αντέχεται». Και οι δυο τους αναζήτησαν την απαραίτητη εκτόνωση της έντασης γελώντας εις βάρος του Έκτορα.

«Μακάρι να τον είχα γνωρίσει. Τον αδερφό σας, εννοώ», είπε η Έλεν, που αιφνιδιάστηκε συνειδητοποιώντας ότι το εννοούσε. Ο Αίας πρέπει να ήταν πράγματι ξεχωριστός, εφόσον είχε εμπνεύσει μια αγάπη με τέτοια διάρκεια στη μικρότερη αδερφή του.

«Γενικά, κανείς μας δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει την απώλειά του», συνέχισε η Πανδώρα ανασηκώνοντας τους ώμους, σαν να μην είχε κάποια άλλη εξήγηση να προσφέρει στην Έλεν. «Όμως ο αδερφός μου, ο Πάλλας, είναι ο μοναδικός που δεν μπορεί, όποτε σε κοιτάζει, να αποδεχτεί πως είσαι ένα διαφορετικό άτομο, έστω κι αν γνωρίζει πως εκείνη η ιστορία δεν έχει καμιά σχέση με σένα».

«Καταλαβαίνω», είπε τελικά η κοπέλα. «Είναι άδικο κι εξακολουθώ να θεωρώ πως μου φέρεται άσχημα, όμως αντιλαμβάνομαι γιατί με μισεί».

«Μην ανησυχείς, τελικά θα το ξεπεράσει. Βαθιά μέσα του το ξέρει πως δεν επέλεξες εσύ το πρόσωπό σου. Οι Μοίρες το έκαναν». Η Πανδώρα χαμογέλασε πονηρά στην Έλεν. «Και τώρα, τι να λέμε, κορίτσι μου! Πήρες πολύ ωραίο πρόσωπο!»

«Κι εσείς το ίδιο!» επέμεινε η Έλεν και ήταν απόλυτα ειλικρινής στη φιλοφρόνηση που της έκανε.

«Ναι, καλά», είπε η γυναίκα στριφογυρίζοντας τις κόρες των ματιών της και κουνώντας τους αστραφτερούς καρπούς της. «Πιθανότατα εγώ είμαι η μία στις εκατό περιπτώσεις που παίρνει το πρόσωπο κάποιας ασήμαντης παρατρεχάμενης ή κάποιας παρθένας ιέρειας από την Τροία, κρίνοντας από την τύχη που έχω με τους άντρες!»

Παρότι γέλασε, η Έλεν δεν μπόρεσε να απαλλαγεί ολότελα από μια περίεργη αμφιβολία. Τελικά υπέκυψε και ρώτησε: «Δηλαδή σε ποιο πρόσωπο του Τρωικού Πολέμου μοιάζω;»

«Ξέχασέ το, δε σου λέω!» αποκρίθηκε η Πανδώρα και σηκώθηκε. «Έδωσα την υπόσχεσή μου, όπως όλοι μας. Πρέπει να μιλήσεις με τον Λούκας γι' αυτό το θέμα. Λυπάμαι, όμως ήδη σου έδωσα αρκετά πράγματα να σκεφτείς για μια νύχτα».

Έτσι, με τη συνοδεία κουδουνισμάτων και λαμπυρισμάτων, η Πανδώρα ανακοίνωσε ότι χρειαζόταν ένα ποτήρι κρασί κι εξαφανίστηκε ανά-

μεσα στα μέλη της οικογένειας. Η Έλεν μόρφασε βλέποντάς τη να φεύγει. Ήξερε πως η γυναίκα τής είχε ανοιχτεί πραγματικά και της είχε εκμυστηρευτεί μια συναισθηματικά φορτισμένη πληροφορία, όμως εκείνη εξακολουθούσε να νιώθει ανικανοποίητη. Ήθελε να μάθει για ποιο ρόλο την προόριζαν οι Μοίρες. Σκόπευε να ρωτήσει τον Λούκας αμέσως μόλις τον έβρισκε μόνο του.

Στράφηκε και κοίταξε προς το μέρος του. Όλο το βράδυ τον ένιωθε να την παρακολουθεί και το βάρος του βλέμματός του ήταν σαν χέρι που την ενθάρρυνε ακουμπώντας στο κέντρο της πλάτης της. Δε χρειαζόταν να καμπουριάζει, να καμώνεται πως είναι αδύναμη ή λιγότερο σπασίκλας απ' ό,τι ήταν. Ταίριαζε αβίαστα σε εκείνο το περιβάλλον. Συνειδητοποίησε πως αυτή η νέα άνεση αναφορικά με τον εαυτό της οφειλόταν εν μέρει στο γεγονός ότι για πρώτη φορά στη ζωή της βρισκόταν ανάμεσα σε ανθρώπους που ήταν εξίσου αλλόκοτοι με την ίδια... Κυρίως όμως οφειλόταν στον Λούκας. Ποτέ δε στάθηκε δίπλα της, αλλά εκείνη ένιωθε πως εξακολουθούσαν να είναι συνδεδεμένοι, λόγω της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που είχαν αναπτύξει στη διάρκεια της πτήσης τους. Το βλέμμα του είχε τόσο θετική επίδραση πάνω της, ώστε αισθανόταν να κλονίζεται η ισορροπία της αμέσως μόλις την εγκατέλειπε. Κοίταξε τριγύρω για να δει τι είχε τραβήξει την προσοχή του και τον εντόπισε να μιλά κατ' ιδίαν με τον Πάλλαντα.

Η Έλεν δε συμφωνούσε με τη χρήση της υπερφυσικής ακοής που διέθεταν οι Επίγονοι για την παραβίαση του προσωπικού χώρου ενός άλλου ατόμου. Είχε ήδη λογομαχήσει με τον Έκτορα γι' αυτό το θέμα όταν τον κατηγόρησε πως κρυφάκουγε την ίδια και τον Τζέρι από τη βεράντα της οροφής, όμως τώρα έμοιαζε ανήμπορη να αντισταθεί στον πειρασμό. Μόλις άκουσε τον Πάλλαντα να αναφέρει το όνομά της, αποφάσισε πως έπρεπε να μάθει τι έλεγαν για εκείνη.

«Δε θα σου πω ψέματα. Η Έλεν τράβηξε την προσοχή μου», έλεγε ο Λούκας χαμηλόφωνα. «Όμως δεν τρέχει τίποτε μεταξύ μας».

«Αυτό ακριβώς μου λένε διαρκώς και οι άλλοι», απάντησε ο Πάλλας. Η Έλεν τον είδε να τρίβει σκεπτικός το κάτω χείλος του προτού συνεχίσει. «Δεν ανησυχώ και τόσο τη δεδομένη στιγμή, όμως αυτό που με προ-

βληματίζει είναι το τι θα γίνει σε ένα δυο μήνες, όταν οι δυο σας θα πετάτε μαζί παντού. Μόνοι. Δεν αποκλείεται να συμβεί, Λούκας».

«Δεν πρόκειται να συμβεί», απάντησε το αγόρι ψυχρά. «Τη μαθαίνω πώς να πετά και φροντίζω να μη σκοτωθεί, όμως δεν υπάρχει περίπτωση να την αγγίξω. Μη με υποτιμάς τόσο».

Συνέχισαν να συζητούν, όμως η Έλεν είχε πάψει να τους ακούει. Αισθανόταν σαν να την είχε πιάσει ναυτία. Παραπατώντας, καθώς φορούσε τις δανεικές σαγιονάρες, πλησίασε τον πατέρα της. Πήγε και στάθηκε ακριβώς δίπλα του, ενώ εκείνος μιλούσε στην Πανδώρα, κι έμεινε να κοιτάζει το προφίλ του, ώσπου ο Τζέρι κατάλαβε πως ήθελε να του μιλήσει και γύρισε προς το μέρος της.

«Τι έπαθες εσύ;» τη ρώτησε πειρακτικά στην αρχή, ώσπου την κοίταξε προσεκτικά και ανησύχησε. «Είσαι εντάξει, Λένη;»

«Μπορούμε να φύγουμε; Έχω ένα σωρό πράγματα να κάνω. Διάβασμα και δουλειές στο σπίτι. Στο μεταξύ, είμαι ψόφια», απάντησε εκείνη αραδιάζοντας δικαιολογίες στην τύχη μέχρι να τον κάνει να αντιδράσει. Η συμπεριφορά της προκαλούσε μια μικρή σκηνή κι αυτό δεν της ήταν καθόλου ευχάριστο, όμως πολύ απλά δεν μπορούσε να μείνει εκεί προσπαθώντας να αντέξει αυτή την κατάσταση, έστω και για ένα λεπτό ακόμη.

Ο Τζέρι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Ναι, βέβαια. Είναι και η ώρα περασμένη. Αυτό, κανονικά, έπρεπε να το είχα πει εγώ, έτσι δεν είναι;» ρώτησε κάνοντας μια γκριμάτσα ενοχής.

«Όχι, εντάξει. Νωρίς είναι ακόμη. Απλώς δεν... Έχω δουλειές να κάνω», αποκρίθηκε η Έλεν κι αμέσως μετά άρχισε να λέει τα κλασικά «ευχαριστώ», «καλό βράδυ», «τα λέμε αύριο» κι όλες εκείνες τις τυπικότητες που ευχόταν να μπορούσε να προσπεράσει.

Η Αριάδνη έριξε μια ανήσυχη ματιά στην κοπέλα, όμως εκείνη δε νοιαζόταν για τίποτε τώρα πια, ούτε για το αν πλήγωνε τους άλλους ούτε για το αν νόμιζαν όλοι πως ήταν αγενής, παλαβή ή και τα δύο μαζί. Τίποτε δεν είχε σημασία. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει από εκείνο το σπίτι προτού αντικρίσει ξανά τον Λούκας, διαφορετικά θα τρελαινόταν. Ήταν μια αμήχανη και δύσκολη στιγμή, όμως κατάφερε να σύρει τον πα-

τέρα της στην έξοδο, πριν καν ο Λούκας και ο Πάλλας καταλάβουν τι συνέβαινε καθώς συζητούσαν παράμερα.

11

Η ΕΛΕΝ ΠΗΓΕ με το ποδήλατό της στο σχολείο την επόμενη μέρα αφήνοντας οδηγίες στον πατέρα της να πει στον Λούκας πως είχε μερικά πράγματα να κάνει πριν από την πρωινή συνάθροιση στην τάξη του κυρίου Χέργκεσιμερ. Ο Τζέρι ενοχλήθηκε κάπως για το ότι η κόρη του αρνήθηκε να τηλεφωνήσει στον νεαρό για να του εξηγήσει η ίδια το λόγο, όμως πραγματικά της ήταν αδύνατο να ακούσει τη φωνή του.

«Έγινε κάτι την ώρα του φαγητού χθες βράδυ;» ρώτησε ο Τζέρι. Η κοπέλα βγήκε τρέχοντας έξω και απομακρύνθηκε κάνοντας πετάλι πριν προλάβει ο πατέρας της να της αποσπάσει μια κανονική απάντηση.

Ο δροσερός, φθινοπωρινός αέρας χάιδευε ευχάριστα το πρόσωπό της, το οποίο ήταν κάπως πρησμένο λόγω του ότι είχε μείνει ξάγρυπνη τη μισή νύχτα, ενώ τα δάκρυά της έτρεχαν. Δεν είχε κλάψει κανονικά ούτε είχε βιώσει εκείνη την εκρηκτική εκτόνωση που συνοδεύει ένα γενναίο, κλασικό πλάνταγμα. Καθώς ξάπλωνε στο κρεβάτι της, το σοκ ήταν τέτοιο, ώστε δεν κατάφερε να κλάψει με λυγμούς. Ένιωθε εντελώς ηλίθια. Ήξερε πως στον κόσμο υπήρχαν χειρότερα πράγματα από το να σου ρίχνει χυλόπιτα το αγόρι των ονείρων σου, όμως εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι.

Η Κέιτ, η Κλερ, ακόμη και ο πατέρας της την είχαν ρωτήσει επανειλημμένα για το τι έτρεχε ανάμεσα σε εκείνη και στον Λούκας, σαν να ήταν περίπου αναμενόμενο πως κάποια στιγμή οι δυο τους θα γίνονταν ζευγάρι, όμως κανείς δεν είχε ρωτήσει τον ίδιο τι γνώμη είχε για την περίπτωση να είναι μαζί της. Ήξερε πλέον με απόλυτη βεβαιότητα πως «δεν υπήρχε περίπτωση να την αγγίξει». Εκείνη η φράση επέστρεφε επίμονα στο μυαλό της, όχι μονάχα οι λέξεις, αλλά και η ένταση με την οποία ειπώθηκαν. Ο τρόπος με τον οποίο μίλησε για εκείνη έδινε την εντύπωση πως ακόμη και η σκέψη να τη φιλήσει τον αηδίαζε,

κι αυτό όχι μόνο την πλήγωνε, αλλά και την μπέρδευε. Πώς γινόταν να θέλει να την κρατά διαρκώς από το χέρι, εφόσον την έβρισκε αποκρουστική;

Έφτασε στο σχολείο, κλείδωσε το ποδήλατό της και ακολούθησε μια εναλλακτική διαδρομή μέχρι το ντουλάπι της. Η απόσταση ήταν μεγαλύτερη έτσι, όμως ήξερε πως εκεί δε θα συναντούσε κανένα από τα παιδιά της οικογένειας Δήλος, επομένως άξιζε τον κόπο να κάνει όλα εκείνα τα επιπλέον βήματα. Είχε φύγει από το σπίτι της τόσο νωρίς ώστε, παρότι χρειάστηκε να περπατήσει περισσότερο, έφτασε πρώτη από όλους στην τάξη της πρωινής συνάθροισης.

Μόλις εμφανίστηκε η Κλερ, παρατήρησε αμέσως πόσο ταραγμένη έδειχνε η Έλεν. Σαν καλή φίλη που ήταν, ξέχασε αμέσως τον υποτιθέμενο καβγά τους κι άρχισε να της κάνει δεκάδες ερωτήσεις για το κόκκινο πρόσωπο και τα αχτένιστα μαλλιά της, πριν ακόμη προλάβει να ακουμπήσει κάτω την τσάντα της. Η Έλεν είπε ψέματα όσο πειστικότερα μπορούσε, όμως αποκλείεται να την είχε πείσει αν ο Ματ δεν επιβεβαίωνε τους ισχυρισμούς της, εξηγώντας πόσο χάλια ήταν η φίλη τους την προηγούμενη μέρα. Στο μεταξύ, ο Ζακ κάγχαζε διαρκώς καθώς η Έλεν επιχειρούσε να καθησυχάσει την Κλερ, κι αυτό δε βοηθούσε καθόλου. Η κοπέλα τον αγνόησε, όπως έκανε συνήθως, όμως και πάλι τον ένιωθε να την παρατηρεί με ένα ειρωνικό χαμόγελο κολλημένο διαρκώς στο πρόσωπό του.

Φρόντισε να μη δώσει δικαιώματα όλη τη μέρα και παρακολούθησε τα μαθήματά της. Πλέον διαπίστωνε ότι πολύ απλά είχε πάψει να την ενδιαφέρει το αν θα τα πήγαινε καλά στην τάξη, αν θα τραβούσε την προσοχή των άλλων κι επομένως αν διέτρεχε κίνδυνο να την πιάσουν οι κράμπες. Όταν ήρθε η ώρα να φάει το μεσημεριανό της, σκέφτηκε να καμωθεί πως την είχε πιάσει πόνος στο στομάχι, εάν αυτό θα μπορούσε να την απομακρύνει από τον Λούκας. Δεν ήθελε να πάει στην καφετέρια και να βρεθεί αντιμέτωπη με όλους, όμως και πάλι κάπου έπρεπε να πάει και η πόρτα της αίθουσας εκδηλώσεων βρισκόταν ακριβώς δίπλα της. Είχε μείνει μισάνοιχτη κι έτσι η Έλεν την έσπρωξε και μπήκε μέσα. Ήξερε πως δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Οι μα-

θητές δεν επιτρεπόταν να πηγαίνουν σε οποιονδήποτε χώρο δεν επιτηρούνταν από κάποιο καθηγητή, όμως αυτό δεν την εμπόδισε. Πραγματικά δεν την ενδιέφερε αν θα γινόταν αντιληπτή. Χρειαζόταν λίγη ηρεμία.

Η σκηνή φωτιζόταν από ένα αχνό φως κι επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Αυτό ακριβώς που αποζητούσε η Έλεν. Κάθισε στην ποδιά της σκηνής και άνοιξε το πακέτο με το μεσημεριανό της. Όπως μασούσε, έριξε μια ματιά τριγύρω παρατηρώντας όλα τα νέα σκηνικά που είχαν αρχίσει να κατασκευάζονται. Η θεατρική ομάδα παρουσίαζε δύο έργα κάθε χρόνο, ένα χειμερινό θεατρικό και ένα ανοιξιάτικο μιούζικαλ.

Αναρωτήθηκε ποιο έργο σχεδίαζαν να ανεβάσουν όταν εντόπισε ένα σενάριο ξεχασμένο στα παρασκήνια. *Όνειρο Θερινής Νυκτός*. Άνοιξε την πρώτη σελίδα και διάβασε: «ΣΚΗΝΗ 1. ΑΘΗΝΑ. ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ ΤΟΥ ΘΗΣΕΑ». Στριφογύρισε τις κόρες των ματιών της και άφησε το σενάριο να πέσει από τα χέρια της εκνευρισμένη από τη σύμπτωση. Ίσως τελικά ήταν οι Μοίρες εκείνες που κινούσαν τα νήματα.

Πέρασε τις τρεις τελευταίες ώρες σαν χαμένη, όμως η τύχη της δεν μπορούσε να κρατήσει όλη τη μέρα. Μόλις χτύπησε το κουδούνι, που σηματοδοτούσε το τέλος του σχολείου, έτρεξε στο ντουλάπι της για να βγει για προπόνηση όσο το δυνατό γρηγορότερα, όμως ο Λούκας την πρόλαβε.

«Γεια!» φώναξε, ενώ ήταν ακόμη στα μισά του διαδρόμου. Έμοιαζε πελώριος κι επικίνδυνος βαδίζοντας προς το μέρος της και σε κάθε του βήμα οι μαθητές της πρώτης σκόρπιζαν για να του ανοίξουν δρόμο. «Πού εξαφανίστηκες σήμερα;»

«Είχα φορτωμένο πρόγραμμα. Δε γίνεται να αργήσω ξανά στην προπόνηση», απάντησε κοφτά η Έλεν χωρίς να τον κοιτάζει και πήρε τα πράγματά της από το ντουλάπι.

«Θα έρθω μαζί σου», είπε εκείνος. Προσπάθησε να την κοιτάξει στο πρόσωπο.

Η κοπέλα κράτησε το κεφάλι σκυμμένο, το πρόσωπό της καλυμμένο από τα μαλλιά της και δεν απάντησε. Περπάτησαν στο διάδρομο μαζί, με τον ίδιο ρυθμό, όμως εκείνη τη μέρα η Έλεν ένιωθε περισσότερο μό-

νη, έχοντας τον Λούκας στο πλευρό της, απ' ό,τι είχε αισθανθεί όταν ήταν μόνη της.

«Γιατί δε μου τηλεφώνησες σήμερα το πρωί; Θα μπορούσα να είχα έρθει να σε πάρω νωρίτερα, αν έπρεπε να περάσεις πρώτα από κάπου», της είπε ο νεαρός όταν η σιωπή έγινε αφόρητη.

«Κοίτα, Λούκας. Το να περνάς να με παίρνεις για το σχολείο είναι πολύ ευγενικό, όμως νομίζω πως είναι ευκολότερο για μένα να έρχομαι με το ποδήλατό μου. Επομένως, ίσως θα ήταν καλύτερα να το ξεχάσουμε».

«Δε θέλεις να περνώ να σε παίρνω;» τη ρώτησε εκείνος με ψυχρή φωνή.

«Όχι, δε θέλω», απάντησε η Έλεν. Πλησίαζαν στο τέλος του διαδρόμου που οδηγούσε στα αποδυτήρια. Τελικά, γύρισε και τον κοίταξε, πράγμα που δεν έπρεπε να είχε κάνει. Έδειχνε πληγωμένος.

«Εντάξει», είπε ο Λούκας με σχεδόν ψιθυριστή φωνή. «Σκοπεύεις να μου πεις τι έκανα λάθος ή πρέπει να το μαντέψω;»

«Τίποτε δεν έκανες λάθος», απάντησε αδύναμα η Έλεν. Ο Λούκας την κοίταξε περιμένοντας να διαισθανθεί το ψέμα, όμως δεν υπήρχε τίποτε ψεύτικο σε εκείνα τα λόγια. Το φως σκόρπισε φευγαλέα γύρω από το πρόσωπό του κρύβοντας την έκφρασή του.

«Θα μπορέσεις να έρθεις μόνη σου στο σπίτι μου μετά την προπόνηση;» ρώτησε ο νεαρός κοιτάζοντας νευρικά τριγύρω, τόσο σαστισμένος ώστε δεν ήξερε πού να εστιάσει το βλέμμα του ή τι να πει.

«Σχετικά με αυτό...» άρχισε να λέει η κοπέλα προσπαθώντας να σκεφτεί κάποια πειστική δικαιολογία.

«Θα έρθεις οπωσδήποτε. Ακόμη δεν έχουμε εντοπίσει εκείνες τις δύο γυναίκες και τώρα κυκλοφορεί στην περιοχή και ο Κρέοντας. Το να μάθεις πώς να προστατεύεις τον εαυτό σου είναι πιο σημαντικό απ' οτιδήποτε έκανα ή δεν έκανα και σε τσάτισα», επέμεινε ο Λούκας και ξαφνικά ακούστηκε θυμωμένος.

Η Έλεν κατένευσε, αφού ήξερε πως ήταν ανόητο εκ μέρους της ακόμη και να υπαινιχθεί πως θα διέκοπτε την εκπαίδευσή της. Μετά βίας κατόρθωνε να τον διακρίνει πίσω από τις αόριστες εικόνες που δημιουρ-

γούσε καθώς αλλοίωνε το φως ολόγυρά του. Ήταν λες και υπήρχαν τρεις μορφές μπροστά της, οι οποίες περιστρέφονταν γύρω από τον ίδιο άξονα, σαν να τον παρατηρούσε μέσα από καλειδοσκόπιο. Κράτησε το κεφάλι σκυμμένο και το βλέμμα κρυμμένο πίσω από τα μαλλιά της, ώσπου η μορφή του ακινητοποιήθηκε κι έτσι μπόρεσε να τον κοιτάξει χωρίς να ζαλίζεται.

«Θέλεις να μείνω μακριά σου την υπόλοιπη μέρα;» τη ρώτησε με προσεκτικά συγκρατημένο τόνο.

Όχι, σκέφτηκε εκείνη. Ναι. Και οι δύο απαντήσεις ήταν απόλυτα αληθινές. Δεν *μπορούσε* να του πει ψέματα, όμως η αλήθεια ξαφνικά είχε γίνει πολύ απροσδιόριστη.

«Νομίζω πως αυτό θα ήταν το καλύτερο», μουρμούρισε η κοπέλα.

Εκείνος δε μίλησε. Απλώς έκανε μεταβολή και την άφησε.

«Γεια, Λούκας... Αντίο, Λούκας», είπε η Κλερ πλησιάζοντας. Κοίταξε απορημένη και τους δυο τους. «Τσακωθήκατε;»

Η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους και πήρε τη φίλη της από το χέρι οδηγώντας την στα αποδυτήρια. «Ειλικρινά, δε με ενδιαφέρει», ήταν το μόνο που είχε τη δύναμη να πει.

Την ώρα της προπόνησης ρώτησε την Κλερ πώς είχε περάσει τη μέρα της. Της αποκάλυψε το μυστικό της αίθουσας εκδηλώσεων και μάλιστα της είπε να το αναφέρει και στον Ματ για να αποφύγει τυχόν εντάσεις στη φιλία τους. Η Κλερ την κοίταξε παραξενεμένη, όμως δεν έκανε καμιά ερώτηση.

Η Έλεν ένιωθε λες κι ολόκληρος ο κόσμος είχε μετατραπεί σε μια γιγαντιαία ατάκα ανέκδοτου, την οποία περίμενε υπομονετικά να ακούσει, κι όταν τελικά την άκουσε, τη βρήκε προσβλητική. Αν αυτό είχε συμβεί στη διάρκεια μιας κωμικής παράστασης, θα είχε σηκωθεί να φύγει, όμως τώρα ήταν υποχρεωμένη να πάει στο σπίτι του κωμικού μετά το σχολείο και να αφήσει τον ξάδερφό του να τη σαπίσει στο ξύλο.

Όταν τελείωσε η προπόνηση, πήγε, ως όφειλε, με το ποδήλατό της στο συγκρότημα της οικογένειας Δήλος. Έφτασε εκεί πριν από τον Λούκας, τον Ιάσονα και τον Έκτορα. Κατέβηκε στα γήπεδα του τένις, τα

οποία βρίσκονταν στη διαδικασία μετατροπής τους σε κανονική αρένα μάχης με αμμώδη στίβο, και κοίταξε τριγύρω. Στο έδαφος υπήρχε ένα ξίφος. Το σήκωσε και το έφερε μια βόλτα για να δοκιμάσει την αίσθησή του.

Της φάνηκε απίστευτα άχαρο. Υπέθεσε πως δεν ήταν γεννημένη ξιφομάχος.

«Νομίζω πως ο Έκτορας θέλει πρώτα να μάθεις να χειρίζεσαι το δόρυ. Θεωρείται περισσότερο παραδοσιακό», είπε η Κασσάνδρα πίσω της.

«Σωστά, δε θα ήθελα να αμφισβητήσω την παράδοση», σχολίασε σαρκαστικά η Έλεν και πέταξε κάτω το σπαθί με τη λάμα, καρφώνοντάς το στην άμμο, έτσι ώστε η λαβή του σχημάτισε ένα σταυρό πάνω από το έδαφος.

«Κι όμως, αυτό θα ήθελες. Για την ακρίβεια, νομίζω πως αυτό είχε η μητέρα σου κατά νου για σένα από την πρώτη στιγμή», είπε το κορίτσι με εκείνη την ανατριχιαστική, αλλόκοσμη φωνή με την οποία είχε την τάση να μιλά σε κρίσιμες στιγμές. «Όμως, το όνομα που σου έδωσε η μητέρα σου είναι κάτι που αφορά το παρελθόν κι εγώ μπορώ να δω μονάχα το μέλλον».

«Είσαι μάντισσα!» διαπίστωσε η Έλεν εμβρόντητη. Έπρεπε να το είχε καταλάβει.

Ξαφνικά δεν ήταν και τόσο σίγουρη πως ήθελε να μένει μόνη μαζί της. Τα μάτια της Κασσάνδρας είχαν κάτι το περίεργο. Η Έλεν άρχισε να διαγράφει έναν κύκλο γύρω της, φροντίζοντας να διατηρεί σταθερή τη μεταξύ τους απόσταση, όμως έκλεινε διακριτικά το κενό που υπήρχε ανάμεσα στην ίδια και στην έξοδο.

«Δελφοί, Δήλος. Και ο μάντης των Δελφών ήταν πάντοτε ένας από τους επίλεκτους ιερείς του Απόλλωνα», πρόσθεσε η Έλεν όσο πιο ήρεμα μπορούσε προσπαθώντας να αποσπάσει την προσοχή της Κασσάνδρας.

«Σχεδόν. Στους Δελφούς υπηρετούσε πάντοτε ένας από τους Επιγόνους του Απόλλωνα κι αυτός ήταν πάντοτε *ιέρεια*. Ένα κορίτσι», είπε πικρόχολα η Κασσάνδρα. «Η ιέρεια των Δελφών είναι ο θηλυκός απόγονος του Απόλλωνα και των Τριών Μοιρών».

«Για κάποιο λόγο νομίζω πως αυτή η πληροφορία δεν υπήρχε στο βιβλίο που μου έδωσες», είπε αβέβαιη η Έλεν καθώς η Κασσάνδρα απέσπασε το ξίφος από το έδαφος, το έπιασε σκεπτική στο χέρι της και έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της.

«Η πληροφορία αυτή δεν αποκαλύφθηκε σε κανέναν από τους αρχαίους ιστορικούς, όμως γνώριζαν ότι ο Απόλλωνας είναι γιος του Δία κι όχι ένας από τους αρχικούς θεούς. Ανήκε στη δεύτερη γενιά, ήταν ένα είδος διακεκριμένου Επιγόνου και, όπως εμείς, επρόκειτο να πεθάνει κάποια στιγμή». Το κορίτσι πλησίασε κι άλλο την Έλεν εξακολουθώντας να κρατά το ξίφος.

«Και τότε γιατί δεν πέθανε;» ρώτησε επιφυλακτικά η κοπέλα και προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμη, ώστε να μην προκαλέσει την Κασσάνδρα. Άρχισε να διαγράφει κύκλο προς την αντίθετη κατεύθυνση, χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια της από τη γυαλιστερή, χάλκινη λεπίδα που το κορίτσι σήκωνε και άφηνε να πέσει, σαν να μην μπορούσε να πάρει την απόφαση να κρατήσει το ξίφος ψηλά.

«Ο Απόλλωνας έκλεισε μια συμφωνία με τις Τρεις Μοίρες», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα, ενώ κάποια σκοτεινή σκέψη διεκδικούσε μερίδιο στην προσοχή της. «Τους έδωσε κάτι που δεν μπορούσαν να αποκτήσουν χωρίς τη βοήθειά του. Ένα κοριτσάκι. Ορκίστηκε στη Στύγα να τους προσφέρει απογόνους κι εκείνες σε αντάλλαγμα ορκίστηκαν να μην κόψουν ποτέ το νήμα της ζωής του. Από εκείνη τη μέρα εξασφάλισε την αθανασία του και σε κάθε γενιά, ένα κορίτσι που κατάγεται από αυτόν, ανήκει στις Μοίρες. Είναι η πνευματική θυγατέρα τους και κάποιες φορές μπορεί να διακρίνει τι επιφυλάσσουν οι μητέρες της στον κόσμο».

Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι η Κασσάνδρα χρονοτριβούσε. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που σχεδίαζε, την τάραζε, όμως παρότι έμοιαζε να αμφιταλαντεύεται, εξακολουθούσε να πλησιάζει. Το φως άρχισε να χορεύει ανάποδα πάνω στην επιδερμίδα της. Τα μάτια και τα δόντια της φέγγιζαν αμυδρά με τη μαβιά χροιά του μαύρου φωτός. Η Έλεν ήξερε ότι ήταν μεγαλύτερη στην ηλικία και στο σώμα, επομένως πιο δυνατή από το κορίτσι, ταυτόχρονα όμως γνώριζε πως ήταν αυτή που κινδύνευε τώρα. Η

Κασσάνδρα δεν ήταν το μοναδικό πλάσμα που ζούσε μέσα σε εκείνο το μικροκαμωμένο σώμα. Την επισκέπτονταν κι ενδεχομένως την έλεγχαν εν μέρει οι Τρεις Μοίρες.

Η Έλεν παρακολούθησε το κορίτσι να της κλείνει την έξοδο. Θα μπορούσε να πετάξει, τώρα που ήξερε πώς να απογειώνεται, όμως δεν ήταν σίγουρη ότι θα κατόρθωνε να ελέγξει την πτήση της μόλις άφηνε το έδαφος. Επίσης, δεν ήξερε πώς να προσγειωθεί χωρίς να της κρατά το χέρι ο Λούκας. Ωστόσο εκείνη τη στιγμή φοβόταν περισσότερο τη μάντισσα με το ξίφος από το ενδεχόμενο να πέσει από τον ουρανό. Ετοιμαζόταν να το διακινδυνεύσει και να πετάξει, όταν το ύφος της Κασσάνδρας άλλαξε ξαφνικά. Από σκοτεινή, παθιασμένη αγγελιοφόρος των Μοιρών μετατράπηκε σε μια πολύ ευάλωτη έφηβη.

«Είδα κάτι, Έλεν», είπε απεγνωσμένα. «Ύστερα το είδα ξανά και ξανά. Ντρεπόμουν και φοβόμουν τόσο, ώστε δεν έχω πει σε κανέναν τι είδα. Και λυπάμαι ειλικρινά, αν κάνω λάθος... για χάρη όλων μας. Όμως πρέπει να το κάνω αυτό... γιατί... αυτό συμβαίνει στη συνέχεια».

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Έδειχνε να βασανίζεται τόσο, ώστε η Έλεν θα έκανε οτιδήποτε για να τη βοηθήσει να νιώσει καλύτερα. Χαμογέλασε με κατανόηση στην Κασσάνδρα, η οποία προσπαθούσε να ελέγξει την ανάσα της που σκάλωνε διαρκώς καθώς κουνούσε καταφατικά το κεφάλι και έπλεκε τις παλάμες της γύρω από τη λαβή του ξίφους. Το έφερε πάνω από τον ώμο της και το κράτησε εκεί περιμένοντας την Έλεν να ετοιμαστεί.

Η κοπέλα έπνιξε την κραυγή που ήταν έτοιμη να ξεγλιστρήσει από το στόμα της.

Εφόσον η Κασσάνδρα, η μάντισσα των Δελφών, είχε προβλέψει το θάνατό της, ποιος ο λόγος να αντισταθεί; Είχε ουσιαστικά άλλη επιλογή;

Η Κασσάνδρα κατέβασε το ξίφος της. Σε εκείνο το κλάσμα δευτερολέπτου η Έλεν ήταν απόλυτα βέβαιη ότι είχε ζήσει μια καλή ζωή, γιατί ξαφνικά αισθάνθηκε τόσο ευλογημένη, ώστε θα μπορούσε να κλάψει από ευγνωμοσύνη. Είχε καταπληκτικούς φίλους, τον καλύτερο πατέρα σε ολόκληρο τον κόσμο κι ένα δυνατό, υγιές σώμα. Είχε φτάσει, μάλιστα, να

βιώσει τη χαρά της πτήσης. Και μια φορά, εκείνη τη μοναδική φορά, περασμένα μεσάνυχτα, σχεδόν φίλησε το μοναδικό αγόρι που θέλησε ποτέ της...

Ένιωσε ένα παράξενο, παλλόμενο γαργαλητό, λες και κάποιος είχε ακουμπήσει μια γιγαντιαία σφυρίχτρα στο πλάι του λαιμού της και είχε φυσήξει. Είδε τα μάτια της Κασσάνδρας να γουρλώνουν καθώς απομάκρυνε τη λεπίδα από το πλάι του λαιμού της και την κοιτούσε.

Το ξίφος ήταν τελείως κατεστραμμένο στη μέση του, το μέταλλο είχε τσαλακωθεί, λες και ήταν ένα κομμάτι αλουμινόχαρτο. Το κορίτσι έμεινε να κοιτάζει εμβρόντητο την Έλεν για μια στιγμή. Δάκρυα ανακούφισης κυλούσαν στα μάγουλα της Κασσάνδρας.

«Είχα δίκιο». Άφησε το ξίφος να πέσει και αγκάλιασε σφιχτά την κοπέλα. Ύστερα άρχισε να χοροπηδά αναγκάζοντας την Έλεν να χοροπηδά μαζί της. «Δεν είσαι νεκρή! Είναι... είναι... Δεν μπορώ να σου περιγράψω πόσο χαίρομαι που δε σε σκότωσα!» τσίριξε το κορίτσι.

«Επίσης», είπε η Έλεν ζαλισμένη. Ήταν ακόμη ζωντανή.

«Μισό λεπτό. Πρέπει να σιγουρευτούμε», συνέχισε ενθουσιασμένη η Κασσάνδρα και πλησίασε τρέχοντας σε ένα μπαούλο γεμάτο όπλα στη γωνία του περιφραγμένου γηπέδου. Άνοιξε μεμιάς το καπάκι και άρπαξε ένα τόξο κι ένα βέλος. Χαμογελώντας πλατιά σημάδεψε την κοπέλα.

Η Έλεν άκουσε την Αριάδνη να ουρλιάζει πίσω της και είδε κάποιον που έτρεχε με ταχύτητα ημίθεου να προσπερνά το βέλος, όμως ήταν πολύ αργά. Το βέλος τη χτύπησε και αναπήδησε πάνω στο στήθος της βγάζοντας ένα ανεπαίσθητο βουητό. Μην έχοντας περιθώρια να αλλάξει πορεία, ο Ιάσονας έπεσε πάνω της από πίσω και την έριξε στο έδαφος. Έφεραν μερικές τούμπες μαζί, ώσπου ο νεαρός κατέληξε να βρεθεί από πάνω της στηριγμένος στους αγκώνες του, κοιτάζοντας εμβρόντητος το στήθος της.

«Είδα εκείνο το βέλος να σε χτυπά», είπε το αγόρι με πεποίθηση, λες και έδινε κατάθεση ενώπιον δικαστηρίου.

«Τη χτύπησε», επιβεβαίωσε η Κασσάνδρα, που στεκόταν στην απέναντι πλευρά του γηπέδου τένις λάμποντας από ικανοποίηση.

«Νομίζω πως τελικά της έστριψε», ψιθύρισε θλιμμένα ο Έκτορας στην Αριάδνη, χωρίς όμως να ακουστεί έκπληκτος.

«Όχι, δε μου έστριψε, Έκτορα. Το *είδα*», είπε η Κασσάνδρα εξακολουθώντας να χαμογελά πλατιά. «Η Έλεν είναι άτρωτη σε κάθε όπλο. Δοκίμασε και μόνος σου». Τράβηξε ένα ξίφος από το κιβώτιο και του το πρότεινε.

«Κασσάνδρα, άφησε κάτω αυτό το σπαθί», είπε η Αριάδνη με το ένα χέρι υψωμένο, σαν να επιχειρούσε να την κατευνάσει. «Μπορούμε να το συζητήσουμε».

«Δεν είμαι τρελή!» ούρλιαξε το κορίτσι, που ξαφνικά είχε γίνει έξω φρενών.

«Δεν είναι τρελή», επανέλαβε η Έλεν με σιγουριά. Κατάφερε να απαλλαγεί από το βάρος του Ιάσονα και να σηκωθεί όρθια. «Έλα, Κασσάνδρα. Χτύπησέ με».

Το κορίτσι πέρασε ένα ακόμη βέλος στο τόξο και σημάδεψε την κοπέλα στο κεφάλι αυτή τη φορά. Η Αριάδνη ούρλιαξε ξανά, όμως το ουρλιαχτό της ξεθύμανε κι έσβησε άδοξα, μόλις είδαν όλοι τους το βέλος να αναπηδά πάνω στο σώμα της Έλεν. Όλοι τους έμειναν βουβοί για μια στιγμή.

«Δε γίνονται αυτά τα πράγματα!» φώναξε ο Έκτορας με μια υποψία ζήλιας που τον έκανε να ακουστεί σχεδόν θυμωμένος.

«Πόνεσες;» ρώτησε ο Ιάσονας και στράφηκε προς την Έλεν κοιτάζοντάς την κατάπληκτος.

«Μπορεί, λιγάκι», είπε εκείνη, όμως το αγόρι ήταν τόσο ενθουσιασμένο, ώστε δεν την άκουσε. Έτρεξε στο κιβώτιο, πήρε ένα ακόντιο και το εξαπέλυσε με στόχο την Έλεν. Το όπλο αναπήδησε κι έπεσε στο έδαφος.

«Εντάξει, *αυτό* έτσουξε», είπε η κοπέλα χαμογελώντας και σήκωσε τα χέρια για να δείξει με φιλικό τρόπο πως είχε δεχτεί αρκετά χτυπήματα, όμως ο Έκτορας είχε πιάσει ήδη ένα ξίφος και πλησίαζε απειλητικά προς το μέρος της.

«Θα σταματήσω αμέσως μόλις αρχίσεις να αιμορραγείς, εντάξει;» είπε απλά πριν αρχίσει να ανεβοκατεβάζει το όπλο πάνω της. Τέσσερα χτυπήματα αργότερα, η λεπίδα είχε καταστραφεί.

Η Έλεν πισωπάτησε, με τα χέρια σηκωμένα, και σωριάστηκε στο έδαφος. Δεν ήταν τραυματισμένη, όμως το ένστικτο της αυτοσυντήρησης λειτουργούσε ακόμη κι ο Έκτορας ήταν απίστευτα τρομακτικός όταν της επιτέθηκε. Ο καταιγισμός χτυπημάτων τερματίστηκε απότομα μόλις διαλύθηκε το ξίφος. Η κοπέλα προσπάθησε να σηκωθεί, όμως με το που στάθηκε στα πόδια της, σωριάστηκε και πάλι καθώς κάτι έφτασε από τον ουρανό και έπεσε βίαια πάνω στον Έκτορα. Ο Λούκας είχε εμβολίσει τον ξάδερφό του από ψηλά βυθίζοντάς τον μισό μέτρο μέσα στην άμμο, πριν γείρει το σώμα του προς τα πίσω στηριγμένος στα γόνατα, έτοιμος να τον χτυπήσει.

«Λούκας, σταμάτα!» ούρλιαξε η Έλεν ταυτόχρονα με την Κασσάνδρα και την Αριάδνη.

Ο Ιάσονας δεν ούρλιαξε, απλώς ρίχτηκε, ως συνήθως, πάνω στους άλλους δύο για να μπει ανάμεσά τους. Πάνω στη μανία του ο Λούκας τον χτύπησε κατά λάθος κι εκείνο το άστοχο χτύπημα τον έκανε να σταματήσει και να κοιτάξει πιο ψύχραιμα τα ξαδέρφια του. Ο Έκτορας βρισκόταν στον πάτο της στοίβας, καλυμμένος από στρώματα σκόνης, με τα χέρια σηκωμένα σαν να παραδινόταν. Ο Ιάσονας ήταν ξαπλωμένος πάνω στο σώμα του αδερφού του, αιμορραγούσε από το στόμα και έσπρωχνε τους ώμους του Λούκας για να τον κρατήσει μακριά. Ο Λούκας ανοιγόκλεισε τα μάτια, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την Έλεν.

«Προσπαθούσε να σε σκοτώσει». Ο νεαρός κατέβασε τη σφιγμένη γροθιά του. Πίεσε τα μάτια του να εστιαστούν πάνω στον ξάδερφό του και η φωνή του ράγισε, ακούστηκε σαν μικρού αγοριού. «Το είδα. Κρατούσες ξίφος».

«Καλά είμαι. Κοίταξέ με, Λούκας. Δεν τρέχει αίμα. Είμαι καλά», είπε η Έλεν ήσυχα και τον πλησίασε. Έφερε τις παλάμες πάνω στους ώμους του και προσπάθησε να τον απομακρύνει από τα φοβισμένα, λαχανιασμένα ξαδέρφια του. Εκείνος την άφησε να τον τραβήξει πειθήνιος, παραδομένος στις τύψεις και στη σαστιμάρα.

Η Κασσάνδρα εξήγησε εν συντομία στον αδερφό της ότι η Έλεν ήταν άτρωτη, ενώ οι υπόλοιποι έβγαζαν τον Έκτορα από το όρυγμα που εί-

χε αρχίσει να καταρρέει. Ήταν τραυματισμένος, όχι πολύ σοβαρά, αλλά αρκετά ώστε να μην μπορεί να περπατήσει χωρίς βοήθεια. Η Αριάδνη και ο Ιάσονας τον μετέφεραν στο σπίτι. Ο Λούκας παρακολουθούσε τον ξάδερφό του να απομακρύνεται κουτσαίνοντας και σέρνοντας τα πόδια του. Το θέαμα τον ανάγκασε να καθίσει στην άμμο.

Τρεις ταχύτατα κινούμενες μορφές όρμησαν μέσα από το σπίτι για να δουν τι είχε συμβεί. Ο Πάλλας βοήθησε τα παιδιά του για το υπόλοιπο της διαδρομής μέχρι το σπίτι, ενώ ο Κάστορας και η Πανδώρα μίλησαν για λίγο με την Αριάδνη και ύστερα κινήθηκαν προς το γήπεδο του τένις.

«Γιατί δε με προειδοποίησες, Κασσάνδρα;» ρώτησε σιγανά, παραπονεμένα ο Λούκας, τη στιγμή που ο πατέρας του εξαπέλυε τις πρώτες ερωτήσεις μπαίνοντας με την Πανδώρα στο γήπεδο. Το κορίτσι ανασήκωσε τους ώμους αποφεύγοντας τα βλέμματα όλων τους.

«Φοβόταν», την υπερασπίστηκε η Έλεν διακόπτοντας τις ερωτήσεις του Κάστορα. Έπιασε την Κασσάνδρα από το χέρι και την έφερε κοντά της, κάπως θυμωμένη που επιχειρούσαν να κατηγορήσουν το κορίτσι για τις πράξεις του Λούκας. «Είδε σε όραμα τον εαυτό της να κατεβάζει ένα ξίφος πάνω μου και νόμιζε ότι έμελλε να με σκοτώσει, ότι ήταν *μοιραίο* να με σκοτώσει. Εσείς σε ποιον θα το λέγατε, αν ήσασταν στη θέση της;»

Η Πανδώρα κοίταξε ανήσυχη την κοπέλα, σαν να τη ρωτούσε αν ήταν εντάξει. Η Έλεν τής χαμογέλασε αμήχανα, ανακουφισμένη από το γεγονός ότι η γυναίκα είχε την ευαισθησία να μην ξεκινήσει αυτό το διάλογο. Ύστερα έστρεψαν και οι δύο την προσοχή τους στον Λούκας, ο οποίος εξακολουθούσε να είναι συγκλονισμένος.

«Αν φοβόσουν, γιατί δε μου το είπες, Κασσάνδρα; Το ξέρεις ότι πάντοτε μπορείς να έρχεσαι σε μένα», είπε με σιγουριά ο αδερφός της, όμως η Κασσάνδρα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Κανείς σας δεν έχει πλέον τη δυνατότητα να παίζει το ρόλο του εξομολογητή μου. Εγώ μονάχα μπορώ να αποφασίζω τι θα αποκαλύψω και τι θα κρατήσω κρυφό», αποκρίθηκε ευγενικά. Απομακρύνθηκε ένα βήμα από το πλευρό της Έλεν και ίσιωσε το κορμί της. Ήταν σαν να πετούσε

από πάνω της το σύστημα που την υποστήριζε με μια επώδυνη κίνηση. Πήρε μια ανάσα και στράφηκε ξανά στην Έλεν.

«Έτσι όπως στάθηκες εκεί περιμένοντας να σου κόψω το κεφάλι...» είπε η νέα, ωριμότερη και ελαφρώς πιο θλιμμένη Κασσάνδρα. «Αυτό ήταν ό,τι πιο γενναίο έχω δει στη ζωή μου».

Αυτό το λες γιατί δεν μπορούσες να δεις τον εαυτό σου, σκέφτηκε η Έλεν.

Το κορίτσι στράφηκε και κοίταξε τον Λούκας, ο οποίος ήταν ακόμη σοκαρισμένος από αυτό που είχε κάνει. Έφερε τη μια παλάμη της στον ώμο του και τον κούνησε μέχρι που εκείνος σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την αδερφή του.

«Πάμε μέσα να δούμε τι κάνει ο Έκτορας», είπε η Κασσάνδρα βοηθώντας τον αδερφό της να ανασηκωθεί στα γόνατά του.

Η Έλεν εξακολουθούσε να νιώθει το τρέμουλο της αδρεναλίνης. Όπως περπατούσε προς το σπίτι, δίπλα στον Λούκας, ευχήθηκε να την έπιανε από το χέρι, όπως συνήθιζε να κάνει, όμως ύστερα μάλωσε τον εαυτό της που σκέφτηκε κάτι τέτοιο. Τάχυνε το βήμα της και πέρασε μπροστά του για να μην μπει στον πειρασμό να λυπηθεί τον εαυτό της.

Όλοι μαζί κάθισαν στο τραπέζι της κουζίνας για να σχολιάσουν αυτή τη νέα αποκάλυψη, όμως κανείς τους δεν είχε κάποια απάντηση. Ρώτησαν την Έλεν αν μπορούσε να θυμηθεί κάποια φορά που να είχε τραυματιστεί από μαχαίρι, όμως η παιδική ηλικία της κοπέλας ήταν απαλλαγμένη σε εντυπωσιακό βαθμό από κάθε είδους βία, ειδικά για μια Επίγονο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μία περίπτωση που να είχε αποκομίσει κάτι σοβαρότερο από ένα κόψιμο από χαρτί. Το σχόλιο αυτό έδωσε το έναυσμα για μια φιλοσοφική συζήτηση σχετικά με τον ορισμό του όπλου. Εφόσον το χαρτί μπορούσε να την κόψει, ενώ ένα ακόντιο την άφηνε ανέπαφη, μήπως ένα χάρτινο ακόντιο θα τη σκότωνε;

«Το πιρούνι είναι όπλο;» ρώτησε ο Ιάσονας δείχνοντας ένα στον πάγκο. Η Αριάδνη ανασήκωσε τους ώμους και χτύπησε την Έλεν στον ώμο με αυτό, αλλά το μέταλλο διπλώθηκε σαν μουλιασμένο παγωτό χωνάκι μόλις ήρθε σε επαφή με το σώμα της.

«Φαντάζομαι, ναι», είπε η Αριάδνη. «Να δοκιμάσουμε με κουτάλι;» Έψαξε να βρει ένα.

«Μπορείτε να σταματήσετε, σας παρακαλώ;» πετάχτηκε ο Λούκας μορφάζοντας. «Κάποια στιγμή θα βρούμε κάτι που *μπορεί* να την τραυματίσει. Ίσως ακόμη και να τη σκοτώσει. Νομίζω πως θα ήταν φρονιμότερο να αφήσουμε τα πειράματα κατά μέρος μέχρι να καταλάβουμε γιατί είναι έτσι».

«Συμφωνώ με τον Λούκας», είπε ο Κάστορας σκεπτικός. «Και όσο συντομότερα κατανοήσουμε το πώς έγινε έτσι τόσο το καλύτερο».

«Δεν μπορεί να είναι κάποιο στοιχείο που κληρονόμησε, γιατί σε αυτή την περίπτωση θα το είχαμε παρατηρήσει νωρίτερα σε κάποιον άλλον Επίγονο», σχολίασε ο Πάλλας κοιτάζοντας την Έλεν λες και ήταν ένα αλλόκοτο, καινούριο ζωύφιο που το είχε ανακαλύψει κάτω από ένα κούτσουρο. «Μήπως βαπτίστηκε στη Στύγα;» Πρότεινε αυτή την εξήγηση, σαν να ήταν ό,τι λογικότερο μπορούσε να σκεφτεί. «Δε μοιάζει με άψυχο τέρας, όμως ίσως ούτε ο Αχιλλέας να έδινε αυτή την εντύπωση».

«Όχι. Ωστόσο θα στοιχημάτιζα οτιδήποτε πως εξακολουθεί να έχει την ψυχή της», είπε ο Κάστορας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι.

«Άλλωστε, πώς θα έφτανε στη Στύγα; Έχουν περάσει χιλιετίες από την εμφάνιση του τελευταίου Καταβάτη», πρόσθεσε δύσπιστα η Κασσάνδρα.

Καταβάτη; αναρωτήθηκε η Έλεν.

«Τι θα λέγατε για κάτι πιο απλό, όπως ένα πιστόλι;» ρώτησε ο Ιάσονας. Εξακολουθούσε να δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει το ασύλληπτο χάρισμα της κοπέλας.

«Γιατί, πότε φτιάχτηκε σφαίρα αρκετά γρήγορη, ώστε να πετύχει έναν Επίγονο; Υπάρχει λόγος που εξακολουθούμε να χρησιμοποιούμε ξίφη, μπουμπούνα», είπε η Αριάδνη χαμογελώντας λοξά. «Μονάχα εμείς κινούμαστε αρκετά γρήγορα για να σκοτώσουμε έναν Επίγονο».

«Εντάξει, αλλά αν τη βάζαμε να σταθεί ακίνητη και να φάει μερικές σφαίρες; Θεωρητικά, μπορούν να μας σκοτώσουν, αν χτυπηθούμε αρκετές φορές».

«Δεν έχει σημασία πόσες φορές θα τη χτυπήσεις. Και βόμβα να της

έριχνες στο κεφάλι, εκείνη θα ήταν εντάξει, αυτό προσπαθώ να σας εξηγήσω», είπε η Κασσάνδρα κουρασμένη και συνάμα εκνευρισμένη.

«Κάποιος λόγος πρέπει να υπάρχει γι' αυτό. Δεν είναι ένα από τα χαρίσματα, επομένως πρόκειται μάλλον για κάποια μορφή προστασίας την οποία αγνοούσαμε. Θα αρχίσω την έρευνα και θα συντάξω έναν κατάλογο με πιθανές ερμηνείες», παρενέβη ο Πάλλας, ο οποίος εξακολουθούσε να κοιτάζει επίμονα την Έλεν.

«Θα σε βοηθήσω, πατέρα», είπε ο Έκτορας από το κατώφλι. Μπήκε κουτσαίνοντας στην κουζίνα, με τα μαλλιά βρεγμένα από το ντους που είχε κάνει. «Πεθαίνω να μάθω πώς καταφέρνει η Σπίθα να εμφανίζεται άτρωτη».

«Προσπάθησα να τον βάλω να ξαπλώσει, όμως δε με άκουγε», διαμαρτυρήθηκε η Πανδώρα από το διάδρομο πίσω του. Ο Έκτορας τράβηξε γραμμή προς τον Λούκας.

«Πώς νιώθεις;» τον ρώτησε εκείνος συνεχίζοντας να νιώθει τύψεις.

Ο Έκτορας του έδωσε το χέρι του. «Όλα εντάξει, αδερφέ. Το ίδιο θα είχα κάνει κι εγώ, αν ήμουν στη θέση σου», αποκρίθηκε. Ύστερα χαμογέλασε πονηρά, όπως συνήθιζε. «Μονάχα που εγώ θα σε είχα χτυπήσει *δυνατότερα*».

Αγκαλιάστηκαν κι έτσι απλά όλο εκείνο το επεισόδιο ξεχάστηκε. Η Αριάδνη πήγε να κάνει μια ερώτηση στην Πανδώρα, όμως η Έλεν δεν άντεχε να παραμείνει σιωπηλή ούτε στιγμή παραπάνω.

«Μπορεί κάποιος, σας παρακαλώ, να μου εξηγήσει γιατί με φωνάζετε όλοι σας Σπίθα;» αναφώνησε αγανακτισμένη. «Κι αν προσπαθήσει κανείς απόψε να καρφώσει ξανά κάτι πάνω μου, θα τα πάρω άσχημα!» πρόσθεσε γυρνώντας απότομα προς τον Ιάσονα, ο οποίος προσπαθούσε να πλησιάσει αθόρυβα κρατώντας ένα συρραπτικό.

«Ακόμη να της το πεις;» ρώτησε η Κασσάνδρα τον Λούκας, σαν να μην πίστευε στα αφτιά της. «Έπρεπε να το είχες κάνει εδώ και μέρες».

«Θα της το έλεγα σήμερα, αλλά δεν πρόλαβα», απάντησε εκείνος κοιτάζοντας το πάτωμα.

Η Έλεν θυμήθηκε ότι την είχε ακολουθήσει στο διάδρομο μετά το σχολείο, σαν να είχε κάτι επείγον να της πει, και πως του είχε δηλώσει πως

δεν ήθελε να τον βλέπει. Όμως, γι' αυτό έφταιγε *εκείνος*, υπενθύμισε στον εαυτό της. Αυτός καταπιεζόταν για να τη διδάξει πώς να μάχεται και να πετά, σωστά;

«Ωραία, πες μου τώρα», είπε κοφτά. Ο Λούκας στράφηκε και την κοίταξε ενοχλημένος. Το βλέμμα του φανέρωνε οργή.

«Έχεις την ικανότητα να δημιουργείς κεραυνούς. Ηλεκτρισμό. Δεν ξέρω πόσο δυνατό φορτίο μπορείς να δημιουργήσεις, όμως κρίνοντας απ' όσα έχω αισθανθεί κι απ' όσα ένιωσε ο Έκτορας στο κατάστημα όπου ψωνίζαμε, υπολογίζω πως είναι ισχυρό».

«Κεραυνούς;» επανέλαβε η Έλεν σαν να μην πίστευε στα αφτιά της.

Θυμήθηκε ότι ο Έκτορας είχε τιναχτεί την πρώτη φορά που την άγγιξε στο κατάστημα και πως ο Λούκας είχε τραβήξει απότομα τα χέρια του στο διάδρομο του σχολείου την πρώτη φορά που τον είχε δει. Η Έλεν φοβόταν τόσο πολύ και τους δυο τους, αποζητούσε απεγνωσμένα κάποιο τρόπο να αμυνθεί... Είναι δυνατό να είχε ενεργοποιήσει μια ικανότητα που ποτέ ως τότε δεν είχε αντιληφθεί; Άραγε είχε δημιουργήσει *κεραυνούς*;

Κάπου στο βάθος της μνήμης της ανασύρθηκε η εικόνα μιας γαλαζωπής λάμψης και θυμήθηκε την Κέιτ να σωριάζεται στο έδαφος. Μια τρομερή σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. Προσπάθησε να τη διώξει μακριά, όπως έκανε από τότε που ήταν παιδί, όμως αυτή τη φορά η σκέψη αρνούνταν να υποχωρήσει.

«Πιστεύουμε πως αυτό σημαίνει ότι είσαι απόγονος του Δία», είπε η Κασσάνδρα. «Όμως είναι ακόμη άγνωστο σε ποιον Οίκο ανήκεις. Τέσσερις Οίκοι ιδρύθηκαν από τον Δία, την Αφροδίτη, τον Απόλλωνα και τον Ποσειδώνα. Η Αφροδίτη και ο Απόλλωνας ήταν παιδιά του Δία, επομένως οι Επίγονοι που κατάγονταν από τους Οίκους τους μπορούσαν να εμφανίζουν δυνάμεις που διέθεταν όχι μόνο οι ιδρυτές των Οίκων αυτών, αλλά και ο πατέρας τους. Ο τέταρτος Οίκος, ο Οίκος των Αθηνών, ιδρύθηκε από τον Ποσειδώνα, οπότε μπορεί να αποκλειστεί. Θεωρητικά, τουλάχιστον».

«Ο Οίκος μου;» είπε η Έλεν εξακολουθώντας να είναι τόσο χαμένη στις σκέψεις της, ώστε δυσκολευόταν να καταλάβει απλές λέξεις. Θυ-

μόταν μια γαλαζωπή λάμψη από το παρελθόν κι έναν τρομακτικό άντρα, που διαρκώς επιχειρούσε να αγγίξει τα μαλλιά της, να τινάζεται μακριά της και να πέφτει από το πορθμείο που συνέδεε το νησί με την ηπειρωτική χώρα. Η μυρωδιά του καμένου κατέκλυσε το λαιμό της. Έτριψε την παλάμη στο πρόσωπό της και προσπάθησε να ανακαλέσει εκείνη την ανάμνηση. Πάντοτε πίστευε πως ήταν *αδύνατο* να το είχε προκαλέσει η ίδια. Ακόμη χειρότερα... μήπως εκείνη είχε τραυματίσει την Κέιτ;

«Όταν λέμε ο Οίκος σου, εννοούμε την κληρονομιά σου, Έλεν», εξήγησε ευγενικά ο Κάστορας παρατηρώντας την ανησυχία της. «Ο Δίας είχε πολλά παιδιά, ένα από τα οποία ήταν και ο πατέρας μας, ο Απόλλωνας, επομένως δεν είναι ακόμη δυνατό να προσδιοριστεί με ακρίβεια ο Οίκος σου. Όμως, μην ανησυχείς, συνεχίζουμε την προσπάθεια να ανακαλύψουμε ποιοι ήταν οι δικοί σου».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισε η Έλεν, που εξακολουθούσε να είναι σαστισμένη.

«Δεν είσαι ακόμη σε θέση να ελέγξεις τον κεραυνό. Η ηλεκτρική εκκένωση προκαλείται κατά κάποιο τρόπο αυθόρμητα όταν αναστατώνεσαι», είπε ο Λούκας έπειτα από μια παρατεταμένη παύση. Την κοίταζε περίεργα.

«Μοιάζει με τα όπλα ηλεκτρικών εκκενώσεων;» ρώτησε ανήσυχα η Έλεν, που ξαφνικά συνήλθε από την παραζάλη της.

«Ναι», αποκρίθηκε ο Έκτορας, σαν να έφερνε στο νου του και τις δύο αισθήσεις συγκρίνοντάς τες. «Αλλά πιο ισχυρό».

«Πονάει πολύ;» ρώτησε σιγανά η κοπέλα. Ένιωσε να ανακατεύεται.

«Μάλλον, ναι», απάντησε ο νεαρός ανασηκώνοντας δήθεν αδιάφορα τους ώμους. «Ξέρεις, αν ασχοληθείς σοβαρά, πολύ πιθανό να είσαι σύντομα σε θέση να προκαλέσεις μια θανατηφόρα εκκένωση».

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο», είπε η Έλεν και πετάχτηκε όρθια φρίττοντας με τη σκέψη αυτή. Και με τον εαυτό της.

«Στάσου, Έλεν, αυτό ίσως είναι θετικό», είπε ο Ιάσονας. «Θα μπορούσες να μάθεις πώς να χρησιμοποιείς τους κεραυνούς σου, αντί να πολεμάς με όπλα».

«Δεν είναι απαραίτητο να τους εξαπολύεις με σκοπό να σκοτώσεις. Αρκεί να εξουδετερώνεις το στόχο σου», διευκρίνισε ο Λούκας, καθώς πλέον αντιλαμβανόταν πως κάτι είχε αναστατώσει βαθιά την Έλεν.

Δεν μπορούσε να ξέρει πως η πρόταση που έκανε, για να τη βοηθήσει να νιώσει καλύτερα, επιδείνωνε την κατάσταση. Η κοπέλα θυμήθηκε το αναίσθητο σώμα της Κέιτ, πώς η γυναίκα είχε τιναχτεί με εκείνον τον ανατριχιαστικό τρόπο όταν άστραψε το γαλαζωπό φως. Πώς το κεφάλι της έγειρε πίσω και το στόμα της άνοιξε τη στιγμή που η Έλεν τη σήκωνε από το έδαφος. Της ήταν αδύνατο να διώξει εκείνες τις φρικιαστικές εικόνες από το μυαλό της και άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε σφίγγοντας τις παλάμες της για να βγάλει από μέσα της τη νευρικότητα που αισθανόταν. Ήξερε πως όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω της. Σήκωσε το κεφάλι και κοιτάχτηκε στα μάτια με την Πανδώρα, η οποία ήταν φανερό πως είχε αντιληφθεί την αλλόκοτη αντίδρασή της.

«Τι θα λέγατε να συνεχίζαμε αυτή τη συζήτηση αύριο;» πρότεινε η γυναίκα σε όλους. «Ο Έκτορας πρέπει να φάει και όλοι οι υπόλοιποι χρειάζονται ένα ντους. Δε θέλω να σας θίξω, αλλά μιλάμε για μπόχα, παιδιά». Κατάφερε να αποσπάσει μερικά γέλια, όμως το σημαντικότερο ήταν πως κατόρθωσε να τραβήξει την προσοχή τους από την Έλεν. Η κοπέλα τής χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη.

«Είσαι εντάξει;» ψιθύρισε η Αριάδνη στο αφτί της Έλεν καθώς η οικογενειακή συγκέντρωση διαλυόταν. Εκείνη έσφιξε το χέρι της και προσπάθησε να χαμογελάσει, όμως δεν ήξερε τι να πει. Άρχισε να κινείται προς την πόρτα.

«Θα σε πάω στο σπίτι», πρότεινε ο Λούκας γυρνώντας το κεφάλι προς το μέρος της, δίνοντας έτσι τέλος στο σύντομο διάλογο που είχε με τον πατέρα και το θείο του.

«Νομίζω πως απόψε είναι η σειρά μου να φυλάξω την Έλεν», είπε ο Ιάσονας απολογητικά.

«Άλλωστε, έχω το ποδήλατό μου», πρόσθεσε η Έλεν. Δεν άντεχε να μείνει μόνη με τον Λούκας.

«Δε με ενδιαφέρει», απάντησε ωμά ο νεαρός απευθυνόμενος και στους δύο. Κάρφωσε το βλέμμα του στον Ιάσονα για μια στιγμή, μετα-

φέροντάς του όσα ήθελε να πει με τα μάτια, και ύστερα στράφηκε ξανά στον Έκτορα. «Χρειάζομαι το αυτοκίνητό σου», είπε συγκρατώντας μετά βίας το θυμό του. Ο ξάδερφός του κατένευσε ρίχνοντας μια ματιά στην Έλεν και ύστερα στον Λούκας, με ένα ύφος που προσέγγιζε τη συμπάθεια.

Ο Λούκας άρπαξε την Έλεν από το χέρι και την έβγαλε έξω. Φόρτωσε το ποδήλατό της στο τζιπ του Έκτορα, κράτησε την πόρτα ανοιχτή για να μπει μέσα η κοπέλα και έβγαλε το όχημα από το γκαράζ χωρίς να πει λέξη. Μόλις άφησαν πίσω τους το κτήμα της οικογένειας, σταμάτησε σε ένα από τα πολλά σημεία από όπου μπορούσε κανείς να απολαύσει τη θέα και στράφηκε για να κοιτάξει κατά πρόσωπο την Έλεν.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε θυμωμένος, εκνευρισμένος και φοβισμένος ταυτόχρονα.

Εκείνη δεν είχε κάποια απάντηση να του δώσει.

«Τουλάχιστον, θα μου πεις τι έκανα λάθος;»

«Σου είπα ήδη, δεν *έκανες* τίποτε», αποκρίθηκε η Έλεν με το κεφάλι σκυμμένο.

«Και τότε γιατί μου φέρεσαι έτσι; Κοίταξέ με», την παρακάλεσε ο Λούκας σφίγγοντας το χέρι της. Εκείνη στράφηκε και κοίταξε τις πλεγμένες παλάμες τους, σαν να ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε κάτι τέτοιο.

«Τι στο διάβολο είναι αυτό;» ρώτησε. Τράβηξε το χέρι της αηδιασμένη. «Ξέρεις κάτι; Παίρνω πίσω αυτό που είπα. Μου έκανες κάτι. Έπαιξες μαζί μου».

Ολόκληρο το πρόσωπο του Λούκας συσπάστηκε. Η Έλεν δεν είχε κανένα λόγο να ελπίζει έπειτα απ' όσα είχε ακούσει το προηγούμενο βράδυ, όμως μέσα της εξακολουθούσε να τρεμοπαίζει η φλόγα της ελπίδας πως ίσως, κάπως, κάτι να είχε παρεξηγήσει. Ή ότι θα μπορούσε να του αλλάξει γνώμη. Η φλόγα έσβησε οριστικά όταν ο Λούκας κατένευσε.

«Έπαιξα μαζί σου», είπε σφαλίζοντας τα μάτια και σφίγγοντας τις γροθιές του τόσο πολύ, ώστε για μια στιγμή η Έλεν νόμισε πως θα ξερίζωνε το τιμόνι. Η φωνή του ήταν τραχιά, σχεδόν σαν γρύλισμα. «Εμείς

οι δύο δεν μπορούμε να είμαστε μαζί, οπότε το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να το βγάλεις από το μυαλό σου και να προχωρήσεις».

Η κοπέλα έλυσε τη ζώνη της και κατέβηκε από το αυτοκίνητο.

«Στάσου, σε παρακαλώ», άρχισε να λέει εκείνος, σχεδόν σαν να υπέφερε, όμως η Έλεν έκλεισε με δύναμη την πόρτα διακόπτοντάς τον.

«Να περιμένω, γιατί; Για να μου πεις ότι είμαι πολύ συμπαθητικό κορίτσι, αλλά *δεν υπάρχει καμιά περίπτωση* να με αγγίξεις; Ευχαριστώ, το έχω καταλάβει ήδη αυτό. Άνοιξε τώρα την πίσω πόρτα για να πάρω το ποδήλατό μου», είπε χολωμένη. Η φωνή της ακουγόταν τόσο ξένη στα αφτιά της, τόσο πικρόχολη και φορτισμένη με σαρκασμό, ώστε θα μπορούσε να ανήκε σε κάποια άλλη.

«Στ' ορκίζομαι πως δε θα πω λέξη στην υπόλοιπη διαδρομή, αν δεν το θέλεις. Μονάχα άφησέ με να σε πάω στο σπίτι», είπε ψύχραιμα ο Λούκας. Η Έλεν εξοργιζόταν με την ψυχραιμία του.

«Άνοιξε την αναθεματισμένη πόρτα, αλλιώς θα την ξεριζώσω!» ούρλιαξε.

Ήξερε ότι γελοιοποιούνταν έτσι όπως χτυπιόταν στη μέση του δρόμου, όμως της ήταν αδύνατο να σταματήσει. Κάθε πόρος του σώματός της έμοιαζε να ποτίζεται από την ταπείνωση. Έπρεπε να απομακρυνθεί από κοντά του γρήγορα. Ούτε ήθελε να αφήσει πίσω οτιδήποτε, τίποτε που να την υποχρέωνε να επιστρέψει αργότερα για να το ζητήσει.

Στάθηκε πίσω από το αυτοκίνητο με το κεφάλι σκυμμένο και τα χέρια σταυρωμένα σφιχτά πάνω από την πληγωμένη καρδιά της. Ήξερε πως την κοίταζε μέσα από τον καθρέφτη κι έτσι γύρισε το σώμα της από την άλλη. Τελικά, ο Λούκας άνοιξε την πόρτα. Η Έλεν κατέβασε το ποδήλατό της κι έφυγε χωρίς να του πει λέξη.

Όταν έφτασε στο σπίτι, έπεσε στο κρεβάτι χωρίς καν να βγάλει τα ρούχα της. Άκουγε τον Ιάσονα να κινείται στη βεράντα της οροφής καθώς προσπαθούσε να βολευτεί για να περάσει τη νύχτα, όμως δεν ένιωθε τύψεις που τον άφηνε εκεί πάνω. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει μακριά από την οικογένεια αυτή όσο γρηγορότερα μπορούσε.

Στεκόταν στα όρια του ερημότοπου, σε ένα καινούριο μέρος που το είχε δει από μακριά, αλλά νόμιζε πως δε θα έφτανε ποτέ εκεί. Ο τόπος ήταν και πάλι βραχώδης, όμως φύτρωναν διάσπαρτα χορτάρια, κοφτερά σαν ξυράφια, υπήρχαν κάποια γκρεμισμένα μάρμαρα, σμιλεμένα από χέρι τεχνίτη, σκόρπιοι κίονες, αρκετοί για χίλιους Παρθενώνες. Κάποτε εδώ εκτεινόταν μια αυτοκρατορία. Όχι πια.

Πέρα μακριά υπήρχαν ενδείξεις ύπαρξης ενός ποταμού. Η Έλεν δεν ήταν σίγουρη αν τον άκουγε ή αν αισθανόταν την απειροελάχιστη αύξηση της υγρασίας στον αέρα, όμως ήξερε πως κάπου προς τα εκεί υπήρχε τρεχούμενο νερό. Ένιωθε τόσο στεγνή και άδεια μέσα της. Πού ήταν το ποτάμι;

Καθώς το αναζητούσε, κοίταξε κάτω τους γκρεμισμένους κίονες και διάβασε τα ονόματα που ήταν γραμμένα πάνω τους. Ο Γράκχος αγαπά τη Λουσίντα. Ο Ίθαν αγαπά τη Σάρα. Ο Μάικλ αγαπά την Έριν. Της φάνηκε πως πέρασαν μέρες ολόκληρες καθώς ψηλαφούσε με τα ακροδάχτυλά της τα ονόματα που είχαν χαραχτεί πάνω στα τσακισμένα οστά ερώτων που είχαν λήξει άδοξα. Περπατούσε ανάμεσα στους γκρεμισμένους στύλους όρκων που πατήθηκαν και ξεσκόνιζε με τις παλάμες της τις ταφόπλακες στο νεκροταφείο του έρωτα. Κάθε είδους θάνατος είχε ένα κοιμητήριο στον ερημότοπο.

Συνέχισε να περπατά ώσπου μάτωσαν τα πόδια της.

Ξύπνησε και βρέθηκε σε ένα δωμάτιο λουσμένο από ένα θλιμμένο, γαλαζωπό φως. Προσπάθησε να γυρίσει στο πλάι και ένιωσε να είναι δεμένη στο στρώμα της, σαν να της είχαν επιτεθεί οι Λιλιπούτειοι στη διάρκεια της νύχτας. Με κάποιο τρόπο, ενώ κοιμόταν, είχε βγάλει το μπλουζάκι και τα παπούτσια της, όμως το παντελόνι της είχε μπλεχτεί τόσο πολύ με τα σεντόνια, ώστε χρειάστηκε να κατέβει σπρώχνοντας από το κρεβάτι και να δώσει μάχη καθισμένη στο πάτωμα για να καταφέρει να ξεμπλέξει. Ήταν μια διόλου ευχάριστη μάχη, ειδικά από τη στιγμή που εξακολουθούσε να είναι γεμάτη χώματα από το χαντάκι που είχε ανοίξει ο Λούκας με το σώμα του Έκτορα, ξεραμένα αίματα

από τα πληγιασμένα πόδια της και μια γκρίζα σκόνη, φίνα σαν πούδρα, από τον ερημότοπο. Τα τραύματά της είχαν επουλωθεί μόνα τους, φυσικά, όμως εξακολουθούσαν να υπάρχουν τα ματωμένα αποτυπώματά τους πάνω στα σεντόνια. Ήταν τελείως κατεστραμμένα. Θα έπρεπε να αγοράσει καινούρια. Ευτυχώς, ο πατέρας της δεν άντεχε να ακούει λεπτομέρειες για γυναικεία θέματα, οπότε δε θα της έκανε ερωτήσεις.

Κάνοντας κουτσό, κατάφερε να βγάλει το παντελόνι της. Έπειτα πήγε στο μπάνιο και μπήκε κάτω από το ντους πριν προλάβει καν το νερό να ζεσταθεί. Άνοιξε το στόμα της και ήπιε λαίμαργα όσο περισσότερες κρύες σταγόνες μπορούσε. Ένιωθε τόσο στεγνή μέσα της. Το σώμα της πονούσε έχοντας διανύσει εκατοντάδες χιλιόμετρα κάτω από τον καυτό ήλιο. Το κρύο νερό έμοιαζε με ευλογία, κι ας την έκανε να τουρτουρίζει. Έστρεψε το βλέμμα στην επιδερμίδα της και είδε το νερό να σχηματίζει μικρά ποτάμια, καθώς κυλούσε στις κοίτες που σχημάτιζαν οι ανασηκωμένες τρίχες της. Η εικόνα αυτή της έφερε στο νου το ποτάμι που είχε δει από μακριά, λίγο πριν ξυπνήσει.

Δεν μπορούσε να το θυμηθεί.

Ήξερε πως είχε αισθανθεί ανακούφιση, αρκετά έντονη ώστε να αναστενάξει, και μονάχα ένα πράγμα θα μπορούσε να την κάνει να νιώσει έτσι στον ερημότοπο. Το νερό. Όμως δε *θυμόταν* τίποτε συγκεκριμένο. Πώς γινόταν να ξεχάσει ένα ποτάμι στον ερημότοπο; Ήταν αδιανόητο, οπότε έπαψε να το σκέφτεται.

Την ενοχλούσε το γεγονός ότι ο εγκέφαλός της αρνούνταν να το σκεφτεί. Περπάτησε γυμνή ακόμη, στάζοντας νερά, μέχρι την τουαλέτα στον υπνοδωμάτιό της, πήρε ένα παλιό, βαθυπράσινο αϊλάινερ που είχε ξεχάσει εκεί η Κλερ την τελευταία φορά που κοιμήθηκε στο σπίτι της και έγραψε *ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ* πάνω στον καθρέφτη, σε περίπτωση που το ξεχνούσε ξανά. Ύστερα ντύθηκε.

Έξω είχε αρχίσει να κάνει κρύο και η ατμόσφαιρα ήταν υγρή λόγω της ομίχλης. Η Έλεν έκλεισε το φερμουάρ του μπουφάν της μέχρι το λαιμό και μετάνιωσε που δεν είχε πάρει γάντια. Στη διαδρομή για το σχολείο κρατούσε το ένα χέρι μέσα στην τσέπη της και το άλλο στο τιμόνι

και ύστερα άλλαζε όταν το χέρι που χρησιμοποιούσε για να στρίβει το ποδήλατο μούδιαζε πολύ.

Όταν έφτασε, βρήκε τον Λούκας να την περιμένει στο χώρο στάθμευσης ακουμπώντας πάνω σε ένα Audi που το θυμόταν από το γκαράζ της οικογένειας, αλλά πρώτη φορά τον έβλεπε να το οδηγεί. Αυτό την έκανε να σκεφτεί πόσο ανόητη ήταν που νόμισε ότι σκόπευε να τη φιλήσει εκείνη τη νύχτα στο γκαράζ. Έσκυψε το κεφάλι και τράβηξε βιαστικά προς το σχολείο χωρίς να τον χαιρετήσει. Εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω της κι άνοιξε το στόμα για να πει κάτι, όμως συγκρατήθηκε και την άφησε να φύγει.

Φτάνοντας στην πόρτα, η Έλεν άκουσε τη φίλη της να τη φωνάζει. Κοντοστάθηκε και την περίμενε.

«Είστε τσακωμένοι εσείς οι δύο;» ρώτησε η Κλερ ρίχνοντας μια ματιά προς τη σκυφτή μορφή του Λούκας. «Γαμώτο! Τι στην ευχή σού συνέβη;» αναφώνησε όταν είδε από κοντά σε τι άθλια κατάσταση βρισκόταν η φίλη της.

«Δεν κοιμήθηκα καλά χθες τη νύχτα», μουρμούρισε η Έλεν.

«Τα μάτια σου έχουν μαύρους κύκλους, Λένη. Λες κι έχεις εβδομάδες να κοιμηθείς», είπε η Κλερ ιδιαίτερα ανήσυχη. «Έκλαψες πολύ;»

«Όχι. Καθόλου», αποκρίθηκε η κοπέλα. Έλεγε αλήθεια. Ήταν λυπημένη, όμως ποτέ δεν ένιωθε την ανάγκη να κλάψει, όποτε είχε τις μαύρες της. Αντίθετα, προτιμούσε να κοιμάται.

«Μπορείς να μου πεις γιατί τσακωθήκατε;» ρώτησε επιφυλακτικά η Κλερ.

«Δεν τσακωθήκαμε ουσιαστικά. Απλά, ο Λούκας δε θέλει να είναι μαζί μου», απάντησε η Έλεν. Έχωσε τις γροθιές μέσα στις τσέπες της. Είχε διαπιστώσει πως όταν έσφιγγε τους μυς της, κατάφερνε να εμποδίζει τον εαυτό της από το να εγκαταλείψει την κίνηση.

«Δεν το πιστεύω αυτό», είπε η φίλη της δύσπιστα. «Ο τύπος έριξε γροθιά στο πρόσωπο του Έκτορα μόνο και μόνο γιατί ο άλλος σού μίλησε και βασικά ανακοίνωσε σε ολόκληρο το σχολείο πως ήσουν το κορίτσι του».

«Τι να σου πω, μάλλον άλλαξε γνώμη από τότε», αποκρίθηκε η Έλεν

ανασηκώνοντας τους ώμους. Δεν είχε τη δύναμη να επιμείνει. Μετά βίας βρήκε αρκετή ενέργεια για να σχηματίσει το συνδυασμό της κλειδαριάς του ντουλαπιού της. Ήταν τόσο κουρασμένη, αφού περπατούσε εβδομάδες ολόκληρες, όμως αυτό ήταν όνειρο, σωστά; Πώς ήταν δυνατό να είναι σωματικά εξουθενωμένη από κάτι που είχε συμβεί μονάχα στο μυαλό της;

«Σοβαρολογείς, δηλαδή;» ρώτησε η Κλερ παρατηρώντας το καμπουριασμένο σώμα της Έλεν.

«Ναι. Δε με θέλει, φιλενάδα. Μόνος του το είπε. Γίνεται να μη το συζητήσουμε άλλο; Είμαι πάρα πολύ κουρασμένη».

«Εντάξει. Κανένα πρόβλημα», αποκρίθηκε η φίλη της τρίβοντας την πλάτη της Έλεν. Για μια στιγμή η κοπέλα αφέθηκε κι έγειρε πάνω στην Κλερ σε μια πλαγιαστή αγκαλιά.

«Γαμώτο. Θα τον σκοτώσω», προσφέρθηκε η Κλερ. Η Έλεν προσπάθησε να γελάσει, όμως ο ήχος που βγήκε θύμισε περισσότερο ξερόβηχα.

«Ευχαριστώ, αλλά μην το κάνεις. Δεν τον θέλω νεκρό». Έσυρε τα βήματά της πίσω από την Κλερ και μπήκε στην τάξη.

Ο κύριος Χέργκεσιμερ τη ρώτησε αν ήταν καλά στην υγεία της αμέσως μόλις μπόρεσε να συνειδητοποιήσει πόσο άθλια ήταν η όψη της. Η Έλεν τον διαβεβαίωσε πως ήταν μια χαρά. Αφού παρατήρησε το πρόσωπό της για λίγο, κάθε άλλο παρά πεπεισμένος πως του έλεγε την αλήθεια, ο καθηγητής δεν επέμεινε και συνέχισε να κολλάει στον Ζακ για τη λέξη που είχε επιλέξει να παρουσιάσει εκείνη τη μέρα στην τάξη. Ο Ματ ρώτησε την Έλεν ψιθυριστά αν της είχε περάσει το στομάχι της κι ύστερα επανέλαβε την άποψή του πως θα έπρεπε να σταματήσει το τρέξιμο.

«Θα εξαντλήσεις το σώμα σου έτσι που πας», είπε κι ακούστηκε πάρα πολύ σαν τον πατέρα της.

Το υπόλοιπο πρωινό πέρασε κατά παρόμοιο τρόπο. Όλοι οι καθηγητές τη ρώτησαν αν ήθελε να τη δει η νοσοκόμα και όλοι οι γνωστοί της πίστευαν πως δεν είχε συνέλθει ακόμη από την «κρίση» που είχε υποστεί ενώ έτρεχε τις προάλλες. Όλοι, εκτός από τον Ζακ.

«Δεν ήξερα πως ήσουν τόσο γρήγορη, Χάμιλτον», είπε το αγόρι καθώς έτρεχε να την προλάβει στο διάδρομο.

«Ναι, είμαι αρκετά γρήγορη», του απάντησε η κοπέλα προσπαθώντας να ακουστεί αδιάφορη.

«Λίγο πριν καταρρεύσεις, σε είδα να κυνηγάς εκείνον το γυμνόστηθο τύπο και συνειδητοποίησα πως λάθος νόμιζα όλα αυτά τα χρόνια. Βλέπεις, εγώ είχα πάντοτε την εντύπωση πως σου άρεσε να κυνηγούν οι άλλοι εσένα, αφού σου αρέσει να προκαλείς», είπε ο Ζακ χαμογελώντας μοχθηρά. «Όμως δυσκολεύομαι να πιστέψω πως είναι δυνατό να σου ξεφύγει κάποιος. Δε νομίζω ότι έχω δει άνθρωπο να τρέχει τόσο γρήγορα».

«Στάσου, *εσύ* το είπες στην Γκρέτσεν;» ρώτησε η Έλεν νιώθοντας ένα σφίξιμο στο στομάχι. «Νόμιζα πως είχε συμβεί το αντίθετο».

«Οφείλω να παραδεχτώ», αποκρίθηκε εκείνος προσπαθώντας να την πικάρει, «πως όταν θέλεις, μπορείς να κινηθείς πολύ γρήγορα, σχεδόν... Πώς να το πω; Υπερφυσικά. Η μόνη άλλη φορά που θυμάμαι να έτρεξε κάποιος τόσο γρήγορα ήταν τότε που ένα από τα αγόρια της οικογένειας Δήλος έκανε τον ήρωα στη διάρκεια της προπόνησης κι ένα παιδί της πρώτης έπεσε κάτω στην άλλη άκρη του γηπέδου, οπότε...» Ο καθηγητής ιστορίας διέκοψε τον Ζακ κάνοντας νόημα στην κοπέλα να βιαστεί και να μπει στην αίθουσα.

Για την ώρα η Έλεν είχε γλιτώσει, όμως κρίνοντας από τον τρόπο που την κοίταζε ο συμμαθητής της, είχε την αίσθηση πως το πρόβλημα δε θα σταματούσε εκεί. Προσπάθησε να το βγάλει από το μυαλό της λέγοντας στον εαυτό της πως ο Ζακ μπορούσε να διαδώσει όσες φήμες ήθελε, αφού όλοι θα πίστευαν ότι έλεγε υπερβολές. Του άρεσε να κουτσομπολεύει και, παρότι οι άλλοι γενικά έδιναν βάση σε ό,τι έλεγε, η ταχύτητα ενός Επιγόνου ήταν κάτι που έπρεπε να το δει κανείς με τα ίδια του τα μάτια για να το πιστέψει.

Πηγαίνοντας στην αίθουσα εκδηλώσεων για να βρει την Κλερ και τον Ματ, η Έλεν συνάντησε την Κασσάνδρα και την Αριάδνη. Τη ρώτησαν πού πήγαινε και καθώς δεν είχε διάθεση να τους πει ψέματα, τις προσκάλεσε να έρθουν μαζί της.

Μόλις βεβαιώθηκαν πως το πεδίο ήταν ελεύθερο, πέρασαν από την ξεκλείδωτη πόρτα πυρασφάλειας και μπήκαν στην αίθουσα από την πίσω είσοδο. Ο Ματ και η Κλερ κάθονταν ήδη μπροστά στη σκηνή, με το μεσημεριανό τους αραδιασμένο πάνω σε πετσέτες, σαν σε πικνίκ.

«Ωραία. Τις προσκάλεσες», είπε ο Ματ γνέφοντας ικανοποιημένος όταν είδε πως η Έλεν δεν ήταν μόνη της. «Όμως, μη φέρεις κι άλλους, αλλιώς θα μας καταλάβουν».

«Πιθανότατα θα μας καταλάβουν, ούτως ή άλλως», είπε η Κλερ χαμογελώντας λοξά. «Όμως, άξιζε πέρα για πέρα. Πού αλλού θα βρίσκαμε τέτοια ατμόσφαιρα;» Έγνεψε προς το εντυπωσιακό, αστραφτερό σκηνικό, το οποίο μεγάλωνε καθώς αποκτούσε νέα κομμάτια.

Η Κασσάνδρα και η Αριάδνη κοίταξαν τριγύρω ευχαριστημένες, ειδικά εκείνα τα σκηνικά που θα παρουσίαζαν το ανάκτορο του Θησέα. Αντάλλαξαν ένα συνωμοτικό χαμόγελο με την Έλεν, η οποία κατάφερε να ανασηκώσει το μισό της πρόσωπο σχηματίζοντας κάτι που έμοιαζε με μειδίαμα. Τα παραμυθένια σκηνικά από το *Όνειρο Θερινής Νυκτός* άρεσαν στην Έλεν, όμως τα αρχαιοελληνικά στοιχεία την τάραζαν. Οι ψεύτικοι δωρικοί κίονες ήταν μισοβαμμένοι και κείτονταν πλαγιαστά στο δάπεδο, σαν να είχαν γκρεμιστεί. Αυτό θύμισε στην Έλεν το κοπιαστικό ταξίδι που είχε κάνει την προηγούμενη νύχτα.

Δεν ήθελε με τίποτε να επιστρέψει στον ερημότοπο, όμως αν κατόρθωνε να εντοπίσει εκείνο το ποτάμι... *Μισό λεπτό, ποιο ποτάμι*; αναρωτήθηκε. Γύρισε την πλάτη στους μισοτελειωμένους κίονες και κάθισε δίπλα στην Κλερ για να φάει το μεσημεριανό της.

Προσπάθησε όσο μπορούσε να συμμετάσχει στη συζήτηση, όμως μετά βίας έβρισκε τη δύναμη να μασήσει, πόσω μάλλον να γελάσει και να αστειευτεί. Καταλάβαινε πως οι φίλοι της αποδεικνύονταν έξυπνοι και ευχάριστοι από τον τρόπο που αντιδρούσαν η Κασσάνδρα και η Αριάδνη, όμως η ίδια δυσκολευόταν να μείνει ξύπνια, άρα κάθε συμμετοχή στην κουβέντα αποκλειόταν.

Διαρκώς σκεφτόταν την πτήση. Δηλαδή στην πραγματικότητα έπιανε τον εαυτό της να σκέφτεται συνέχεια τον Λούκας, όμως αμέσως μόλις οι σκέψεις της σκάλωναν σε εκείνο το ακανθώδες θέμα, συμμάζευε

τη φαντασία της και επέλεγε να εστιάσει την προσοχή της στην πτήση. Ίσως θα μπορούσε να επιχειρήσει ξανά να πετάξει, αργότερα, μόνη της. Αποφάσισε όμως αυτή τη φορά πως θα το έκανε μέσα στο σπίτι της, ώστε να μην κινδυνέψει να παρασυρθεί μακριά. Αν και η προοπτική να αφεθεί στις διαθέσεις του ανέμου και να φύγει μακριά δε φάνταζε και τόσο άσχημη υπό τις δεδομένες καταστάσεις.

«Λένη! Χτύπησε το κουδούνι», είπε η Κλερ έχοντας περάσει ήδη την τσάντα στον ώμο της. Η Έλεν πετάχτηκε όρθια και μάζεψε τα πράγματά της, ενώ οι φίλοι της κοιτάζονταν παραξενεμένοι πίσω από την πλάτη της.

Η Κλερ προσπάθησε να μιλήσει στην Έλεν στη διάρκεια της προπόνησης, όμως τελικά εγκατέλειψε την προσπάθεια, αφού η κοπέλα άλλαζε διαρκώς θέμα επιμένοντας να ρωτά τη φίλη της πώς τα πήγαινε εκείνη. Δεν ήθελε να τη λυπούνται ούτε να μιλήσει για τον εαυτό της. Το μόνο που ζητούσε ήταν να κατεβάσει τους διακόπτες του μυαλού της και να πετάξει.

Τελικά, η Κλερ κατάλαβε πως δεν την έπαιρνε να επιμείνει άλλο κι έτσι άρχισε να μιλάει για το πάρτι που θα γινόταν εκείνο το βράδυ στην παραλία. Δυσκολευόταν να αποφασίσει αν θα κανόνιζε να πάει εκεί με την Αριάδνη.

«Από τη μια θέλω να τη γνωρίσω καλύτερα, όμως αν συμφωνήσω να περάσει να με πάρει, θα είναι και ο Ιάσονας στο αυτοκίνητο, κι αυτός βρίσκει τρόπο να αρπάζεται μαζί μου κάθε φορά. Είσαι σίγουρη πως δεν μπορείς να πάρεις ρεπό από τη δουλειά απόψε; Θα μπορούσαμε να πάμε μαζί με τον Ματ», πρότεινε η Κλερ αισιόδοξα.

«Το ξέρεις ότι δε γίνεται».

«Αν το ζητούσες από την Κέιτ, είμαι σίγουρη πως θα συμφωνούσε», επέμεινε η φίλη της.

«Κλερ; Πραγματικά δε θέλω να περάσω το βράδυ καθισμένη στην κρύα άμμο να βλέπω όλους τους άλλους να χαμουρεύονται», είπε η Έλεν με τόνο που δε σήκωνε αντιρρήσεις. «Εσύ όμως να πας και να διασκεδά-

σεις. Και ποιος ξέρει; Ίσως απόψε, για αλλαγή, να τα πάτε καλά με τον Ιάσονα».

Η Κλερ άρχισε να γκρινιάζει περιγράφοντας πόσο ενοχλητικός ήταν ο νεαρός, ο οποίος μονίμως διαφωνούσε μαζί της. Η Έλεν δεν την πολυάκουγε καθώς δοκίμαζε τα ρεύματα του αέρα τριγύρω της κάνοντας εξάσκηση στο να πετάει με τη βαρύτητα ενεργοποιημένη. Δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στο σπίτι μετά τη δουλειά απόψε και να κάνει μια δοκιμή.

Κρυμμένος πίσω από έναν αμμόλοφο, ο Κρέοντας μετρούσε τα λεπτά που περνούσαν, ενώ τα ξαδέρφια του, ο Έκτορας και ο Ιάσονας, παρέμεναν κάτω από την επιφάνεια του νερού. Δεν ήξερε ότι υπήρχαν Επίγονοι με αυτό το χάρισμα και ήταν ευχαριστημένος που οι συγκυρίες τού είχαν επιτρέψει να γίνει μάρτυρας αυτής της σκηνής. Νωρίτερα είχε χάσει τα ίχνη του Λούκας, πράγμα που συνέβαινε συχνά, δεδομένου ότι ο μικρός του ξάδερφος μπορούσε να πετάει, οπότε αναγκάστηκε να συμβιβαστεί και να ακολουθήσει τον Ιάσονα και τον Έκτορα σε αυτό το γελοίο πάρτι στην παραλία. Όπως παρακολουθούσε τα ξαδέρφια του να ξεπροβάλλουν μέσα από το νερό και να αφήνουν πίσω τους τα ορμητικά κύματα, άφριζε από το κακό του. Ένα τέτοιο ταλέντο ήταν αμαρτία να χαραμίζεται σε δειλούς που έτρεμαν τους θεούς και δεν τολμούσαν να τους προκαλέσουν, ενώ ήταν τόσο παραδομένοι στις απολαύσεις, ώστε δεν αναλογίζονταν τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχει για ολόκληρο τον Οίκο η επιμονή τους να φλερτάρουν με θνητές.

Ο Ιάσονας πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς μιλώντας με μια μικροκαμωμένη Γιαπωνέζα. Έδειχνε να έχει την ικανότητα να ελέγχει τον εαυτό του όταν βρισκόταν κοντά σε γυναίκες, όμως ο Έκτορας ήταν διαφορετική περίπτωση. Το ρολόι ακόμη δεν είχε δείξει μεσάνυχτα, κι ο Κρέοντας ήδη τον είχε δει να κυλιέται στην άμμο με *δύο* διαφορετικά κορίτσια. Μήπως δεν ήξερε ο Έκτορας πόσο εύκολα μπορούσε ένας Επίγονος να αφήσει έγκυο μια γυναίκα; Μήπως ο ηλίθιος ξάδερφός του ήθελε το πρωτότοκο παιδί του να γεννηθεί από κάποια ανόητη κοπελίτσα

με μηδέν χαρακτήρα; Προφανώς, αδιαφορούσε για τον Οίκο τους, διαφορετικά δε θα χαράμιζε το χρόνο του με αυτά τα ανόητα κορίτσια. Η εικόνα ήταν τόσο εξοργιστική, ώστε ο Κρέοντας αναγκάστηκε να αποστρέψει το βλέμμα και να τρίξει τα δόντια του. Σε αυτό το νησί υπήρχε μονάχα μία κοπέλα η οποία ήταν ισάξιά τους σε κύρος. Μονάχα μία κοπέλα που άξιζε την προσοχή του.

Η Έλεν. Όμως ο Λούκας δεν την άφηνε στιγμή μόνη κι αυτό υποχρέωνε τον Κρέοντα να μένει σε απόσταση. Δεν μπορούσε να συγκρουστεί ανοιχτά με τα ξαδέρφια του, γιατί τότε η μυστική αποστολή του θα αποτύγχανε, όμως υπήρξαν κάποιες φορές που είχε σκεφτεί να το κάνει. Το πρόσωπό της δεν έφευγε στιγμή από τη σκέψη του. Αναλογίστηκε την αντιπαράθεσή τους στους βάλτους. Ο φόβος και η οργή στο βλέμμα της, καθώς τον καταδίωκε, ήταν τόσο ατόφια, τόσο έντονα, ώστε είχαν αποδειχτεί σχεδόν ακαταμάχητα. Ήταν ισχυρή, κι όμως τελείως ανυποψίαστη για τις δυνατότητές της, ώστε κατέληγε σχεδόν αβοήθητη. Ένα τρέμουλο κατέλαβε τα χέρια του στη σκέψη πως θα την έκανε δική του, όμως έπρεπε να δείξει υπομονή.

Η μητέρα του τον είχε ικετεύσει να περιμένει, να της δώσει το περιθώριο να ρωτήσει διακριτικά και να μάθει αν υπήρχε η πιθανότητα κάποιο μέλος της οικογένειας να είχε αφήσει ένα νόθο παιδί στη Μασαχουσέτη. Ο Κρέοντας είχε συμφωνήσει απρόθυμα να περιμένει μία εβδομάδα την απάντησή της, όμως ήξερε ήδη ποια θα ήταν αυτή. Παρότι δεν είχε δει τις Ερινύες την πρώτη φορά που τη συνάντησε, ήξερε πως η Έλεν δεν ήταν ξαδέρφη του.

Κυκλοφορούσαν φήμες ότι ορισμένοι Επίγονοι στο παρελθόν είχαν βρει τρόπο να αποφύγουν τις Ερινύες και ο Κρέοντας πίστευε πως η Έλεν ανήκε σε αυτή την κατηγορία. Η μητέρα του επέμενε πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο, πως όλοι οι άλλοι Οίκοι είχαν εξοντωθεί, όμως εκείνος στηριζόταν σε κάτι περισσότερο από το ένστικτό του. Οι προδότες τη φρουρούσαν λες και ήταν η τελευταία επίγονος που ανήκε σε εχθρικό Οίκο, ενώ έδειχνε τόσο ανεκπαίδευτη, τόσο αδαής σχετικά με το ποια και τι ήταν, ώστε φάνταζε προφανές στον Κρέοντα πως εσκεμμένα είχε διατηρηθεί κρυφή η ύπαρξή της από όλους τους

Οίκους, ακόμη και από τον δικό της. Όμως, πάνω από όλους εκείνους τους λόγους ήταν το σώμα του Κρέοντα αυτό που του φανέρωνε πως η κοπέλα δεν ήταν συγγενής του. Είχε γνωρίσει δεκάδες ξαδέρφες του, όλες τους πανέμορφες, όπως άρμοζε σε θυγατέρες του Απόλλωνα, όμως καμιά τους δεν τον είχε κρατήσει ξάγρυπνο τη νύχτα, όπως εκείνη. Ο Κρέοντας *ήξερε* ότι αυτή η Επίγονος καταγόταν από άλλον Οίκο.

Δεσμευόταν από το καθήκον προς την οικογένεια να περιοριστεί στην παρακολούθηση και στην αναμονή για μερικές ακόμη μέρες, προκειμένου να μείνει πιστός στην υπόσχεση που είχε δώσει στη μητέρα του, όμως πολύ σύντομα θα αποδείκνυε την αξία του. Ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει την πρόκληση και, παρότι υπήρχε εναλλακτικός τρόπος για την ενοποίηση των Οίκων, πέρα από τη μάχη, ο Κρέοντας πίεζε τον εαυτό του να μην το σκέφτεται, όσο μεγάλος κι αν ήταν ο πειρασμός. Αυτή ήταν η μόνη ευκαιρία που είχε να εξασφαλίσει τη δόξα που δικαιούνταν, η τελευταία ευκαιρία να εξασφαλίσει αυτού του είδους τη δόξα οποιοσδήποτε Επίγονος. Απέμενε ένας ακόμη Θρίαμβος, το ύστατο έπαθλο, και μέσα του ήξερε πως ο Θρίαμβος αυτός θα αποδεικνυόταν το κλειδί που θα άνοιγε τις πύλες της Ατλαντίδας.

Ο Κρέοντας προοριζόταν από τις Μοίρες να γίνει ο Επίγονος που θα καθιστούσε την οικογένειά του αθάνατη και για το επίτευγμα αυτό ο πατέρας του θα τον τιμούσε πάνω από όλους τους άλλους.

12

Η ΕΛΕΝ ΑΚΟΥΣΕ ΚΑΤΙ πάνω στη στέγη. Ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη βεράντα κι άνοιξε διάπλατα την πόρτα όσο πιο γρήγορα μπορούσε, όμως δεν είδε τίποτε. Αναστέναξε ανακουφισμένη. Δεν ήθελε πια να κοιμούνται εκεί με βάρδιες τα παιδιά της οικογένειας Δήλος. Ειδικά δεν ήθελε να την ακούει ο Λούκας ενώ εκείνη έβλεπε εφιάλτες και είχε μόλις ξυπνήσει από ένα ακόμη φρικτό όνειρο. Κοίταξε τριγύρω την άδεια βεράντα νιώθοντας έρημη και μόνη, όμως δεν ήξερε αν

αυτό οφειλόταν στα όσα είχε δει στον ύπνο της ή στα όσα βίωνε στον ξύπνιο της.

Επέστρεψε στο υπνοδωμάτιό της και πίεσε τον εαυτό της να παρατηρήσει το κείμενο στον καθρέφτη. Ύστερα έγραψε *ΤΟ ΕΙΔΑ ΞΑΝΑ* με το πράσινο αϊλάινερ της Κλερ και κάθισε να κοιτάξει επίμονα τις λέξεις. Αυτή ήταν η δεύτερη νύχτα στη σειρά που είχε ονειρευτεί το ποτάμι που δεν μπορούσε να θυμηθεί. Έσπαγε το μυαλό της προσπαθώντας να σχηματίσει την εικόνα του, όμως ο νους της διαρκώς το απέφευγε. Ξαφνικά παρατήρησε το είδωλό της στον καθρέφτη και ταράχτηκε.

Τα μάγουλά της ήταν ρουφηγμένα, το νυχτικό της ξεχειλωμένο, τα μπράτσα και τα πόδια της καλυμμένα από μια αηδιαστική, μαύρη γλίτσα. Ποταμίσια γλίτσα.

Είχε ονειρευτεί ένα ποτάμι με μαύρες όχθες και γκρίζα νερά. Θυμόταν ότι διψούσε και δεν μπορούσε να πιει. Όμως γιατί της ήταν τόσο δύσκολο να θυμηθεί αν συνέβη κάτι άλλο; Συγκεντρώθηκε στις σκέψεις της και επιχείρησε να ανασύρει τις αναμνήσεις της.

Τη βασάνιζε η δίψα κι έτσι κατέβηκε στο νερό. Έγειρε πάνω από τη δύσοσμη όχθη από μαύρη λάσπη και διέκρινε ωχρά, χτικιασμένα ψάρια να κινούνται άτσαλα πέφτοντας εδώ κι εκεί, σαν να είχαν ξεχάσει πώς να κολυμπούν. Οπισθοχώρησε, αρνούμενη να πιει, ακόμη κι αν έπρεπε να πεθάνει από τη δίψα, έχοντας στα αφτιά της τον ήχο του τρεχούμενου νερού...

Η Έλεν έτρεξε στο μπάνιο και όρμησε στο ντους, βάλθηκε να τρίβει τη μαύρη λάσπη και να ξεπλένει το στόμα της με διαδοχικές γουλιές νερό. Ένιωθε μολυσμένη. Συνέχισε να τρίβει το σώμα της, ώσπου το δέρμα της κοκκίνισε και τα μάτια της έτσουζαν, καθώς τα κρατούσε ανοιχτά μπροστά στο νερό.

Όταν βγήκε από το ντους, έριξε τα σεντόνια και τις πιτζάμες της στο πλυντήριο. Αυτή τη φορά δεν υπήρχε αίμα, όμως η Έλεν αμφέβαλλε

αν θα κατάφερνε να καθαρίσει εκείνη την ποταμίσια λάσπη. Έβαλε μισή μεζούρα χλωρίνη στο πλυντήριο και φρόντισε το νερό να είναι καυτό ελπίζοντας πως θα κατόρθωνε να περισώσει κάτι. Ύστερα βάλθηκε να καθαρίζει όλα τα βρόμικα αποτυπώματα που είχε αφήσει στο σπίτι.

Ήταν νωρίς το πρωί του Σαββάτου και συνήθως ο πατέρας της βρισκόταν στο σπίτι στη διάρκεια της μέρας, δουλεύοντας τη νύχτα, όμως αυτή τη φορά είχε αποφασίσει να κάνει διπλή βάρδια για να δώσει ρεπό εκείνη τη μέρα στην Κέιτ. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως οι δυο τους προσπαθούσαν να αποφύγουν ο ένας τον άλλον. Είχε επιχειρήσει να μιλήσει στην Κέιτ γι' αυτό το θέμα το προηγούμενο βράδυ, όταν έφυγε η Κλερ για να πάει στο πάρτι, όμως δεν είχε τη δύναμη να την πιέσει να ανοιχτεί. Τα πάντα φάνταζαν άτονα στην Έλεν, πνιχτά, λες και τα αισθήματά της ήταν αποθηκευμένα, θαμμένα κάτω από βουνά προμηθειών.

Πήγε στο δωμάτιό της κι άρχισε να ενεργοποιεί και να απενεργοποιεί τη βαρύτητα, οπότε εναλλάξ αιωρούνταν και έπεφτε, ώσπου κατάλαβε πώς να φέρνει τα πόδια κάτω από το σώμα της και να προσγειώνεται απαλά, αντί να σωριάζεται φαρδιά πλατιά. Δούλεψε λίγο τα ρεύματα του αέρα, όμως δεν μπορούσε να κάνει κάτι περισσότερο από το να διορθώνει ελαφρά τη θέση της καθώς αιωρούνταν, διαφορετικά κινδύνευε να διαλύσει το δωμάτιο. Μερικές ώρες αργότερα, το τηλέφωνο που χτυπούσε αδιάκοπα την ανάγκασε να βγει από το σπίτι. Τα μέλη της οικογένειας Δήλος ήθελαν να μάθουν γιατί δεν είχε πάει ακόμη στο σπίτι τους για εκπαίδευση και δε θα σταματούσαν να τηλεφωνούν μέχρι να απαντήσει.

Η Έλεν σκεφτόταν το θέμα. Απλώς δεν καταλάβαινε σε τι θα ωφελούσε να μάθει πώς να χειρίζεται ένα ξίφος, εφόσον τα όπλα δεν μπορούσαν να την τραυματίσουν και δεν ήταν υποχρεωμένη να πολεμήσει, αφού είχε τη δυνατότητα να απομακρυνθεί πετώντας. Ήξερε ότι κάποια στιγμή ο Έκτορας ή ο Ιάσονας θα περνούσαν από το σπίτι για να δουν τι έκανε, οπότε βγήκε έξω χωρίς ξεκάθαρο προορισμό. Έλπιζε πως λίγο τρέξιμο θα τη βοηθούσε να ξεδιαλύνει τις σκέψεις της. Φορούσε τζιν

παντελόνι και πουλόβερ, όχι τα πλέον κατάλληλα ρούχα για τρέξιμο, όμως δεν είχε σημασία. Αμέσως μόλις άφησε πίσω το κέντρο της πόλης, βγήκε από την οδό Πόλπις και τράβηξε ανατολικά. Δεν την ενδιέφερε πού θα κατέληγε, αρκεί να πήγαινε κάπου μακριά από ανθρώπους. Καθώς έτρεχε, συνειδητοποίησε ότι είχε ξαναπεράσει από εκεί μια φορά και, παρότι δεν ήθελε να θυμάται την πρώτη της πτήση και όλα όσα ακολούθησαν, ήξερε πως ήταν το ιδανικό μέρος για να βρει την ησυχία που αποζητούσε.

Ο ήλιος είχε αρχίζει να δύει και η Έλεν ήταν ευγνώμων που μπορούσε να βιώσει κάτι όμορφο χωρίς να παρεισφρέουν οι καταθλιπτικές σκέψεις της για να χαλάσουν τη στιγμή. Καθώς κοίταζε τριγύρω, διέκρινε ένα γνώριμο φάρο. Έριξε μια ματιά στην άμμο κάτω από τα πόδια της κι αναρωτήθηκε αν ήταν η ίδια που είχε αγκαλιάσει τον εαυτό της και τον Λούκας τότε που πονούσαν τόσο πολύ. Τότε που είχαν *πεθάνει* για μια στιγμή, συνειδητοποίησε.

Αμέσως μόλις της πέρασε η σκέψη αυτή από το μυαλό, ένιωσε πως ήταν αλήθεια. Εκείνη τη νύχτα δεν είχαν υποστεί απλώς μια σειρά από τρομερά τραύματα, αλλά είχαν αρχίσει να περνούν σε μια άλλη διάσταση. Ή, τουλάχιστον, ο Λούκας άρχισε να περνά. Κι εκείνη τον ακολούθησε για να τον εμποδίσει. Στο μεταξύ, υπήρχε ένα ποτάμι... *Μισό λεπτό, ποιο ποτάμι;*

«Ε! Τι στο διάβολο νομίζεις ότι κάνεις;» φώναξε ο Έκτορας.

Ήταν έξω φρενών. Πλησίαζε απειλητικά από την παραλία, τα πόδια του κάλυπταν πολύ μεγαλύτερη απόσταση απ' ό,τι θα μπορούσε να διανύσει ένας κοινός άνθρωπος καθώς ερχόταν προς το μέρος της.

«Πώς με βρήκες;» ρώτησε σαστισμένη η Έλεν.

«Δεν είναι και τόσο δύσκολο να προβλέψει κανείς τις κινήσεις σου», σχολίασε εκείνος ειρωνικά. «Άντε, κουνήσου, πάμε στο σπίτι μου».

«Δε θέλω να κάνω κι άλλη εκπαίδευση. Είναι ανώφελο», φώναξε η κοπέλα προς τα πίσω κι έκανε μεταβολή για να φύγει. «Μονάχα την ησυχία μου θέλω».

«Μπα, θέλεις την ησυχία σου, πριγκίπισσα; Λυπάμαι, δεν πάει έτσι το πράγμα», είπε ο Έκτορας και την άρπαξε από τους ώμους γυρνώ-

ντας την προς το μέρος του. Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για την Έλεν. Γέλασε υστερικά –η εναλλακτική ήταν να αρχίσει να κλαίει– και έσπρωξε μακριά της τον Έκτορα. Δυνατά.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις; Τι; Μήπως να με σκοτώσεις στο ξύλο; Δεν μπορείς! Δεν είσαι αρκετά δυνατός», είπε η Έλεν και τον χτύπησε ξανά και ξανά στους ώμους προσπαθώντας να προκαλέσει μια συμπλοκή. «Άντε, τράβα να βρεις ένα σπαθί. Τι περιμένεις; Οπ, στάσου, ξέχασα. Ούτε αυτό μπορεί να με βλάψει. Λοιπόν, τι σκοπεύεις να κάνεις, ψευτοπαλικαρά; Τι έχεις να μου διδάξεις;»

«Ταπεινοφροσύνη», απάντησε εκείνος σιγανά. Κινήθηκε γρήγορα, ταυτόχρονα όμως αλλοίωνε και το φως, έτσι όπως έκανε ο Λούκας. Κι ενώ η Έλεν προσπαθούσε ακόμη να εστιάσει το βλέμμα της, εκνευρισμένη που δεν της είχε περάσει καν από το μυαλό πως ο Έκτορας θα μπορούσε να διαθέτει επίσης αυτό το χάρισμα, εκείνος την άρπαξε, τη φόρτωσε στον ώμο του και άρχισε να περπατά προς το νερό.

Εξαγριωμένη η κοπέλα χρησιμοποίησε αυτή τη φορά όλη της τη δύναμη εναντίον του. Δεν την ένοιαζε πόσο άσχημα θα τον χτυπούσε. Άρχισε να σπρώχνει, ώσπου κατάφερε να ξεφύγει από τη λαβή του. Άκουσε το μπράτσο του να σπάει καθώς αποσπούσε το σώμα της βίαια από το δικό του. Ύστερα άλλαξε κατάσταση για να πετάξει μακριά. Καθώς καλούσε έναν άνεμο για να την απομακρύνει, ο νεαρός την άρπαξε με το άλλο του χέρι. Το δυνατό του χέρι. Η Έλεν συνειδητοποίησε κάπως αργά πως ο Έκτορας της είχε επιτρέψει να του σπάσει το αριστερό του χέρι, έτσι ώστε να επιχειρήσει εκείνη να περάσει στην αβαρή κατάσταση, μια κατάσταση στιγμιαίας αδυναμίας. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι έκανε ο Έκτορας, ώστε να επιστρέψει η ίδια στην κατάσταση βαρύτητας και να βρει ικανό πάτημα για να τον αποκρούσει, εκείνος την έσυρε άνετα στο νερό, εκεί όπου το βάρος της δεν είχε καμιά σημασία.

Ο Έκτορας προχώρησε γραμμή προς τα μέσα τραβώντας την προς τα κάτω, όλο και πιο βαθιά, μέχρι που βρέθηκαν και οι δύο ολότελα βυθισμένοι στα σκοτεινά νερά. Η Έλεν υπολόγιζε πως είχαν βάθος πολλών μέτρων. Μάταια προσπάθησε να αντισταθεί. Βρίσκονταν στο στοιχείο

του Έκτορα κι εκεί είχε αυτός τον απόλυτο έλεγχο. Μπορούσε μάλιστα να μιλά και να ακούγεται υποβρύχια.

«Δεν είσαι η μόνη που διαθέτει χαρίσματα, πριγκίπισσα», είπε.

Καμιά φυσαλίδα αέρα δε σχηματιζόταν στο στόμα του. Ακουγόταν μονάχα πεντακάθαρη ομιλία. Μπορούσε να αναπνεύσει, να μιλήσει και να περπατήσει στο βυθό, λες και κινούνταν στη στεριά. Η Έλεν κατάλαβε επιτέλους γιατί την τρόμαζε τόσο πολύ. Ήταν ένα πλάσμα του ωκεανού κι εκείνη έτρεμε τον ωκεανό.

Από τότε που κόντεψε να πνιγεί, παιδί ακόμη, η Έλεν υποψιαζόταν πως ο ωκεανός την έβαλε στο μάτι, όμως δεν το είχε πει ποτέ σε κανέναν, γιατί ήταν βέβαιη πως θα την περνούσαν για τρελή. Τώρα, σχεδόν μία δεκαετία αργότερα, κοιτάζοντας τα ανέκφραστα, γαλανά μάτια του Έκτορα, καταλάβαινε ότι είχε δίκιο. Η Έλεν χτυπιόταν και προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει από την ανελέητη λαβή του. Ορμητικές στήλες φυσαλίδων έβγαιναν από το στόμα της καθώς ξεσπούσε ο βουβός πανικός της. Έγδερνε το πρόσωπό του και κλοτσούσε τα πόδια του, όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να τον υποχρεώσει να την αφήσει. Θα κατέληγε πνιγμένη.

Οξύ άρχισε να καίει τις φλέβες της και η περίμετρος της όρασής της θόλωσε καθώς πλησίαζε στα όρια της λιποθυμίας. Τα μάτια της έκλειναν όταν τον ένιωσε να την τραβά από τα πόδια και να τη σέρνει πίσω στην ακτή. Την έβγαλε από το νερό πιάνοντάς την από τον αστράγαλο, την πέρασε πάνω από το κεφάλι του και την πέταξε με αρκετή δύναμη κάτω στην άμμο σαν τσουβάλι, ώστε να βγάλει το υγρό από τους πνεύμονές της. Η Έλεν ξερνούσε θαλασσινό νερό και έβηχε μέχρι που τα αφτιά της άρχισαν να βουίζουν και άκουσε το αίμα να ρέει μέσα στο κεφάλι της.

«Αν είχες προπονηθεί μαζί μου σήμερα, θα γνώριζες ότι μπορείς να εξαπολύεις τους κεραυνούς σου κάτω από το νερό», είπε ο Έκτορας τραβώντας απότομα το σπασμένο του χέρι, ώστε να ισιώσει τα κόκαλά του με έναν ανατριχιαστικό, ξερό ήχο. Ούρλιαξε κι έπεσε στα γόνατα, ξέπνοος για μια στιγμή, προτού συνεχίσει σφίγγοντας τα δόντια. «Όμως, δεν ήρθες για προπόνηση».

Κάθισαν για λίγο στην άμμο δίπλα δίπλα, τόσο χτυπημένοι και οι δύο, ώστε δεν μπορούσαν να κινηθούν. Καθώς ανάρρωναν, ο ήλιος που έδυε έμοιαζε να εγκαταλείπει την προσπάθεια να κρατηθεί στον ουρανό και βούτηξε γρήγορα στο νερό. Ο ουρανός σκοτείνιασε.

«Νόμιζα πως ήσουν απόγονος του Απόλλωνα», είπε η Έλεν με τραχιά φωνή.

Οι φωνητικές χορδές της ήταν ακόμη τραυματισμένες, όμως έτσι κι αλλιώς δε χρειαζόταν να πει κάτι περισσότερο. Ο Έκτορας μπορεί να μην έδινε την εντύπωση του εξυπνότερου μέλους της οικογένειάς του, όμως η κοπέλα είχε αρχίσει να υποψιάζεται ότι, έστω κι αν δεν περνούσε τόσο χρόνο όσο η Κασσάνδρα διαβάζοντας βιβλία, ήταν εξίσου ευφυής με τους υπόλοιπους συγγενείς του.

«Μία Νηρηίδα, από τις λιγότερο σημαντικές θεότητες της θάλασσας, ενώθηκε με τον Οίκο μας κάποια στιγμή στην πορεία του χρόνου. Εξακολουθούν να κυκλοφορούν πολλοί μικροί θεοί και πνεύματα του νερού ή του δάσους εδώ κι εκεί και πολλά μπορούν να συμβούν σε μερικές χιλιετίες. Πλέον, κανένας Οίκος δεν αποτελείται από απόλυτα καθαρούς απογόνους του ενός ή του άλλου θεού και όλοι οι Επίγονοι των νεότερων γενιών διαθέτουν περισσότερα χαρίσματα απ' ό,τι οι γονείς τους», απάντησε ο Έκτορας.

«Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Η Κασσάνδρα θεωρεί πως έχει κάποια σχέση με το ότι οι Μοίρες επιθυμούν οι Επίγονοι να αποκτήσουν περισσότερα χαρίσματα και να καταστούν ισχυρότεροι, προκειμένου να μπορέσουν να κυβερνήσουν την Ατλαντίδα, όμως προσωπικά νομίζω πως η εξήγηση είναι πως είμαστε όλοι μούλοι. Ο προ-προ-προπάππος μου πλαγιάζει με μια νύμφη κι εγώ αποκτώ την ικανότητα να κινούμαι υποβρύχια. Δε χρειάζονται οι Μοίρες για να εξηγηθεί αυτό το χάρισμα».

«Γι' αυτό ήξερες ότι μπορώ να πνιγώ; Επειδή διαφεντεύεις το νερό;»

«Αυτό ήταν κοινή λογική. Και δε διαφεντεύω κανένα νερό. Απλώς, κάτω από αυτό νιώθω απόλυτα άνετα», αποκρίθηκε ο Έκτορας. Γύρισε και την κοίταξε κατάματα. Όταν συνέχισε να μιλάει, ο τόνος του ήταν βασανιστικά παρόμοιος με εκείνον του Λούκας, τότε που της μάθαινε πώς

να πετά, κι αυτό πόνεσε την Έλεν. «Δεν έχεις μάθει ακόμη να σκέφτεσαι σαν πολεμίστρια. Διαθέτεις όλα αυτά τα εκπληκτικά χαρίσματα, ικανότητες που οι περισσότεροι Επίγονοι θα έδιναν τα μισά χρόνια της ζωής τους για να τις αποκτήσουν, όμως δεν μπορείς να τα αξιοποιήσεις γιατί δε σκέφτεσαι τακτικά. Στάσου και βάλε το μυαλό σου να δουλέψει για μια στιγμή. Ο ωκεανός δεν είναι όπλο, όμως μπορεί να σκοτώσει. Ο αέρας δεν είναι όπλο, όμως αν σου τον στερούσα, θα πέθαινες. Η γη δεν είναι όπλο...» ετοιμάστηκε να πει.

«Όμως αν έπεφτα πάνω της με αρκετή δύναμη... Κατάλαβα», ολοκλήρωσε τη φράση του η Έλεν ξεροκαταπίνοντας, ενώ κοίταζε τα ανελέητα κύματα.

«Το νερό είναι η αχίλλειος πτέρνα σου. Είναι εκείνο το στοιχείο που σε φοβίζει, γιατί δεν έχεις κανέναν έλεγχο πάνω του».

Η Έλεν δεν ήξερε πώς το είχε καταλάβει ο Έκτορας, όμως γνώριζε πως είχε δίκιο. Με κάποιο τρόπο, ακόμη κι όταν αγνοούσε ολότελα τα χαρίσματά της, βαθιά μέσα της, σε ένα ασυνείδητο επίπεδο, ήξερε πως είχε λιγότερους λόγους να φοβάται τα τρία από τα τέσσερα στοιχεία. Μπορούσε να διαφεντέψει τον αέρα και να σηκώσει ανέμους, μπορούσε να χειραγωγήσει τη βαρύτητα της γης και να αντέξει εύκολα τη δύναμη της φωτιάς, γιατί, προκειμένου να δημιουργήσει κεραυνούς, έπρεπε να έχει τη δυνατότητα να αντέχει σε θερμοκρασίες μεγαλύτερες από εκείνες που άγγιζε οποιαδήποτε φλόγα. Όμως το νερό ήταν το ένα και μοναδικό στοιχείο που την καθιστούσε εντελώς αβοήθητη. Τελικά, κατάφερε να κατανοήσει το φόβο της, έστω κι αν δεν είχε πλησιάσει στο να τον νικήσει.

«Κι εσύ πώς μπόρεσες να τα καταλάβεις όλα αυτά για μένα;» ρώτησε η Έλεν αρκετά εντυπωσιασμένη.

«Επειδή έχω εκπαιδευτεί να σκέφτομαι τακτικά και να εντοπίζω το αδύνατο σημείο του αντιπάλου μου από τη μέρα που γεννήθηκα. Εσύ όμως όχι. Υπάρχουν τόσο πολλοί τρόποι να σκοτώσεις κάποιον, Έλεν. Νομίζεις πως είσαι ασφαλής, επειδή πέρασες τη δοκιμασία της Κασσάνδρας με το ξίφος, όμως κάνεις λάθος», είπε ο Έκτορας και η φωνή του ακούστηκε βραχνή από τον εκνευρισμό και την ανησυχία. «Το ξέρω ότι εξακολουθείς να βρίσκεσαι σε κατάσταση σοκ, όμως δεν έχω τα περιθώ-

ρια να περιμένω μέχρι να νιώσεις άνετα με αυτό που είσαι. Ήδη κάποια πρόσωπα σε αναζητούν. Πρέπει να ωριμάσεις και να το κάνεις τώρα, διαφορετικά θα χαθούν πολλές ζωές. Επομένως, γύρισε στο σπίτι σου. Φάε κάτι και ξεκουράσου. Δείχνεις χάλια και δε θέλω να με κατηγορήσει ο Λούκας γι' αυτό. Αύριο, όμως, θα έρθεις για εκπαίδευση. Τέρμα οι δικαιολογίες».

Χωρίς να περιμένει απάντηση, ο Έκτορας σηκώθηκε και την άφησε μόνη στη σκοτεινή παραλία. Η Έλεν έπαιξε αφηρημένα με το φυλαχτό της περνώντας τη μεταλλική καρδιά κατά μήκος του κάτω χείλους της. Καθόταν εκεί ντροπιασμένη από το πώς είχε ενεργήσει. Τα ρούχα της ήταν βαριά από το νερό, όμως δεν τα έστυψε. Ένιωθε πως της άξιζε να αισθάνεται μουσκεμένη, άβολα, για λίγη ώρα ακόμη.

Προφανώς, ήταν απαραίτητο να συνεχίσει την εκπαίδευση, όμως αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να πάει στο σπίτι της οικογένειας. Και να αντικρίσει τον Λούκας. Όμως κάτι τέτοιο της ήταν αδύνατο. Όπως κι αν το έφερνε στο μυαλό της, ένιωθε ότι πνιγόταν κάθε φορά που σκεφτόταν πως θα έπρεπε να τον βλέπει κάθε μέρα, ξέροντας ότι πίεζε τον εαυτό του για να της φέρεται ευγενικά, ότι πιθανότατα τη λυπόταν. Εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει πώς μπόρεσε να παρερμηνεύσει τόσο τις διαθέσεις του Λούκας εξαρχής, κι αυτό τη βασάνιζε σαν σκλήθρα που δεν μπορεί να εντοπιστεί για να αφαιρεθεί. Δεν είχε την απαίτηση να πέσει στα πόδια της ή κάτι τέτοιο, αλλά πώς ήταν δυνατό, ενώ την κρατούσε από το χέρι όπου κι αν βρίσκονταν, να φτάσει στο σημείο να της πει πως ποτέ δε θα την άγγιζε;

Αδυνατώντας να ησυχάσει με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό της, η Έλεν πετάχτηκε στον αέρα βγάζοντας μια μικρή κραυγή κι άφησε έναν ανατολικό άνεμο να την οδηγήσει πάνω από το νερό. Για μερικές στιγμές έμεινε κρεμασμένη σε ένα μικρό θύλακα αέρα, καθώς τα αστέρια ξεπρόβαλλαν στο στερέωμα, ρουφώντας απεγνωσμένα την ομορφιά εκείνης της εμπειρίας, σαν να ήταν συναισθηματικό αναισθητικό.

Όταν ηρέμησε κάπως, ανέβηκε ψηλότερα και ακολούθησε ένα σταθερό δυτικό ρεύμα, το οποίο την έφερε πίσω στη στεριά. Δεν είχε αποκτήσει ακόμη την ικανότητα να πετά με χάρη –για την ακρίβεια, οι γνώ-

σεις της ήταν οριακά επαρκείς–, όμως αν δεν καθόταν να το σκεφτεί υπερβολικά, ήξερε τι έπρεπε να κάνει για να κινηθεί. Δεν είχε σαφή εικόνα για το πού έπρεπε να πάει, όμως ξαφνικά ένιωθε παγωμένη και είχε την ανάγκη παρηγοριάς. Χωρίς να το αποφασίσει συνειδητά, βρέθηκε να διαγράφει κύκλους πάνω από το σπίτι της Κλερ.

Η Έλεν προσγειώθηκε στην αυλή και συνειδητοποίησε ότι στην κατάσταση που βρισκόταν δεν μπορούσε να χτυπήσει το κουδούνι. Ήταν μουσκεμένη και έτρεμε από το κρύο. Ο κύριος και η κυρία Αόκι θα τηλεφωνούσαν αμέσως στον πατέρα της, αν την έβλεπαν σε αυτή την κατάσταση.

Κάνοντας κύκλους γύρω από το σπίτι, έριχνε κλεφτές ματιές από τα παράθυρα και προσπαθούσε να εντοπίσει πού βρισκόταν η Κλερ. Έβγαλε το κινητό από το παντελόνι της για να τηλεφωνήσει στη φίλη της και να της πει να βγει έξω, όμως χτύπησε την παλάμη της στο μέτωπο διαπιστώνοντας ότι το μόλις δύο ημερών κινητό της είχε καταστραφεί από το θαλασσινό νερό. Άκουσε την Κλερ να φωνάζει στη μητέρα της στα γιαπωνέζικα και να ανεβαίνει εκνευρισμένη στο δωμάτιό της. Το φως άναψε και η κοπέλα έκλεισε με δύναμη την πόρτα πίσω της.

Ήταν τρομερός τρόπος για να αποκαλυφτεί στην Κλερ. Η Έλεν είχε αμυδρά αυτή την επίγνωση, καθώς αιωρούνταν προς το παράθυρο κι έβλεπε την καλύτερή της φίλη να κάθεται στο κρεβάτι με το στόμα ανοιχτό. Η Έλεν περίμενε πως θα την άκουγε να ουρλιάζει, όμως όταν η Κλερ παρέμεινε σιωπηλή, της έγνεψε προς το κλειδωμένο παράθυρο.

«Άνοιξέ μου», είπε επιτακτικά, ενώ τα δόντια της κροτάλιζαν.

«Ω, να πάρει. Τελικά, είσαι *πράγματι* βρικόλακας», είπε η φίλη της. Έδειχνε απογοητευμένη, αλλά ταυτόχρονα ούτε στον ελάχιστο βαθμό αιφνιδιασμένη.

«Μα τι λες τώρα; Όχι! Άνοιξε το παράθυρο, Κλερ. Έχω παγώσει!» ικέτεψε η Έλεν ψιθυρίζοντας. Η κοπέλα σηκώθηκε με το ζόρι από το κρεβάτι και πήγε στο παράθυρο με τους ώμους της να κρέμονται.

«Το ξέρω πως είναι πολύ της μόδας, όμως πραγματικά δε θέλω να μου πιεις το αίμα. Είναι τελείως ανθυγιεινό!» κλαψούρισε η Κλερ ανοίγοντας το παράθυρο.

Έφερε προστατευτικά την παλάμη πάνω στο γυμνό λαιμό της, όμως παρά τον κίνδυνο που νόμιζε ότι διέτρεχε, την άφησε να μπει, κι αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο από την Έλεν.

«Οχ, για όνομα, δεν είμαι βρικόλακας, φιλενάδα! Βλέπεις; Δεν έχω τεράστιους κυνόδοντες! Ούτε αλλόκοτα μάτια». Σήκωσε το πάνω χείλος της, φανερώνοντας μια σειρά απόλυτα φυσιολογικών δοντιών, και ύστερα γούρλωσε τα μάτια της για να δείξει πως δε γυάλιζε το βλέμμα της από τη δίψα για αίμα.

«Καλά, εντάξει! Όμως, δεν ήταν παράλογο αυτό που σκέφτηκα, δεδομένων των συνθηκών!» θέλησε να δικαιολογηθεί η Κλερ, τη στιγμή που η φίλη της περνούσε από το παράθυρο και ύστερα μετέβαινε στην κατάσταση της βαρύτητας μπροστά της.

«Εντάξει! Συμφωνώ, ήταν μια λογική ανησυχία», παραδέχτηκε η Έλεν, όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. «Τώρα μόλις μπήκα πετώντας στο δωμάτιό σου. Γιατί δε δείχνεις περισσότερο σαστισμένη;»

«Το ήξερα ότι μπορούσες να πετάς από τότε που ήμαστε παιδιά. Μάλιστα, μια φορά σε έσπρωξα από τη στέγη του σπιτιού σας για να βεβαιωθώ. Με την ευκαιρία, συγγνώμη γι' αυτό», είπε αμήχανα η Κλερ.

«Ναι, *πράγματι* με έσπρωξες!» αναφώνησε η Έλεν, που ξαφνικά θυμήθηκε εκείνο το περιστατικό.

Πρέπει να ήταν κάπου εφτά χρονών και χαζολογούσαν στη βεράντα της οροφής στο σπίτι της Έλεν. Εκείνη έπεσε στο κενό, όμως δεν έσκασε στο έδαφος. Κατά κάποιο τρόπο γλίστρησε απαλά προς τη γη, σαν φύλλο που πέφτει από το δέντρο. Η Κλερ ορκίστηκε σε ό,τι είχε ιερό και όσιο πως η Έλεν είχε γλιστρήσει, όμως εκείνη δε θυμόταν να είχε χάσει την ισορροπία της, και κρίνοντας από τον τρόπο που την κοίταζε η Κλερ επί εβδομάδες μετά το περιστατικό, η Έλεν είχε υποψιαστεί πως κάτι περίεργο είχε συμβεί, πριν τελικά διώξει τη σκέψη από το μυαλό της. Τώρα όλα εξηγούνταν. Η Έλεν έμεινε να κοιτάζει τη φίλη της άφωνη.

«Πώς κάνεις έτσι; Δε νόμιζα πως θα πέθαινες! Με δυο λόγια, σε είδα να *μην* πέφτεις από τη σκάλα του σπιτιού μου την προηγούμενη μέρα,

όταν *πράγματι* είχες γλιστρήσει, οπότε έπρεπε να επιβεβαιώσω τη θεωρία μου», είπε η Κλερ, λες και ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα.

«Πώς; Σπρώχνοντάς με από τη σκεπή;»

«Δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο θυμωμένη ήμουν από τότε μαζί σου, επειδή μου το κρατούσες μυστικό! Μπορείς να *πετάς*, Λένη, και δε μου το είπες ποτέ!» φώναξε η Κλερ επιχειρώντας να μεταθέσει το θέμα της συζήτησης, όμως η Έλεν αποφάσισε να το επιτρέψει βλέποντας πως η φίλη της ήταν φανερά πληγωμένη.

«Δεν το ήξερα καν μέχρι πριν από μερικές εβδομάδες!» επέμεινε η Έλεν.

«Είσαι απίστευτη ψεύτρα!» είπε η Κλερ ρίχνοντάς της μια ψεύτικη γροθιά στο γοφό.

«Αλήθεια λέω! Η μαμά μου με καταράστηκε όταν ήμουν μωρό, ώστε να μη χρησιμοποιήσω τις... Ω γαμώτο! Θα ήταν πολύ ευκολότερο να σου εξηγήσω, αν ήμουν *πράγματι* βρικόλακας. Τουλάχιστον τότε θα καταλάβαινες!» ξεφύσησε η Έλεν εκνευρισμένη, νιώθοντας πως δεν την καταλάβαινε η φίλη της. Βάλθηκε να βηματίζει για λίγο περνώντας τα δάχτυλα μέσα από τα μπλεγμένα μαλλιά της, πριν καταφέρει να βάλει τις σκέψεις της σε τάξη.

«Ο Χέργκι σε έβαλε να διαβάσεις την *Ιλιάδα*, σωστά; Θυμάσαι όλους εκείνους τους ήρωες που είχαν υπεράνθρωπη δύναμη και μπορούσαν να κάνουν ένα σωρό πράγματα που είναι αδύνατα για τους κανονικούς ανθρώπους;» ρώτησε.

«Ναι. Επειδή ήταν ημίθεοι. Όμως, όλα αυτά δεν είναι αλήθεια», σχολίασε η Κλερ, σαν να ήταν κάτι προφανές. Τότε κατάλαβε. «Μη μου πεις ότι...»

«Είμαι απόγονος κάποιου από εκείνους τους ήρωες. Ονομαζόμαστε Επίγονοι κι έχουμε διάφορες δυνάμεις... Μπορώ να κάνω πράγματα που δε θα πίστευες ότι είναι δυνατό να γίνουν. Όμως δεν είχα ιδέα τι ήμουν ή τι μπορούσα να κάνω μέχρι πριν από μερικές μέρες. Μακάρι να μπορούσα να σου πω τα πάντα, όμως δεν ξέρω τι επιτρέπεται και τι όχι. Σε παρακαλώ, Κλερ. Το ξέρω πως ακούγεται παρανοϊκό, όμως ποτέ μου δε σου είπα ψέματα. Πρέπει να με πιστέψεις».

«Εντάξει», είπε εκείνη κατανεύοντας και κοίταξε την Έλεν κατάματα, σαν να ένιωθε ότι επιτέλους λάμβανε το σεβασμό που δικαιούνταν. «Άλλωστε, τα είχα σχεδόν καταλάβει αυτά εδώ και κάποιο διάστημα, ξέρεις. Ανακάλυψες ότι είσαι ημίθεος –πόσο τέλειο είναι αυτό, εδώ που τα λέμε;– όταν μετακόμισε στο νησί η οικογένεια Δήλος. Γιατί είναι κι αυτοί σαν και σένα. Το κατάλαβα αμέσως μόλις τους είδα. Απλώς δεν ήξερα *τι* είστε όλοι εσείς».

«Βλέπεις;» είπε η Έλεν χαμογελώντας αναψοκοκκινισμένη. «Αυτός ήταν ο λόγος που έπρεπε να σου το πω. Έχω ανάγκη να σου μιλήσω για όλα αυτά, ώστε να με βοηθήσεις να τα βάλω σε μια σειρά. Όμως δεν πρέπει να πεις στην οικογένεια Δήλος ότι σου μίλησα μέχρι να μάθω αν κάτι τέτοιο επιτρέπεται ή όχι».

«Δεν έχει σημασία. Μπορώ να μπλοφάρω ή να προσποιηθώ πως το μάντεψα μόνη μου. Σχεδόν έτσι έγινε, ούτως ή άλλως», είπε η Κλερ και χαμογέλασε με ικανοποίηση. Τότε, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό της και την έκανε να πάρει πιο σοβαρό ύφος. «Παρεμπιπτόντως, πού γυρνούσες; Και γιατί είσαι σε τέτοιο χάλι;»

Η Έλεν ετοιμαζόταν να της εξηγήσει τι είχε συμβεί ανάμεσα σε εκείνη και στον Έκτορα όταν ακούστηκε ένα βουητό από το κινητό της Κλερ. Η κοπέλα διάβασε το γραπτό μήνυμα που είχε λάβει και ύστερα άρχισε να γράφει μια απάντηση.

«Ο Ιάσονας είναι. Πρέπει να του πω ότι είσαι εδώ, σε ψάχνει όλη μέρα», είπε η Κλερ στην Έλεν. Το κινητό βούιξε ξανά.

«Αυτός είναι». Διάβασε το μήνυμα στην οθόνη. «Θέλει να σε κρατήσω εδώ. Έρχεται».

«Όχι! Δεν είμαι έτοιμη ακόμη να μιλήσω σε κανέναν τους!» αναφώνησε η Έλεν οπισθοχωρώντας.

«Λένη, ανησυχεί πραγματικά για σένα, όλοι τους ανησυχούν».

«Πρέπει να φύγω από εδώ πέρα», τραύλισε η κοπέλα. Πέρασε την παλάμη πάνω από το πρόσωπό της και στράφηκε στο παράθυρο.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε η Κλερ και προσπάθησε να της φράξει το δρόμο απλώνοντας το χέρι της. «Θα του ζητήσω να φύγει, αν αυτό θέλεις, όμως πρέπει να με κάνεις να νιώσω πως θα είσαι εντάξει».

«Στο σπίτι πηγαίνω. Υποσχέσου πως δε θα τον αφήσεις να με ακολουθήσει, εντάξει;»

Η Κλερ το υποσχέθηκε και αγκάλιασε τη φίλη της. Ύστερα η Έλεν πήδηξε από το παράθυρο αλλάζοντας καταστάσεις στον αέρα. Άκουσε την Κλερ να ξεφωνίζει πνιχτά καθώς εκείνη έφευγε πετώντας. Ένα λεπτό αργότερα προσγειωνόταν στον κήπο του σπιτιού της και τραβούσε γραμμή στον πάνω όροφο για να κάνει ένα ντους και να ζεσταθεί.

Εκείνος την περίμενε πίσω από την είσοδο. Την παρέσυρε πριν καν μπει στον κόπο να κλείσει με δύναμη την πόρτα. Τα πάντα σκοτείνιασαν, πιο μαύρα από κάθε νύχτα, κάθε κουκούλα ή κλειστό δωμάτιο είχε δει στη ζωή της η Έλεν. Βρέθηκε τυλιγμένη από ένα σκοτάδι που την αποπροσανατόλιζε και την έκανε να αισθάνεται ζαλισμένη και αποκομμένη από τον υπόλοιπο κόσμο, τόσο που δεν μπορούσε πια να θυμηθεί τη διαρρύθμιση του σπιτιού της. Πού ήταν η σκάλα; Τα έπιπλα; Δεν ήξερε. Ένιωθε λες και είχε πέσει σε μια μαύρη τρύπα.

Ήταν τόσο σοκαρισμένη, ώστε δεν είχε χρόνο να κυλήσει στο πλάι πριν νιώσει έναν πολύ μεγαλόσωμο άντρα να την καλύπτει από πίσω. Έπιασε το κεφάλι της και το έστρεψε απότομα στο πλάι επιχειρώντας να της σπάσει το λαιμό. Η Έλεν άρπαξε τους καρπούς του και τους τράβηξε προς τα έξω, προσπαθώντας να τον αναγκάσει να σπάσει τη λαβή, όμως εκείνος βρισκόταν σε πλεονεκτική θέση. Οι μύες του λαιμού της τεντώνονταν επικίνδυνα. Αισθάνθηκε ένα κύμα πανικού να φουντώνει μέσα της για δεύτερη φορά την τελευταία ώρα. Όμως η πρόσφατη εμπειρία με το φόβο του θανάτου την καθοδηγούσε καθώς κλοτσούσε και πάλευε. Η σκέψη να χρησιμοποιήσει τον κεραυνό της έκανε το στομάχι της να ανακατεύεται, όμως ήξερε ότι δεν είχε άλλη επιλογή.

Η Έλεν ένιωσε το φορτίο να ξεκινά στην κοιλιά της. Εμφάνιζε τη φυσική τάση να βγει από μέσα της, σχηματίζοντας τόξο προς το πάτωμα, και το μόνο που είχε να κάνει ήταν να το απελευθερώσει. Ανεκπαίδευτη όπως ήταν, άφησε τον κεραυνό ελεύθερο κι εκείνος πέρασε ανώφελα μέσα από τα πόδια της προκαλώντας της σπασμούς. Μέσα στην απόγνωσή της κατάφερε τα τελευταία βολτ που είχε διαθέσιμα να τα οδη-

γήσει στα χέρια της, από όπου πέρασαν από την επιδερμίδα της στους καρπούς του άντρα.

Για μια σύντομη στιγμή, η γαλαζωπή σπίθα έκανε το δωμάτιο να αστράψει και τότε είδε τα μάτια του να γουρλώνουν κατάπληκτα. Ύστερα τον ένιωσε να χτυπιέται και τον άκουσε να ουρλιάζει καθώς πάθαινε ηλεκτροπληξία.

Η Έλεν μύρισε καμένες τρίχες και όζον, μια εμπειρία βγαλμένη από το σκοτεινότερο παιδικό εφιάλτη της. Ένιωθε λες και η μισή ενέργεια του σώματός της είχε χαθεί, αφήνοντάς την αδύναμη σαν γατάκι. Το βάρος του μεγαλόσωμου άντρα πάνω της έγινε αφόρητο. Ήξερε πως έπρεπε να ξεφύγει από εκεί προτού συνέλθει ο επιτιθέμενος, διαφορετικά θα βρισκόταν σε εξίσου δεινή θέση όπως προηγουμένως, όταν την κρατούσε από το κεφάλι. Ενώ ο άντρας που της είχε επιτεθεί εξακολουθούσε να χτυπιέται, εκείνη κατάφερε να διώξει ένα μέρος του βάρους του από πάνω της και καθώς μια υποψία φωτός μπόρεσε να επιστρέψει στο δωμάτιο, κατάφερε επιτέλους να τον δει.

Τα λαμπερά, ξανθά μαλλιά και το γεροδεμένο σώμα ήταν του Έκτορα και για μια στιγμή η Έλεν φοβήθηκε πως τον είχε σκοτώσει, ενώ εκείνος ίσως προσπαθούσε απλώς να της μάθει κάτι. Έγειρε από πάνω του για να δει αν εξακολουθούσε να αναπνέει. Όταν βρέθηκε σε απόσταση ελάχιστων εκατοστών από το πρόσωπό του, στο κανονικό σκοτάδι της νύχτας κατάλαβε πως ήταν ο Κρέοντας, όμως ήταν πολύ αργά. Τη στιγμή που τον αναγνώρισε, εκείνος άνοιξε τα μάτια και την έσφιξε πάνω στο στήθος του σε ένα θανάσιμο εναγκαλισμό.

Η Έλεν ούρλιαξε και προσπάθησε να αντισταθεί. Έφερε το χέρι κάτω στην κοιλιά της αναζητώντας ένα σημάδι του κεραυνού, όμως το μόνο που είχε απομείνει ήταν ένας αδύναμος στατικός ηλεκτρισμός. Είχε εξαπολύσει ήδη όλο το ηλεκτρικό φορτίο που αποθηκευόταν στους μυς της. Η εκκένωση όλης εκείνης της ενέργειας την είχε αφήσει αδύναμη και ευάλωτη. Τα χέρια και τα πόδια της δεν είχαν άλλη δύναμη, οπότε κατέρρευσε κάτω από τη νέα επίθεση του Κρέοντα σαν χάρτινη σακούλα. Εκείνος ρίχτηκε πάνω της και την ακινητοποίησε στο πάτωμα, καθώς τραβούσε ένα μπρούντζινο μαχαίρι από τη ζώνη του.

«Πολύ κρίμα, *preciosa*. Είσαι το πιο όμορφο κορίτσι που αντίκρισα ποτέ. Τόσο τέλεια, ώστε είναι σχεδόν κρίμα να σε κόψω», γρύλισε πάνω στο αφτί της. «Όμως η Ατλαντίδα...»

Η Έλεν έστριψε το λαιμό της μακριά από τα χείλη του, ενώ ρίγη αηδίας διέτρεχαν την επιδερμίδα της. Ύστερα ο Κρέοντας ανασηκώθηκε φέρνοντας το μαχαίρι ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Το κράτησε εκεί και για μια φευγαλέα στιγμή η Έλεν νόμισε ότι δε θα το έκανε, όμως είδε το βλέμμα του να σκληραίνει. Κατέβασε το μαχαίρι ακριβώς πάνω στην καρδιά της.

Ακούστηκαν κάμποσοι μεταλλικοί ήχοι, καθώς έσπαγε και σκόρπιζε σε θραύσματα χτυπώντας πάνω στην επιδερμίδα της. Εκείνος είχε μονάχα μια στιγμή για να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί πριν δεχτεί μια κλοτσιά στο κεφάλι με τόση δύναμη, ώστε πετάχτηκε πέρα.

Ο Λούκας ρίχτηκε πάνω στον Κρέοντα με ένα λυσσασμένο γρύλισμα και οι δυο τους άρχισαν να παλεύουν τόσο γρήγορα, ώστε η Έλεν μετά βίας κατάφερνε να διακρίνει τις κινήσεις των χεριών τους. Σπρώχνονταν, αρπάζονταν και χτυπιόνταν, καθώς περνούσαν από κάποιο είδος ταχύτατης πυγμαχίας σε μια περίεργη μορφή πάλης, στο πλαίσιο της οποίας προσπαθούσαν να στρέψουν τις αρθρώσεις του αντιπάλου στη λάθος κατεύθυνση. Η Έλεν ίσα που πρόλαβε να ανασηκωθεί στα γόνατα πριν τερματιστεί η σύγκρουση. Στριμωγμένος, αδύναμος ακόμη από το ηλεκτροσόκ, ο Κρέοντας κρύφτηκε μέσα σε μια απόκοσμη σκιά κι έφυγε σαν βολίδα από το σπίτι, αμέσως μόλις κατόρθωσε να αποσπαστεί δύο εκατοστά από τον Λούκας, ο οποίος τον κυνήγησε μέχρι τα μισά της αυλής πριν κάνει μεταβολή και επιστρέψει στο σπίτι.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε την κοπέλα σχεδόν φωνάζοντας.

«Ναι, απλώς δεν...» είπε η Έλεν προσπαθώντας να σταθεί κι ύστερα σωριάστηκε ζαλισμένη.

«Τι σου έκανε;» ρώτησε ο Λούκας και η φωνή του ακούστηκε στριγκή από την ανησυχία. Σήκωσε την κοπέλα και προσπάθησε να την ισορροπήσει, ώστε να σταθεί μόνη της. «Είναι σπασμένα τα πόδια σου;» Ξαφνικά πήρε όλο το βάρος της στα χέρια του επιχειρώντας εναγωνίως να εκτιμήσει τη σοβαρότητα των τραυμάτων.

«Όχι, απλά... Ο Έκτορας είπε να χρησιμοποιώ τους κεραυνούς μου στη μάχη κι αυτό έκανα, όμως έφυγαν προς λάθος κατεύθυνση, νομίζω», μουρμούρισε η Έλεν. Ήταν σαστισμένη κι έβλεπε στίγματα.

«Γιατί δεν μπορείς να σταθείς;» ρώτησε ο Λούκας προσπαθώντας να τη σηκώσει και πάλι όρθια. Η καρδιά της σφιγγόταν καθώς έβλεπε το πανέμορφο πρόσωπό του, μύριζε το σώμα του, ένιωθε τα χέρια του πάνω της. Είχε μια αμυδρή εικόνα σχετικά με το πού βρισκόταν το πάτωμα, όμως ολόκληρος ο κόσμος έμοιαζε να καταρρέει κι ήταν πολύ κουρασμένη για να ασχοληθεί με όλες αυτές τις βλακείες. Δεν άντεχε άλλο. Είχε ανάγκη από ύπνο.

Το επόμενο που θυμόταν ήταν να γεύεται κάτι γλυκό. Μέλι. Άνοιξε τα μάτια της και είδε ότι καθόταν στον πάγκο της κουζίνας της, ενώ ο Λούκας στεκόταν ανάμεσα στα γόνατά της κρατώντας το κεφάλι της ψηλά, γερμένο προς τα πίσω, καθώς της έσταζε μέλι στο στόμα από μια πλαστική αρκούδα.

«Καλώς τη», μουρμούρισε χαμογελώντας ελαφρά όταν τον κοίταξε. Το βλέμμα του φανέρωνε τόση τρυφερότητα, ώστε η Έλεν χρειάστηκε να υπενθυμίσει στον εαυτό της ότι το αγόρι δεν ενδιαφερόταν πραγματικά για εκείνη. Για χιλιοστή φορά αναρωτήθηκε τι είχε συμβεί και τον ανάγκασε να την κάνει πέρα με τέτοιο τρόπο.

«Γεια», του είπε με βραχνή φωνή, σαν να είχε μόλις ξυπνήσει από βαθύ ύπνο. «Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Η Κασσάνδρα διέκρινε κάποιες εικόνες από την επίθεση του Κρέοντα, όμως δεν ήξερε πού θα λάμβανε χώρα, γιατί το μόνο που έβλεπε ήταν σκοτάδι. Μάντεψα στην τύχη», είπε ο Λούκας και παραμέρισε τα μαλλιά από το πρόσωπό της, φέρνοντας μια μακριά τούφα πίσω από τον ώμο της. «Συγγνώμη που άργησα».

«Μη σκας», του απάντησε η Έλεν με φωνή που έτρεμε ακόμη από το φόβο. Πήρε μια ανάσα για να ηρεμήσει κάπως και προσπάθησε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της.

«Τον ζόρισες άσχημα. Πρώτη φορά είδα τον Κρέοντα να εγκαταλείπει τόσο βιαστικά τη μάχη», είπε ο Λούκας με θαυμασμό.

«Απλώς τον κούρασα λίγο, πριν τον περιλάβεις». Δεν μπορούσε να

μην του χαμογελάσει, παρότι ήξερε πως θα περνούσε ώρες να σκέφτεται και να μετανιώνει γι' αυτή τη στιγμή. «Έχασα τίποτε όσο ήμουν λιπόθυμη;»

«Ένα ταξιδάκι από εκεί ως εδώ», είπε ο Λούκας δείχνοντας πίσω από τον ώμο του και ύστερα τον πάγκο. «Κι ένα γρήγορο τηλεφώνημα στον Ιάσονα για ενισχύσεις».

«Λένη!» αναφώνησε έντρομη η Κλερ μπαίνοντας ανάστατη στο σπίτι. Ταράχτηκε βλέποντας τα γκρεμισμένα έπιπλα στο διάδρομο.

«Εδώ είμαι. Μη φρικάρεις, όλα εντάξει», φώναξε η Έλεν προς την πλευρά της φίλης της. Ύστερα είδε τον Λούκας να την κοιτάζει απορημένος. «Μην ανησυχείς, ήδη ξέρει κάποια πράγματα», του είπε. Τον παραμέρισε για να μπορέσει να κατέβει από τον πάγκο. Πρώτη έφτασε η Κλερ, με τον Ιάσονα στο κατόπι της να μοιάζει έτοιμος να την καρυδώσει.

«Συγγνώμη, Λούκας. Ήμουν στο σπίτι της κι έψαχνα την Έλεν όταν τηλεφώνησες. Προσπάθησα να έρθω μόνος, όμως η κυρία από εδώ γραπώθηκε από το μπράτσο μου και δε με άφηνε να έρθω χωρίς εκείνη», βρυχήθηκε ο νεαρός, που κόντευε να ξεριζώσει τα μαλλιά του από τον εκνευρισμό.

«Ναι, συγγνώμη; Όμως είναι η καλύτερή μου φίλη και καταλάβαινα πως κάτι είχε συμβεί», είπε απότομα η Κλερ στον Ιάσονα. «Πώς συνέβησαν όλα αυτά; Δεν έχεις δύο λεπτά που έφυγες πετώντας από το παράθυρό μου». Η Κλερ πλησίασε και αγκάλιασε την Έλεν.

«Δηλαδή ξέρεις... ξέρεις;» ρώτησε ο Ιάσονας αιφνιδιασμένος καθώς δεν ήταν σίγουρος αν έπρεπε να πει κάτι πιο συγκεκριμένο.

«Της το είπα εγώ», ομολόγησε η Έλεν και αποσπάστηκε από την ενθουσιώδη αγκαλιά της Κλερ τρίβοντας τον πονεμένο λαιμό της.

«Ναι, όμως κατά κάποιο τρόπο πάντοτε το ήξερα. Απλώς, νόμιζα πως ήταν βαμπίρ ή κάτι τέτοιο», είπε η Κλερ κι έκανε ένα νεύμα με το χέρι, λες κι όλα αυτά δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο. «Πιστέψτε με, το προτιμώ χίλιες φορές που είστε όλοι σας μισοί Έλληνες θεοί παρά κάτι αηδιαστικό, όπως νυχτερίδα, λύκος ή κουνούπι».

Ο Ιάσονας και ο Λούκας αντάλλαξαν ένα βλέμμα πάνω από το κε-

φάλι της Κλερ. Η Έλεν εξήγησε τι είχε συμβεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ τα αγόρια βγήκαν έξω για να ελέγξουν τα ίχνη, όμως ήταν πολύ αργά για να επιχειρήσουν να ακολουθήσουν τον Κρέοντα. Ύστερα επέστρεψαν στο σπίτι σκυθρωποί και διαπίστωσαν πως οι κοπέλες είχαν ανάψει τα φώτα προσπαθώντας να εκτιμήσουν τις ζημιές στην είσοδο.

«Κομμάτια μαχαιριού είναι αυτά;» ρώτησε η Κλερ.

«Ναι. Δηλαδή με μαχαίρωσε στην καρδιά», αποκρίθηκε διστακτικά η Έλεν, αφού δεν ήξερε πώς θα αντιδρούσε η φίλη της.

«Μπορείς ακόμη να το κάνεις αυτό; Να σταματάς λεπίδες;» ρώτησε η Κλερ τελείως ατάραχη. «Και με τους κεραυνούς τι γίνεται; Εξακολουθείς να έχεις κι αυτή τη δυνατότητα;»

«Πώς ξέρεις τόσα πράγματα για μένα;» ρώτησε σαστισμένη η Έλεν. Η Κλερ αναστέναξε.

«Αφότου σε έριξα από τη στέγη...» άρχισε να εξηγεί.

«Αφότου έκανες *τι;*» γκάριξε ο Λούκας.

«Ήμασταν εφτά χρονών τότε! Και δεν είναι να πεις ότι χτύπησε!» του απάντησε στον ίδιο τόνο η κοπέλα. «Τέλος πάντων. Ήξερα για τα μαχαίρια επειδή, πώς να το πω, προσπάθησα κι εγώ μια φορά να σε μαχαιρώσω», συνέχισε διστακτικά. «Όμως ήξερα ήδη πως δε θα είχες πρόβλημα, λόγω εκείνου του περιστατικού με την Γκρέτσεν και το ψαλίδι στη δευτέρα. Θυμάσαι;»

Η Έλεν ζάρωσε το μέτωπό της. «Α, ναι! Η Γκρέτσεν και το ψαλίδι! Είχε προσπαθήσει πραγματικά να με σκοτώσει, σωστά;»

«Ναι, σωστά. Ήταν τρελή από ζήλια. Όμως εγώ *ποτέ* δε θέλησα να σου κάνω κακό, απλώς έπρεπε να σιγουρευτώ ότι δεν τρελαινόμουν. Ήταν τρομακτικό, καταλαβαίνεις;» ρώτησε απολογητικά η Κλερ.

Η Έλεν χαμογέλασε συγχωρώντας την αμέσως.

«Δε νομίζω πως μπορώ να σε κατηγορήσω γι' αυτό. Όμως, πώς ήξερες για τον κεραυνό;»

«Θυμάσαι όταν ήμασταν εννιά χρονών, τότε που είχαμε ξεκινήσει με το πορθμείο για να επισκεφτούμε τον Υδάτινο Κόσμο στη Βοστόνη, κι εκείνος ο απαίσιος τύπος με την πελώρια μπάκα προσπαθούσε να μας

πιάσει κουβέντα; Θυμάσαι που έπεφτε συνέχεια πάνω σου "κατά λάθος" και σου χάιδευε τα μαλλιά;»

Η Έλεν το θυμόταν πράγματι, παρότι είχε περάσει χρόνια προσπαθώντας να το ξεχάσει. Θυμόταν εκείνη την απαίσια μυρωδιά καμένης τρίχας και το άδειο βλέμμα του άντρα. Κατένευσε ανατριχιάζοντας στην ανάμνηση αυτή, τρέμοντας να ακούσει πού θα κατέληγε η Κλερ.

«Θυμάσαι που εξαφανίστηκε ξαφνικά λίγο πριν δέσουμε στο λιμάνι; Λοιπόν, δεν εξαφανίστηκε απλά. Προσπάθησε να σε αρπάξει, Λένη, και τότε είδα ένα ηλεκτρικό τόξο να ξεπηδά από μέσα σου. Τον τίναξε πάνω και τον γκρέμισε από το κατάστρωμα. Ήταν σαν κεραυνός, μονάχα που είχε βγει *από μέσα σου*».

«Νομίζω πως τον σκότωσα», ψιθύρισε η Έλεν νιώθοντας τελικά την ανάγκη να αναγνωρίσει αυτό που είχε κάνει.

«Ωραία! Ήταν παιδεραστής! Κανονικά, έπρεπε να σου δώσουν παράσημο», επέμεινε η Κλερ. Η Έλεν κοίταξε τη φίλη της. Έδειχνε να πιστεύει απόλυτα όσα έλεγε. Ο άντρας εκείνος πιθανότατα σκόπευε να κάνει κάτι απαίσιο, όμως αυτό δικαιολογούσε την πράξη της;

«Πρώτον, δεν μπορεί να είσαι *σίγουρη* ότι τον σκότωσες. Δεύτερον, ήταν μια αντανακλαστική αντίδραση. Το αν του άξιζε να πεθάνει ή όχι δεν είναι το θέμα μας. Δεν πρέπει να αισθάνεσαι ενοχές για μια πράξη αυτοάμυνας», επέμεινε ο Λούκας. Άγγιξε τον ώμο της. Εκείνη τραβήχτηκε μπερδεμένη. Δεν ήξερε πώς έπρεπε να νιώθει. Ευτυχώς, ο Ιάσονας άλλαξε θέμα συζήτησης.

«Επομένως, ήξερες εδώ και χρόνια πως η φίλη σου δεν ήταν ακριβώς άνθρωπος», είπε στην Κλερ χαμογελώντας λοξά. «Δε σε ενόχλησε κάποια στιγμή αυτό;»

«Κάποια στιγμή ανησύχησα λίγο μήπως αποφάσιζε να με σύρει στην κόλαση για να ρουφήξει τη ζωτική μου ενέργεια, όμως σκέφτηκα πως ακόμη κι αυτό ήταν καλύτερο από το να έχω την Γκρέτσεν για κολλητή», αποκρίθηκε η Κλερ κι ακούστηκε αρκετά αυθόρμητη, ώστε να αποσπάσει ένα γέλιο. «Επίσης, δεν ξέρω αν το έχεις προσέξει, όμως αυτό το νησί είναι γεμάτο λευκούς. Δεν είναι ό,τι πιο εύκολο να μεγαλώνει ένας Ιάπωνας εδώ. Όμως με τη Λένη κοντά, ήξερα πάντοτε πως, όσο

αλλόκοτη κι αν ήμουν, εκείνη θα ήταν πολύ πιο αλλόκοτη. Κι αυτό ήταν ωραίο».

«Και δε μίλησες ποτέ για όλα αυτά σε κανέναν τόσα χρόνια; Δεν το ανέφερες ποτέ σε κάποιον άλλον όταν ήσουν μικρή, ούτε κατά λάθος;» ρώτησε δύσπιστα ο Λούκας.

«Έλα τώρα, Λούκας, δεν είμαι ηλίθια! Έχω δει τον *Ε.Τ.*, ξέρεις, θυμάμαι τι έκαναν σε εκείνον και στον Έλιοτ οι άντρες με τις λευκές ποδιές», απάντησε η Κλερ με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό της. «Ποτέ δε θα μαρτυρούσα το μυστικό της Έλεν. Ή το δικό σας».

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκε ο Λούκας κάπως μπερδεμένος από τον παραλληλισμό με εξωγήινο.

Αντάλλαξε μια ακόμη ματιά με τον Ιάσονα κι αυτή τη φορά ήταν φανερός ο θαυμασμός στα βλέμματά τους.

«Ξέρετε τι δεν καταλαβαίνω;» ρώτησε η Έλεν αλλάζοντας και πάλι το θέμα. «Πώς γίνεται να βρίσκεται κοντά μου, όταν χρησιμοποιώ τις δυνάμεις μου, αλλά να μη με επηρεάζει; Με είδε να τις χρησιμοποιώ τόσες φορές όλα αυτά τα χρόνια, όμως δε θυμάμαι να νιώθω πόνο στο στομάχι μου».

Η Έλεν εξήγησε στην Κλερ την κατάρα της μητέρας της, όμως κανείς δεν είχε κάποια απάντηση στο ερώτημά της. Έστρεψαν την προσοχή τους στο να συμμαζέψουν το σπίτι όσο καλύτερα γινόταν πριν επιστρέψει ο Τζέρι. Η Κλερ προσφέρθηκε να περάσει το βράδυ με την Έλεν, σε περίπτωση που ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε να μη θέλει να μείνει μόνη, όμως ο Ιάσονας απέρριψε την πρόταση αμέσως.

«Και τι θα κάνεις έτσι και εμφανιστεί ξανά ο Κρέοντας; Θα του πετάξεις το ημερολόγιό σου για να τον κατακεραυνώσεις με τα αποφθέγματα της σοφίας σου;» είπε κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, αποκλείεται. Το ξέρω πως εσείς οι δύο είστε σαν αδερφές, όμως δεν υπάρχει περίπτωση να μείνεις εδώ».

«Θα μείνω εγώ. Εσύ πήγαινε την Κλερ στο σπίτι της», είπε ο Λούκας αναλαμβάνοντας τον έλεγχο της κατάστασης, πριν προλάβει η κοπέλα να διαπληκτιστεί ξανά με τον ξάδερφό του. «Ενημέρωσέ με, αν δεις τίποτε στο σπίτι της».

«Έγινε», είπε ο Ιάσονας με ένα κοφτό νεύμα καθώς οδηγούσε την Κλερ προς την πόρτα.

Δεν έδειξε να εκπλήσσεται από τον υπαινιγμό πως ίσως παραφύλαγε κάτι επικίνδυνο κοντά στο σπίτι της Κλερ, όμως οι κοπέλες αιφνιδιάστηκαν. Η Έλεν σήκωσε το χέρι θέλοντας να τους εμποδίσει να φύγουν, καθώς ξαφνικά ένιωθε και πάλι τρομοκρατημένη. Ήταν νύχτα και οποιαδήποτε σκιά θα μπορούσε να κρύβει μέσα της τον Κρέοντα. Νιώθοντας το φόβο της, ο Λούκας έπιασε το χέρι της και το έσφιξε δυνατά.

«Ο Ιάσονας μπορεί να αντιμετωπίσει ό,τι προκύψει», τη βεβαίωσε.

«Μισό λεπτό, τι εννοείτε λέγοντας "στο σπίτι μου"; Οι γονείς μου βρίσκονται εκεί», είπε η Κλερ καθώς η ταραχή έκανε την επανεμφάνισή της. «Δε φαντάζομαι να εννοείτε πως ο τύπος που ήταν εδώ...»

«Μην ανησυχείς», απάντησε ο Ιάσονας με την ευαισθησία που έδειχνε συνήθως σε όλο τον κόσμο, *εκτός* από την Κλερ. «Δεν πρόκειται να αφήσω να συμβεί το παραμικρό σε σένα ή στους γονείς σου».

«Σε ευχαριστώ», αποκρίθηκε η κοπέλα σιγανά δείχνοντας κάπως έκπληκτη που είχε κάποιο λόγο να πει αυτές τις λέξεις σε εκείνον.

Γύρισε και χαιρέτησε την Έλεν, η οποία σκεφτόταν πως το αδύνατο είχε μόλις συμβεί. Η Κλερ είχε ξεμείνει επιτέλους από κακίες για να πικάρει τον Ιάσονα. Η Έλεν έκλεισε την πόρτα πίσω τους και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ύστερα έριξε μια ματιά στον Λούκας και προσευχήθηκε σε όσους θεούς τής ήρθαν στο μυαλό κάποια μέρα να της είναι ευκολότερο να τον κοιτάζει.

«Δείχνεις κουρασμένος», είπε συνειδητοποιώντας πως ήταν αλήθεια καθώς το έλεγε.

«Κι εσύ το ίδιο. Μαθαίνω πως βλέπεις πολλούς εφιάλτες», αποκρίθηκε εκείνος χωρίς να ντραπεί καθόλου που ομολογούσε ότι ρωτούσε τα ξαδέρφια του για να μαθαίνει νέα της.

«Κι εσένα τι σε νοιάζει; Σε παρακαλώ, Λούκας, φύγε», είπε ικετευτικά τρίβοντας το πρόσωπο με τις παλάμες της.

«Δεν μπορώ. Δε θέλω», είπε εκείνος καθώς πλησίαζε και την έπαιρνε στην αγκαλιά του.

Η Έλεν ένιωθε πολύ αδύναμη για να τον αποκρούσει. Έλιωσε πάνω στο στήθος του κι έμεινε εκεί για μερικές στιγμές.

«Γιατί μυρίζεις σαν τον ωκεανό;» τη ρώτησε ξαφνικά ο Λούκας κάνοντας ένα βήμα πίσω για να την κοιτάξει καλύτερα. Παρατήρησε τα ταλαιπωρημένα ρούχα της, που ήταν γεμάτα άμμο. «Τι σου συνέβη σήμερα, *εκτός* από τον Κρέοντα;» ρώτησε καχύποπτα.

«Τώρα είναι δίκαιο αυτό;» είπε επιτακτικά εκείνη. Τον έκανε πέρα με ένα πικρό χαμόγελο. «Αν σου πω ψέματα, θα το καταλάβεις, όμως αν δεν πω τίποτε, θα υποθέσεις κάτι χειρότερο από την αλήθεια».

«Τότε πες μου ό,τι κρίνεις εσύ σωστό», είπε σιγανά εκείνος κι έκανε πίσω για να της δώσει λίγο προσωπικό χώρο. «Όμως, πες μου *κάτι*. Τι συνέβη;»

«Έκανα κοπάνα από την εκπαίδευση, γιατί δεν άντεχα να σε αντικρίσω. Ο Έκτορας με βρήκε να κρύβομαι στην παραλία, του κόλλησα άσχημα, κι αυτός παραλίγο να με πνίξει για να μου δώσει ένα μάθημα ταπεινοφροσύνης», του εξήγησε απνευστί, ενώ δάκρυα κούρασης στέκονταν στις άκρες των βλεφάρων της. «Ύστερα πήγα στην Κλερ για να κλάψω στον ώμο της και να της πω ότι ήμουν Επίγονος. Έπειτα γύρισα στο σπίτι πετώντας, όπου μου επιτέθηκε ο Κρέοντας, προσπάθησε να μου τσακίσει το σβέρκο και να με μαχαιρώσει στην καρδιά. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις. Τώρα το μόνο που θέλω είναι να κάνω ένα καυτό ντους και να ξαπλώσω, γιατί έχω παγώσει και η άμμος με έχει τρελάνει στη φαγούρα και δε νομίζω πως θα αντέξω να συμβούν κι άλλα πράγματα σήμερα».

«Εντάξει. Πήγαινε να πλυθείς», είπε ο Λούκας κατανεύοντας κοφτά καθώς παραμέριζε. «Θα σε περιμένω στο δωμάτιό σου».

Η Έλεν ανέβηκε τρεκλίζοντας τη σκάλα και τράβηξε γραμμή στο μπάνιο. Κάθισε κάτω από το ντους κι άρχισε να κλαίει. Έτσι όπως καθόταν στην μπανιέρα, με το νερό να πέφτει ολόγυρά της, της ήταν αδύνατο πλέον να συγκρατήσει τα δάκρυα. Προσπάθησε να κάνει όσο το δυνατό περισσότερη ησυχία και έλπιζε πως το νερό που έτρεχε θα κάλυπτε τον ήχο του κλάματός της.

Όταν τελικά εκτονώθηκε και σκουπίστηκε, φόρεσε ένα μυρωδάτο μπλουζάκι και μια φόρμα, που μόλις είχαν βγει από το πλυντήριο, κι επέ-

στρεψε στο χνοτισμένο μπάνιο για να ολοκληρώσει το βραδινό τελετουργικό της. Καθώς έκανε νήμα και βούρτσιζε τα δόντια της, άκουσε τον πατέρα της να μπαίνει στο σπίτι και να ανάβει την τηλεόραση στο καθιστικό. Πήγε στο κεφαλόσκαλο και τον καληνύχτισε. Εκείνος της απάντησε αφηρημένα, όμως ήταν πολύ απορροφημένος από τις αθλητικές ειδήσεις για να ξεκινήσει συζήτηση. Η Έλεν πήγε στο υπνοδωμάτιό της.

Ο Λούκας την περίμενε εκεί. Μόλις τον είδε ξαπλωμένο πάνω στα σκεπάσματά της, ντυμένο, έχοντας βγάλει τα παπούτσια του, σταμάτησε κι απέμεινε να τον κοιτάζει από το κατώφλι. Ήταν υπερβολικά μακρύς για το κοριτσίστικο κρεβάτι της, όμως ακόμη κι έτσι έμοιαζε να του ταιριάζει άψογα, καθώς ξάπλωνε εκεί. Εκείνος γύρισε και την κοίταξε για λίγο προτού ξεροκαταπιεί, σηκώσει τα σκεπάσματα και της γνέψει να ξαπλώσει. Όταν εκείνη δίστασε, διχασμένη ανάμεσα στο αν έπρεπε να του πει πως ο πατέρας της θα μπορούσε να μπει στο δωμάτιο ανά πάσα στιγμή και στο να του ζητήσει να βγάλει τα ρούχα του, μίλησε εκείνος.

«Η αυτοκυριαρχία μου έχει τα όριά της, Έλεν», ψιθύρισε. «Και καθώς φαίνεται ότι κοιμάσαι φορώντας το πιο εξωφρενικά λεπτό μπλουζάκι που έχω δει ποτέ, θα πρέπει να σου ζητήσω να μπεις κάτω από τα σκεπάσματα προτού κάνω καμιά ανοησία».

Η Έλεν ένιωσε το πρόσωπό της να αναψοκοκκινίζει κι αμέσως σταύρωσε τα χέρια στο στήθος της. Έτρεξε και χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Ο Λούκας γέλασε και δίπλωσε το πάπλωμα από πάνω της, λες και ήταν κάποιο απαράβατο σύνορο που θα μπορούσε με μαγικό τρόπο να εμποδίσει τους δυο τους να κάνουν «καμιά ανοησία». Καθώς η κοπέλα κοίταζε να βολευτεί, εκείνος έφερε το ένα μπράτσο του γύρω της κι έτριψε το πρόσωπό του πάνω στο λαιμό της.

«Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεσαι. Από τη στιγμή που σε είδα να φοράς το νυχτικό της ξαδέρφης μου, δεν έχεις τίποτε να κρύψεις. Όμως, γιατί έκλαιγες στο ντους;» μουρμούρισε με το πρόσωπο χωμένο στα μαλλιά της. Η Έλεν ένιωθε τα χείλη του να κινούνται πάνω στο κεφάλι της, ένιωθε την πίεση των γοφών του μέσα από τα σκεπάσματα, όμως τα μπράτσα του ήταν ένα αλύγιστο κλουβί. Προσπάθησε να γυρίσει και να

τον κοιτάξει, να του ζητήσει να περάσει κάτω από τα σκεπάσματα μαζί της, όμως εκείνος δεν την άφηνε.

«Έκλαιγα γιατί τα έχω χαμένα! Γιατί το κάνεις αυτό;» ψιθύρισε στο μαξιλάρι της.

«Δεν μπορούμε, Έλεν», ήταν το μόνο που της είπε ο Λούκας.

Τη φίλησε στο λαιμό και της ζήτησε χίλιες φορές συγγνώμη, όμως όσο κι αν προσπάθησε εκείνη, δεν την άφησε να τον κοιτάξει. Η Έλεν άρχιζε να αισθάνεται σαν να την εκμεταλλευόταν.

«Σε παρακαλώ, κάνε υπομονή», την παρακάλεσε ο Λούκας καθώς εμπόδιζε το χέρι της να σηκωθεί και να τον αγγίξει.

Εκείνη δοκίμασε να ανακαθίσει, να τον σπρώξει για να κατέβει από το κρεβάτι της, να κάνει κάτι πέρα από το να υποφέρει ξαπλωμένη δίπλα σε κάποιον που έπαιζε τόσο άκαρδα μαζί της. Πάλεψαν για λίγο, όμως εκείνος ήταν πολύ ικανότερος στις λαβές, ενώ αποδεικνυόταν και πολύ βαρύτερος απ' ό,τι έδειχνε. Απέκρουσε με άνεση κάθε προσπάθεια που έκανε η Έλεν να φέρει τα μπράτσα, τα πόδια ή τα χείλη της πάνω του.

«Με θέλεις καθόλου ή νομίζεις απλώς πως έχει πλάκα να με ταλαιπωρείς έτσι;» τον ρώτησε νιώθοντας απόρριψη και ταπείνωση. «Γιατί δε με φιλάς έστω;» Με τα πολλά κατάφερε να γυρίσει ανάσκελα για να μπορέσει τουλάχιστον να δει το πρόσωπό του.

«Αν σε φιλήσω, δε θα σταματήσω εκεί», της ψιθύρισε απεγνωσμένα ο Λούκας και στηρίχτηκε στους αγκώνες για να την κοιτάξει στα μάτια.

Στράφηκε κι εκείνη αναζητώντας το βλέμμα του. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε πραγματικά εκείνο το βράδυ. Η έκφρασή του ήταν ευάλωτη και αβέβαιη. Το στόμα του πρησμένο από την ανάγκη να την αγγίξει. Το σώμα του έτρεμε, ενώ ένα λεπτό στρώμα ιδρώτα ζάρωνε τα ρούχα του. Η Έλεν ξάπλωσε στο κρεβάτι αναστενάζοντας. Για κάποιο λόγο, ο οποίος προφανώς δεν είχε καμιά σχέση με το τι επιθυμούσε, δεν επέτρεπε στον εαυτό του να είναι μαζί της.

«Δε φαντάζομαι να γελάς μαζί μου», του είπε επιφυλακτικά για να είναι σίγουρη.

«Όχι. Δεν υπάρχει τίποτε το αστείο σε αυτή την ιστορία», της απά-

ντησε. Ανασηκώθηκε και ξάπλωσε δίπλα της εξακολουθώντας να αναπνέει βαριά.

«Όμως, για κάποιο λόγο, εμείς οι δύο δε θα είμαστε ποτέ μαζί», είπε η Έλεν νιώθοντας ήρεμη.

«Ποτέ μη λες ποτέ», αποκρίθηκε εκείνος επιτακτικά και πέρασε πάλι από πάνω της χρησιμοποιώντας όλη την απρόσμενα βαριά μάζα του για να την πιέσει βαθιά μέσα στο κουκούλι του κοριτσίστικου κρεβατιού της. «Οι θεοί λατρεύουν να παίζουν με τους ανθρώπους που χρησιμοποιούν απόλυτες εκφράσεις».

Ο Λούκας πέρασε τα χείλη του πάνω από το λαιμό της και την άφησε να πλέξει τα χέρια της γύρω του, όμως αυτό ήταν όλο. Συνέχισε να την κρατά ακίνητη κάτω από τις κουβέρτες, μουμιοποιημένη στην αγνότητά της, επιτρέποντάς της να τον αγγίξει, αλλά όχι να τον αγκαλιάσει κανονικά.

«Νοιάζεσαι για μένα; Δεν εννοώ στο στιλ "είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, πρέπει να εμποδίσουμε τους Εκατό Εξαδέλφους να ξεκινήσουν πόλεμο με τους θεούς"» ρώτησε η Έλεν με πειρακτική διάθεση.

Ήξερε πως η ερώτηση έβγαζε μικροπρέπεια κι ανασφάλεια, όμως είχε ανάγκη να καταλάβει πώς ένιωθε για εκείνη. Ο Λούκας στηρίχτηκε στους αγκώνες του, ώστε να τη βλέπει πιο καθαρά, κι εκείνη το ίδιο.

«Φυσικά και νοιάζομαι για σένα», απάντησε με ένταση. «Το μόνο που δε θα έκανα προκειμένου να είμαι μαζί σου είναι να προκαλέσω το θάνατο αθώων ανθρώπων. Τίποτ' άλλο». Ξάπλωσε και πάλι ανάσκελα κι έφερε απότομα τη μια παλάμη μέσα στα μαλλιά του. «Όμως, φαίνεται πως αυτό δεν αρκεί».

Η Έλεν καταλάβαινε πως υπήρχε πολύ μεγαλύτερο παρασκήνιο σε όσα έλεγε, απ' ό,τι άφηνε να φανεί, όμως δεν άντεχε να κάνει οποιαδήποτε ερώτηση θα μπορούσε να έχει απαίσιες απαντήσεις. Αρκετά απαίσια πράγματα είχε βιώσει εκείνη τη μέρα. Έστρεψε το σώμα της και ήρθε από πάνω του, οπότε κούρνιασε σε εκείνο το σημείο του στήθους του που ήταν πεπεισμένη ότι εξακολουθούσε να έχει πάνω του το αποτύπωμά της.

«Να σου πω κάτι; Για να μην έχουμε παρεξηγήσεις δηλαδή. Κι εγώ

νοιάζομαι για σένα. Κι αν αυτή η αγκαλιά είναι ό,τι περισσότερο μπορώ να έχω, το προτιμώ σε σχέση με οτιδήποτε άλλο, από οποιονδήποτε άλλο».

«Αυτό το λες γιατί δεν πλάγιασες ποτέ με άντρα», είπε ο Λούκας και φίλησε το μέτωπό της, στο όριο μεταξύ της επιδερμίδας και των μαλλιών. «Κοιμήσου τώρα», είπε αυστηρά.

Η Έλεν θα είχε φέρει αντίρρηση, όμως ήταν τόσο αποκαμωμένη, έχοντας δώσει δύο φορές εκείνη τη μέρα μάχη για να κρατηθεί στη ζωή, ώστε δεν είχε δύναμη παρά να ανοιγοκλείσει τα μάτια της θυμωμένα. Τα μπράτσα του Λούκας έπλεξαν μια ασφαλή φωλιά γύρω από την καρδιά της που είχε αρχίσει να επουλώνει τις πληγές της, κι έτσι χαλάρωσε απόλυτα δίπλα του. Αφουγκράστηκε το χαρακτηριστικό παλμό της αναπνοής του, έναν ήχο που ήδη γνώριζε πολύ καλά, και αφέθηκε σε έναν ύπνο απαλλαγμένο από εφιάλτες.

13

Τυλιγμενος σε πυκνες σκιες, ο Κρέοντας παραμόνευε έξω από το σπίτι της Έλεν, με το βλέμμα του κολλημένο στο παράθυρο του δωματίου της. Άκουγε τον Έκτορα, τέσσερις πόρτες παρακάτω, να κινείται προσεκτικά στην αυλή του γείτονα, καθώς τον αναζητούσε. Όμως εκείνος ήξερε πως ο Έκτορας δεν είχε καμιά ελπίδα. Κανείς δεν μπορούσε να βρει τον Κρέοντα τη νύχτα χωρίς να το θέλει ο ίδιος.

Ο μικρός του ξάδερφος, ο Λούκας, βρισκόταν εκεί πάνω, στο κρεβάτι της Έλεν, την αγκάλιαζε ενώ εκείνη κοιμόταν. Ο Κρέοντας ρίγησε σύγκορμος καθώς αντιστεκόταν στη σχεδόν αφόρητη παρόρμηση να ορμήσει στο παράθυρο και να παλέψει με τον ξάδερφό του, με έπαθλο τη ζωή της. Ή, ίσως, με έπαθλο την ίδια. Δεν ήταν πλέον σίγουρος για το τι θα έκανε και δεν του άρεσε αυτή η πρωτόγνωρη αβεβαιότητα. Έτριξε τα δόντια του και πίεσε τον εαυτό του να συγκρατηθεί. Αν προκαλούσε τον ξάδερφό του σε μάχη, θα ήταν μια μάχη μέχρι θανάτου. Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι θα επικρατούσε, όμως με τη νίκη του αυτή θα έχα-

νε τα πάντα. Θα κατέληξε Απόβλητος και η Ατλαντίδα θα παρέμενε χαμένη.

Το δίλημμα ήταν σαφές: την αθανασία ή την Έλεν. Και τότε γιατί ίδρωνε από την προσπάθεια να αντισταθεί; Είχε ακούσει την Έλεν να αναστενάζει στον ύπνο της και τον Λούκας να σαλεύει από κάτω της φέρνοντάς την ακόμη πιο κοντά. Τα πόδια του Κρέοντα σφίχτηκαν, λες και κινούνταν αυτόνομα. Έκανε δύο βήματα προς το παράθυρο, χαμένος στην κόκκινη ομίχλη της δίψας του για αίμα.

Το κινητό του άρχισε να δονείται μέσα στην τσέπη του.

Έχοντας αντιληφθεί τον κίνδυνο, ο Έκτορας άρχισε να τρέχει τραβώντας γραμμή προς εκείνο τον ανεπαίσθητο ήχο. Ο Κρέοντας δεν είχε άλλη επιλογή από το να τραπεί σε υποχώρηση. Δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει τους δύο ξαδέρφους του *και* την Έλεν. Θα χρειαζόταν να επιστρέψει κάποια άλλη στιγμή.

Χρειάστηκε δέκα λεπτά για να κάνει τον Έκτορα να χάσει τα ίχνη του στο κέντρο του νησιού. Ο ξάδερφός του ήταν επίμονος, όμως τελικά το ασφυκτικό σκοτάδι των σκιών τον αποπροσανατόλισε αρκετά, ώστε να μπορέσει ο Κρέοντας να απομακρυνθεί απαρατήρητος.

Όπως ανηφόριζε τρέχοντας ελαφρά την ανατολική πλευρά της παραλίας, βρήκε επιτέλους χρόνο να δει ποιος τον είχε καλέσει γλιτώνοντάς τον από ένα τρομερό λάθος. Δεν εξεπλάγη βλέποντας ότι του τηλεφώνησε η μητέρα του. Μπορεί να μην ήταν Επίγονος η ίδια, όμως είχε την ικανότητα να παρεμβαίνει την πιο κατάλληλη στιγμή. Της τηλεφώνησε και την ενημέρωσε για το τι είχε βρει κρυμμένο σε εκείνο το νησάκι.

Στην αρχή εκείνη δεν τον πίστεψε, αν και ερμηνεύοντας τα προσεκτικά επιλεγμένα λόγια της, ο Κρέοντας διαισθάνθηκε πως η δυσπιστία της δεν πήγαζε από την πεποίθηση πως όσα της είχε περιγράψει ήταν αδύνατο να ισχύουν, αλλά μάλλον επειδή αμφέβαλλε πως η Έλεν ήταν υπεύθυνη για το φαινόμενο που της περιέγραψε ο γιος της. Κάπου, κάπως, η μητέρα του είχε δει ή είχε ακούσει και στο παρελθόν για κάποιον Επίγονο που είχε την ικανότητα να τσακίζει λεπίδες πάνω στην επιδερμίδα του και ο Κρέοντας την πίεσε να του αποκαλύψει την ταυτότητά

του. Αντί άλλης απάντησης, εκείνη του ζήτησε άλλη μια φορά να περιγράψει την Έλεν. Το έκανε.

«Δεν ξέρω, πρέπει να ήταν ελαττωματικό το μαχαίρι σου. Έτσι όπως περιγράφεις την Έλεν, δεν μπορεί να είναι *εκείνη* ούτε η θυγατέρα της», έσπευσε να πει η Μίλντρεντ.

Ο Κρέοντας συνέχισε να πιέζει τη μητέρα του εκνευρίζοντάς την όλο και περισσότερο, οπότε εκείνη άρχισε να υψώνει τη φωνή της και να διανθίζει τα σχόλιά της με βρισιές. Ο γιος της σοκαρίστηκε από τη συμπεριφορά της. Μια κυρία δε μείωνε τον εαυτό της χρησιμοποιώντας χυδαία γλώσσα, ενώ ο ίδιος δε θεωρούσε τη μητέρα του ικανή να χρησιμοποιήσει τέτοιο λεξιλόγιο μέχρι εκείνη τη στιγμή. Τη ρώτησε ευγενικά πώς μπορούσε να είναι τόσο σίγουρη πως η λεπίδα ήταν ελαττωματική.

«Γιατί, αν αυτή η κοπέλα ήταν πράγματι άτρωτη απέναντι στα όπλα σου, τότε θα είχες προσθέσει πως διαθέτει το πιο όμορφο πρόσωπο που αντίκρισες ποτέ σου. Δε θα μπορούσες να αγνοήσεις αυτό το γεγονός... Είναι στο αίμα σου», απάντησε εκείνη περιφρονητικά.

«Κι αν πράγματι έχει το πιο όμορφο πρόσωπο που αντίκρισα ποτέ μου; Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ψύχραιμα ο γιος της, παρότι ένα μεθυστικό κύμα αδρεναλίνης τού προκαλούσε ένα ρίγος, το οποίο διέτρεχε το κορμί του. Ακολούθησε σιωπή για πέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα.

«Πρέπει να επιστρέψεις *αμέσως*. Είναι ανάγκη να ενημερώσουμε τον πατέρα σου. Η υπόθεση αυτή έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι φαντάζεσαι», κατάφερε τελικά να πει η Μίλντρεντ προτού τερματίσει απότομα το τηλεφώνημα.

Το επόμενο πρωί η Έλεν ξύπνησε απότομα. Ολόκληρο το κορμί της πέρασε από τον ύπνο σε κατάσταση πλήρους εγρήγορσης μέσα σε μια στιγμή. Το χέρι της πήγε αμέσως σε εκείνο το σημείο του στήθους της όπου είχε τσακιστεί η λεπίδα του Κρέοντα και χρειάστηκε να πιέσει τα δάχτυλά της πάνω στο στέρνο της για να πειστεί πως δεν υπήρχε κάποιο φρικτό τραύμα εκεί.

Άκουσε σιγανούς ψιθύρους από την άλλη άκρη του δωματίου. Ανακάθισε και είδε τον Λούκας να στέκεται στο παράθυρο και να συνομιλεί με κάποιον απέξω τόσο χαμηλόφωνα, ώστε κανένας θνητός δε θα μπορούσε να τους ακούσει. Το ρολόι δίπλα στο κρεβάτι της έδειχνε 5:25, ενώ ο ουρανός μετά βίας είχε γκριζάρει από το φως της αυγής.

«Είναι ασφαλής, αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία», έλεγε ο Λούκας προς το παράθυρο.

«Δεν είναι το *μόνο* που έχει σημασία», ακούστηκε η ψιθυριστή απάντηση.

Η Έλεν κατέβηκε από το κρεβάτι και πήγε να σταθεί δίπλα στον Λούκας. Κοίταξε κάτω και είδε τον Έκτορα να στέκεται στην άκρη του κήπου. Τους είδε να στέκονται εκεί, οπότε άρχισε να τους παρατηρεί εναλλάξ, με μια έκφραση αγανάκτησης στο πρόσωπό του.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε με τραχιά φωνή την Έλεν.

«Ναι. *Εσύ*, όμως, δε δείχνεις και τόσο καλά», του απάντησε η κοπέλα. Παρά την απόσταση που τους χώριζε, η Έλεν έβλεπε πως τα μάτια του Έκτορα ήταν κόκκινα από την κούραση και την ανησυχία. Εκείνος μόρφασε σαρκαστικά βλέποντας τη συμπάθεια στο ύφος της και στράφηκε στον Λούκας για να τον προειδοποιήσει.

«Μείνετε ψηλά, ώσπου να βεβαιωθούμε. Είναι πιο ασφαλής στον αέρα».

Ο Έκτορας έφυγε τρέχοντας τόσο γρήγορα, ώστε η Έλεν μπόρεσε να διακρίνει μονάχα μια θολή σκιά. Ο Λούκας έκλεισε το παράθυρο και έγειρε πάνω του. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα, διαρκώς ανοιχτά.

«Τι ήταν αυτό που είπε;» ρώτησε η Έλεν με φωνή που σχεδόν δεν ακουγόταν. Αφουγκραζόταν τις βαριές ανάσες του πατέρα της από το δωμάτιό του. Ευτυχώς, κοιμόταν ακόμη.

«Η οικογένειά μου προσπάθησε να εντοπίσει τον Κρέοντα χθες τη νύχτα», απάντησε ο Λούκας χαμηλώνοντας το βλέμμα του. «Απ' ό,τι ξέρουμε, αναχώρησε με πτήση τσάρτερ από το νησί, όμως δεν είμαστε βέβαιοι ακόμη».

«Έφυγε;» ρώτησε η Έλεν με μια κάπως υπερβολική αισιοδοξία.

«Ενδεχομένως. Όμως, εφόσον *πράγματι* έφυγε, δε θα μείνει μακριά

για πάντα». Ο Λούκας κοίταξε την Έλεν τόσο επίμονα, ώστε εκείνη ένιωσε την ανάγκη να τον αγγίξει για να μετριάσει την ένταση. Πλησίασε και ακούμπησε την παλάμη της στο στήθος του. Έτρεμε.

Ισιώνοντας ξαφνικά το σώμα του, ο νεαρός κατευθύνθηκε στην πόρτα. «Φόρεσε κάτι ζεστό».

«Γιατί; Πού πηγαίνουμε;» ψιθύρισε η Έλεν.

«Ψηλά».

Αμέσως μόλις βρέθηκαν στον αέρα, ο Λούκας φάνηκε να χαλαρώνει κάπως, αλλά όχι πολύ. Η Έλεν τού ζήτησε να της κάνει μάθημα, εν μέρει γιατί ήθελε να αυξήσει τις γνώσεις της, αλλά κυρίως για να του αποσπάσει την προσοχή. Δούλεψαν πάνω στην ικανότητά της να ελέγχει την πίεση του αέρα για πάνω από μία ώρα, ώσπου τους τηλεφώνησε η οικογένειά του. Τους είχε καλέσει ο Κάστορας από το αεροδρόμιο καθώς είχε επιβεβαιώσει τελικά πως ο Κρέοντας είχε αναχωρήσει από το νησί με ιδιωτικό αεροσκάφος, ακριβώς όπως υποψιάζονταν, και επομένως ο Λούκας μπορούσε να φέρει πίσω την Έλεν με ασφάλεια.

Ο Έκτορας πήρε το τηλέφωνο από τα χέρια του θείου του και *επέμεινε* να επιστρέψουν αμέσως. Ήθελε να συνεχίσει η Έλεν την εκπαίδευσή της εκείνο το πρωί. Ακολούθησε έντονος διάλογος μεταξύ των δύο ξαδέρφων. Τελικά, ο Λούκας συμφώνησε να προσγειωθούν, όμως έδειχνε ενοχλημένος από το αίτημα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Έλεν απορώντας που δεν τον έβλεπε περισσότερο χαρούμενο στο άκουσμα της είδησης πως ο Κρέοντας είχε φύγει.

«Ο Έκτορας κάνει λάθος για το τι συμβαίνει με μας εδώ πάνω. Δε σε *κρατάω* στον αέρα, ώστε να μπορέσουμε να... Που να πάρει, πρέπει να μάθεις να κινείσαι εδώ!» είπε απότομα ο Λούκας περνώντας εκνευρισμός την παλάμη μέσα από τα μαλλιά του. «Θέλω να μπορείς να πετάξεις, ώστε να αποφύγεις τους κινδύνους, αντί να προσπαθήσεις να μείνεις εκεί και να πολεμήσεις».

«Κι εγώ το ίδιο», απάντησε η Έλεν με ενθουσιασμό πιάνοντάς τον από τους ώμους, ώστε να μην παρασυρθεί μακριά του. «Τηλεφώνησε στα ξαδέρφια σου και πες τους ότι δεν τελειώσαμε ακόμη. Προτιμώ χίλιες φο-

ρές να περάσω τη μέρα πετώντας μαζί σου παρά να μου βγάλει τον αδόξαστο ο Έκτορας».

Ο Λούκας κοίταξε απογοητευμένος την Έλεν, σαν να περνούσε από το μυαλό του μια επώδυνη σκέψη. «Καλύτερα να γυρίσουμε», αποφάσισε τελικά σκυθρωπός. «Πρέπει να μάθεις και τα δύο».

Η κοπέλα ήξερε ότι εκείνος ανησυχούσε, όμως έχοντας περάσει το πρωινό πετώντας ψηλά, απαλλαγμένη από τα δεσμά της βαρύτητας, τίποτε δεν μπορούσε να της χαλάσει τη διάθεση. Τον έπιασε από τα χέρια και τον γύρισε ανάποδα, με αποτέλεσμα οι δυο τους να αρχίσουν να στροβιλίζονται και να φέρνουν τούμπες στον αέρα, σαν να βρίσκονταν μέσα σε τρενάκι του λούνα παρκ. Η αίσθηση του στομαχιού της που πίεζε το διάφραγμα έκανε την Έλεν να τσιρίξει, όμως η προσπάθεια έφερε αποτέλεσμα. Ο Λούκας χαμογέλασε πλατιά και τσίμπησε το δόλωμα.

Την άρπαξε από τα μπράτσα και την παρέσυρε σε μια απότομη βουτιά που την έκανε να ουρλιάξει. Τελευταία στιγμή άλλαξε πορεία κρατώντας την κοπέλα στα χέρια του, πριν της επιτρέψει να αιωρηθεί στο πλευρό του. Έμειναν έτσι για μια στιγμή πάνω από τον κήπο της οικογένειας, πιασμένοι από το χέρι, γελώντας υστερικά. Δεν παρατήρησαν τα ανήσυχα βλέμματα που τους έριχναν τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας μέσα από το σπίτι.

«Λοιπόν, πριν προσγειωθείς, θα σου μάθω κάτι ακόμη», είπε ο Λούκας και πέρασε πάνω από τον ώμο της φέρνοντας το χέρι του μπροστά της. «Θα σου δείξω πώς να περνάς στην υπερβαρυτική κατάσταση, πώς δηλαδή να πολλαπλασιάσεις την έλξη της βαρύτητας. Ο καλύτερος τρόπος για να το συνηθίσεις είναι να το κάνεις ενώ προσγειώνεσαι».

«Αυτό έκανες τις προάλλες όταν προσγειώθηκες πάνω στον Έκτορα στα γήπεδα του τένις;» μάντεψε η Έλεν. «Και χθες το βράδυ;» Θυμόταν πόσο βαρύ είχε κάνει το σώμα του, ενώ πάλευαν πάνω στο κρεβάτι της. Σούφρωσε τα χείλη της για να μην επιτρέψει στον εαυτό της να χαμογελάσει.

«Ακριβώς», της απάντησε εκείνος μιλώντας δίπλα στο αφτί της και αφήνοντας το κάτω χείλος του να αγγίξει φευγαλέα την επιδερμίδα της.

«Είναι η τρίτη βαρυτική κατάσταση που βιώνουν οι ιπτάμενοι και θα μπορούσε να σου σώσει τη ζωή σε μια μάχη».

Με το χέρι του περασμένο γύρω από τη μέση της, κι ενώ οι δυο τους αιωρούνταν τρία μέτρα πάνω από το έδαφος, της έδειξε πώς να αλλοιώνει τη βαρυτική έλξη που της ασκούσε ο πλανήτης. Ο Λούκας την κατηύθυνε να αντιστρέψει την αίσθηση που την καθιστούσε αβαρή και να φανταστεί το σώμα της να γίνεται βαρύτερο. Η Έλεν κατάφερε να μάθει τα βασικά αμέσως, κι όταν ο Λούκας τής είπε να προσγειωθεί, έπεσε στο γρασίδι με έναν τρανταχτό γδούπο, σκάβοντας δύο μεγάλες εσοχές με τις φτέρνες της. Η Έλεν εντυπωσιάστηκε από τον εαυτό της και έστρεψε το βλέμμα στον Λούκας επιζητώντας την επιδοκιμασία του, όμως, απ' ό,τι φάνηκε, είχε πολλά ακόμη να μάθει.

«Θα βελτιωθείς», της είπε εκείνος ενθαρρυντικά κι έσκασε στο γρασίδι δίπλα της ανοίγοντας δύο βαθιά αυλάκια με τα πόδια του.

«Μη χάσεις ευκαιρία να κάνεις επίδειξη!» του είπε η κοπέλα χαμογελώντας πειρακτικά.

«Τι να κάνω, πρέπει να σε εντυπωσιάσω όσο μπορώ, ενώ έχω ακόμη αυτή τη δυνατότητα. Σύντομα θα με ξεπεράσεις», αποκρίθηκε εκείνος. Την έπιασε από το χέρι και την κόλλησε στο πλευρό του καθώς την οδηγούσε στο σπίτι.

«Αμφιβάλλω γι' αυτό», είπε η Έλεν κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. Ο Λούκας κινούνταν με τόση χάρη στον αέρα. Δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να μάθει κι εκείνη να πετάει με τον ίδιο τρόπο.

«Είσαι πιο δυνατή από μένα», επέμεινε εκείνος χωρίς να τη ζηλεύει ή να την κρίνει αναφέροντας απλώς ένα γεγονός. «Μόλις το συνειδητοποιήσεις αυτό, θα μπορέσεις να κάνεις πράγματα που εγώ ούτε στα όνειρά μου δεν έχω καταφέρει».

«Αν είμαι τόσο δυνατή, γιατί χρειάζεται συνέχεια να επεμβαίνεις για να σώσεις το άχρηστο τομάρι μου;» ρώτησε η κοπέλα σαρκαστικά.

«Γιατί το να πολεμάς δεν έχει να κάνει μόνο με τη δύναμη», της απάντησε σοβαρά ο Λούκας. «Ευτυχώς, δηλαδή, διαφορετικά ο Έκτορας θα συνέχιζε να με κάνει τόπι στο ξύλο, κάθε φορά που θα πιανόμασταν στα χέρια».

«Εξακολουθώ να σε κάνω τόπι στο ξύλο», φώναξε ο ξάδερφός του μέσα από το σπίτι. Ο Λούκας χαμογέλασε λοξά και κούνησε αρνητικά το κεφάλι καθώς έμπαιναν στην κουζίνα. Δεν πρόλαβαν να προχωρήσουν πολύ.

«Όχι στα καθαρά μου πατώματα!» φώναξε η Νόελ δείχνοντας τα λασπωμένα παπούτσια του γιου της και της Έλεν. Τότε συνειδητοποίησε γιατί ήταν τόσο λασπωμένα. «Τι κάνατε στο καινούριο μου γρασίδι, αγρίμια;» βόγκηξε.

«Ήταν απαραίτητο να το κάνω, μαμά. Η Έλεν πρέπει να μάθει». Ο Λούκας πισωπάτησε υπάκουα, πέρασε έξω και έβγαλε τα παπούτσια του. Η κοπέλα τον μιμήθηκε.

«Έλεν, καλή μου. Δείχνεις πεινασμένη. Φρόντισε να φας κάτι πριν φύγεις», είπε ευγενικά η Νόελ προτού πάρει πάλι το αυστηρό ύφος της. «Για το γρασίδι που λέγαμε, ξέρεις τους κανόνες, Λούκας».

«"Φτιάξε ό,τι χαλάσεις", καλά, καλά. Το ξέρεις πως αυτό κάνω πάντα», είπε ο γιος της και χαμογέλασε σκανταλιάρικα καθώς επέστρεφε στο σπίτι κι άρχιζε να κυνηγά την καημένη, ταλαίπωρη μητέρα του, υποχρεώνοντάς την να βγει από την κουζίνα υπό την απειλή ενός γαργαλητού. Εκείνη προσπάθησε να τον αποκρούσει με τη βοήθεια μιας πετσέτας για τα πιάτα, όμως δεν πρόλαβε να αντιδράσει.

Καθώς ο Λούκας ανέβαινε τρέχοντας πάνω για να αλλάξει ρούχα, η Έλεν έβλεπε πως ήταν ευτυχισμένος. Το ίδιο κι εκείνη. Ήξερε ότι εξακολουθούσε να κινδυνεύει και κανονικά θα έπρεπε να αισθάνεται τρομοκρατημένη, όμως βλέποντας τον Λούκας να ανεβαίνει τα σκαλιά τρία τρία, δεν μπορούσε παρά να αισθάνεται μια ζωηρή, ασυγκράτητη ευτυχία. Εξακολουθούσε να μην έχει ιδέα για το τι ακριβώς ίσχυε στη μεταξύ τους σχέση, όμως ήταν *ευτυχισμένη*.

Προφανώς, η Έλεν δεν ήταν η μόνη που ένιωθε έτσι. Η Πανδώρα μπήκε στην κουζίνα λάμποντας ολόκληρη, μουρμουρίζοντας ένα σκοπό. Δε φορούσε τα βραχιόλια της. Αντίθετα, οι αστράγαλοί της, καθώς και μια αλυσίδα γεμάτη στολίδια που είχε περασμένη γύρω από την κοιλιά της, κουδούνιζαν χαρωπά σε κάθε βήμα και λίκνισμα των γοφών της.

«Ω θεοί, το λατρεύω αυτό το κομμάτι!» αναφώνησε απλώνοντας το

χέρι και αγγίζοντας το φυλαχτό που φορούσε πάντοτε στο λαιμό της η Έλεν. «Πάντοτε έλεγα πως, αν κάτι δεν είναι φορτωμένο με διαμάντια, δεν είναι *αληθινό* κόσμημα».

«Ορίστε;» ρώτησε η Έλεν απορημένη κοιτώντας προς τα κάτω. Η Πανδώρα έπινε μεγάλες γουλιές από ένα μπουκάλι που είχε βγάλει από το ψυγείο κι έτσι δεν άκουσε.

«Το προπονητήριο είναι όλο δικό σας», είπε η γυναίκα κοιτάζοντας προς τα πίσω τον Έκτορα. Η Έλεν ψηλάφισε την καρδιά που φορούσε στο λαιμό κι αναρωτήθηκε γιατί είχε αναφέρει τα διαμάντια η Πανδώρα. Δεν υπήρχε κανένα διαμάντι στο φυλαχτό της.

«Έτοιμη να τις φας, πριγκίπισσα;» ρώτησε ο Έκτορας, μόλις η θεία του έφυγε χορεύοντας από το δωμάτιο.

«Είναι ανάγκη να με λες έτσι;» ξεφύσησε η Έλεν προσπαθώντας να καταλάβει αν το να φέρεται σαν κόπανος ήταν μέρος της στρατηγικής του ή απλώς ο χαρακτήρας του.

«Αφού σε πειράζει τόσο, ναι», είπε εκείνος χαμογελώντας λοξά, ευχαριστημένος που είχε πετύχει νεύρο.

«Πάμε προτού διαλύσω την κουζίνα της Νόελ με τη βλαμμένη φάτσα σου».

«Έτσι σε θέλω», της είπε ενθαρρυντικά ο νεαρός. Η Έλεν δεν μπόρεσε να μη γελάσει. Πραγματικά μπορούσε να είναι πολύ γοητευτικός όταν δεν προσπαθούσε να τη σκοτώσει.

Ο Έκτορας και ο Λούκας έβαλαν την Έλεν να ξεκινήσει με το σάκο της πυγμαχίας, θεωρώντας πως αυτό ήταν ό,τι πιο απλό για αρχή. Εκείνη δεν καταλάβαινε την άσκηση. Προσπαθούσε να κινεί όλο το σώμα της όταν έριχνε γροθιά, μέχρι τους γοφούς, όπως της είχαν πει, όμως συνέχεια έπαιρνε μια περίεργη στάση την τελευταία στιγμή και κατέληγε να εξουδετερώνει όλη τη δυναμική της επίθεσής της. Απλά, δεν της άρεσε να ρίχνει γροθιές. Δεν ήταν κάτι φυσικό για εκείνη. Ο Έκτορας δεν άντεχε καν να την κοιτάζει.

«Έχεις το φονικό ένστικτο ενός βολβού», βόγκηξε κρύβοντας το πρόσωπό του.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να περάσουμε στις λαβές. Αυτό θα της ήταν

πιθανότατα πιο χρήσιμο, έτσι κι αλλιώς, αν λάβουμε υπόψη πως όλες οι επιθέσεις που δέχτηκε εξελίχτηκαν σε συμπλοκές σώμα με σώμα», πρότεινε ο Λούκας.

Η Έλεν συμφώνησε αμέσως. Ήταν απογοητευτική μαχήτρια, όμως ούτε καν ο Έκτορας δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι *προσπαθούσε*. Τα αγόρια τής περιέγραψαν εν συντομία τις βασικές αρχές του ντότζο και ύστερα η Έλεν ανέβηκε στο ταπί κάνοντας υπόκλιση, ακριβώς όπως είχε διδαχτεί. Περίμενε πως δάσκαλός της θα ήταν ο Λούκας, όμως εκείνος παραμέρισε και άφησε τον ξάδερφό του να ανέβει στο ταπί μαζί της.

«Νόμιζα πως αυτή ήταν η ειδικότητά σου», είπε απορημένη η Έλεν στον Λούκας.

«Σωστά. Είναι πολύ καλύτερος στο να κυλιέται κάτω απ' ό,τι εγώ», απάντησε ο Έκτορας για λογαριασμό του χαμογελώντας πλατιά. «Λοιπόν, πάρε θέση στα τέσσερα. Ξέρεις, σαν να ήσουν σκυλί».

Παρότι ο νεαρός προσπαθούσε συστηματικά να σηκώσει την Έλεν, εκείνη παρέμεινε ψύχραιμη και συγκεντρωμένη στις οδηγίες που είχε πάρει. Το ζίου ζίτσου δεν είχε να κάνει μόνο με τη σωματική δύναμη, που κι αυτό είχε ενδιαφέρον, αλλά το βασικό στοιχείο του, η πραγματική πρόκληση, ήταν πνευματική. Η Έλεν ένιωθε σαν να προσπαθούσε να λύσει ένα γρίφο, ενώ επιχειρούσε να ξεφύγει από εκείνο τον ανθρώπινο φιόγκο που είχε σχηματίσει με το σώμα της ο Έκτορας. Μερικές φορές τον τσάτισε, όταν άρχισε να χασκογελά και να προσπαθεί να ξεγλιστρήσει από διάφορες στάσεις με σεξουαλικά υπονοούμενα στις οποίες επιχειρούσε να τη φέρει εκείνος, όμως ο νεαρός επέμεινε και συνέχισε να την προπονεί, αντί να αφήσει τον Λούκας να αναλάβει το μάθημα.

«Σε γελάσανε!» είπε μόλις ο ξάδερφός του έκανε να ανέβει στο ταπί. «Εσύ. Έξω».

«Δεν της δείχνεις τις κινήσεις βήμα βήμα, Έκτορα!» φώναζε ο Λούκας έξω από το κλουβί. Δεν ανέβηκε στο ταπί, κάτι που θα συνιστούσε παραβίαση των κανόνων, όμως είχε δικαίωμα να φωνάζει. «Δεν ξέρει καν πώς να βγάζει την πρώτη άμυνα!»

«Τι να κάνουμε», απάντησε εκείνος έχοντας πέσει ανάμεσα στα γό-

νατά της. «Δεν υπάρχει περίπτωση να σε αφήσω να έρθεις εδώ, αδερφέ, οπότε ξέχνα το». Έγνεψε με νόημα προς το ανάσκελο σώμα και τα ανοιχτά της πόδια και ανασήκωσε τα φρύδια του. Η Έλεν άρχισε να γελάει υστερικά.

«Δεν έχεις κανένα λόγο να ανησυχείς γι' αυτό, Έκτορα!» κατάφερε να αρθρώσει. «Πίστεψέ με!»

Το σχόλιο έκανε τον Λούκας να κοκκινίσει. Η Έλεν άκουσε ένα γνώριμο γέλιο έξω από το κλουβί. «Κλερ; Εσύ είσαι;» Ανακάθισε αμέσως κι έσπρωξε τον νεαρό από πάνω της.

«Ναι, εγώ είμαι. Οφείλω να ομολογήσω, φιλενάδα, πως νόμιζα ότι θα ήταν δυσκολότερο να σου ανοίξει κάποιος τα πόδια, όμως ο Έκτορας δε δείχνει να αντιμετωπίζει την παραμικρή δυσκολία», την πείραξε η Κλερ.

«Τι κάνεις εδώ πέρα;» ρώτησε η Έλεν έκπληκτη.

«Προσπάθησα να την εμποδίσω, όμως εκείνη όρμησε μέσα και...» άρχισε να εξηγεί ο Ιάσονας με φωνή βραχνή από τον εκνευρισμό.

«Ήθελα *πολύ* να σε δω να κάνεις τα δικά σου ως ημίθεος!» είπε η Κλερ διακόπτοντάς τον. «Δε μου είχε δοθεί η ευκαιρία ως τώρα να σε δω να κάνεις τα κόλπα σου εσκεμμένα».

«Κόλπα; Δεν είμαστε άλογα επιδείξεων, Κλερ!» της φώναξε ο Ιάσονας.

Η Έλεν κοίταξε τον Έκτορα και ανασήκωσε τους ώμους της, ενώ η Κλερ και ο Ιάσονας εξακολουθούσαν να λογομαχούν. «Ξέρεις κάτι; Νομίζω πως τους αρέσει να μαλώνουν», σχολίασε η κοπέλα.

«Φίλη σου είναι», της είπε εκείνος.

«Αδερφός σου είναι», απάντησε η Έλεν.

Τότε άκουσε την πόρτα να κλείνει με κρότο. Ο Λούκας είχε φύγει από το δωμάτιο. Η Έλεν σηκώθηκε και του φώναξε να σταθεί, όμως δεν μπορούσε να φύγει πριν ο δάσκαλός της στο ταπί εκείνη τη μέρα τής δώσει το ελεύθερο. Γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε ικετευτικά.

«Μπορεί να είσαι ασφαλής τώρα, όμως εξακολουθείς να βρίσκεσαι σε μεγάλο κίνδυνο, ξέρεις. Καταλαβαίνω πως δε σου αρέσει αυτό, όμως είναι ανάγκη να προετοιμαστείς. Όπως και να 'χει, θα ήταν καλύτερα

αν τον άφηνες να αρχίσει να σε μισεί από τώρα, Έλεν», της είπε με βαριά φωνή ο Έκτορας.

«Τι είναι αυτά που λες;» ρώτησε έκπληκτη από την αναισθησία του.

«Τότε, τρέχα πίσω του, αφού πρέπει», είπε εκείνος αποστρέφοντας το βλέμμα του. Η Έλεν υποκλίθηκε και έφυγε τρέχοντας από το ταπί. «Να ξέρεις, όμως, αργότερα θα είναι ακόμη πιο δύσκολο», την προειδοποίησε ο Έκτορας, καθώς γύριζε προς το μέρος του για να κλείσει την πόρτα. Η κοπέλα την τράβηξε με δύναμη για να του δώσει την απάντησή της... αν και δεν ήταν ακριβώς σίγουρη ποια ήταν η απάντηση αυτή.

Βγήκε έξω τρέχοντας και άκουσε ένα βαρύ γδούπο από την πλευρά των γηπέδων του τένις. Έκανε να τρέξει προς τα εκεί και τότε συνειδητοποίησε πως μπορούσε να πετάξει. Πήδηξε στον αέρα και εντόπισε από ψηλά τον Λούκας στα γήπεδα του τένις, που είχαν αρχίσει να μετατρέπονται σε αρένα, να πετά ακόντια σε ένα στόχο. Εκείνος την είδε και απογειώθηκε για να τη συναντήσει στον αέρα.

«Έλα», είπε πιάνοντάς την από το χέρι, ενώ κοιτούσε ένα ζευγάρι θνητών στη σχεδόν έρημη παραλία από κάτω τους. «Δεν πρέπει να μας δει κανείς».

Πέταξαν ψηλά και τράβηξαν βόρεια προς το Γκρέιτ Πόιντ, όπου θα ήταν μόνοι τους. Προσγειώθηκαν στη μαλακή άμμο δίπλα στο φάρο και μετατράπηκαν σε δύο κανονικούς ανθρώπους που περπατούσαν στην παραλία παρά το κρύο, πιασμένοι από το χέρι. Ο Λούκας εξακολουθούσε να είναι σιωπηλός λίγη ώρα αργότερα, οπότε η Έλεν αποφάσισε να μιλήσει πρώτη.

«Το ξέρεις πως αστειευόμασταν νωρίτερα, σωστά; Δεν προσπαθούσα να σε πληγώσω. Λυπάμαι αν το έκανα», του είπε η Έλεν.

«Δε με πλήγωσες», της απάντησε εκείνος κουνώντας αρνητικά το κεφάλι και σφίγγοντας τις γροθιές του. «Η εξήγηση είναι πολύ πιο απλή. Πολύ πιο βασική. Σιχαίνομαι να βλέπω τον Έκτορα πάνω σου. Ζηλεύω, Έλεν».

«Τότε να με εκπαιδεύσεις *εσύ*», του είπε η κοπέλα όλο ελπίδα, οπότε ο Λούκας σταμάτησε και της γύρισε την πλάτη βογκώντας. «Στάσου, γιατί όχι;» επέμεινε εκείνη.

«Ημίθεος είμαι, όχι άγιος» της απάντησε γελώντας ειρωνικά. «Οι αντοχές μου έχουν κάποια όρια».

«Ακριβώς. Επομένως, τι είναι αυτό που δεν μπορείς να αντέξεις; Αποφάσισε τι από τα δύο είναι το δυσκολότερο και κάνε το άλλο. Έτσι, όσο δύσκολη κι αν αποδειχτεί αυτή η επιλογή, τουλάχιστον θα παρηγορείσαι με τη σκέψη ότι αποφεύγεις κάτι ακόμη χειρότερο», είπε η Έλεν λογικά. Ο Λούκας την κοίταξε λοξά και χαμογέλασε.

«Δίνεις καλές συμβουλές, το ξέρεις αυτό;»

«Δεν ξέρω. Έχω κι εγώ τα σχέδιά μου», αποκρίθηκε εκείνη χαμογελώντας πειρακτικά.

«Είσαι σίγουρη ότι θα επιλέξω να σε εκπαιδεύσω, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Λούκας καθώς ένα γέλιο άρχιζε να γεννιέται στο στήθος του.

«Το έχω για σίγουρο».

Συνέχισαν τον περίπατο για λίγο χαμογελώντας και οι δύο με τις σκέψεις που έκαναν. Η Έλεν τον ένιωθε να παλεύει να πάρει την απόφασή του κι έτσι τον άφησε ήσυχο. Κάποια στιγμή, τελικά, κατάλαβε ότι ο Λούκας κατέληξε κάπου, ακούγοντάς τον να παίρνει μια βαθιά ανάσα.

«Οι δίδυμοι θα συνεχίσουν να σε εκπαιδεύουν στη χρήση του τόξου και του ακοντίου, ενώ ο Έκτορας θα εξακολουθήσει να είναι υπεύθυνος για την πυγμαχία και την ξιφομαχία, όμως εγώ θα αναλάβω όλες τις μορφές πάλης. Πρέπει να σε προειδοποιήσω όμως ότι η απόφαση αυτή δεν αποκλείεται να προσκρούσει στο βέτο του πατέρα και του θείου μου, ό,τι κι αν πω εγώ».

«Εγώ δεν έχω λόγο σε αυτή την ιστορία;» ρώτησε η Έλεν ελαφρώς ενοχλημένη. «Ο Κάστορας και ο Πάλλας δεν μπορούν να μου πουν τι να κάνω. Αν θέλω να με εκπαιδεύσεις εσύ, τότε γιατί να μην εισακουστεί η επιθυμία μου;»

«Ναι... κοίτα, ίσως θα ήταν καλύτερα να αφήσεις εμένα να χειριστώ την οικογένειά μου», είπε καλοπροαίρετα ο Λούκας, οπότε η Έλεν αποφάσισε να μην επιμείνει. «Έλα, πρέπει να επιστρέψουμε. Δε μου αρέσει να βρίσκεσαι σε τόσο ανοιχτούς χώρους».

«Τα πάντα είναι τόσο κοντά», είπε η Έλεν καθώς αιωρούνταν πάνω από τον κήπο της οικογένειας, εντυπωσιασμένη από το πόσο γρήγορο και απλό ήταν να φτάσει από τη μία άκρη του νησιού στην άλλη. «Δεν υπάρχουν φορές που κουράζεσαι να είσαι εγκλωβισμένος στο Ναντάκετ;»

«Θα κουραζόμουν, αν ήμουν εγκλωβισμένος», απάντησε εκείνος με νόημα και προσγειώθηκε στην αυλή, «όμως τις προάλλες πετάχτηκα μέχρι τη Νέα Υόρκη».

«Αλήθεια! Γιατί;»

«Για κουλούρια. Υπάρχει ένα μαγαζάκι στο Μπρούκλιν που το λατρεύω. Άλλωστε, με δέκα λεπτά υποηχητικής πτήσης φτάνω εκεί».

Η Έλεν κοκάλωσε συνειδητοποιώντας τι σήμαινε αυτό.

«Θέλεις να πεις ότι, οποιαδήποτε μέρα στο σχολείο, εσύ κι εγώ μπορούμε να πεταχτούμε μέχρι τη Βοστόνη, να φάμε το μεσημεριανό μας στην πλατεία Χάρβαρντ και να επιστρέψουμε εγκαίρως για την πέμπτη περίοδο;»

«Φυσικά», είπε ο Λούκας ανασηκώνοντας τους ώμους. «Θέλω να αποκτήσεις λίγη εμπειρία ακόμη τις επόμενες εβδομάδες, πριν φύγουμε από το νησί, όμως σύντομα θα είσαι αρκετά δυνατή για να ταξιδέψεις οπουδήποτε μαζί μου».

«Θέλω να δω τα γλυπτά στη Νήσο του Πάσχα! Και το Μάτσου Πίτσου! Και το Σινικό Τείχος!» αναφώνησε η Έλεν σχεδόν υστερικά από τον ενθουσιασμό της.

Άρχισε να χοροπηδά πάνω κάτω καθώς πλησίαζαν στο σπίτι. Ο Λούκας την άρπαξε από τα χέρια.

«Θα πρέπει να περιμένουμε ένα διάστηκα προτού πετάξουμε τόσο μακριά. Ήδη δυσκολεύεσαι να μείνεις στον αέρα και είναι δυσκολότερο να πετάς όταν δεν έχεις κάποιο εύκολο σημείο αναφοράς. Επιπλέον τα ρεύματα του αέρα πάνω από τους ωκεανούς μπορεί να δημιουργήσουν πρόβλημα».

«Μα θα είμαι μαζί σου κι εσύ τα ξέρεις όλα αυτά ήδη!» Σταμάτησε επιτόπου σφίγγοντας το χέρι του με δύναμη πάνω στο στήθος της. «Είμαι αρκετά δυνατή κιόλας, το ορκίζομαι! Σε παρακαλώ! Πάντοτε ονει-

ρευόμουν να ταξιδέψω μακριά! Λούκας, δεν μπορείς να καταλάβεις! Όλη μου τη ζωή ήθελα να φύγω από αυτό το νησί».

«Το ξέρω και θα φύγουμε... σύντομα! Θα κολλήσουμε ένα χάρτη πάνω σε ένα στόχο, κι όπου πέσει το βελάκι, εκεί θα πάμε. Στα Φίτζι, στη Φινλανδία, στη Φλωρεντία, οπουδήποτε!» της είπε καλοσυνάτα και την τράβηξε πάνω του για να την εμποδίσει να απογειωθεί και να φύγει χωρίς εκείνον. «Θα μπορούμε να πηγαίνουμε για σούσι κάθε βράδυ στο Τόκιο μέχρι να βαρεθούμε. Θα κάνουμε ό,τι θέλεις, Έλεν. Μόλις αποκτήσεις εμπειρία».

«Μπορούμε πραγματικά να το κάνουμε αυτό;» ρώτησε ξέπνοα εκείνη, συνειδητοποιώντας ότι και οι δύο μιλούσαν στο πρώτο πληθυντικό. Τότε, μια λιγότερο ευχάριστη σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. «Το κάνεις εδώ και αρκετό καιρό αυτό, έτσι δεν είναι; Εννοώ, το να πηγαίνεις σε άλλες ηπείρους, όποτε έχεις μερικές ώρες για σκότωμα».

«Ναι, σωστά».

«Όμως ήσουν πάντοτε μόνος;»

«Μπορούμε να μεταφέρουμε κάποιον σε μικρή απόσταση όταν πετάμε, αν πρέπει, όμως είναι απίστευτα εξουθενωτικό να αλλοιώνεις τη βαρυτική έλξη των άλλων. Θα ήταν προτιμότερο να πας ως εκεί με τα πόδια».

Προσπαθούσε να ακουστεί ξένοιαστος, όμως το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο. Η Έλεν τον κοίταξε λοξά και προσπάθησε να καταλάβει πώς ήταν να ξέρεις ότι θα μπορούσες να πας στο Λούβρο και να δεις τη *Μόνα Λίζα*, αντί να κοιτάζεις μια φωτογραφία της σε κάποιο βιβλίο, όμως θα ήσουν υποχρεωμένος να πας εκεί μόνος σου. Πρέπει να ήταν μια πολύ μοναχική εμπειρία για εκείνον. Όλη του τη ζωή ήταν ο μοναδικός Επίγονος που μπορούσε να πετάξει κι αυτό σήμαινε πως σε πολλά θέματα ήταν απομονωμένος... μέχρι που συνάντησε εκείνη.

«Έχουμε άφθονο χρόνο να δούμε τον κόσμο, όμως για την ώρα νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να αρκεστείς σε μικρές διαδρομές. Και καθώς δεν μπορώ να σου ζητήσω να κάνεις κάτι που δε θα ήθελα να κάνω κι εγώ, υπόσχομαι πως δε θα φύγω από το νησί χωρίς εσένα», της είπε.

«Ναι, καλά», απάντησε η Έλεν γελώντας και προσπάθησε να τραβήξει το χέρι της από το δικό του, όμως εκείνος επέμεινε να την κρατά.

«Σοβαρολογώ», είπε ο Λούκας τραβώντας και φέρνοντάς την προς το μέρος του, μέχρι που η Έλεν σχεδόν πατούσε πάνω στα πόδια του. «Υπάρχει ένας ακόμη λόγος που θέλω να μείνεις πάνω από το νησί, ειδικά όταν δεν είμαι μαζί σου. Οι δικοί μου δεν μπορούν να σε προστατέψουν, αν δε σε εντοπίσουν. Μην ξεχνάς, εξακολουθούν να κυκλοφορούν ελεύθερες εκείνες οι γυναίκες. Κι ο Κρέοντας είναι *βέβαιο* ότι θα επιστρέψει...»

Στο άκουσμα του ονόματός του, οι αναμνήσεις την κατέκλυσαν. Είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει και σχεδόν τα είχε καταφέρει. Εκείνο το ιλιγγιώδες *σκοτάδι* ήταν από μόνο του αρκετά επώδυνο, όμως εκτός αυτού την εξανάγκασε να καταφύγει στον κεραυνό της κι έτσι να ξαναζήσει μία ακόμη φρικτή ανάμνηση.

«Έλεν;» είπε ο Λούκας και άγγιξε το μάγουλό της στρέφοντας το βλέμμα της πάνω στο δικό του. «Λυπάμαι που τον αναφέρω, όμως ξέρεις πως είμαι υποχρεωμένος».

«Το ξέρω, Λούκας, δεν είναι αυτό», άρχισε να λέει η κοπέλα και αμέσως σταμάτησε καθώς χρειαζόταν μια στιγμή για να ανασυνταχτεί. «Πιστεύεις πως ο κεραυνός μου είναι επικίνδυνος;»

«Πολύ», απάντησε σοβαρά εκείνος. «Μόνο αν δε μάθεις πώς να τον χρησιμοποιείς, όμως».

«Δε θέλω να τον χρησιμοποιήσω! Θέλω να μπορέσω και πάλι να ξεχάσω!»

«Έλεν, δεν υπάρχει πλέον λόγος να κρύβεσαι από τον εαυτό σου», είπε ο Λούκας κοιτάζοντας σκυθρωπός το έδαφος. «Κοίτα, εν μέρει το φταίξιμο είναι δικό μου. Έπρεπε να σου είχα μιλήσει νωρίτερα γι' αυτή σου την ικανότητα, όμως καταλάβαινα ότι το απέφευγες, ίσως μάλιστα και να καταπίεζες την ανάμνηση για κάποιο λόγο. Αυτό που ήθελα πραγματικά ήταν να το ανακαλύψεις μόνη σου και να *θελήσεις* να μάθεις περισσότερα, όπως συνέβη με την πτήση».

«Λούκας, εγώ...» Η Έλεν άφησε τη φράση της στη μέση κουνώντας αρνητικά το κεφάλι της. «Νομίζω ότι σκότωσα κάποιον με τον κεραυνό

και, έστω κι αν προσπαθούσε να μου κάνει κακό, η σκέψη εξακολουθεί να με τρομάζει».

«Δε γίνεται να φοβάσαι τις ικανότητές σου τώρα πια, Έλεν», είπε ενθαρρυντικά ο Λούκας. «Είσαι δυνατότερη από όλους μας, όμως όλη αυτή η δύναμη είναι ανώφελη μέχρι να την κάνεις *κτήμα σου*».

«Μα πέρασα ολόκληρη τη ζωή μου τρέμοντας να τη χρησιμοποιήσω», είπε η Έλεν με πνιχτή φωνή καθώς θυμόταν τις κράμπες της.

«Το ξέρω πως σου ζητώ να ξεχάσεις πράγματα που μάθαινες χρόνια ολόκληρα και πιθανότατα η αλλαγή δε θα συμβεί από τη μία μέρα στην άλλη, όμως, όπως και να έχει, πρέπει να συμβεί. Και είσαι εσύ αυτή που πρέπει να αποφασίσεις να την κάνεις *πραγματικότητα*. Είσαι η πιο ταλαντούχα Επίγονος που έχω δει ποτέ μου». Ο Λούκας πέρασε την παλάμη μέσα από τα μαλλιά του και κούνησε το κεφάλι του σαστισμένος. «Ειλικρινά, Έλεν, δεν μπορείς να δεις τον εαυτό σου με τον τρόπο που τον βλέπω εγώ, όμως αν μπορούσες, θα έμενες άφωνη. Είναι καιρός να πάψεις να φοβάσαι τις δυνατότητές σου και είναι οπωσδήποτε καιρός να αρχίσεις να αξιοποιείς όλα τα χαρίσματά του στην εκπαίδευση, ειδικά τον κεραυνό».

«Και πώς υποτίθεται πως θα το κάνω αυτό χωρίς να τους ψήσω όλους; Δε φαντάζομαι να έχετε ένα γκαράζ γεμάτο αλεξικέραυνα», είπε η Έλεν προσπαθώντας να αστειευτεί για να κρύψει την αναστάτωση που της προκαλούσε το γεγονός ότι ο Λούκας τη θεωρούσε τόσο ισχυρή και, το σημαντικότερο, το ότι έδειχνε να την αγαπά γι' αυτό το λόγο.

«Δεν έχω σκεφτεί ακόμη τις λεπτομέρειες», αποκρίθηκε εκείνος και χαμογέλασε. «Κάτι θα σκεφτώ όμως».

Όταν έφτασαν στο σπίτι, ήταν η ώρα του φαγητού. Η Έλεν χάρηκε βλέποντας πως η Κλερ ήταν ακόμη εκεί. Καθόταν στο τραπέζι περιμένοντας να φάει, όπως και η υπόλοιπη οικογένεια, ενώ συζητούσε ζωηρά με τα δίδυμα για μια εργασία που έπρεπε να παραδώσουν το επόμενο πρωί σε κάποιο από τα προχωρημένα μαθήματα που παρακολουθούσαν. Σταμάτησε μονάχα για να γνέψει με ενθουσιασμό στην Έλεν, τη στιγμή που μαζί με τον Λούκας έμπαινε από την πίσω πόρτα.

Ως συνήθως, η κουζίνα ήταν γεμάτη. Ο Πάλλας και ο Κάστορας γυρόφερναν πεινασμένοι το φούρνο καίγοντας τα δάχτυλά τους κάθε φορά που τα βουτούσαν σε κάποια κατσαρόλα για να δοκιμάσουν αυτά που μαγείρευε η Νόελ, όμως αυτό δεν τους ενοχλούσε αρκετά ώστε να σταματήσουν. Η Πανδώρα και ο Έκτορας αστειεύονταν μεταξύ τους δίπλα στο νεροχύτη, γελώντας με πανομοιότυπο τρόπο καθώς προσπαθούσαν να διαπιστώσουν ποιος ήταν καλύτερος στο να φτύνει ένα σταφύλι στον αέρα και ύστερα να το πιάνει στο στόμα του. Η καημένη η Νόελ δεν μπορούσε να κάνει βήμα χωρίς να σκοντάψει σε κάποιο από τα παιδιά της, τους καλεσμένους, το σύζυγο, τον κουνιάδο, τον ανιψιό ή την ανιψιά της... Κι όμως, για μια ακόμη φορά, κανείς δε φαινόταν πρόθυμος να της δώσει ένα χέρι.

«Το ξέρεις ότι μπορώ να μαγειρέψω, σωστά; Μήπως να προτείνω στη μητέρα σου να τη βοηθήσω;» ρώτησε η Έλεν τον Λούκας αμήχανα.

«Πλάκα κάνεις; Η μητέρα μου λατρεύει αυτή την κατάσταση. Κάποιες φορές νομίζω πως απλά περιμένει πότε θα παντρευτούμε για να πάμε σε δικά μας σπίτια, ώστε να μπορέσει να ανοίξει ένα εστιατόριο». Είδε την Έλεν να τον κοιτάζει δύσπιστα. «Σοβαρολογώ! Έλεγε τις προάλλες στον πατέρα μου ότι θέλει να οργανώσει ένα πάρτι και να καλέσει το μισό νησί. Είναι παλαβή».

«Α, γύρισες, Έλεν, καλή μου», είπε η Νόελ μόλις σήκωσε το κεφάλι, σαν να ανησυχούσε σοβαρά για το πού βρισκόταν η κοπέλα. Ύστερα έστρεψε την προσοχή στα μάτια της κουζίνας της κι άρχισε να μονολογεί. «Θα χρειαστεί επιπλέον μερίδα. Έμεινε πετσί και κόκαλο εντελώς ξαφνικά... Ο πατέρας της δεν έχει ιδέα για το ποια είναι, κι έτσι δεν τη θρέφει σωστά, ενώ η Κέιτ ανησυχεί τόσο πολύ! Μα πού είναι η Κασσάνδρα;»

Η Νόελ μονολογούσε, όμως μουρμούριζε αρκετά δυνατά, ώστε η Έλεν την άκουγε. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν η γυναίκα είχε τρελαθεί από την πίεση, συνηθισμένη να χάνεται η φωνή της μέσα σε ένα τόσο θορυβώδες δωμάτιο, ή αν εσκεμμένα άφηνε την Έλεν να ακούσει τι σκεφτόταν. Η Νόελ πήρε μια βαθιά ανάσα και γκάριξε το όνομα της κόρης της.

Από τον πάνω όροφο ακούστηκαν ένας γδούπος και η μακρινή φω-

νή της Κασσάνδρας να απαντά στον ίδιο τόνο: «Αρχίστε χωρίς εμένα, έχω δουλειά!»

Η Έλεν και η Κλερ κοιτάχτηκαν με γουρλωμένα μάτια και τελικά δύο πανομοιότυπα, θερμά χαμόγελα απλώθηκαν στα πρόσωπά τους. Και οι δυο τους ήταν μοναχοκόρες και είχαν μεγαλώσει ξέροντας ότι απαγορεύεται να υψώνουν τη φωνή τους μέσα στο σπίτι. Μαζί έκαναν όνειρα να αποκτήσουν μεγάλες οικογένειες, σπίτια γεμάτα ανθρώπους, όπου μυριάδες πράγματα θα συνέβαιναν ταυτόχρονα, και τώρα έβλεπε η μία στο πρόσωπο της άλλης την ανάμνηση εκείνης της κοριτσίστικης επιθυμίας. Οι φωνές τάραζαν λιγάκι τα νεύρα, όμως το βέβαιο ήταν πως έκαναν το σπίτι αυτό να μοιάζει με αληθινό σπιτικό.

«Εκ-Ιασ-Κασ-Λούκας!» είπε με ρυθμό οπλοπολυβόλου η Νόελ κοιτάζοντας το πρόσωπο του γιου της. Έμοιαζε να έχει ξεχάσει τι όνομα του είχε δώσει. «Τράβα να κατεβάσεις την αδερφή σου. Έχουμε καλεσμένους απόψε».

Ο Λούκας έκανε όπως του ζήτησε η μητέρα του κι επέστρεψε με μια άκρως δύσθυμη Κασσάνδρα φορτωμένη στον ώμο.

«Μα τις βλέπω κάθε μέρα!» γκρίνιαξε το κορίτσι καθώς ο Λούκας έσκυβε και την έβαζε να σταθεί δίπλα στην Έλεν.

«Έτσι είπε η μαμά», αποκρίθηκε εκείνος σηκώνοντας απολογητικά τους ώμους. Φαίνεται πως στο επιχείρημα αυτό αντιρρήσεις δε χωρούσαν, γιατί η Κασσάνδρα στριφογύρισε τις κόρες των ματιών της και κάθισε στο τραπέζι χωρίς να πει λέξη.

«Γεια», είπε στην Έλεν κάπως ενοχλημένη. «Τρως συχνά σκόρδο;»

«Όχι. Γιατί; Μυρίζει η αναπνοή μου;» ρώτησε διστακτικά η κοπέλα, που είχε αρχίσει κιόλας να κοκκινίζει στη σκέψη πως ο Λούκας μύριζε την ανυπόφορη ανάσα της όλη μέρα.

«Κάθε άλλο. Απλώς, προσπαθώ να καταλάβω γιατί είσαι άτρωτη στα όπλα», της είπε η Κασσάνδρα. Σήκωσε ένα βιβλίο που κρατούσε στο χέρι της και έγνεψε προς την πλάτη της ανένδοτης μητέρας της. «Προσπαθώ να λύσω ένα σοβαρό πρόβλημα εδώ», φώναξε, θέλοντας προφανώς να την ακούσει η μητέρα της, όμως εκείνη συνέχισε ατάραχη το μαγείρεμα.

«Ναι, κι εγώ το ίδιο», είπε ο Έκτορας με τις παλάμες πλεγμένες πίσω

από το κεφάλι, έχοντας την υποδειγματική όψη ανθρώπου που δεν είχε ασχοληθεί καθόλου.

«Εσύ κοίτα να τη μάθεις πώς να αμύνεται και την έρευνα θα την αναλάβω εγώ», είπε η Κασσάνδρα συγχυσμένη, άνοιξε το βιβλίο και άρχισε να το φυλλομετρά. Ο Έκτορας χαμογέλασε, προφανώς ευχαριστημένος που είχε ξεμπλέξει εύκολα.

Ο Κάστορας, ο Πάλλας και η Κασσάνδρα ρώτησαν την Έλεν για τις διάφορες συνήθειές της: Τι φαγητό έτρωγε, ποια ήταν η καθημερινή της ρουτίνα, ακόμη και για προσευχές που της είχε μάθει ενδεχομένως η μητέρα της να λέει πριν πέσει για ύπνο. Τίποτε από αυτά δεν τους οδήγησε σε κάποια απάντηση κι έτσι εγκατέλειψαν την προσπάθεια καθώς σερβιριζόταν το δείπνο.

Το φαγητό ήταν νόστιμο. Πραγματικά πεντανόστιμο. Η Έλεν έφαγε λες και δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα της εβδομάδες ολόκληρες. Ήπιε αμέτρητα ποτήρια νερό. Είχε αφυδατωθεί τόσο πολύ, ώστε ένιωθε το δροσερό νερό να απλώνεται στο σώμα της και να ποτίζει τους ιστούς της, σαν πανί που φουσκώνει καθώς απορροφά ένα υγρό. Κάποια στιγμή ένιωσε άσχημα που είχε βάλει μπροστά της όλο το φαγητό, οπότε πίεσε τον εαυτό της να αφήσει κάτω το μαχαιροπίρουνό της, όμως η Νόελ την κοίταξε αυστηρά και τη ρώτησε μήπως δεν της άρεσε το φαγητό. Η κοπέλα μουρμούρισε μια συγγνώμη και συνέχισε ευχαρίστως το μασούλημα.

Μετά το δείπνο ο Λούκας την πήγε πίσω στο σπίτι της με το αυτοκίνητο, πράγμα που πλέον αποτελούσε χάσιμο χρόνου και άδικο ξόδεμα καυσίμων, όμως ήταν κάτι που έπρεπε να κάνουν για να μην αρχίσει ο Τζέρι να αναρωτιέται πώς μετακινούνταν η Έλεν στο νησί.

«Δε μου αρέσει να σε αφήνω μόνη σου», είπε ο νεαρός και κοίταξε νευρικά κάθε σκιά στον κήπο.

«Μια χαρά θα είμαι», αποκρίθηκε η Έλεν ψέματα. Στην πραγματικότητα, τώρα που είχε σκοτεινιάσει δεν ήθελε να απομακρύνεται ο Λούκας περισσότερο από δύο βήματα, όμως εφόσον ο πατέρας της ήταν στο σπίτι, δεν είχαν άλλη επιλογή από το να χωρίσουν.

«Θα επιστρέψω σε καμιά ώρα», της είπε ο Λούκας καθώς η κοπέλα

κατέβαινε από το αυτοκίνητο. Εκείνη έκλεισε την πόρτα, αλλά συνέχισε να την κρατά κοιτάζοντάς τον αμήχανα από το ανοιχτό παράθυρο.

«Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε ο νεαρός.

«Αισθάνομαι απαίσια, Λούκας! Είναι φθινόπωρο, κι εσύ και τα ξαδέρφια σου κοιμάστε έξω τη νύχτα. Αυτό είναι απαράδεκτο».

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Δε γίνεται να σε αφήσουμε μόνη σου μέχρι να είσαι σε θέση να παλέψεις».

«Δεν πρόκειται να επιτρέψω να συνεχιστεί άλλο αυτό», είπε εκείνη και έπιασε τα μαλλιά πίσω από το αφτί της, ενώ σταύρωνε πεισματικά τα χέρια. «Θα πρέπει να μείνεις στο δωμάτιό μου».

«Ναι, γιατί αυτό είναι χαλαρωτικό», σχολίασε ο Λούκας ελαφρώς σαρκαστικά. «Μετά βίας έκλεισα τα μάτια μου χθες τη νύχτα. Πίστεψέ με, περισσότερο θα κοιμηθώ στη στέγη».

«Όχι», είπε η κοπέλα εμμένοντας στην απόφασή της, παρότι είχε αρχίσει να ζεσταίνεται και να νιώθει μια νευρικότητα στη σκέψη πως ο Λούκας θα ερχόταν ξανά στο δωμάτιό της. «Είτε θα έρθεις μέσα είτε δε θα περάσεις λεπτό στη στέγη».

Ο Λούκας γύρισε και την κοίταξε. «Κάτι θα σκεφτούμε όταν επιστρέψω. Εντάξει;»

Συμφώνησε απρόθυμα και γύρισε στο σπίτι για να δει τον πατέρα της. Εκείνος, ενώ χασμουριόταν, προσπάθησε να τη ρωτήσει πώς είχε περάσει το Σαββατοκύριακό της, όμως έχοντας δουλέψει διπλές βάρδιες για δύο συνεχόμενες μέρες, μετά βίας κρατούσε ανοιχτά τα μάτια του. Η Έλεν τον έστειλε για ύπνο, με την υπόσχεση πως θα ετοίμαζε εκείνη το πρωινό την επόμενη μέρα. Ο Τζέρι άρχισε να ροχαλίζει πριν προλάβει καν η Έλεν να βουρτσίσει τα δόντια της. Τελείωσε από το μπάνιο και φόρεσε ένα φαρδύ σορτσάκι κι ένα φούτερ που της έπεφτε μπόλικο, θεωρώντας πως ο Λούκας θα εκτιμούσε την προσπάθειά της να ντυθεί λιγότερο αποκαλυπτικά, και ύστερα πήγε στην ντουλάπα με τα σεντόνια για να βρει ένα φουσκωτό στρώμα, που ήταν σχεδόν σίγουρη ότι είχε αγοράσει ο πατέρας της για τα γενέθλιά του πριν από μερικά χρόνια.

Στο βάθος της ντουλάπας ανακάλυψε την αχρησιμοποίητη συσκευασία να μαζεύει χνούδια στις γωνίες της και την πήγε στο δωμάτιό της.

Κάθισε στο πάτωμα, άνοιξε το κουτί κι έβγαλε τα διάφορα εξαρτήματα. Καθώς προσπαθούσε να βρει κάποια σελίδα των οδηγιών που να ήταν γραμμένη στα αγγλικά, άκουσε ένα ελαφρύ χτύπημα στο τζάμι. Αυτόματα χαμογέλασε κι έγνεψε στον Λούκας να περάσει από το ξεκλείδωτο παράθυρό της, θαυμάζοντας το πόσο υπέροχος έδειχνε καθώς έμπαινε μέσα, ενώ ήταν απολύτως σίγουρη πως η ίδια κάθε άλλο παρά εντυπωσιακή ήταν όταν πετούσε.

«Αυτό το κρεβάτι του Προκρούστη για μένα είναι;» ψιθύρισε εκείνος χαμογελαστός και έδειξε το φουσκωτό στρώμα.

«Κοίτα, αν δε σου αρέσει, δεν έχω καμιά αντίρρηση να κοιμηθείς στο κρεβάτι μου», του απάντησε η Έλεν ψιθυριστά κλείνοντας με θεατρικές κινήσεις το κουτί.

«Όχι, τέλειο είναι», είπε ο Λούκας κι έπειτα έσκυψε, την έπιασε από τα χέρια και την έκλεισε στην αγκαλιά του. Την έσφιξε λες και είχε να τη δει σαράντα μέρες, κι όχι σαράντα λεπτά, και ύστερα χαμογέλασε πλατιά κι έτριψε το πρόσωπό του πάνω στο μάγουλό της.

«Χρειάζεσαι ξύρισμα!» του είπε η κοπέλα καθώς τραβιόταν από το τραχύ πιγούνι του. Εκείνος κάγχασε σαδιστικά και έστρεψε την προσοχή του στο φουσκωτό στρώμα.

«Έλεγα να κοιμηθώ στον καναπέ, κάτω», είπε διστακτικά προσπαθώντας να αποφασίσει αν θα ήταν καλύτερα έτσι.

«Ο πατέρας μου...»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να κατέβει τις σκάλες αρκετά γρήγορα για να προλάβει να με δει εκεί».

«Και τι θα γινόταν αν δεν τον άκουγες και δεν έβγαινες έξω εγκαίρως; Δε θα μπορούσα να του εξηγήσω με τίποτε τι συνέβαινε», αντέτεινε η Έλεν.

«Καλύτερα αυτό παρά η εναλλακτική λύση», είπε εκείνος μαζεύοντας το φουσκωτό στρώμα. «Κοίτα, μια χαρά είμαι στη στέγη, Έλεν. Πραγματικά, δεν αισθάνομαι άνετα να κοιμηθώ εδώ, μαζί σου. Νομίζω πως θα ήταν λάθος».

Όσο άσχημα κι αν αισθανόταν που υποχρέωνε τον Λούκας να κοιμάται στη στέγη, η Έλεν καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τον

πείσει. Έτσι, έσυραν το φουσκωτό στρώμα μέχρι τη βεράντα της οροφής και με τα πολλά κατάλαβαν τι έπρεπε να κάνουν για να φουσκώσει, αν και ο Λούκας χρειάστηκε να διαβάσει τις οδηγίες στα ισπανικά, γιατί στα αγγλικά ήταν σχεδόν ακατανόητες. Σε ξεκαρδιστικό βαθμό.

«Εισαγάγατε το στόμα στη φουσκωτική απόληξη», ψιθύρισε η Έλεν διαβάζοντας μία από τις πιο αλλόκοτες αράδες των αγγλικών οδηγιών, καθώς έστρωνε σεντόνια στο φουσκωμένο στρώμα.

«Εκτονώστε τον πνεύμονα στο εισαγωγικό σωληνάριο», συνέχισε ψιθυριστά ο Λούκας. Πέρασε μια καινούρια θήκη στο μαξιλάρι. «Αυτό δεν ακούγεται και τόσο ευχάριστο».

Η προσπάθεια να συγκρατήσουν το νευρικό γέλιο τους απλώς τους δυσκόλευε ακόμη περισσότερο να τα καταφέρουν. Σωριάστηκαν και οι δύο πάνω στο στρώμα πνίγοντας τα χαχανητά τους. Κάθε τόσο κατάφερναν να ηρεμήσουν για λίγο, όμως αμέσως μόλις κοιτάζονταν στα μάτια ρουθούνιζαν πνιχτά και πλάκωναν τα πρόσωπα με τις παλάμες τους. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε πολλή ώρα αφότου οι λαιμοί τους άρχισαν να τσούζουν από την πίεση που δέχονταν, στην προσπάθειά τους να συγκρατήσουν εκεί τους ήχους που απειλούσαν να ακουστούν. Τελικά, εκτονώθηκαν κι έμειναν ξαπλωμένοι εκεί, ανάσκελα, ανασαίνοντας βαριά, εξουθενωμένοι έπειτα από ένα γερό γέλιο. Η Έλεν ένιωσε τον Λούκας να την πιάνει από το χέρι και να κοιτάζει το νυχτερινό ουρανό κουνώντας το κεφάλι του.

«Τι κάνω εδώ;» μονολόγησε ψιθυριστά περνώντας την άλλη παλάμη ανάμεσα από τα μαλλιά του.

«Τι έγινε; Ούτε να γελάμε μαζί δεν επιτρέπεται πλέον;» ψιθύρισε η Έλεν, ενώ η υποψία ενός χαμόγελου εξακολουθούσε να στοιχειώνει τα χείλη της.

«Δεν είναι αυτό», είπε ο Λούκας και γύρισε να την κοιτάξει τρυφερά. «Όμως, δεν είναι ακριβώς υγιές για μένα το να απολαμβάνω τη συντροφιά σου τόσο πολύ, ώστε κάτι ανόητο όσο το φούσκωμα ενός στρώματος να αποδεικνύεται τόσο διασκεδαστικό. Εκεί που νομίζω ότι ελέγχω τον εαυτό μου, με κάνεις να γελάσω ή λες κάτι τόσο έξυπνο, ώστε νιώθω πως χάνω ένα κομμάτι του εαυτού μου. Νόμιζα ότι ήμουν προετοιμασμένος γι' αυτό, όμως αποδεικνύεται πολύ δυσκολότερο απ' ό,τι περίμενα».

«Και τι ακριβώς είναι "αυτό", Λούκας; Γιατί κοιμάσαι στη στέγη του σπιτιού μου κι όχι στο κρεβάτι μου;» ρώτησε η Έλεν. Γύρισε στο πλάι για να τον κοιτάξει και άπλωσε το χέρι για να περάσει τα δάχτυλά της πάνω από το λαιμό του, στο κενό που σχηματιζόταν κάτω από το μήλο του Αδάμ.

«Γύρνα στο δωμάτιό σου», της ζήτησε εκείνος απεγνωσμένα και παραμέρισε το χέρι της πριν προλάβει να τον αγγίξει. «Σε παρακαλώ, Έλεν. Γύρισε στο κρεβάτι σου».

Υπήρχε ένα κομμάτι της που ήξερε ακριβώς πώς να ξελογιάσει τον Λούκας, είτε ήθελε να ξελογιαστεί είτε όχι, κι αυτό την τρόμαξε αρκετά, ώστε να την κάνει να σηκωθεί και να πάει με τρεμάμενα βήματα στο κρεβάτι της. Την τάραξε το γεγονός ότι μπορούσε να γίνει τόσο επιθετική, τόσο αδιάφορη απέναντι στο τι ήθελε εκείνος, ώστε να εξετάσει την περίπτωση να τον κάνει δικό της με το ζόρι.

Καθώς προσπαθούσε να βολευτεί κάτω από τα σκεπάσματά της, άκουσε τον Λούκας να στριφογυρίζει στη στέγη. Τον άκουσε να σηκώνεται όρθιος, να ξεφυσά και να κατευθύνεται στην πόρτα που οδηγούσε στο σπίτι.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπά από χαρά, όταν τον άκουσε να φέρνει την παλάμη του πάνω στο χερούλι και να το γυρίζει. Η Έλεν ανακάθισε καθώς τον αφουγκραζόταν να την αφουγκράζεται.

Και οι δυο τους άκουγαν ο ένας την ανάσα του άλλου, το αίμα που κυλούσε κάτω από την επιδερμίδα τους, και για μια στιγμή η Έλεν θα έπαιρνε όρκο ότι ένιωσε τόσο κοντά του, ώστε μπόρεσε να αισθανθεί τη ζεστασιά του σώματός του από μακριά. Τελικά, ο Λούκας φάνηκε να κερδίζει κάποιου είδους μάχη και πίεσε τον εαυτό του να γυρίσει και να ξαπλώσει στο φουσκωτό στρώμα του.

Η Έλεν ξάπλωσε με τη σειρά της. Αφού κατάφερε να θέσει υπό έλεγχο την ανάστατη καρδιά της, αφέθηκε σε εκείνο τον απαλλαγμένο από όνειρα ύπνο, που συνήθως απολάμβανε κάθε φορά που είχε τον Λούκας να την προσέχει.

14

Λίγο πριν την αυγή, ο Λούκας άγγιξε το πρόσωπό της για να την ξυπνήσει. Μόλις άνοιξε τα μάτια της, τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε πως θα επέστρεφε λίγο αργότερα για να την πάει στο σχολείο. Ύστερα πήδηξε έξω από το παράθυρό της και πέταξε μακριά. Η Έλεν κατάλαβε πως δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρει να κοιμηθεί ξανά, οπότε σηκώθηκε και ετοίμασε ένα πλούσιο πρωινό για τον πατέρα της.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Τζέρι όταν το στόμα του δεν ήταν τελείως γεμάτο από τηγανίτα, σιρόπι και μπέικον.

«Έπειτα από όσα έγιναν τελευταία; Τέλεια», απάντησε ειλικρινά η κοπέλα πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ της.

«Πώς πάνε τα πράγματα με σένα και τον Λούκας;» τη ρώτησε επιφυλακτικά ο Τζέρι.

«Κομματάκι περίεργα», απάντησε η Έλεν χαμογελώντας. Ύστερα ανασήκωσε τους ώμους και γέλασε. «Τι μπορείς να κάνεις όμως;»

«Τι μπορείς να κάνεις;» επανέλαβε ο πατέρας της. Άρχισε να μασά πιο αργά το φαγητό του, καθώς μια σκέψη έφερνε σε δεύτερη μοίρα καθετί άλλο.

Η Έλεν ήταν σίγουρη ότι ο Τζέρι σκεφτόταν την Κέιτ, όμως ήξερε από ένστικτο πως ήταν καλύτερα να μην τον πιέσει. Χρειαζόταν περισσότερο χρόνο, κι όταν θα ήταν έτοιμος, θα ερχόταν από μόνος του να της μιλήσει.

Ο Λούκας πέρασε και την πήρε, όπως είχαν κανονίσει. Έλαμπαν από χαρά και κοκκίνιζαν βλέποντας ο ένας τον άλλον. Και μόνο το ότι βρισκόταν στο ίδιο αυτοκίνητο μαζί του, χάριζε στην Έλεν τόσο καλή διάθεση, ώστε όταν άκουσε το ραδιόφωνο να παίζει ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια, άρχισε να χορεύει στο κάθισμά της, ενώ με κάποιο τρόπο κατάφερε να πείσει τον Λούκας να τραγουδήσει μαζί της καθώς πήγαιναν στο σχολείο. Αργότερα εκείνος θα το αρνιόταν, όμως του άρεσε πραγματικά και κάποια στιγμή η Έλεν σταμάτησε κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό να τον κοιτάζει να τραγουδάει.

«Τι;» ρώτησε εμβρόντητος μόλις συνειδητοποίησε ότι τραγουδούσε με πάθος το ρεφρέν μόνος του.

«Έχεις υπέροχη φωνή! Υπάρχει κάτι στο οποίο να *μην* είσαι καλός;» αναρωτήθηκε η Έλεν αγανακτισμένη και του έχωσε μια φιλική γροθιά στο μπράτσο.

«Ο Απόλλωνας, εκτός των άλλων, είναι και θεός της μουσικής. Λοιπόν, σταμάτα την γκρίνια και τραγούδα μαζί μου», είπε ο Λούκας ανεβάζοντας την ένταση, σε σημείο που τα μπάσα τράνταζαν τα παράθυρα του αυτοκινήτου.

Η φωνή της Έλεν δεν πλησίαζε καν την ποιότητα της δικής του, όμως ό,τι της έλειπε σε ικανότητα, η κοπέλα το κάλυπτε με το παραπάνω χάρη στον ενθουσιασμό της. Έκλεισαν τους στίχους του τραγουδιού μαζί και μάλιστα έμειναν στο αυτοκίνητο αφού είχαν παρκάρει για να ακούσουν το ορχηστρικό τέλος του. Ο Λούκας έπαιζε ντραμς στο τιμόνι, ενώ η Έλεν έδινε ρεσιτάλ ηλεκτρικής κιθάρας στον αέρα.

«Καλά, είμαστε απίθανοι! Το σόλο μου στην κιθάρα ήταν εκπληκτικό!» είπε με ενθουσιασμό η Έλεν και βγήκε από το αυτοκίνητο.

«Πρέπει να ξεκινήσουμε περιοδεία», συμφώνησε ο Λούκας, την έπιασε από το χέρι και την οδήγησε στο σχολείο.

Συγκέντρωναν πολλά επίμονα βλέμματα πάνω τους, όμως η Έλεν αδιαφορούσε. Είχε πάψει να αισθάνεται κράμπες στο στομάχι. Πλέον μπορούσε να χαλαρώσει, καθώς ήξερε πως αυτοί οι πόνοι θα την έπιαναν μόνο αν χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις της μπροστά σε ανθρώπους, κι όχι αν τραβούσε αλλιώς την προσοχή πάνω της. Άρχισε να αναρωτιέται πόσα από τα επεισόδια που είχε βιώσει στο παρελθόν ήταν πραγματικά και πόσα είχαν προκληθεί από το *φόβο* μήπως την πιάσει πόνος. Ήταν μια ανακούφιση το να γνωρίζει ότι είχε κάποιον έλεγχο πάνω στην κατάρα και για πρώτη φορά στη ζωή της ένιωθε πως ίσως τελικά να μην ήταν κακό το να είσαι λιγάκι διαφορετικός.

«Καλά, δε βαρέθηκαν να ασχολούνται με μας;» ρώτησε τον Λούκας με μια πονηρή λάμψη στο βλέμμα της.

«Δεν ξέρω. Μισό, να τσεκάρω τι λέει το CNN» είπε εκείνος βγάζοντας το κινητό του, δήθεν πως ήθελε να σερφάρει στο διαδίκτυο. Η Έλεν αναφώνησε και έφερε την παλάμη πάνω στο στόμα της.

«Οχ, όχι, το κινητό μου! Ξέχασα να πω στον πατέρα μου ότι χάλασε

πάλι!» Πάγωσε στη μέση του διαδρόμου, καθώς θυμήθηκε πως ο Έκτορας την είχε υποχρεώσει να κάνει ένα μπανάκι μαζί του.

«Ο ξάδερφός μας θα σου αγοράσει άλλο τηλέφωνο. Καλύτερο», περιορίστηκε να πει ο Λούκας και τη φίλησε στο μέτωπο. «Θα φροντίσω εγώ γι' αυτό».

«Αυτό ακούγεται *πολύ* σοβαρό», βόγκηξε η Έλεν, όμως εκείνη την ώρα χτύπησε το κουδούνι κι έπρεπε να βιαστεί, διαφορετικά θα ερχόταν αντιμέτωπη με την οργή του Χέργκι.

Η υπόλοιπη μέρα εξελίχτηκε τέλεια, όσο τέλεια μπορεί να είναι μια μέρα στο σχολείο. Η Έλεν ένιωθε απίστευτη ενεργητικότητα, η Κλερ έλαμπε, αλλά και η Αριάδνη έδειχνε να έχει εξαιρετική διάθεση, καθώς ο Ματ τη βοηθούσε να τελειοποιήσει την τεχνική της στο γκολφ, στην αίθουσα εκδηλώσεων, την ώρα του μεσημεριανού. Ο Ματ ήταν ο αρχηγός της ομάδας γκολφ και η Αριάδνη σκεφτόταν να συμμετάσχει, αν και πρώτα έπρεπε να μάθει πώς να παίζει.

«Όχι, πάλι πιάνεις το μπαστούνι πολύ σφιχτά», της εξηγούσε υπομονετικά ο Ματ. «Φαντάσου το σαν ένα ξίφος, όχι τσεκούρι», είπε το αγόρι έχοντας πέσει χωρίς να το ξέρει διάνα στην παρομοίωση που χρησιμοποίησε. Αμέσως η τεχνική της βελτιώθηκε.

«Κασσάνδρα, γιατί δεν αφήνεις κατά μέρος αυτό το βιβλίο, να έρθεις εδώ να μάθεις πώς παίζουν γκολφ;» φώναξε η Αριάδνη στην ξαδέρφη της.

Αντί για απάντηση, το κορίτσι άνοιξε ένα άλλο βιβλίο.

«Τι ψάχνεις να βρεις, τέλος πάντων;» ρώτησε ο Ματ.

«Φυλαχτά ή ξόρκια της αρχαίας Ελλάδας που να προστατεύουν από τραυματισμούς», είπε εκείνη και πέρασε την παλάμη πάνω από το πρόσωπό της. Η χειρονομία θύμισε στην Έλεν τον Λούκας. Κι αν ο Ματ βρήκε αλλόκοτη την απάντηση της Κασσάνδρας, δεν επέμεινε και προτίμησε να εστιάσει την προσοχή του στην Αριάδνη και στην «τεχνική» της.

«Πόσος καιρός λες να μας απομένει μέχρι να μας κάνουν τσακωτούς εδώ μέσα;» ρώτησε η Κλερ.

«Τι σε νοιάζει; Αυτή είναι μία από τις καλύτερες ιδέες που είχε ποτέ η Λένη. Καλύτερα να την απολαύσουμε όσο έχουμε τη δυνατότητα και

να μη χαλάσουμε τη στιγμή ανησυχώντας τι θα γίνει αν τη χάσουμε», απάντησε ήρεμα ο Ματ.

Η Κλερ κοίταξε την Έλεν και μαζί έγνεψαν καταφατικά, αιφνιδιασμένες από τη σοφή απάντηση του Ματ.

«Στην υγεία του Ματ Μίλις. Φίλου. Φιλοσόφου. Άσου του γκολφ», απάντησε η Έλεν υψώνοντας το θερμός της προς το μέρος του.

«Πολύ σωστά», συμφώνησε η Κλερ. Σήκωσε το γάλα σόγιας που έπινε σε μια νωχελική πρόποση. Ο Ματ έκανε μια βαθιά υπόκλιση και κοκκίνισε μόλις του χαμογέλασε η Αριάδνη.

«Δε μου λες, φιλενάδα, αγόρασες καινούριο κόσμημα;» ρώτησε η Κλερ κι άπλωσε το χέρι για να αγγίξει το φυλαχτό που φορούσε πάντοτε η Έλεν.

«Όχι, είναι το ίδιο που είχα από μικρή. Φαντάζεσαι πάλι πράγματα, Κλερ;» είπε η Έλεν προσπαθώντας να κοιτάξει το φυλαχτό.

«Είναι που μοιάζει με φράουλα, όχι με καρδιά. Ή μπορεί να είναι πιο λαμπερό. Μάλλον φαντάζομαι πράγματα».

•

Οι επόμενες μέρες ήταν ευτυχισμένες και η Έλεν ένιωθε μια γαλήνη που δεν είχε βιώσει από τότε που έφτασε στο νησί η οικογένεια Δήλος. Ήταν λες και κάποιος είχε ρίξει ένα συνδυασμό αναλγητικών και ηρεμιστικών στο νερό. Συνέχισε να εκπαιδεύεται τα απογεύματα, όμως καθώς περνούσαν οι μέρες χωρίς να προκύπτει κάποια ένδειξη πως ο Κρέοντας είχε επιστρέψει στο νησί, η Έλεν άρχισε να ξεχνά τον κίνδυνο. Το μοναδικό άτομο που έμοιαζε ανεπηρέαστο από τη θετική ενέργεια που κυκλοφορούσε στην ατμόσφαιρα ήταν ο Ζακ. Εξακολουθούσε να προσπαθεί να βρει την Έλεν μόνη για να της μιλήσει, όμως εκείνη τον απέφευγε, πράγμα που ήταν αρκετά εύκολο, εφόσον τη φρουρούσε μια οικογένεια ημίθεων. Κι όμως, κάθε φορά που τον απέφευγε, καταλάβαινε πως η πικρία του γινόταν όλο και πιο έντονη.

Η Έλεν έλπιζε πως, αν άφηνε να περάσει αρκετός καιρός, κανείς δε θα θυμόταν ότι είχε καταρρεύσει καθώς καταδίωκε κάποιον ξένο. Παράλληλα, έλπιζε πως αν απέφευγε να συναντήσει τον Ζακ, κάποια στιγ-

μή θα έπαυε να ασχολείται και ο ίδιος. Αντίθετα, όμως, η συμπεριφορά του γινόταν όλο και πιο πιεστική. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε η Έλεν ήταν να το πει στον Λούκας και να δημιουργηθεί θέμα. Έπειτα από εκείνη τη φορά που του παραπονέθηκε πως ο Έκτορας προσπάθησε να την πνίξει και στην πορεία κατέστρεψε το τηλέφωνό της, ο Λούκας δεν είχε κανένα πρόβλημα να τσακίσει στο ξύλο τον ξάδερφό του στην πρόσφατα ανακαινισμένη αρένα και μία ώρα αργότερα ένας φαφούτης Έκτορας είχε χαρίσει στην Έλεν ένα καινούριο τηλέφωνο που, έτσι όπως το έκοβε, είχε αρκετή υπολογιστική ισχύ για να στείλει σε τροχιά ολόκληρο δορυφόρο.

Όμως ο Ζακ δεν άφηνε κανένα περιθώριο στην Έλεν να τον προστατέψει. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να τη στριμώξει τόσο πιο καχύποπτος γινόταν ο Λούκας, μέχρι που συνέβη το αναπόφευκτο. Μετά το τέλος του σχολείου την Τετάρτη, κι ενώ ο Λούκας συνόδευε την Έλεν στην προπόνηση, είδε τον Ζακ να περιφέρεται εκεί κοντά. Μόλις το αγόρι είδε τον Λούκας, άλλαξε κατεύθυνση και τράβηξε στα αποδυτήρια των αγοριών, όχι όμως πριν γίνει αντιληπτή η ύποπτη συμπεριφορά του.

«Δε μου λες, σε ζορίζει ο Ζακ;» ρώτησε ο Λούκας με γουρλωμένα μάτια.

«Μπα, όχι. Απλώς, θέλει να μου μιλήσει για κάτι, νομίζω», είπε η Έλεν, σαν να μην την απασχολούσε το θέμα. Έραψε το στόμα της πριν της ξεφύγει κάτι χειρότερο.

«Ναι, καλά», είπε ο Λούκας και χαμογέλασε λοξά, ενώ τα γαλάζια μάτια του έγιναν σχεδόν μαύρα, καθώς είχε διαισθανθεί το ψέμα. «Έχει ο Ζακ κανένα λόγο να νομίζει πως είσαι μόνη σου αυτό τον καιρό;»

«Όχι! Στάσου, τι;» ψέλλισε η Έλεν, που δεν καταλάβαινε γιατί είχε θυμώσει ο Λούκας.

«Μήπως του είπες πως εμείς οι δύο δεν είμαστε πραγματικά ζευγάρι, επειδή εγώ δεν...» Άφησε τη φράση του στη μέση και πέρασε απότομα τα δάχτυλά του ανάμεσα από τα μαλλιά του, ενώ βημάτιζε σε κύκλο. «Τι λες στους άλλους για μας;» Το περίγραμμα του σώματός του άρχισε να θολώνει, καθώς από τον εκνευρισμό του σκόρπιζε το φως γύρω του.

«Δεν έχω πει τίποτε σε κανέναν!» είπε η κοπέλα και η φωνή της ανέβηκε σε αφύσικα ψηλή σκάλα.

«Μήπως *προσπαθείς* να με κάνεις να ζηλέψω ή έχεις κουραστεί τόσο, ώστε άρχισες ήδη να ψάχνεις για κάποιον άλλον; Κάποιον που θα σου δώσει αυτό που θες;» Ήταν τόσο θυμωμένος, ώστε η Έλεν μετά βίας μπορούσε να τον διακρίνει καθώς άρχισε να εξαφανίζεται, όμως κι εκείνη είχε θυμώσει.

«Κοίτα, εγώ *ΔΕΝ* ψάχνομαι!» του φώναξε αγριεμένα.

Ο Λούκας έκανε ενστικτωδώς ένα βήμα πίσω κοιτάζοντας το αχνό γαλανό φωτοστέφανο που σπινθήριζε γύρω από το κεφάλι και τα χέρια της Έλεν. Ο κεραυνός της έμοιαζε ανεπηρέαστος από την ικανότητα του Λούκας να ελέγχει το φως, και καθώς οι αλλοιώσεις που προκαλούσε αποκρούονταν από τη μεταλλική λάμψη της Έλεν, υποχρεώθηκε να καλύψει τα μάτια του.

«Οχ, όχι», ψέλλισε νευρικά η κοπέλα. Ένιωθε σαν να είχε φτάσει στην κορυφή της διαδρομής του τρένου στο λούνα παρκ... κι ετοιμαζόταν να βουτήξει προς τα κάτω.

Άπλωσε αμέσως το χέρι της στο πλάι για να διατηρήσει την ισορροπία της. Ο Λούκας έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός για να την πιάσει, όμως είχε τη φρόνηση να σταματήσει πριν την αγγίξει και πάθει ηλεκτροπληξία. Ύστερα το γαλάζιο φως έσβησε σαν να είχε κατέβει ένας διακόπτης, και η Έλεν κάθισε στο δάπεδο σαν μισοψημένο σουφλέ.

«Νιώθω απαίσια», του είπε αλαφιασμένη.

«Έχεις... γειωθεί ή ακόμη;» τη ρώτησε εκείνος παλλόμενος σχεδόν από την ανησυχία.

Η Έλεν κοίταξε το πάτωμα και χαχάνισε νευρικά, καθώς ο ηλεκτρισμός που διέτρεχε το σώμα της γαργαλούσε τον εγκέφαλό της.

«Όχι. Τα πλακάκια είναι από λινόλαιο», είπε χτυπώντας την παλάμη της πάνω στο μονωτικό δάπεδο. Η όρασή της κατακλυζόταν από παράσιτα. «Είχες δ... δ... δίκιο. Έπρεπε να είχα μάθει πώς να ε... ε... ελέγχω αυτή τη δύναμη». Έπρεπε να εκτονώσει όλη εκείνη την ενέργεια γρήγορα.

«Λούκας... ς... ς. Φύγε... ε... ε», τραύλισε καθώς το σαγόνι της έτρεμε

ανεξέλεγκτα κι η ενέργεια που είχε συσσωρευτεί μέσα της απαιτούσε να εκτονωθεί. Την είχε συγκρατήσει για υπερβολικά πολλή ώρα.

Ο Λούκας αρνιόταν να την αφήσει, όμως η Έλεν ήξερε πως μπορεί να τον σκότωνε, αν δεν έκανε την επόμενη κίνηση σωστά. Βάλθηκε να αναζητά στην ηλεκτρισμένη μνήμη της κάποια λύση κι ευτυχώς θυμήθηκε το μάθημα της φυσικής. Προσπαθώντας απεγνωσμένα να απαλλαγεί από εκείνο το τέρας που μόνη της είχε καλέσει, γλίστρησε στα γόνατα μέχρι την έξοδο στο τέλος του διαδρόμου και έπεσε δυνατά με τον ώμο πάνω της.

Αμέσως μόλις ήρθε σε επαφή με τη μεταλλική μπάρα στο μέσο της πόρτας, αυτή πυρακτώθηκε, έγινε πορτοκαλί κι άρχισε να λιώνει. Μετά βίας πρόλαβε να την ανοίξει, προτού ολόκληρη η πόρτα μετατραπεί σε μια πλάκα καυτού μετάλλου. Κουτρουβάλησε τα λίγα σκαλοπάτια και συνεχίζοντας να σέρνεται στα γόνατα ρίχτηκε προς τα εμπρός και άπλωσε τις παλάμες της. Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης διοχέτευσε τον κεραυνό στο μοναδικό μέρος όπου μπορούσε να εκτονωθεί με ασφάλεια: στο έδαφος.

Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα ένιωσε να τη σηκώνουν από το φιλόξενο έδαφος και να τη μεταφέρουν κάπου αλλού.

«Έχεις χτυπήσει;» ρώτησε ανήσυχος ο Λούκας.

«Φοβερά κουρασμένη μονάχα», είπε ξέπνοα εκείνη απορώντας με τον εαυτό της που χρησιμοποίησε τη λέξη *φοβερά*. Όμως ήταν τόσο αποκαμωμένη, ώστε δεν την ένοιαζε. «Αλήθεια, ακούμπησέ με κάτω», ζήτησε επιτακτικά όταν εκείνος δεν της απάντησε. Ο Λούκας σταμάτησε και την έβαλε να σταθεί στα πόδια της. Η Έλεν έτριψε τη γλώσσα πάνω στα δόντια της και ύστερα την πλατάγισε πάνω στον ουρανίσκο της.

«Διψάω τρομερά! Και νομίζω πως ξέρω το γιατί! Είναι όπως ο κεραυνός, σωστά; Οπότε αυτό σημαίνει πως δημιουργώ ηρεκλισμό –θέλω να πω, ηκρελισμό–, τον κεραυνό, τέλος πάντων, διαλύοντας τα μόρια του νερού στο σώμα μου! Είναι απολύτως λογικό», είπε ακούγοντας τον εαυτό της να μιλά σαν μαζορέτα που είχε καταφέρει να ξεδιαλύνει το μυστήριο του πώς φτιάχνονται οι φούντες που κρατούσε.

«Έλεν; Με τρομάζεις. Έλα, κάθισε, σε παρακαλώ. Θέλεις κάτι;» ρώτησε ο Λούκας και την ανάγκασε να τον κοιτάξει στα μάτια. Η Έλεν εξακολουθούσε να δίνει την εντύπωση ότι πετούσε σπίθες.

«Κάτι θέλω», είπε και προσπάθησε να ελέγξει την άρθρωση και το ζαλισμένο μυαλό της όσο καλύτερα μπορούσε. «Θέλω να σου εξηγήσω τι συμβαίνει, ώστε να μην καταλήξουμε να αλληλοσκοτωθούμε εξαιτίας κάποιας ηλίθιας παρεξήγησης. Θέλω επίσης να μου υποσχεθείς πως, αν σου το πω, δε θα σαπίσεις κανέναν στο ξύλο».

«Δε νομίζω πως μου αρέσει αυτή η συμφωνία», είπε καχύποπτα εκείνος.

«Κρίμα».

Της έγνεψε καταφατικά. Εκείνη κοίταξε τριγύρω για λίγο και ύστερα αποφάσισε να καθίσει στο κεφαλόσκαλο της εξωτερικής σκάλας προτού σωριαστεί.

«Ο Ζακ ήταν εκείνος που με είδε να καταδιώκω τον Κρέοντα. Τις προάλλες στην τάξη έριξε μερικές αρκετά απειλητικές σπόντες σχετικά με μένα και σένα και πόσο αφύσικα γρήγοροι και δυνατοί είμαστε όλοι. Τώρα, έχει λίγο καιρό που προσπαθεί να με βρει μόνη για να μου μιλήσει και νομίζω πως ίσως θέλει να με εκβιάσει ή κάτι τέτοιο. Εγώ προσπαθώ να τον αποφύγω, γιατί...»

«Όσο περισσότερο περιμένεις τόσο πιθανότερο είναι η όλη ιστορία να ξεχαστεί και να μη βρεθεί κανείς να τον πιστέψει», ολοκλήρωσε τη σκέψη της ο Λούκας γνέφοντας με νόημα.

«Σωστά. Είσαι *τόσο* έξυπνος», είπε με θαυμασμό η Έλεν.

«Κι εσύ είσαι μισοψημένη», αποκρίθηκε ο Λούκας χαμογελώντας της με κατανόηση. Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό του. «Εξαιτίας μου. Είμαι ένας βλάκας», μουρμούρισε κοιτάζοντας τα χέρια του.

«Διόρθωση: Είσαι ένας *ζηλιάρης* βλάκας κι αυτό πρέπει να αλλάξει αμέσως», είπε σοβαρά η Έλεν, που εξακολουθούσε να νιώθει ζαλισμένη, όμως το αντιμετώπιζε. «Δεν έχεις κανένα λόγο να ζηλεύεις. Σου είπα ότι δε θέλω κανέναν άλλο εκτός από σένα. Ποτέ μου δε θέλησα άλλον».

«Έχεις ζήσει όλη σου τη ζωή σε αυτό το νησί, ακόμη δεν ξέρεις τι ση-

μαίνει αυτό», αναστέναξε ο Λούκας. «Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο... *Γοητευτική* δεν είναι καν η σωστή λέξη. Δεν περιγράφει πλήρως την επίδραση που έχεις πάνω στους άντρες. Πάνω σε μένα. Κοίταξε, δεν είμαι ζηλιάρης, Έλεν, ειλικρινά. Όλα τα άλλα κορίτσια με τα οποία έβγαινα...» Άφησε τη φράση του στη μέση, πήρε μια ανάσα, έβαλε τις σκέψεις του σε σειρά και το έπιασε από την αρχή.

«Ξέρεις, ποτέ μου δεν πίστεψα στη φράση για το πρόσωπο που έστειλε χίλια πλοία στη θάλασσα. Το σιχαινόμουν αυτό το σημείο στην *Ιλιάδα*. Έβαζα τα γέλια». Έκανε μια παύση και κούνησε το κεφάλι του θλιμμένα, καθώς έστρεφε το βλέμμα του στον ουρανό για μια στιγμή, σαν να τα έβαζε με τον εαυτό του. «Είναι γελοίο, αν καθίσεις να το σκεφτείς. Ένας δεκαετής πόλεμος, επειδή κάποιος δειλός εγωιστής το έσκασε με μια άπιστη γυναίκα; Εξοργιζόμουν, μισούσα τον Πάρη και την Ελένη, που ήταν τόσο αδύναμοι. Τότε, έκανα μια μεγάλη, πολύ μεγάλη ανοησία. Ορκίστηκα πως, αν ήμουν στη θέση τους, δε θα έκανα τις ίδιες επιλογές, θα αποδεικνυόμουν πιο δυνατός. Δύο εβδομάδες αργότερα αντίκρισα το πρόσωπό σου για πρώτη φορά».

«Στάσου», είπε η Έλεν. Ανοιγόκλεισε τα μάτια διψασμένη, αποκαμωμένη, σαστισμένη. «Εγώ δεν είμαι κάποια κακομαθημένη βασίλισσα που εγκατέλειψε το σύζυγό της και το έσκασε με άλλον καταστρέφοντας έτσι μια ολόκληρη πόλη. Δε με νοιάζει τι όνομα μου έδωσε η απαίσια μητέρα μου. Εγώ δε μοιάζω σε τίποτε με την Ελένη της Τροίας».

«Δεν έχει καμιά σημασία τι ονόματα μας έδωσαν οι μανάδες μας», αποκρίθηκε ο Λούκας καγχάζοντας.

«Χάμιλτον!» ούρλιαξε η κυρία Ταρ. Κρατούσε σφιχτά τον πίνακά της και ερχόταν προς το μέρος της με μάτια γουρλωμένα. «Έχεις πιάσει *φωτιά;*»

Η Έλεν κοίταξε το σημείο που έδειχνε η προπονήτριά της και συνειδητοποίησε πως το έδαφος ολόγυρά της ήταν απανθρακωμένο, κατάμαυρο. Η πόρτα της εξόδου θύμιζε έργο του Νταλί.

Ευτυχώς, ο Λούκας ήταν ασύγκριτος ψεύτης. Καθώς ένας χείμαρρος καθηγητών έσπευδε να τους βοηθήσει, εκείνος εξηγούσε πως είχαν δει σπινθήρες πάνω από την πόρτα, πράγμα που σήμαινε πως ίσως είχε

βραχυκυκλώσει η φωτεινή επιγραφή της εξόδου. Μαζί με την Έλεν είχαν τρέξει έξω για να σβήσουν τους σπινθήρες που είχαν απλωθεί στο χορτάρι. Καθώς έπλεκε το παραμύθι του, η κοπέλα καταλάβαινε πόσο ειλικρινής ακουγόταν, πόσο πειστικός. Κάθε φορά που γύριζε να την κοιτάξει, εκείνη έγνεφε καταφατικά. Καταλάβαινε πως έπρεπε να κρατήσει το στόμα της κλειστό, διαφορετικά θα ακύρωνε την προσπάθειά του. Καθώς ήταν προφανές πως η φωτιά είχε προκληθεί από κάποια ηλεκτρική εκκένωση και η μόνη πιθανή πηγή ήταν η επιγραφή της εξόδου, η ιστορία έγινε πιστευτή.

Η Έλεν και ο Λούκας επέμεναν ότι δεν είχαν τραυματιστεί, όμως για προληπτικούς λόγους τούς έστειλαν στο γραφείο της νοσοκόμας για ένα γρήγορο έλεγχο. Λίγο πριν την πάρει από εκεί ο Λούκας, η Έλεν εντόπισε τον Ζακ να τους κοιτάζει επίμονα ανάμεσα στο πλήθος, με βλέμμα φοβισμένο αλλά και ενοχλημένο. Ήταν σίγουρος πως εκείνοι είχαν βάλει τη φωτιά. Η Έλεν άγγιξε τον Λούκας στον ώμο και του έδειξε τον Ζακ, οπότε εκείνος έγνεψε καταφατικά καταλαβαίνοντας ακριβώς τι εννοούσε.

«Κρίμα η προσπάθεια να ξεχαστεί το προηγούμενο περιστατικό», μουρμούρισε απογοητευμένη η Έλεν.

«Θα το συζητήσουμε απόψε με την οικογένειά μου. Η Κασσάνδρα θα ξέρει τι πρέπει να γίνει», ψιθύρισε ο Λούκας και έκλεισε το μαυρισμένο χέρι της μέσα στην παλάμη του, ενώ με το άλλο χέρι έστελνε γραπτό μήνυμα στα ξαδέρφια του προχωρώντας για το γραφείο της νοσοκόμας.

Η κυρία Κρέιν τούς κοίταξε, κούνησε το κεφάλι της έκπληκτη και αποφάνθηκε πως και οι δύο ήταν εντάξει και μπορούσαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους, ή ακόμη και στην προπόνηση, αν ήθελαν, αν και φρόντισε να τους κάνει ένα ανόητο κήρυγμα σχετικά με τους κινδύνους τού να κυκλοφορεί κανείς κάτω από ηλεκτρικές παγίδες θανάτου.

Ύστερα κοίταξε το φυλαχτό της Έλεν και χαμογέλασε γλυκά. «Πάντοτε μου άρεσαν οι πεταλούδες», μουρμούρισε αγγίζοντάς το ελαφρά προτού τους βγάλει και τους δύο έξω από γραφείο της με αυστηρό αλλά καλοσυνάτο τρόπο.

Η Έλεν και ο Λούκας έφτασαν πρώτοι απ' όλους στο σπίτι. Όταν βρέθηκαν εκεί, αποφάσισαν ότι δικαιούνταν μερικές στιγμές χαλάρωσης, προτού ξεκινήσουν αυτά που η Έλεν είχε αρχίσει να βλέπει σαν μαθήματα υπερήρωα. Πέρασαν από την κουζίνα για να πάρει η Έλεν ένα ακόμη μπουκάλι νερό και ύστερα έφυγαν για μια σύντομη πτήση.

«Ο Ιάσονας και ο Έκτορας θα τηλεφωνήσουν μόλις γυρίσουν από την προπόνηση. Έχουμε περίπου μια ώρα ακόμη στη διάθεσή μας», είπε με σιγουριά ο Λούκας καθώς προσγειώνονταν στους αμμόλοφους. Κατηφόρισαν μέχρι τη μισοβρεγμένη άμμο, που ήταν επίπεδη και σφιχτή, ιδανική για έναν περίπατο.

«Υποτίθεται πως έχουμε τον πρώτο μας αγώνα το επόμενο Σαββατοκύριακο», είπε ξαφνικά η Έλεν δαγκώνοντας ανήσυχη το χείλος της. «Δεν ξέρω αν η Ταρ θα με αφήσει να τρέξω, με τόσες προπονήσεις που έχω χάσει».

«Τώρα που το ανέφερες», είπε ο Λούκας αναστενάζοντας βαριά, καθώς τη σταματούσε και τη γυρνούσε προς το μέρος του, «πρέπει να σταματήσεις το τρέξιμο».

Η Έλεν έμεινε να τον κοιτάζει για λίγο. «Να σταματήσω το τρέξιμο; Τρελάθηκες; Πώς αλλιώς θα εξασφαλίσω υποτροφία;»

«Αυτό δεν έχει πια καμιά σημασία», είπε ο Λούκας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν έχει σημασία; Λούκας, εδώ μιλάμε για τη *ζωή* μου».

«Ακριβώς. Πόσες φορές έχεις δεχτεί επίθεση ως τώρα, θυμάσαι; Εξακολουθούμε να μην ξέρουμε ποιες είναι εκείνες οι γυναίκες. Και δε νομίζω να έχεις καταλάβει πόσο μεγάλη απειλή αποτελεί ο Κρέοντας, ακόμη κι αν βρίσκομαι δίπλα σου, πόσω μάλλον αν αρχίσεις να τρέχεις μόνη σου στο νησί. Εδώ μιλάμε για τη *ζωή* σου, όχι για κάποια αθλητική υποτροφία», είπε εκείνος ήρεμα, ψύχραιμα. «Θέλω να σταματήσεις. Για την ώρα, τουλάχιστον».

«Δεν μπορεί, πλάκα μού κάνεις», αποκρίθηκε η Έλεν τελείως ανέκφραστη.

«Όχι, δε σου κάνω πλάκα. Να σταματήσεις. Μέχρι να αποφασίσουμε πώς θα αντιμετωπίσουμε τον Κρέοντα, είναι πολύ επικίνδυνο».

«Πώς θα αντιδρούσες αν ερχόμουν και σου έλεγα να παρατήσεις το ράγκμπι;» τον ρώτησε σαρκαστικά.

«Έγινε», απάντησε ο Λούκας υψώνοντας κατευναστικά τις παλάμες του. «Σου το είπα κάποια στιγμή, και το εννοούσα, πως ποτέ δε θα σου ζητούσα να κάνεις κάτι που δεν ήμουν διατεθειμένος να κάνω κι εγώ. Είμαστε μαζί σε αυτή την ιστορία».

«Είσαι... Είναι... Δεν το πιστεύω πως μου φορτώνεις ένα τέτοιο βάρος!» φώναξε η Έλεν δείχνοντάς τον, τρέμοντας σαν παιδί. Άρχισε να βηματίζει θυμωμένη σε κύκλο, κλοτσούσε την άμμο και προσπαθούσε να καταλάβει γιατί είχε ταραχτεί τόσο.

«Δε σου φορτώνω τίποτε εγώ! Αφορά και τους δυο μας! Αυτό προσπαθώ τόσο καιρό να σου εξηγήσω», επέμεινε εκείνος και ύψωσε εκνευρισμένος τη φωνή του.

«Μια ζωή ένιωθα παγιδευμένη σε αυτό το νησί και πάντοτε νόμιζα πως το τρέξιμο θα ήταν το εισιτήριό μου για να ξεφύγω από εδώ. Και τώρα μου ζητάς να ακυρώσω όλα τα σχέδιά μου, λες και είναι το πιο απλό πράγμα στον κόσμο!»

«Είναι ευκολότερο από το να πεθάνεις!» της φώναξε ο Λούκας, όμως η φωνή του είχε αρχίσει να παίρνει μια χιουμοριστική χροιά, ενώ ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. «Άλλωστε, δεν ξέρω αν το έχεις προσέξει, μπορείς και *πετάς*. Δεν πρόκειται να *παγιδευτείς* πουθενά, ποτέ ξανά!»

Η Έλεν δεν ήθελε να γελάσει. Για την ακρίβεια, προσπαθούσε πολύ σκληρά να τον αγριοκοιτάξει, όμως όσο κι αν πάσχιζε, δεν μπορούσε να μείνει σοβαρή. Έβγαλε έναν απαίσιο ήχο, ένα ηχηρό, γουρουνίσιο γρύλισμα, κι αυτό έκανε τον Λούκας να διπλωθεί στα δύο και να γελάσει τόσο δυνατά, ώστε χρειάστηκε να ακουμπήσει τις παλάμες στα γόνατά του για να μην πέσει κάτω. Καθώς η Έλεν έκρυβε το πρόσωπό της και άφηνε πραγματικά ελεύθερο τον εαυτό της να γελάσει, ένιωσε τον Λούκας να πλέκει τα μπράτσα του γύρω της.

Έμειναν για λίγο έτσι, στηρίζοντας ο ένας τον άλλον. Τότε ήταν που άρχισε να καταλαβαίνει η Έλεν πώς λειτουργούσε πραγματικά η σχέση της μαζί του. Έπρεπε να αντιμετωπίσουν την κατάσταση από κοινού,

να μοιραστούν εξίσου το τεράστιο βάρος που είχε εναποτεθεί πάνω τους, διαφορετικά θα τους τσάκιζε.

Ο Λούκας έστρεψε τα χείλη του προς το μάγουλό της καθώς ανέβαζε το χέρι του στη σπονδυλική στήλη της και άρχισε να χαϊδεύει την πίσω πλευρά του λαιμού της. Η Έλεν ένιωσε τους μυς κατά μήκος των ώμων της να σφίγγονται, όταν ξαφνικά ο Λούκας πέρασε το ένα του γόνατο ανάμεσα στους μηρούς της. Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε και προσπάθησε να αποφασίσει αν έπρεπε να γείρει προς τα πίσω και να τον τραβήξει πάνω της, όπως ήθελε *εκείνη*, ή να τον κάνει πέρα, όπως ήθελε *εκείνος*, όμως δεν πρόλαβε να κάνει τίποτε από τα δύο. Όσο γρήγορα είχε αλλάξει συμπεριφορά τόσο γρήγορα επέστρεψε στην προηγούμενη κατάσταση ο Λούκας. Αποτραβήχτηκε χαμογελώντας θλιμμένα και ύστερα βρέθηκε με ένα άλμα στον αέρα.

«Ξέρεις, δε χρειάζεται να τρέξεις για να εξασφαλίσεις θέση σε καλή σχολή. Θα σκίσεις στις εξετάσεις σου», είπε γεμάτος σιγουριά, αλλά με μια υποψία τρέμουλου να εξακολουθεί να χρωματίζει τη φωνή του.

«Αυτό πιστεύει και ο Χέργκι», είπε η Έλεν. Εξακολουθούσε να νιώθει κάπως ζαλισμένη και ασταθής. Πήγε να τον συναντήσει στον ουρανό και συνέχισε τη σκέψη της, όταν τελικά πέρασε από το μυαλό της κάτι άλλο. «Απλά, δε θέλω να είμαι αυτό το κορίτσι, καταλαβαίνεις; Το κορίτσι που κάνει ό,τι της λέει το αγόρι της, επειδή θέλει να παίρνει κάποιος άλλος τις δύσκολες αποφάσεις για λογαριασμό της».

«Το σιχαίνομαι αυτό το κορίτσι», δήλωσε ο Λούκας ζαρώνοντας τη μύτη του καθώς επέστρεφαν στο σπίτι πετώντας, πιασμένοι χέρι χέρι.

«Οι πάντες σιχαίνονται αυτό το κορίτσι. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν μπορώ να κάνω αμέσως ό,τι πεις, ακόμη κι αν έχεις δίκιο. Έχω και μια περηφάνια», είπε πειρακτικά η Έλεν καθώς προσγειωνόταν στον κήπο του, όμως εκείνος δε γέλασε. Της έσφιξε το χέρι. «Τι συμβαίνει;»

«Η περηφάνια είναι πραγματικά επικίνδυνη για τους Επιγόνους. Έχουμε την τάση να υποκύπτουμε σε αυτή και συνήθως μας οδηγεί στην καταστροφή. Το ξέρω ότι αστειευόσουν, όμως να προσέχεις, εντάξει;» τη συμβούλεψε ευγενικά ο Λούκας.

«Α, μάλιστα. Η ύβρις. Το μεγάλο ταμπού της αρχαίας Ελλάδας», είπε

η Έλεν κουνώντας καταφατικά το κεφάλι. Εκείνος γύρισε και την κοίταξε αιφνιδιασμένος. «Τι; Διαβάζω μυθολογία, ξέρεις. Δηλαδή, φαντάζομαι πως αυτό είναι το μάθημα της ιστορίας για μένα, σωστά;»

«Σωστά. Οικογενειακή ιστορία», είπε ο Λούκας και την τράβηξε κοντά του.

Κατέβηκαν στο κλουβί μάχης αγκαλιασμένοι, προτού χωριστούν. Εκεί φόρεσαν τα ρούχα της προπόνησης και ξαναβρέθηκαν στο ταπί.

Η Έλεν περίμενε πως θα υπήρχαν υπολείμματα έντασης μεταξύ τους μετά το στιγμιαίο «ολίσθημα» του Λούκας στο Γκρέιτ Πόιντ, όμως φαίνεται πως εκείνη η σύντομη απώλεια του αυτοελέγχου του τελικά του έδωσε το έναυσμα για να είναι ακόμη πιο συγκεντρωμένος στην προπόνηση. Συνήθως, υπήρχαν μια δυο στιγμές που είτε ο ένας είτε ο άλλος συνειδητοποιούσε τον προσωπικό χαρακτήρα που είχαν οι στάσεις των σωμάτων τους, καθώς η Έλεν προσπαθούσε να μάθει τις βασικές αρχές του ζίου ζίτσου, όχι όμως εκείνο το απόγευμα. Ο Λούκας ήταν απόλυτα συγκεντρωμένος.

«Μόλις συνειδητοποίησα ότι τσακωνόμαστε όλη μέρα», είπε η Έλεν καθώς επιχειρούσε και αποτύγχανε να ξεφύγει από τη λαβή του για δέκατη φορά. «Και δε νομίζω πως επικράτησα ούτε *μία* φορά».

«Πόση ώρα έχει περάσει;» ρώτησε εκείνος δείχνοντας ξαφνικά περιέργεια για κάτι που η Έλεν δεν κατάλαβε αμέσως. Τέντωσε το λαιμό του και κοίταξε πρώτα το ρολόι στον τοίχο και ύστερα την κοπέλα. «Φορτίστηκαν οι κεραυνοί σου ή ακόμη;»

Η Έλεν συνδέθηκε με εκείνη την αλλόκοτη αίσθηση βαθιά μέσα στην κοιλιά της κι αντιλήφθηκε την παρουσία μιας σπίθας εκεί. Έγνεψε καταφατικά στον Λούκας κάπως αιφνιδιασμένη κι εκείνος την έπιασε από το χέρι σηκώνοντάς την όρθια.

«Τότε, ας το δοκιμάσουμε», πρότεινε χαμογελώντας πλατιά και την οδήγησε έξω από το γυμναστήριο.

«Στάσου», είπε διστακτικά η Έλεν απλώνοντας το χέρι για να τον συγκρατήσει. «Ο κεραυνός μου παραλίγο να σε σκοτώσει σήμερα».

«Επειδή δεν ξέρεις πώς να τον ελέγχεις ακόμη». Ο Λούκας γύρισε και έκλεισε τους ώμους της μέσα στις παλάμες του. «Πρέπει να το αποδε-

χτείς αυτό. Το ξέρω πως σε φρικάρει, όμως όσο σκληρό κι αν ακούγεται, πρέπει να τελειώνεις με την εκκρεμότητα. Είναι στοιχείο του εαυτού σου, Έλεν, και δε φοβάμαι ούτε εσένα ούτε τον κεραυνό σου. Επομένως, ούτε εσύ θα πρέπει να φοβάσαι».

Η Έλεν σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον Λούκας. Το βλέμμα του ήταν τόσο σίγουρο, τόσο δεκτικό.

«Ξέρεις κάτι;» είπε ισιώνοντας το κορμί της. «Θέλω να μάθω πώς να ελέγχω τον κεραυνό μου».

«Πολύ ωραία!» αποκρίθηκε ο Λούκας σχεδόν φωνάζοντας. Βγαίνοντας έξω, είδαν το αυτοκίνητο του Έκτορα να σταματά μπροστά στο σπίτι και τα υπόλοιπα παιδιά της οικογένειας να αποβιβάζονται.

«Πάμε να δοκιμάσουμε τους κεραυνούς της!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Λούκας προς το μέρος τους. Ο Ιάσονας και ο Έκτορας κοιτάχτηκαν φευγαλέα με γουρλωμένα μάτια. Αμέσως άρχισαν να τρέχουν.

«Πόση ώρα έχει περάσει;» φώναξε ο Έκτορας τρέχοντας σαν βολίδα προς τον ξάδερφό του, ενθουσιασμένος σαν κοριτσόπουλο.

«Περίπου μία ώρα και σαράντα πέντε λεπτά», απάντησε ο Λούκας. «Έχει πιει εφτά λίτρα νερό».

«Κι εξακολουθώ να νιώθω κάπως διψασμένη», ομολόγησε η Έλεν.

«Άντε, πήγαινε να φέρεις κι άλλο νερό, Λούκας!» ζήτησε επιτακτικά η Κασσάνδρα, καθώς μαζί με την Αριάδνη έφταναν εκεί. «Πώς περιμένεις να σχηματίσει κεραυνούς χωρίς υδρογόνο;»

«Σωστά», είπε αφηρημένα εκείνος. Με ένα άλμα στον αέρα άρχισε να πετάει προς το σπίτι και επέστρεψε σε περίπου είκοσι δευτερόλεπτα. «Γιατί δε μου είπες ότι διψούσες;» ρώτησε την Έλεν και της έδωσε ένα μεγάλο μπουκάλι νερό, κρύο ακόμη από το ψυγείο.

«Δεν το είχα καταλάβει. Μάλλον πρέπει να αρχίσω να δίνω περισσότερη σημασία στη δίψα μου», μουρμούρισε η Έλεν κάπως αμήχανα.

«Πρέπει να δίνεις σημασία σε καθετί που σε κάνει δυνατότερη. Και οι κεραυνοί σου σε κάνουν πολύ δυνατή», είπε ο Έκτορας, καθώς ένα γατίσιο χαμόγελο απλωνόταν στο πρόσωπό του. Η Έλεν έγειρε το μπουκάλι και ήπιε με όρεξη.

«Εκείνη η πόρτα ήταν απίθανη!» αναφώνησε ο Ιάσονας. Όπως έφε-

ρε την εικόνα στο νου του, έτριψε την παλάμη πάνω στο πρόσωπό του κάνοντας εκείνη τη χαρακτηριστική χειρονομία της οικογένειάς του που πάντοτε κέντριζε την προσοχή της Έλεν. «Ήταν λες και την περιέλαβες με βιομηχανικό φλόγιστρο».

«Πόσα βολτ υπολογίζεις πως έχεις συσσωρεύσει τώρα;» ρώτησε η Κασσάνδρα. Πέρασαν όλοι μαζί στην αρένα.

«Ιδέα δεν έχω», απάντησε η Έλεν ανασηκώνοντας τους ώμους. Προσπάθησε να νιώσει το φορτίο και να εκτιμήσει τη δύναμή του, όμως δεν μπορούσε να το περιγράψει. «Είναι μια αίσθηση, Κασσάνδρα, όχι ηλεκτρονικός πίνακας».

«Α, στάσου τότε!» είπε το κορίτσι σηκώνοντας τις παλάμες. «Ίσως μπορέσω να βρω έναν τρόπο να το μετρήσουμε».

«Κασσάνδρα, το παίζεις σπασικλάκι αργότερα. Τώρα θέλουμε να δούμε τους κεραυνούς», γκρίνιαξε ο Έκτορας.

«Καλά, εντάξει! Συγγνώμη, Έλεν. Ξεκίνα, μόλις είσαι έτοιμη», συγκατατέθηκε απρόθυμα η Κασσάνδρα.

Τα μέλη της οικογένειας πέρασαν πίσω από την Έλεν, αφήνοντάς της άφθονο χώρο για να στρέψει τον κεραυνό της πάνω από τη μονωτική άμμο της αρένας. Εκείνη σήκωσε το δεξί της χέρι. Ήταν το χέρι με το οποίο έγραφε, όμως δεν τη βόλευε, οπότε δοκίμασε με το αριστερό. Ύστερα οδήγησε το φορτίο στην παλάμη της συνειδητά για πρώτη φορά.

Ένας κεραυνός ξεπήδησε από το χέρι της. Όχι κάποιο στατικό φορτίο, όχι ένας θλιβερός σπινθήρας ή μια τζούφια λάμψη, αλλά κανονικός κεραυνός. Σχημάτισε ένα τόξο προς τα εμπρός, το οποίο άρχισε να διακλαδώνεται, ενώ έκανε έναν τρομερό, ξερό ήχο, σαν μια ορχήστρα δερμάτινων μαστιγίων που πλατάγιζαν ταυτόχρονα. Τη μια στιγμή η ατμόσφαιρα κατακλύστηκε από ένα εκτυφλωτικό, ψυχρό, γαλάζιο φως και το επόμενο δευτερόλεπτο η μισή αρένα ήταν καλυμμένη από ένα πυκνό στρώμα κεχριμπαρένιου γυαλιού, το οποίο κάπνιζε.

Κανείς δεν είπε λέξη για ένα δευτερόλεπτο.

«Απίστευτο, γαμώτη μου», βλαστήμησε σιγανά ο Έκτορας μέσα στη σιωπή.

Η Έλεν πλατάγισε τη γλώσσα πάνω στον ουρανίσκο της και τράβηξε παραπατώντας προς το μπουκάλι με το νερό που της πρότεινε αυτόματα ο Λούκας. Κατέβασε ένα ολόκληρο λίτρο με πέντε γουλιές.

«Ίσως ήταν κάπως υπερβολικό», είπε καθώς έγερνε πάνω στον Λούκας.

«Θα μπορούσες να τηγανίσεις πενήντα ανθρώπους με αυτό το χτύπημα», μουρμούρισε αφηρημένα η Αριάδνη κοιτάζοντας εναλλάξ την Έλεν και το ακανόνιστο στρώμα γυαλιού.

«Δε θέλω να τηγανίσω πενήντα ανθρώπους. Πενήντα πατάτες, εντάξει. Ποιος δε θα ήθελε πενήντα τηγανητές πατάτες; Μεγάλη νοστιμιά», είπε η Έλεν. Ένιωσε ένα χαζούλικο χαμόγελο να απλώνεται στο πρόσωπό της.

«Ο ηλεκτρισμός τη ζαλίζει λίγο», εξήγησε ο Λούκας στους συγγενείς του κάπως αμήχανα. «Ελπίζω να μην της κάνει κακό».

«Δεν ευθύνεται η ηλεκτρική εκκένωση, Λούκας. Η αφυδάτωση είναι το θέμα!» τον μάλωσε η Κασσάνδρα. «Το σώμα της είναι πλασμένο να αντέχει στον ηλεκτρισμό. Η απώλεια των υγρών στους ιστούς της είναι αυτή που την κάνει να ακούγεται αφελής. Κι αυτό δεν είναι κάτι μόνιμο ή επιβλαβές, οπότε πάψε να ανησυχείς».

Στην κουζίνα η Έλεν έφερε τα χείλη της κάτω από τη βρύση. Όλοι περίμεναν υπομονετικά μέχρι να ξεδιψάσει, ενώ κοιτάζονταν σαστισμένοι πίσω από την πλάτη της. Εκείνη διαισθανόταν το φόβο τους. Αυτός άλλωστε ήταν και ο λόγος που είχε καταπιέσει εξαρχής αυτή την ικανότητά της. Εκείνη η δύναμη ήταν τόσο τεράστια, τόσο καταστροφική, ώστε ήταν αδύνατο να αισθάνεται κανείς άνετα απέναντί της.

Η Έλεν έκλεισε τη βρύση και στράφηκε προς το μέρος τους. «Σας έκανα όλους να φρικάρετε;» ρώτησε.

«Ναι», απάντησε ο Λούκας ανέκφραστος. Η Έλεν ένιωσε να της κλείνει το λαρύγγι, ενώ όλο της το σώμα πάγωνε. Συνέχιζε να τον κοιτάζει, όμως περίμενε πως οποιοσδήποτε θα μπορούσε να την επικρίνει επειδή το είχε παρατραβήξει. Ο Λούκας σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε την Έλεν

και της χαμογέλασε. Της χαμογέλασε, σαν να ήταν *περήφανος* για εκείνη.

«Όμως αυτό είναι δικό μας πρόβλημα, όχι δικό σου», είπε αποφασιστικά. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με αυτό που κάνεις. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα *με σένα*».

«Εκτός αυτού, βάζω στοίχημα πως είσαι άσος στο να φτιάχνεις τηγανίτες», πρόσθεσε η Αριάδνη.

«Το κρίσιμο ερώτημα όμως είναι αν μπορεί να τις φτιάξει χωρίς να καταστρέψει τη σοκολάτα», σχολίασε ο Ιάσονας, λες και ήταν ο πλέον ειδικός στις τηγανίτες. Η Έλεν κοίταξε τα πρόσωπά τους με τη σειρά, νιώθοντας την καρδιά της να πονάει λιγάκι από την ευγνωμοσύνη, καθώς όπου κι αν έπεφτε το βλέμμα της συναντούσε αποδοχή και κατανόηση.

Έπειτα από όλη εκείνη την κουβέντα για τηγανητές πατάτες και τηγανίτες, όλοι είχαν αρχίσει να σκέφτονται το φαγητό, οπότε πήγαν σε ένα κοντινό μαγαζί στην παραλία, που σερβίριζε μπέργκερ. Μόλις η Έλεν και ο Λούκας πλησίασαν για να δώσουν την παραγγελία, η ταμίας άπλωσε το χέρι για να αγγίξει το φυλαχτό της Έλεν.

«Ένας ιππόκαμπος! Λατρεύω τους ιππόκαμπους», είπε ενθουσιασμένη η γυναίκα, αλλά έπειτα κατέβασε το χέρι της ντροπιασμένη. Η Έλεν την ευχαρίστησε –γιατί της φάνηκε αγένεια να μην το κάνει–, έδωσε την παραγγελία με τον Λούκας και ύστερα πήγαν και κάθισαν σε ένα τραπέζι, όπου κοιτάχτηκαν απορημένοι.

«Το φυλαχτό σου δεν είναι ιππόκαμπος, καρδιά είναι», διαφώνησε κάθετα ο Λούκας.

«Τι είναι αυτά που λες, αδερφέ;» είπε ο Έκτορας σχεδόν περιφρονητικά. «Το περιδέραιο της Έλεν είναι ένα κοχύλι. Πάντοτε κοχύλι ήταν, αν και μόλις σήμερα το παρατήρησα. Περίεργο», είπε ζαρώνοντας το πρόσωπο μπερδεμένος.

«Μπα, όχι», είπε ο Ιάσονας μορφάζοντας για να δείξει τη διαφωνία του. «Φράουλα είναι. Σήμερα το πρωί το κοίταζα».

«Καρδιά», επέμεινε ο Λούκας.

«Καλά, έχετε παλαβώσει όλοι; Φοράει ένα χρυσό κλειδί με παβέ ρου-

μπίνια στην κορυφή», είπε η Αριάδνη απλώνοντας το χέρι για να το αγγίξει. «Και, με την ευκαιρία, να πω ότι είναι υπέροχο».

Η Έλεν, ζαλισμένη ακόμη από την αφυδάτωση, σηκώθηκε και πλησίασε δύο ξένους, που κάθονταν σε ένα άλλο τραπέζι. Χαμογέλασε στους δύο αιφνιδιασμένους τουρίστες, έδειξε το κόσμημά της και ζήτησε από τον άντρα που βρισκόταν πιο κοντά της να της πει με τι του έμοιαζε.

«Είναι ένα τριαντάφυλλο, φυσικά», είπε εκείνος χαμογελώντας όλο ελπίδα. Ο φίλος του έγειρε προς το μέρος της κοπέλας για να ρίξει μια ματιά, λες και κάτι τον τραβούσε.

«Είναι ένα παντατίφ», είπε με μια αφηρημένη όψη. «Σαν κι εκείνο που φορούσε η μητέρα μου».

«Σας ευχαριστώ», τους είπε η Έλεν, ύστερα έκανε μεταβολή και γύρισε στο τραπέζι της ανασηκώνοντας τους ώμους. «Κάνετε λάθος όλοι, εκτός από τον Λούκας. Το φυλαχτό μού το έδωσε η μητέρα μου όταν ήμουν μωρό. Είναι μια καρδιά και δεν έχω φορέσει τίποτ' άλλο πέρα από αυτή την καρδιά σε όλη μου τη ζωή».

«Αυτό βλέπω κι εγώ!» είπε η Κασσάνδρα, σαν να είχε μόλις λύσει ένα μυστήριο. «Κι αναρωτιόμουν τι άσχετα πράγματα περιέγραφαν οι άλλοι».

Η Έλεν κάθισε δίπλα στον Λούκας. «Προσωπικά, νομίζω πως όλοι βλέπετε αυτό που θέλετε να δείτε».

Η Κασσάνδρα έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Ω θεοί! Λειτουργεί σαν προβολέας! Αυτός είναι ο λόγος που όλοι είναι τόσο ευδιάθετοι και άρχισαν ξαφνικά να πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον, λες και είναι η εποχή του ζευγαρώματος σε ζωολογικό κήπο». Τα μάτια της είχαν γουρλώσει. Κοίταξε τον Έκτορα. «Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι αμέσως».

«Μα... τα μπέργκερ μας», είπε εκείνος κάπως απογοητευμένος, αλλά ταυτόχρονα βέβαιος ότι θα κατέληγε να κάνει αυτό ακριβώς που του ζητούσε η Κασσάνδρα.

«Θα πάρουμε την παραγγελία μας σε πακέτο», είπε το κορίτσι στον υπεύθυνο. Στράφηκε στην Έλεν. «Νομίζω πως έχω βρει την απάντηση, όμως πρέπει να βεβαιωθώ».

Επέστρεψαν γρήγορα στο σπίτι, οπότε η θορυβώδης παρέα όρμησε στη βιβλιοθήκη αναστατώνοντας τον Κάστορα και τον Πάλλαντα. Η Κασ-

σάνδρα έσυρε μία από τις σκάλες μπροστά από ένα ψηλό ράφι της επιλογής της και ύστερα έβαλε τον Λούκας να κρατά τη βάση, ενώ εκείνη ανέβαινε στα σκαλοπάτια της. Στο μεταξύ ζήτησε από τον πατέρα και το θείο της να κοιτάξουν το φυλαχτό της Έλεν και να περιγράψουν τι έβλεπαν.

«Μοιάζει με... Αυτό είναι αδύνατο», αναφώνησε ο Πάλλας. Το βλέμμα του αγρίευε, καθώς έκανε άθελά του ένα βήμα προς τα πίσω.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε επιφυλακτικά τον αδερφό του ο Κάστορας.

«Εγώ το χάρισα στην Αϊλίν», είπε ο Πάλλας δείχνοντας το φυλαχτό της Έλεν, σαν να την κατηγορούσε πως το έκλεψε.

«Κασσάνδρα;» φώναξε ο Λούκας την αδερφή του ανήσυχος.

«Το φυλαχτό της μοιάζει με οτιδήποτε θα προσέλκυε το ενδιαφέρον του ανθρώπου που *το παρατηρεί*. Η ικανότητα αυτή συνδέεται μονάχα με μία θεά και ένα κειμήλιο», φώναξε από ψηλά η Κασσάνδρα, ενώ εξακολουθούσε να ψάχνει κάτι. «Ο κεστός της Αφροδίτης».

«Αυτό είναι αδύνατο», είπε ο Πάλλας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. «Καλύτερα να λέγαμε πως έχει την αιγίδα του Δία. Ή το τέρας του Λοχ Νες. Είναι ένας μύθος, δεν υπάρχει».

«Τι είναι ο κεστός;» ρώτησε σιγανά η Έλεν, σε περίπτωση που η ερώτηση ήταν βλακώδης και οι υπόλοιποι έπρεπε να καμωθούν ότι δεν την είχαν ακούσει.

«Ο κεστός είναι η ζώνη της Αφροδίτης», απάντησε αμέσως ο Λούκας και έστρεψε το βλέμμα του στην Κασσάνδρα και στον Κάστορα πριν καταλήξει στην Ελένη. «Είναι ένα μυθικό αντικείμενο, το οποίο καθιστά αυτόν που το φορά άτρωτο απέναντι σε οποιοδήποτε όπλο».

«Όχι μόνο άτρωτο, αλλά και ακαταμάχητο», πρόσθεσε ο Κάστορας κι έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στο γιο του.

«Κι εγώ υποτίθεται πως έχω αυτό το αντικείμενο πάνω μου; Λυπάμαι που θα σας χαλάσω τη θεωρία, αλλά μόλις ξέμεινα από μυθολογικές ζώνες», είπε η Έλεν γελώντας σαρκαστικά, όμως κανείς δε γέλασε μαζί της.

«Άσε με να ρίξω μια ματιά σε αυτό το φυλαχτό που σου έδωσε η μητέρα σου», είπε η Κασσάνδρα καθώς κατέβαινε από τη σκάλα κρατώ-

ντας ένα βιβλίο στη μασχάλη της. Μόλις πάτησε κάτω, άπλωσε το χέρι της.

«Πόση ώρα θα το χρειαστείς;» ρώτησε η Έλεν αγγίζοντας νευρικά το φυλαχτό με τα ακροδάχτυλα. Πραγματικά δεν ήθελε να το βγάλει για κανένα λόγο, ακόμη κι αν αυτός ο λόγος ήταν τόσο σημαντικός όσο άφηνε να εννοηθεί η Κασσάνδρα.

«Θα σου το επιστρέψω. Το υπόσχομαι», είπε το κορίτσι συνεχίζοντας να κοιτά κατάματα την Έλεν.

«Ναι, φυσικά», αποκρίθηκε εκείνη νιώθοντας κάπως άσχημα που δίστασε. Χρειάστηκε κάποια προσπάθεια, όμως ξεπέρασε εκείνο το αίσθημα πανικού που την κατέλαβε στη σκέψη πως θα αποχωριζόταν για λίγο το φυλαχτό της. Μόλις το έβγαλε, το παρέδωσε στην Κασσάνδρα. Με το που το ακούμπησε στο απλωμένο χέρι του κοριτσιού, ένιωσε ένα κάψιμο στον πήχη της.

«Κασσάνδρα, τρελάθηκες;» φώναξε ο Λούκας. Άρπαξε ένα μικρό μαχαίρι που κρατούσε η αδερφή του.

Η Έλεν ένιωσε κάποιον να πλησιάζει από πίσω και να ακουμπά ένα χέρι στον ώμο της. Κρίνοντας από το μέγεθός του, κατάλαβε πως ήταν ο Έκτορας, που τη στήριζε και την προστάτευε.

«Λυπάμαι, Έλεν. Όμως ήταν ο μοναδικός τρόπος για να το αποδείξω», είπε η Κασσάνδρα δαγκώνοντας το κάτω χείλος της και την κοίταξε απολογητικά.

«Δεν πειράζει», μουρμούρισε η κοπέλα, που δεν είχε καταλάβει ακόμη τι είχε συμβεί. Όλοι είχαν καρφώσει τα μάτια στο χέρι της. Ακολούθησε τα βλέμματά τους και είδε ένα λεπτό, κόκκινο κόψιμο να στάζει αίμα στο χαλί.

«Μα είναι απλά ένα κόσμημα», επανέλαβε η Έλεν καθώς έσερνε το φυλαχτό πάνω στην αλυσίδα του και κοίταζε το χέρι της. Το κόψιμο είχε ήδη επουλωθεί.

«Ο κεστός γίνεται ό,τι χρειάζεσαι να είναι. Αυτό είναι μια πτυχή των μαγικών του ιδιοτήτων», είπε η Κασσάνδρα προσπαθώντας να βρει τις

κατάλληλες λέξεις. «Έτσι εξηγείται γιατί ο καθένας βλέπει κάτι διαφορετικό. Είναι επειδή δεν υπάρχει ένα στολίδι που να είναι ομορφότερο από κάθε άλλο, δεν υπάρχει *τίποτε* που να είναι ομορφότερο από οτιδήποτε άλλο. Πώς να το εξηγήσω αυτό;»

«Αυτό που θεωρώ όμορφο διαφέρει πολύ από αυτό που ακόμη και ο δίδυμος αδερφός θα περιέγραφε ως όμορφο, γιατί όλοι μας συγκινούμαστε από διαφορετικά πράγματα», είπε απλά η Αριάδνη.

«Πολύ σωστά», συμφώνησε η Κασσάνδρα.

«Μα γιατί μια ζώνη;» επέμεινε η Έλεν.

«Μην ξεχνάς, πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια οι ζώνες θεωρούνταν πολύ όμορφες, αλλά παράλληλα αποτελούσαν και μια μορφή προστασίας για όποιον τις φορούσε. Μάλιστα, κάποιες είχαν περασμένες πλάκες από οστό ή χαλκό μέσα τους, σαν ελαφριά πανοπλία», εξήγησε ο Κάστορας. Όμως έδειχνε απόμακρος, δεν είχε το γνώριμο, καλοσυνάτο ύφος του. «Μα ο κεστός αποτελούνταν από δύο μέρη: την κυρίως ζώνη και τα στολίδια της. Τα στολίδια ήταν εκείνα που καθιστούσαν τη θεά ακαταμάχητη στα μάτια όποιου αποφάσιζε να ξελογιάσει και είχαν τη δυνατότητα να αλλάζουν μορφή, ώστε να συμπίπτουν με τις προτιμήσεις του καθενός που τα έβλεπε. Τα χρόνια πέρασαν και οι ζώνες έπαψαν να είναι δημοφιλείς, όμως η μεταμορφωτική μαγεία του κεστού παραμένει η ίδια. Μπορεί να μετατραπεί σε οτιδήποτε χρειάζεσαι για να γίνεις περισσότερο γοητευτική, Έλεν. Κι όλα αυτά τα χρόνια, το μόνο που χρειαζόσουν εσύ ήταν ένα απλό φυλαχτό».

«Από την πρώτη στιγμή με γοήτευσε», παραδέχτηκε χαμηλόφωνα ο Λούκας. «Ο τρόπος που ταιριάζει σε εκείνο το σημείο». Άγγιξε την εσοχή στη βάση του λαιμού της για μια φευγαλέα στιγμή. «Νομίζω πως είναι τέλειο».

Η Έλεν έβλεπε το ζωηρό χρώμα που απλωνόταν στα ζυγωματικά του, όμως κράτησε το βλέμμα της χαμηλωμένο, έχοντας συναίσθηση του γεγονότος ότι όλοι τούς κοίταζαν ανήσυχοι, συνοφρυωμένοι. Ο Κάστορας ειδικά έδειχνε τόσο ταραγμένος, ώστε θα νόμιζε κανείς πως παρευρισκόταν σε κηδεία.

«Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί το παρατηρήσαμε όλοι μό-

λις τώρα. Είναι σαν να φορτίστηκε πρώτη φορά με ερωτική δύναμη τις τελευταίες μέρες», σχολίασε ο Ιάσονας, χωρίς να απευθύνεται συγκεκριμένα σε κάποιον. Τότε, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Κοίταξε πρώτα την Έλεν, μετά τον Λούκας κι ύστερα απέστρεψε το βλέμμα του.

«Σαν να ενεργοποιήθηκε μόλις τώρα», είπε η Αριάδνη. Γύρισε προς το μέρος της Έλεν και του Λούκας έχοντας κάνει την ίδια σκέψη με το δίδυμο αδερφό της.

«Τι θα γινόταν αν επιθυμούσα να γίνει κάτι άλλο;» ρώτησε η Έλεν προσπερνώντας τα παράξενα βλέμματα που της έριχναν ξαφνικά οι υπόλοιποι. Η Κασσάνδρα ανασήκωσε τους ώμους της.

«Δεν ξέρω. Γιατί δε δοκιμάζεις να το αλλάξεις;» πρότεινε ενθουσιασμένη. «Όμως, βγάλε το από πάνω σου πρώτα! Ποτέ δεν ξέρεις», έσπευσε να προσθέσει.

Η Έλεν έλυσε την αλυσίδα και προσπάθησε να σκεφτεί ελκυστικά πράγματα, όμως δεν μπορούσε να καταλήξει κάπου. Έπειτα από λίγο συνειδητοποίησε πως δεν είχε σημασία τι θεωρούσε εκείνη ελκυστικό, αλλά τι φάνταζε σημαντικό στα μάτια των άλλων ανθρώπων. Χρειαζόταν ένα πειραματόζωο. Κοίταξε τον Έκτορα εστιάζοντας την προσοχή της μονάχα σε εκείνον κι ένιωσε το φυλαχτό να αλλάζει σχήμα πάνω στο χέρι της.

«Έλεν!» αναφώνησε ο Έκτορας.

Η κοπέλα κοίταξε προς τα κάτω και είδε ότι κρατούσε ένα δείγμα δαντέλας, η οποία περισσότερο θύμιζε οδοντικό νήμα στολισμένο με διαμάντια παρά εσώρουχο. Όλοι έσκασαν στα γέλια, έδειχναν τον Έκτορα και κορόιδευαν το φτηνό του γούστο. Ύστερα κοίταξε τον Λούκας, συγκεντρώθηκε και αυτό ξαναπήρε την αρχική του μορφή. Ο νεαρός τής χαμογέλασε πλατιά.

«Σου το είπα. Λατρεύω αυτό το φυλαχτό», παραδέχτηκε ανοιχτά.

Το βλέμμα του ήταν τόσο θερμό, ώστε η Έλεν ένιωσε πως έπρεπε να κάνει κάτι για να στρέψει αλλού τις ματιές που συγκεντρώνονταν πάνω της. Κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο δείχνοντας ότι αναζητούσε νέο θύμα. Όπως ήταν επόμενο, όλοι τους σκόρπισαν.

«Ούτε καν να το σκεφτείς!» τσίριξε η Αριάδνη και έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιο για να μην μπορέσει η Έλεν να εστιάσει πάνω της το βλέμμα της.

«Έλα τώρα! Αδικία!» είπε ο Ιάσονας. Άρχισε να οπισθοχωρεί καλύπτοντας εναλλάξ τα μάτια του, ώστε να μη τη βλέπει, και το πρόσωπό του για να μη τον βλέπει εκείνη.

«Εντάξει, μην πανικοβάλλεστε!» Η Έλεν ξαναφόρεσε το φυλαχτό της και γέλασε, όμως δεν είχε απομείνει κανείς στη βιβλιοθήκη για να τη δει να δείχνει έλεος, εκτός από τον Λούκας και την Κασσάνδρα. «Κι εμένα έτσι μου αρέσει πιο καλά», είπε.

«Ωραία», συμφώνησε ο Λούκας κι απέστρεψε το βλέμμα του, καθώς προσπαθούσε να μη φανερώσει την αμηχανία του.

«Εσύ γιατί δεν το έβαλες στα πόδια;» ρώτησε πειρακτικά η Έλεν την Κασσάνδρα, όμως μόλις είδε τη σκοτεινή όψη της, κατάλαβε πως είχε κάνει ασυγχώρητη γκάφα.

«Αυτό το αντικείμενο ποτέ δε θα μπορέσει να με αγγίξει», είπε το κορίτσι με ατάραχη, απόμακρη φωνή. Σκούντησε ελαφρά την Έλεν καθώς έφευγε.

«Λυπάμαι», είπε η κοπέλα στον Λούκας βλέποντας την αδερφή του να φεύγει χολωμένη από το δωμάτιο. Έφερε την παλάμη της στο μπράτσο του νεαρού και τον έκανε να την κοιτάξει. «Δεν καταλαβαίνω, Λούκας. Είπα κάτι κακό;»

«Η δύναμη της Αφροδίτης ενεργεί μόνο πάνω σε ενήλικες, σε σεξουαλικά ώριμα άτομα», απάντησε εκείνος με τραχιά φωνή, σαν να είχε στεγνώσει ο λαιμός του.

«Α, μάλιστα. Δεν το ήξερα αυτό. Μα δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεται. Είναι δεκατεσσάρων ετών. Επομένως, καθυστέρησε λίγο να ωριμάσει...»

Ο Λούκας τη διέκοψε. «Η αδερφή μου δε θα ωριμάσει ποτέ. Την έκαναν δική τους οι Μοίρες».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Αυτό σημαίνει πως ακόμη κι αν το θέλει, ακόμη κι αν αισθάνεται ό,τι αισθάνονται οι υπόλοιπες γυναίκες, ποτέ της δε θα ερωτευτεί, ούτε θα αποκτήσει παιδιά. Δε θα μπορέσει καν να έχει εκείνου του είδους τις ανέ-

μελες σχέσεις που απολαμβάνει ο Έκτορας σχεδόν κάθε εβδομάδα», είπε ο Λούκας. «Η Κασσάνδρα είναι υπερπολύτιμη για τις Τρεις Μοίρες και δεν πρόκειται να μοιραστούν με κανέναν τη θυγατέρα τους».

«Μα εφόσον θα αισθάνεται όπως μια γυναίκα, γιατί δε θα μπορεί να λειτουργήσει αντίστοιχα; Ποιος δίνει σημασία στο τι λένε τρεις γριές καρακάξες;» αναρωτήθηκε πειστικά η Έλεν, όμως το σχόλιό της τάραξε ακόμη περισσότερο τον Λούκας.

«Δεν καταλαβαίνεις, Έλεν. Εδώ μιλάμε για τις Μοίρες, όχι για τίποτε υπερπροστατευτικούς γονείς που τρέμουν μη χάσει την παρθενιά της η κόρη τους. Τις *Μοίρες* δεν τις αποφεύγει κανείς ούτε και τις ξεγελά. Η Κασσάνδρα δε θα μπορέσει να βγει κρυφά από το παράθυρο του δωματίου της για να κάνει σεξ με κάποιον παίδαρο που γνώρισε σε ένα πάρτι», συνέχισε ο Λούκας βηματίζοντας νευρικά. «Ακόμη κι αν αυτός ήταν ένας άντρας που πραγματικά τον σεβόταν, ένας άντρας τον οποίο θα μπορούσε κάποια στιγμή να *αγαπήσει*, οι Μοίρες θα τους χώριζαν. Το ίδιο το πεπρωμένο θα φρόντιζε ώστε η Κασσάνδρα να μη δει ποτέ ξανά εκείνο τον άντρα».

«Αυτό είναι απίστευτα σκληρό», είπε η Έλεν σοκαρισμένη.

«Και κάποια μέρα οι Μοίρες θα τη χωρίσουν κι από μας, την οικογένειά της. Τώρα πια δεν το καταλαβαίνεις, όμως εκείνη κι εγώ κάποτε ήμασταν πολύ κοντά. Με έπιανε από το χέρι κάθε φορά που περπατούσαμε δίπλα δίπλα, αλλά όχι πια», πρόσθεσε ο Λούκας με φωνή που ράγιζε από τη συγκίνηση. «Ήταν η πιο τρυφερή αδερφούλα που υπήρξε ποτέ, το ορκίζομαι. Είχε μια καρδιά γεμάτη αγάπη κι ένα μυαλό ξυράφι, κι όλα αυτά φώλιαζαν στο πιο μικροκαμωμένο κοριτσάκι που γνώρισες ποτέ. Τώρα, έχει αρχίσει να γίνεται σαν κι *εκείνες*. Ψυχρή, υπολογίστρια, άκαρδη».

Η Έλεν έφερε τα χέρια πάνω στη μέση του και περίμενε σιωπηλά μέχρι να νιώσει έτοιμος ο Λούκας να την τραβήξει κοντά του και να αφεθεί πάνω της, όπως κι έγινε τελικά, σαν να ξεσπούσε ένα κύμα. Λίγα λεπτά τον είχε κρατήσει στην αγκαλιά της, όταν ήρθε στη βιβλιοθήκη η Αριάδνη και ειδοποίησε την Έλεν ότι έπρεπε να πάει στην κουζίνα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Λούκας.

«Η μητέρα σου έμαθε για τον κεστό της Αφροδίτης και έχει ταραχτεί πάρα πολύ, Λούκας», ομολόγησε με βαριά καρδιά η Αριάδνη, ενώ το ευγενικό βλέμμα της στεκόταν εναλλάξ στους δυο της με συμπάθεια. «Η θεία Νόελ ζήτησε να μιλήσει με την Έλεν».

Ήταν σαν να χάθηκε στη στιγμή ο αέρας από το δωμάτιο. Ο περισσότερος φυλακιζόταν μέσα στους πνεύμονες του Λούκας. Η Αριάδνη έκανε μεταβολή, ενώ ο νεαρός έπιασε την Έλεν από το χέρι.

«Είναι άσχημο αυτό;» ρώτησε ξέπνοα η κοπέλα, καθώς ακολουθούσαν την Αριάδνη στο σπίτι.

«Ναι», ψιθύρισε εκείνος. «Κοίτα, μπορείς να μου υποσχεθείς κάτι;»

«Τι πράγμα;»

«Υποσχέσου μου πως ό,τι κι αν πει η μητέρα μου, αυτή δε θα είναι η τελευταία φορά που μου μιλάς». Ο Λούκας την ανάγκασε να σταματήσει και να γυρίσει προς το μέρος του. Την κράτησε από τους σφιγμένους ώμους της κι ακούμπησε τα χείλη του στο μέτωπό της καθώς μιλούσε. «Υποσχέσου μου πως θα μιλήσουμε ξανά. Έστω και μια φορά μονάχα».

«Το υπόσχομαι», ψέλλισε εκείνη μην μπορώντας να καταλάβει αν όλα αυτά συνέβαιναν πραγματικά ή αν είχε βρεθεί σε κάποιο αλλόκοτο όνειρο.

Οι δυο τους έφτασαν στην κουζίνα με τις παλάμες τους πλεγμένες σφιχτά, σαν να ήταν η τελευταία φορά.

Η Νόελ κοίταξε προς την πλευρά του Κάστορα και έγνεψε προς το μέρος τους, λες και ήταν το «Πειστήριο Α» στο κατηγορητήριό της.

«Λούκας, πήγαινε πάνω», είπε ο Κάστορας, χωρίς να μπορέσει να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Νομίζω πως έχω δικαίωμα να ακούσω ό,τι θα ειπωθεί εδώ», απάντησε ψύχραιμα εκείνος. Η Έλεν τού έσφιξε το χέρι και κοίταξε τριγύρω τα σκυθρωπά πρόσωπα των υπολοίπων.

Κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί. Η κοπέλα άρχισε να αναπνέει τόσο γρήγορα, ώστε για πρώτη φορά στη ζωή της ένιωσε πως κινδύνευε από υπεροξυγόνωση.

«Θέλω να περάσετε όλοι έξω. Εδώ είναι η έδρα μου, ο ιερός χώρος που μου έχει παραχωρήσει η Εστία», είπε αποφασιστικά η Νόελ, σαν να

επικαλούνταν κάποιο αρχαίο τελετουργικό. «Το ζήτημα πλέον αφορά την Έλεν κι εμένα».

Έπειτα από μερικές στιγμές σιωπής, ο Ιάσονας ήταν ο πρώτος που κινήθηκε. Βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπο της Νόελ, πλησίασε τον ξάδερφό του και απέσπασε σχεδόν με το ζόρι το χέρι του από την παλάμη της Έλεν. Αν το είχε επιχειρήσει οποιοσδήποτε άλλος, η Έλεν ήταν πεπεισμένη πως ο Λούκας θα είχε αντισταθεί, όμως τώρα επέτρεψε στον Ιάσονα να τον οδηγήσει πάνω. Οι υπόλοιποι έφυγαν θλιμμένοι από την κουζίνα. Όλοι, εκτός από τον Πάλλαντα, δηλαδή. Η Έλεν παρατήρησε πως την κοίταζε ευχαριστημένος. Ίσως και κάπως αυτάρεσκα.

«Κάθισε», είπε η Νόελ τραβώντας μια καρέκλα για την ίδια απέναντι από την Έλεν. «Δεν καταλαβαίνεις τι συμβαίνει, έτσι δεν είναι;»

Η κοπέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι και ξεροκατάπιε. Η Νόελ έκανε μια ακόμη ερώτηση. «Η Αριάδνη σού εξήγησε την Ανακωχή, σωστά;»

«Είπε πως οι Οίκοι πρέπει να παραμείνουν διαιρεμένοι, διαφορετικά οι θεοί θα επιστρέψουν και ο Τρωικός Πόλεμος θα αρχίσει ξανά», κατάφερε να προφέρει με το στεγνό της λαρύγγι η Έλεν.

«Σωστά. Λοιπόν, τι σημαίνει αυτό; Ποιος θα ήταν ο απλούστερος τρόπος για να ενωθούν οι Οίκοι;» ρώτησε απότομα η Νόελ. Η Έλεν κούνησε ξανά αρνητικά το κεφάλι. Είχε βουβαθεί από το φόβο, οπότε η γυναίκα συνέχισε. «Υπάρχουν δύο προφανείς τρόποι. Ένας Οίκος μπορεί να εξοντώσει τους υπόλοιπους ή μέλη των διαφόρων Οίκων μπορούν να παντρευτούν μεταξύ τους. Συνήθως αυτό είναι αδύνατο για τους Επιγόνους, αφού οι Ερινύες σπέρνουν το μίσος μεταξύ τους, όμως αυτό δεν ισχύει στη δική σου περίπτωση με τον Λούκας».

Η Έλεν ξεφύσησε δυνατά ανακουφισμένη.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε. «Μα κανείς δε μίλησε για γάμους! Ο Λούκας κι εγώ είμαστε πάρα πολύ νέοι! Δεν είμαστε τόσο ανόητοι».

Η Νόελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να μην είχε καταλάβει η Έλεν τι της έλεγε.

«Γνωρίζεις τον ορισμό του γάμου στην αρχαία Ελλάδα;» ρώτησε σε πιο ήρεμο τόνο. «Είναι πολύ απλό. Μια παρθένα πήγαινε στο σπίτι ενός

άντρα, με τα μέλη της οικογένειας να παρίστανται ως μάρτυρες. Η παρθένα και ο άντρας μοιράζονταν μια φωτιά, ένα γεύμα κι ένα κρεβάτι. Το πρωί, αν η κοπέλα δεν ήταν παρθένα, το ζευγάρι θεωρούνταν παντρεμένο. Αυτό είναι. Μονάχα αυτό χρειαζόταν. Εξακολουθείς να είσαι παρθένα, σωστά;»

Η Έλεν έγινε κατακόκκινη κι έμεινε να χάσκει. «Ναι. Όμως αυτό δεν αφορά κανέναν άλλο πέρα από εμένα!»

«Σίγουρα αφορά εμάς. Κι αυτό γιατί εσύ και ο Λούκας έχετε μοιραστεί σχεδόν τα πάντα σε αυτό τον κατάλογο και το μόνο που απομένει είναι η ολοκλήρωση του γάμου. Εφόσον συμβεί αυτό, τότε στα μάτια των θεών εσύ θα θεωρείσαι σύζυγός του. Κι εφόσον είσαι σύζυγός του, τότε οι δύο εναπομείναντες Οίκοι θα έχουν ενωθεί. Και ξέρεις τι σημαίνει *αυτό*».

«Πόλεμος», απάντησε η Έλεν εμβρόντητη. Το μυαλό της πάλευε να βρει κάποιο ψεγάδι στο επιχείρημα της Νόελ, ένα στοιχείο που θα το ακύρωνε, όμως δεν μπόρεσε να σκεφτεί κάτι. «Αυτό είναι αδύνατο».

«Όχι, είναι ειρωνεία της μοίρας. Ο πρώτος Τρωικός Πόλεμος ξεκίνησε επειδή δύο έφηβοι ερωτεύτηκαν και το έσκασαν. Και να τώρα που εσύ και ο Λούκας ετοιμάζεστε να διαπράξετε το ίδιο ακριβώς σφάλμα», είπε η Νόελ καθώς η λύπη της για όσα συνέβαιναν άρχισε να ξεπροβάλλει πίσω από το πέπλο του θυμού της.

«Και ο Λούκας τα ήξερε όλα αυτά; Από την πρώτη στιγμή;» ρώτησε η Έλεν. Ένιωθε ένα αλλόκοτο μούδιασμα.

«Από την πρώτη στιγμή που σε αντίκρισε», απάντησε η γυναίκα.

«Αυτό εξηγεί πολλά», ψιθύρισε η Έλεν, η οποία εξακολουθούσε να συνδυάζει τις πληροφορίες στο μυαλό της. «Εγώ νόμιζα πως ήταν πιστός στις παραδόσεις ή κάτι τέτοιο».

«Ο Λούκας; Όχι». Η Νόελ γέλασε κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. «Όμως είναι έντιμος και γι' αυτό τον εμπιστεύτηκα να βρίσκεται κοντά σου. Επέτρεψα να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, επειδή πίστευα ότι θα μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του και να μην κάνει κάτι για το οποίο θα πλήρωνε ολόκληρος ο πλανήτης. Όμως ο κεστός αλλάζει τα πράγματα».

«Γιατί;» ρώτησε η Έλεν, που ξαφνικά έμοιαζε να συνέρχεται. «Φορούσα διαρκώς το φυλαχτό, όμως ο Λούκας πάντοτε κατόρθωνε να ελέγχει τον εαυτό του. Και δεν είναι να πεις ότι τον διευκόλυνα», πρόσθεσε μετανιωμένη. «Όμως, από τώρα και στο εξής δεν πρόκειται να τον πιέσω, οπότε έτσι μπορούμε να συνεχίσουμε να είμαστε μαζί, σωστά;»

«Και μετά τι θα γίνει;» αναρωτήθηκε ευγενικά η Νόελ. Όλος ο θυμός έφυγε από μέσα της, μόλις κατάλαβε πόσο πολύ είχε επενδύσει η Έλεν σε εκείνη τη σχέση, πόσο νοιαζόταν. «Θα μπορούσατε και οι δύο να μείνετε πιστοί στο λόγο σας και να μην αγγίξετε ποτέ ο ένας τον άλλον, όμως πώς νομίζεις ότι θα επηρέαζε αυτό τη σχέση σας στην πορεία του χρόνου; Πώς νομίζεις ότι θα επηρέαζε τον Λούκας;» Η Νόελ έκανε μια παύση και κοίταξε τα χέρια της, που τα είχε πλέξει πάνω στα γόνατά της.

«Θα είναι δύσκολο, όμως γνωρίζουμε τι διακυβεύεται...» άρχισε να λέει η Έλεν προσπαθώντας να διαπραγματευτεί.

«Ήδη μου έχουν πει πως πρόκειται να χάσω την κόρη μου, πως θα τρελαθεί μια μέρα. Δεν μπορώ να χάσω και το γιο μου», τη διέκοψε η Νόελ με μάτια γουρλωμένα από το φόβο. «Σε παρακαλώ, Έλεν. Σε ικετεύω. Μείνε μακριά από τον Λούκας. Αν μπορέσετε να κρατήσετε κάποια απόσταση, ίσως καταφέρει να σε ξεπεράσει πριν να είναι πολύ αργά».

«Μιλάτε λες και πρόκειται να τον οδηγήσω στην τρέλα ή δεν ξέρω κι εγώ πού», είπε η Έλεν εκνευρισμένη. Η γυναίκα τής έριξε μια διαπεραστική ματιά, σαν να την προειδοποιούσε να μην υποτιμήσει την κατάσταση.

«Ο κεστός δεν είναι κάποιο ανόητο ερωτικό φίλτρο που κυκλοφορεί στα πανηγύρια. Είναι κειμήλιο της ίδιας της θεάς του έρωτα. Και αν νομίζεις πως δεν είναι δυνατό να τρελαθεί κανείς από έρωτα, τότε αυτό οφείλεται στο ότι δεν τον έχεις αισθανθεί ακόμη πραγματικά».

«Αν είναι έτσι, να το βγάλω...»

«Ούτε να το διανοηθείς», τη διέταξε η Νόελ. «Ο κεστός πιθανότατα σου έχει σώσει τη ζωή περισσότερες φορές απ' όσες θα μπορούσες να φανταστείς. Είναι ανάγκη να σου υπενθυμίσω ξανά πόσο σημαντική είναι η ζωή σου;»

Έμειναν έτσι για μερικές στιγμές να κοιτάζονται, ενώ η Έλεν πάλευε με τις σκέψεις της. Είχε διαβάσει την *Ιλιάδα* και είχε αντιπαθήσει τον Πάρη και την Ελένη όσο τους είχε αντιπαθήσει και ο Λούκας. Τους θεωρούσε εγωιστές. Τόσο εγωιστές, ώστε ήταν πρόθυμοι να δουν μια πόλη να παραδίδεται στις φλόγες παρά να χωρίσουν. Όμως, θα μπορούσε η Έλεν Χάμιλτον να θεωρηθεί ανώτερη από την Ελένη της Τροίας, εφόσον δεν κατάφερνε να απαρνηθεί τον άντρα που ήθελε όταν αυτό ήταν απαραίτητο;

«Γιατί δε μου τα είπε κανείς αυτά ως τώρα;» ξέσπασε η κοπέλα.

«Το απαγόρευσε ο Λούκας. Είπε ότι ήθελε λίγο χρόνο και λίγη ησυχία και κανείς δεν τον έψεξε γι' αυτό. Οι σχέσεις είναι προσωπικές υποθέσεις».

«Ναι, μα δεν επιτρέπεται να έχουμε σχέση, έτσι δεν είναι;» Τα δάκρυα επιχειρούσαν να μετατρέψουν τα μάτια της σε καυτές λίμνες. «Δεν είναι δίκαιο αυτό».

«Το ξέρω πως δεν είναι», είπε η Νόελ και πέρασε μια τούφα από τα μαλλιά της Έλεν πίσω από τον ώμο της για να μπορέσει να δει το πρόσωπό της.

«Κανείς μας δεν επιτρέπεται να διαλέξει το δρόμο του;» αναρωτήθηκε η Έλεν έχοντας κατά του την Κασσάνδρα και τη μοίρα που έπρεπε να υπομείνει. Ολόκληρο το σώμα της κολλούσε από τον ιδρώτα και άρχισε να τρέμει. Πώς θα μπορούσε να μείνει μακριά από τον Λούκας; Της φαινόταν εξίσου πιθανό να έβρισκε τον τρόπο να κάνει ένα από τα χέρια της να ζαρώσει και να πέσει.

«Ο Κάστορας κι εγώ προσπαθήσαμε να κάνουμε διαφορετικές επιλογές», είπε θλιμμένα η Νόελ. «Προσπαθήσαμε να το σκάσουμε λίγο πριν γεννηθεί ο Λούκας. Τόσο πολύ λαχταρούσαμε μια καινούρια αρχή, ώστε δεν του δώσαμε καν ένα παραδοσιακό όνομα».

«Και τι συνέβη τελικά;» ρώτησε η Έλεν αποζητώντας απεγνωσμένα να δώσει πάτημα στη Νόελ ώστε να συνεχίσει να μιλά και ίσως με τον τρόπο αυτό να μάθαινε κάτι που θα της έδινε λόγο να ελπίζει.

«Αυτό που συμβαίνει πάντοτε», αποκρίθηκε η γυναίκα χαμογελώντας μελαγχολικά. «Η οικογένεια».

Η Έλεν έμεινε ακίνητη για μια στιγμή. Δεν ήθελε να σηκωθεί, γιατί φοβόταν πως έτσι θα τελείωνε η συζήτηση και μαζί της ο χρόνος που ήταν ευπρόσδεκτη σε αυτό το σπίτι. Ήξερε, έχοντας γίνει μάρτυρας της υπάκουης αντίδρασης όλων των άλλων, πως ό,τι έλεγε η Νόελ μέσα στην κουζίνα της ήταν νόμος για ολόκληρη την οικογένεια. Από την αρχή είχε σχηματίσει την εντύπωση ότι η Νόελ ήταν ο αδύναμος κρίκος, εκείνη που είχε ανάγκη προστασίας, όμως άρχισε να συνειδητοποιεί πως η γυναίκα αυτή είχε μια ολότελα δική της δύναμη. Σε θέματα που αφορούσαν το ποιος θα γινόταν δεκτός στην οικογένεια και σε ποιον θα αρνούνταν τη φιλοξενία, η Νόελ είχε τον τελευταίο λόγο για όλους όσοι ζούσαν κάτω από τη στέγη της. Ούτε καν ο Λούκας δε θα μπορούσε να την παρακούσει χωρίς να υποχρεωθεί να διαρρήξει τους δεσμούς του με ολόκληρη την οικογένεια. Η Έλεν είχε χάσει την ευλογία της Νόελ και το θέμα έληγε εκεί.

Κατάφερε να σηκωθεί όρθια και να φτάσει στην πόρτα, όμως μόλις βρέθηκε εκεί, κοντοστάθηκε. «Θα μπορούσα να σας κάνω μια τελευταία ερώτηση;» είπε ακολουθώντας μια παρόρμηση. Περίμενε ευγενικά να γνέψει καταφατικά η Νόελ προτού συνεχίσει. «*Κανονικά*, τι όνομα θα είχατε δώσει στον Λούκας;»

«Η παράδοση θα μας είχε οδηγήσει να του δώσουμε το όνομα του πατέρα του Κάστορα, ο οποίος πέθανε λίγο πριν γεννηθεί ο Λούκας». Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν θλιμμένο.

«Και ποιο ήταν αυτό;» ρώτησε η Έλεν, αν και ήδη ήταν σχεδόν σίγουρη για το ποιο θα ήταν το όνομα του Λούκας, ποιο θα έπρεπε να ήταν, εφόσον η μητέρα και ο πατέρας του είχαν σεβαστεί τους κανόνες.

«Πάρης», απάντησε η Νόελ ανήμπορη να κοιτάξει την Έλεν στα μάτια.

15

Το λιβαδι εκτεινοταν όλο και πιο μακριά, ατελείωτο. Εκεί φύτρωνε μονάχα ένα είδος λουλουδιού, ένα μικρό μπουμπούκι, τόσο ωχρό που έμοιαζε σχεδόν διάφανο. Γύρω από τα λουλούδια δε βούιζαν μέλισσες, ούτε

κανένα τους ξέφευγε από την άψογη παράταξή τους, εκτός κι αν τα άγγιζε η Έλεν. Ήταν στέρφοι ανθοί, που δεν είχαν άρωμα, ούτε ζωή συντηρούσαν με το νέκταρ τους. Καρπούς δε θα έδιναν ποτέ.

Το έδαφος που διέσχιζε δεν ήταν πια λοφώδες μήτε κοπιαστικό, δεν έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη, πέτρες κοφτερές ή αγκαθωτοί θάμνοι δεν υπήρχαν να πληγιάζουν τα πόδια της, όμως και πάλι ο τόπος αυτός ήταν ανυπόφορος. Η Έλεν θα μπορούσε να στέκεται στο ίδιο σημείο για εβδομάδες, να κοιτάζει το ίδιο αδιάφορο λουλούδι, να αναπνέει τον ίδιο πνιγηρό αέρα ή να περπατά. Καμιά διαφορά δεν είχε. Ο τόπος στον οποίο είχε φτάσει ήταν αμετάβλητος, επαναλαμβανόμενος, ανούσιος, κι όσο περισσότερο έμενε εκεί τόσο πιο πολύ μούδιαζε.

Ήταν ένα λιβάδι δυστυχίας.

Η Έλεν ξύπνησε και δεν μπορούσε να θυμηθεί τι μέρα ήταν. Αναρωτήθηκε αν είχε καμιά σημασία, όμως ύστερα θυμήθηκε πως, αν ήταν Σάββατο, δε θα χρειαζόταν να πάει στο σχολείο. Αυτό σήμαινε πως δε θα ήταν υποχρεωμένη να ανεχτεί κι άλλες από τις σκόρπιες, αγενείς ερωτήσεις που δεχόταν συνεχώς από ανυπόμονα κορίτσια που επιχειρούσαν να διασταυρώσουν αν συνέχιζε να είναι με τον Λούκας. Τα όρνια διέγραφαν κύκλους, ακόνιζαν τα ράμφη ή τέντωναν τους μυς τους, όλα με την ελπίδα πως θα έφταναν πρώτα στο ένα ή στο άλλο κουφάρι.

Αν ήταν Σάββατο, η Έλεν δε θα διέτρεχε τον κίνδυνο να δει τον Λούκας από μακριά, καθώς θα πήγαινε από τη μία τάξη στην άλλη. Δε θα ήταν υποχρεωμένη να αναγνωρίσει τις σμιλεμένες καμπύλες των ώμων του ή την ιδιαίτερη κλίση του κεφαλιού του που θα υψωνόταν πάνω από τις αμέτρητες, αδιάφορες σιλουέτες που αποτελούσαν τον υπόλοιπο πληθυσμό. Αν ήταν Σάββατο, θα μπορούσε να πάει στο σπίτι της οικογένειας, γνωρίζοντας πως εκείνος δε θα βρισκόταν εκεί όση ώρα θα εκπαιδευόταν. Όμως αν ήταν Σάββατο, αυτό την έφερνε αντιμέτωπη με ένα διαφορετικό σωρό από βάσανα για τις επόμενες δεκαέξι με δεκαεφτά ώρες – όλη μέρα θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί όπου δεν ήταν αυτός.

Κύλησε το σώμα της πάνω στο φουσκωτό στρώμα, κοίταξε το ρολόι και είδε ότι ήταν πράγματι Σάββατο. Εννιάμιση μέρες είχαν περάσει από τότε που η Νόελ τής είχε απαγορεύσει να βλέπει τον Λούκας και η Έλεν εξακολουθούσε να περιμένει να αισθανθεί κάτι, όμως το μόνο που ένιωθε ήταν ένα μούδιασμα. Άκουσε την Αριάδνη να σαλεύει και ύστερα να ανασηκώνεται και να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού για να κοιτάξει εκείνη, που παρέμενε ξαπλωμένη στο φουσκωτό στρώμα.

«Καλημέρα» είπε η κοπέλα με ένα αμυδρό χαμόγελο. «Πώς κοιμήθηκες;»

Η Έλεν απάντησε παραμερίζοντας τα σκεπάσματα για να αποκαλύψει τα κουδουνάκια που παρέμεναν κρεμασμένα γύρω από τους αστραγάλους της. Η κατάστασή τους δεν είχε αλλάξει από τότε που οι δύο κοπέλες έπεσαν για ύπνο, όμως κάτω από τα κουδουνάκια τα πόδια της Έλεν ήταν βρόμικα, πρησμένα και κόκκινα, δίνοντας την εντύπωση ότι περπατούσε εβδομάδες ολόκληρες.

«Ξανά;» ρώτησε η Αριάδνη απογοητευμένη. «Δεν μπορεί, *σίγουρα* βγαίνεις από το παράθυρο πετώντας, γιατί ορκίζομαι πως δεν άκουσα το παραμικρό και όλη τη νύχτα ελάχιστα κοιμήθηκα!»

«Δε φταις εσύ», είπε η Έλεν και κούνησε αρνητικά το κεφάλι καθώς έλυνε τα άχρηστα κουδουνάκια. Για μια στιγμή σκέφτηκε να μιλήσει στην Αριάδνη για τους «ζωντανούς» εφιάλτες της. Όλοι ήξεραν πως έβλεπε εφιάλτες, όμως δεν είχε αποκαλύψει το *περιεχόμενο* εκείνων των ονείρων σε κανέναν, από τότε που μίλησε γι' αυτά στην Κέιτ. Πήρε μια ανάσα έχοντας σκοπό να πει τα πάντα στην Αριάδνη, όμως τελικά συγκρατήθηκε. Μήπως η Αριάδνη νόμιζε πως η Έλεν τρελαινόταν, όπως η Κασσάνδρα; Αποφάσισε πως ήταν καλύτερα να κρατήσει το στόμα της κλειστό. «Ξέρεις, πραγματικά δε βλέπω για ποιο λόγο αξίζει να περνάς κάθε βράδυ σου εδώ, από τη στιγμή που μόλις κλείσεις τα μάτια σου, εγώ ξεγλιστρώ από το παράθυρο».

«Ούτε να το συζητάς, δεν πρόκειται να σταματήσω», επέμεινε η Αριάδνη. Πέταξε από πάνω της τα σκεπάσματα και σηκώθηκε. «Ο Λούκας ήδη θα θέλει να με σκοτώσει», μουρμούρισε αφηρημένα καθώς κατευθυνόταν προς το μπάνιο.

«Α, γεια! Συγγνώμη!» είπε έκπληκτος ο Τζέρι καθώς έπεφτε πάνω στην ημίγυμνη Αριάδνη στο διάδρομο.

«Γεια», γρύλισε εκείνη κλείνοντας με δύναμη την πόρτα του μπάνιου.

Η Έλεν πέταξε τα ανόητα κουδουνάκια κάτω από το κρεβάτι και σήκωσε το κεφάλι, καθώς ο πατέρας της ξεπρόβαλλε διστακτικά πίσω από την πόρτα.

«Δεν ήξερα πως ήταν εδώ η Αριάδνη. Ξανά».

«Ναι», απάντησε η Έλεν, σαν να ήταν κάτι το προφανές.

«Εντάξει», είπε εκείνος προσπαθώντας να αποφασίσει αν θα έπρεπε να μείνει ή να φύγει. «Κι εσύ θα είσαι στο σπίτι όλη μέρα, φαντάζομαι; Έχεις ακόμη εκείνη την εργασία για το σχολείο;»

«Ναι».

«Εντάξει», είπε ο πατέρας της και ζάρωσε μπερδεμένος το μέτωπό του. «Οπότε... Χρόνια πολλά;»

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκε η Έλεν γνέφοντας κοφτά. Συνέχισε να τον κοιτάζει επίμονα μέχρι που ο Τζέρι έφυγε.

«Καλά άκουσα τον πατέρα σου να λέει πως είναι τα γενέθλιά σου;» ρώτησε η Αριάδνη με γουρλωμένα μάτια επιστρέφοντας στο δωμάτιο.

«Ναι, καλά άκουσες», είπε η Έλεν. «Λέξη σε κανέναν. Το μόνο που θέλω είναι να ολοκληρώσω την εκπαίδευση για σήμερα και ύστερα να γυρίσω στο σπίτι και να ξαναπέσω στο κρεβάτι».

«Όχι! Κάτι πρέπει να κάνουμε!» διαμαρτυρήθηκε η Αριάδνη. «Θα μπορούσαμε να πάρουμε ρεπό σήμερα και να πάμε για ψώνια κι ύστερα ίσως για φαγητό κάπου!»

«Λυπάμαι, Αριάδνη, αλλά δεν μπορώ. Τώρα μόλις ξύπνησα και είμαι ήδη εξουθενωμένη», αποκρίθηκε η Έλεν διακρίνοντας την αδυναμία στη φωνή της. «Προπόνηση και μετά πίσω στο κρεβάτι. Αυτό μονάχα θέλω για τα γενέθλιά μου».

Η Αριάδνη κούνησε το κεφάλι της λυπημένα και κοίταξε επίμονα την κοπέλα, ενώ εκείνη έστρωνε το φουσκωτό στρώμα πάνω στο οποίο επέμενε να κοιμάται κάθε νύχτα. Η Έλεν καταλάβαινε πως η Αριάδνη ήθελε να διαφωνήσει, ήθελε να επιμείνει πως η Έλεν έπρεπε να προσπαθήσει

τουλάχιστον να διασκεδάσει τη μέρα των γενεθλίων της, όμως ευτυχώς υποχώρησε.

Η Έλεν μετά βίας κατόρθωνε να κρατά ανοιχτά τα μάτια της, ενώ πεινούσε τρομερά. Αναρωτήθηκε και πάλι αν είχε περπατήσει *πραγματικά* μέρες ολόκληρες, όπως συνέβαινε στο όνειρό της, ή αν είχε κάποιο διανοητικό πρόβλημα. Τα λόγια της Νόελ σχετικά με τη δύναμη του έρωτα να οδηγεί τον άνθρωπο στην τρέλα τη στοίχειωσαν ξανά. Μήπως εκείνοι οι αφόρητα ζωντανοί εφιάλτες της ήταν αυτό που εννοούσε η γυναίκα; Κι έπειτα όφειλε να εξετάσει την περίπτωση, εκεί που είχαν φτάσει τα πράγματα, να αποτελούσε μια κάποια παρηγοριά το να καταλήξει παρανοϊκή, θεότρελη.

Ο Κρέοντας αποβιβάστηκε στην αποβάθρα από το ιδιωτικό γιοτ που είχε παραχωρήσει ο πατέρας του στον ίδιο και στην ομάδα του. Το ταξίδι μέσω του Ατλαντικού, από την Ισπανία στο Ναντάκετ είχε αποδειχτεί μακρύ και κουραστικό, αλλά απαραίτητο. Χρειάζονταν κάποια εργαλεία τα οποία δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να περάσουν από το τελωνείο, ακόμη και αν είχαν φορτωθεί σε ιδιωτικό αεροσκάφος, κι επιπλέον δε θα μπορούσαν να φέρουν πίσω αεροπορικώς το θήραμά τους, έτσι κι αλλιώς. Θα ήταν ανοησία αν το επιχειρούσαν. Ο στόχος τους έπρεπε να εξουδετερωθεί κατάλληλα, όσο κι αν οι σχετικές προετοιμασίες δυσκόλευαν τη ζωή για τον Κρέοντα και την ομάδα του.

Ο Τάνταλος του είχε εξηγήσει τα πάντα, το πώς πριν από χρόνια τού είχε δοθεί η ευκαιρία να τη σκοτώσει, όμως είχε υποκύψει στη γοητεία του προσώπου της, του *απόλυτου* Προσώπου. Ο Κρέοντας εξεπλάγη συνειδητοποιώντας ότι ο πατέρας του είχε αποδειχτεί πιο αδύναμος από τον ίδιο, όμως κι αυτό ήταν ένα ακόμη σημάδι της έλευσης της Ατλαντίδας. Οι γενιές των Επιγόνων προορίζονταν από τις Μοίρες να γίνονται ολοένα και πιο δυνατές, να έρχονται στον κόσμο με όλο και περισσότερα χαρίσματα, ώσπου τελικά θα εμφανιζόταν μια γενιά ικανή να νικήσει τους θεούς. Η στιγμή αδυναμίας του πατέρα του, όσο ατυχής κι αν υπήρξε, συνοδεύτηκε από κάποια οφέλη. Ο Τάνταλος ανακά-

λυψε τη φοβία της απέναντι στο νερό. Το θήραμα του Κρέοντα φοβόταν και μισούσε τον ωκεανό κι αυτό συνιστούσε πλεονέκτημα για τους Εκατό Εξαδέλφους. Χρησιμοποιώντας σκάφος για τη μεταφορά της, εκείνη θα ήταν πρακτικά φυλακισμένη από ένα στοιχείο το οποίο αδυνατούσε να ελέγξει και, λαμβάνοντας υπόψη το πόσο ισχυρή ήταν, έπρεπε οπωσδήποτε να της βρουν μια φυλακή με όσο το δυνατό ισχυρότερα τείχη.

Καθώς αποβιβαζόταν, ο Κρέοντας γύρισε και είπε στα μέλη της ομάδας του να παραμείνουν στο σκάφος και να περιμένουν την επιστροφή του. Ήθελε να τους καταστήσει σαφές πως εκείνος ήταν επικεφαλής, κρατώντας τους κατά το δυνατό πιο μακριά από τη δράση. Το καθένα από εκείνα τα αγαπητά ξαδέρφια του ενδεχομένως να έμπαινε στον πειρασμό να εκμεταλλευτεί την όποια ευκαιρία για να εξασφαλίσει μια θέση στα χρονικά των Επιγόνων κλέβοντας το Θρίαμβό του. Ο Κρέοντας δεν μπορούσε να επιτρέψει να συμβεί κάτι τέτοιο, ούτε καν κατά λάθος. Έπειτα από όλα όσα είχε διακινδυνεύσει, μετά την υπομονή που είχε δείξει, επιτέλους θα ήταν εκείνος που θα χάριζε στον Οίκο του τη δόξα που δικαιούνταν. Ήταν το πεπρωμένο του να σταθεί ισάξιος των ηρώων του παρελθόντος, όπως ο Ηρακλής ή ο Περσέας. Ίσως μάλιστα και να τους ξεπερνούσε, γιατί θα έκανε κάτι σπουδαιότερο από το να σκοτώσει μια λερναία ύδρα ή μια γοργόνα. Κάτι πολύ σπουδαιότερο. Θα ήταν εκείνος που θα χάριζε την αθανασία στην οικογένειά του και στον πατέρα του.

Μονάχα μια ζωή στεκόταν εμπόδιο σε αυτό, και η συγκεκριμένη ζωή θα παραδιδόταν στον Τάνταλο, την Κεφαλή του Οίκου των Θηβών και μελλοντικό κυβερνήτη της Ατλαντίδας, από τον Κρέοντα, το γιο και Διάδοχό του, ο οποίος θα απολάμβανε τις δέουσες τιμές για τη σύλληψή της. Ίσως, μάλιστα, να του παραχωρούνταν το συναρπαστικά θεσπέσιο έπαθλο που δικαιούνταν: η κόρη του θηράματός του.

Η Αριάδνη και η Έλεν ξεκίνησαν για το σπίτι της οικογένειας Δήλος χωρίς να ανταλλάσσουν λέξη στο αυτοκίνητο. Όταν σταμάτησαν πίσω από

τον Ματ σε κάποιο φανάρι στην πόλη, η Αριάδνη τού έγνεψε. Και οι δυο τους διέκριναν τα μάτια και το ζαρωμένο από την ανησυχία μέτωπό του, καθώς κοίταζε επίμονα την Έλεν μέσα από τον καθρέφτη του.

«Το ξέρω πως είσαι λυπημένη, όμως δεν πρέπει να αγνοείς έτσι τον Ματ», είπε η Αριάδνη κάπως ενοχλημένη. «Είναι ένας από τους καλύτερους ανθρώπους που γνώρισα ποτέ και τον πληγώνεις».

«Έχεις δίκιο. Φέρομαι εγωιστικά», συμφώνησε η Έλεν. Ένιωθε ένα κενό μέσα της. Άδεια. «Το ξέρω και με ενοχλεί αφάνταστα, όμως μου είναι αδύνατο να *σταματήσω*».

«Δεν εννοούσα αυτό», μουρμούρισε απολογητικά η Αριάδνη, με τα μάτια στραμμένα στο δρόμο. «Καταλαβαίνω τι θυσιάζεις και ξέρω το γιατί. Όμως, να σου πω κάτι; Νομίζω πως πρέπει να κλάψεις, έστω και μια φορά. Ίσως έτσι κατάφερνες να το βγάλεις από μέσα σου και να νιώσεις λίγο καλύτερα».

Η Έλεν είχε προσπαθήσει να κλάψει, όμως τα δάκρυα αρνούνταν να αναβλύσουν. Αντίθετα, το μόνο που ένιωθε ήταν εκείνο το επίμονο *τίποτα* μέσα της. Ήξερε πως έπρεπε να νοιάζεται για τα αισθήματα του Ματ, όμως εκείνη δε νοιαζόταν καν για το πώς ένιωθε *η ίδια*, ούτε τις στιγμές που έδινε μάχη για τη ζωή της απέναντι στον Έκτορα στο ταπί. Οι προπονήσεις τους είχαν αποκτήσει ένα σύντομο και βάναυσο χαρακτήρα. Τώρα που η Έλεν δεν αντιμετώπιζε εκείνο το συναισθηματικό μπλοκάρισμα απέναντι στη χρήση των κεραυνών της, μάθαινε πώς να τους ελέγχει και να τους εξαπολύει με μέτρο. Μονάχα κάποιος που δε θα τον ένοιαζε αν θα κατέληγε ψητός μπορούσε να συγκρουστεί μαζί της σώμα με σώμα. Τώρα, σε συνδυασμό με τη δύναμη του κεστού, ο οποίος την καθιστούσε άτρωτη σε οποιοδήποτε όπλο, η Έλεν είχε καταλήξει να είναι σχεδόν ανίκητη.

Προς το τέλος της προπόνησής τους εκείνη τη μέρα, ο Έκτορας είχε προσπαθήσει να της κάνει μια σύνθετη λαβή κι εκείνη του προκάλεσε ηλεκτροπληξία για τρίτη φορά. Ο νεαρός σωριάστηκε αναίσθητος στο ταπί. Λίγο αργότερα τον πλησίασε και τον σκούντησε με το πόδι της.

«Τελειώσαμε για σήμερα;» τον ρώτησε με ανασηκωμένα φρύδια μόλις εκείνος συνήλθε.

«Ακόμη δεν ξέρεις πώς να παλεύεις», μουρμούρισε ο Έκτορας και σκούπισε το αίμα από τα χείλη του.

«Δάγκωσες τη γλώσσα σου», σχολίασε απλά η Έλεν. «Καλύτερα να κάνεις ένα διάλειμμα».

Πήγε στη γωνία της για να πιει λίγο νερό. Είδε την Κλερ, τον Ιάσονα, την Κασσάνδρα και την Αριάδνη να την καρφώνουν με τα βλέμματά τους έξω από το κλουβί μάχης. Ο Ιάσονας κινήθηκε πρώτος. Με δύο μεγάλες δρασκελιές πήδηξε άνετα πάνω από τη μεταλλική περίφραξη και προσγειώθηκε δίπλα στον αδερφό του, ο οποίος εξακολουθούσε να τρέμει.

«Νομίζω πως φτάνει ως εδώ. Δε χρειάζεται άλλη εκπαίδευση».

«Δεν ξέρει καν πώς να ρίχνει μια γροθιά!» διαμαρτυρήθηκε ο Έκτορας, που δυσκολευόταν να αρθρώσει σωστά τις λέξεις.

«Δε χρειάζεται να ξέρει», δήλωσε κατηγορηματικά η Κασσάνδρα. «Δε χρειάζεται να μάθει πώς να πυγμαχεί ή να ξιφομαχεί ή να ρίχνει με το τόξο προκειμένου να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Ήδη είναι δέκα φορές πιο θανάσιμη απ' ό,τι εσύ, κι αν επιμείνεις να προσπαθείς να βρεις κάποιο τρόπο να τη νικήσεις, θα καταλήξεις εγκεφαλικά νεκρός. Τα μαθήματα τελείωσαν».

Η Κασσάνδρα σηκώθηκε και έφυγε από το προπονητήριο.

«Εξακολουθεί να είναι ευάλωτη!» φώναξε ο Έκτορας προς την πλευρά της ξαδέρφης του, που ξεμάκραινε. «Υπάρχουν ένα σωρό τρόποι να τη βάλεις κάτω, μόλις καταλάβεις πώς αποφεύγονται οι κεραυνοί της!»

«Αρκετά, Έκτορα», είπε ήρεμα ο Ιάσονας. «Η Κασσάνδρα έχει δίκιο. Σκέψου και βρες τα τρωτά σημεία της, δείξε της πώς να τα αντιμετωπίσει, όμως τα μαθήματα στο ταπί λήγουν σήμερα. Η μάχη σώμα με σώμα είναι κάτι που δε θα χρειαστεί να την προβληματίσει ποτέ».

«Δηλαδή, τέρμα οι συνοδοί;» ρώτησε η Έλεν και σήκωσε το βλέμμα από το άδειο μπουκάλι του νερού. Τα παιδιά της οικογένειας Δήλος κοιτάχτηκαν μεταξύ τους ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Φαντάζομαι, ναι», είπε τελικά ο Έκτορας. «Τουλάχιστον μέχρι να προβλέψει την εμφάνιση κάποιας απειλής η Κασσάνδρα. Τότε, δε με

νοιάζει πόσο θανάσιμη είσαι, ένας από μας θα σε συνοδεύει και πάλι συνεχώς».

«Μέχρι τότε μπορώ να πηγαίνω;» ρώτησε η Έλεν και κοίταξε τον Έκτορα, καθώς περίμενε ευγενικά την άδειά του. Της έγνεψε καταφατικά. Η Έλεν έκανε μια υπόκλιση προς το μέρος του και πήδηξε στον αέρα.

«Στάσου, Λένη!» φώναξε η Κλερ προς το μέρος της. «Σου είχαμε ετοιμάσει ένα πάρτι. Η Κέιτ σού έφτιαξε τούρτα!»

Η Έλεν είδε την Κλερ, κατάλαβε πόσο ανήσυχη ήταν, όμως δεν μπορούσε να κάνει αυτό που ήθελε η φίλη της. Δεν *μπορούσε* να προσποιηθεί πως ήταν ευδιάθετη. Ούτε για μερικές ώρες, όσο θα διαρκούσε το πάρτι, ούτε για μισή ώρα, ώστε να τους δώσει την ευκαιρία να της ευχηθούν τουλάχιστον «χρόνια πολλά» και να φάνε στο πόδι λίγη τούρτα, ούτε καν για τα πέντε λεπτά που θα χρειαζόταν προκειμένου να εξηγήσει στην Κλερ γιατί δεν μπορούσε να κάνει τίποτε από όλα αυτά.

«Σε αγαπάω», φώναξε προς την καλύτερή της φίλη προτού πετάξει μακριά. Της φάνηκε πως άκουσε τον Ιάσονα να λέει κάτι σαν «Έτσι είναι και ο Λούκας», τη στιγμή που εκείνη άνοιγε την πόρτα και έφευγε σαν βέλος προς τον ουρανό, όμως ίσως και να το φαντάστηκε.

Δεν είχε κάποιον προορισμό ούτε χρονικό όριο, απλά ήξερε ότι δεν επιτρεπόταν να φύγει από το νησί. Είχε δώσει το λόγο της στον Λούκας και δε σκόπευε να τον πατήσει τώρα. Η Έλεν είχε απόλυτη ανάγκη οι υποσχέσεις τους να τηρηθούν, δεν ήταν διατεθειμένη να ακυρώσει καμιά από αυτές ούτε καν εκείνη που ίσως της χάριζε κάποια ανακούφιση. Ίσως να μην κατάφερνε ποτέ να πάει στην Παταγονία μαζί με τον Λούκας, όμως το λιγότερο που μπορούσε να κάνει προκειμένου να διατηρήσει την πίστη στη σχέση τους ήταν να μην πετάξει πάνω από τον ωκεανό μέχρι να της πει εκείνος πως ήταν ικανή να το κάνει.

Μπορούσε, όμως, να φτάσει μέχρι τα όριά του. Την περασμένη εβδομάδα είχε αποφύγει το Γκρέιτ Πόιντ, κι όχι επειδή φοβόταν πως θα κατέρρεε και θα έβαζε τα κλάματα αν πήγαινε εκεί, αλλά επειδή ανησυχούσε πως δε θα το έκανε. Είχε αρχίσει να φοβάται πως δε θα ένιωθε το παραμικρό, ποτέ ξανά. Πως θα κατέληγε στέρφα και άψυχη σαν ένα από

εκείνα τα ωχρά λουλούδια που συναντούσε στις νυχτερινές περιπλανήσεις της. Διέθετε αρκετή λογική, ώστε να αναρωτηθεί γιατί αντιδρούσε με αυτό τον τρόπο, όχι όμως αρκετή διαύγεια ώστε να ανακαλύψει την απάντηση. Ως τη στιγμή που είδε τον Λούκας να κάθεται πάνω στο φάρο.

Είχε σταθεί ακριβώς στο χείλος της πλατφόρμας που κύκλωνε το γυάλινο θόλο την κορυφή του φάρου και παρακολουθούσε τα ύστατα ίχνη της μέρας να αποτραβιούνται και να χάνονται πίσω από τον ορίζοντα. Πάνω από τον ωκεανό μια καταιγίδα είχε αρχίσει να σχηματίζεται και τα πορφυρά χρώματα του ηλιοβασιλέματος έμοιαζαν να παλεύουν να ξεφύγουν μέσα από τα σύννεφα της βροχής. Η επιδερμίδα του είχε χρωματιστεί από το φως που έσβηνε και ήταν, όπως πάντοτε, υπέροχος.

Τότε η Έλεν κατάλαβε γιατί τα συναισθήματά της θύμιζαν νερά που λίμναζαν πίσω από ένα φράγμα, αντί να ξεχύνονται ορμητικά σαν καταρράκτης. Δεν ήταν θλιμμένη. Ήταν έξαλλη.

Όπως πετούσε προς το μέρος του, εκείνος την είδε και σηκώθηκε. Η Έλεν δεν προσγειώθηκε στην πλατφόρμα. Αντίθετα, έμεινε να αιωρείται μπροστά του, διεκδικώντας για την ίδια τον αέρα. Για μια στιγμή έμειναν να κοιτάζονται, τόσο φορτισμένοι και οι δύο, ώστε δεν μπορούσαν να σπάσουν τη σιωπή με λέξεις.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε τελικά ο Λούκας, ενώ τα ρουφηγμένα μάτια του έμοιαζαν να ρουφούν διψασμένα την όψη της. Η Έλεν προσπέρασε την ανόητη ερώτηση και ξεστόμισε το πρώτο πράγμα που της ήρθε στο μυαλό.

«Γιατί δε μου το είπες;» ρώτησε επιτακτικά, θυμωμένη, πληγωμένη, χωρίς να ξέρει τι ήθελε να ακούσει από τα χείλη του. «Από την πρώτη στιγμή. Γιατί δεν μπορούσες τουλάχιστον να μου *εξηγήσεις* για ποιο λόγο δεν μπορούσαμε να είμαστε μαζί;»

«Αν ήθελες να μάθεις, γιατί δεν *απάντησες απλά στο τηλέφωνο* κάποια από τις αμέτρητες φορές που σε πήρα την προηγούμενη εβδομάδα;» ρώτησε επιτακτικά με τη σειρά του, εξίσου θυμωμένος και πληγωμένος με εκείνη.

«Σταμάτα! Πάψε να μου κάνεις ερωτήσεις, τη στιγμή που εσύ έχεις όλες τις απαντήσεις!» του φώναξε νιώθοντας επιτέλους το κόμπιασμα και το τσούξιμο των δακρύων στο λαιμό της.

Το φράγμα βρισκόταν στα όρια της κατάρρευσης και η Έλεν ήξερε πως πίσω του θα ξεχύνονταν λυγμοί που θα τσάκιζαν και θα κοκκίνιζαν το πρόσωπό της. Έπρεπε να φύγει όσο το δυνατό πιο μακριά από τον Λούκας. Κάλεσε έναν από τους αγριεμένους ανέμους της καταιγίδας για να παρασύρει το σώμα της απότομα και να το οδηγήσει όπου ήθελε, όμως ο Λούκας διαισθάνθηκε την παράτολμη απόφασή της. Πήδηξε στον αέρα και την άρπαξε, πριν προλάβει να την παρασύρει η καταιγίδα που τόσο επικίνδυνα υποτιμούσε. Αμέσως μόλις την κράτησε και πάλι στην αγκαλιά του, κατέρρευσε και τη φίλησε.

Η Έλεν αιφνιδιάστηκε τόσο, ώστε σταμάτησε να κλαίει πριν καν προλάβει να αρχίσει και παραλίγο να πέσει από τον ουρανό. Εξακολουθώντας να είναι ικανότερος στην πτήση, ο Λούκας την έπιασε και τη συγκράτησε καθώς στροβιλίζονταν στον αέρα, αγκαλιάζοντας και φιλώντας ο ένας τον άλλον, ώσπου βρέθηκαν και πάλι με ασφάλεια πάνω στην πλατφόρμα. Τη στιγμή που τα πόδια τους άγγιζαν την επιφάνεια, το φως μέσα στο φάρο άναψε προβάλλοντας τις σκιές των αγκαλιασμένων μορφών τους πάνω στα ταραγμένα κύματα του ωκεανού.

«Δεν άντεχα να σε χάσω», είπε ο Λούκας, καθώς άγγιζε τα χείλη του στα δικά της. «Αυτός ήταν ο λόγος που δε σου είπα όλη την αλήθεια. Νόμιζα πως, αν ήξερες πόσο δύσκολη ήταν η κατάσταση, θα με έδιωχνες. Δεν ήθελα να πάψεις να ελπίζεις. Δε θα αντέξω, αν πάψεις να ελπίζεις σε μας».

«Δε θέλω να πάψω να ελπίζω», αναφώνησε η Έλεν. «Όμως, εμείς οι δύο ποτέ δε θα μπορέσουμε να είμαστε μαζί, Λούκας. Έπρεπε να μου το είχες πει αυτό».

«Μη λες ποτέ», επέμεινε εκείνος. Έτριψε το πρόσωπό του πάνω στο λαιμό της έχοντας σταματήσει να τη φιλάει, ανήμπορος όμως να την αφήσει εντελώς. «Τίποτε δε διαρκεί για πάντα, ούτε υπάρχουν απόλυτες καταστάσεις. Θα βρούμε έναν τρόπο».

«Λούκας», είπε η Έλεν και ζάρωσε το μέτωπό της καθώς έσπρωχνε

το στήθος του μέχρι που ο Λούκας την άφησε από την αγκαλιά του. Κάθισε στην πλατφόρμα και τον τράβηξε κάτω να καθίσει δίπλα της, ώστε να μιλήσουν. «Θα φτάναμε να μισήσουμε τους εαυτούς μας. Και τελικά θα καταλήγαμε να μισήσουμε ο ένας τον άλλον».

«Το ξέρω αυτό!» είπε εκείνος και η φωνή του δυνάμωνε από την απόγνωση. «Δεν εννοώ να το σκάσουμε και να κάνουμε ό,τι θέλουμε!»

«Τότε τι εννοείς;» ρώτησε σιγανά η Έλεν βοηθώντας τον να ηρεμήσει. «Τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Δεν ξέρω ακόμη», παραδέχτηκε ο Λούκας. Έγειρε προς τα πίσω, πάνω στο γυάλινο θόλο του φάρου, και έφερε την Έλεν πάνω στο στήθος του. «Όμως δεν πρόκειται να περάσω μία ακόμη εβδομάδα όπως ήταν αυτή η τελευταία».

«Ούτε κι εγώ», συμφώνησε η κοπέλα. Έμεινε ακουμπισμένη πάνω του, χαλαρώνοντας απόλυτα για πρώτη φορά εδώ και μέρες. «Δε με νοιάζει πόσο δύσκολο είναι το να είμαστε μαζί. Τίποτε δεν είναι χειρότερο από το να είμαστε χώρια».

«Πώς μου το είχες πει, θυμάσαι; Αποφάσισε τι δεν μπορείς να κάνεις και κάνε το αντίθετο;» ρώτησε ο Λούκας και χαμογέλασε καθώς άγγιζε τα χείλη του στο μέτωπό της. «Τουλάχιστον τώρα ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να είμαστε χώρια».

«Νιώθω σαν να είμαι νεκρή», είπε φοβισμένη εκείνη, λες και η παραμικρή αναφορά σε εκείνο το μούδιασμα που αισθανόταν θα του επέτρεπε να εισχωρήσει ξανά στο σώμα της.

«Κι εγώ το ίδιο», είπε ο Λούκας με μια περίεργη, πνιχτή φωνή.

«Τι θα γίνει με τη μητέρα σου όμως; Δε θα μας επιτρέψει να είμαστε μαζί».

«Θα πρέπει να της μιλήσουμε. Θα πρέπει να μιλήσουμε σε ολόκληρη την οικογένειά μου».

«Κι αν επιμείνουν να μας χωρίσουν;»

«Τότε θα το σκάσουμε», αποκρίθηκε ο Λούκας με φωνή χαμηλή και ήρεμη.

Κανείς τους δε μίλησε για λίγο. Έμειναν απλά να παρακολουθούν τη φωτεινή δέσμη να σαρώνει τα αφρισμένα κύματα του ωκεανού, όπως

τον ανάδευε η καταιγίδα. Η Έλεν άκουγε την καρδιά της να χτυπά ανήσυχη, όμως η αγκαλιά του έγινε ακόμη πιο σφιχτή, σαν να είχε αρχίσει ήδη να προετοιμάζεται για τη μάχη που θα έπρεπε να δώσει για να την κρατήσει κοντά του.

«Θα μας κυνηγήσουν», ψιθύρισε εκείνη. «Θα νομίσουν πως εμείς ξεκινήσαμε τον πόλεμο».

«Το ξέρω», είπε ο Λούκας. «Όμως δε θα το κάνουμε. Θα σεβαστούμε την Ανακωχή, έστω κι αν οι άλλοι δεν πιστεύουν ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε».

«Δεν είναι υποχρεωτικό να επαναλάβουμε τα ίδια λάθη που έκαναν *εκείνοι*», δήλωσε αποφασιστικά η Έλεν. «Θυμώνω τόσο πολύ που όλοι θεωρούν δεδομένο ότι, ενώ ξέρουμε τι θα συνέβαινε, εμείς θα καταλήγαμε να κάνουμε την ίδια ανοησία».

Ο Λούκας γέλασε, όμως ο ήχος εκείνος δεν είχε τίποτε το εύθυμο.

«Είναι λες και δεν έχουμε την ανάγκη να ζήσουμε τη ζωή μας ή να βιώσουμε τα συναισθήματά μας, γιατί κάποιος μας έχει πει ήδη ποια θα είναι η κατάληξη», είπε πικρόχολα. Η Έλεν τον ένιωθε να σφίγγεται από την αγανάκτηση, ώσπου μια νέα, πολύ σημαντική σκέψη τον ακινητοποίησε. «Είσαι πραγματικά αποφασισμένη να το κάνεις; Καταλαβαίνεις πώς κάτι τέτοιο θα σήμαινε πως πρέπει να αφήσεις εδώ τον πατέρα σου;»

«Το ξέρω», αποκρίθηκε εκείνη έχοντας πλήρη συναίσθηση του ότι θα πλήγωνε τον πατέρα της πολύ χειρότερα απ' ό,τι τον είχε πληγώσει η μητέρα της, όμως ταυτόχρονα ήξερε πως θα το έκανε για χάρη του Λούκας, για χάρη και των δυο τους.

«Θα το καταλάβω αν δεν μπορείς να το κάνεις...» άρχισε να λέει εκείνος, όμως η Έλεν τον διέκοψε.

«Αν δε μας επιτρέψουν να είμαστε μαζί, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να το σκάσουμε».

«Δε θα είναι για πάντα», είπε εκείνος προσπαθώντας να την παρηγορήσει και ταυτόχρονα να παρηγορηθεί ο ίδιος. «Μονάχα ώσπου να βρούμε τρόπο να χειριστούμε την κατάσταση. Και *σίγουρα* θα βρούμε τη λύση. Κάποιος τρόπος πρέπει να υπάρχει».

«Έχω σκεφτεί κάτι», είπε η Έλεν καθώς ολόκληρο το σώμα της ησύχαζε. Ένιωσε τον Λούκας να σφίγγεται.

«Νομίζω πως ξέρω πού θέλεις να καταλήξεις και δεν πιστεύω ότι θέλω να σε ακούσω να το λες», της είπε διστακτικά.

«Τι θα γινόταν αν δεν ήμουν παρθένα;» ρώτησε γρήγορα η Έλεν, απλά για να ακουστεί κι αυτό.

«Δεν πρόκειται να σε μοιραστώ, Έλεν», της απάντησε αμέσως. «Άλλωστε, θα ήταν ανώφελο».

«Σοβαρολογώ, πρέπει να το σκεφτείς», επέμεινε εκείνη παλεύοντας με τα μπράτσα του, ώσπου ο Λούκας χαλάρωσε τη λαβή του αρκετά ώστε να μπορέσει η Έλεν να γείρει προς τα πίσω και να τον κοιτάξει. «Πες μου την αλήθεια. Θα έπαυες να με θέλεις, αν πήγαινα πρώτα με κάποιον άλλον;»

«Φυσικά όχι», απάντησε εκείνος χαμογελώντας της τρυφερά. «Και δε σε *θέλω* απλά, Έλεν. Σε *αγαπώ*. Έχει μεγάλη διαφορά».

«Εντάξει, κοίτα. Δε μου αρέσει ούτε καν να το σκέφτομαι, όμως θα το κάνω», είπε παρακλητικά η Έλεν καθώς ο Λούκας άρχιζε να κουνά ενοχλημένος το κεφάλι του. «Κι εγώ σε αγαπώ και θα κάνω ό,τι χρειαστεί, αν έτσι θα μπορέσουμε να είμαστε μαζί. Τι; Γιατί κουνάς το κεφάλι σου; Δεν παίρνεις μόνος σου αυτή την απόφαση, ξέρεις».

«Αυτού του είδους τα τεχνάσματα δε θα έχουν αποτέλεσμα, εκτός κι αν το μόνο που θέλεις είναι η σωματική επαφή. Μονάχα αυτό θέλεις από μένα; Σεξ;» τη ρώτησε πειρακτικά.

«Φυσικά όχι, το ξέρεις αυτό!» απάντησε πικαρισμένη η Έλεν και τον έσπρωξε από πάνω της. «Τώρα μόλις σου είπα ότι σε αγαπώ!»

«Αυτός είναι ο λόγος που κάτι τέτοιο δε θα είχε αποτέλεσμα», αποκρίθηκε ο Λούκας. Την έπιασε από τα χέρια και την έφερε κοντά του. «Αν εσύ κι εγώ θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί έτσι όπως θέλουμε, ή τουλάχιστον έτσι όπως θέλω εγώ...» άρχισε να λέει αβέβαιος.

«Και τι θέλεις ακριβώς;» τον διέκοψε αμέσως η Έλεν.

«Θέλω τα πάντα. Όλα όσα συζητήσαμε. Θέλω να σπουδάσουμε, να μάθουμε ένα σωρό ξένες γλώσσες, να ταξιδέψουμε σε ολόκληρο τον κόσμο. Πάνω από όλα θέλω να είμαστε μαζί».

«Κι εγώ το ίδιο!» αποκρίθηκε ενθουσιασμένη η Έλεν, σαν να είχε βρει τη λύση. «Και μπορούμε να τα κάνουμε όλα αυτά, χωρίς ποτέ να παντρευτούμε!»

«Θα μοιραζόμασταν τα πάντα», είπε ο Λούκας και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, σαν να μην τον καταλάβαινε η Έλεν. «Και για το λόγο αυτό, στα μάτια των θεών θα ήμασταν παντρεμένο ζευγάρι, άσχετα από το ποιος θα ήταν πλάι σου, όταν θα έπαυες να είσαι παρθένα. Θέλω να ζήσω μια ολόκληρη ζωή μαζί σου, κι επειδή το λαχταρώ αυτό, θα ήσουν σύζυγός μου. Δεν μπορώ καν να προσποιηθώ ότι θα συμβιβαζόμουν με κάτι λιγότερο».

«Δηλαδή, εννοείς πως είναι η αμοιβαία δέσμευσή μας αυτή που καθορίζει τη σχέση μας για τους θεούς, όχι ένα λευκό φόρεμα και ένα δαχτυλίδι;» ρώτησε η Έλεν, αν και γνώριζε ήδη την απάντηση.

«Ακριβώς», της απάντησε. Ξαφνικά, μια σκέψη τον έκανε να γελάσει. «Επίσης, θα ήταν μάλλον δύσκολο να είμαστε μαζί, αν εγώ ήμουν στη φυλακή».

«Τι είναι αυτά που λες;» ρώτησε η Έλεν αναστατωμένη. «Γιατί θα ήσουν στη φυλακή;»

«Επειδή θα σκότωνα τον τύπο που θα είχε πλαγιάσει μαζί σου. Εσένα θα σε συγχωρούσα. Ο άλλος όμως; Νεκρός».

Η Έλεν χαμογέλασε ειρωνικά στον Λούκας, σαν να μην τον πίστευε, όμως φρόνιμα αποφάσισε να μην αμφισβητήσει την ειλικρίνειά του.

«Και τότε τι κάνουμε;» Αναστέναξε και έγειρε ξανά πάνω του. «Δεν μπορούμε να είμαστε μαζί και το σίγουρο είναι ότι δεν μπορούμε να είμαστε χώρια».

«Μένουμε δυνατοί και ακολουθούμε τους κανόνες, μέχρι να μπορέσουμε να τους αλλάξουμε. Θα βρούμε τη λύση. Σου το υπόσχομαι».

«Δεν είναι ύβρις αυτό;» ρώτησε η Έλεν στρέφοντας το βλέμμα της πάνω του. «Το να νομίζουμε ότι μπορούμε να νικήσουμε τις Μοίρες;»

«Πλέον, δε με νοιάζει τι είναι. Έχω ανάγκη να ελπίσω», απάντησε ο Λούκας πριν επιτρέψει στον εαυτό του να τη φιλήσει.

Η Έλεν ρίχτηκε πάνω του κι αυτή τη φορά μπόρεσε να απολαύσει το στόμα του χωρίς το σοκ που συνόδευσε το απρόσμενο πρώτο φιλί

του. Αυτή τη φορά μπόρεσε να εστιάσει τις αισθήσεις της πάνω του, να νιώσει την ανταπόκρισή του στο άγγιγμά της. Πολύ νωρίτερα απ' ό,τι θα ήθελε η Έλεν, ο Λούκας τραβήχτηκε, έσφιξε τα μάτια σου σαν να τον πονούσαν και κατέβασε ευγενικά τα χέρια της από πάνω του.

«Πρέπει να σταματήσεις», είπε και πίεσε τον εαυτό του να γελάσει, έστω κι αν ήταν ένα τρεμουλιαστό, νερωμένο γέλιο.

«Λυπάμαι. Ακόμη δεν έχω καταλάβει τι πρέπει να κάνω», αποκρίθηκε η Έλεν, ενώ τα χείλη της μυρμήγκιαζαν.

«Άλλη εντύπωση σχημάτισα εγώ», μουρμούρισε εκείνος καθώς σηκωνόταν κρατώντας την και από τα δύο χέρια, τραβώντας την μαζί του. «Νομίζω πως λίγος κρύος αέρας θα μας κάνει καλό».

«Πού πάμε; Βενετία;» ρώτησε η Έλεν με ένα πλατύ, πειρακτικό χαμόγελο.

«Βέβαια. Άλλωστε, αυτό χρειαζόμαστε εμείς οι δύο, ένα ακόμη πιο ρομαντικό περιβάλλον», της απάντησε ο Λούκας ελαφρώς σαρκαστικά. «Λυπάμαι, Σπίθα, αλλά θα σε πάω στο σπίτι, στον πατέρα σου, προτού ξεκινήσω κανέναν πόλεμο».

Πήδηξε στον αέρα και γύρισε προς τα πίσω για να την κοιτάξει προτείνοντάς της το χέρι, σαν σε σκηνή από παλιά ταινία, όπου της ζητούσε να χορέψουν. Εκείνη βόγκηξε παρατηρώντας πόσο υπέροχος ήταν και ύστερα τον ακολούθησε χαμογελώντας, πιάνοντας το χέρι του και αφήνοντας το σώμα της να ακολουθήσει τα παιχνιδιάρικα ρεύματα που της ετοίμαζε εκείνος.

Λίγες στιγμές αργότερα προσγειώθηκαν στον κήπο της Έλεν και κατευθύνθηκαν χαλαρά προς την πόρτα πιασμένοι από το χέρι. Τη στιγμή που η Έλεν ετοιμαζόταν να μπει στο σπίτι, ο Λούκας τη σταμάτησε.

«Σοβαρά νόμιζες ότι δεν το ήξερα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε σαν να του φαινόταν απίστευτο. «Χρόνια πολλά».

«Το είχα ξεχάσει τελείως!» αναφώνησε η Έλεν χαμογελώντας κάπως σαστισμένη.

«Εγώ, όμως, όχι», είπε εκείνος και τη φίλησε. Έστρεψε το βλέμμα του προς το φωτισμένο σπίτι. Και οι δύο εστίασαν για λίγο την ακοή τους σε ένα δελτίο έκτακτων καιρικών φαινομένων που έπαιζε στη διαπασών

στην τηλεόραση. «Ο πατέρας σου σε περιμένει. Καλύτερα να πας μέσα».

«Ναι. Η Κέιτ μού ετοίμασε τούρτα», είπε η Έλεν. Μόρφασε νιώθοντας ενοχές για το πώς είχε φερθεί στην οικογένειά της εκείνη την τελευταία εβδομάδα.

«Αύριο, πρωί πρωί, θα περάσω να σε πάρω», υποσχέθηκε ο Λούκας και ακούμπησε απαλά τα χείλη του στα δικά της. «Ύστερα θα πάμε στο σπίτι μου και θα το πούμε στην οικογένειά μου. Μαζί».

«Σωστά. Ξέχασα ότι πρέπει να παρουσιάσουμε τα επιχειρήματά μας», είπε η Έλεν. Αγκαλιασμένοι σφιχτά, φιλήθηκαν για μερικές ακόμη στιγμές, προσπαθώντας να κερδίσουν λίγο χρόνο που η καταιγίδα δε θα τους παραχωρούσε. Τελικά, ο Λούκας αποτραβήχτηκε. Ρίχνοντας μια καχύποπτη ματιά σε κάθε σκιά τριγύρω, της είπε να μπει γρήγορα στο σπίτι. Είχε σκοτεινιάσει και δεν ήθελε να την αφήσει μόνη ούτε για μια στιγμή. Η Έλεν έτρεξε μέσα κι έκλεισε την εξώπορτα πίσω της, προλαβαίνοντας να ρίξει μια ματιά από το παραθυράκι και να δει τον Λούκας να φεύγει πετώντας. Φώναξε τον πατέρα της καθώς έμπαινε στο καθιστικό».

«Ο Τζέρι δε βρίσκεται εδώ, Έλεν», είπε μια γυναικεία φωνή πίσω της. Η Έλεν έκανε απότομα μεταβολή έχοντας αρχίσει ήδη να ετοιμάζει έναν κεραυνό, όμως η γυναίκα την άρπαξε με δύναμη από τους καρπούς και κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Δε θα έχει επίδραση πάνω μου». Ο ηλεκτρισμός χόρευε στο αψεγάδιαστο πρόσωπό της, κάνοντας τα μακριά, ξανθά μαλλιά της να σπινθιρίζουν και να φουντώνουν, ενώ σχημάτιζε αμυδρές γραμμές γύρω από τα θερμά καστανά μάτια της.

«Ω θεέ μου», είπε η Έλεν κοιτάζοντας το φυλαχτό σε σχήμα καρδιάς που φώλιαζε στην εσοχή του λαιμού της άγνωστης.

Με μια γρήγορη κίνηση, η γυναίκα έκοψε το πανομοιότυπο φυλαχτό της Έλεν και κάρφωσε μια βελόνα στο λαιμό της. Η κοπέλα ένιωσε τους μυς της να λύνονται και να αρνούνται να εκτελέσουν τις εντολές της. Ο κόσμος άρχισε να χάνεται σε μια ωχρή, γκρίζα ομίχλη και, παρότι προσπαθούσε να δει τι συνέβαινε, τα μάτια της περιορίζονταν στο να κυνηγούν τις φωτεινές μουντζούρες που απλώνονταν στο εσωτερικό των βλεφάρων της. Έχανε τις αισθήσεις της τόσο γρήγορα, ώστε κατάλαβε

πως πρέπει να της είχε χορηγηθεί κάποιο ισχυρό ναρκωτικό, ενδεχομένως θανατηφόρο. Το τελευταίο πράγμα που ένιωσε ήταν τα χέρια εκείνης της γυναίκας να κρατούν τρυφερά το σώμα της καθώς έγερνε στο πάτωμα. Η Έλεν δεν μπορούσε να δει, δεν μπορούσε να κινηθεί, όμως για μια επιπλέον στιγμή μπορούσε ακόμη να ακούσει.

«Γλυκό μου κοριτσάκι», ψιθύρισε η γυναίκα κι ύστερα η Έλεν δε βίωσε τίποτε, ούτε καν εφιάλτες.

Ο Λούκας βρισκόταν ακόμη στα μισά της διαδρομής για το σπίτι του, όταν ο άνεμος επιχείρησε να τον γκρεμίσει στο έδαφος και ο ουρανός άρχισε να φωτίζεται από τις πρώτες αστραπές. Προσγειώθηκε αμέσως και αναγκάστηκε να καλύψει την υπόλοιπη απόσταση πεζός, διαφορετικά κινδύνευε να πάθει ηλεκτροπληξία ή να τσακιστεί. Αναρωτήθηκε αν η Έλεν θα μπορούσε να πετάει στη διάρκεια καταιγίδων κι αν θα κατάφερνε να ελέγχει τους κεραυνούς ώστε να πετάξει κι εκείνος μαζί της σε μια καταιγίδα, σε περίπτωση που προέκυπτε κάποια στιγμή μια τέτοια κατάσταση. Αυτό θα ήταν υπέροχο, σκέφτηκε, καθώς έμπαινε στο γκαράζ και προχωρούσε από εκεί στην κουζίνα. Να πετάς μέσα από σύννεφα φωτισμένα από αστραπές.

Αμέσως μόλις άνοιξε την πόρτα, σταμάτησε διαισθανόμενος πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Δεν έφερες την Έλεν μαζί σου;» ρώτησε νευρικά η Κασσάνδρα, ενώ εκείνος στεκόταν στο κατώφλι. «Θα έπαιρνα όρκο πως σας είδα μαζί σήμερα».

Ο Λούκας κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο και είδε τον Τζέρι και την Κέιτ, με την τούρτα γεμάτη κεριά που δεν είχαν ανάψει ακόμη, και την Κλερ να κάθεται με μάτια γουρλωμένα δίπλα στον Ιάσονα.

«Πριν από λίγο την άφησα στο σπίτι με εσάς τους δύο», είπε γνέφοντας προς τον Τζέρι και την Κέιτ. Ένα κύμα πανικού φούντωσε μέσα του και έσκασε στα χείλη του κάνοντας τα γόνατά του σχεδόν να λυγίσουν.

Βγήκε τρέχοντας από την πόρτα της κουζίνας, προσπέρασε τα αυτοκίνητα στο γκαράζ και ξερίζωσε την εξωτερική πόρτα από τους με-

ντεσέδες της, καθώς πηδούσε στο φορτισμένο ουρανό. Με ένα άλμα έξι μέτρων, ο Ιάσονας τον πρόλαβε και τον κατέβασε ακινητοποιώντας το αβαρές σώμα του Λούκας στο έδαφος.

«Συγγνώμη, αδερφέ, αλλά η καταιγίδα είναι πολύ δυνατή. Απόψε θα πάρουμε το αυτοκίνητο».

«Στο σπίτι ήταν κάποιος και την περίμενε!» ούρλιαξε ο Λούκας ανακτώντας τη μάζα του και πετώντας τον Ιάσονα από πάνω του.

«Το ξέρουμε, βλάκα! Το απόγευμα, την ώρα που εσύ είχες το κινητό σου κλειστό, η Κασσάνδρα είδε πως ο Κρέοντας επέστρεψε στο νησί», είπε ο Ιάσονας συνεχίζοντας να κρατά σφιχτά τον Λούκας, ώστε να είναι βέβαιος πως δε θα άλλαζε κατάσταση για να φύγει πετώντας. «Όμως δεν ήταν ο Κρέοντας αυτός που βρισκόταν στο σπίτι της!»

«Και τότε ποιος είναι;» ρώτησε ο Λούκας, που ήταν φανερό πως ηρεμούσε. Οι δυο τους σηκώθηκαν και περίμεναν να βγάλει ο Έκτορας το αυτοκίνητό του από το γκαράζ.

«Η Κασσάνδρα λάμβανε αποσπασματικές εικόνες όλη τη μέρα, όμως δεν μπορούσε να τις κατανοήσει. Ένα από τα πράγματα που είδε ήταν μια γυναίκα να παρακολουθεί τον Κρέοντα καθώς επέστρεφε στο νησί. Η γυναίκα είχε τη συνήθεια να πιάνει τα μαλλιά πίσω από το αφτί, χρησιμοποιώντας το μικρό της δαχτυλάκι», άρχισε να εξηγεί ο Ιάσονας. Το αυτοκίνητο βγήκε έξω και ο Λούκας με τον ξάδερφό του επιβιβάστηκαν αμέσως. Όσο έπαιρναν τις θέσεις τους, το όχημα ξεκινούσε αναπτύσσοντας ταχύτητα μέσα στο δυνατό άνεμο και στην ασταμάτητη βροχή.

«Έπειτα, η Κασσάνδρα είπε ότι έβλεπε διαρκώς φευγαλέες εικόνες διαφορετικών γυναικών, ξανά και ξανά», συνέχισε ο Ιάσονας. «Δεν ήξερε για ποιο λόγο έβλεπε εκείνα τα οράματα για γυναίκες τις οποίες δεν αναγνώριζε, και ούτε έμοιαζαν να έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους. Πέρασε λίγη ώρα, ώσπου τελικά η Κασσάνδρα παρατήρησε πως όλες έπιαναν τα μαλλιά πίσω από τα αφτιά τους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, σαν νευρικό τικ. Για το λόγο αυτό συνειδητοποίησε ότι ήταν *όλες το ίδιο πρόσωπο*. Στο πιο επίμονο όραμα που είχε εμφανιζόταν μία από εκείνες τις γυναίκες να περιμένει την Έλεν στο σπίτι της, σαν να *ζούσε* εκεί».

«Η γυναίκα μπήκε στο σπίτι της Έλεν χρησιμοποιώντας δικό της κλειδί κι άνοιξε την τηλεόραση σαν να το είχε κάνει αμέτρητες φορές, οπότε στην αρχή η Κασσάνδρα θεώρησε πως δεν προέκυπτε κίνδυνος. Πιθανότατα ήταν κάποια συγγενής την οποία η Έλεν δεν είχε αναφέρει ποτέ, σωστά;» παρενέβη ο Έκτορας. «Λίγα μόλις δευτερόλεπτα πριν εμφανιστείς εσύ στο σπίτι μας, κατάφερε να συνδυάσει τις πληροφορίες και συνειδητοποίησε πως όλη τη μέρα έβλεπε τη γυναίκα που είχε επιτεθεί στην Έλεν. Προσπαθήσαμε να σου τηλεφωνήσουμε...»

«Αλλά είχα το τηλέφωνό μου κλειστό», ολοκλήρωσε τη φράση του ο Λούκας, συνοδεύοντάς την με μια βαριά βρισιά στο τέλος. «Πώς ήταν στην όψη η γυναίκα που περίμενε στο σπίτι της Έλεν;» ρώτησε επιτακτικά προσπαθώντας να σχηματίσει με το νου του μια εικόνα της απειλής. «Είναι εκείνη η καστανή; Ή η ηλικιωμένη που επιτέθηκε στην Κέιτ;»

«Καμιά από τις δύο. Η Κασσάνδρα είπε πως ήταν απίστευτα όμορφη. Σαν την Έλεν», απάντησε ο Ιάσονας.

«Δεν ήταν απλά όμορφη *σαν* την Έλεν, του τα λες λάθος, μπουμπουνοκέφαλε», τον διέκοψε ο Έκτορας. Οδηγούσε ανάμεσα από τα άλλα αυτοκίνητα σαν παλαβός, παραβιάζοντας φωτεινούς σηματοδότες, ενώ επιχειρούσε παράνομα προσπεράσματα. «Η Κασσάνδρα είπε πως αυτή η γυναίκα ήταν σχεδόν *φτυστή* με την Έλεν. Όμως, όπως κι αν είναι, η αδερφή σου διαβεβαίωσε πως δεν είναι σύμμαχος του Κρέοντα. Αυτός δε γνωρίζει καν ότι παρακολουθείται, πράγμα που ίσως είναι θετικό για μας, ίσως όχι».

«Μα γιατί στην ευχή δε φύλαγε κανείς το σπίτι;» φώναξε εκνευρισμένος ο Λούκας, τόσο ταραγμένος που δεν μπορούσε να σκεφτεί ακόμη τι σήμαινε το όραμα της Κασσάνδρας.

«Εγώ φταίω», είπε ο Έκτορας και συνέχισε γρήγορα, πριν προλάβει να φέρει αντιρρήσεις ο μικρός του αδερφός. «Σκάσε, Ιάσονα, εγώ είμαι εκείνος που της επέτρεψε να φύγει μόνη της μετά την εκπαίδευση. Δική μου ήταν η απόφαση, εγώ την πήρα, κι ας ήξερα μέσα που πως ήταν λάθος».

Ο Λούκας ήθελε να ρημάξει στα χτυπήματα τον Έκτορα, που επιχειρούσε να επωμιστεί την ευθύνη, ενώ ήξερε πολύ καλά τίνος ήταν το φταίξιμο. Έπρεπε να είχε κοιτάξει το τηλέφωνό του, έπρεπε να είχε βε-

βαιωθεί πως όλα ήταν εντάξει στο σπίτι, έπρεπε να είχε εστιάσει την προσοχή του περισσότερο στην ασφάλεια της Έλεν και λιγότερο στα απαλά χέρια και στη θερμή επιδερμίδα της. Έτριψε τις παλάμες πάνω στο πρόσωπο και πίεσε τον εαυτό του να πάρει μια σειρά από βαθιές ανάσες. Έπρεπε να εμπιστευτεί τον Έκτορα να τους μεταφέρει εκεί και στη συνέχεια να συγκεντρωθεί και να είναι έτοιμος για οτιδήποτε θα συναντούσαν. Αν ήθελε να αποδειχτεί κάπως χρήσιμος, έπρεπε να βγάλει το σκασμό και να ηρεμήσει.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Έλεν, η τηλεόραση και τα φώτα ήταν κλειστά και η εξώπορτα κλειδωμένη. Ο Λούκας πέταξε μέχρι το παράθυρο στο υπνοδωμάτιο της Έλεν, καθώς ήξερε πως πάντοτε ξεχνούσε να το ασφαλίσει. Μπήκε μέσα και στη συνέχεια κατέβηκε για να ανοίξει την εξώπορτα στους άλλους. Τίποτε δεν έλειπε, τίποτε δεν έδειχνε πειραγμένο σε ολόκληρο το σπίτι. Ήταν λες και η Έλεν δεν είχε προβάλει την παραμικρή αντίσταση.

«Πρέπει να γνώριζε τη γυναίκα και να την ακολούθησε με τη θέλησή της», είπε ο Έκτορας σηκώνοντας ψηλά τα χέρια. «Μόνο έτσι εξηγείται το ότι δεν έχει λιώσει ολόκληρο το σπίτι».

«Εκτός κι αν, όποια κι αν ήταν αυτή που την απήγαγε, είναι *τόσο* ικανή», πρόσθεσε ο Ιάσονας.

«Τι είναι αυτά που λες;» είπε ειρωνικά ο Έκτορας. «Η Έλεν είναι κανονικό θηρίο πλέον με τους κεραυνούς της. Δε με νοιάζει ποια είναι αυτή η μοχθηρή δίδυμη αδερφή, κανείς δεν είναι *τόσο* ικανός».

«Δίδυμη», επανέλαβε ο Λούκας καθώς σκεφτόταν κάτι. «Η εξήγηση θα μπορούσε να είναι τόσο απλή. Η γυναίκα θα διέθετε την ίδια ικανότητα να εξαπολύει κεραυνούς, την ίδια δύναμη και πολύ περισσότερη εμπειρία».

Τα αδέρφια τον παρακολουθούσαν καθώς έπεφτε στα τέσσερα και εξέταζε το πάτωμα. Έφερε το χέρι κάτω από ένα τραπεζάκι και τους παρουσίασε μια άδεια σύριγγα.

«Επομένως, αποκλείεται να την ακολούθησε η Έλεν με τη θέλησή της. Όποια κι αν ήταν, ήρθε εδώ προετοιμασμένη. Πρέπει να γνώριζε για τον κεστό και το πώς λειτουργεί, διαφορετικά δε θα μπορούσε να διαπερά-

σει την επιδερμίδα της Έλεν», είπε ο Λούκας, ενώ η ανάσα του σκάλωσε ελαφρά μόλις πρόφερε το όνομά της.

Παρέδωσε τη σύριγγα στον Ιάσονα και γονάτισε ξανά για να ερευνήσει το πάτωμα μια τελευταία φορά, σε περίπτωση που του είχε ξεφύγει κάτι. Μόλις βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε τίποτ' άλλο, σηκώθηκε και κοίταξε πίσω από τα ξαδέρφια του, αντί να κοιτάξει τα ίδια, καθώς εξακολουθούσε να σκέφτεται. Ύστερα πήγε στα παράθυρα δίπλα στην πόρτα και κοίταξε την καταιγίδα που λυσσομανούσε. Ο Λούκας έβλεπε μικρούς χειμάρρους λάσπης να κυλούν έξω από το σπίτι της Έλεν και να καταλήγουν στο δρόμο, και κατάλαβε πως ακόμη κι αν είχε αφήσει κάποιο ίχνος η Έλεν, αυτό θα είχε ήδη παρασυρθεί.

«Υπήρχε κάποια άλλη πληροφορία στο όραμα της Κασσάνδρας;» ρώτησε ο Λούκας εναποθέτοντας εκεί τις ελπίδες του.

«Το τελευταίο πράγμα που είπε ήταν πως είχε την αίσθηση ότι η Έλεν θα εξακολουθούσε να είναι ασφαλής αύριο το πρωί», απάντησε ο Ιάσονας, κουνώντας όμως το κεφάλι του σαν να αμφέβαλλε γι' αυτό. «Η Κασσάνδρα είδε φευγαλέα την Έλεν να στέκεται μπροστά σε ένα παράθυρο που έμοιαζε με κάποιου είδους ξενοδοχείο εδώ στο νησί, όμως δεν μπορούσε να είναι σίγουρη».

«Στο μεταξύ, ίσως έχει δει και κάτι άλλο», πρόσθεσε ο Έκτορας όσο πιο αισιόδοξα μπορούσε. Άνοιξε το κινητό του και προσπάθησε να τηλεφωνήσει, όμως η ένδειξη ΕΚΤΟΣ ΣΗΜΑΤΟΣ αναβόσβηνε στην οθόνη. «Κοιτάξτε τα κινητά σας», είπε στον αδερφό και στον ξάδερφό του. Κανείς τους δεν είχε σήμα.

Ο Λούκας πήγε στην κουζίνα της Έλεν θέλοντας να δει αν λειτουργούσε το ενσύρματο τηλέφωνο, όμως η συσκευή ήταν νεκρή. Την ώρα που επέστρεφε στο διάδρομο της εισόδου, όπου βρίσκονταν τα ξαδέρφια του, κόπηκε το ρεύμα. Ο Ιάσονας πήγε στο παράθυρο και κοίταξε τα υπόλοιπα σπίτια εκεί γύρω.

«Ολόκληρο το τετράγωνο έχει διακοπή», είπε. «Στο μεταξύ, τεράστιες αστραπές κινούνται προς τα εδώ. Μάλλον θα αναγκαστούμε να μείνουμε για λίγο».

«Εσείς οι δύο μείνετε εδώ, σε περίπτωση που η Έλεν κατορθώσει να

ξεφύγει και επιστρέψει», είπε ο Λούκας και ετοιμάστηκε να γυρίσει προς την πόρτα.

«Πού στην ευχή σκοπεύεις να πας;» ρώτησε επιτακτικά ο Έκτορας αρπάζοντάς τον από τον ώμο και προσπαθώντας να τον στρέψει προς το μέρος του.

«Μην το κάνεις αυτό», τον προειδοποίησε ήσυχα εκείνος. Κοιτάχτηκαν για λίγο στα μάτια και τελικά ο Έκτορας υποχώρησε, αποσύροντας την παλάμη του από τον ώμο του ξαδέρφου του.

«Κοίτα μονάχα να μείνεις μακριά από τον ουρανό», τον συμβούλεψε. «Νεκρός, θα της είσαι άχρηστος».

Ο Λούκας βγήκε αποφασιστικά στα σκοτάδια της καταιγίδας, χωρίς να απαντήσει. Ήταν εκνευρισμένος, καθώς δεν μπορούσε να πετάξει, και προσπαθούσε να σκεφτεί από πού να ξεκινήσει. Αν κατάφερνε να βρεθεί στον αέρα, θα μπορούσε να κοιτάξει τριγύρω, να δει αν υπήρχε κάποια ύποπτη ένδειξη, όμως η καταιγίδα τον είχε εγκλωβίσει στο έδαφος. Ξαφνικά, του πέρασε από το μυαλό η σκέψη πως, αν ο ίδιος είχε μόλις απαγάγει μια κοπέλα, την οποία θα αναγνώριζαν αμέσως οι περισσότεροι ντόπιοι σε ένα νησάκι, τότε θα ήθελε να φύγει από εκεί το συντομότερο δυνατό, κι εφόσον ο Λούκας δεν μπορούσε να πετάξει, τότε ήταν σχεδόν βέβαιο πως θα είχαν ακυρωθεί και όλες οι πτήσεις. Ο μοναδικός τρόπος για να απομακρυνθεί από το νησί η Έλεν θα ήταν με σκάφος, αλλά κι αυτό ήταν τραβηγμένο. Το να ξανοιχτεί κανείς με τέτοιο καιρό ισοδυναμούσε με αυτοκτονία.

Πήγε τρέχοντας στην αποβάθρα, όπου έμαθε πως το τελευταίο πορθμείο είχε αναχωρήσει εδώ και πάνω από μία ώρα και ότι η ακτοφυλακή είχε εκδώσει απαγορευτικό για όλα τα σκάφη από τη μαρίνα και το αεροδρόμιο, ενόσω διαρκούσε η καταιγίδα. Η περιοχή ετοιμαζόταν να σφυροκοπηθεί από μια τυπική θύελλα των βορειοανατολικών ακτών και η κακοκαιρία πιθανότατα θα διαρκούσε μέχρι και την επόμενη μέρα. Ο Λούκας ηρέμησε κάπως όταν το άκουσε αυτό. Είχε αφήσει την Έλεν λιγότερο από μία ώρα νωρίτερα, όταν το τελευταίο πορθμείο είχε ήδη αναχωρήσει, επομένως ήταν πολύ πιθανό να βρίσκεται ακόμη στο νησί. Έλπιζε πως θα ήταν σε κάποιο ξενοδοχείο, σχετικά ασφαλής.

Σπατάλησε μερικές ακόμη ώρες μπαινοβγαίνοντας σε κάθε μοτέλ και ξενώνα κοντά στο πορθμείο, ρωτώντας αν είχαν εμφανιστεί δύο γυναίκες εκείνο το βράδυ. Δυστυχώς, παρότι πολύς κόσμος είχε εγκλωβιστεί στο νησί, κατακλύζοντας τα ξενοδοχεία εξαιτίας της καταιγίδας, κανείς δεν ταίριαζε με την περιγραφή της Έλεν. Ο Λούκας ήξερε πως ήταν μάταιο. Κανένας Επίγονος δε θα ήταν τόσο ανόητος ώστε να εμφανιστεί σε κάποιο ξενοδοχείο, με μια αναίσθητη κοπέλα φορτωμένη στον ώμο, και να ζητήσει δωμάτιο. Όποια κι αν ήταν εκείνη η γυναίκα που είχε απαγάγει την Έλεν, πιθανότατα είχε παραβιάσει κάποιο δωμάτιο ή ίσως είχε δωροδοκήσει τη ρεσεψιόν. Όμως ό,τι κι αν ίσχυε, ο Λούκας ήξερε πως δε θα φανέρωνε την παρουσία της. Κυνηγούσε την ουρά του, αλλά σε κάθε περίπτωση, δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την προσπάθεια. Πέρασε από το σπίτι, έμαθε τι είχε δει η Κασσάνδρα στο επόμενο όραμά της, όση ώρα εκείνος έλειπε, και ύστερα βγήκε τρέχοντας ξανά στην καταιγίδα, πριν προλάβει καν ο πατέρας του να επιχειρήσει να τον μεταπείσει.

Ο άνεμος ήταν τόσο δυνατός, ώστε ξερίζωνε δέντρα και ρήμαζε τη λιτή αρχιτεκτονική του νησιού. Ακόμη και ο Λούκας, τόσο δυνατός που ήταν, υποχρεώθηκε να περάσει στην υπερβαρή κατάστασή του, προκειμένου να μείνει στο έδαφος, την ώρα που κομμάτια από τα σπίτια των ανθρώπων έφερναν τούμπες στους δρόμους ολόγυρά του. Μικρά χαλάσματα που στροβιλίζονταν στον αέρα χτυπούσαν διαρκώς το πρόσωπό του, ενώ η βροχή που έπεφτε πλαγιαστά ταλαιπωρούσε τα μάτια του. Όλη τη νύχτα περιπλανιόταν έξω από κάθε ξενοδοχείο, πανδοχείο και ξενώνα που μπορούσε να σκεφτεί, κοιτάζοντας από τα παράθυρα με μάτια ικανά να διακρίνουν εικόνες ακόμη κι όταν το φως ήταν ελάχιστο, ελπίζοντας πως κάπου θα έβρισκε την Έλεν.

Ήξερε πως μάταια έλπιζε. Η Κασσάνδρα τού είχε πει πως η Έλεν θα στεκόταν μπροστά στο παράθυρο κάποιου ξενοδοχείου το επόμενο πρωί, όμως ακόμη κι έτσι του ήταν αδύνατο να εγκαταλείψει την προσπάθεια. Δεν ήθελε να τα παρατήσει, γιατί αν από κάποιο θαύμα κατάφερνε να την εντοπίσει, να την πάρει από εκείνο το ξενοδοχείο και να τη φέρει πίσω στην οικογένειά του, θα αποδείκνυε πως η Κασσάνδρα

έκανε λάθος. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να νικήσει τις Μοίρες μία φορά, και έτσι θα ήξερε πως ήταν ο ίδιος κύριος του εαυτού του. Δε συμμετείχε απλά σε μια ιστορία με προδιαγεγραμμένο τέλος που επαναλαμβάνεται κάθε τόσο για να διασκεδάσει τις κοσμικές δυνάμεις, αλλά είχε μπροστά του πραγματικά άγραφες πλάκες, στις οποίες θα μπορούσε να γράψει όποιο μέλλον θα αποφάσιζε ο ίδιος για τον εαυτό του. Αν κατάφερνε να βρει την Έλεν εκείνη τη νύχτα και να τη φέρει πίσω, ήξερε πως κάποια μέρα θα νικούσαν τις Μοίρες και έτσι θα μπορούσαν να είναι μαζί.

Πέρασε όλη τη νύχτα περπατώντας.

Το κεφάλι της Έλεν τής έδινε σφυριές, ενώ στο πίσω μέρος του στόματός της ένιωθε μια ξινή γεύση που της θύμιζε κιμωλία, λες και είχε πάρει ασπιρίνη χωρίς να πιει λίγο νερό μετά. Τα μάτια της τα ένιωθε πρησμένα, βαριά, η επιδερμίδα του προσώπου της πρέπει να ήταν ιδρωμένη και ζεστή, όμως δεν ένιωθε τόσο αφυδατωμένη όσο συνήθως, κάθε φορά που επισκεπτόταν τον ερημότοπο. Ήταν μια διαφορετική κατάσταση αυτή. Την είχε ναρκώσει, όπως θυμήθηκε ξαφνικά, μια γυναίκα. Μια γυναίκα που ήταν φτυστή με εκείνη, μονάχα μεγαλύτερη.

«Πιες μια γουλιά», είπε μια φωνή καθώς η Έλεν ένιωθε ένα καλάμι να πιέζει τα χείλη της. Άνοιξε αμέσως τα μάτια της και είδε την ίδια γυναίκα να σκύβει από πάνω της κρατώντας ένα ποτήρι νερό.

«Ποια είσαι;» ρώτησε η κοπέλα με φωνή που ράγιζε. Τράβηξε απότομα το στόμα της από το ποτήρι με το ύποπτο υγρό κι ένιωσε τα χέρια της να συναντούν αντίσταση. Ήταν δεμένη σε ένα κρεβάτι. Αφόρητα εξουθενωμένη ακόμη από το ναρκωτικό που της είχε χορηγηθεί, ήξερε πως θα περνούσε κάποια ώρα μέχρι να συγκεντρώσει αρκετές δυνάμεις ώστε να σπάσει τα δεσμά της. Κοίταξε ολόγυρα ανάστατη. Βρισκόταν σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου φωτισμένο με κεριά. Ήταν νύχτα ακόμη κι άκουγε τον άνεμο και τη βροχή να σφυροκοπούν το παράθυρο, πίσω από την τραβηγμένη κουρτίνα.

«Κοίταξέ με, Έλεν! Ποια νομίζεις ότι είμαι;» ρώτησε η γυναίκα τόσο

επιτακτικά, ώστε για μια στιγμή δεν επέτρεψε στην Έλεν να πανικοβληθεί. «Ορίστε, το ξέρω πως θα χρειαστείς αποδείξεις. Κι εγώ το ίδιο θα ζητούσα στη θέση σου».

Η γυναίκα έβγαλε ένα φάκελο γεμάτο φωτογραφίες δικές της, προς το τέλος της εφηβείας της. Σε μια φωτογραφία κρατούσε ένα μωράκι. Σε μια άλλη καθόταν και συζητούσε με την κυρία Αόκι, νεότερη, ενώ δύο κοριτσάκια, ένα ξανθό, το άλλο μελαχρινό, έπαιζαν μαζί στο πάτωμα. Σε μια τρίτη φιλούσε τον Τζέρι πάνω από τη φουσκωμένη κοιλιά της.

«Μπεθ», ψιθύρισε η Έλεν, ενώ το βλέμμα της σάρωνε τις φωτογραφίες εκείνες που είχε περάσει ένα μεγάλο κομμάτι της παιδικής της ηλικίας αναζητώντας τες.

«Το πραγματικό μου όνομα είναι Δάφνη. Δάφνη Ατρέα. Φαντάζομαι θα ήταν τραβηγμένο αν σου ζητούσα να με λες "μαμά", σωστά;» είπε η γυναίκα χαμογελώντας μελαγχολικά.

Η Έλεν έγνεψε προς τους δεμένους καρπούς της. «Σωστά φαντάζεσαι», απάντησε καθώς άρχισε να θυμώνει. «Μήπως θέλεις να μου πεις γιατί με νάρκωσες και με έδεσες;»

«Γιατί τα χρονικά μας περιθώρια έχουν εξαντληθεί και γιατί αν ήμουν στη θέση σου, θα με μισούσα τόσο πολύ, ώστε δε θα μου έδινα ούτε ένα δευτερόλεπτο για εξηγήσεις», απάντησε η Δάφνη και την κοίταξε στοργικά. «Εκτός κι αν πρώτα με νάρκωναν και με έδεναν».

Η Έλεν την αγριοκοίταξε, έξαλλη και ζαλισμένη ακόμη από το αναισθητικό. «Τι γυρεύεις από μένα;»

Το πρόσωπο και το σώμα της Δάφνης άρχισαν να αλλάζουν, όχι απλά σε διάθεση, αλλά σε σχήμα. Τη μια στιγμή η Έλεν κοίταζε μια ωριμότερη εκδοχή του εαυτού της και την επόμενη στιγμή μια εξηντάρα γυναίκα με ψαρά μαλλιά. Πριν προλάβει καν να αντιδράσει, η ηλικιωμένη γυναίκα εξαφανίστηκε παραχωρώντας τη θέση της σε μια καστανή γυναίκα, κοντά στα σαράντα. Ύστερα η γυναίκα αυτή εξαφανίστηκε και η Έλεν βρέθηκε να κοιτάζει ξανά τη μητέρα της. Η Δάφνη σήκωσε το φυλαχτό σε σχήμα καρδιάς που είχε αποσπάσει από την κόρη της και το άγγιξε με το δικό της πανομοιότυπο φυλαχτό.

«Είναι πολλά τα πράγματα που πρέπει να σου εξηγήσω σχετικά με το ποια είσαι και από πού κατάγεσαι. Πράγματα τα οποία θα σε πληγώσουν», είπε η Δάφνη με κοφτό, σχεδόν ωμό τρόπο. «Όμως, δεν έχω άλλη επιλογή. Αυτή τη στιγμή ο Κρέοντας βρίσκεται στο νησί και σε αναζητά».

16

Γυρω στις οκτω το πρωί ο Λούκας αποδέχτηκε τελικά το γεγονός ότι δεν είχε άλλο περιθώριο χρόνου. Ο ήλιος είχε ανατείλει. Η επόμενη μέρα είχε φτάσει και η Έλεν πιθανότατα στεκόταν ήδη μπροστά στο παράθυρο κάποιου ξενοδοχείου, εκπληρώνοντας την προφητεία της Κασσάνδρας. Ήξερε πως το καλύτερο που θα μπορούσε να κάνει ήταν να τα παρατήσει, να επιστρέψει στο σπίτι και να περιμένει να δει κάτι καινούριο η μικρή του αδερφή, έστω κι αν τον σκότωνε αυτή η παραδοχή. Δεν είχε κατορθώσει να νικήσει τις Μοίρες. Για μία ακόμη φορά.

Ο Λούκας είδε πως η Γουρούνα ήταν ακόμη σταθμευμένη μπροστά στο σπίτι του, οπότε χρειάστηκε να μπει μέσα στα κρυφά. Απ' ό,τι φαινόταν, ο Τζέρι, η Κέιτ και η Κλερ είχαν αναγκαστεί να περάσουν εκεί τη νύχτα, περιμένοντας να κοπάσει η θύελλα, κι αυτό σήμαινε πως ακόμη δεν είχαν μάθει ότι η Έλεν αγνοούνταν. Εκείνοι θεωρούσαν πως η κοπέλα ήταν ασφαλής στο σπίτι, εγκλωβισμένη εκεί και με τα τρία αγόρια της οικογένειας Δήλος, στην απέναντι πλευρά του νησιού. Ο Λούκας ήξερε πως το ψέμα αυτό δε θα μπορούσε να σταθεί για πολύ ακόμη, όμως αποφάσισε πως κάποιος άλλος θα έπρεπε να σκεφτεί μια δικαιολογία για τον Τζέρι. Δεν μπορούσε να ελέγξει τα αισθήματά του για την Έλεν αρκετή ώρα, ώστε να πείσει τον οποιονδήποτε ότι εξακολουθούσε να είναι ασφαλής, πόσω μάλλον τον πατέρα της.

Ο Λούκας πέρασε πετώντας από το παράθυρό του και έμεινε μία ακόμη ώρα στο δωμάτιο βηματίζοντας νευρικά. Είχε την αμυδρή αίσθηση ότι κάποια στιγμή έπρεπε να φάει, να ξεκουραστεί ή να στεγνώσει, όμως η μόνη σκέψη που μπορούσε να διατηρήσει στο μυαλό του ήταν η

σκέψη της Έλεν. Η Κασσάνδρα θα το ήξερε αν είχε τραυματιστεί, σωστά;

Οι φιλοξενούμενοι ξύπνησαν και κατέβηκαν στο ισόγειο. Ο Λούκας άκουσε το κινητό της Κλερ να βουίζει από τις ειδοποιήσεις για λήψη γραπτών μηνυμάτων και κατάλαβε πως το σήμα είχε αποκατασταθεί. Από το δωμάτιό του άκουσε τον Τζέρι και την Κέιτ να προσπαθούν να επικοινωνήσουν με την Έλεν. Όταν εκείνη δεν απάντησε ούτε στο κινητό ούτε στο τηλέφωνο του σπιτιού των Χάμιλτον, ανησύχησαν κι αποφάσισαν να γυρίσουν για να δουν αν ήταν εκεί. Οι δρόμοι βρίσκονταν σε κακή κατάσταση, όμως παρότι αυτό θα τους καθυστερούσε, ο Λούκας ήξερε πως του απέμεναν λίγες ώρες, το πολύ, προκειμένου να βρει την Έλεν, πριν συνειδητοποιήσει ο πατέρας της ότι είχε εξαφανιστεί και καλέσει την αστυνομία. Αμέσως μόλις έφυγαν ο Τζέρι και η Κέιτ, ο Λούκας βρέθηκε με τα ξαδέρφια του στη σκάλα, καθώς και οι τρεις τους είχαν εγκαταλείψει τις κρυψώνες τους και βγήκαν από τα δωμάτιά τους ταυτόχρονα.

«Αδερφέ, φόρεσε ένα καθαρό ρούχο, τουλάχιστον!» τον μάλωσε ο Έκτορας, αμέσως μόλις είδε τον Λούκας.

«Δεν πειράζει», μουρμούρισε εκείνος κουνώντας το κεφάλι καθώς προσπαθούσε να περάσει μπροστά από τα ξαδέρφια του, όμως ο Ιάσονας του έφραξε το δρόμο.

«Δε νομίζεις πως η μητέρα σου είναι ήδη αρκετά ανήσυχη; Πήγαινε να πλυθείς και να ντυθείς, προτού κατέβεις κάτω», είπε ήσυχα.

Προσπαθούσε να πατήσει στις ενοχές του, ήταν ξεκάθαρο, όμως ο ξάδερφός του εξακολουθούσε να έχει δίκιο. Ο Λούκας έγνεψε καταφατικά κι έβγαλε το πουκάμισο πάνω από το κεφάλι του, καθώς πήγαινε στο μπάνιο. Πλύθηκε, ντύθηκε και συνάντησε τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του στην κουζίνα. Ακόμη κι έτσι, όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν επίμονα μόλις μπήκε στο δωμάτιο, ενώ η μητέρα του ήταν λες και είχε δει φάντασμα. Ο Λούκας κοιτάχτηκε και συνειδητοποίησε ότι αλλοίωνε την εικόνα του. Η μητέρα του πάντοτε ταραζόταν όταν το έκανε αυτό, γιατί σήμαινε πως ήταν *εκείνος* ταραγμένος. Κατέβαλε συνειδητή προσπάθεια να επιτρέψει στο φως να κάνει ό,τι ήθελε και κάθι-

σε σε μια γωνία, με το βλέμμα καρφωμένο στην Κασσάνδρα. Λίγο μετά, μια λογομαχία τον έκανε να καταλάβει πως η Κλερ βρισκόταν ακόμη εκεί.

«Τι κάνεις, γιατί είσαι ακόμη εδώ;» έλεγε ο Ιάσονας απογοητευμένος. «Γιατί δε γύρισες πίσω μαζί τους;»

«Δεν πάω πουθενά, μέχρι να βρούμε τη Λένη», του αντιγύρισε χολωμένη η Κλερ.

«Γιατί χρησιμοποιείς πρώτο πληθυντικό;» αναφώνησε εκνευρισμένος ο Ιάσονας, όμως η κοπέλα σήκωσε με τουπέ το χέρι κάνοντάς του νόημα να περιμένει, καθώς έβγαζε το κινητό της από την πίσω τσέπη του παντελονιού της.

«Παιδιά;» είπε κοιτάζοντας την αναγνώριση κλήσης. «Η Έλεν είναι».

«Δώσε μου να της μιλήσω», ζήτησε επιτακτικά ο Λούκας, πετάχτηκε όρθιος και άπλωσε το χέρι για να πάρει το τηλέφωνο.

«Σε μένα τηλεφώνησε, όχι σε σένα», είπε ήρεμα η κοπέλα.

Απάντησε στο τηλέφωνο βομβαρδίζοντας αμέσως την Έλεν με διάφορες ερωτήσεις. Ύστερα η Κλερ σώπασε για μια στιγμή. Γύρισε την κλήση στην ανοιχτή ακρόαση.

«Εντάξει, Λένη, σε ακούμε όλοι. Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Κλερ κοιτάζοντας τριγύρω τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας, αλλά αποφεύγοντας να δει στα μάτια τον Λούκας.

«Βρίσκομαι με τη μητέρα μου, τη Δάφνη, και μόνο τη μητέρα μου. Δε δεχόμαστε καμιά πίεση από οποιοδήποτε άλλο άτομο, οικογένεια ή Οίκο», ανακοίνωσε η Έλεν στο ακροατήριό της ήρεμα, σαν να έπαιζε ηχογραφημένο μήνυμα. «Η μητέρα μου κι εγώ ετοιμαζόμαστε να φύγουμε από το νησί μαζί και σας ζητάμε να μας επιτρέψετε να φύγουμε χωρίς εντάσεις. Δε διατρέχω κανένα σωματικό κίνδυνο. Όλα αυτά ξέρετε ότι είναι αλήθεια, γιατί οι Ψευδοανιχνευτές σας μπορούν να κρίνουν τη φωνή μου. Αντίο. Θα μου λείψετε όλοι».

Ακολούθησε σιωπή. Ο Λούκας είχε απομείνει να κοιτάζει το τηλέφωνο, καθώς η Κλερ έκλεινε την ανοιχτή ακρόαση, έφερνε το κινητό στο αφτί της και επαναλάμβανε το όνομα της Έλεν μερικές φορές.

«Δεν ήταν αυτή που μας μίλησε», επέμεινε ο Λούκας κουνώντας επα-

νειλημμένα το κεφάλι του. Ένιωθε πως κάτι δεν πήγαινε καλά, κάποιο ψέμα φώλιαζε κάπου σε εκείνα τα λόγια. Η Έλεν δε θα τον εγκατέλειπε. Ποτέ. «Δε με αποκάλεσε Ψευδοανιχνευτή ποτέ με τέτοιο τρόπο».

«Λούκας, εκείνη ήταν», επέμεινε η Κλερ καταφέρνοντας τελικά να τον κοιτάξει στα μάτια. Το βλέμμα της φανέρωσε θλίψη. «Το ξέρω πως ακούστηκε πολύ περίεργα, όμως ήταν η Έλεν. Το ξέρεις αυτό».

«Έλεγε ψέματα;» ρώτησε ο Κάστορας τον Λούκας.

«Όχι», απάντησε εκείνος με πνιχτή φωνή, σαν να μην μπορούσε η φωνή του να μεταφέρει αβίαστα κάτι που ολόκληρο το σώμα του ήξερε πως ήταν τόσο *λάθος*. «Δεν είπε κανένα ψέμα».

«Επομένως, η Δάφνη είναι ζωντανή», μουρμούρισε ο Πάλλας με μάτια γουρλωμένα και ανέκφραστα από το σοκ.

«Ακόμη δεν ξέρουμε αν αυτή η Δάφνη είναι η Δάφνη Ατρέα», είπε ο Κάστορας εμποδίζοντας τον αδερφό του να φύγει από το δωμάτιο.

«Αρκετά, Κάστορα. Σταμάτα», είπε ο Πάλλας, ενώ μια νότα κούρασης βάραινε τη φωνή του. «Το είχα υποψιαστεί πως η Έλεν *ήταν* εκείνη η πόρνη των Ατρειδών από την πρώτη φορά που την αντίκρισα!»

«Κι ο Έκτορας είναι ακριβές αντίγραφο του Αίαντα και ο Λούκας είναι ίδιος ο πατέρας μας, ο οποίος έμοιαζε με παιδί του *Ποσειδώνα* από τον Οίκο των Αθηνών!» φώναξε ο Κάστορας χάνοντας την υπομονή του. «Τις περισσότερες φορές η όψη μας δεν έχει καμιά σχέση με το ποιος μας γέννησε. Έχει να κάνει με τη μοίρα, όχι με τους Οίκους μας. Το ξέρεις αυτό εξίσου καλά με όλους μας! Η μητέρα της Έλεν θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε από τις πέντε διαφορετικές Δάφνες που χάθηκαν στη σφαγή πριν από δεκαοχτώ χρόνια».

«Θα ήσουν διατεθειμένος να κάνεις οτιδήποτε, προκειμένου να διατηρήσεις την ειρήνη, έτσι δεν είναι; Ακόμη και να αφήσεις εκείνη τη γυναίκα να ξεφύγει», είπε ο Πάλλας καθώς παραμέριζε τον Κάστορα και τραβούσε από τον ώμο του το χέρι του Έκτορα, που επιχείρησε να τον συγκρατήσει.

Ο Λούκας έκανε αυτόματα ένα βήμα μπροστά για να προλάβει τον ξάδερφό του. Ο Έκτορας μπορούσε άνετα να βάλει κάτω τον πατέρα του, αν έπρεπε να το κάνει, όμως ο Λούκας δεν ήθελε καμιά σύγκρουση.

Τυχόν συμπλοκή θα τους καθυστερούσε στην προσπάθεια να εντοπίσουν την Έλεν και έπρεπε *οπωσδήποτε* να τη δει. Υποτίθεται πως θα έκαναν τα πάντα προκειμένου να είναι μαζί, και γι' αυτό ο Λούκας δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αφόρητη αίσθηση πως κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε.

«Πού πηγαίνεις, μπαμπά;» ρώτησε αποκαρδιωμένος ο Έκτορας, καθώς απέφευγε τη συμπλοκή μαζί του.

«Να βρω τη γυναίκα που δολοφόνησε τον αδερφό μου», αποκρίθηκε ο Πάλλας σφίγγοντας τα δόντια του, ενώ κάλυπτε με δρασκελιές την απόσταση μέχρι την πόρτα.

«Δε θα πας», είπε η Κασσάνδρα.

Όλοι στο δωμάτιο πάγωσαν στο άκουσμα της φωνής της. Έμοιαζε να αντηχεί ελαφρά, σαν να μιλούσαν ταυτόχρονα περισσότερα από ένα άτομα. Οι φωνές που ακούγονταν ήταν γέρικες, νεανικές και οτιδήποτε ενδιάμεσο, όλες απόλυτα συγχρονισμένες. Ο Λούκας είδε την Κλερ να κάνει ενστικτωδώς ένα βήμα πίσω, προς τον Ιάσονα, έντρομη. Το στόμα της Κασσάνδρας έφεγγε, ενώ τα μαλλιά της κινούνταν γύρω από το κεφάλι της σαν φίδια.

«Ο Λούκας, ο γιος του ήλιου, είναι ο μόνος που μπορεί να αντικρίσει το πρόσωπο που αναζητά», συνέχισε την προφητεία της. «Εκείνος θα εντοπίσει τις θυγατέρες του Δία, τις ευνοούμενες της Αφροδίτης, και θα τους προσφέρει καταφύγιο στο Βασιλικό Οίκο των Θηβών. Ω! Προσοχή! Προδοσία...» Η φράση της διακόπηκε, χάθηκε στην αβεβαιότητα. Το φως την εγκατέλειψε, οπότε άρχισε να τρέμει. Έδειχνε φοβισμένη, όμως ούτε καν ο Λούκας δεν ήθελε να την πλησιάσει.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο αδερφός της από την απέναντι πλευρά του δωματίου σπάζοντας την απόκοσμη σιωπή. Εκείνη έγνεψε καταφατικά και έτριψε τα χέρια της πάνω στους ώμους και στα μπράτσα της· ξαφνικά, έδειχνε πολύ μικρότερη απ' ό,τι ήταν.

«Θα πρέπει να πάρεις τον Έκτορα και τους διδύμους μαζί σου», τον προειδοποίησε. «Νομίζω πως θα ακολουθήσει μάχη».

«Θα πάω κι εγώ», είπε ο Κάστορας, όμως η Κασσάνδρα τού έγνεψε αρνητικά.

«Αν η Δάφνη δει είτε εσένα είτε τον Πάλλαντα, θα τραπεί σε φυγή», είπε σηκώνοντας απολογητικά τους ώμους της.

«Δηλαδή, πρέπει να πάνε μόνα τους τα παιδιά μας για να την αντιμετωπίσουν; Όχι. Η Δάφνη είναι πολύ επικίνδυνη. Δεν πρέπει να τους επιτρέψουμε να την *πλησιάσουν*», διαφώνησε ο Πάλλας, καθώς η οργή του παραχωρούσε τη θέση της στο φόβο. «Αυτή ξελόγιασε τον Αίαντα και τον δολοφόνησε!»

«Δεν το ξέρουμε σίγουρα αυτό!» φώναξε ο Κάστορας αγανακτισμένος.

Για μια στιγμή δόθηκε η εντύπωση πως θα χτυπούσε τον αδερφό του, όμως ο Έκτορας πήγε και στάθηκε ανάμεσά τους. Ο Λούκας μετά βίας συγκρατήθηκε να μην ουρλιάξει από τον εκνευρισμό, προσπαθώντας να καταλάβει πώς είχαν καταφέρει οι Επίγονοι να επιβιώσουν τόσα χρόνια. Διαρκώς ήταν έτοιμοι να αρπαχτούν, όμως όλες εκείνες οι εσωτερικές έριδες δεν τους βοηθούσαν να πλησιάσουν την Έλεν.

«Ηρεμήστε όλοι σας! Θείε. Πατέρα», είπε ο Έκτορας και γύρισε εναλλάξ προς τους δυο τους καθησυχάζοντάς τους. «Μπορούμε να χειριστούμε αυτή την κατάσταση».

Ακούστηκε ένα πνιχτό γέλιο, ένας πικρός ήχος που τράβηξε την προσοχή όλων τους. Όταν στράφηκε προς τα εκεί ο Λούκας, η Πανδώρα είχε την παλάμη πάνω στο στόμα της, ενώ τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα. Κοίταξε τρυφερά τον Έκτορα και του μίλησε πίσω από την παλάμη της.

«Είσαι ολόιδιος με εκείνον, ξέρεις», είπε χαμογελώντας περίεργα. «Ίδιος ο Αίας. Είναι σαν να ξεκινά ένας ακόμη κύκλος».

«Κανένας κύκλος δε με περιμένει, θεία Δώρα. Μια χαρά θα είμαι», αποκρίθηκε ο Έκτορας και χαμογέλασε με σιγουριά. «Σε λίγες ώρες θα είμαστε όλοι πίσω, με την Έλεν και τη Δάφνη, σώοι και αβλαβείς».

«Πού βρίσκεται;» ρώτησε ο Λούκας την Κασσάνδρα, ανακουφισμένος που επιτέλους τερματιζόταν η απραγία.

«Η Έλεν και η μητέρα της βρίσκονται κάπου κοντά στο πορθμείο, όμως κινούνται διαρκώς και δεν μπορώ να διακρίνω πού ακριβώς», απάντησε εκείνη.

Ο Λούκας ένιωσε τα ξαδέρφια του να συγκεντρώνονται πίσω του, καθώς έκανε μεταβολή και κατευθυνόταν προς την πόρτα.

«Σταθείτε! Έρχομαι μαζί σας», επέμεινε η Κλερ και έτρεξε να προλάβει τους γοργοπόδαρους Επιγόνους. «Η Λένη με χρειάζεται».

«Τελικά, είσαι παλαβή, το ξέρεις αυτό;» είπε αποδοκιμαστικά ο Ιάσονας, όμως ο Λούκας διέκρινε το θαυμασμό πίσω από την προσποιητή οργή του. «Θα μείνεις εδώ».

«Μα *εγώ* μπορώ να της μιλήσω! Εμένα θα με ακούσει», αντέτεινε η Κλερ σηκώνοντας τα χέρια, πιέζοντας με τις παλάμες της το στήθος του Ιάσονα για να τον εμποδίσει να την προσπεράσει. Κοίταξε τον Λούκας ικετεύοντάς τον με το βλέμμα της να συμφωνήσει μαζί της, όμως εκείνος δεν μπορούσε να το κάνει.

«Δε θα έρθεις μαζί μας, δεσποινίς Ξερόλα», είπε ο Έκτορας βάζοντας τέλος στη συζήτηση. «Αν ξεσπάσει σύγκρουση, θα είσαι ο πρώτος στόχος και δε θέλω να χτυπήσει κανείς προσπαθώντας να σε προστατεύσει». Κοίταξε με νόημα τον αδερφό του.

«Μην ανησυχείς, θα τη φέρω πίσω», διαβεβαίωσε την Κλερ ο Λούκας. Ακολούθησε τα ξαδέρφια του και ανέβηκε στο τζιπ του Έκτορα. «Σε *παρακαλώ*, μείνε εδώ, μείνε ασφαλής».

«Φυσικά», απάντησε η Κλερ με τον πιο υπάκουο τόνο. Ο Λούκας δε χρειαζόταν να είναι Ψευδοανιχνευτής για να καταλάβει ότι η κοπέλα έλεγε ψέματα.

Έλπιζε πως δε θα έκανε κάποια πολύ μεγάλη ανοησία, όμως δεν είχε χρόνο να περιμένει για να καταλάβει τι σχεδίαζε. Η Έλεν ετοιμαζόταν να φύγει από το νησί. Ο Λούκας δεν ήταν σίγουρος αν διέθετε μια υποψία από το χάρισμα της μικρής του αδερφής ή όχι, όμως πολύ απλά *ήξερε* πως αν η Έλεν τον άφηνε, ίσως να την έχανε για πάντα.

17

Ο ΚΡΕΟΝΤΑΣ ΣΤΕΚΟΤΑΝ στο πλάι του σπιτιού, ολότελα κρυμμένος στις σκιές, και περίμενε μέχρι να απομακρυνθούν τα ξαδέρφια του με το αυτοκίνη-

τό τους, πριν τρέξει στο κατόπι τους. Άνετα μπορούσε να παρακολουθεί το κινούμενο όχημα, κι εφόσον παρέμενε μέσα σε ένα νέφος σκοταδιού, μπορούσε να βασίζεται στον απαίσιο καιρό για να είναι τέλεια κρυμμένος. Κανένας άλλος Επίγονος εδώ και εκατοντάδες χρόνια δε διέθετε την ικανότητα του Κρέοντα να ελέγχει το φως, κι όταν είχε συννεφιά, ούτε καν ένας άλλος Γιος του Απόλλωνα δεν μπορούσε να τον διακρίνει.

Είχε ακολουθήσει τα ξαδέρφια του πίσω στο συγκρότημα, από το σπίτι της Έλεν, εκείνο το πρωί. Μια και δεν είχε κάτι άλλο να κάνει, αποφάσισε πως το καλύτερο θα ήταν να κρυφακούσει τους αποξενωμένους συγγενείς του. Ο πατέρας του τον είχε ενημερώσει για τις μεταμορφωτικές ιδιότητες του κεστού και ήξερε ότι δεν είχε άλλη επιλογή παρά να περιμένει να αποκαλυφτεί το θήραμά του. Υπέθεσε πως κάποια στιγμή θα επικοινωνούσε με τους προδότες και αποδείχτηκε πως είχε δίκιο. Τώρα, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να τους ακολουθήσει, υπολογίζοντας πως κάποια στιγμή τα ξαδέρφια του θα τον οδηγούσαν σε εκείνη.

Η Έλεν στεκόταν μπροστά στο παράθυρο ενός ξενοδοχείου παρατηρώντας το σχεδόν έρημο δρόμο από κάτω, όμως δεν έβλεπε πουθενά τον Λούκας. Έλπιζε να τον δει μια τελευταία φορά προτού φύγει, έστω κι αν δεν την έβλεπε εκείνος. Δεν ήταν πολύ αυτό στο οποίο έλπιζε, όμως απ' ό,τι φαινόταν, ακόμη κι εκείνο το λίγο ήταν πάρα πολύ. Ο Λούκας ήταν άφαντος, η καταιγίδα πλησίαζε στο τέλος της και σύντομα μαζί με τη μητέρα της θα επιβιβάζονταν στο πρώτο πορθμείο που θα αναχωρούσε από το νησί.

«Έλεν», ακούστηκε η φωνή της Δάφνης πίσω της. «Προβάλλεις το πρόσωπό σου. Πρέπει να είσαι συνεπής, διαφορετικά θα σε εντοπίσουν».

Η κοπέλα έκανε μεταβολή και συγκεντρώθηκε, ώστε να προβάλλει την εικόνα της χαριτωμένης καστανομάλλας που μαζί με τη μητέρα της είχαν αποφασίσει ότι θα γινόταν η Έλεν όταν θα το έσκαγαν.

«Πολύ καλύτερα», είπε η Δάφνη γνέφοντας ικανοποιημένη. «Εξακο-

λουθεί να μου προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι δεν έτυχε να ανακαλύψεις μόνη σου αυτή την ικανότητα».

Η Έλεν δεν είχε κάποια απάντηση στο συγκεκριμένο σχόλιο. Την είχε αναστατώσει τόσο πολύ η νέα δύναμη που είχε ανακαλύψει ότι διέθετε, σε συνδυασμό με την επανεμφάνιση της μητέρας της, ώστε δεν μπορούσε να αποφασίσει αν το σχόλιο ήταν φιλοφρόνηση ή προσβολή. Πήγε μπροστά στον καθρέφτη του δωματίου για να κοιτάξει το άγνωστο πρόσωπο στον καθρέφτη. Ο κεστός μπορούσε να της δώσει την όψη οποιασδήποτε γυναίκας στον κόσμο, όμως είχε λίγες μόλις ώρες στη διάθεσή της για να εξασκηθεί. Η μητέρα της είχε υποσχεθεί να της δείξει πώς να μεταμορφώνεται σε άτομο οποιασδήποτε ηλικίας, φυλής και φύλου στο μέλλον, όμως παρότι περιοριζόταν σε μια απλή μεταμφίεση για την ώρα, εξακολουθούσε να είναι αγνώριστη, εφόσον θυμόταν να συντηρεί την ψευδαίσθηση.

«Δε χρειάζεται να κρατάς το δικό σου μισό του κεστού στη μορφή ενός περιδέραιου σε σχήμα καρδιάς, ξέρεις», της είπε η μητέρα της καθώς στεκόταν πίσω από την Έλεν και την κοίταζε στον καθρέφτη.

«Ναι, το ξέρω. Αυτό, τουλάχιστον, ανακάλυψα μόνη μου πώς γίνεται», απάντησε η κοπέλα με τη φωνή της άγνωστης.

Το φυλαχτό της Έλεν ήταν στην πραγματικότητα η ζώνη της Αφροδίτης, το προστατευτικό μισό που την καθιστούσε άτρωτη στα όπλα. Το μισό της Δάφνης ήταν τα στολίδια της Αφροδίτης, και παρότι δεν μπορούσε να σταματήσει μια λεπίδα ή μια βόμβα με το σώμα της, όπως η Έλεν, αυτό που μπορούσε να κάνει ήταν ενδεχομένως ακόμη πιο τρομακτικό. Η Δάφνη φάνταζε ακαταμάχητη σε οποιονδήποτε αποφάσιζε να γοητεύσει.

«Ωραία, χαίρομαι. Εγώ πάντοτε φορούσα το δικό μου μισό σαν μια καρδιά και πάντοτε έλπιζα πως το ίδιο θα έκανες κι εσύ», είπε ντροπαλά η Δάφνη. «Φαντάζομαι πως πιθανότατα θεωρείς ότι δεν έχω κανένα δικαίωμα να μιλώ νοσταλγικά για σένα. Κι όμως, έτσι είναι».

Η Δάφνη άγγιξε με τα ακροδάχτυλά της το φυλαχτό σε σχήμα καρδιάς και άνοιξε το στόμα της για να προσθέσει κάτι, όμως συγκρατήθηκε και πήγε στο άλλο δωμάτιο για να βεβαιωθεί για δέκατη φορά πως οι

αποσκευές της ήταν εντάξει. Ένα μέρος της Έλεν ήθελε να τρέξει πίσω από τη μητέρα της, να της πει πως κι εκείνη έτρεφε πάντοτε την ελπίδα πως το φυλαχτό της ήταν κάτι που τις ένωνε. Όμως ένα άλλο μέρος της ήθελε να αρπάξει αυτό το πράγμα από το λαιμό της και να το πετάξει στο δανεικό πρόσωπο της Δάφνης.

Η Έλεν δεν ήταν ακόμη βέβαιη για το ποια ήταν τα όρια της πειθούς που διέθετε η μητέρα της. Πήγαζε από τον κεστό, ενδεχομένως δεν αποκλειόταν η Δάφνη να μην ήταν ακαταμάχητη μόνο σεξουαλικά, όμως η Έλεν είχε απόλυτη όσο και επώδυνη συναίσθηση του πόσο γρήγορα είχε συμφωνήσει να εγκαταλείψει το σπίτι της και τους ανθρώπους που αγαπούσε. Ακολουθούσε μια γυναίκα την οποία δεν μπορούσε να θυμηθεί σε ένα μέρος που ποτέ της δεν είχε αντικρίσει, και είχε πάρει αυτή την απόφαση σε λιγότερο από μία ώρα. Έφερε στο νου της όλα όσα είχε μάθει αναζητώντας κάποια ένδειξη πως βρισκόταν κάτω από κάποια μορφή υπερφυσικού ελέγχου, όμως καθώς συνδύαζε όλα τα στοιχεία, καταλάβαινε πως δε χρειαζόταν να υποστεί πλύση εγκεφάλου προκειμένου να δεχτεί να το σκάσει.

Όταν η Δάφνη τής είπε τι συνέβαινε, η Έλεν αηδίασε τόσο πολύ με τον εαυτό της, ώστε θα το είχε σκάσει ούτως ή άλλως.

«Πεινάς;» ρώτησε η γυναίκα. Η Έλεν απομακρύνθηκε από το παράθυρο με ένα σάλτο στο άκουσμα της φωνής της κι άφησε να πέσει η κουρτίνα ένοχα. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει, είχε σταθεί και αναζητούσε με το βλέμμα της τον Λούκας.

«Όχι», απάντησε χωρίς να καταφέρει να σηκώσει τα μάτια της από το χαλί.

«Εντάξει, όμως κάτι πρέπει να φας και καλό θα ήταν να κάναμε μια δοκιμή στο καινούριο σου πρόσωπο, προτού πάρουμε το πορθμείο», είπε η Δάφνη μορφάζοντας. «Θα βγούμε για να φάμε πρωινό, πριν χρειαστεί να ταξιδέψουμε πάνω από τον αναθεματισμένο ωκεανό».

Η Έλεν προσπάθησε να διαφωνήσει, να επισημάνει πόσο ανόητο ήταν να δοκιμάσουν την ικανότητά της να διατηρεί το νέο της σχήμα έπειτα από τόσο λίγη εξάσκηση, όμως η Δάφνη ανασήκωσε τους ώμους και είπε πως θα ήταν ευκολότερο να γίνει η δοκιμή στη στεριά, πριν ανοι-

χτούν στη θάλασσα. Απ' ό,τι φαινόταν, ο φόβος της Έλεν για τον ωκεανό ήταν κληρονομικός. Η Δάφνη τον σιχαινόταν, και καθώς θυμήθηκε αυτό που της είχε πει ο Έκτορας, ότι δηλαδή η δική της αντιπάθεια για τον ωκεανό πήγαζε από το γεγονός ότι δεν ήταν σε θέση να τον ελέγξει, η Έλεν υπέθεσε πως η μητέρα της πρέπει να είχε τρομερή εμμονή με τον έλεγχο για να μισεί τον ωκεανό με τόσο πάθος. Αφού έκανε πρώτα ένα γρήγορο έλεγχο για να βεβαιωθεί πως καμιά από τις δυο τους δε φορούσε ρούχα που θα επέτρεπε σε κάποιον να τις αναγνωρίσει, η Δάφνη έβγαλε με το ζόρι την Έλεν στο δρόμο, με την υπόσχεση πως θα ήταν «διασκεδαστικό».

Η καταιγίδα είχε πολτοποιήσει τα πεσμένα φύλλα του φθινοπώρου, σχηματίζοντας ένα είδος καφεκόκκινης πάστας που κάλυπτε τους πλακόστρωτους δρόμους και έφραζε τις ούτως ή άλλως φορτωμένες αποχετεύσεις. Η βροχή εξασθενούσε και ο άνεμος κόπαζε, όμως οι κάτω πλευρές των συννέφων εξακολουθούσαν να έχουν το χρώμα μουντζουρωμένης μάσκαρας, ενώ το νερό σχημάτιζε ποτάμια στα πεζοδρόμια, καθώς τραβούσε να συναντήσει τη θάλασσα. Πεσμένα κλαδιά κείτονταν εδώ κι εκεί, γυμνωμένα από κάθε φύλλο. Στις ρίζες τους, που είχαν πρόσφατα αποκοπεί από τους κορμούς των δέντρων, σχηματίζονταν φρέσκες, ανοιχτόχρωμες σκλήθρες, οι οποίες απλώνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις, σαν πεσμένα κουτιά με οδοντογλυφίδες. Η Έλεν μύριζε το ρετσίνι των δέντρων στην ατμόσφαιρα, καθώς τα λιγοστά δέντρα που είχε να προσφέρει το νησί αιμορραγούσαν έχοντας χάσει τη μάχη με τον άνεμο. Με την απαίσια εικόνα νεκρών ξύλινων στρατιωτών και γιγάντιων ξύλινων αλόγων στο μυαλό της, το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να φάει.

«Δε θα είναι τίποτε ανοιχτό», διαμαρτυρήθηκε η Έλεν, όμως ήξερε πως αυτό δεν ήταν αλήθεια.

«Κάποτε ζούσα κι εγώ εδώ, ξέρεις. Κι αν έμαθα ένα πράγμα...» Η Δάφνη προχώρησε με αποφασιστικότητα μπροστά από τα καρφωμένα με σανίδες παράθυρα των ανήσυχων εμπόρων έργων τέχνης και έφτασε στο τέρμα του τετραγώνου, όπου μια ουρά είχε αρχίσει να σχηματίζεται έξω από το Overeasy Café. «...Αυτό είναι πως οι Φαλαινοθήρες δεν

αγαπούν τίποτε περισσότερο από μια πραγματικά *καλή* θύελλα», ολοκλήρωσε κατευχαριστημένη.

Ήταν αλήθεια. Οι κάτοικοι του νησιού ήταν περήφανοι για την ικανότητά τους να αντέχουν οτιδήποτε τους εξαπέλυε η Μητέρα Φύση. Ήταν θέμα εγωισμού, αλλά ταυτόχρονα μια ευκαιρία για ενίσχυση των μεταξύ τους δεσμών. Γελούσαν όλοι μαζί, ενώ ο άνεμος, το χαλάζι, το χιόνι ή η βροχή λυσσομανούσε, αναζητώντας τις πανικόβλητες γάτες τους και μαζεύοντας τα διακοσμητικά των κήπων τους από το καθιστικό των γειτόνων.

Το τετράγωνο δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα κι ακόμη υπήρχαν άνθρωποι που σκούπιζαν τα γυαλιά σπασμένων παραθύρων. Παρ' όλα αυτά, η Έλεν δεν εξεπλάγη στο ελάχιστο βλέποντας ότι το καφέ εξυπηρετούσε πελάτες. Για την ακρίβεια, ήξερε πως εκείνη τη στιγμή ο πατέρας της και η Κέιτ βρίσκονταν έξι τετράγωνα μακριά, στο δικό τους κατάστημα, κι επιθεωρούσαν τις ζημιές. Ήξερε επίσης πως, αν κάποιοι άνθρωποι άρχιζαν να συγκεντρώνονται απέξω, δείχνοντας πεινασμένοι, ο Τζέρι και η Κέιτ θα άνοιγαν τις πόρτες και θα τους έδιναν φαγητό. Καθώς τα ψυγεία είχαν τεθεί εκτός λειτουργίας, τα ευπαθή προϊόντα θα έπρεπε είτε να καταναλωθούν είτε να πεταχτούν, ούτως ή άλλως, κι η Κέιτ θα προτιμούσε χίλιες φορές να προσφέρει το φαγητό στους γείτονές της παρά να το δει να χαλάει.

Η Έλεν σκέφτηκε για μια στιγμή ότι θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί, μαζί τους, όμως ύστερα διέκρινε φευγαλέα το νέο της είδωλο στο μοναδικό παράθυρο έξω από το Overeasy Café που δεν είχε σπάσει. Δεν ήταν η Έλεν. Ήταν η χαριτωμένη καστανομάλλα από τα ηπειρωτικά και μαζί με την κακόγουστη, αλογομούρα μητέρα της είχαν έρθει για διακοπές στο νησί. Αυτές οι δύο τουρίστριες δε χρωστούσαν τίποτε, σε κανέναν.

Η Έλεν κάθισε, άπλωσε την πετσέτα πάνω στα πόδια της και παρήγγειλε ό,τι μπορούσε να ετοιμάσει το κατάστημα σε ένα μικρό φούρνο με γκάζι – αβγά, μπέικον και γαλλικό καφέ. Όπως έσπρωχνε αμήχανα το φαγητό της στο πιάτο, μπήκε στο καφέ ο Ματ. Τα μάτια της Έλεν γούρλωσαν μόλις το αγόρι γύρισε και την κοίταξε και από συνήθεια πή-

ρε μια ανάσα για να φωνάξει το όνομά του, όμως το βλέμμα του πέρασε από πάνω της και δε στάθηκε.

Ήταν προφανές πως ο Ματ είχε έρθει στο καφέ ψάχνοντας εκείνη. Η Έλεν βόγκηξε σιγανά και έτριψε τα κουρασμένα μάτια της – η Κλερ πρέπει να του είχε πει πως είχαν χαθεί τα ίχνη της. Αναρωτήθηκε τι άλλο ήξερε ο Ματ για εκείνη. Τον γνώριζε καλά, πόσο έξυπνος ήταν, και γι' αυτό ήταν σίγουρη πως είχε καταλάβει κάποια πράγματα σχετικά με το μυστικό της από μόνος του, όπως και η Κλερ.

Για μια στιγμή η Έλεν ένιωσε πως ήθελε να τη βρει, όμως εκείνος αναζητούσε στην αίθουσα τα φωτεινά ξανθά μαλλιά της. Εφόσον τα μάτια του δεν την εντόπισαν αμέσως, εγκατέλειψε την προσπάθεια. Εκείνη ήθελε να πετάξει την πετσέτα της στον Ματ και να του φωνάξει πως καθόταν τρία μέτρα πιο πέρα, όμως συνειδητοποίησε πως ήταν ανόητο εκ μέρους της να τον κατηγορεί που δεν την αναγνώριζε. Ακόμη κι έτσι όμως, την πλήγωνε που δεν την είχε εντοπίσει κάποιος που τον ήξερε από τότε που φορούσε πάνες. Όπως κοίταζε τον Ματ να φεύγει από το καφέ, της ήταν αδύνατο να μη νιώσει πως ήταν απρόσωπη, μόνη, κάτι σαν φάντασμα.

«Είναι καλύτερα για εκείνον», είπε παρηγορητικά η Δάφνη και άπλωσε το χέρι πάνω από το τραπέζι για να πιάσει την παλάμη της Έλεν. «Οι θνητοί που μας αγαπούν δεν αντέχουν για πολύ. Οι Επίγονοι είναι κάτι σαν μαγνήτες για τραγωδίες. Είναι καλύτερα για εκείνους να φύγουμε προτού αρχίσουν τα προβλήματα. Αυτός ήταν και ο λόγος που δεν έδωσα στον Τζέρι περισσότερο χρόνο να...»

«Ποτέ σου δεν αγάπησες τον πατέρα μου, τον Τζέρι εννοώ», τη διέκοψε πικρόχολα η Έλεν. Τράβηξε απότομα το χέρι της κάτω από την παλάμη της μητέρας της.

«Όχι, ποτέ. Δε θα καθίσω να σου πω ψέματα για να φανώ πιο συμπαθητική», απάντησε η Δάφνη καθώς κινούσε το ίδιο εκείνο χέρι για να πιάσει το λογαριασμό. «Όμως ποτέ μου δε θα ευχόμουν να πάθει κακό εκείνος ο άνθρωπος. Μην ξεχνάς πως είναι ο μοναδικός στον οποίο εμπιστεύτηκα την κόρη μου. Με μισείς, επειδή δεν αγάπησα τον Τζέρι; Εντάξει. Όμως το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να με σεβαστείς, επει-

δή κατανόησα πόσο ξεχωριστός ήταν και σου χάρισα τη δυνατότητα να νομίζεις πως ήταν ο πατέρας σου».

«Ο Τζέρι *είναι* ο πατέρας μου με κάθε έννοια που έχει αληθινή σημασία», είπε η Έλεν και σηκώθηκε εκνευρισμένη από το βαθουλωμένο πάγκο του τραπεζιού τους.

Περίμενε με την πλάτη της γυρισμένη όση ώρα άφηνε η Δάφνη μερικά χαρτονομίσματα. Επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο για να πάρουν τα πράγματά τους, η Έλεν εντόπισε τον Έκτορα. Την κοίταξε στα μάτια κι αμέσως μετά έστρεψε το βλέμμα του αλλού, ακριβώς όπως είχε κάνει ο Τζέρι. Τα δίδυμα ήταν μαζί του, έκοβαν βόλτες γύρω από το πορθμείο. Η Έλεν άκουσε την Αριάδνη να φωνάζει τον Ματ, έκπληκτη που τον έβλεπε, όμως η Δάφνη την τράβηξε στο ξενοδοχείο πριν προλάβει να ακούσει τι ειπώθηκε μεταξύ τους. Η Έλεν άκουσε να αναφέρεται το όνομα της Κλερ, λίγο πριν κλείσει η πόρτα πίσω της, εμποδίζοντάς την να καταλάβει τι έλεγαν για εκείνη, ακόμη και με την υπερφυσική ακοή της.

Ο Λούκας βρισκόταν στο λόμπι. Η Έλεν δεν είδε το πρόσωπό του, όμως δε χρειάστηκε. Ακόμη κι αν τον έβλεπε για μια στιγμή καθώς χανόταν πίσω από μια γωνία, ένα χιλιόμετρο μακριά, και πάλι θα τον αναγνώριζε. Απέστρεψε το πρόσωπό της, καθώς ήξερε πως δεν μπορούσε να τον αντικρίσει, διαφορετικά θα έχανε τη συγκέντρωσή της και θα επέτρεπε να χαθεί η μεταμφίεσή της. Καθώς ακολουθούσε βιαστικά τη μητέρα της στη σκάλα, έλπιζε κι έτρεμε πως ο Λούκας θα φώναζε το όνομά της, πράγμα που, φυσικά, εκείνος δεν έκανε.

Πίσω στο δωμάτιο, η Έλεν μάζεψε γρήγορα τα λιγοστά της πράγματα και τα έφερε στο διάδρομο δίπλα στην πόρτα, κρύβοντας από τη μητέρα της τα δακρυσμένα μάτια και την κόκκινη μύτη της όσο καλύτερα μπορούσε. Προσπάθησε να ρίξει τα σκούρα μαλλιά της άγνωστης κοπέλας μπροστά στο πρόσωπό της, όμως δυστυχώς η συγκεκριμένη είχε κοτσίδες. Καθώς η μητέρα της έριχνε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο, προτού αναχωρήσουν για την αποβάθρα, η Έλεν γέλασε, κι ας μην ταίριαζε αυτό με τη διάθεσή της, καθώς θυμήθηκε την τελευταία φορά που είχε πάρει το πλοίο. Ήταν τότε που η Κλερ τής ανέφερε για πρώτη φορά πως μια καινούρια οικογένεια είχε μετακομίσει στο μεγάλο συγκρότη-

μι, πέρα στο Σκόνσετ. Η φίλη της ήταν βέβαιη πως εκεί θα ζούσαν θαυμάσια αγόρια, ένα για την καθεμιά τους, που θα τις ερωτεύονταν, και η Έλεν ήταν σίγουρη πως η Κλερ έλεγε ανοησίες. Τόσο σίγουρη ώστε είχε αλλάξει συζήτηση και είχε αναρωτηθεί αν έπρεπε να κόψει τα μαλλιά της.

«Λοιπόν, η Κλερ είχε απόλυτο δίκιο», μονολόγησε η Έλεν γελώντας ενώ συνέχιζε να δακρύζει. «Πραγματικά σιχαίνομαι τις κοτσίδες».

Κι ενώ η ανάσα της εξακολουθούσε να σκαλώνει σε εκείνο το μισότρελο γέλιο, άνοιξε απότομα την πόρτα του δωματίου για να φύγει κι έπεσε πάνω στον Λούκας. Μέσα σε ένα κλάσμα δευτερολέπτου η σκέψη του κατέγραψε τα δάκρυα της Έλεν και το ταραγμένο πρόσωπο της άγνωστης γυναίκας δίπλα της. Ο Λούκας άρπαξε το μπράτσο της Έλεν και την τράβηξε μακριά από τη γυναίκα μπαίνοντας ανάμεσά τους.

«Τι της έκανες;» ρώτησε απειλητικά τη Δάφνη.

«Κι εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε η γυναίκα με προφορά των νοτίων πολιτειών. Ο Λούκας κοίταξε απορημένος τη γυναίκα και ύστερα έστρεψε ξανά το βλέμμα του στην Έλεν.

«Έλεν, ποια είναι αυτή η γυναίκα;» ρώτησε.

«Πέρνα μέσα», είπε η Δάφνη εγκαταλείποντας την ψεύτικη προφορά. «Πέρνα μέσα, Έλεν. Μας ανακάλυψαν. Μπορεί να βλέπει το πραγματικό σου πρόσωπο».

«Πώς;» ρώτησε η κοπέλα κοιτάζοντας δυο χέρια που δεν ήταν δικά της, ένα σώμα που δεν ήταν δικό της, καθώς ακολουθούσε τον Λούκας πίσω στο δωμάτιο.

«Μπορεί, επειδή σε αγαπά». Η Δάφνη έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Ο κεστός δεν είναι σε θέση να κρύψει το πρόσωπο ενός λατρεμένου προσώπου, μπορεί μονάχα να το αποκαλύψει. Ποτέ δε θα καταφέρεις να πάρεις καμιά άλλη μορφή στα μάτια του, γιατί σε αγαπά ακριβώς όπως είσαι».

Η Δάφνη έτριψε τους κροτάφους της συγχυσμένη από αυτή τη νέα και ενοχλητική εξέλιξη. Στράφηκε προς τον Λούκας και εξαφάνισε τη μεταμφίεσή της. Ο νεαρός έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Ώστε εσύ ήσουν όλες εκείνες οι γυναίκες», είπε ο Λούκας φέρνοντας

στο μυαλό του τις εικόνες που είχε περιγράψει η Κασσάνδρα. «Έλεν, αυτή είναι η γυναίκα που επιχείρησε να σου επιτεθεί, δεν είναι αυτό το πραγματικό της πρόσωπο...»

«Το ξέρω. Γνωρίζω μάλιστα πως αυτή τραυμάτισε την Κέιτ στο δρομάκι», είπε η Έλεν ξεροκαταπίνοντας. «Νόμιζα πως έφταιγα εγώ... Πως είχα κεραυνοβολήσει την Κέιτ κατά λάθος».

«Έλεν, δε φταις εσύ», είπε η Δάφνη, που ακούστηκε σχεδόν εκνευρισμένη.

«Προσπαθούσε να με απαγάγει, ώστε να με κρατήσει μακριά από την οικογένειά σου, πριν ανακαλύψετε ποια ήμουν πραγματικά», συνέχισε η κοπέλα αδιαφορώντας για την αντίδραση της Δάφνης. «Ήξερε πως δε θα την εμπιστευόμουν και πως θα έπρεπε κυριολεκτικά να με δέσει χειροπόδαρα, προκειμένου να με κάνει να την ακούσω. Οπότε, αυτό ακριβώς έκανε. Όμως, αυτή είναι η πραγματική μου μητέρα, Λούκας, κι αυτό είναι το πραγματικό της πρόσωπο. Το πρόσωπό μας».

«Δεν είναι δυνατό», είπε ο Λούκας κοιτάζοντας εναλλάξ την Έλεν και τη Δάφνη. «Κανένας Επίγονος δεν μοιάζει τόσο πολύ σε έναν άλλον».

«Οι κάτοχοι του κεστού πάντοτε παίρνουν την όψη της πρώτης Επιγόνου που κατείχε το κειμήλιο», εξήγησε η Δάφνη.

«Της Ωραίας Ελένης», είπε σιγανά ο Λούκας.

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά και ύστερα διευκρίνισε κάποια πράγματα, ενώ κοίταζε τη μητέρα της. «Η Αφροδίτη και η Ελένη ήταν ετεροθαλείς αδερφές και αγαπούσαν πάρα πολύ η μία την άλλη. Μόλις ξεκίνησε η πολιορκία της Τροίας, η Αφροδίτη έδωσε τον κεστό στην Ελένη για να την προστατεύει. Από τότε ο κεστός κληροδοτείται από μάνα σε κόρη μαζί με το Πρόσωπο».

«Το Πρόσωπο;» ρώτησε ο Λούκας.

«Εκείνο που για χάρη του ρίχτηκαν στη θάλασσα χίλια πλοία», αποκρίθηκε η Δάφνη επαναλαμβάνοντας μηχανικά τη φράση. «Αυτή είναι η κατάρα μας».

«Η Ωραία Ελένη ανήκε στον Οίκο του Ατρέα», είπε ο Λούκας και σωριάστηκε σε μια καρέκλα με ίσια πλάτη, η οποία διακοσμούσε το διάδρομο. «Επομένως, ο Πάλλας είχε δίκιο. Είσαι πράγματι η Δάφνη Ατρέα».

«Φαντάζομαι πως κάποια στιγμή έπρεπε κι ο Πάλλας να έχει δίκιο για κάτι», σχολίασε δηκτικά η Δάφνη, προτού ανακτήσει τον αυτοέλεγχό της και μαλακώσει τον τόνο της φωνής της. «Το ξέρω πως είναι θείος σου, όμως κουβαλάμε ένα δύσκολο παρελθόν οι δυο μας. Ο πατέρας σου ήταν διαφορετικός. Ήταν πολύ ευγενικός απέναντί μου ή τουλάχιστον προσπαθούσε να είναι. Οι Ερινύες δίνουν μια πολύ σχετική διάσταση στη λέξη "καλοσύνη"».

«Οι Ερινύες», επανέλαβε ο Λούκας καθώς μια ιδέα τού ερχόταν στο μυαλό. «Γιατί δε βλέπω τις Ερινύες όταν βρίσκομαι κοντά σου;»

«Για τον ίδιο λόγο που δεν τις αντικρίζουν τα μέλη της οικογένειάς σου πια όταν βρίσκονται κοντά στην Έλεν. Εσείς οι δύο διακινδυνεύσατε τις ζωές σας για να σώσετε ο ένας τον άλλον κι αυτό σας απάλλαξε από το χρέος αίματος. Πριν από πολύ καιρό βίωσα κάτι αντίστοιχο με ένα άλλο μέλος του Οίκου των Θηβών. Όμως δεν έχω ώρα να σου διηγηθώ ολόκληρη την ιστορία», είπε η Δάφνη χωρίς κακία. «Η Έλεν κι εγώ πρέπει να φύγουμε από αυτό το νησί αμέσως».

«Όχι», είπε ο Λούκας κοιτάζοντας την κοπέλα. «Ελάτε μαζί μου και οι δυο σας. Η οικογένειά μου...»

«Η οικογένειά σου θέλει να με δει νεκρή», απάντησε ψυχρά η Δάφνη. «Στο μεταξύ, ο Κρέοντας ήρθε εδώ για να βρει την Έλεν. Πρέπει να την απομακρύνω από το νησί, κι αν την αγαπάς έτσι όπως ξέρω ότι την αγαπάς, θα με βοηθήσεις».

«Μπορώ να προστατέψω την Έλεν από τον Κρέοντα», είπε με πεποίθηση ο Λούκας, ενώ περίμενε ακόμη να τον κοιτάξει η κοπέλα, η οποία όμως εξακολουθούσε να μην το κάνει.

«Πώς; Είσαι έτοιμος να γίνεις φονιάς συγγενή σου; Να καταλήξεις Απόβλητος;» ρώτησε αυστηρά η Δάφνη.

Ο Λούκας γύρισε απότομα το κεφάλι του για να την κοιτάξει αντιδρώντας σε μια φράση που, σύμφωνα με την ανατροφή που είχε λάβει, του προκαλούσε φρίκη. Για μια στιγμή τη μίσησε, όμως ο μόνος λόγος ήταν επειδή είχε δίκιο.

«Δεν μπορείς να προστατεύσεις την Έλεν απέναντι στην ίδια σου την οικογένεια... όχι μέχρι θανάτου. Πλέον, εγώ είμαι η μόνη που μπορεί να

το κάνει», συνέχισε η Δάφνη κι ο τόνος της φανέρωνε ότι ειλικρινά ένιωθε άσχημα για εκείνον. «Κι ο καλύτερος τρόπος για να το καταφέρω είναι να την οδηγήσω μακριά από τον Κρέοντα».

«Δε θα του επιτρέψω να την πλησιάσει. Δε με ενδιαφέρει πού θα με οδηγήσει αυτό», είπε ο Λούκας, ο οποίος είχε την προσοχή του στραμμένη στην Έλεν και προβληματιζόταν από το ότι έμοιαζε να τον αποφεύγει. Την έπιασε από τα χέρια.

«Λούκας. Άφησέ με», είπε σιγανά η κοπέλα τραβώντας τις παλάμες της. Εκείνος σώπασε διαισθανόμενος πως κάτι άσχημο επρόκειτο να συμβεί. Ξανά. «Αν με αγαπάς, θα με αφήσεις να φύγω. Με αγαπάς;» Η φωνή της ήταν τόσο λεπτή και εύθραυστη που τσάκιζε.

«Το ξέρεις πως σε αγαπώ», απάντησε μπερδεμένος ο Λούκας. «Αν φοβάσαι, μπορείς να φύγεις *μαζί μου*, όπως το είχαμε σχεδιάσει. Το ξέρεις πως είναι *μοιραίο* να είμαστε μαζί, το ξέρω ότι το νιώθεις αυτό ακριβώς όπως εγώ».

«Θέλω να με αφήσεις να φύγω», είπε απλά η κοπέλα και τελικά το βλέμμα της τον συνάντησε και στάθηκε πάνω του.

Αντί να σκέφτεται πώς κατέρρευσε το πρόσωπο του Λούκας κάτω από το βάρος της κατάπληξης και της θλίψης του, η Έλεν φανταζόταν την καρδιά της σαν μια τεράστια μπανιέρα γεμάτη νερό. Καθετί που είχε αισθανθεί στη ζωή της, όλα τα καλά και όλα τα άσχημα, ήταν κορδέλες από χρώματα μέσα σε εκείνο το νερό, κι όλο αυτό το υπέροχο μπέρδεμα χανόταν στη δίνη του σιφονιού. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να περιμένει μερικά ακόμη δευτερόλεπτα και η μπανιέρα θα άδειαζε.

«Μπορείς να διακρίνεις την αλήθεια σε αυτό που λέω, έτσι δεν είναι;» συνέχισε ανελέητα. «Θέλω να με αφήσεις να φύγω».

Ο Λούκας κράτησε την ανάσα μέσα του για αρκετή ώρα, καθώς συνειδητοποιούσε πως η Έλεν δεν του έλεγε ψέματα. Ύστερα έγνεψε καταφατικά και ανάσανε ξανά με πρόσωπο ανέκφραστο.

«Πιστεύω πως θέλεις να φύγεις μακριά μου αυτή στη στιγμή, όμως ξέρω επίσης *τι πρόκειται να συμβεί*, άσχετα από το τι θέλει ο οποιοσδήποτε», είπε.

«Η μάντισσα!» αναφώνησε η Δάφνη καταλαβαίνοντας τι εννοούσε ο Λούκας. «Επέζησε από την πρώτη της προφητεία; Διατήρησε τα λογικά της;» ρώτησε ξέπνοα.

Εκείνος έγνεψε κοφτά, καταφατικά, απαντώντας έτσι στις αδιάκριτες ερωτήσεις της.

Η Δάφνη άρχισε να βηματίζει αφηρημένα, λες και μυριάδες σκέψεις είχαν αρχίσει να διαγκωνίζονται μέσα στο μυαλό της. Ξαφνικά έπαψε να κινείται και κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στον Λούκας.

«Τι είπε για μας;» ρώτησε.

«Πώς οι ευνοούμενες της Αφροδίτης θα έβρισκαν καταφύγιο στον Οίκο των Θηβών», απάντησε ο Λούκας χωρίς συναίσθημα. «Επομένως, όπως καταλαβαίνεις, *θα έρθετε* πίσω, μαζί μου».

«Προφανώς», είπε η Δάφνη και σήκωσε τα χέρια ψηλά συμφωνώντας. «Έλεν, πάρε τα πράγματά σου».

Η κοπέλα έμεινε να χάσκει κοιτάζοντας εμβρόντητη τη μητέρα της. Έπειτα από όλα όσα της είχε πει η Δάφνη, προκειμένου να την πάρει μακριά από τον Οίκο των Θηβών, η μεταστροφή αυτή φάνταζε παράλογη.

«Μα θα χάσουμε το πλοίο...» ψέλλισε σαστισμένη ακόμη.

«Η Μάντισσα μίλησε», είπε η Δάφνη και πέρασε την τσάντα της στον ώμο, με ένα περίεργο βλέμμα. Η Έλεν δεν μπορούσε να φανταστεί τι είχε κατά νου αυτή τη φορά η μητέρα της, όμως καθώς δεν είχε κανένα λόγο να διαφωνήσει, δεν μπορούσε παρά να υπακούσει.

Η Έλεν και η Δάφνη επανέφεραν τις μεταμφιέσεις τους και οι τρεις τους κατέβηκαν στο λόμπι. Ο Λούκας τούς ζήτησε να περιμένουν λίγο, μόλις έφτασαν στην πόρτα. Έβγαλε το κινητό του και τηλεφώνησε στον Έκτορα, λέγοντάς του να φέρει το αυτοκίνητο στην είσοδο του ξενοδοχείου.

«Μείνετε εδώ», είπε αποφασιστικά. «Θέλω να ρίξω μια ματιά στο δρόμο προτού βγείτε. Ο Έκτορας είπε πως ο Κρέοντας ερχόταν προς τα εδώ».

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο, Λούκας. Εφόσον μείνεις σε απόσταση από εμάς, είμαστε καλά κρυμμένες», είπε με σιγουριά η Δάφνη καθώς πατούσε στο πεζοδρόμιο σέρνοντας την πολυτελή δερμάτινη βαλίτσα πίσω της.

Βλέποντας τη μητέρα της να βγαίνει έξω, η Έλεν έριξε τυχαία μια ματιά απέναντι στο δρόμο. Εκεί στεκόταν ο Κρέοντας κοιτάζοντας τα παράθυρα των δωματίων. Η όρασή του του επέτρεπε να ξεπερνά τις αντανακλάσεις. Το βλέμμα του στράφηκε προς τα κάτω μόλις είδε τη Δάφνη. Ύστερα κοίταξε τη βαλίτσα της μισοκλείνοντας τα μάτια του καθώς συγκεντρωνόταν.

Αμέσως μόλις είδε τον Κρέοντα, οι αισθήσεις της Έλεν τη γύρισαν πίσω στην τελευταία φορά που τον είδε. Εξακολουθούσε να αισθάνεται την υγρή ανάσα του στο σβέρκο της, καθώς της ψιθύριζε *preciosa* στο δεξί αφτί της, προτού τη μαχαιρώσει. Πάνω από όλα θυμόταν το ασφυκτικό σκοτάδι που την είχε κάνει να αισθάνεται χαμένη στο χώρο, ολότελα αβοήθητη. Η ανάμνηση του τρόμου την ανάγκασε να ξεχάσει για μια στιγμή πως τόσο εκείνη όσο και η μητέρα της προστατεύονταν από τις δανεικές μορφές τους.

«Μαμά! Σταμάτα!» ούρλιαξε ενστικτωδώς και άπλωσε το χέρι για να τραβήξει τη Δάφνη πίσω στο ξενοδοχείο.

Ο Κρέοντας κοίταξε στα μάτια την Έλεν, τη στιγμή που φώναζε. Τότε, είδε τον ξάδερφό του, τον Λούκας, να πλησιάζει και να πιάνει ταραγμένος το άγνωστο κορίτσι. Κοίταζε εναλλάξ τη χαριτωμένη καστανομάλλα και τον Λούκας, παρατηρώντας πώς κρατούσαν ο ένας τον άλλον προστατευτικά. Έπειτα, κοίταξε ξανά την κακόγουστα ντυμένη γυναίκα με την ακριβή βαλίτσα και χαμογέλασε. Άρχισε να διασχίζει το δρόμο τρέχοντας, με το κεφάλι χαμηλωμένο και τους ώμους ανασηκωμένους σαν ταύρος.

«Δάφνη! Κατάλαβε!» φώναξε ο Λούκας και έριξε την Έλεν πίσω του, ενώ έφευγε με απίστευτη ταχύτητα για να προλάβει τον Κρέοντα.

Τα ξαδέρφια συγκρούστηκαν στη μέση του δρόμου, καθώς και οι δύο αξιοποιούσαν τη φόρα τους για να ενισχύσουν τις πρώτες γροθιές τους. Όμως ο Λούκας μπορούσε να κάνει κάτι που δεν το περίμενε ο Κρέοντας. Την τελευταία στιγμή ενίσχυσε την έλξη της βαρύτητας πάνω του, οπότε, έχοντας περάσει σε αυτή την κατάσταση, έριξε το σαστισμένο αντίπαλό του πίσω στην άσφαλτο με τόση δύναμη, ώστε ράγισε η επιφάνεια του δρόμου.

Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου αργότερα, ο Λούκας σήκωσε το κεφά-

λι και είδε το έντρομο πρόσωπο του Ματ πίσω από το παρμπρίζ του αυτοκινήτου του, καθώς πατούσε με όλη του τη δύναμη το φρένο. Ο Ματ προσπάθησε να σταματήσει, όμως ήταν πολύ αργά. Χτύπησε τις δύο φιγούρες που είχαν εμφανιστεί από το πουθενά στη μέση του δρόμου και το αυτοκίνητό του τσακίστηκε, σαν να είχε πέσει πάνω σε τσιμεντένιο τοίχο.

«Λούκας!» ούρλιαξε η Έλεν και προσπάθησε να περάσει μπροστά από τη μητέρα της.

Η Δάφνη άρπαξε την Έλεν και τη συγκράτησε, την ώρα που το πελώριο τζιπ του Έκτορα φρενάριζε απότομα μπροστά τους, εμποδίζοντας το οπτικό πεδίο της Έλεν προς το σημείο του τροχαίου. Η Αριάδνη κατέβηκε με ένα σάλτο από την πλευρά του συνοδηγού, πριν ακόμη προλάβει να σταματήσει τελείως ο Έκτορας, και έτρεξε στο διαλυμένο αυτοκίνητο.

«Μπείτε μέσα!» βρυχήθηκε ο Έκτορας προς τη Δάφνη καθώς περνούσε μπροστά από το τζιπ και τραβούσε προς το αυτοκίνητο του Ματ που έβγαζε καπνούς.

Η Έλεν προσπαθούσε να ξεφύγει, μην μπορώντας να δει τι συνέβαινε. Συνέχιζε να φωνάζει το όνομα του Λούκας, τη στιγμή που ο Ιάσονας και η Δάφνη την έβαζαν σηκωτή στο πίσω κάθισμα.

«Ο Λούκας είναι μια χαρά!» είπε ο Ιάσονας σφίγγοντας τα δόντια του καθώς πάλευε μαζί της. «Έλεν, σε παρακαλώ! Αρκετή προσοχή έχουμε τραβήξει ήδη πάνω μας».

Συνειδητοποιώντας πού βρισκόταν, η Έλεν πίεσε τον εαυτό της να ηρεμήσει και να περάσει στο πίσω κάθισμα. Γλίστρησε δίπλα στο φιμέ τζάμι και αναστέναξε με ανακούφιση όταν είδε τον Λούκας να στέκεται μπροστά στο κατεστραμμένο αυτοκίνητο του Ματ. Δεν ήταν τραυματισμένος και μάλιστα συγκρατούσε τον Έκτορα για να μη φύγει τρέχοντας παρακάτω. Ο Κρέοντας είχε εξαφανιστεί, οπότε η Έλεν υπέθεσε πως ο Έκτορας προσπαθούσε να τον καταδιώξει. Για μια στιγμή φάνηκε πως ο Λούκας θα χτυπούσε τον Έκτορα, όμως ύστερα ψιθύρισε κάτι που μάλλον έπεισε τον πεισματάρη ξάδερφό του, αφού αμέσως ηρέμησε και έγνεψε καταφατικά.

«Είναι φτυστός ο Αίας», ψιθύρισε η Δάφνη πίσω της, με το βλέμμα κολλημένο πάνω στον Έκτορα.

Η Έλεν έριξε μια ματιά στη μητέρα της και ύστερα έστρεψε ξανά την προσοχή της στο τροχαίο. Η Αριάδνη βοηθούσε τον Ματ να βγει από το αυτοκίνητό του υποβαστάζοντάς τον. Ήταν σαστισμένος, αιμορραγούσε από το κεφάλι, κάτωχρος, με μάτια γουρλωμένα από την ταραχή του, όμως δεν έμοιαζε να έχει τραυματιστεί βαριά.

«Καλύτερα να σε πάμε στο νοσοκομείο», επέμενε η Αριάδνη παρατηρώντας τις άνισα διασταλμένες κόρες των ματιών του.

«Όχι», απάντησε κατηγορηματικά ο Ματ. «Δε θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε με τίποτε αυτό που συνέβη. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι δε σηκώνονται να φύγουν, αφού τους έχει χτυπήσει αυτοκίνητο».

Όλοι κατάλαβαν πως είχε δίκιο. Παρά τη διάσειση σκεφτόταν γρήγορα.

«Χτύπησες το κεφάλι σου», τον προειδοποίησε ο Ιάσονας, ενώ οι Επίγονοι αντάλλασσαν αβέβαιες ματιές.

«Ναι, και *εξακολουθώ* να ξέρω πολύ καλά τι είδα. Κοιτάξτε, μην ανησυχείτε για μένα, ποτέ δε θα κάρφωνα φίλο, όμως πρέπει να φύγουμε αμέσως», επέμεινε ο Ματ. «Πριν έρθει η αστυνομία».

«Αριάδνη;» ρώτησε ο Ιάσονας διασταυρώνοντας το βλέμμα του με εκείνο της δίδυμης αδερφής του σε μια ειλικρινή επικοινωνία. «Κινδυνεύει η ζωή του;»

Η Αριάδνη πέρασε τα χέρια της σε ελάχιστη απόσταση από το κρανίο του Ματ, ενώ οι παλάμες της εξέπεμπαν μια αχνή λάμψη. «Θα συνέλθει πλήρως», είπε έπειτα από λίγο. Άρχισε να οδηγεί τον Ματ προς το αυτοκίνητο του Έκτορα, όμως εκείνος χαχάνισε και σταμάτησε.

«Οπ. Τι μου έκανες;» Της χαμογέλασε αμήχανα.

«Σε θεράπευσα. Αυτό είναι το χάρισμά μου», απάντησε εκείνη και του ανταπέδωσε το χαμόγελο, ενώ ξαφνικά έδειχνε εξουθενωμένη.

«Ευχαριστώ», είπε ο Ματ. Άφησε να τον οδηγήσουν στο αυτοκίνητο του Έκτορα. «Μια στιγμή. Πού είναι η Κλερ;»

Η Έλεν βρέθηκε έξω από το αυτοκίνητο να τρέχει έξαλλη προς το μέρος του Ματ, πριν προλάβει καν να σηκώσει το χέρι η μητέρα της για να την εμποδίσει.

«Τι εννοείς, "πού είναι η Κλερ;"» ρώτησε επιτακτικά η Έλεν σφίγγο-

ντας τις γροθιές της τόσο δυνατά, που άρχισαν να τρέμουν. «Πότε την είδες τελευταία φορά;»

«Στο κάθισμα του συνοδηγού», απάντησε αδύναμα ο Ματ και έγνεψε προς το αμάξι του.

Ολόκληρο το σώμα του Ιάσονα πάγωσε. Κινούμενος με τέτοια ταχύτητα που έμοιαζε με μια θολή φιγούρα, ξερίζωσε την πόρτα του αυτοκινήτου με το ένα χέρι και σήκωσε προσεκτικά την Κλερ που είχε πέσει κάτω από το ταμπλό. Ήταν αναίσθητη, αιμορραγούσε και κρεμόταν ακίνητη, σαν βρεγμένη, πάνινη κούκλα.

«Όχι», της ψιθύρισε ο Ιάσονας. «Σου είχα πει να μείνεις μακριά μου». Έφερε τα χείλη του κοντά στα δικά της και έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα.

«Πώς είναι;» ρώτησε ανήσυχη η Αριάδνη.

«Αναπνέει», είπε εκείνος, ενώ η φωνή του ράγιζε. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την αδερφή του στα μάτια.

«Λοιπόν, μπορείς να τη θεραπεύσεις ή όχι;» τον ρώτησε ψύχραιμα, σαν να είχαν προετοιμαστεί οι δυο τους γι' αυτή τη στιγμή.

Έσφιξε το σαγόνι του και έγνεψε καταφατικά, όμως δε μίλησε καθώς μετέφερε την Κλερ στα πίσω καθίσματα του αυτοκινήτου, κρατώντας την προσεκτικά στην αγκαλιά του, ενώ οι υπόλοιποι οργανώνονταν.

«Εγώ θα αναλάβω το αυτοκίνητο του Ματ και θα σας συναντήσω στο σπίτι», είπε ο Λούκας στον ξάδερφό του, καθώς είχε αρχίσει ήδη να κρύβει τις λεπτομέρειες του διαλυμένου αυτοκινήτου αλλοιώνοντας το φως γύρω του.

«Στάσου», είπε η Δάφνη. Σήκωσε το ένα χέρι, σαν να ήθελε να σταματήσει ταξί, κι έκλεισε τα μάτια της. «Έτσι, θα τραβήξεις λιγότερο την προσοχή», είπε. Πυκνά στεφάνια ανοιχτής γκρίζας ομίχλης υψώθηκαν από το νερό και απλώθηκαν στο δρόμο, ενώ τα μακριά, σχοινένια πλοκάμια έτρεχαν προς τα ανασηκωμένα δάχτυλά της. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως η πρόσφατη καταιγίδα δεν είχε ξεσπάσει τυχαία κι αναρωτήθηκε μήπως την είχε προκαλέσει η μητέρα της.

«Μα το Δία το Νεφεληγερέτη», μουρμούρισε ο Έκτορας κάνοντας την

ίδια σκέψη με την Έλεν. Μόλις η σκηνή του τροχαίου εξαφανίστηκε στην ομίχλη, στράφηκε στον Λούκας. «Πού θα κρύψεις το αυτοκίνητο;»

«Στον ωκεανό. Μπορούμε να το καθαρίσουμε αφού σκοτεινιάσει», απάντησε ο Λούκας και βούτηξε στην πυκνή ομίχλη για να σπρώξει το σμπαραλιασμένο όχημα του Ματ στην προβλήτα κι από εκεί στο νερό.

Όλοι οι άλλοι στριμώχτηκαν στο αυτοκίνητο του Έκτορα. Το περιστατικό, από την επίθεση του Κρέοντα μέχρι τη φυγή τους, είχε διαρκέσει λίγα μόνο λεπτά και είχαν φτάσει σε απόσταση τεσσάρων τετραγώνων από τη σκηνή όταν άκουσαν την πρώτη σειρήνα να ηχεί στην ομίχλη.

Συνέχισαν αμίλητοι, τηρώντας ευλαβικά τα όρια ταχύτητας με προορισμό στο Σκόνσετ, ο καθένας χαμένος στη δική του ταραχή και ανησυχία. Καθώς προχωρούσαν, η Έλεν δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της από τον Ιάσονα και την Κλερ. Ο νεαρός είχε αρχίσει να κινεί τα χέρια του ελάχιστα εκατοστά πάνω από το σώμα της, ενώ οι παλάμες του φέγγιζαν όπως τα χέρια της αδερφής του όταν είχε θεραπεύσει τον Ματ. Ψιθύριζε στο αφτί της, φυσούσε απαλές, φωτεινές ανάσες πάνω στα κλειστά της μάτια, σαν να έστελνε ενέργεια απευθείας στα αναίσθητα όνειρά της.

Ό,τι κι αν ήταν αυτό που έκανε, βοηθούσε την Κλερ, όμως ταυτόχρονα του προκαλούσε τρομερό πόνο. Πυκνός, βαρύς ιδρώτας σχηματιζόταν πάνω στην ολοένα και πιο ωχρή επιδερμίδα του, ενώ η Κλερ έμοιαζε να παίρνει πιο ήρεμη στάση στην αγκαλιά του και να αποκτά περισσότερο χρώμα στα μάγουλά της. Μέχρι να σταματήσουν στο γκαράζ της οικογένειας, ο Ιάσονας ήταν τόσο εξουθενωμένος, ώστε η Έλεν δε ρώτησε καν, μονάχα σήκωσε την Κλερ από την αγκαλιά του και τη μετέφερε για λογαριασμό του στο σπίτι.

«Στο δωμάτιό μου. Γρήγορα», είπε με αδύναμη φωνή ο Ιάσονας, καθώς η Έλεν μετέφερε τη φίλη της στη γεμάτη κόσμο κουζίνα.

Πέρασε μπροστά από τα εμβρόντητα πρόσωπα των υπόλοιπων μελών της οικογένειας, κρατώντας την κοπέλα πάνω στο στήθος της για να την προστατεύσει από αδιάκριτα βλέμματα, καθώς μαζί με τον

Ιάσονα ανέβαινε τη σκάλα. Στα μισά της σκάλας τον ένιωσε να ακουμπά την παλάμη του στον ώμο της και να γέρνει πάνω της για να βρει στήριγμα. Ήταν τόσο αδύναμος, ώστε μετά βίας έφερνε το ένα πόδι μπροστά από το άλλο. Τελικά, κατάφερε να καλύψει την υπόλοιπη απόσταση.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;» ρώτησε η Έλεν τον Ιάσονα ακουμπώντας προσεκτικά την Κλερ στο κρεβάτι του.

«Δεν μπορείς», απάντησε εκείνος και άπλωσε το μεγάλο κορμί του δίπλα στην Κλερ. «Πήρα την απόφασή μου και είμαστε δεμένοι μεταξύ μας μέχρι να συνέλθει. Είναι κάτι σαν ύστατη λύση για ένα Θεραπευτή. Τώρα πια, είτε θα καταφέρουμε να διασχίσουμε μαζί την έρημο είτε θα μείνουμε εκεί».

«Α, ωραία», αναστέναξε η Έλεν νιώθοντας επιτέλους αισιοδοξία. «Η Κλερ δε θα άφηνε ποτέ κάποιον για τον οποίο νοιάζεται να πεθάνει, ειδικά όταν κινδύνεψε για να σώσει τη ζωή της».

Είδε τον Ιάσονα να χαμογελά και να γνέφει καταφατικά, καθώς θυμόταν πως όσο δεινή κι αν έμοιαζε η κατάσταση, τουλάχιστον είχε συνδέσει την τύχη του με μια πραγματικά θρυλική μαχήτρια.

«Έκανα ό,τι μπορούσα για να την κρατήσω μακριά από όλο αυτό, για να την προστατέψω από το είδος μας», ψιθύρισε κοιτάζοντας την Έλεν στα μάτια.

«Ναι, το ξέρω. Τσακωνόσασταν τόσο πολύ εσείς οι δύο, παρότι είναι προφανές πως είχατε βρει το ιδανικό ταίρι», είπε η κοπέλα νιώθοντας ενοχές. Ο Ιάσονας είχε προσπαθήσει να κάνει πέρα την Κλερ, προκειμένου να την κρατήσει ασφαλή, όμως η Έλεν δεν το είχε κάνει. «Το καταλαβαίνω τώρα».

«Έχεις άλλα θέματα να ασχοληθείς», είπε εκείνος ενώ τα μάτια του άρχιζαν ήδη να κλείνουν. «Πήγαινε. Θα έχει εμένα για οδηγό».

«Αν χάσετε το δρόμο σας, θα σας ακολουθήσω εκεί», αποκρίθηκε η Έλεν καθώς ένιωσε ήδη την πυρακτωμένη ατμόσφαιρα του ερημότοπου να απομυζά κάθε ίχνος υγρασίας από το δωμάτιο.

Ξαφνικά κατάλαβε τι ήταν ο ερημότοπος και γιατί από την πρώτη στιγμή φοβόταν τόσο πολύ να παραδεχτεί την αλήθεια που την αντίκριζε

κατάματα. Η έρημος στην οποία περιπλανιόταν ενώ κοιμόταν, ο τόπος όπου έπρεπε να ταξιδέψει τώρα ο Ιάσονας για να σώσει την Κλερ, ήταν η χώρα των νεκρών. Για μια φευγαλέα στιγμή μπόρεσε να διακρίνει τη μορφή της φίλης της, σαστισμένη, φοβισμένη, να φωνάζει βουβά το όνομα του Ιάσονα. Η Έλεν έδιωξε εκείνη την απαίσια εικόνα από το μυαλό της και ψιθύρισε απευθείας στο αφτί του Ιάσονα. «Ξέρω το δρόμο για να βγεις από τα χαλάσματα κι ορκίζομαι πως, αν δεν καταφέρετε να βρείτε την έξοδο μόνοι σας, θα έρθω εκεί κάτω και θα σας βγάλω εγώ».

Τα μάτια του νεαρού άνοιξαν απότομα, διάπλατα, όμως το πνεύμα του ακολουθούσε ήδη την Κλερ και, παρότι προσπάθησε να αντισταθεί, τα μάτια του έκλεισαν ξανά, καθώς παραδινόταν σε ένα βαθύ, κωματώδη ύπνο. Η Έλεν βγήκε από το δωμάτιο έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη πως ο Ιάσονας θα επέστρεφε με την Κλερ υγιή. Ψυχολογικά, είχε αρχίσει ήδη να ρίχνεται στη μάχη που την περίμενε στο καθιστικό.

Κατέβηκε από τη σκάλα ακούγοντας την υψωμένη φωνή της μητέρας της καθώς πλησίαζε εκεί. Της ήταν ήδη τρομερά οικεία, παρότι συμπλήρωνε ελάχιστες ώρες γνωριμίας με τη γυναίκα αυτή. Η φωνή της Δάφνης ήταν αυτή της Έλεν, ακουγόταν έξω από το κεφάλι της, σαν ηχογράφηση που παιζόταν σε κάποιον αυτόματο τηλεφωνητή της πλάκας. Η Έλεν τη σιχαινόταν... όχι τη φωνή, αλλά την αίσθηση πως είχε παγιδευτεί στο λάθος κάποιου άλλου, καταδικασμένη να υιοθετεί τις χειρότερες ιδιότητες των ανθρώπων που υποτίθεται πως αγαπούσε περισσότερο.

Κοντοστάθηκε για λίγο, ώστε να πάρει θάρρος, προτού μπει στο καθιστικό. Μέσα στα λίγα λεπτά που έμεινε πάνω η Έλεν είχε ξεσπάσει λογομαχία.

«Δηλαδή, εγώ φταίω;» τσίριζε η Δάφνη στον Πάλλαντα, αντιδρώντας σε κάτι που είχε μόλις πει. «Αν είχατε μείνει όλοι σας στην Κάντιθ, μακριά από την Έλεν, τίποτε από όλα αυτά δε θα είχε συμβεί!»

«Εγώ έφταιγα γι' αυτό», ομολόγησε ο Έκτορας προσπαθώντας να τους βοηθήσει να ηρεμήσουν. «Η οικογένειά μου αναγκάστηκε να φύγει γιατί παραλίγο να σκοτώσω συγγενή μου».

«Δε θα ήσουν ο πρώτος», μουρμούρισε η Δάφνη.

«Αυτό πάλι τι πάει να πει;» ρώτησε αγανακτισμένος ο Πάλλας.

«Είσαι επιτέλους έτοιμος να συζητήσεις αυτό το θέμα;» ρώτησε πικρόχολα η Δάφνη. «Δε σκότωσα εγώ τον Αίαντα. Ο Τάνταλος το έκανε».

«Είσαι ψεύτρα!» είπε ο Πάλλας κι έκανε ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος της.

«Και τότε πώς είμαι ακόμη ζωντανή; Ο Τάνταλος είπε σε όλους σας ότι με σκότωσε ο ίδιος, σωστά;»

Ο Πάλλας έμεινε να την κοιτάζει έξαλλος.

«Απάντησε σε μία ερώτηση μονάχα. Αν σκότωσα εγώ τον αδερφό σου, τον Αίαντα, τότε γιατί δε βλέπεις τις Ερινύες αυτή τη στιγμή;» ρώτησε η Δάφνη γνέφοντας με τα χέρια της ολόγυρα, σαν να ήθελε να δείξει πως δεν τις έκρυβε πουθενά.

Όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, σαν να περίμεναν πως κάποιος θα είχε μια εξήγηση, όμως κανείς δεν είχε.

«Πάλλαντα, θυμάσαι πώς ο Αίας κι εγώ μισούσαμε ο ένας τον άλλον περισσότερο απ' όσο θα δικαιολογούσε το μένος των Ερινυών, όμως ταυτόχρονα δεν αντέχαμε να είμαστε χωριστά; Θυμάσαι πώς αναζητούσαμε ο ένας τον άλλον διαρκώς, σαν να μην υποφέραμε ούτε στιγμή το χωρισμό;» ρώτησε η Δάφνη με ηπιότερο τόνο.

«Ήσουν η εμμονή του», είπε ο Πάλλας με βαριά φωνή, ενώ το βλέμμα του για μια στιγμή στάθηκε στον Λούκας.

«Κι εκείνος η δική μου. Τελικά, πολεμήσαμε, όμως την ύστατη στιγμή, αντί να αλληλοσκοτωθούμε, συνέβη ένα τρομερό ατύχημα. Καταλήξαμε να σώσουμε ο ένας τη ζωή του άλλου. Μόλις συνέβη αυτό, εξόφλησα το χρέος μου στον Οίκο των Θηβών. Κι εκείνος πλήρωσε το χρέος του στον Οίκο του Ατρέα. Από εκείνο το σημείο και μετά, ο Αίας μπορούσε να βρίσκεται κοντά στην οικογένειά μου χωρίς να εξοργίζει τις Ερινύες, κι εγώ κοντά στη δική του. Πώς θα μπορούσα να στέκομαι μπροστά σου, αν αυτό δεν ήταν αλήθεια;» Η Δάφνη έγνεψε προς την Έλεν και τον Λούκας. «Το έχετε δει να συμβαίνει ξανά, μπροστά στα μάτια σας, και ήδη όλοι σας ξέρετε ποια είναι η κατάληξη. Μόλις χάθηκαν οι Ερινύες, εγώ κι ο Αίας ερωτευτήκαμε».

«Ψεύτρα!» μουρμούρισε η Πανδώρα αγριεμένη.

«Όχι», είπε ο Λούκας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του, ενώ το βλέμμα του είχε πάρει μια σαστισμένη, σχεδόν φοβισμένη όψη. «Λέει την αλήθεια».

«Άγγιξα το σώμα του με το ίδιο μου το χέρι», ούρλιαξε η Πανδώρα, καθώς τα δάκρυα όργωναν το νεραϊδένιο πρόσωπό της. «Ήταν νεκρός!»

«Νομίζω πως και οι δυο μας ήμασταν νεκροί για μερικά δευτερόλεπτα», είπε η Δάφνη με συμπόνια. Προσπαθούσε να κάνει την Πανδώρα να την ακούσει, μάταια όμως. Η γυναίκα κουνούσε αρνητικά το κεφάλι της, ό,τι κι αν επιχειρούσε να της πει η Δάφνη. «Ο Αίας κι εγώ ποτέ δεν καταλάβαμε πραγματικά τι ακριβώς συνέβη, όμως σου το ορκίζομαι, δεν τον σκότωσα εγώ».

Η Πανδώρα τραβήχτηκε μακριά από τη Δάφνη γυρνώντας την πλάτη της, ενώ συνέχισε να κουνά πεισματικά το κεφάλι της. Η Αριάδνη πήγε και στάθηκε δίπλα της, την έπιασε από το χέρι, όμως η Πανδώρα δε δεχόταν καμιά παρηγοριά. Έκανε πέρα το χέρι της ανιψιάς της και σταύρωσε σφιχτά τα μπράτσα πάνω στο στήθος της, σαν να πονούσαν τα σωθικά της, ενώ με την αριστερή παλάμη σκέπαζε το βραχιόλι με τη φωτογραφία του αδερφού της στο δεξί της καρπό.

«Κλασική αντίδραση! Ο Οίκος των Θηβών νομίζει ότι ξέρει *τα πάντα*, επειδή είναι ο Οίκος της Μάντισσας», είπε η Δάφνη στην Πανδώρα σχεδόν ικετευτικά. «Και η ειρωνεία είναι ότι *ακριβώς επειδή* νομίζετε πως τα ξέρετε όλα, μπόρεσαν οι άλλοι Οίκοι να σας κρατήσουν τόσα μυστικά – τα κειμήλιά μας, όπως ο κεστός, ακόμη και την ύπαρξή μας. Νομίζατε πως ο Οίκος του Ατρέα είχε εξοντωθεί, κι όμως, *να που βρίσκομαι εδώ*. Ανοίξτε τα μάτια σας! Είτε θέλεις να το πιστέψεις είτε όχι, Πανδώρα, ο Αίας κι εγώ σώσαμε ο ένας τη ζωή του άλλου εκείνη τη νύχτα και στη συνέχεια ερωτευτήκαμε παράφορα».

«Δηλαδή, οι δυο σας το σκάσατε μαζί;» ρώτησε ο Κάστορας σοκάροντας τους υπόλοιπους με τη συμπάθεια που φανέρωνε η φωνή του.

«Δεν είχαμε άλλη επιλογή. Παρότι είχα εξοφλήσει το χρέος μου απέναντι στον Οίκο των Θηβών και μπορούσα να βρίσκομαι κοντά σε όλους σας χωρίς να προκαλώ τις Ερινύες, εσείς εξακολουθούσατε να με θέλε-

τε νεκρή», απάντησε η Δάφνη ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ο Αίας είπε ότι, αν μπορούσαμε να εξηγήσουμε στον Τάνταλο τι συνέβη, εκείνος θα στεκόταν στο πλευρό μας. Πίστευε πραγματικά πως ο αδερφός σας θα μας βοηθούσε. Ήμασταν τόσο νέοι, μόλις δεκαεπτά χρονών». Μια δυνατή συγκίνηση τη σάρωσε και ξαφνικά βρέθηκε να σφίγγει τις γροθιές και το σαγόνι της, σαν να αρνιόταν να κλάψει.

«Ολοκλήρωσε την ιστορία σου», είπε ανέκφραστα ο Λούκας.

«Ο Αίας κι εγώ ζούσαμε σε ένα ιστιοφόρο, κρυβόμασταν στη θάλασσα. Ο Τάνταλος ήρθε στα ανοιχτά για να μας συναντήσει με βάρκα, γιατί φοβόμασταν πολύ τυχόν ενέδρα και δε βγαίναμε στη στεριά. Αμέσως μόλις είδε το πρόσωπό μου, ο Τάνταλος τρελάθηκε. Πάλεψαν για μένα στη βάρκα. Δεν ξέρω κολύμπι... το ορκίζομαι, *δεν μπορούσα* να πάω κοντά τους. Ο Αίας έχασε», είπε η Δάφνη. Κοίταξε τον Λούκας κατάματα. «Ο Τάνταλος ισχυρίστηκε ότι με σκότωσε εκείνη τη μέρα, όμως προφανώς αυτό είναι ψέμα. Από τότε με καταδιώκει συνέχεια, ίσως επειδή θέλει να με κάνει δική του ή ίσως επειδή σκοπεύει να με σκοτώσει, ώστε να μη θελήσει κανείς άλλος να με κυνηγήσει, επιδιώκοντας την τιμή του Θριάμβου. Πλέον, δεν είμαι ολότελα σίγουρη για το τι επιδιώκει».

«Δεν το πιστεύω, ό,τι κι αν λες εσύ, Λούκας», είπε ο Πάλλας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του. «Ο Τάνταλος αγαπούσε τον Αίαντα».

«Ναι, είναι αλήθεια. Αγαπούσε τον αδερφό του και τελικά τον σκότωσε», είπε η Δάφνη τόσο εκνευρισμένη, ώστε να γίνεται ανελέητη. «Τώρα, ως φονιάς συγγενή του, είναι Απόβλητος και δεν μπορεί να έρθει σε επαφή με κανένα μέλος του Οίκου των Θηβών χωρίς να σας αποκαλύψουν την αμαρτία του οι Ερινύες».

«Πάλλαντα», είπε ευγενικά ο Κάστορας. «Σκέφτηκες ποτέ πως ο αδερφός μας παρέμεινε κρυμμένος, ακόμη κι όταν δεν είχαν απομείνει άλλοι Οίκοι για να τους πολεμήσει;»

«Μα υπήρχαν κι άλλοι Οίκοι και εξακολουθούν να υπάρχουν!» φώναξε ο Πάλλας δείχνοντας την Έλεν και τη μητέρα της. «Πρέπει να ήξερε πως αυτή ήταν ακόμη ζωντανή και ότι μπορεί να ξελογιάσει τους πάντες, ακόμη κι εμάς, προκειμένου να τη βοηθήσουμε να τον βρει».

«Δε χρησιμοποίησα τη δύναμη του κεστού πάνω σου, Πάλλαντα. Ούτε καν για να σε κάνω να με πιστέψεις», απάντησε κουρασμένα η Δάφνη. «Θέλω να καταλάβεις μόνος σου ποιος σκότωσε τον Αίαντα. Έχω ανάγκη να πιστέψεις πως δεν ήμουν εγώ εκείνη που σκότωσε *τον άντρα μου*».

«Όσα λέει είναι αλήθεια», είπε ο Λούκας καθώς διασταύρωνε το βλέμμα του με εκείνο της Έλεν. «Δεν έχει χρησιμοποιήσει τον κεστό. Και με τον Αίαντα ήταν παντρεμένη».

Η Έλεν απέστρεψε το βλέμμα της, παρότι τον ένιωθε να παρατηρεί το πρόσωπό της.

«Οι Μοίρες έχουν κάνει το ίδιο πράγμα πολλές φορές», είπε η Κασσάνδρα, με μια υποψία από τη δύναμη της Μάντισσας να χρωματίζει το βλέμμα και τη φωνή της, καθώς διαπερνούσε στιγμιαία το Παραπέτασμα. «Οι Μοιραίοι Εραστές είναι κομμάτι αναπόσπαστο του μοτίβου και οι μητέρες μου είναι υποχρεωμένες να το επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά. Η συμμετρία πρέπει να διατηρηθεί, διαφορετικά η υπόσταση του σύμπαντος θα καταστραφεί. Και οι Τέσσερις Οίκοι διασώθηκαν με τον τρόπο αυτό».

«Και οι τέσσερις;» επανέλαβε ο Λούκας καθώς το βλέμμα του αναζητούσε τα μάτια της Έλεν. Ένα ίχνος ελπίδας σπινθήρισε μέσα του, όμως αντί να δει τη χαρά του να επαναλαμβάνεται στο πρόσωπο της Έλεν, εκείνη ήταν ωχρή, ανέκφραστη. Απέστρεψε το πρόσωπό της.

«Τέσσερις Οίκοι σε Τρεις Διαδόχους», συνέχισαν την προφητεία τους οι πολλές φωνές. «Οι Μοιραίοι Εραστές έχουν διατηρήσει τις γενιές. Και οι Τρεις θα ανασύρουν την Ατλαντίδα».

Μια παράξενη σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο, σαν την παύση ανάμεσα σε μια εκτυφλωτική αστραπή και στον εκκωφαντικό βρυχηθμό του κεραυνού που αναπόφευκτα ακολουθεί.

«Σίβυλλα!» αναφώνησε ξαφνικά η Δάφνη, απευθυνόμενη στην Κασσάνδρα με τον αρχαιότερο τίτλο του αξιώματός της. «Σε ικετεύω να μου απαντήσεις! Πώς μπορούν οι Επίγονοι να απαλλαγούν από τις Ερινύες;»

«Δεν μπορεί να τις ελέγξει ακόμη!» είπε ταραγμένος ο Κάστορας στη

Δάφνη, το πρόσωπο της οποίας είχε πάρει μια ακόρεστη, απεγνωσμένη όψη. Η σκέψη της Έλεν γύρισε αστραπιαία στη στιγμή της ξαφνικής απόφασης της Δάφνης να επιστρέψουν στον Οίκο των Θηβών με τον Λούκας και κατάλαβε πως αυτό επιδίωκε από την πρώτη στιγμή η μητέρα της.

Ο Κάστορας άρπαξε το μπράτσο της Δάφνης επιχειρώντας να την απομακρύνει από την κόρη του, όμως ήταν πολύ αργά. Οι Τρεις Μοίρες είχαν κληθεί επίσημα στο σώμα της Μάντισσας, προκειμένου να απαντήσουν σε μια ευθεία ερώτηση, και τίποτε δεν μπορούσε να τις εμποδίσει. Το στόμα της Κασσάνδρας φέγγισε, τα μαλλιά της άρχισαν να σαλεύουν και το κεφάλι της τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω. Τα μάτια της θόλωσαν από τους καταρράκτες που ξεπήδησαν εκεί και το δέρμα της ζάρωσε. Μια γερόντισσα ξεπρόβαλε επιθετικά μέσα από το σώμα του νεαρού κοριτσιού, σαν να έσκιζε ένα χάρτινο περίβλημα. Σπαρταρώντας, η γερόντισσα μεταμορφώθηκε σε μια άλλη γυναίκα και ύστερα σε μια τρίτη, καθώς οι πολλές φωνές αντηχούσαν μέσα της.

«Η Καταβάτρια πρέπει να κατέλθει σε εκείνους που αδυνατούν να συγχωρέσουν και αδυνατούν να λησμονήσουν. Η Καταβάτρια και η Ασπίδα της θα απαλλάξουν τους Τρεις από το μαρτύριό τους καθώς και τους Οίκους από τον αέναο κύκλο του αίματος», είπαν οι φωνές και ύστερα σώπασαν.

Το κεφάλι της Κασσάνδρας ίσιωσε. Οι ρυτίδες έσβησαν, το βλέμμα της ξεθάμπωσε, όμως οι απόκοσμες παρουσίες εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα της. Η Δάφνη ξέφυγε από τον Κάστορα και πλησίασε τη Μάντισσα, με τα χέρια σταυρωμένα και τις παλάμες κολλημένες πάνω στο στήθος της, γεμάτη σεβασμό.

«Ο Οίκος του Ατρέα σού είναι υπόχρεος, Σίβυλλα», είπε κάνοντας βαθιά υπόκλιση καθώς ολοκλήρωνε το ρόλο της στο τελετουργικό.

«Και έτσι, ο Οίκος του Ατρέα θα ξεπληρώσει την υποχρέωση, όποτε κληθεί να το πράξει», είπε η Μάντισσα, προτού σβήσει τελείως η λάμψη και η Κασσάνδρα γίνει ξανά ο εαυτός της, αφού ανοιγόκλεισε αρκετές φορές τα μάτια και ξεφύσησε. Όλοι κοίταζαν τη Δάφνη σοκαρισμένοι, εξοργισμένοι.

«Λυπάμαι, όμως έπρεπε να το κάνω», αποκρίθηκε εκείνη. Η φωνή της μετά βίας ξεπερνούσε σε ένταση έναν ψίθυρο.

«Θα μπορούσες να την είχες σκοτώσει», είπε ο Λούκας σφίγγοντας τις γροθιές του. «Είναι ακόμη πολύ μικρή».

«Αν ο κύκλος της εκδίκησης δε σπάσει, δεν έχει κανένα μέλλον, ούτως ή άλλως. Κανείς μας δεν έχει», μουρμούρισε η Δάφνη ανήμπορη να τον κοιτάξει. Αρκετοί από τους παρισταμένους ύψωσαν τις φωνές τους για να διαφωνήσουν.

«Έχει δίκιο», είπε η Κασσάνδρα τερματίζοντας κάθε αντίρρηση. «Τα πράγματα θα αλλάξουν, η Προφητεία δόθηκε και, είτε μας αρέσει είτε όχι, εγώ είμαι η Μάντισσα. Δεν μπορώ να κρύβομαι πια».

«Μπορεί», είπε ο Κάστορας με βαριά φωνή. «Την επόμενη φορά, όμως, θα αποφασίσουμε μαζί ποιες ερωτήσεις θα τεθούν και πότε». Γύρισε και έδειξε τη Δάφνη. «Αν επιχειρήσεις την ίδια ατιμία ξανά, θα φροντίσω να μη ζήσεις αρκετά ώστε να ακούσεις την απάντηση της Σίβυλλας».

Η Δάφνη έγνεψε μια φορά καταφατικά, με μια παθητική όψη η οποία εξευμένισε τον Κάστορα αλλά όχι τον Λούκας. Είχε δει παλιότερα την Έλεν να παίρνει την ίδια έκφραση και ήξερε πως ήταν ψεύτικη. Έριξε μια ματιά στην Έλεν, η οποία είχε παρατηρήσει το ίδιο πράγμα, και αντάλλαξαν ένα ανήσυχο βλέμμα.

Η Κασσάνδρα δήλωσε πως ήταν κουρασμένη, κι έτσι η Πανδώρα τη συνόδευσε πάνω για να ξαπλώσει για λίγο. Η Αριάδνη πήγε στην κουζίνα για να δει πως εξελισσόταν η κατάσταση του Ματ, ο οποίος εξακολουθούσε να βάζει πάγο σε μερικά καρούμπαλα και μώλωπες, όση ώρα η Νόελ τού εξηγούσε περιληπτικά τι ίσχυε με τους ημίθεους.

Ο Λούκας έκανε νόημα στην Έλεν με το κεφάλι να τον συναντήσει στο διπλανό δωμάτιο. Εκείνη προσπάθησε να γνέψει αρνητικά, όμως αυτός είχε κάνει ήδη μεταβολή και κινούνταν προς την πόρτα. Έπρεπε να τον ακολουθήσει.

Την οδήγησε σε ένα άγνωστο μέρος του σπιτιού, στην πτέρυγα η οποία εκτεινόταν ακριβώς απέναντι από το γραφείο του πατέρα του, εκεί όπου δεν είχε πάει ποτέ η Έλεν. Καθώς διέσχιζαν τους άδειους δια-

δρόμους και περνούσαν μπροστά από αχρησιμοποίητα δωμάτια, έβλεπε τον Λούκας να γέρνει ελαφρά το κεφάλι προς τον ώμο του, διαισθανόμενος την παρουσία της.

Όπως τον ακολουθούσε, σε απόσταση όχι μεγαλύτερη από μερικά βήματα, διέκρινε τους ώμους του να σφίγγονται και άκουγε την ανάσα του να επιταχύνεται. Παρατηρούσε τη θερμή επιδερμίδα της πλάτης του να κινείται κάτω από το πουκάμισό του με κάθε του ανάσα και χρειάστηκε να τρίψει τις γροθιές της μεταξύ τους για να εμποδίσει τον εαυτό της να απλώσει το χέρι για να τον αγγίξει. Τελικά, ο Λούκας μπήκε σε ένα άδειο αίθριο στο ανατολικό άκρο του συγκροτήματος και έκανε μεταβολή. Η Έλεν είχε ένα δευτερόλεπτο για να ανοίξει το στόμα της επιχειρώντας να διαμαρτυρηθεί και την επόμενη στιγμή εκείνος βρέθηκε να τη φιλάει. Αμέσως μετά τον ένιωσε να τη σπρώχνει απαλά προς το πάτωμα και την επόμενη στιγμή η Έλεν παραλίγο να υποκύψει.

Ένα κύμα ναυτίας ξεκίνησε από το στομάχι της κι άρχισε να τη σαρώνει, καθώς έκλεινε σφιχτά το στόμα της και απέστρεφε το πρόσωπό της. Ο Λούκας έκανε πίσω προσεκτικά νομίζοντας πως την είχε πονέσει κάπως. Εκείνη στήριξε τους αγκώνες της στο μαρμάρινο δάπεδο και έσπρωξε το στήθος του.

«Σταμάτα», τον ικέτευσε.

Ο Λούκας έφυγε από πάνω της αμέσως, με τις παλάμες υψωμένες σε μια κατευναστική χειρονομία. Όπως σηκώνονταν και οι δύο και στέκονταν αντικριστά, το βλέμμα του φανέρωνε τόση σύγχυση, τόσο πόνο, ώστε τα μάτια της Έλεν άρχισαν να τρέχουν δάκρυα, παρότι είχε υποσχεθεί στον εαυτό της την προηγούμενη νύχτα ότι δε θα έκλαιγε ποτέ ξανά.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Λούκας αλαφιασμένος, υποφέροντας.

«Δε γίνεται να το κάνουμε αυτό», απάντησε εκείνη κουνώντας γρήγορα το κεφάλι της.

«Τι είναι αυτά που λες;» Προσπάθησε να την κάνει να τον κοιτάξει, καθώς άπλωνε τα χέρια για να την κρατήσει. «Έλεν, είμαστε ελεύθεροι. Υπάρχουν οι δύο άλλοι Οίκοι για να διαφυλάξουν την Ανακωχή. Μπορούμε να είμαστε μαζί».

«Δε γίνεται», επανέλαβε εκείνη κι έσφιξε τα χέρια της σε γροθιές για να μην μπορέσει να την κρατήσει εκείνος.

«Γιατί;» ρώτησε ο Λούκας με πνιχτή φωνή, διαισθανόμενος πως η Έλεν ήταν ειλικρινής μαζί του, χωρίς όμως να καταλαβαίνει ακόμη το λόγο. «Τόσο πολύ άλλαξαν τα αισθήματά σου για μένα μέσα σε μια νύχτα; Έπαψες να με θέλεις;»

«Δεν είναι αυτό», είπε η κοπέλα καθώς τυραννιόταν. «Μακάρι να μη σε ήθελα».

«Πώς μπορείς να το λες αυτό;» ρώτησε ο Λούκας ανακουφισμένος, ξέροντας τουλάχιστον πως η Έλεν εξακολουθούσε να αισθάνεται το ίδιο για εκείνον. «Καταλαβαίνω πως πέρασες πολλά σήμερα και ίσως να μην είσαι έτοιμη ακόμη. Κανένα πρόβλημα, θα περιμένουμε όσο θέλεις...» Προσπάθησε να την πάρει στην αγκαλιά του, απλά για να την κρατήσει εκεί, όμως εκείνη έσπρωξε με δύναμη το στήθος του και απέστρεψε το πρόσωπό της.

«Είμαστε πρώτα ξαδέρφια!» αναφώνησε απελπισμένη, καθώς οι ώμοι της άρχισαν να τραντάζονται από τους ασυγκράτητους λυγμούς. «Πατέρας μου δεν ήταν ο Τζέρι, Λούκας. Ήταν ο Αίας».

Ολόκληρο το σώμα του Λούκας πάγωσε από το φόβο και στη σιωπή που ακολούθησε το μόνο που άκουγε η Έλεν ήταν τον ήχο της βροχής να πέφτει πάνω στη γυάλινη οροφή.

«Δεν είναι δυνατό αυτό», ψιθύρισε εκείνος, παρότι διέκρινε στη φωνή της πως δεν έλεγε ψέματα. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι. Είδαμε τις Ερινύες την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε. Δε γίνεται να είμαστε συγγενείς».

«Κι όμως, γίνεται», απάντησε η Έλεν σκουπίζοντας πρώτα το ένα μάγουλο, ύστερα το άλλο και μετά ξανά το πρώτο, καθώς τα δάκρυα που έπρεπε να σκουπιστούν έμοιαζαν ατελείωτα. «Τα παιδιά που κατάγονται από γονείς διαφορετικών Οίκων μπορεί να ανήκουν μόνο στον έναν κι εμένα με κατοχύρωσε ο Οίκος του Ατρέα. Από τα παλιά χρόνια αυτό συνέβαινε».

«Από τα παλιά χρόνια;» ρώτησε ο Λούκας φέρνοντας στο νου του την προηγούμενη δήλωση της Κασσάνδρας. «Το μοτίβο των Μοιραίων

Εραστών επαναλαμβάνεται. *Πόσοι* Επίγονοι μεικτής γενιάς κρύβονται στον κόσμο;»

Η Έλεν ρούφηξε τη μύτη της και τον κοίταξε χαμογελώντας αδύναμα. Ήταν τόσο ευαίσθητος, τόσο γρήγορος στο να συλλαμβάνει την κάθε λεπτομέρεια, ώστε δεν μπορούσε να εμποδίσει τον εαυτό της να τον λατρεύει. Υπήρχαν αμέτρητοι τρόποι να θαυμάζει αυτό τον άνθρωπο και για το λόγο αυτό υπήρχαν αμέτρητοι τρόποι να τον ερωτεύεται ξανά και ξανά. Συνειδητοποίησε ότι δε θα αρκούσε να απαρνηθεί τον Λούκας εκείνη τη μία φορά, ώστε να τελειώσει με αυτό το θέμα. Θα έπρεπε να διαγράψει όλους τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να μάθει να τον αγαπάει, καθημερινά, από εκείνη τη μέρα και μετά. Το βάρος όλων εκείνων των μελλοντικών στιγμών που θα της ράγιζαν την καρδιά βάλθηκε να πιέζει την Έλεν, ώσπου αναγκάστηκε να σκύψει το κεφάλι, μην μπορώντας να τον κοιτάξει καθώς απαντούσε στην ερώτησή του.

«Η Δάφνη μάς ονομάζει Απάτριδες και, ναι, είμαστε αρκετοί», είπε σιγανά. «Κανείς δεν ξέρει πόσοι ακριβώς, όμως υπάρχουν τουλάχιστον είκοσι, τους οποίους μπορεί να εντοπίσει η μητέρα μου».

«Επομένως, εφόσον αυτά τα παιδιά μπορούν να ανήκουν μόνο σε έναν Οίκο, όμως οι γονείς τους προέρχονται από εχθρικούς Οίκους, τότε η μία πλευρά της οικογένειας...»

«Παραδίδεται στη μανία των Ερινυών και κυνηγά το μωρό για να το εξοντώσει. Η Δάφνη είπε πως η παρόρμηση να σκοτώσεις το νεογέννητο είναι σχεδόν ακαταμάχητη, όπως και για κάποιον που πρόσφατα κατέστη Απόβλητος. Ο ένας γονιός αναγκάζεται να συγκρουστεί με τους συγγενείς του για να σώσει το παιδί και συνήθως αυτό σημαίνει πως ο γονιός εκείνος είτε πεθαίνει από το χέρι των δικών του γονιών ή αδερφών, ή αλλιώς καταλήγει να υποχρεωθεί να τους σκοτώσει».

«Αυτό είναι αηδιαστικό», μουρμούρισε ο Λούκας. Η Έλεν κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Είναι πράγματι αηδιαστικό. Τα μωρά δε θα έπρεπε να είναι κομμάτι της βεντέτας. Είναι απλά λάθος. Η Δάφνη ορκίστηκε να εξουδετερώσει τις Ερινύες, ώστε μωρά σαν κι εμένα να μπορούν να είναι και με τις

δύο οικογένειές τους και να μη χρειαστεί κανείς άλλος να βιώσει τη φρίκη της επιλογής μεταξύ του να προστατέψει το παιδί του και να πολεμήσει τον αδερφό ή την αδερφή του... ή το γονιό του. Μάλιστα, έκανε αποστολή της ζωής της την προσπάθεια να απαλλάξει τους Επιγόνους από την κατάρα των Ερινυών για πάντα».

Ο Λούκας κατένευσε καθώς επιτέλους καταλάβαινε. Άρχισε να βηματίζει, σαν να μην μπορούσε να μείνει στην ίδια θέση για παραπάνω από ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου, καθώς τόσες σκέψεις διεκδικούσαν μια θέση στο μυαλό του ταυτόχρονα.

«Τι θα κάνουμε; Δεν μπορούμε να μείνουμε μακριά ο ένας από τον άλλον», είπε καθώς σταμάτησε να βηματίζει και κοίταξε επίμονα την Έλεν, η οποία παρέμενε καθισμένη στο πάτωμα.

«Το ξέρω, όμως ταυτόχρονα δεν μπορώ να βρίσκομαι κοντά σου», αποκρίθηκε αναστενάζοντας αποκαμωμένη.

Ο Λούκας βόγκηξε και έκρυψε το πρόσωπό του. Κανείς τους δεν άντεχε να κοιτάξει τον άλλον, όμως άπλωσαν τα χέρια στα τυφλά και αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Άρχισαν να λικνίζονται ελαφρά, καθώς είχαν και οι δύο ανάγκη παρηγοριάς.

«Η μητέρα μου κι εγώ σχεδιάζαμε να φύγουμε σήμερα», ψιθύρισε η Έλεν.

«Μη με εγκαταλείψεις», της ψιθύρισε με τη σειρά του ο Λούκας και έσφιξε τα μπράτσα του γύρω της.

«Και τι θα κάνουμε;» μουρμούρισε με απόγνωση η Έλεν, καθώς ήξερε πως δεν είχε κάποια απάντηση να της δώσει.

Συνέχισαν να σφιχταγκαλιάζονται στο αχρησιμοποίητο δωμάτιο, ενώ η βροχή έπεφτε κατά διαστήματα στα τζάμια του αιθρίου, ώσπου άκουσαν ανήσυχες φωνές να τους αναζητούν στους άδειους διαδρόμους.

«Δε νομίζω πως θα αντέξω», είπε η Έλεν. Αποτραβήχτηκε και παραμέρισε τα μαλλιά από το ιδρωμένο μέτωπό της. «Δεν αντέχω να εξηγήσω τα ίδια πράγματα ξανά».

«Θα το κάνω εγώ», είπε ο Λούκας απλώνοντας ενστικτωδώς το χέρι του, όμως την επόμενη στιγμή συγκρατήθηκε και το κατέβασε.

Ο Έκτορας έφτανε στην πόρτα ακριβώς τη στιγμή που ο Λούκας την

άνοιγε. Το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα ταραχής, το στήθος του φούσκωνε από τις γρήγορες ανάσες. Χρειάστηκε να κοιτάξει εναλλάξ τα καταρρακωμένα πρόσωπά τους αρκετές φορές, προτού συνειδητοποιήσει ότι ήταν εντάξει.

«Είστε και οι δύο... ζωντανοί», διαπίστωσε ανακουφισμένος.

«Καλύτερα να γυρίσουμε», είπε ο Λούκας ανέκφραστος, πριν αρχίσει να κινείται σφιγμένος στο διάδρομο, αφήνοντας τον Έκτορα με την Έλεν.

«Η Δάφνη μάς εξήγησε», είπε ο Έκτορας χωρίς περιστροφές. «Λυπάμαι, ξαδέρφη».

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά μερικές φορές, καθώς δεν τολμούσε να αρθρώσει λέξη, κι άρχισε να κινείται στο διάδρομο. Προς μεγάλη της έκπληξη, ο Έκτορας την πρόλαβε και έφερε το μπράτσο του γύρω από τον ώμο της καθώς περπατούσαν. Την έσφιξε για μια στιγμή και τη φίλησε στο κεφάλι. Καθώς πλησίαζαν στις κατοικημένες πτέρυγες του σπιτιού, η Έλεν συνειδητοποίησε πόσο πολύ είχε γείρει και στηριζόταν πάνω του.

18

Το να κρυφτει στις σκιές και να περιμένει έξω από το σπίτι των Χάμιλτον δεν ήταν ό,τι καλύτερο, όμως ο Κρέοντας δεν είχε άλλη επιλογή. Δε θα μπορούσε να πλησιάσει καν στο συγκρότημα της οικογένειας Δήλος τώρα που είχε φανερωθεί θέτοντάς τους σε συναγερμό. Είχε πλησιάσει τόσο κοντά, *τόσο κοντά*, όμως υποτίμησε τον ξάδερφό του κι αυτό του είχε κοστίσει. Ο Λούκας ήταν δυνατότερος απ' ό,τι νόμιζε. Δε θα διέπραττε το ίδιο σφάλμα ξανά, όμως δεν αποκλειόταν εκείνη η μία φορά να ήταν αρκετή για να μετατρέψει τον Κρέοντα από σωτήρα σε όνειδος.

Τώρα που ο στόχος του είχε τεθεί υπό την προστασία των ίδιων των συγγενών του, είχε ελάχιστες επιλογές πέρα από το να περιμένει και να δει αν θα ήταν αρκετά ανόητη ώστε να βγει έξω μόνη της. Ο Κρέοντας έλπιζε πως αν εκείνη ήταν να πάει οπουδήποτε, προορισμός της θα ήταν το κτίριο που κάποτε αποκαλούσε σπίτι της.

Δεν ήταν καμιά σοβαρή πιθανότητα, όμως δεν είχε να ελπίζει σε κάτι

άλλο, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. Δεν μπορούσε να επιστρέψει στο γιοτ και να αντικρίσει άπραγος τα ξαδέρφια του. Έπρεπε να βρει κάτι άλλο –κάποιο στοιχείο, μια ευκαιρία, κάτι– προτού εμπλέξει στην υπόθεση οποιοδήποτε άλλο μέλος των Εκατό Εξαδέλφων. Άσχετα από την κατάληξη που θα είχε αυτή η ιστορία, ο πατέρας του δεν έπρεπε ποτέ να πληροφορηθεί την αποτυχία του έξω από το ξενοδοχείο. Ήταν τόσο ντροπιαστική, ώστε δεν άντεχε καν να τη θυμάται.

Ο Τάνταλος είχε δείξει επιτέλους αρκετή εμπιστοσύνη στο γιο του, ώστε να του αποκαλύψει την αλήθεια, και για πρώτη φορά εδώ και περισσότερο από δεκαεννέα χρόνια, ο Κρέοντας είχε μπορέσει να ακούσει τη φωνή του πατέρα του. Δεν του είχε επιτραπεί να βρεθεί στο ίδιο δωμάτιο ή να δει το πρόσωπό του, γιατί εκείνη η γυναίκα τού το είχε παραμορφώσει τόσο φρικτά, ώστε θα ήταν θάνατος να το αντικρίσει, όμως για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό ο Κρέοντας είχε *μιλήσει* κανονικά με τον πατέρα του και είχε μάθει τι φορτίο κουβαλούσε.

Ο πατέρας του τον επαίνεσε που είχε αποδειχτεί τόσο δυνατός και πιστός στην πορεία των χρόνων. Στη συνέχεια είπε στο γιο του τι συνέβη πραγματικά πάνω σε εκείνη τη βάρκα, πώς οι σκέψεις και η βούλησή του είχαν αλλοιωθεί τόσο φρικτά, ώστε να οδηγηθεί σε ένα είδος αμαρτίας που τον σημάδεψε για πάντα... Τον σημάδεψε όπως τη Μέδουσα. Ο Τάνταλος εξομολογήθηκε τα σφάλματά του, μετανόησε γι' αυτά και είπε στο γιο του πως από τότε προσπαθούσε να επανορθώσει. Είχε δώσει όρκο να απαλλάξει τον κόσμο από τη θηλυκή μάστιγα του κεστού, ώστε όλοι οι άνθρωποι, Επίγονοι και θνητοί, να κατορθώσουν επιτέλους να ελέγξουν τα πάθη τους. Στη συνέχεια ανέθεσε στο γιο του την ίδια ιερή αποστολή.

Και ο Κρέοντας είχε αποτύχει.

Ένιωσε το κινητό στην τσέπη του να δονείται για πέμπτη φορά. Εδώ και λίγη ώρα το αγνοούσε και δεν ήθελε καν να ξέρει ποιος προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί του, όμως αυτή τη φορά υπέκυψε και το έβγαλε για να κοιτάξει την οθόνη. Ήταν η μητέρα του. Πέρασε μια στιγμή προσπαθώντας να αποφασίσει αν έπρεπε να απαντήσει και τελικά το έκανε.

«Πού βρίσκεσαι;» ρώτησε η Μίλντρεντ με σιγανή φωνή.

«Στο κυνήγι», απάντησε αόριστα ο γιος της, διαισθανόμενος πως κάποιος παρακολουθούσε τη μητέρα του, ενδεχομένως άκουγε και τι έλεγε. Είχε συμβεί και παλαιότερα αυτό.

«Μία από τις προδότριες μόλις επικοινώνησε μαζί μου», είπε η μητέρα του ψιθυρίζοντας επιτακτικά. «Με ενημέρωσε για την αποτυχία σου μπροστά από το ξενοδοχείο και ζήτησε να αλλάξει στρατόπεδο. Θέλει οι άντρες της οικογένειάς της να απαλλαγούν από τον κεστό...»

Ο Κρέοντας άκουσε ένα συρτό ήχο από το τηλέφωνο της μητέρας του, καθώς ερχόταν σε επαφή με κάποιο ύφασμα, σαν να είχε χωθεί σε κάποια τσέπη ή κάτω από ένα ρούχο. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, στη διάρκεια των οποίων το μόνο που άκουγε ήταν το ρυθμικό σύρσιμο των ρούχων πάνω στο μικρόφωνο, καθώς η μητέρα του άλλαζε θέση.

«Είσαι ακόμη στη γραμμή;» ρώτησε τελικά όταν βρέθηκε σε σχετικά ασφαλές σημείο.

«Ναι. Μητέρα, τι συμβαίνει;»

«Σώπασε. Μονάχα άκουσε. Οι Εκατό Εξάδελφοι έχουν αρχίσει να αμφιβάλλουν για σένα. Δεν μπορώ να τους αφήσω να καταλάβουν ότι βρισκόμαστε σε επαφή», ψιθύρισε επιτακτικά. «Πού βρίσκεσαι; Η γυναίκα θέλει να συναντηθείτε αμέσως, να καταστρώσετε κάποιο σχέδιο».

Η Έλεν πέρασε δεκαπέντε λεπτά στο τηλέφωνο με τον πατέρα της προσπαθώντας να τον καθησυχάσει. Ο Τζέρι ετοιμαζόταν να κατέβει στο αστυνομικό τμήμα κι απαίτησε να μάθει πού είχε χαθεί η κόρη του όλη τη νύχτα. Η Έλεν δεν είχε τι να του απαντήσει. Ο Τζέρι ήταν θυμωμένος μαζί της, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Απαίτησε να γυρίσει η Έλεν αμέσως στο σπίτι. Μάλιστα, της έβαλε τις φωνές, πράγμα που δεν είχε κάνει από τον καιρό που ήταν κοριτσάκι. Η Έλεν δεν ήταν μαθημένη να παρακούει τον πατέρα της, όμως έπιασε τον εαυτό της να του λέει πως ήταν ασφαλής, αλλά δε θα επέστρεφε ακόμη στο σπίτι. Του έκλεισε το τηλέφωνο, ενώ εκείνος ακόμη φώναζε στο ακουστικό.

Γνώριζε ότι του φερόταν άδικα, όμως δεν ήξερε τι άλλο να κάνει. Δεν

είχε αποφασίσει αν θα μιλούσε στον πατέρα της για την επιστροφή της Δάφνης και αν θα του ανακοίνωνε στη συνέχεια ότι τον άφηνε για να ζήσει μαζί της, ή αν θα ήταν καλύτερα απλά να εξαφανιστεί. Η Δάφνη επέμενε πως η δεύτερη επιλογή ήταν η καλύτερη για όλους, συμπεριλαμβανομένου του Τζέρι, όμως η Έλεν δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό της να το αποδεχτεί. Μπορεί σωματικά να ήταν ασφαλέστερος, όμως συναισθηματικά το χτύπημα θα ήταν τρομερό. Η Έλεν εξέταζε και τα δύο σενάρια στο μυαλό της, όμως κανένα δεν της φαινόταν σωστό. Είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο, ο πατέρας της, ο άνθρωπος που άξιζε λιγότερο από όλους να υποφέρει, θα ήταν εκείνος που θα πληγωνόταν περισσότερο. Τελικά, τις μαύρες σκέψεις της διέκοψε η Νόελ, η οποία την ενημέρωσε ότι η Κλερ και ο Ιάσονας είχαν συνέλθει.

Η Έλεν ανέβηκε στο δωμάτιο του Ιάσονα κι άνοιξε την πόρτα μια ιδέα. Η Δάφνη καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, δίπλα στην Κλερ, κρατώντας το χέρι της καθώς την κοίταζε με τρυφερότητα. Είχε αγαπήσει την κοπέλα τότε που ήταν μωράκι, όπως είχε εξηγήσει στην Έλεν την προηγούμενη νύχτα, και πάντοτε ανησυχούσε για την ασφάλειά της, καθώς μεγάλωνε δίπλα σε μια Επίγονο. Στο ξενοδοχείο, στη διάρκεια της καταιγίδας, ακύρωσε την κατάρα της Έλεν και παράλληλα της εξήγησε πως είχε εξαιρέσει την Κλερ από τους καταλύτες που προκαλούσαν τις κράμπες, παρότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αποκαλύψει την ταυτότητα της κόρης της, απλά για την περίπτωση που η Έλεν θα έπρεπε κάποια στιγμή να προστατέψει τη φίλη της. Η Έλεν την είχε ευχαριστήσει γι' αυτό, αν και ελάχιστα πράγματα της είχε πει εκείνη τη νύχτα η μητέρα της για να την κάνει να αισθάνεται ευγνωμοσύνη.

«Ξεκαθάρισες τα πράγματα με τον Λούκας;» ρώτησε η Δάφνη, τη στιγμή που η Έλεν έμπαινε στο δωμάτιο. Η κοπέλα μόρφασε στο άκουσμα του ονόματός του, έγνεψε βιαστικά καταφατικά και έστρεψε την προσοχή της ξανά στην Κλερ.

«Γεια σου, φιλενάδα. Πραγματικά με κοψοχόλιασες», είπε. Πλησίασε και στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι.

«Εγώ να δεις πόσο φοβήθηκα», είπε η Κλερ γνέφοντάς της να καθίσει. Τότε, παρατήρησε το πρησμένο πρόσωπο της Έλεν. «Είσαι καλά;»

«Μην ανησυχείς», είπε εκείνη και κάθισε διστακτικά δίπλα στη μητέρα της. «Πώς τα πάτε εσείς οι δύο;»

«Ήταν ευκολότερο απ' ό,τι περίμενα», απάντησε ο Ιάσονας. «Τελικά δεν περάσαμε από τα χαλάσματα. Το μόνο που χρειάστηκε ήταν να σκαρφαλώσουμε στους άνυδρους λόφους».

«Ωραία», είπε η Έλεν χαμογελώντας ανακουφισμένη. «Οι λόφοι είναι μακριά από το ποτάμι».

«Το ξέρω», αποκρίθηκε ο Ιάσονας και χαμογέλασε στην Έλεν, πριν γυρίσει να κοιτάξει την Κλερ. «Είναι πραγματικά δυνατή».

«Ποιο ποτάμι; Ποια χαλάσματα;» παρενέβη η Δάφνη κοιτάζοντας εναλλάξ τον Ιάσονα και την Έλεν, όμως η επιτακτική ερώτηση της Κλερ έθεσε τη δική της στο περιθώριο.

«Ήταν πραγματικά όλα αυτά;» αναφώνησε ξαφνικά η κοπέλα, με μάτια σκοτεινιασμένα και γουρλωμένα από το φόβο.

«Ναι και όχι», απάντησε ήρεμα ο Ιάσονας και άγγιξε φευγαλέα τα χείλη του πάνω στο μέτωπο της Κλερ, καθώς ανακαθόταν με δυσκολία και την έφερνε τρυφερά πάνω του. «Ο τόπος είναι πραγματικός, όμως μόνο τα πνεύματά μας βρέθηκαν εκεί».

«Μα πεινούσα τόσο πολύ. Διψούσα τόσο», ψιθύρισε η Κλερ έντρομη ξαφνικά.

Έστρεψε με εμπιστοσύνη το πρόσωπό της στο λαιμό του Ιάσονα κι εκείνος την έσφιξε πάνω του. Ο δεσμός που είχαν σφυρηλατήσει στον ερημότοπο εξακολουθούσε να υπάρχει και η Έλεν είχε την αίσθηση πως ο Ιάσονας δεν ήθελε να τον αφήσει να ατονήσει.

«Μη φοβάσαι, απλώς κινηθήκαμε περιμετρικά, ποτέ δε διασχίσαμε το ποτάμι για να περάσουμε στο εσωτερικό του. Ούτε καν οι καλύτεροι Θεραπευτές δεν μπορούν να φτάσουν μέχρι το τέρμα και να επιστρέψουν ζωντανοί», είπε ο Ιάσονας καθησυχαστικά. Γύρισε και κοίταξε την Έλεν, σαν να της ζητούσε να τον βοηθήσει να εξηγήσει.

«Ο τόπος στον οποίο βρεθήκατε είναι λίγο πιο πέρα από εκείνον που επισκέπτεσαι στα όνειρά σου. Δεν είναι κάτι που πρέπει να φοβάσαι», είπε η Έλεν και ακούμπησε την παλάμη της στην πλάτη της Κλερ προσπαθώντας να την παρηγορήσει. «Φαντάσου πως είναι ένα

έντονο όνειρο, αν αυτό σε διευκολύνει, γιατί αυτή είναι η αίσθηση που αφήνει».

«Εφιάλτης πες καλύτερα», μουρμούρισε η Κλερ καθώς έστρεφε το πρόσωπό της από τον Ιάσονα και ανακτούσε την αυτοκυριαρχία της.

«Κοίτα, παραλίγο να πεθάνεις», είπε η Έλεν και ανασήκωσε τους ώμους. «Δε θα μπορούσε να είναι διασκεδαστικό αυτό».

«Έλεν;» ρώτησε η Δάφνη καθώς μια σκέψη είχε αρχίσει να παίρνει μορφή στο μυαλό της. «Πόσες φορές έχεις βρεθεί σε αυτό τον τόπο που περιγράφεις;»

«Έχω χάσει το μέτρημα», απάντησε σιγανά η Έλεν κουνώντας το κεφάλι της.

Η Δάφνη κοίταξε επίμονα την κόρη της, με μια σκληρή έκφραση στο πρόσωπό της. Ύστερα ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Ματ ξεπρόβαλε στο κατώφλι αμήχανος.

«Συγγνώμη που διακόπτω», είπε μορφάζοντας ελαφρά. «Γεια, Κλερ. Είσαι εντάξει;»

«Πέρασε μέσα», απάντησε η Κλερ, ενώ προσπαθούσε να ανακαθίσει κάπως. Άπλωσε το χέρι στην Έλεν, η οποία τη βοήθησε να στηριχτεί. «Χαίρομαι που είσαι καλά», του είπε με ευγνωμοσύνη.

«Ναι, κι εγώ το ίδιο», απάντησε ανακουφισμένος ο Ματ. «Όμως, υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα το οποίο πρέπει να τακτοποιήσουμε. Παρατήρησα κάποιους ανθρώπους να μας κοιτάζουν όταν... δηλαδή...»

«Όταν χτύπησες τον Λούκας με το αμάξι σου;» ολοκλήρωσε τη σκέψη του ο Ιάσονας χαμογελώντας αμυδρά.

«Σωστά. Οπότε, πρέπει να τακτοποιήσω αυτό το θέμα. Προτού ξεφύγει η κατάσταση», είπε ο Ματ, που ένιωθε άβολα. «Όσο περισσότερο μένω εδώ τόσο πιο πολλά σχόλια θα δημιουργηθούν. Αν αρχίσω να το αρνούμαι, δείχνοντας σε όλους ότι είναι αδύνατο να έχω εμπλακεί σε τροχαίο, εφόσον δεν έχω το παραμικρό τραύμα...»

«Τότε η όλη ιστορία θα ξεχαστεί, πριν πάρει διαστάσεις», ολοκλήρωσε τη σκέψη του η Δάφνη. «Είσαι πράγματι διατεθειμένος να πεις ψέματα στους δικούς σου για χάρη μας;» ρώτησε ψυχρά.

«Δε νομίζω πως έχει να κάνει με τους δικούς μου ή τους δικούς σας.

Εγώ το μόνο που βλέπω είναι οι φίλοι μου, και τώρα χρειάζονται τη βοήθειά μου», είπε ο Ματ μισοκλείνοντας τα μάτια του, ενοχλημένος από το σχόλιο. Έριξε μια αβέβαιη ματιά στην Έλεν, σαν να τη ρωτούσε κατά πόσο ήταν σίγουρη γι' αυτή τη νέα μητέρα που είχε αποκτήσει.

«Θα σε πάω όπου θέλεις», είπε η Έλεν καθώς σηκωνόταν. «Πρέπει να μιλήσω με τον πατέρα μου, έτσι κι αλλιώς. Θα σε πετάξω πηγαίνοντας εκεί».

«Δεν πρόκειται να πας πουθενά», είπε η Δάφνη, έκπληκτη που η Έλεν είχε σκεφτεί καν κάτι τέτοιο. «Είναι πάρα πολύ επικίνδυνο».

«Δεν μπορώ να τον παρατήσω έτσι απλά», αποκρίθηκε η Έλεν. «Αυτό έκανες εσύ, κι εγώ πέρασα όλη μου τη ζωή προσπαθώντας να μαζέψω τα συντρίμμια που άφησες πίσω σου. Αν έχω μάθει ένα πράγμα, είναι πως δε θέλω να επαναλάβω τα δικά σου λάθη. Ούτε τώρα ούτε ποτέ».

«Κοίτα, δε γίνεται να σε δένω χειροπόδαρα κάθε φορά που διαφωνούμε, όμως μπορώ να σου πω να προσέχεις, Έλεν, ειδικά όταν χρησιμοποιείς λέξεις όπως το "ποτέ"», απάντησε η Δάφνη, ενώ το βλέμμα της μαλάκωνε με κατανόηση. «Οι θεοί γνωρίζουν τι σημαίνει να είσαι αιώνιος και τους αρέσει πολύ να παίζουν με τους θνητούς που χρησιμοποιούν απόλυτους όρους».

Η Έλεν έκανε μεταβολή και βγήκε σχεδόν παραπατώντας έξω, τόσο ταραγμένη που άκουσε τη μητέρα της να επαναλαμβάνει αυτό που της είχε πει ο Λούκας, ώστε για μια στιγμή έχασε κάθε αίσθηση.

«Σε κρατάω», ψιθύρισε ο Ματ στο αφτί της, καθώς έπιανε την Έλεν από τον ώμο και τη βοηθούσε να περάσει από την πόρτα, ώστε να μη βρει με τον ώμο στο κούφωμα.

«Η μητέρα σου είναι περίπτωση», είπε με μια υποψία φόβου όταν βρέθηκαν έξω και η πόρτα είχε κλείσει με ασφάλεια πίσω τους.

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμη αν έχει δίκιο για όλα όσα με έχουν απασχολήσει στη ζωή μου, ή αν είναι απλώς μοχθηρή», απάντησε με ειλικρίνεια η Έλεν.

«Το ίδιο πράγμα αναρωτιούνται όλοι για τη μητέρα τους», είπε ο Ματ χαμογελώντας. «Το θέμα είναι πως κανενός η μητέρα δεν είναι μονάχα το ένα ή το άλλο».

Η Έλεν χαμογέλασε στον Ματ, ελπίζοντας να είχε δίκιο, και τον οδήγησε στο ισόγειο. Μπήκαν στην κουζίνα ψάχνοντας κάποιον να τους δανείσει ένα αυτοκίνητο, όμως είδαν μονάχα την Πανδώρα, η οποία μόλις επέστρεφε στο σπίτι από το γκαράζ.

«Έλεν», είπε η Πανδώρα αιφνιδιασμένη. «Δε φαντάζομαι να φεύγεις;»

«Ο Ματ πρέπει να γυρίσει στο σπίτι του κι εγώ...» άρχισε να λέει η Έλεν, όμως η Πανδώρα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Δεν μπορώ να σε αφήσω να φύγεις από το σπίτι μας. Το ξέρεις αυτό», είπε αποφασιστικά.

«Τότε, μήπως θα μπορούσες να τον πετάξεις εσύ;» ρώτησε η Έλεν.

«Λυπάμαι, δε γίνεται αυτή τη στιγμή», απάντησε η Πανδώρα κοιτάζοντας τα αστόλιστα χέρια της. «Γιατί δε ρωτάς την Αριάδνη; Βρίσκεται στη βιβλιοθήκη». Χαμογέλασε για λίγο στην Έλεν και στον Ματ και ύστερα έφυγε αμίλητη προς την κατεύθυνση του κλουβιού μάχης. Η κοπέλα χρειάστηκε μια στιγμή για να συνειδητοποιήσει τι έλειπε από εκείνη την εικόνα. Ήταν η πρώτη φορά που μπορούσε να θυμηθεί, κατά την οποία η Πανδώρα δε φορούσε κανένα κόσμημα.

Η Έλεν οδήγησε τον Ματ στη βιβλιοθήκη, όπου ο Κάστορας, ο Πάλλας, ο Έκτορας, η Αριάδνη, η Κασσάνδρα και ο Λούκας συζητούσαν, έχοντας σχηματίσει έναν κύκλο γύρω από την καρέκλα της Κασσάνδρας. Η συζήτηση έληξε αμέσως μόλις είδαν την Έλεν.

«Ο Ματ χρειάζεται κάποιον να τον πάει στο σπίτι», ανακοίνωσε νευρικά. Προσπάθησε να κρατήσει το βλέμμα της μακριά από τον Λούκας, όμως τα μάτια της επέμεναν να τον κοιτάζουν.

«Θα τον πάω εγώ», προσφέρθηκε η Αριάδνη, που έκανε αμέσως ένα βήμα μπροστά κι έγνεψε στην Έλεν και στον Ματ να βγουν από το δωμάτιο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε βουβά η Έλεν την Αριάδνη, η οποία την έπιασε από το χέρι και την απομάκρυνε. Μόλις βρέθηκαν σε απόσταση μερικών βημάτων από τη βιβλιοθήκη, η Αριάδνη απάντησε.

«Προσπαθούμε να καταλάβουμε τι σχεδιάζει να κάνει ο Κρέοντας».

«Κι εγώ γιατί αποκλείστηκα από τη συζήτηση;» ρώτησε η κοπέλα θιγμένη.

«Έλα τώρα, Έλεν», απάντησε η Αριάδνη με μια επικριτική έκφραση στο πρόσωπό της. «Ο Λούκας δεν αντέχει να βρίσκεται καν στο ίδιο δωμάτιο με σένα αυτή τη στιγμή και, δε θέλω να με παρεξηγήσεις, όμως είναι πολύ καλύτερος πολεμιστής απ' ό,τι εσύ. Τον έχουμε ανάγκη στο συμβούλιο και θέλουμε να είναι συγκεντρωμένος».

Ο Ματ τής έριξε μια απορημένη ματιά, όμως ευτυχώς δεν έκανε κάποια ερώτηση για το τι συνέβαινε με εκείνη και τον Λούκας. Ούτως ή άλλως, σε μερικές ώρες δε θα είχε καμιά σημασία. Η Έλεν θα είχε φύγει και δε θα έβλεπε ξανά κανέναν τους, ποτέ πια. Αργότερα, θα ξάπλωνε σε κάποιο ξένο κρεβάτι, σε κάποια ξένη πόλη, και δεν την ενδιέφερε αν θα σηκωνόταν από εκεί ποτέ ξανά. Όμως, δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να σκέφτεται έτσι, όχι ακόμη. Πρώτα, έπρεπε να βεβαιωθεί πως οι άνθρωποι που αγαπούσε θα ήταν εντάξει.

Όταν έφτασαν στην κουζίνα, η Αριάδνη πήρε την τσάντα της, που ήταν κρεμασμένη στην πλάτη μιας καρέκλας, κι έβγαλε από μέσα τα κλειδιά της, ενώ κοίταζε τριγύρω σαν να της είχε παραπέσει κάτι. Κοίταξε προς τη μεριά του γκαράζ, μέτρησε τα αυτοκίνητα και ύστερα έριξε μια ματιά προς το σπίτι ψιθυρίζοντας: «Γύρισε κιόλας;» Πριν προλάβει η Έλεν να τη ρωτήσει τι συνέβαινε, η Αριάδνη τη χαιρέτησε και οδήγησε γρήγορα τον Ματ στο αυτοκίνητό της.

Η Έλεν περίμενε λίγη ώρα, ώσπου να χαθεί το αυτοκινητάκι της Αριάδνης στο βάθος του δρόμου, προτού βγει διστακτικά στον κήπο. Δεν είχε σκοτεινιάσει τελείως, όμως η κοπέλα εξακολουθούσε να αισθάνεται πως ακόμη και οι σκιές κάτω από τους θάμνους επιχειρούσαν να την πιάσουν. Αμέσως μόλις απομακρύνθηκε λίγο από το σπίτι, πήδηξε στον αέρα, μη βλέποντας την ώρα να βρεθεί στον ουρανό, το μοναδικό μέρος όπου ήταν σίγουρη ότι δεν μπορούσε να την πιάσει ο Κρέοντας. Νιώθοντας πιο ήρεμη μόλις απογειώθηκε, η Έλεν πήγε πετώντας στο σπίτι της, διαγράφοντας για μερικές στιγμές κύκλους ψηλά στον ουρανό και παρακολουθώντας διάφορους γείτονες, προτού προσγειωθεί με απότομη γωνία και γρήγορα, ώστε να αποφύγει να τη δουν. Μόλις πάτησε στην πίσω αυλή, έστησε αφτί για να αφουγκραστεί τους γνώριμους ήχους του πατέρα της και κατάλαβε πως δεν ήταν μόνος. Η Κέιτ ήταν μαζί του.

Συζητούσαν ήσυχα, ενώ κάθε τόσο ακουγόταν κάποιο γέλιο ή μεσολαβούσε μια παύση, καθώς είτε αυτός είτε εκείνη έβαζαν τις σκέψεις τους σε μια σειρά, ώστε να είναι βέβαιοι πως θα έβγαινε σωστά αυτό που ήθελαν να πουν. Η Έλεν κοίταξε από το παράθυρο και τους είδε να κάθονται μαζί στον καναπέ, με την τηλεόραση κλειστή, κάνοντας μια σημαντική συζήτηση, απ' ό,τι φαινόταν. Αν συγκεντρωνόταν, πιθανότατα θα μπορούσε να ακούσει τι έλεγαν, όμως δεν ήθελε να παρεισφρήσει σε μια τόσο προσωπική στιγμή μεταξύ δύο ανθρώπων που ήταν φανερό ότι ήταν ερωτευμένοι.

Άγγιξε το φυλαχτό της και τους ευχήθηκε να ζήσουν απόλυτα ευτυχισμένοι. Δεν ήταν σίγουρη αν ο κεστός είχε τη δύναμη να λειτουργήσει έτσι, όμως το μόνο που είχε σημασία ήταν πως ο Τζέρι θα είχε κάποια να τον νοιαστεί όταν εκείνη θα έφευγε. Η Έλεν συνειδητοποίησε πως, αν έφευγε τώρα, χωρίς να του μιλήσει, ο Τζέρι δε θα χρειαζόταν να μάθει πως η Δάφνη είχε επιστρέψει στο νησί, κι εφόσον αυτή η πληγή δε σκαλιζόταν ξανά, τότε η εύθραυστη σχέση του με την Κέιτ θα είχε πιθανότητες να συνεχιστεί.

Στάθηκε στο παράθυρο για λίγο προσπαθώντας να αποφασίσει τι να κάνει, ώσπου κάποια στιγμή η απότομη πτώση της θερμοκρασίας και τα μανταρινί χρώματα που απλώνονταν στα σύννεφα της έδωσαν να καταλάβει πως είχε τελειώσει ο χρόνος που είχε στη διάθεσή της. Πέταξε στο παράθυρό της, κάθισε στο γραφείο της και έγραψε ένα σημείωμα στον πατέρα της. Του έλεγε ότι τον αγαπούσε, ότι ήταν ασφαλής και ότι δεν επρόκειτο να επιστρέψει ποτέ κοντά του. Περιορίστηκε σε ένα σύντομο σημείωμα, ώστε να μην υποχρεωθεί να το γεμίσει με ψέματα. Της είχε σταθεί καλός πατέρας, κι εφόσον δεν μπορούσε να είναι απόλυτα ειλικρινής μαζί του, το ελάχιστο που μπορούσε να κάνει ήταν να του πει όσο το δυνατό λιγότερα ψέματα.

Έφυγε από το δωμάτιό της και επέστρεψε στο σπίτι της οικογένειας Δήλος αμέσως μόλις ολοκλήρωσε το σημείωμα. Ήταν μια παρηγοριά για την Έλεν να ξέρει πως, την ώρα που εκείνη θα έφευγε σαν τον κλέφτη από το νησί, ο πατέρας της θα εξακολουθούσε να μην ξέρει τι συνέβαινε. Έλπιζε, για το καλό όλων τους, η Κέιτ να ήταν εκεί, να παρασταθεί

στον Τζέρι το πρωί, όταν θα έβρισκε το σημείωμα. Με αυτές τις σκέψεις πέταξε προς τα ανατολικά, πάνω από το νησί που αφηνόταν στο σκοτάδι, έχοντας μια αίσθηση που προσέγγιζε την ηρεμία.

Πριν προλάβει καν να προσγειωθεί, ο Κάστορας βγήκε τρέχοντας από το σπίτι για να τη συναντήσει στον κήπο, χειρονομώντας επιτακτικά, σαν να της έλεγε να βιαστεί. Κάτι της φώναζε, κάτι σχετικά με τη μητέρα της.

Η Δάφνη είχε χρειαστεί να περιμένει μέχρι να διαλυθεί το πρόχειρο πολεμικό συμβούλιο, προτού βρει ευκαιρία να τρυπώσει στη βιβλιοθήκη για να ρίξει μια ματιά τριγύρω. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν η διεύθυνση του αποστολέα στα τελευταία γράμματα που έστειλε ο Τάνταλος στο παρακλάδι του Οίκου των Θηβών που είχε εγκατασταθεί στο νησί. Τότε, έπειτα από τόσο πολλά χρόνια, η Δάφνη ίσως είχε επιτέλους τη δυνατότητα να ξεδιαλύνει το μοτίβο των κινήσεών του.

Ελάχιστες πληροφορίες τής έλειπαν – το όνομα μιας πόλης και θα ήξερε τι να κάνει από εκεί και πέρα. Έπειτα, θα εντόπιζε τον Τάνταλο και θα τον σκότωνε, ακριβώς όπως είχε σκοτώσει εκείνος τον άνθρωπό της. Η Δάφνη είχε φανταστεί αυτή τη σκηνή αμέτρητες φορές. Με το που θα έβγαινε στην πόρτα αυτός, θα του έκοβε το κεφάλι μπροστά στα μάτια της γυναίκας του. Αν έπαιρνε εκδίκηση για τον Αίαντα, τότε ίσως όταν η Άτροπος θα έκοβε το νήμα της ζωής της, ο Αίας θα την περίμενε στην απέναντι όχθη του ποταμού. Είχε ακόμη μεγάλη απόσταση να καλύψει και πολλά να κάνει, προτού επιτρέψει να συμβεί αυτό. Κατ' αρχάς, χρειαζόταν το όνομα μιας πόλης.

Η Δάφνη άρχισε να διαβάζει τις σφραγίδες του ταχυδρομείου στα γράμματα που βρίσκονταν πάνω πάνω στο γραφείο του Κάστορα, όμως μια γρήγορη ματιά τής έδωσε να καταλάβει πως αυτό που έψαχνε δεν υπήρχε εκεί. Γνώρισε το γραφικό χαρακτήρα του Τάνταλου εξίσου καλά με το δικό της και δεν τον έβλεπε πουθενά. Τότε, συνειδητοποίησε πως, παρότι ο Κάστορας ήταν το ευφυέστερο και γενναιότερο μέλος της οικογένειάς του, ήταν και το τελευταίο άτομο με το οποίο θα ερχόταν σε

επαφή ο Τάνταλος. Πήγε στην απέναντι πλευρά της βιβλιοθήκης και ξεκίνησε νέα έρευνα σε ένα άλλο γραφείο.

Εντόπισε ένα χρηματοκιβώτιο κάτω από το άλλο γραφείο κι έφερε την παλάμη της πάνω στο μηχανισμό εισαγωγής του συνδυασμού, ελπίζοντας ότι δεν το είχε σχεδιάσει κάποιος επίγονος. Έπειτα από μερικές στιγμές, έχοντας στήσει αφτί για να ακούσει σε ποιο σημείο έβρισκε τη σωστή θέση ο μηχανισμός, η έρευνά της διακόπηκε απότομα. Ένιωσε το καυτό, απότομο τρύπημα μιας βελόνας, η οποία εισχωρούσε στη φλέβα στο λαιμό της. Αναφώνησε ταραγμένη, καθώς αναγνώρισε το κοκτέιλ ουσιών που χρησιμοποιούσε η ίδια πάνω σε άλλους Επιγόνους. Θυμήθηκε αμυδρά πως, όταν είχε εξουδετερώσει την Έλεν, είχε αφήσει μια δεύτερη σύριγγα στην τσάντα της, έτοιμη προς χρήση, για κάθε ενδεχόμενο. Μέσα σε δευτερόλεπτα βυθίστηκε στο απόλυτο σκοτάδι.

Όταν συνήλθε, η Δάφνη ένιωσε πως τα χέρια της είχαν ακινητοποιηθεί από κάτι μεταλλικό. Όπως προσπαθούσε ζαλισμένη να εστιάσει το βλέμμα της, κατάλαβε πως βρισκόταν σε μια σκοτεινή παραλία. Άκουσε το κουδούνισμα αλυσίδων, καθώς έφερνε τα χέρια πιο κοντά στο πρόσωπό της, και είδε πως οι καρποί της ήταν κλεισμένοι μέσα σε χειροπέδες. Πάνω και στους δύο πήχεις της εκτείνονταν βαθιές, οριζόντιες πληγές, οι οποίες εξακολουθούσαν να αιμορραγούν, παρότι είχε ξεκινήσει ήδη η επούλωσή τους. Η Δάφνη διψούσε από την απώλεια αίματος, όμως το προσπέρασε και άρχισε να σχηματίζει έναν κεραυνό.

Οι χειροπέδες θερμάνθηκαν, ώσπου άρχισαν να φεγγίζουν τόσο δυνατά, ώστε η Δάφνη χρειάστηκε να αποστρέψει τα κλειστά μάτια της, διαφορετικά κινδύνευε να τυφλωθεί από το φως. Η ένταση της λάμψης ήταν σχεδόν αφόρητη, όμως οι χειροπέδες δεν έλιωσαν, ακόμη κι όταν η γυναίκα άδειασε πάνω τους όση ενέργεια διέθετε. Ελάχιστα ήταν τα υλικά που μπορούσαν να αντέξουν σε τέτοια θερμότητα υπό κανονική ατμοσφαιρική πίεση, χωρίς να μετατραπούν σε υγρό ή αέριο.

«Βολφράμιο», ψιθύρισε με τα στεγνά, σκασμένα χείλη της, θυμωμένη με τον εαυτό της που είχε αντιδράσει χωρίς να σκεφτεί πρώτα.

Οι πυρακτωμένοι κρίκοι του σχεδόν άφθαρτου μετάλλου κατέληγαν σε ένα αλεξικέραυνο, το οποίο ήταν καρφωμένο στο έδαφος σαν πάσσαλος. Όχι μόνο ήταν ακινητοποιημένη, αλλά και κάθε προσπάθεια να εξαπολύσει έναν κεραυνό στον εχθρό θα κατέληγε να χαθεί στην άμμο.

«Δεν το περίμενα πως θα είχες ακόμη τη δύναμη να εξαπολύσεις κεραυνούς», ακούστηκε η φωνή μιας γυναίκας από την όχθη. Η σκυμμένη σιλουέτα σηκώθηκε και κινήθηκε προς το μέρος της Δάφνης. «Σου αφαίρεσα μεγάλη ποσότητα αίματος αφυδατώνοντάς σε, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα».

«Γιατί το κάνεις αυτό;» ρώτησε ήρεμα η Δάφνη. «Δεν είσαι φονιάς, Πανδώρα».

«Το ξέρω πως δεν είμαι», ομολόγησε εκείνη γνέφοντας καταφατικά ταπεινωμένη. «Προσπάθησα να σε σκοτώσω όσο ήσουν αναίσθητη, όμως δεν κατάφερα να το κάνω».

«Τότε άφησέ με να φύγω», είπε η Δάφνη χαμογελώντας θλιμμένα. «Ξέρω γιατί το κάνεις αυτό. Η άρνηση είναι ισχυρό πράγμα και η οδύνη μπορεί να κάνει έναν καλό άνθρωπο να δείξει το άσχημο πρόσωπό του». Η Δάφνη ανασηκώθηκε στα γόνατά της. «Όμως, γιατί δε με πιστεύεις; Κι αν όχι εμένα, γιατί αρνείσαι να πιστέψεις τον Λούκας, τον ανιψιό σου; Είναι *Ψευδανιχνευτής*».

«Ο Λούκας έχει κάθε λόγο να θέλει να πιστέψει τη δική σου εκδοχή των γεγονότων», είπε αγριεμένη η Πανδώρα κλοτσώντας την άμμο καθώς άρχιζε να βηματίζει. «Τον τυφλώνει η αγάπη του για την Έλεν, θα έκανε οτιδήποτε για να την κρατήσει. Ίσως ακόμη και να πει ψέματα στην οικογένειά του».

«Πρώτα απ' όλα, ο Λούκας μπορεί να κάνει δική του μόνο τη μισή Έλεν», απάντησε σκυθρωπή η Δάφνη. «Κι επίσης, το ξέρεις πως υπάρχουν ευκολότεροι τρόποι να καταλάβεις ποιος λέει την αλήθεια σχετικά με το ποιος σκότωσε τον Αίαντα από το να με απαγάγεις. Πήγες ποτέ να ρωτήσεις τον Τάνταλο γιατί εξακολουθεί να κρύβεται;»

«Πιθανότατα επειδή ξέρει ότι μπορείς να πάρεις την όψη και τη φωνή οποιουδήποτε!» της φώναξε η Πανδώρα έξαλλη. «Το μόνο που δεν μπορείς να κάνεις είναι να πλαστογραφήσεις το γραφικό χαρακτήρα κά-

ποιου. Αυτός είναι ο λόγος που επικοινωνούσε μόνο με επιστολές, ώστε να προστατευτεί, γιατί ξέρει πως θέλεις να τον σκοτώσεις!»

«Και για ποιο λόγο να θέλω να τον σκοτώσω;» ρώτησε η Δάφνη. Είχε αρχίσει κι εκείνη να εκνευρίζεται. «Αν αποζητούσα ένα Θρίαμβο, γιατί να μη σκότωνα κάποιο μέλος της θηβαϊκής ποντικοφαμίλιας σας, με το που θα το εντόπιζα; Γιατί να θέλω να σκοτώσω τον Τάνταλο και μόνο τον Τάνταλο, εκτός κι αν μου στέρησε κάτι πολύτιμο;» ρώτησε, κι η φωνή της τελικά ράγισε.

Η Πανδώρα παρακολούθησε τη Δάφνη να κάθεται στην άμμο, γυρνώντας την πλάτη στον ωκεανό που έτρεμε, κοιτάζοντας αποκαμωμένη τα πόδια της. Απομακρύνθηκε από κοντά της και σταύρωσε τα μπράτσα της στρέφοντας το πρόσωπο προς τον άνεμο. Βαριανάσαινε και το βλέμμα της πετάριζε αριστερά δεξιά, σαν να διάβαζε το σκοτεινό ορίζοντα. Ξαφνικά συνήλθε.

«Φίδι», είπε στρέφοντας το βλέμμα της στη Δάφνη, κοιτάζοντάς την με κατάπληξη και οργή. «Ο Κρέοντας το είπε πως είσαι πονηρή, όμως αυτό εδώ είναι το κάτι άλλο. Πιστεύεις πραγματικά αυτά που λες! Αυτός είναι ο λόγος που ο Λούκας δεν μπόρεσε να διακρίνει κάποιο ψέμα σε όσα είπες. Πέρασες τόσα χρόνια κρυμμένη πίσω από τα πρόσωπα άλλων ανθρώπων και πλέον κατέληξες να είσαι ένα τεράστιο ψέμα. Αυτός είναι και ο λόγος που πρέπει να σε κρατήσω μακριά από τον Κάστορα και τον Πάλλαντα, από όλους όσους αγαπώ. Το ξέρω μέσα μου ότι χρησιμοποίησες τον κεστό για να παρασύρεις τον αδερφό μου. Ποτέ σου δεν τον αγάπησες, κι εκείνος δε θα μπορούσε να σε αγαπήσει ποτέ». Τα λόγια της ήταν σκληρά, όμως η αμφιβολία είχε αρχίσει να χρωματίζει τη φωνή της. «Ο Αίας ήταν τόσο καλός, τόσο αγνός...»

«Και ευγενικός, τρυφερός, γενναιόδωρος και γενναίος», είπε η Δάφνη και ύψωσε τη φωνή της για να διακόψει την Πανδώρα. Ανοιγόκλεινε συνεχώς τα μάτια της, καθώς προσπαθούσε να αντλήσει υγρασία από τους δακρυϊκούς πόρους και δεν έβρισκε τίποτε. Το σώμα της έκλαιγε, όμως του έλειπε η υγρασία και για κάποιο λόγο αυτό την έκανε να πονά περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. «Από τότε που ο Αίας έφυγε από αυτό τον κόσμο, δεν έμεινε τίποτε καλό για μένα εδώ», ψιθύρισε η Δάφνη.

«Ξεχνάς την Έλεν; Είναι καλό κορίτσι. Και είναι τουλάχιστον κομμάτι του Αίαντα...» Η φωνή της Πανδώρας έσβησε, καθώς το βλέμμα της Δάφνης καρφωνόταν πάνω της.

«Τα γενέθλια της Έλεν ήταν χθες... τα *δέκατα έβδομα* γενέθλιά της», ψιθύρισε η Πανδώρα σοκαρισμένη. «Μα γιατί; Γιατί να θέλεις να νομίσει πως ο Λούκας είναι ξάδερφός της...»

Η Πανδώρα απέστρεψε το πρόσωπό της και κούνησε με οδύνη το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς η Δάφνη, πώς οποιαδήποτε μητέρα, μπορούσε να πληγώσει τόσο την ίδια της την κόρη. Όμως, δεν είχαν άλλο χρόνο στη διάθεσή τους. Ο Κρέοντας πλησίαζε από τη μεριά της παραλίας, πίσω από την πλάτη της Πανδώρας. Η Δάφνη είχε προσπαθήσει να την κερδίσει, είχε ελπίσει πως θα μπορούσε να της χαρίσει τη ζωή, όμως στην πραγματικότητα τέτοια πιθανότητα δεν υπήρξε ποτέ. Μπορούσε απλά να προσευχηθεί να τη συγχωρήσει ο Αίας στον Κάτω Κόσμο.

«Σωστά, Πανδώρα, η Έλεν δεν είναι παιδί του. Δεν έχω τίποτε από τον Αίαντα, κι επομένως δεν έχω τίποτε σε αυτό τον κόσμο που να αξίζει για μένα. Ακόμη κι εσύ, η μικρή του αδερφή που τόσο αγαπούσε και με έβαλε να του υποσχεθώ πως θα την προστατεύω, ακόμη κι εσύ φαρμακώθηκες πέρα από κάθε ελπίδα σωτηρίας. Ξέρεις, ο Αίας θα πέθαινε από τη στενοχώρια του, αν σε έβλεπε έτσι».

«Πώς τολμάς να μου λες τι θα ένιωθε ο αδερφός μου!» ούρλιαξε η Πανδώρα, καθώς κάτι έσπαγε μέσα της, ακριβώς όπως είχε προβλέψει η Δάφνη. Βούτηξε καταπάνω της, με τα δάχτυλα λυγισμένα σαν νύχια αρπακτικού, προσπαθώντας να της βγάλει τα μάτια. Η Δάφνη κυλίστηκε κάτω από την Πανδώρα προστατεύοντας τον εαυτό της όσο καλύτερα μπορούσε, ενώ την εμπόδιζαν οι χειροπέδες. Ήξερε ότι θα χρειαζόταν να αμυνθεί για ελάχιστη ώρα.

«Μην την αγγίζεις, μπορεί να έχει κι άλλους κεραυνούς!» ούρλιαξε ο Κρέοντας καθώς έπιανε την Πανδώρα από πίσω και την απομάκρυνε από τη Δάφνη.

Η Δάφνη γύρισε την πλάτη της στον Κρέοντα και στην Πανδώρα καθώς πάλευαν. Καλύπτοντας το πρόσωπο με τα μπράτσα της, άλλα-

ξε τα μαλλιά της, τα έκανε κοντά και σκούρα και καμώθηκε πως έτρεμε.

«Ποτέ του δε θα την ερωτευόταν!» ωρυόταν η Πανδώρα χαμένη στην οδύνη της, καθώς πάλευε με τον Κρέοντα. «Θα τη σιχαινόταν, ακριβώς όπως τη σιχαίνομαι εγώ, το ξέρω!»

Η Πανδώρα χτυπιόταν για να ξεφύγει από τα δυνατά χέρια του Κρέοντα, όμως εκείνος ακολουθούσε κάθε κίνηση της απεγνωσμένης της προσπάθειας να ξεφύγει. Η Δάφνη δε θα μπορούσε να ζητήσει καλύτερο αντιπερισπασμό.

«Μην την αφήσεις να σε μπερδέψει, ξαδέρφη! Είναι μια από τις ευνοούμενες της Αφροδίτης και δε χρειάζεται να είσαι άντρας για να νιώσεις τη δύναμή της. Μπορεί να αγγίξει την καρδιά οποιουδήποτε με ένα της βλέμμα», είπε ο Κρέοντας, καθώς κατόρθωσε με τα πολλά να απομακρύνει την Πανδώρα.

Την πήγε παραπέρα στην παραλία, μακριά από την πολύτιμη αιχμάλωτη, μιλώντας της διαρκώς. Απομακρύνθηκαν αρκετά, κι έτσι η Δάφνη ήταν βέβαιη πως δε θα την έβλεπαν να ολοκληρώνει τη μεταμόρφωσή της, οπότε πήρε τη μορφή της Πανδώρας. Χτύπησε το μάτι και στόμα της κι άρχισε να βογκάει.

«Κρέοντα!» φώναξε με τραχιά φωνή η μεταμορφωμένη Δάφνη. «Τι κάνεις; Φύγε μακριά της. Η Δάφνη είναι! Μας ξεγέλασε! Μην την ακούς!»

Συνέχισε να ουρλιάζει και να χτυπιέται, ώσπου είδε τον Κρέοντα να αμφιταλαντεύεται και ύστερα να αρπάζει την Πανδώρα απότομα από το μπράτσο και να τη σέρνει πίσω, εκεί όπου η Δάφνη ήταν δεμένη στο έδαφος.

«Την ώρα που κυλιόμασταν κάτω!» κλαψούρισε η Δάφνη δείχνοντας την Πανδώρα, ενώ χρησιμοποιούσε τη δύναμη του κεστού. «Κατάφερε να βγάλει τις χειροπέδες και να τις περάσει σε μένα. Είναι τόσο δυνατή... Πού να το φανταστώ!»

«Λέει ψέματα», τραύλισε η Πανδώρα. Προσπάθησε να τραβήξει τον καρπό της από το χέρι του Κρέοντα, όμως εκείνος δεν την άφηνε. Έμεινε να κοιτάζει εναλλάξ τον Κρέοντα και τη Δάφνη, τόσο σοκαρισμένη που δεν ήξερε τι να κάνει.

«Μην πιστεύεις λέξη απ' όσα λέει!» επέμεινε η Δάφνη καρφώνοντας το βλέμμα της πάνω του, ενώ δίπλωνε τη βούλησή του σαν χαρτάκι και τη φύλαγε σε μια από τις θήκες του μυαλού της. «Η Δάφνη *θέλει* να οδηγηθεί στον πατέρα σου, θέλει να τον συναντήσει ως *Πανδώρα*, ώστε να μπορέσει να πλησιάσει αρκετά για να τον σκοτώσει! Αυτό σχεδίαζε από την πρώτη στιγμή, κι εγώ έπεσα στην παγίδα της! Λυπάμαι, ξάδερφε, χίλιες φορές συγγνώμη σού ζητάω. Δεν μπορούσα να φανταστώ πόσο πονηρή ήταν!»

Ο Κρέοντας γύρισε και κοίταξε την Πανδώρα με απερίγραπτο μίσος. Έστριψε βίαια το χέρι της προς τα πίσω κι εκείνη έπεσε στα γόνατα ουρλιάζοντας. Με ανέκφραστο βλέμμα, τράβηξε μια μικρή, μπρούντζινη λεπίδα από τη ζώνη του και έκοψε το λαρύγγι της Πανδώρας, τόσο βαθιά ώστε παραλίγο να την αποκεφαλίσει. Ήταν νεκρή πριν καν προλάβει το αίμα της να απορροφηθεί από την άμμο.

Η Έλεν πετούσε περίπου δεκαπέντε μέτρα πάνω από τον Έκτορα, τη στιγμή που εκείνος έβγαινε τρέχοντας από την εξώπορτα του σπιτιού της οικογένειας και άρχισε να καλύπτει την περίμετρο του νησιού. Το σκοτάδι ήταν πυκνό, απίστευτα πυκνό, ειδικά από τότε που το μεγαλύτερο μέρος του νησιού εξακολουθούσε να μην ηλεκτροδοτείται. Επίσης, έκανε κρύο. Όλοι οι άνθρωποι στο νησί θα βρίσκονταν μέσα στα σπίτια τους, μαζεμένοι γύρω από τζάκια, ή θα έβαζαν μπροστά τις γεννήτριες έκτακτης ανάγκης. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας ήταν βέβαια ότι ο Κρέοντας θα εκμεταλλευόταν το γεγονός ότι οι δρόμοι ήταν άδειοι, ώστε να πάρει τη μητέρα της από το νησί. Η Κασσάνδρα ήταν εξουθενωμένη και δεν μπορούσε να διακρίνει κάποια εικόνα, επομένως αναγκάστηκαν να μαντέψουν το πώς θα γινόταν αυτό. Έπειτα από μια μεγάλη συζήτηση, η οικογένεια πείστηκε πως ο Κρέοντας θα αναχωρούσε με ελικόπτερο ή ιδιωτικό αεροπλάνο. Ο Λούκας θα πετούσε πάνω από τον Κάστορα και τον Πάλλαντα, ενώ αυτοί θα κάλυπταν το αεροδρόμιο στη δυτική πλευρά του νησιού, και η Αριάδνη θα παρακολουθούσε το πορθμείο, στα βορειοδυτικά, σε περίπτωση που ο Κρέοντας αποφάσιζε να βγάλει

κρυφά τη Δάφνη από το νησί με πλοίο. Ο Έκτορας έκανε κάτι απρόσμενο. *Επέλεξε* να καλύψει τρέχοντας τη σκοτεινή, έρημη ακτογραμμή στα ανατολικά, βορειοανατολικά του νησιού, σε μια προσπάθεια φαινομενικά ανούσια.

Φυσικά, η Έλεν προσφέρθηκε αμέσως να πετάξει από πάνω του. Αν είχε μάθει ένα πράγμα εκείνες τις λίγες εβδομάδες της εκπαίδευσής της, ήταν ότι ο Έκτορας μπορούσε να μπει στο μυαλό του αντιπάλου του και να καταλάβει ακριβώς ποια θα ήταν η επόμενη κίνησή του. Όσο λογική κι αν ήταν η στρατηγική της οικογένειας, η Έλεν θα προτιμούσε να ποντάρει στο ένστικτο του Έκτορα για το τι θα έκανε ο Κρέοντας, κόντρα σε *οποιοδήποτε* προσεκτικά αποφασισμένο σχέδιο. Είχε ακολουθήσει ένας έντονος διάλογος σχετικά με το κατά πόσο έπρεπε να επιτρέψουν στην Έλεν να βγει από το σπίτι, όμως, τελικά, κανείς από τον Οίκο των Θηβών δεν μπορούσε να αρνηθεί στη Διάδοχο το δικαίωμα να αναζητήσει τη μητέρα της, την Κεφαλή του Οίκου του Ατρέα. Βοήθησε επίσης το ότι όλοι νόμιζαν πως η Έλεν θα κατέληγε να πετάει στο σκοτάδι πάνω από τον Έκτορα, ασφαλής και άχρηστη στη λάθος πλευρά του νησιού.

Από κάτω της, η Έλεν έβλεπε τον Έκτορα να ρίχνεται στα κύματα μερικές φορές. Τον κοίταζε απορημένη, μπερδεμένη. Κάθε φορά κοντοστεκόταν, άπλωνε τα χέρια του, καθώς τα έσερνε μέσα στο νερό, και ύστερα ορμούσε ξανά έξω δείχνοντας ενοχλημένος. Ήξερε πως διέθετε κάποιο χάρισμα, το οποίο είχε να κάνει με το νερό, και κρίνοντας από τον τρόπο που έμοιαζε να αγγίζει τα κύματα, σχεδόν σαν να επικοινωνούσε μαζί τους, η Έλεν υπέθεσε πως κάτι αναζητούσε στο σκοτεινό ωκεανό. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε γιατί είχε επιλέξει ο Έκτορας να έρθει σε αυτή την ερημιά – *πράγματι* κάτι αναζητούσε στο νερό, πιθανότατα κάποιο σκάφος στα ανοιχτά. Γιατί να μπλέξει κανείς με αρχεία αεροπορικών εταιρειών ή καταλόγους επιβίβασης σε πορθμεία, τη στιγμή που βρισκόταν σε ένα νησί; Κάτω από την κάλυψη της νύχτας, το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια βάρκα και ένα μικρό σκάφος, αγκυροβολημένο σε βαθύτερα νερά, και θα μπορούσε να εγκαταλείψει την ήπειρο χωρίς να χρειαστεί να δώσει λόγο στις Αρχές. Θα μπορούσε να πάρει μαζί του ακόμη κι ένα θύμα απαγωγής.

Η καρδιά της Έλεν σφιγγόταν καθώς άρχιζε να σαρώνει ανάστατη με το βλέμμα της τα μαύρα νερά, αναζητώντας την παραμικρή ένδειξη κάποιου σκάφους. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την κτηνώδη έκφραση του Κρέοντα, τη στιγμή που κατέβαζε το μαχαίρι του πάνω στην καρδιά της. Η Έλεν δεν αγαπούσε τη μητέρα της –ελάχιστα τη γνώριζε–, όμως δε θα ευχόταν να βιώσει κανείς τη βία που είχε νιώσει. Μέσα στον Κρέοντα φώλιαζε κάποιο κακό και η Έλεν υπέθετε πως είχε δει ένα κλάσμα μονάχα των όσων ήταν ικανός να κάνει, στη διάρκεια εκείνης της σύντομης συμπλοκής τους.

Ξαφνικά, η μορφή του Έκτορα ρίχτηκε προς τα εμπρός αναπτύσσοντας εντυπωσιακή ταχύτητα. Η όραση της Έλεν δεν ήταν τόσο δυνατή στο σκοτάδι όπως του Έκτορα, κι έτσι χρειάστηκε να προσπαθήσει περισσότερο για να διακρίνει τι είχε δει εκείνος, όμως μόλις τα κατάφερε, ταράχτηκε και παραλίγο να γκρεμιστεί από τον ουρανό.

Στην παραλία υπήρχαν κάποια σκοτεινά σχήματα. Φωτιά δεν έκαιγε ούτε υπήρχαν αναμμένοι φακοί, οπότε ήταν δύσκολο να υπολογίσει πόσοι άνθρωποι ήταν εκεί. Η Έλεν επιτάχυνε προσπερνώντας τον Έκτορα από τον αέρα και ανήμπορη να επέμβει είδε μια γυναίκα να αναγκάζεται να γονατίσει μπροστά σε έναν πελώριο άντρα. Η Έλεν άκουσε την κραυγή της γυναίκας, η οποία ξαφνικά πνίγηκε σε ένα ρόγχο. Πετώντας γρηγορότερα από κάθε άλλη φορά, η Έλεν έκανε μια βουτιά και πλησίασε αρκετά κοντά για να δει την Πανδώρα να σωριάζεται άψυχη στην άμμο, στα πόδια του Κρέοντα, και μια δεύτερη Πανδώρα, δεμένη με αλυσίδες, περασμένες σε έναν πάσσαλο στο έδαφος πίσω της, να αλλάζει και να παίρνει τη μορφή της Δάφνης.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, ένας ζωώδης βρυχηθμός ξεχύθηκε από το στήθος του Έκτορα, βλέποντας το σώμα που κειτόταν στην άμμο. Ολόκληρο το κορμί του άρχισε να τραντάζεται από έναν απόκοσμο συνδυασμό οργής και πόνου, οπότε η Έλεν κατάλαβε πως τον είχαν καταλάβει οι Ερινύες. Απέχοντας ακόμη αρκετά από εκείνο το σημείο της παραλίας, ο Έκτορας άρχισε να τρέχει πάνω στην υγρή άμμο, με το βλέμμα καρφωμένο στον Κρέοντα, τη στιγμή που εκείνος γύριζε και κοίταζε εμβρόντητος τη Δάφνη. Ο Κρέοντας έσφιξε το ματωμένο μαχαίρι που

κρατούσε στην παλάμη του και κινήθηκε με δολοφονικές διαθέσεις προς τη Δάφνη.

«Μην πλησιάζεις!» ούρλιαξε η Έλεν στον Κρέοντα, ενώ έσκαγε με δύναμη πάνω στην άμμο, δίπλα στην αλυσοδεμένη μητέρα της.

Τα χέρια της εξέπεμπαν μια παγερή, γαλαζωπή λάμψη, το φως του κεραυνού που σχηματιζόταν εκεί. Καταλαβαίνοντας ότι υστερούσε αριθμητικά αλλά και σε δυνάμεις, ο Κρέοντας έκανε αμέσως μεταβολή και άρχισε να τρέχει προς το εσωτερικό του νησιού. Σε απόσταση δευτερολέπτων από το στόχο του, ο Έκτορας βρυχήθηκε κι άλλαξε κατεύθυνση καταδιώκοντας τον Κρέοντα.

«Έκτορα, στάσου! Μην τον κυνηγήσεις μόνος σου!» του φώναξε η Έλεν, που δεν μπορούσε να αφήσει τη δεμένη και τραυματισμένη μητέρα της εκεί. Όμως εκείνος δεν την άκουσε. Η Έλεν είδε τους δυο τους να απομακρύνονται τρέχοντας, τόσο παρόμοιοι στο σώμα από πίσω, ώστε θα μπορούσαν να είναι δίδυμοι. Θα μπορούσε να ορκιστεί πως εκείνη τη στιγμή έβλεπε τον Έκτορα να καταδιώκει ένα σκοτεινό είδωλο του εαυτού του.

Η Έλεν στράφηκε ξανά στη Δάφνη και τσάκισε τις αλυσίδες με τα γυμνά της χέρια.

«Τι έκανες, μητέρα;» τη ρώτησε σφίγγοντας τα δόντια της.

«Δεν τη σκότωσα εγώ!» είπε ξέπνοα η Δάφνη γνέφοντας προς το πτώμα της Πανδώρας.

«Σε είδα από ψηλά, είχες πάρει τη μορφή της!» ούρλιαξε η Έλεν καθώς περνούσε απότομα τις παλάμες ανάμεσα από τα μαλλιά της κι άρχιζε να βηματίζει ανάστατη.

«Το έκανα για να μπερδέψω τον Κρέοντα... Δεν μπορούσα να φανταστώ πως θα τη σκότωνε!»

«Δηλαδή, δε χρησιμοποίησες τον κεστό για να τον επηρεάσεις;» ρώτησε η Έλεν καχύποπτα.

«Δεν τον έβαλα εγώ να τη σκοτώσει!» είπε η Δάφνη απορρίπτοντας κατηγορηματικά τον υπαινιγμό, καθώς σηκωνόταν όρθια και γύριζε να κοιτάξει την Έλεν. «Προσπάθησα απλώς να κερδίσω λίγο χρόνο, να τον καθυστερήσω όσο μπορούσα. Πώς να φανταστώ ότι θα έκανε κάτι τέτοιο!»

«Εντάξει. Ό,τι πεις», την έκοψε η Έλεν, που ξαφνικά δεν είχε καμιά διάθεση να συνεχίσει αυτή τη συζήτηση. Έβγαλε το μπουφάν της και το άπλωσε πάνω από το πτώμα – *το πτώμα της Πανδώρας*, αναλογίστηκε με οδύνη η Έλεν, προτού κάνει μεταβολή και κοιτάξει τη μητέρα της. «Είσαι άσχημα χτυπημένη;» ρώτησε.

«Τίποτε το σοβαρό. Πρέπει να προλάβεις τον Έκτορα», είπε η Δάφνη και πέρασε αβίαστα από το ένα θέμα στο άλλο. «Πήγαινε. Εγώ θα μεταφέρω την Πανδώρα στην οικογένειά της. Ύστερα θα έρθω να σε βρω».

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά στη μητέρα της, γνωρίζοντας πως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά, όμως ήξερε πως θα έπρεπε να περιμένει. Πήδηξε στον αέρα και τράβηξε δυτικά μένοντας κοντά στο έδαφος, ώστε να μην προσπεράσει τον Έκτορα και τον Κρέοντα, καθώς έτρεχαν στο απίστευτα σκοτεινό εσωτερικό του νησιού. Τα μάτια της δεν μπορούσαν να χειριστούν το φως με τον ίδιο τρόπο που το έκαναν τα Παιδιά του Απόλλωνα· εκεί μειονεκτούσε απέναντί τους. Ευχήθηκε να ήταν ο Λούκας μαζί της. Εκείνος θα μπορούσε να δει πεντακάθαρα, ακόμη και στο σκοτάδι που κάλυπτε τα έλη. Επίσης θα ήξερε πού να εστιάσει την προσοχή του, γιατί σκεφτόταν με στρατηγικό τρόπο. Πάνω από όλα, ευχόταν να ήταν μαζί της, ώστε να μην υποχρεωθεί να αντιμετωπίσει τον Έκτορα και τον Κρέοντα μόνη της.

Αφήνοντας αυτή τη σκέψη κατά μέρος, πέταξε από τη μία άκρη του νησιού μέχρι την άλλη, όμως δεν τους είδε πουθενά. Γύρισε πίσω γνωρίζοντας πως ο αντίπαλός της δεν ήταν τόσο ανόητος, ώστε να συνεχίσει να τρέχει μέχρι να πέσει στον ωκεανό. Ο Κρέοντας είχε παγιδευτεί στο νησί, εκτός κι αν επιχειρούσε να φτάσει σε κάποιο σημείο από όπου θα μπορούσε να φύγει. Η Έλεν έστριψε απότομα και πέταξε βόρεια, προς την πλευρά του πορθμείου.

Η ώρα ήταν περασμένη, πολύ αργά για το τελευταίο δρομολόγιο, όμως ίσως ο Κρέοντας να μην το ήξερε αυτό. Σε ελάχιστη ώρα η Έλεν θα έφτανε στην πλέον πυκνοκατοικημένη περιοχή, γύρω από το κέντρο της πόλης, οπότε είτε θα έπρεπε να πετάξει ψηλά, ώστε να αποφύγει να τη δουν, είτε θα έπρεπε να προσγειωθεί και να καλύψει τρέ-

χοντας την υπόλοιπη απόσταση. Αποφάσισε να προσγειωθεί, όσο ήξερε πως μπορούσε να το κάνει χωρίς να γίνει αντιληπτή. Άρχισε να τρέχει προς το πορθμείο, έχοντας τα μάτια και τα αφτιά της σε επιφυλακή. Καθώς περνούσε από την οδό Ίντια, άκουσε πλαταγίσματα και γδούπους, σαν να εκτυλισσόταν μια τρομερή συμπλοκή εκεί κοντά. Τα πόδια της έπεφταν με δύναμη στο δρόμο ενώ ανηφόριζε τρέχοντας προς την πλευρά από όπου ακούγονταν οι ήχοι, ξέροντας ήδη πού κατευθυνόταν, πού είχαν ορίσει οι Μοίρες να διαδραματιστεί η σύγκρουση. Στο Αθήναιον.

Η Έλεν έστριψε σε μια γωνία και είδε πως ένα σκοτεινό πέπλο είχε διαγράψει ολόκληρη την απέναντι πλευρά του δρόμου. Ακόμη και σε ένα σκοτεινό δωμάτιο είναι δυνατό να διακρίνεις κάποια πράγματα γύρω σου, όμως οι σκιές του Κρέοντα ήταν τόσο συμπαγείς, ώστε στερούσαν από την Έλεν κάτι περισσότερο από την όρασή της· την αποπροσανατόλιζαν, ανέτρεπαν την ισορροπία και όλων των υπόλοιπων αισθήσεών της. Όπως κοίταζε το *πράγμα* που είχε δημιουργήσει, η Έλεν κατάλαβε γιατί ο Κρέοντας αποκαλούνταν Άρχοντας των Σκιών. Δεν περιοριζόταν στο να αφαιρεί το φως· δημιουργούσε το ίδιο εκείνο πράγμα που φωλιάζει κάτω από τις σκάλες των υπογείων ή στο βάθος της ντουλάπας, εκείνο το απόλυτο σκοτάδι που ο εγκέφαλός σου πιστεύει πως είναι φωλιά μανιακών δολοφόνων και τεράτων. Η Έλεν χρειάστηκε να πνίξει μια κραυγή, και μόνο που το αντίκρισε.

Κάπου μέσα σε εκείνη την τρομακτική μαύρη τρύπα άκουγε τον Κρέοντα και τον Έκτορα να ανταλλάσσουν τρομερά χτυπήματα, τυφλωμένοι από την οργή. Η Έλεν τα είχε χαμένα. Φοβόταν τόσο πολύ εκείνο το αποπροσανατολιστικό τίποτε που είχε δημιουργήσει ο Κρέοντας, ώστε δεν μπορούσε να κάνει τα πόδια της να τρέξουν ως εκεί. Φώναξε με απόγνωση το όνομα του Έκτορα, σφίγγοντας τις γροθιές της απελπισμένη, και ενώ έκανε αυτή την κίνηση, τα χέρια της άρχισαν να φεγγίζουν από τη γαλανόλευκη δύναμη του ηλεκτρισμού. Τότε, μια σκέψη πήρε μορφή στο μυαλό της.

Όταν είχε παλέψει για να σώσει τη ζωή της απέναντι στον Κρέοντα, στην είσοδο του σπιτιού της, η ενέργεια που έβγαλε είχε διαλύσει το σκο-

τάδι επιτρέποντάς της να τον δει. Παρότι ο Κρέοντας είχε υπό τον έλεγχό του άλλες μορφές του φωτός, ο κεραυνός της για κάποιο λόγο πρέπει να διέφερε. Αμέσως, η Έλεν άπλωσε τα χέρια της και σχημάτισε μια δυνατή σφαίρα ενέργειας ανάμεσα στις παλάμες της. Έτσι, φώτισε όλη τη σκηνή που διαδραματιζόταν μπροστά της.

Ο Έκτορας βρισκόταν πεσμένος ανάσκελα και ο Κρέοντας ήταν από πάνω του. Χτυπούσε ασταμάτητα το κεφάλι του αντιπάλου του στα μαρμάρινα σκαλοπάτια της βιβλιοθήκης. Η γαλαζωπή λάμψη άρχιζε να κροταλίζει και να βουίζει, καθώς η έντασή της δυνάμωνε γύρω από τα χέρια της Έλεν, οπότε ο Έκτορας έστρεψε τα πρησμένα μάτια του προς το δυνατό εκείνο φως. Χαμογέλασε. Απαλλαγμένος από τις αποπροσανατολιστικές σκιές του Κρέοντα, κατάφερε να ξεφύγει από τη λαβή του συγγενή του και σηκώθηκε για να τον αντιμετωπίσει.

Χίμηξαν ο ένας πάνω στον άλλον πριν προλάβει η Έλεν να κάνει βήμα. Όπως συγκρούονταν, άρχισαν να τσακίζουν ο ένας το πρόσωπο του άλλου πάνω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Πετούσαν ο ένας τον άλλον πάνω στους δωρικούς κίονες, τραβούσαν το δέρμα και τα κόκαλά τους προσπαθώντας ο ένας να ξεσκίσει τον άλλον. Η Έλεν άρχισε να τρέχει, ούρλιαζε να σταματήσουν, όμως ήταν πολύ αργά. Ενώ βρισκόταν ακόμη σε απόσταση μισού τετραγώνου, ο Έκτορας κατάφερε να περάσει πίσω από τον Κρέοντα. Με μια απότομη κίνηση τσάκισε το σβέρκο του αντιπάλου του.

Η Έλεν σταμάτησε να τρέχει και πάγωσε στη μέση του δρόμου, μένοντας με το στόμα ανοιχτό, τη στιγμή που το άψυχο σώμα του Κρέοντα κατρακυλούσε στα σκαλοπάτια. Ο Έκτορας κοίταξε το πτώμα και ύστερα την Έλεν, έχοντας απαλλαγεί στιγμιαία από τις Ερινύες, ενώ είχε τον απόλυτο έλεγχο του πάθους του. Εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου η Έλεν κατάλαβε πως ο Έκτορας συνειδητοποιούσε τι είχε κάνει και ότι αυτό που είχε κάνει ήταν αδιανόητο. Είχε σκοτώσει τον ίδιο του τον ξάδερφο.

Ένας σκοτεινός κομήτης έπεσε από τον ουρανό και έσκασε με δύναμη πάνω στο σώμα του Έκτορα, παρασύροντάς τον και σπάζοντας τρεις κίονες στη σειρά, ραγίζοντας τα θεμέλια του ψεύτικου ναού.

«Λούκας, σταμάτα!» ούρλιαξε η Έλεν. Η φωνή της ράγισε καθώς ξεσπούσε με όση δύναμη είχε μέσα της.

Ο Λούκας δεν μπορούσε να την ακούσει. Οι Ερινύες τον είχαν καταλάβει. Το μόνο που άκουγε ήταν οι διαταγές τους να σκοτώσει το φονιά του συγγενή του. Ο Λούκας χτυπούσε τον Έκτορα ξανά και ξανά, επιχειρώντας να τον σκοτώσει με τις γροθιές του.

Η Έλεν κάλυψε σχεδόν πετώντας τις τελευταίες δρασκελιές μέχρι το σημείο όπου οι δυο τους μάχονταν. Πέταξε στον αέρα και ύστερα ρίχτηκε πάνω τους με όσο περισσότερη δύναμη μπόρεσε να συγκεντρώσει. Όπως γκρέμισε τα δύο αγόρια στα ραγισμένα χαλάσματα των σκαλοπατιών της βιβλιοθήκης, η Έλεν τίναξε τα χέρια της ψηλά πάνω από το κεφάλι της. Σχημάτισε ένα V, καθώς συσσώρευε την ίδια ενέργεια σε κάθε παλάμη. Πριν προλάβει είτε ο ένας είτε ο άλλος να την εμποδίσει, εξαπέλυσε τους κεραυνούς της πάνω στα κεφάλια των δύο ξαδέρφων αφήνοντάς τους αναίσθητους. Ενώ σωριάζονταν ακόμη μπροστά της, η Έλεν άκουγε ποδοβολητό πίσω της. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας έσπευδαν εκεί.

«Κάντε πίσω», ούρλιαξε με τη ρημαγμένη φωνή της και έκανε απότομα μεταβολή για να αντιμετωπίσει την Αριάδνη και τον Πάλλαντα, οι οποίοι έτρεχαν προς το μέρος της από αντίθετες κατευθύνσεις.

Ο Έκτορας ήταν αναίσθητος, όμως καθώς είχε μόλις καταστεί Απόβλητος, εξακολουθούσε να προκαλεί το μένος των Ερινυών στα μέλη της οικογένειάς του. Η αμαρτία του ήταν τόσο πρόσφατη, ώστε η ανάγκη να τον σκοτώσουν θα ήταν επιτακτική και αδήριτη, ακόμη και για εκείνους που τον αγαπούσαν περισσότερο. Η Έλεν είχε συμφιλιωθεί με τον Οίκο των Θηβών, όμως δεν είχε γίνει μέλος του, επομένως ήταν ευτυχώς απαλλαγμένη από την παρόρμηση να σκοτώσει τον Έκτορα, ο οποίος πλέον είχε καταστεί ο χειρότερος εχθρός τους: ένας Απόβλητος. Ήρθε σε επαφή με την αίσθηση που τη συνέδεε με τον κεραυνό της κι ένιωσε μια απογοητευτικά μικρή φόρτιση. Είχε ώρες που πετούσε, χωρίς να πιει ούτε μια γουλιά νερό.

Κοίταξε πίσω της τον Έκτορα και τον Λούκας, βεβαιώθηκε πως ανέπνεαν και οι δύο και ύστερα σηκώθηκε και κατέβηκε στο δρόμο, παίρνο-

ντας θέση ανάμεσα στο αναίσθητο σώμα του Έκτορα και στην εξαγριωμένη οικογένειά του.

«Μην πλησιάσετε άλλο», είπε η Έλεν και έστειλε όση φόρτιση διέθετε ακόμη να σχηματίσει σπινθήρες στα ακροδάχτυλά της, σε μια ψεύτικη επίδειξη δύναμης.

Είχε προτάξει τις παγερές, γαλαζωπές παλάμες της, καθώς κατέβαινε τα ερείπια των σκαλοπατιών κοιτάζοντας εναλλάξ το βλέμμα της Αριάδνης που γυάλιζε και τα γυμνωμένα δόντια του Πάλλαντα. Είχαν πάψει να είναι οι εαυτοί τους, δεν ήταν παρά άβουλα όργανα των Ερινυών. Κατέβηκε στο δρόμο και σήκωσε τα χέρια της για να τους προειδοποιήσει να μείνουν μακριά. Βλέποντας τον κεραυνό της Έλεν, έκαναν πίσω ένα δυο βήματα, όμως εκεί που ήταν έτοιμοι να υποχωρήσουν τελείως, εμφανίστηκε στη γωνία ο Κάστορας ακολουθώντας τους ψιθύρους των Ερινυών.

Η ισορροπία δυνάμεων ήταν απελπιστικά σε βάρος της Έλεν. Δεν μπορούσε να φανταστεί ως πού θα έπρεπε να φτάσει προκειμένου να προστατέψει τον Έκτορα από την ίδια του την οικογένεια. Δε θα μπορούσε να σκοτώσει κάποιον από αυτούς, όπως δεν μπορούσε να τους αφήσει να τον σκοτώσουν εκείνοι. Αν δεν έπιανε η μπλόφα της, ξέμενε από επιλογές. Πρώτη φορά ένιωθε τόσο μόνη σε ολόκληρη τη ζωή της.

«Έλεν, έχω εγώ τον Έκτορα! Μείνε ανάμεσά μας όση ώρα θα τον απομακρύνω», της φώναξε η Δάφνη από πίσω της. «Ό,τι κι αν κάνεις, μην τους αφήσεις να τον αντικρίσουν, διαφορετικά θα χάσουμε αυτή τη μάχη!»

Η Έλεν αναστέναξε στο άκουσμα της φωνής της μητέρας της, τόσο ανακουφισμένη που είχε κάποιον στο πλευρό της, ώστε βρήκε τη δύναμη που χρειαζόταν για να κάνει το μοναδικό πράγμα που της απέμενε.

Δεν την ενδιέφερε αν έτσι θα απομυζούσε και το τελευταίο ίχνος νερού από το σώμα της. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να σταματήσει εκείνο το φαύλο κύκλο, προτού αυτός διαλύσει μια οικογένεια που αγαπούσε. Άπλωσε τα χέρια της και με μια ύστατη, απεγνωσμένη προσπά-

θεια έστειλε τον κεραυνό της να σχηματίσει έναν πελώριο, εκτυφλωτικό κύκλο γύρω από το σώμα της. Η Αριάδνη, ο Πάλλας και ο Κάστορας σήκωσαν τα χέρια για να προστατεύσουν τα μάτια τους από το μοναδικό φως στο οποίο δεν ασκούσαν κανέναν έλεγχο.

Το ηλεκτρισμένο φωτοστέφανο της Έλεν ήταν πιο καυτό κι από την επιφάνεια του ήλιου. Μετέτρεψε σε λάβα το δρόμο κάτω από τα πόδια της και θέρμανε την ατμόσφαιρα γύρω της σε σημείο που κυριολεκτικά βούιζε. Τα μέλη της οικογένειας έκαναν πίσω για να αποφύγουν το αφόρητο φως και τη ζέστη, όμως το σημαντικότερο ήταν πως απομακρύνθηκαν από τη Δάφνη, καθώς εκείνη έτρεχε στο σκοτάδι έχοντας το αναίσθητο σώμα του Έκτορα φορτωμένο στον ώμο της.

Ο πόνος ήταν τρομερός. Η Έλεν δε θα μπορούσε να διατηρήσει εκείνη την ηλεκτρική σφαίρα για περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα. Αμέσως μόλις άκουσε τα βήματα της Δάφνης να απομακρύνονται, τερμάτισε την εκκένωση, έσβησε σαν καμένη λάμπα και παραπατώντας απεγνωσμένα βγήκε από τη λιωμένη άσφαλτο που σχημάτιζε λίμνη από κάτω της, καίγοντας και πνίγοντάς την μέσα σε δηλητηριώδη αέρια. Σύρθηκε στα τέσσερα προς την Αριάδνη, τον Κάστορα και τον Πάλλαντα, που τα πρόσωπά τους έμοιαζαν με μάσκες αγωνίας, καθώς όλοι τους συνειδητοποιούσαν ξαφνικά τι είχαν κοντέψει να κάνουν. Όμως η Έλεν δεν μπορούσε να τους επιτρέψει να καταρρεύσουν ακόμη.

«Ο Λούκας χρειάζεται βοήθεια!» ψέλλισε με τραχιά φωνή γνέφοντας προς τα ρημαγμένα σκαλοπάτια του Αθήναιου.

«Αριάδνη», είπε ο Κάστορας με τρεμάμενη φωνή. «Πήγαινε να φέρεις τον Λούκας. Έλεν, μπορείς να περπατήσεις;»

«Όχι», ομολόγησε εκείνη κουνώντας το κεφάλι της.

«Σύντομα θα εμφανιστούν οι θνητοί», είπε ο Κάστορας καθώς σήκωνε την Έλεν από κάτω κι έκανε να την απομακρύνει, όμως σταμάτησε μόλις κατάλαβε πως ο αδερφός του δεν τους ακολουθούσε. «Πάλλαντα! Πρέπει να φύγουμε!»

«Ο γιος μου», ψιθύρισε ο Πάλλας ανήμπορος να κάνει βήμα.

«Μπαμπά, έλα! Πρέπει να μεταφέρεις το πτώμα του Κρέοντα!»

μουρμούρισε επιτακτικά η Αριάδνη από τα σκαλοπάτια του Αθήναιου. Είχε φορτώσει τον Λούκα στους ώμους της και κοίταζε αλαφιασμένη τριγύρω να δει αν υπήρχαν μάρτυρες.

Ο ήχος της φωνής της κόρης του κατόρθωσε να συνεφέρει τον Πάλλαντα αρκετά, ώστε να τον οδηγήσει να σηκώσει τον Κρέοντα και να ακολουθήσει τον Κάστορα μακριά από το κέντρο της πόλης, προς τους βάλτους.

19

Η ΕΛΕΝ ΕΙΧΕ ΕΣΤΙΑΣΕΙ το βλέμμα της πάνω στο ποτήρι του νερού μπροστά της, καθώς αυτό άφηνε μικρές σταγόνες συμπυκνωμένης υγρασίας να στάζουν στο τραπέζι της κουζίνας. Της φαινόταν σαν να είχε κατεβάσει ήδη μια μπανιέρα νερό και πλέον δε διψούσε, όμως συνέχιζε να κρατά αυτό το τελευταίο ποτήρι, ώστε να έχει κάτι άλλο να κοιτάζει, εκτός από τα συγκλονισμένα πρόσωπα γύρω της.

«Όλη του η ζωή είναι αυτή η οικογένεια. Αυτός ο Οίκος», είπε η Αριάδνη. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα, κόκκινα. Κοίταζε το κενό, σαν κάποιος που είχε περάσει αμέτρητες ώρες σε αμέτρητα αεροδρόμια αμέτρητων διαφορετικών χωρών για πάρα πολύ καιρό. Όλοι την ίδια έκφραση είχαν, σαν να είχαν ξυπνήσει και να είχαν διαπιστώσει ότι βρίσκονταν στη λάθος πλευρά του πλανήτη. «Πώς γίνεται να είναι ο *Έκτορας* Απόβλητος από τον Οίκο των Θηβών;»

«Θα μπορούσα να τον είχα σταματήσει», είπε ο Ιάσονας βλοσυρά, όμως κάθε άλλο παρά βέβαιος ακουγόταν.

«Μετά βίας καταφέρνεις να κάθεσαι στην καρέκλα σου, Ιάσονα», είπε η Αριάδνη κουνώντας το κεφάλι της. Ο Ιάσονας δεν είχε συνέλθει ακόμη από την προσπάθεια που κατέβαλε για να θεραπεύσει την Κλερ, και η δίδυμη αδερφή του δε θα τον άφηνε να επωμιστεί την ευθύνη για κάτι που δεν είχε καν δει. «Εγώ ήμουν εκεί. Εγώ έπρεπε να το είχα σταματήσει».

«Δεν ήσουν παρούσα όταν ο Έκτορας σκότωσε τον Κρέοντα, Αριάδνη»,

είπε η Έλεν συνεχίζοντας να έχει τα μάτια της καρφωμένα στο ποτήρι. «Ενώ εγώ...»

«Σταμάτα, Έλεν», είπε ο Λούκας. «Εσύ και η μητέρα σου σώσατε αυτή την οικογένεια, ή τουλάχιστον σώσατε ό,τι απέμεινε από αυτή».

Τα λόγια του Λούκας προκάλεσαν νέα δάκρυα για την Πανδώρα. Έπειτα από αρκετά λεπτά βουβού πόνου, η οικογένεια παραδόθηκε και πάλι στη σιωπή. Όλοι έκαναν την ίδια σκέψη, πως αν ο καθένας τους είχε κάνει ένα πράγμα διαφορετικά εκείνη τη μέρα, θα μπορούσαν να είχαν αποτρέψει όλον εκείνο τον πόνο που τους βασάνιζε τώρα. Η Κασσάνδρα είχε πει πως δε θα μπορούσαν να ξέρουν τι επρόκειτο να συμβεί, όμως με τον τρόπο αυτό ήταν σαν να φορτωνόταν η ίδια το βάρος των τύψεων. Έμοιαζε να έχει κλειστεί στο μυαλό της, ανήμπορη να ξεπεράσει το γεγονός ότι εκεί, περισσότερο από τον καθένα, έπρεπε να ήταν σε θέση να προστατέψει την οικογένειά της.

«Επικοινώνησε με τη μητέρα σου», είπε ξαφνικά η Νόελ στην Έλεν, διακόπτοντας τις τυραννισμένες σκέψεις όλων τους. «Εγώ είμαι η μοναδική που μπορεί να αντέξει να είναι κοντά στον Έκτορα αυτές τις ώρες και θέλω να δω τον ανιψιό μου. Θα με χρειαστεί».

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά και έβγαλε το κινητό της. Ήταν το ίδιο τηλέφωνο που της είχε χαρίσει ο Έκτορας, με πληγιασμένα χέρια κι ένα φαφούτικο όσο και πλατύ χαμόγελο, καθώς νωρίτερα τον είχε δείρει άσχημα ο Λούκας, όμως έδιωξε αυτή τη σκέψη και σχημάτισε τον αριθμό της μητέρας της. Καθώς συνδεόταν η κλήση, σηκώθηκε για να φύγει από την κουζίνα και τράβηξε προς την μπροστινή πλευρά του σπιτιού, όπου συνήθως είχε περισσότερη ησυχία.

Άκουσε δύο κουδουνίσματα ταυτόχρονα, ένα στο αφτί της και ένα κάπου μέσα στο σπίτι. Η Έλεν κοίταξε τριγύρω και βρήκε την τσάντα της μητέρας της να κρέμεται από μια κρεμάστρα κοντά στην είσοδο. Έψεξε τον εαυτό της που ήταν τόσο αφηρημένη. Η Δάφνη είχε πέσει θύμα απαγωγής· προφανώς είχε αφήσει εκεί τα πράγματά της. Η Έλεν πάτησε το πλήκτρο τερματισμού της κλήσης και ταυτόχρονα το τηλέφωνο στην τσάντα έπαψε να χτυπά. Έμεινε να κοιτάζει την τσάντα της μητέρας της και την κατέλαβε μια ακαταμάχητη παρόρμηση. Τη στιγμή

που η Έλεν έκανε να την πιάσει, ακούστηκε ένα χτύπημα από την πόρτα, λίγα μέτρα πιο πέρα.

Η Έλεν άνοιξε βιαστικά την τσάντα και πήρε το κινητό. Αμέσως, κοίταξε τη λίστα με τις τελευταίες κλήσεις, ενώ από την πλευρά της κουζίνας ακούγονταν βήματα. Εστιάζοντας την προσοχή της στη φωτεινή οθόνη, η Έλεν είδε μερικές εισερχόμενες κλήσεις από αριθμούς με απόκρυψη, καθώς και μία εξερχόμενη κλήση προς κάποιον που ονομαζόταν Δαίδαλος, προτού αναγκαστεί να ξαναβάλει βιαστικά το τηλέφωνο στην τσάντα.

Η Αριάδνη εμφανίστηκε στο διάδρομο για να ανοίξει την πόρτα και μια στιγμή αργότερα ξεπρόβαλλαν πίσω της ο Κάστορας και ο Πάλλας. Ήταν νευρικοί και πιθανότατα περίμεναν να αντικρίσουν είτε την αστυνομία είτε κάποιο μέλος των Εκατό Εξαδέλφων. Έπειτα από μια στιγμιαία παύση έγνεψαν καταφατικά στην Αριάδνη, δείχνοντάς της πως μπορούσε να ανοίξει την πόρτα. Μόλις το έκανε, βρέθηκε μπροστά στη Δάφνη, η οποία στεκόταν στο κατώφλι.

«Ζητώ τη σύγκληση σύσκεψης μεταξύ του Οίκου του Ατρέα και του Οίκου των Θηβών», ανακοίνωσε η Δάφνη. Σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήθος της και έγειρε το σώμα της ελαφρά προς τα εμπρός κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

Ο Κάστορας και ο Πάλλας κοιτάχτηκαν. Όποιο μίσος κι αν έτρεφαν απέναντι στη Δάφνη, ήταν ανάγκη να το παραμερίσουν προσώρας, αυτό το ήξεραν και οι δύο. Ο Πάλλας ξεροκατάπιε και τελικά κατένευσε.

«Σε καλωσορίζουμε στον Οίκο αυτό και σου προσφέρουμε τη φιλοξενία μας», απάντησε σύμφωνα με το τυπικό ο Κάστορας καθώς υποκλινόταν, παραμέριζε και άφηνε τη Δάφνη να διαβεί το κατώφλι ως ιερή φιλοξενούμενή του.

Η επίσημη συνάντηση μεταξύ των δύο Οίκων πραγματοποιήθηκε στη βιβλιοθήκη, όπου όλοι πήραν θέσεις γύρω από την καρέκλα της Κασσάνδρας. Η Έλεν κάθισε δίπλα στη μητέρα της, στον καναπέ, και προσπάθησε να μην κοιτάζει τον Λούκας, παρότι εκείνος καθόταν ακριβώς απέναντί της.

«Πριν ξεκινήσουμε, θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για την παραβίαση της ασφάλειάς σου, ενώ ήσουν φιλοξενούμενη στο σπίτι μου», άρχισε να λέει ταπεινά ο Κάστορας, όμως η Δάφνη τον διέκοψε πριν ολοκληρώσει τη σκέψη του.

«Η Πανδώρα ήταν εκτός εαυτού. Είχε έναν ιδιαίτερο δεσμό με τον Αίαντα και για το λόγο αυτό δε θα μπορούσα σε καμιά περίπτωση να την ψέξω, επειδή επιχείρησε να εκδικηθεί το θάνατό του, ειδικά τώρα, που δε βρίσκεται πλέον μαζί μας», είπε η Δάφνη κάνοντας μια χειρονομία, σαν να ήθελε να διώξει μακριά αυτή τη σκέψη. «Θεωρώ, επομένως, ότι οι νόμοι της φιλοξενίας δεν παραβιάστηκαν».

Καθώς πρόφερε εκείνες τις τελευταίες λέξεις, η Έλεν παρατήρησε πως το βλέμμα του Λούκας στράφηκε απότομα στη Δάφνη, οπότε κατάλαβε πως εκείνος είχε διακρίνει κάποιο ψέμα, αλλά αποφάσισε να το παραβλέψει προτάσσοντας το ευρύτερο καλό.

«Συγκάλεσα αυτή τη σύσκεψη προκειμένου να θίξω δύο άκρως σημαντικά ζητήματα, τα οποία αφορούν τους Οίκους μας», συνέχισε η Δάφνη ήρεμη. «Το πρώτο αφορά τον Έκτορα και το μέλλον του και το δεύτερο αφορά την κόρη μου και το ρόλο της στην προφητεία». Αιφνιδιασμένη η Έλεν γύρισε απότομα και κοίταξε τη μητέρα της.

«Ποιο ρόλο μου;» ρώτησε τελείως σαστισμένη.

Η Έλεν δεν ήταν η μόνη σε εκείνο το δωμάτιο που δεν καταλάβαινε. Ο Κάστορας και ο Πάλλας κοίταξαν τριγύρω απορημένοι, ενώ ακόμη και η Κασσάνδρα ανασήκωσε τους ώμους, σαν να ομολογούσε πως δεν είχε ιδέα τι εννοούσε η Δάφνη.

Ο Ιάσονας σηκώθηκε και έκανε με δυσκολία ένα βήμα μπροστά.

«Η Έλεν είναι η Καταβάτρια που ανέφερε η Μάντισσα στην προφητεία – στην προφητεία που λέει πως η Καταβάτρια θα απαλλάξει τους Οίκους από τον κύκλο της εκδίκησης», είπε από τη θέση του, πίσω από το κάθισμα του πατέρα του. «Το συνειδητοποίησα μόλις σήμερα το απόγευμα, όταν η Έλεν περιέγραψε τον ερημότοπο με τέτοια ακρίβεια, ώστε κατάλαβα ότι τον είχε αντικρίσει με τα μάτια της. Αρχικά, αυτό με μπέρδεψε, γιατί γνωρίζω ότι δεν είναι Θεραπεύτρια. Ύστερα, μου είπε πως θα *κατέβαινε* και θα έβγαζε από εκεί κάτω την Κλερ κι εμένα, αν δεν

ήμουν αρκετά δυνατός, ώστε να ολοκληρώσω μόνος το ταξίδι. Από τη σιγουριά με την οποία το είπε, κατάλαβα ότι το εννοούσε κι επίσης υποψιάστηκα ότι είχε βρεθεί σωματικά εκεί περισσότερες από μία φορές».

«Οι σκόνες στα πόδια σου!» αναφώνησε η Αριάδνη, καθώς θυμόταν τα βρόμικα πόδια της Έλεν και το μυστήριο των κουδουνιών που δεν είχαν ηχήσει.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Έλεν κοιτάζοντας ολόγυρα τα ασάλευτα πρόσωπα των υπολοίπων.

«Οι Καταβάτες δεν ονειρεύονται απλά τον Κάτω Κόσμο, οι Καταβάτες κυριολεκτικά κατεβαίνουν εκεί, μέσα στα σώματά τους», απάντησε η Αριάδνη σοκαρισμένη. «Δηλαδή, κατέβαινες στην κόλαση κάθε νύχτα;»

«Οι εφιάλτες σου», είπε ο Λούκας κοιτάζοντας την Έλεν, καθώς άρχιζε να καταλαβαίνει.

«Ήσουν μαζί μου σε έναν απ' αυτούς», του είπε εκείνη μπερδεμένη. «Τη νύχτα που πέσαμε, προτού συνέλθουμε στην παραλία, κατέβηκα για να σε βρω, θυμάσαι; Ήσουν χαμένος και τυφλός, σε έβαλα να σηκωθείς και να περπατήσεις. Σε υποχρέωσα να με ακολουθήσεις...»

Στο σημείο αυτό η Έλεν χρειάστηκε να σταματήσει. Όταν υποχρέωσε τον Λούκας να διασχίσει τον Κάτω Κόσμο, ήταν σαν να πραγματοποιούσε εγχείρηση σε ζώο χωρίς αναισθητικό. Εκείνος δεν καταλάβαινε πως ό,τι έκανε ήταν για το δικό του καλό, το μόνο που ήξερε ήταν πως τον πονούσε.

«Όλο αυτό ήταν αλήθεια;» ψιθύρισε.

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά και έκανε να του πιάσει το χέρι, είχε ανάγκη να τον αγγίξει για να βεβαιωθεί πως δεν τη φοβόταν τώρα, όμως η Δάφνη έπιασε το χέρι της στον αέρα και το τράβηξε πίσω κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι της.

«Κι εσύ το ήξερες», είπε ο Λούκας γυρνώντας προς τη Δάφνη.

«Όπως κι ο Ιάσονας, ανακάλυψα αυτό το χάρισμα της Έλεν σήμερα το απόγευμα», απάντησε εκείνη. «Αυτός ήταν ο ένας από τους λόγους για τους οποίους ζήτησα να γίνει αυτή η σύσκεψη».

«Και ποιοι είναι οι υπόλοιποι λόγοι;» ρώτησε η Κασσάνδρα ψυχρά, καθώς σπίθες από την ενέργεια της Μάντισσας άρχιζαν να φωτίζουν το

περίγραμμα του προσώπου της. Η Δάφνη υποκλίθηκε με σεβασμό στις πολλαπλές παρουσίες που είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται στο σώμα της Κασσάνδρας.

«Όπως ο Αινείας, η κόρη μου θα χρειαστεί τη βοήθεια της Σίβυλλας στον Κάτω Κόσμο», είπε η Δάφνη με επίσημο τόνο. «Ζητώ ο Οίκος των Θηβών να μεριμνήσει για την εξαδέλφη του, την Έλεν, Διάδοχο του Οίκου του Ατρέα, όσο αυτή εκπληρώνει το πεπρωμένο της στον Κάτω Κόσμο. Σε αντάλλαγμα, εγώ, η Δάφνη, Κεφαλή του Οίκου του Ατρέα, θα παράσχω καταφύγιο και προστασία στον Έκτορα, Απόβλητο του Οίκου των Θηβών».

Όλοι άρχισαν να κοιτάζονται μεταξύ τους, εμβρόντητοι τόσο από το αίτημα όσο και από την πρόταση που είχε υποβάλει η Δάφνη. Στο δωμάτιο επικράτησε σιωπή, καθώς αναδιατάσσονταν οι προσδοκίες.

«Για ποιο λόγο θα έκανες κάτι τέτοιο για το γιο μου;» ρώτησε ο Πάλλας. Έκανε να σηκωθεί από τη θέση του, διχασμένος ανάμεσα στην ευγνωμοσύνη και στην αγανάκτηση.

«Επειδή είναι ένας από τους ισχυρότερους Επιγόνους που έχω δει στη ζωή μου, αλλά ταυτόχρονα και ένας από τους πλέον περήφανους. Η απώλεια της θέσης του σε αυτό τον Οίκο θα τον επηρεάσει, και σε περίπτωση που αφηνόταν χωρίς καθοδήγηση, θα μπορούσε να αποτελέσει κίνδυνο για όλους μας. Το έχω δει να συμβαίνει στο παρελθόν», απάντησε χωρίς περιστροφές η Δάφνη. Ύστερα στράφηκε στον Λούκας και τον κοίταξε κατάματα, ώστε να επιβεβαιώσει πως ό,τι τους είχε πει ήταν αλήθεια. «Είμαστε όλοι μια οικογένεια, και είναι καιρός να αρχίσουμε να φερόμαστε ανάλογα».

«Δε λέει ψέματα», αποφάνθηκε ο Λούκας κοιτάζοντας προς την πλευρά του Πάλλαντα, ο οποίος αναστέναξε με ανακούφιση. Ο Λούκας, αντίθετα έδειχνε καταρρακωμένος. Είχε ακούσει την αλήθεια από την ίδια τη Δάφνη – η Έλεν ήταν μέλος της οικογένειάς του.

Ο Κάστορας και ο Πάλλας κοιτάχτηκαν έχοντας ήδη συμφωνήσει και ύστερα έστρεψαν το βλέμμα τους προς την Κασσάνδρα για την οριστική έγκριση. Εκείνη κατένευσε μία φορά και ύστερα σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο χωρίς να πει λέξη.

«Κάτι τελευταίο», πρόσθεσε η Δάφνη προσπερνώντας διακριτικά την αγενή αποχώρηση της Κασσάνδρας. «Ο Έκτορας ζητά να μάθει τι θα γίνει με τη σορό του Κρέοντα».

«Θα επικοινωνήσουμε με τη Μίλντρεντ, ώστε να έρθει και να παραλάβει το γιο της», είπε ο Κάστορας και κοίταξε τις παλάμες της. «Θα θέλει να τον μεταφέρει πίσω στον πατέρα του για την κηδεία».

«Φυσικά», είπε θλιμμένα η Δάφνη. «Θα με ειδοποιήσετε όταν έρθει εδώ; Ο Έκτορας ανέφερε πως θα ήθελε να τη συναντήσει, να ζητήσει τη συγχώρεσή της...» είπε αφήνοντας τη φράση της στη μέση, σαν να μην ήταν σίγουρη αν θα έπρεπε ο Έκτορας να το επιχειρήσει αυτό.

«Θα σε ενημερώσω», υποσχέθηκε μαγκωμένα ο Πάλλας και ύστερα έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο.

Η Δάφνη έμεινε λίγο ακόμη και διαβεβαίωσε τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας ότι σωματικά ο Έκτορας θα συνερχόταν απόλυτα. Όμως δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρύψει ότι ψυχολογικά δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Αφού τους υποσχέθηκε ότι θα του μετέφερε την αγάπη τους, αποχώρησε βιαστικά λέγοντας πως δεν τολμούσε να αφήσει περισσότερη ώρα μόνο του τον Έκτορα. Η Έλεν τη συνόδευσε στην πόρτα.

«Σε είδε ο Έκτορας να έχεις πάρει τη μορφή της Πανδώρας στην παραλία απόψε;» ρώτησε σιγανά τη μητέρα της, μόλις έφτασαν στην εξώπορτα.

«Όχι. Και δεν πρέπει ποτέ να το μάθει», είπε η Δάφνη καρφώνοντας το βλέμμα της στην Έλεν. «Εσύ κι εγώ είμαστε οι μόνοι του συγγενείς πλέον και πρέπει να μου έχει εμπιστοσύνη. Όπως κι εσύ, άλλωστε».

Η Έλεν ήξερε ότι η μητέρα της είχε διακινδυνεύσει τη ζωή της προκειμένου να βοηθήσει τον Έκτορα, όμως για εκείνη η εμπιστοσύνη ήταν κάτι το οποίο κέρδιζε κάποιος. Δεν ήταν κάτι που μπορούσες να απαιτήσεις από τον άλλον. Ακόμη κι αν αυτός που της ζητούσε να την εμπιστευτεί ήταν η ίδια της η μητέρα.

«Θα επικοινωνήσω μαζί σου τις αμέσως επόμενες μέρες, ώστε να σε ενημερώσω για τις εξελίξεις», της υποσχέθηκε η Δάφνη, καθώς έπαιρνε την τσάντα της από την κρεμάστρα και άνοιγε την πόρτα.

«Κάτι τελευταίο», είπε η Έλεν καθώς της κρατούσε ανοιχτή την πόρτα.

«Εγώ δε θα μιλήσω για όσα είδα στην παραλία, όμως κι εσύ πρέπει να συμφωνήσεις να απελευθερώσεις τον Τζέρι από τη δύναμη του κεστού. Ποτέ σου δεν τον αγάπησες, όμως η Κέιτ τον αγαπά και νομίζω πως είναι καιρός να αφήσεις κάποιον άνθρωπο που πέρασε από τη ζωή σου να ζήσει ευτυχισμένος, δε συμφωνείς;»

Η Δάφνη κοίταξε ξαφνιασμένη την Έλεν, σαν να δυσκολευόταν να πιστέψει πως η υπάκουη κόρη της είχε αυτονομηθεί επιτέλους, και ύστερα έστρεψε το πρόσωπό της στο πλάι αφηρημένα, σαν να άκουγε κάποιο μακρινό ήχο.

«Έγινε», είπε με κοφτή φωνή καθώς συνερχόταν από τη στιγμιαία ύπνωση. «Δεν μπορώ να εγγυηθώ ότι η σχέση του με την Κέιτ θα προχωρήσει, όμως η καρδιά του Τζέρι είναι δική του για να τη χαρίσει ή να την κρατήσει, όπως κρίνει εκείνος».

«Καιρός ήταν», είπε ψυχρά η Έλεν.

«Προκάλεσα όλο αυτό τον πόνο για να σε προστατέψω. Και είχε αποτέλεσμα. Επομένως, δε μετανιώνω για το παραμικρό», είπε η Δάφνη χαμογελώντας θλιμμένα στην Έλεν, πριν κάνει μεταβολή και απομακρυνθεί.

Η κοπέλα έκλεισε την πόρτα και γύρισε χωρίς να βιάζεται εκεί όπου βρισκόταν η υπόλοιπη οικογένεια, με το μέτωπο ζαρωμένο, καθώς βυθιζόταν στις σκέψεις της. Αμέσως μόλις μπήκε στο καθιστικό, ο Λούκας γύρισε απότομα προς το μέρος της και την κοίταξε. Της έγνεψε να πλησιάσει. Παρότι η Έλεν ήξερε πως αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που έπρεπε να κάνει, ήταν το μοναδικό πράγμα που ήθελε να κάνει.

«Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι», του είπε μόλις έφτασε κοντά του προσπαθώντας να μην τρέμει πάρα πολύ. «Άφησα ένα αποχαιρετιστήριο σημείωμα για τον πατέρα μου στο γραφείο του, όταν ακόμη νόμιζα πως...» Άφησε τη φράση της στη μέση και πήρε μια ανάσα. «Τέλος πάντως, πρέπει να το εξαφανίσω, προτού ξυπνήσει και το βρει. Αρκετά έχει περάσει ήδη».

Ο Λούκας έκανε γροθιά την παλάμη του και την έχωσε με δύναμη στην τσέπη του. Πρώτη φορά τον έβλεπε η Έλεν να κάνει αυτή την κίνηση και συνειδητοποίησε ότι το έκανε για να εμποδίσει τον εαυτό του να την πιάσει από το χέρι.

«Πάμε, λοιπόν», είπε εκείνος αποστρέφοντας το πρόσωπό του.

«Μα, νόμιζα πως εμείς οι δύο έπρεπε να μείνουμε σε απόσταση». Αποτραβήχτηκε αμήχανα.

Ο Λούκας κούνησε το κεφάλι του αποφασιστικά. «Ο Κρέοντας έβαλε την Πανδώρα να σύρει τη Δάφνη στην παραλία, γιατί σκόπευε να την πάρει από το νησί με σκάφος. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι είχε κανονίσει να συναντηθεί με κάποιον που περιμένει εκεί έξω, στα ανοιχτά», είπε ο Λούκας με αυστηρή έκφραση. «Μόλις συνειδητοποιήσουν ότι ο Κρέοντας έχει αργήσει, θα έρθουν να τον αναζητήσουν, κι όταν δεν καταφέρουν να τον βρουν, θα επιχειρήσουν να εντοπίσουν τη Δάφνη... κι εσένα. Πλέον κινδυνεύεις περισσότερο από κάθε άλλη φορά και δε με νοιάζει πόσο δύσκολο θα είναι, είτε για σένα είτε για μένα. Δεν πρόκειται να σε αφήσω από τα μάτια μου ούτε για ένα δευτερόλεπτο».

«Και τότε τι πρέπει να κάνουμε;» αναφώνησε η Έλεν σηκώνοντας τα χέρια της ψηλά. Είχε φτάσει στα όρια των συναισθηματικών και σωματικών αντοχών της.

«Έλα», είπε ο Λούκας καθώς την άρπαζε από το χέρι και την έβγαζε από το δωμάτιο. Όλοι γύρισαν και τους κοίταξαν, όμως ήταν τόσο κλονισμένοι από τις απώλειες που είχαν υποστεί, ώστε δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στο ξέσπασμα της Έλεν.

«Την πηγαίνω στο σπίτι της και θα μείνω εκεί να την προσέχω», ανακοίνωσε απότομα ο Λούκας στην Αριάδνη, η οποία έκλαιγε σιγανά σε μια καρέκλα. Αμέσως μόλις βρέθηκαν έξω, πήδηξαν μαζί στο νυχτερινό ουρανό.

Ο κρύος αέρας έτσουζε σαν χαστούκι στο πρόσωπό της. Έκανε την Έλεν να συνέλθει από τη σαστιμάρα και να συνειδητοποιήσει πως, ό,τι κι αν είχε ζήσει εκείνη στη διάρκεια αυτής της μέρας, ο Λούκας είχε περάσει πολύ χειρότερες καταστάσεις. Ήταν καιρός να πάψει να λυπάται τον εαυτό της και να δώσει προσοχή στα όσα της έλεγε.

Λίγες στιγμές αργότερα προσγειώθηκαν στη μικρή βεράντα, στη στέγη του σπιτιού της Έλεν, οπότε ο Λούκας γύρισε και την κοίταξε ανέκφραστος αφήνοντας το χέρι της.

«Πήγαινε μέσα. Εγώ θα είμαι εντάξει εδώ», ψιθύρισε. Η Έλεν έκανε

ένα βήμα προς το μέρος του, όμως εκείνος κούνησε απλά το κεφάλι του.

«Δεν μπορώ να έρθω μέσα», ψιθύρισε, ενώ η φωνή του ράγισε από την απόγνωση. «Έχασα πολλά σήμερα. Δεν είμαι αρκετά δυνατός».

«Το ξέρω», του απάντησε. «Λυπάμαι πάρα πολύ, Λούκας».

Η Έλεν έπλεξε τα χέρια της γύρω από τους ώμους του. Το μόνο που ήθελε ήταν να τον παρηγορήσει. Συνέχισε να τον κρατά στηρίζοντάς τον, ώσπου ο Λούκας ένιωσε αρκετά δυνατός, ώστε να σταθεί και πάλι χωρίς βοήθεια. Απομακρύνθηκε από την Έλεν και της χαμογέλασε αδύναμα για να της δείξει πως ήταν καλύτερα.

«Περίμενε εδώ μισό λεπτό. Πρέπει να πω στον πατέρα μου πως γύρισα στο σπίτι».

«Δεν πρόκειται να πάω πουθενά», υποσχέθηκε ο Λούκας.

Η Έλεν κατέβηκε στον κήπο και παρατήρησε πως το αυτοκίνητο της Κέιτ ήταν ακόμη σταθμευμένο έξω από το σπίτι. Προσγειώθηκε και μπήκε από την κεντρική είσοδο, κι ας μην ήξερε τι θα έλεγε ή τι θα έκανε. Βρήκε τον πατέρα της να κοιμάται στον καναπέ του καθιστικού, κάθισε δίπλα του και τον κούνησε τρυφερά, ώσπου τον ξύπνησε. Ο Τζέρι έδειξε ανακουφισμένος για περίπου δύο δευτερόλεπτα κι ύστερα ανακάθισε και αναστέναξε απογοητευμένος.

«Καταλαβαίνεις τι με έβαλες να περάσω σήμερα, σωστά;» ρώτησε βαθιά πληγωμένος. Η Έλεν ένιωθε τόσο άσχημα, ώστε δεν μπορούσε να τον κοιτάξει στα μάτια, μονάχα έγνεψε καταφατικά. «Περιμένω, λοιπόν, να ακούσω τις εξηγήσεις σου».

Η Έλεν αναλογίστηκε πόσοι άνθρωποι στη ζωή της ήξεραν ήδη τι ήταν, και για μια στιγμή μονάχα σκέφτηκε να πει τα πάντα στον πατέρα της. Όμως, αν προχωρούσε σε αυτή την αποκάλυψη, θα έπρεπε επίσης να του πει ότι η Δάφνη είχε επιστρέψει. Δεν άντεχε να το κάνει αυτό. Όχι όταν είχε κατορθώσει επιτέλους να τον απελευθερώσει από την αφύσικη προσκόλλησή του σε εκείνη. Για πρώτη φορά έπειτα από σχεδόν δύο δεκαετίες, ο Τζέρι είχε την ευκαιρία να ζήσει μια πραγματική ζωή στο πλευρό μιας γυναίκας η οποία τον αγαπούσε αληθινά. Η Έλεν δε θα επέτρεπε σε τίποτε να θέσει σε κίνδυνο αυτή την προοπτική.

«Δεν μπορώ να σου εξηγήσω, μπαμπά. Τουλάχιστον, όχι τώρα. Φαντάζομαι πως θα μπορούσα να σκεφτώ κάποια δικαιολογία, όμως θα ήταν ψέμα», είπε η Έλεν απεγνωσμένα και έτριψε τα χέρια πάνω στο κουρασμένο πρόσωπο και το πονεμένο κρανίο της. «Και δε θέλω να σου πω ψέματα, ποτέ».

«Έτσι θα είναι στο εξής τα πράγματα μεταξύ μας; Καμιά εμπιστοσύνη, καμιά επικοινωνία, κανένας σεβασμός;»

«Όχι, μπαμπά. Μην το λες αυτό, ούτε για αστείο», απάντησε η Έλεν κουνώντας κουρασμένα το κεφάλι της και κοιτάζοντας τον πατέρα της κατάματα.

«Την έχω ξαναζήσει αυτή την κατάσταση, ξέρεις», είπε σιγανά ο Τζέρι. «Έχω περάσει πολλές νύχτες περιμένοντας εδώ, σε αυτό τον καναπέ, περιμένοντας κάποια να γυρίσει στο σπίτι. Κι εκείνη δε γύρισε ποτέ. Δεν πρόκειται να το ξανακάνω, Έλεν».

«Ωραία», είπε η κοπέλα διακρίνοντας μια φλόγα στο βλέμμα του πατέρα της που πρώτη φορά έβλεπε. «Ούτε κι εγώ θέλω να χαραμίσεις δευτερόλεπτο από τη ζωή σου περιμένοντας τον οποιονδήποτε. Ούτε καν εμένα. Η ζωή μου έχει πάρει μια τρελή πορεία αυτό τον καιρό και δεν μπορώ να υποσχεθώ πως δε θα εξαφανιστώ ξανά, όμως μπορώ να σου υποσχεθώ πως πάντοτε θα επιστρέφω κοντά σου. Δεν πρόκειται να σε εγκαταλείψω, μπαμπά. Ποτέ».

«Το ξέρω πως δε θα το κάνεις», είπε εκείνος, σαν να συνειδητοποιούσε ότι του έλεγε την αλήθεια. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έμεινε σιωπηλός για λίγο καθώς σκεφτόταν. «Λοιπόν, πάντοτε ήξερα πως είσαι ξεχωριστός άνθρωπος και γνώριζα επίσης πως κάποια μέρα θα το καταλάβαινες κι εσύ. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση που μπορώ να περιμένω από σένα για την ώρα, σωστά;»

«Για την ώρα». Η Έλεν χαμογέλασε θερμά αντικρίζοντας τον άνθρωπο που πρέπει να ήταν ο καλύτερος πατέρας στην ιστορία του κόσμου.

«Θα ωφελούσε σε τίποτε αν σε έβαζα τιμωρία;» ρώτησε με μια εύθυμη λάμψη στο βλέμμα του, καθώς σηκωνόταν και τεντωνόταν.

«Πιθανότατα όχι», απάντησε η Έλεν γελώντας.

Σηκώθηκε κι αγκάλιασε τον πατέρα της. Εκείνος ανταπέδωσε και η

αγκαλιά του φανέρωνε κάτι περισσότερο από το ότι την είχε συγχωρέσει. Την αγκάλιασε για να της δείξει ότι τη δεχόταν ακριβώς έτσι όπως ήταν – με τις ξάγρυπνες νύχτες και όλα τα σχετικά. Καθώς ανέβαιναν μαζί τη σκάλα, μια χαρούμενη σκέψη πέρασε από το μυαλό της Έλεν.

«Πηγαίνεις να ξαπλώσεις;» ρώτησε λοξοκοιτάζοντάς τον με πονηρό ύφος. Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Είδα το αυτοκίνητο της Κέιτ έξω. Στο δωμάτιό σου είναι;»

«Εκεί είναι», είπε ο πατέρας της μισοκλείνοντας τα μάτια και σουφρώνοντας τα χείλη του. «Γι' αυτό κι εγώ ήμουν στον καναπέ».

«Δεν είσαι πια στον καναπέ», παρατήρησε αθώα η Έλεν. Ο Τζέρι κοντοστάθηκε στην πόρτα του υπνοδωματίου του και γύρισε να την κοιτάξει.

«Είσαι εντάξει με αυτό;» τη ρώτησε σοβαρά.

Η Έλεν ήξερε πως, αν του έλεγε ότι την πείραζε, ο πατέρας της θα έκανε επιτόπου μεταβολή και θα περνούσε την υπόλοιπη νύχτα μόνος του.

«Μπαμπά. Ποτέ δεν ήμουν περισσότερο εντάξει με κάτι στη ζωή μου», απάντησε ειλικρινά η Έλεν. Πήγε στο δωμάτιό της και έκλεισε καλά την πόρτα πίσω της, για να του δείξει πως σκόπευε να σεβαστεί τις προσωπικές στιγμές του.

Η Έλεν άκουσε τον πατέρα της να ξυπνάει την Κέιτ και να την ενημερώνει πως όλα ήταν εντάξει, κι ύστερα πήγε και έσκισε το σημείωμα που είχε αφήσει στο γραφείο της. Πέταξε από το παράθυρο και συνάντησε τον Λούκας στη μικρή βεράντα.

«Τα άκουσες όλα;» τον ρώτησε μόλις είδε το βλέμμα συμπάθειας με το οποίο την υποδέχτηκε.

«Σε ενοχλεί αυτό;» Πήρε τον υπνόσακο από το μπαούλο και τον άνοιξε για να καθίσουν εκεί μαζί.

«Όχι», είπε η κοπέλα κουνώντας αρνητικά το κεφάλι της. «Θα σου τα έλεγα από μόνη μου, ούτως ή άλλως. Για κάποιο λόγο, ό,τι κι αν περνάω δε μου μοιάζει αληθινό, πριν το μοιραστώ μαζί σου».

«Σε καταλαβαίνω», ψιθύρισε.

Κάθισαν δίπλα δίπλα, στην άκρη της μικρής βεράντας, με τα πόδια

περασμένα ανάμεσα από τα κάγκελα, να κρέμονται από το χείλος της οροφής.

«Είναι Δευτέρα. Έχουμε σχολείο σε λίγες ώρες», είπε η Έλεν. «Φαντάζομαι πως, αν μέναμε όλοι στα σπίτια μας, θα δημιουργούσαμε υποψίες, σωστά;»

«Ακριβώς», απάντησε ο Λούκας. «Άλλωστε, είσαι πιο ασφαλής σε ένα μέρος με πολλούς ανθρώπους. Οι Εκατό Εξάδελφοι δεν πρόκειται να σου επιτεθούν μπροστά σε θνητούς μάρτυρες».

«Κι εσύ τι θα κάνεις;» ρώτησε η Έλεν κοιτάζοντας τα χέρια της. «Θα στραφούν οι Εκατό Εξάδελφοι εναντίον της οικογένειάς σου τώρα;»

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Λούκας κουνώντας κουρασμένος το κεφάλι του. «Όμως, ό,τι κι αν κάνουν, ξέρουν πως αν σκοτώσουν συγγενή τους, θα καταστούν Απόβλητοι, κι όσο περισσότεροι Απόβλητοι υπάρχουν τόσο απομακρύνονται από το στόχο της Ατλαντίδας. Νομίζω πως θα εστιάσουν την ενέργειά τους στη Δάφνη και στον Έκτορα. Και σε σένα».

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά και προσπάθησε να αποφασίσει αν έπρεπε να συνεχίσει να κάνει ερωτήσει ή όχι.

«Κι αύριο... τι πρέπει να πω, αν ρωτήσει κάποιος για τον Έκτορα; Ή την Πανδώρα;» ρώτησε διακριτικά η Έλεν, καθώς ήξερε πως κάθε φορά που πρόφερε τα ονόματά τους πλήγωνε κι άλλο τον Λούκας.

«Η Πανδώρα επέστρεψε στην Ευρώπη για να σπουδάσει καλές τέχνες στο Παρίσι», είπε εκείνος χαμηλόφωνα. «Και ο Έκτορας είναι στο σπίτι, τον ταλαιπωρεί μια ξεγυρισμένη γρίπη· αυτά για τις αμέσως επόμενες μέρες, μέχρι να μπορέσουμε να καταστρώσουμε κάποιο σχέδιο σε συνεργασία με τη μητέρα σου».

«Δεν εμπιστεύομαι τη μητέρα μου», είπε η Έλεν καθώς κοίταζε τον ήλιο να ανατέλλει.

«Το ίδιο και η Κασσάνδρα», απάντησε ο Λούκας χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. «Είναι της γνώμης πως η Δάφνη κάτι κρύβει».

«Νομίζεις πως η μητέρα μου είναι επικίνδυνη;» ρώτησε η Έλεν. Στράφηκε ανήσυχη προς τον Λούκας.

«Νομίζω ότι είναι ολότελα αφοσιωμένη στο να λυτρώσει τους Απάτριδες και τους Απόβλητους», απάντησε εκείνος επιλέγοντας προσεκτι-

κά τα λόγια του. «Εφόσον το θυμόμαστε αυτό, δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος να μην την εμπιστευόμαστε. Δεν έχει πει ψέματα».

Η Έλεν έγνεψε καταφατικά, αποδεχόμενη την ερμηνεία του Λούκας. «Το παρελθόν μας με δυσκολεύει να σκέφτομαι λογικά όσον αφορά τη μητέρα μου».

«Αυτό είναι το παράξενο όταν είσαι Επίγονος», είπε ο Λούκας χαμογελώντας στο αχνό φως της ψυχρής αυγής. «Οι συγκρούσεις μας απειλούν να καταστρέψουν ολόκληρο τον κόσμο, όμως για μας δεν είναι τίποτε περισσότερο από οικογενειακές έριδες. Και κανείς δεν μπορεί να λειτουργήσει με τη λογική όταν βρίσκεται απέναντι στην οικογένειά του».

Η Έλεν τού χαμογέλασε, εντυπωσιασμένη για μια ακόμη φορά από το πόσο διορατικός ήταν. Την επόμενη στιγμή συνειδητοποίησε την αντίδρασή της και θυμήθηκε πόσο σημαντικό ήταν να μείνει σε απόσταση. Απέστρεψε το βλέμμα της και πίεσε τον εαυτό της να σηκωθεί.

«Θα είσαι εντάξει;» τον ρώτησε. Εκείνος δεν της απάντησε, όμως της χαμογέλασε και έγνεψε καταφατικά, προτού στρέψει ξανά το πρόσωπό του στον ορίζοντα.

«Καλημέρα, Λούκας», είπε κι η φωνή της ακούστηκε σιγανή και θλιμμένη καθώς απομακρυνόταν.

«Καλημέρα, Έλεν», απάντησε εκείνος εμποδίζοντας τον εαυτό του να γυρίσει και να την κοιτάξει καθώς τον άφηνε εκεί.

Η Έλεν, η ευνοούμενη της θεάς του έρωτα, κατέβηκε κάτω για να ξαπλώσει σε ένα άδειο κρεβάτι, τη στιγμή που ο Λούκας, ο γιος του ήλιου, έγερνε στους αγκώνες του και παρατηρούσε το θεό πατέρα του να απλώνει το φως του στις απέριττες σανίδες της μικρής βεράντας στη στέγη του σπιτιού της.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Robyn Shwer, αγαπημένη φίλη και φύλακα άγγελό μου, καθώς εδώ και πάνω από μία δεκαετία με περιβάλλει με στοργή και ακατάβλητη πίστη. Αμέτρητα «ευχαριστώ» στη μάνατζέρ μου, Racher Miller, η οποία πιθανότατα αξίζει κάποιου είδους μετάλλιο για την ασύγκριτη στήριξη που παρέχει, όπως και ο συνεργάτης της, Jesse Harra. Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω την καταπληκτική ατζέντισσά μου, τη Mollie Glick, καθώς και τη Hannah Gordon και όλα τα άλλα μέλη της ομάδας του Foundry για την καθοδήγησή τους· την Tara Cole· την επιμελήτριά μου, Laura Arnold, και όλους τους ανθρώπους του HarperTeen που με βοήθησαν να βελτιώσω την ιστορία μου όλο και περισσότερο σε κάθε στάδιο της επιμέλειας. Ένα ιδιαίτερο «ευχαριστώ» στον δρα Rey Pérez, στη Stephanie Aoki και στη Liz York για την τόση υποστήριξη που μου παρείχαν. Τέλος, θα ήθελα να στείλω όλη μου την αγάπη και να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στο σύζυγό μου, Juan Alberto, και στη μεγάλη, θεότρελη, υπέροχη οικογένειά μου.

«Στεκόταν σε ένα βραχώδες
τοπίο, τόσο ηλιοψημένο,
ώστε ο ολόστεγνος αέρας έμοιαζε
να σπαρταρά και να χορεύει
σχηματίζοντας λωρίδες,
λες και ο ουρανός άρχιζε να λιώνει.
Τα βράχια ήταν ωχρά κίτρινα
και κοφτερά, ενώ εδώ κι εκεί χαμηλά
στο έδαφος φύτρωναν ατίθασοι,
μικροί θάμνοι, γεμάτοι αγκάθια.
Ένα μοναχικό, σκεβρωμένο δέντρο
βρισκόταν στην επόμενη πλαγιά.
Η Έλεν ήταν μόνη της.
Και ύστερα δεν ήταν».

ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

ΑΓΑΠΗ
γραμμένη στα άστρα
ΜΙΣΟΣ
που ξεκινά στην αρχαία Ελλάδα
ΚΑΤΑΡΑ
που ούτε οι θεοί μπορούν να σβήσουν

Η δεκαεφτάχρονη Έλεν Χάμιλτον έχει περάσει τη ζωή της προσπαθώντας να κρύψει τη διαφορετικότητά της – όχι και τόσο εύκολο στην κοινωνία του μικρού νησιού που ζει. Και η προσπάθειά της γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Τον ύπνο της στοιχειώνουν εφιάλτες ενός απελπισμένου ταξιδιού μέσα στην έρημο... Όμως και ξύπνια οι εικόνες του ονείρου σημαδεύουν τη ζωή της. Οι μορφές τριών γυναικών που σπαράζουν με αιμάτινα δάκρυα την καταδιώκουν. Και όταν συναντά τον Λούκας, η αλήθεια τής αποκαλύπτεται, με την ίδια να διαδραματίζει τον πιο βασικό ρόλο σε μια τραγωδία που οι απαρχές της βρίσκονται στην αρχαία Ελλάδα. Η Έλεν ξεκλειδώνει τα μυστικά των προγόνων της, ανακαλύπτοντας πως κάποιοι μύθοι δεν είναι απλά θρύλοι...

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

http://www.livanis.gr